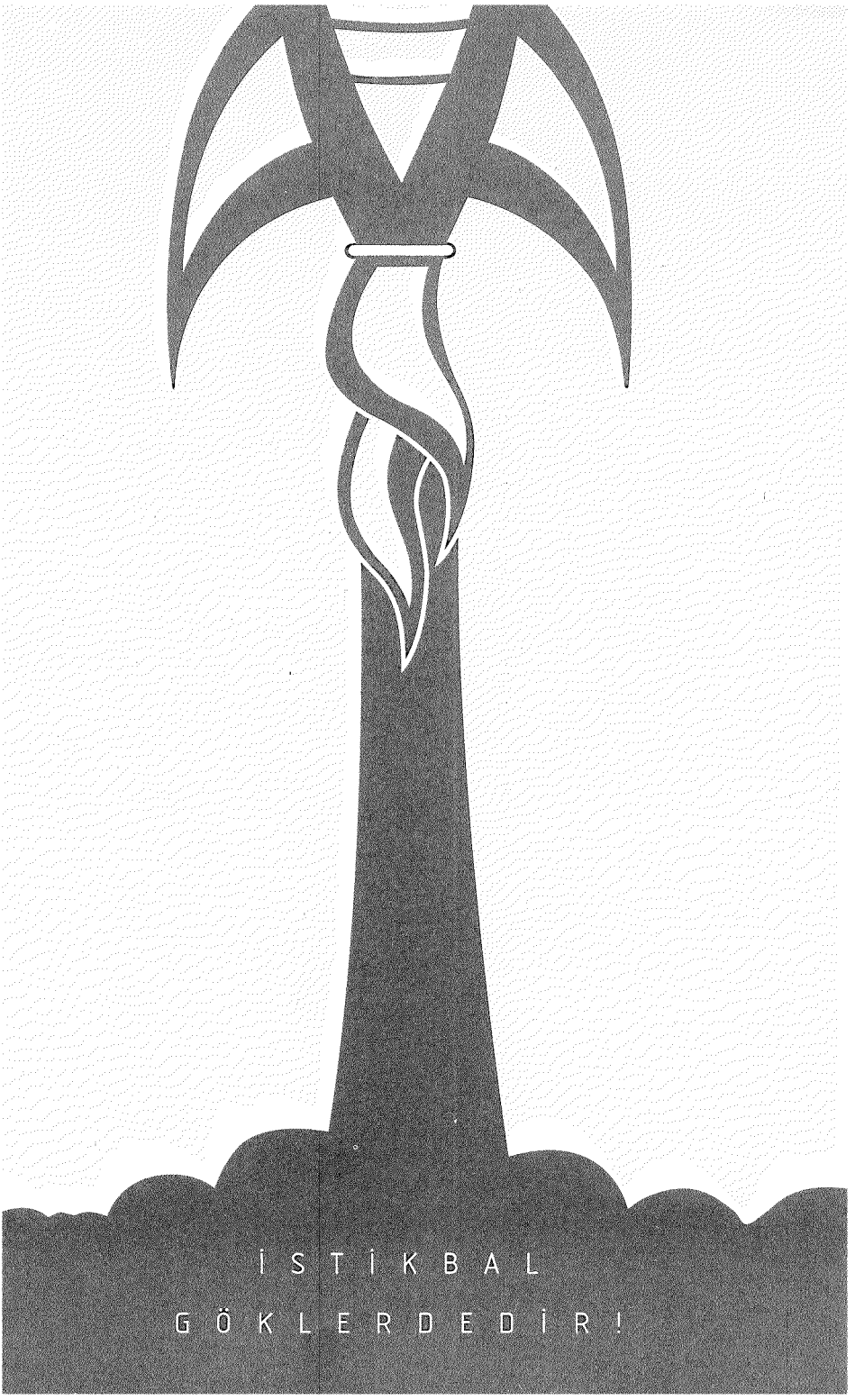

İSTİKBAL
GÖKLERDEDİR!

Frank Herbert

1920'de ABD'de doğan Frank Herbert, altı kitaplık, efsanevi *Dune* serisinin başı çektiği birçok bilimkurgu romanının yazarıdır. Tarihte verilen ilk Nebula Ödülü'nü kazanan yazarın *Dune* ile kazandığı bir de Hugo Ödülü bulunmaktadır. Yazar 1986'da hayata gözlerini kapamıştır.

Dune
Frank Herbert

Özgün Adı
Dune

İthaki Yayınları - 1037

Bilimkurgu Klasikleri - 1
Dune - 1

Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca
Yayına Hazırlayan: Alican Saygı Ortanca
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut
Grafik Uygulama: Şükrü Karakoç
13. Baskı, Ocak 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-375-479-4
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2015
Frank Herbert © 1965
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2015

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

FRANK HERBERT
DUNE

Çeviren
Dost Körpe

ithaki

Editörün Sunuşu

Science fiction kelimesini Hugo Gernsback'e borçluyuz, Türkçe karşılığı olan bilimkurguyu ise Orhan Duru'ya. Bilimkurguya karşılık olarak, dilin kuralları çerçevesinde daha tutarlı olsa da artık yaptığı tek çağrışım nostalji olan kurgubilim kelimesinin kökenine dair ise hiçbir fikrim yok. Ancak çok uzun süredir tür için kabullendiğimiz, aşina olduğumuz, duyduğumuzda yadırgamadığımız kelime açık: bilimkurgu.

Theodore Sturgeon, Arkadi ve Boris Ştrugatski'nin bir kitabına yazdığı önsözde, bilimkurgunun o anki durumunu özetleyen meşhur bir söz söylemişti: İyi bilimkurgu iyi edebiyattır. Bu motto yurtdışında pek çok eser için defalarca kullanıldı. Bilimkurgu konusunda yerli eser üretmekte hep kısır kalmış ülkemizde ise bilimkurgu yayıncılığı yapan yayınevlerinin bile zaman zaman ya da kalıcı olarak mottosu oldu bu söz.

İyi bilimkurgu eserleri yayımlama idealizminin yarattığı bilinç, türe olan minnet ve yayınevi misyonu bir araya gelince, elinizde ilk kitabı bulunan Bilimkurgu Klasikleri dizisi fikri ortaya çıktı. "İstikbal göklerdedir!" diyerek, üzerine uzun süre kafa yorup nasıl bir şey yapmak istediğimize karar verdik.

Öncelikle dizide klasik eserler olmasına karar verdik. Bu karar, "bilimkurguda kanonik eser" sorunuyla yüzleşmemi-

ze sebep oldu. Klasik bir yazarın yazdığı her eser bilimkurgu klasiği olabilir miydi? Ya da sadece tek eser vermiş, artık yalnızca tür üzerine emek verenler tarafından bilinen, buna rağmen bilimkurgunun gelişimi adına yaptıkları bir devrim niteliğinde olan yazarların kitapları bu klasikler arasında yer bulabilir miydi? İşte bu sorunla yüzleştiğimiz her durumda yine aynı cümle yankılandı zihnimizde: İyi bilimkurgu iyi edebiyattır. Zaman yolculuğunun, uzay seyahatlerinin, teknolojinin, biyolojik değişikliklerin, yapay zekâların ve hayal gücünün eksik olmadığı iyi edebiyat eserlerini bir araya getirmek amacıyla çıktık yola.

İsminin getirdiği ağırlığın altından kalkabilmek için serideki bu klasikleri neye göre seçeceğimize karar verme kısmı geldi sonra. Yayımlayacağımız tüm kitaplar daha önce Türkçeye çevrilmeyenler mi olacaktı? Yoksa okuyucuların aşina olduğu, daha önceden yayımlanmış kitaplar mı dizide kendine yer bulacaktı? Dizinin adını Bilimkurgu Klasikleri yaptıktan sonra aslında bu kıstas biraz ortadan kalktı. Kitapların daha önceden çevrilip çevrilmemesi bu durumda çok küçük bir engeldi. Bu dizinin hayata geçmesi için yapılması gereken açıktı: klasik statüsüne koyabileceğimiz bilimkurgu eserlerini bir araya getirmek, SF Masterworks'ün yurtdışında yaptığına benzer bir dizi ortaya çıkarmak. Bu bağlamda daha önceden çevrilen kitapları, çevrilen yazarların çevrilmeyen kitaplarını ve daha önceden dilimize hiç kazandırılmamış yazarları, klasik algımız dahilinde bir araya getirmeyi istedik. Bu yüzden dizinin kaç kitaptan oluşması gerektiğine henüz karar vermedik. Planladığımız kitaplar çıkarken, yeni kitaplar incelenip seriye eklenmeye devam edecek. Dizi için ve bilimkurgu edebiyatının Türkiye'deki gelişimi için umutluyuz, sonuçta yıldızlar hedefimiz.

İthaki olarak elimizde şans olmasına rağmen bu diziye dahil etmemeye karar verdiğimiz tek bir yazar oldu: Ray Bradbury. Çok farklı türlerde eserler veren üstadın kitapla-

rını birbirinden ayırmamak ve giderek büyüyen Bradbury dizisini bozmamak adına böyle bir tercihte bulunduk.

Dizinin içeriğini oturtmamızın ardından sıra dışarıya, yani kapaklara geldi. Kapak konusunda en başından beri fikrimiz netti. Klasik eserleri modern, minimalist yorumlarla okuyucuya sunmak istiyorduk. Bunun birkaç nedeni vardı tabii. Öncelikle -klasik eserler üzerinde çalışacak olsak da- yeni bir iş yapıyorduk. Bu açıdan, eskiyle yeniyi birleştirmek, sıradışı olmasa da diziye kimlik kazandıracak bir hareketti. Daha önceden Türkiye'de bile defalarca kullanılmış uzay çağı dönemi klasik illüstrasyonlarını kullanmak istemedik. Bir diğer sebep ise bu eserleri sadece türü sevenlere değil, türle yeni tanışacak olan ya da bilimkurgudan gözü korktuğu için uzak duran okuyuculara da ulaştırmaktı. Yerli ve yabancı pek çok illüstratörün eserleri artık umuyoruz ki bu diziyle birlikte kitaplarla özdeşleşecek.

Dizinin ilk kitabına gelince... Kararımızın birkaç kez değiştiğini itiraf etmek gerek. Ama verdiğimiz karar ve seçtiğimiz kitaptan dolayı oldukça memnunuz. Hem *Dune* gibi bilimkurgu edebiyatında mihenk taşı olmuş, hatta türü değiştirmiş bir kitabı yeniden yayımlayacak olmak, hem de bu kitabın 50. yılını kutluyor olmak bizim için fazlasıyla önemli.

Frank Herbert, *Dune*'u yayımladığında yıl 1965'ti. Paul Muad'Dib efsanesinin dünyayı sarsmaya başlamasının üzerinden tam elli yıl geçti. Herbert, kitabını yayımladığında farklı bir şey yaptığını biliyordu. Ekolojiyi daha önce hiçbir yazarın kullanmadığı incelikle yaymıştı romanına. Dune adıyla bilinen Arrakis gezegenini kitabının başkarakterlerinden biri yapmıştı. Dil, kültür ve din konusunda ise muhtemelen başka hiçbir yazarın yapmaya cesaret edemediği kombinasyonlarla eşsiz bir dünya yaratmıştı. Arapça ve Latinceyi birleştirip İngilizce potasında eritti; Katoliklik ve Zen Budizmi'ni birbiriyle çarpıştırıp onları İslamiyet'le kucakladı.

Okuyucular ve diğer yazarlar da Herbert'ın yaptıklarının farkında olmalı ki, *Dune*'u, Hugo ve o tarihte ilk kez düzenlenen Nebula ödüllerine layık gördü. Ama buna rağmen Herbert'ın *Dune*'u kitap olarak yayımlatması hiç de kolay olmadı. Yirmi kadar red cevabı aldıktan sonra kitabını yayımlayacak yayıncı bile büyük bir hata yaptığını düşünüyordu. Şimdiyse *Dune*, tarihin en çok satan bilimkurgu romanı ve İthaki'nin Bilimkurgu Klasikleri dizisinin ilk kitabı.

Bu diziyle birlikte büyülenmeye hazır olun. Çünkü Arthur C. Clarke'ın dediği gibi, "Yeterince ilerlemiş bir teknoloji, büyüden ayırt edilemez."

Kurtuluş, Eylül 2015
Alican Saygı Ortanca

Bu kehanet girişimi, her nerede ve ne zaman çalışmış olurlarsa olsunlar, fikirlerin ötesine geçip "somut materyaller" dünyasında emek veren insanlara... kurak toprak ekolojistlerine, tevazu ve hayranlıkla adanmıştır.

Birinci Kısım

DUNE

Bir başlangıç, dengelerin doğruluğuna en büyük özenin gösterilmesi gereken zamandır. Bunu her Bene Gesserit rahibesi bilir. Bu yüzden, Muad'Dib'in hayatını incelemeye başlarken ilkin onun yaşadığı dönemi göz önünde bulundurmaya özen gösterin: Padişah İmparator IV. Shaddam 57 yaşındayken doğmuştu. Özellikle de Muad'Dib'in yaşadığı yeri göz önünde bulundurun: Arrakis gezegenini. Caladan'da doğmuş ve hayatının ilk on beş yılını orada geçirmiş olması sizi yanıltmasın. Dune adıyla bilinen Arrakis gezegeni, sonsuza dek onun vatanıdır.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"

Arrakis'e doğru yola çıkmalarından önceki hafta, etraftaki toplanma telaşı neredeyse dayanılmaz bir çılgınlık boyutuna ulaşmışken, yaşlı bir kadın Paul adlı delikanlının annesini ziyarete geldi.

Caladan Şatosu'nda ılık bir geceydi; Atreides ailesine yirmi altı nesil boyunca yuvalık etmiş bu kadim taş bina, hava şartlarındaki her değişimden önce olduğu gibi, soğuk soğuk terliyordu sanki.

Kubbeli geçitteki yan kapıdan Paul'ün odasına alınan yaşlı kadının, yatakta yatan çocuğu biraz seyretmesine izin verildi.

Döşemenin biraz üstünde asılı duran süspansör lambasının kısık, donuk ışığıyla aydınlanan loş odada uyanan çocuk, kapıda, annesinin bir adım önünde cüsseli bir kadının durduğunu gördü. Bu yaşlı kadının silueti cadı gölgesine benziyordu... keçeleşmiş saçı örümcek ağlarını andırıyordu, kukuletasının karanlıkta bıraktığı toparlak yüzündeki gözleri de mücevher gibi parlıyordu.

Yaşlı kadın, "Yaşına göre boyu kısa değil mi Jessica?" diye sordu. Hırıltılı sesi akortsuz bir baliset gibi tınlamıştı.

Paul'ün annesi yumuşak kontralto sesiyle yanıt verdi: "Atreidesler boy atmaya geç başlamalarıyla bilinir Muhterem Efendimiz."

Yaşlı kadın, "Ben de öyle duymuştum," diye hırıldadı. "Yine de artık on beşine geldi."

"Evet Muhterem Efendimiz."

Yaşlı kadın, "Uyanık, bizi dinliyor," dedi. "Seni küçük, kurnaz yaramaz seni." Kıkırdadı. "Ama hükmetmek için kurnazlık gerekir. Eğer gerçekten Kuisatz Haderah ise... o zaman..."

Yatağının gölgeleri arasında uzanan Paul gözlerini hafifçe aralamıştı. Parlak, oval şeklinde iki kuş gözü –yaşlı kadının gözleri– onun gözlerinin içine bakarken sanki irileşiyor, alevleniyordu.

Yaşlı kadın, "Uykunu iyi al seni küçük, kurnaz yaramaz," dedi. "Yarın gomcebbârımla tanıştığında tüm yeteneklerine ihtiyacın olacak."

Sonra Paul'ün annesini dışarı itip, kapıyı sertçe kapatarak gitti.

Yatağında uyanık halde uzanan Paul merak içindeydi: *Gomcebbâr ne ki?*

Yaşadıkları bu değişim döneminin onca kargaşası içinde, o yaşlı kadın kadar tuhaf bir şey görmemişti.

Muhterem Efendimiz.

Üstelik o kadın, Paul'ün annesine sanki alelade bir hizmetçiymiş gibi ismiyle, Jessica diye hitap etmişti... Oysa karşısında bir Bene Gesserit Leydisi, dükün odalığı, veliahtın annesi vardı.

Paul, *Gomcebbâr oraya taşınmamızdan önce öğrenmem gereken, Arrakis ile ilgili bir şey mi acaba?* diye merak etti.

Dudaklarını sessizce oynatarak, yaşlı kadının tuhaf sözlerini yineledi: Gomcebbâr... Kuisatz Haderah...

Öyle çok şey öğrenmesi gerekmişti ki. Arrakis, Caladan'dan çok farklı bir yer olsa gerekti; öğrendiği yeni bilgiler

Paul'ü serseme çevirmişti. Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni...

Babasının Suikastçılar Ustası Thufir Hawat durumu şöyle açıklamıştı: Can düşmanları Harkonnenlar seksen yıldır Arrakis'teydi; yaşlanma geciktirici melanj baharatını kazıp çıkarmak için CHOAM Şirketi'yle yaptıkları anlaşma uyarınca gezegeni derebeyi gibi yönetmişlerdi. Şimdiyse Harkonnenlar gitmişti ve o gezegeni derebeyi gibi yönetme sırası Atreides Hanedanı'ndaydı... Görünüşte Dük Leto adına bir zaferdi bu. Ama Hawat bu zafer algısının son derece tehlikeli olduğunu söylemişti; Dük Leto, Landsraad'ın Büyük Hanedanları arasında popülerdi.

"Popüler insanlar erk sahiplerinde kıskançlık uyandırır," demişti Hawat.

Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni...

Uykuya dalan Paul rüyasında bir Arrakis mağarası gördü; etrafı korkürelerin loş ışığında hareket eden suskun insanlarla çevriliydi. Hayal meyal duyduğu bir sesi, şıp şıp damlayan suyun sesini dinlerken, ortalığa katedral ciddiyeti hâkimdi. Paul rüya görmeye devam ederken bile, uyandığında bütün bunları hatırlayacağını biliyordu. Gelecekten haber veren rüyaları daima hatırlardı.

Rüya solup kayboldu.

Paul uyanınca kendini sıcacık yatağında buldu... ve düşüncelere daldı. Belki de Caladan Şatosu'nun dünyası hüzünlü bir vedayı hak etmiyordu; ne de olsa burada Paul'ün oyun oynayacağı, arkadaş olacağı yaşıtları yoktu. Öğretmeni Dr. Yueh, faufreluches denilen sınıf sisteminin Arrakis'te çok da katı bir şekilde uygulanmadığını ima etmişti. O gezegen, çölün kıyısında yaşayan bir halkı barındırıyordu; başlarında onları yönetecek ne kâid ne de başar vardı: İmparatorluk'un nüfus sayımlarının hiçbirinde yer almayan bu halka Fremen, "kumun iradesi" deniyordu.

Arrakis... Dune... Çöl Gezegeni...

Kendi gerginliğini hisseden Paul, annesinin öğrettiği zihin-beden egzersizlerini uygulamaya karar verdi. Peş peşe aldığı üç nefes, çeşitli tepkileri tetikledi: Farkındalığı salınma-

ya başladı... bilinci odaklandı... şahdamarı genişledi... odaksız bilinç mekanizmasından kaçındı... bilinçli olarak farkında olmayı seçti... hızlanan kan akışı, fazla zorlanan kısımlarında yoğunlaştı... insan yalnızca içgüdüleriyle besin-güvenlik-özgürlük elde edemez... hayvan bilinci yaşanan anın ötesine geçemediği gibi, kurbanlarının soyunun tükenebileceğini de düşünemez... hayvan yok eder, üretmez... hayvani zevkler duyumsal düzeylerin civarında kalır ve algısal olandan kaçınır... yaşadığı evreni görmek isteyen insan, olayları oturtacağı bir ağa ihtiyaç duyar... bilincin nereye odaklanacağını seçmek, bu ağı biçimlendirir... hücresel gereksinimlerin en yoğun şekilde farkında olmanın etkilediği sinir-kan akışı, bedensel bütünlüğü getirir... her şey/hücreler/varlıklar geçicidir... içindeki akışın kalıcı olması için uğraş...

Bu ders, Paul'ün salınan bilincinde yinelenip duruyordu.

Şafağın sarı ışığı pencere denizliğine dokunduğunda, bunu hisseden Paul gözlerini açtı; şatoda yeniden başlamış telaşlı koşuşturmaları duydu ve yatak odası tavanındaki tanıdık, işlemeli kirişleri gördü.

Koridor kapısı açıldı ve annesi başını içeri uzattı; uçuk bronz rengi saçı siyah bir kurdeleyle tepeden toplanmıştı, oval yüzü ifadesizdi, yeşil gözleri ciddiyetle bakıyordu.

"Uyanmışsın," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet."

Paul gardırobun içinden ona giysi seçen annesinin uzun bedenini tepeden tırnağa süzdü; omuzlarında gerginlik belirtisi gördü. Başka biri olsa bu belirtiyi fark etmeyebilirdi, ama annesi onu Bene Gesserit Yöntemi'yle, gözlem anında en ufak ayrıntılara bile dikkat etmesi için eğitmişti. Annesi ona döndüğünde, yarı resmi bir ceket tutuyordu. Ceketin göğüs cebine Atreideslerin kırmızı şahin arması işlenmişti.

"Çabuk giyin," dedi annesi. "Rahibe Ana bekliyor."

"Onu bir seferinde rüyamda görmüştüm," dedi Paul. "Kim o?"

"Bene Gesserit Okulu'nda öğretmenimdi. Şimdi İmparator'un Gerçeğisöyleteni. Paul..." Annesi duraksadı. "Ona rüyalarından bahset."

"Tamam. Arrakis'i onun sayesinde mi aldık?"

"Arrakis'i almadık." Jessica elindeki pantolonu, tozunu silkeledikten sonra ceketle birlikte yatağın yanındaki askılığa astı. "Rahibe Ana'yı bekletme."

Doğrulup oturan Paul dizlerini kollarıyla sardı. "Gomcebbâr ne demek?"

Yine ondan almış olduğu eğitim sayesinde, annesinin neredeyse fark edilemeyecek kadar kısa süreliğine duraksayarak korkusunu ele verdiğini gördü.

Jessica pencereye gidip perdeleri açtı ve ırmak boyunca, Syubi Dağı'na doğru uzanan meyve bahçelerine baktı. "Gomcebbârın ne olduğunu... çok yakında öğreneceksin," dedi.

Annesinin sesindeki korkuyu duyan Paul iyice meraklandı.

Jessica yüzünü dönmeden konuştu. "Rahibe Ana oturma odamda bekliyor. Acele et lütfen."

• • •

Berjer koltukta oturan Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, ana oğulun yaklaşmasını seyrediyordu. Her iki yanındaki pencerelerden bakıldığında, ırmağın güney kıvrımının yanı sıra Atreides ailesine ait yemyeşil çiftlik arazileri de görülebiliyordu; ama Rahibe Ana manzarayla ilgilenmiyordu. Bu sabah, ne kadar yaşlı olduğunu hissediyordu; epey huysuz bir günündeydi. Huysuzluğunu yaptığı uzay yolculuğuna ve gizli kapaklı işler çeviren o iğrenç Uzay Loncası'yla temas kurmak zorunda kalmasına yoruyordu. Ama Görü sahibi bir Bene Gesserit olarak bizzat ilgilenmesi gereken bir meseleyle karşı karşıyaydı. Padişah İmparator'un Gerçeğisöyleteni bile, görev çağrısı yapıldığında sorumluluktan kaçamazdı.

Rahibe Ana, *Kahrolası Jessica!* diye düşündü. *Sana verilen emre uysan, bize bir kız çocuk doğursan olmaz mıydı!*

Koltuğa üç adım kala duran Jessica dizlerini hafifçe kırarak, eteğini sol eliyle biraz kaldırarak reverans yaptı. Paul ise dans öğretmeninden öğrendiği şekilde, hafifçe eğilerek selam verdi... "Karşındakinin toplumsal konumunu bilmediğinde" böyle selam verilirdi.

Çocuğun selamlama tarzının nüansları Rahibe Ana'nın gözünden kaçmamıştı. "Seninki ihtiyatlı bir çocuk Jessica," dedi.

Jessica elini uzatıp Paul'ün omzunu sıktı. Bir kalp atışı süresince, kadının avucundan çocuğa kaynağı belirsiz bir korku aktı. Sonra Jessica kendine hâkim oldu. "Öyle olmayı öğrendi Muhterem Efendimiz."

Paul, *Neden korkuyor?* diye merak etti.

Yaşlı kadın, Paul'ü geştaltçı bir bakışla, hızla inceledi; çocuğun yüzü Jessica'nınki gibi ovaldi, ama kemikleri kalındı... Saçı Dük'ünki gibi simsiyahtı, ama kaşlarını anne tarafından dedesinden (ismi bilinmiyordu) almıştı; ince, mağrur burnu ile dik dik bakan yeşil gözleriniyse baba tarafından dedesinden, yani Eski Dük'ten almıştı.

Rahibe Ana *O adam cesaret gösterilerinin ne kadar etkileyici olabildiğini biliyordu... ölümü bile etkileyici oldu,* diye düşündü.

"Eğitim önemlidir, ama doğal yetenek ayrı bir şey," dedi. "Bakalım onda var mı?" Yaşlı gözlerini birden Jessica'ya çevirip, sert bir ifadeyle baktı. "Bizi yalnız bırak. Huzur meditasyonu yapmanı emrediyorum."

Jessica elini Paul'ün omzundan çekti. "Muhterem Efendimiz, ben..."

"Jessica, biliyorsun ki bunun yapılması şart."

Şaşıran Paul başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica dikeldi. "Evet... Elbette."

Paul bakışlarını tekrar Rahibe Ana'ya çevirdi. Hem kibarlığı hem de annesinin açıkça bu yaşlı kadına karşı korkuyla karışık bir şekilde saygı göstermesi, onu ihtiyatlı davranmaya sevk ediyordu. Bununla birlikte, annesinden yayıldığını

hissettiği korkunun yanı sıra öfke ve kaygı da algılıyordu.

"Paul..." Jessica derin bir nefes aldı. "...gireceğin bu sınav... benim için önemli."

"Sınav mı?" Paul başını kaldırıp annesine baktı.

"Unutma, sen bir dükün oğlusun," dedi Jessica. Birden döndü ve hızlı adımlarla, eteğini hışırdatarak odadan ayrıldı. Kapı ardından sertçe kapandı.

Paul öfkesini dizginleyerek yaşlı kadına baktı. "Leydi Jessica basit bir hizmetçiymiş gibi kovulur mu?"

Yaşlı kadının kırışıklarla çevrili ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Leydi Jessica okulda geçirdiği on dört sene boyunca benim hizmetçimdi evlat." Başını salladı. "İyi bir hizmetçiydi de. Şimdi, buraya gel!"

Bu emir kırbaç gibi inmişti. Paul hiç düşünmeden itaat etti. *Üstümde Ses'i kullanıyor,* diye düşündü. Kadının bir işaretiyle, onun dizlerinin yanında durdu.

Kadın, "Bunu görüyor musun?" diye sordu. Cüppesinin kıvrımları arasından bir küp çıkarmıştı; bu yeşil metal küpün bir kenarı aşağı yukarı on beş santimetreydi. Kadın elindeki nesneyi çevirince, Paul küpün bir yüzünün açık olduğunu gördü... Küpün içi karanlık ve tuhaf bir şekilde ürkütücü görünüyordu. O karanlığın içine ışık giremiyordu.

Yaşlı kadın, "Sağ elini kutunun içine sok," dedi.

Paul korkuya kapıldı. Gerilemeye başladı, ama yaşlı kadın "Annenin sözüne karşı mı geleceksin?" dedi.

Paul başını kaldırıp, kadının kuş gözüne benzeyen parlak gözlerinin içine baktı.

Kendine hâkim olamayan Paul, elini yavaşça kutunun içine soktu. Kutudaki karanlık elini sarmalayınca önce soğukluk hissetti; sonra, parmakları kaygan metale dokunduğunda, eli uyuşmuş gibi karıncalandı.

Yaşlı kadının yüzünde bir avcının ifadesi belirdi. Sağ elini kutudan çekip Paul'ün boynunun yan tarafına, yakınına götürdü. Kadının elinde metal parıltısı gören Paul o tarafa dönmeye yeltendi.

Kadın, "Dur!" diye emretti.

Yine Ses'i kullanıyor! Paul kadının yüzüne odaklandı.

"Boynunda gomcebbârı tutuyorum," dedi kadın. "Gomcebbâr, tahakküm eden düşman. Ucunda zehir damlası olan bir iğne. Dur, dur! Geri çekilmeye kalkışma, yoksa zehri hissedersin."

Paul yutkunmaya çalıştı; boğazı kupkuruydu. Kadının yaşlı ve kırışıklı yüzünden, ışıldayan gözlerinden ve konuşurken parlayan, gümüş rengi metal dişlerinin üstündeki soluk dişetlerinden gözlerini alamıyordu.

"Bir dükün oğlu zehirleri tanımalı," dedi kadın. "Çağa ayak uydurmak gerekir, değil mi? Muski içkine konur. Omas yemeğine konur. Bazıları tez, bazıları yavaş öldürür; bazıları da ikisinin arasındadır. İşte sana yeni bir zehir: Gomcebbâr. Yalnızca hayvanları öldürür."

Paul'ün gururu korkusunu bastırdı. "Bir dükün oğluna hayvan demeye nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı.

"Diyelim ki insan da olabilirsin diyorum," dedi kadın. "Kımıldama! Seni uyarıyorum, başını geri çekmeye kalkma. Yaşlı olsam da, kaçmana fırsat vermeden bu iğneyi boynuna saplayabilirim."

Paul, "Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Annemi nasıl kandırdın, benimle yalnız kalmana izin vermeye nasıl ikna ettin? Yoksa Harkonnenlardan mısın?"

"Harkonnenlardan mı? Çok şükür hayır! Şimdi sessiz ol." Kuru bir parmak boynuna dokununca Paul içinde beliren, geriye sıçrama dürtüsünü bastırdı.

"Güzel," dedi kadın. "İlk sınavı geçtin. Şimdi sınavın geri kalanını söyleyeyim: Elini kutudan çıkarırsan ölürsün. Tek kural bu. Elini kutunun içinde tutarsan yaşarsın. Çıkarırsan ölürsün."

Paul titremesi geçsin diye derin nefes aldı. "Uşaklara seslenirsem birkaç saniyede üstüne çullanırlar, ölen de sen olursun."

"Annen kapının önünde nöbet tutuyor; uşaklar onu ge-

çemez. İnan bana. Annen bu sınavdan sağ çıktı. Şimdi sıra sende. Bu büyük bir onur. Erkek çocukları bu sınava tabi tuttuğumuz enderdir."

Paul'ün kapıldığı merak korkusunu hafifletmiş, kontrol edebileceği bir seviyeye indirmişti. Yaşlı kadının doğru söylediğini sesinden anlamıştı; bu konuda şüphesi yoktu. Annesi sahiden dışarıda nöbet tutuyorsa... bu gerçekten bir sınavsa... Sınav olsa da olmasa da, Paul tuzağa düşürüldüğünü, boynundaki el tarafından, gomcebbâr tarafından esir alındığını biliyordu. Bene Gesserit ayinlerinde okunan, annesinin öğrettiği Korkuya Karşı Dua'yı hatırladı.

"Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözümü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Yeniden sakinleştiğini hissettiğinde konuştu: "Haydi, devam et yaşlı kadın."

Kadın sertçe "Yaşlı kadın mı!" dedi. "Cesursun, orası kesin. Bakalım, göreceğiz koca adam." Paul'e doğru eğilirken sesi neredeyse fısıltı halini aldı. "Kutunun içindeki elinde acı hissedeceksin. Yoğun acı. Fakat! Elini çekersen, gomcebbârımı boynuna dokundururum... Celladın baltası kelleni uçurmuş gibi, bir anda ölüverirsin. Elini çekersen gomcebbâr işini bitirir. Anladın mı?"

"Kutunun içinde ne var?"

"Acı."

Elinin giderek karıncalandığını hisseden Paul, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. *Bu nasıl bir sınav?* diye düşündü. Karıncalanma hissi kaşıntıya dönüştü.

Yaşlı kadın konuştu: "Hayvanların kapandan kurtulmak için kendi bacaklarını ısırarak kopardıklarını duydun mu hiç? Bu hayvanlara özgü bir numaradır. İnsan kapanda kalmayı seçer, acıya dayanır, tuzağı kuranı öldürerek türdeşle-

rine yönelik bir tehdidi ortadan kaldırmak için ölü taklidi yapar."

Kaşıntı hafif bir yanma hissine dönüştü. Paul sert bir sesle "Bunu niye yapıyorsun?" diye sordu.

"İnsan olup olmadığını saptamak için. Sessiz ol."

Sağ elindeki yanma hissi artınca, Paul sol elini sıkıp yumruk yaptı. Yanma hissi yavaş yavaş artıyordu, eli giderek daha çok yanıyordu. Serbest elinin tırnaklarının avucuna battığını hissetti. Yanan elinin parmaklarını açmaya çalıştı, ama kımıldatamadı.

"Yanıyor," diye fısıldadı.

"Sus!"

Paul'ün zonklayan kolundan yukarı acı yayılıyordu. Alnından ter boşanıyordu. Tüm sinirleri, elini o yakan delikten çıkarması için haykırıyordu... ama... bir de gomcebbâr vardı. Başını oynatmadan gözlerini yana çevirerek, boynunun yakınındaki o korkunç iğneyi görmeye çalıştı. Kesik kesik soluduğunu fark edince nefesini yavaşlatmaya çabaladı, ama başaramadı.

Acı!

Dünyası tamamen boşalmış, geride sadece acı içindeki eli ve birkaç santim öteden bakan o yaşlı surat kalmıştı.

Paul'ün dudakları öyle kurumuştu ki onları ayırmakta zorlanıyordu.

Yanıyor! Yanıyor!

Acı içindeki elinin derisi yanıp kararıyor, eti kavrulup dökülüyor, geride yalnızca kömür olmuş kemikler kalıyordu sanki.

Acı birden kesildi!

Bir düğmeye basılmışçasına, acı kesilivermişti.

Paul sağ kolunun titrediğini hissediyordu; tüm vücudu ter içindeydi.

Kadın, "Bu kadarı yeter," diye mırıldandı. "Küll vâhât! Hiçbir kız çocuğu bu kadarına dayanamamıştı. Seni bu kadar zorladığıma göre, başarısız olmanı istemişim herhalde." Arkasına yaslanarak, gomcebbârı Paul'ün boynundan uzak-

laştırdı. "Genç insan, elini kutudan çıkar ve ona bak."

Elinin titremesini geçirmeye çalışan Paul, onun sanki içinden çıkmak istemediği ışıksız boşluğa baktı. Çektiği acı belleğinde öylesine yer etmişti ki kımıldayamıyordu. Mantığı, elini çıkardığında onun yanıp kararmış olduğunu göreceğini söylüyordu.

Yaşlı kadın sertçe, "Çıkar!" diye emretti.

Paul elini hızla çekip çıkardı ve ona hayretle bakakaldı. Elinde hiç iz yoktu. Çektiği acılardan tek bir iz bile kalmamıştı. Elini kaldırdı, sağa sola çevirdi, parmaklarını oynattı.

Yaşlı kadın "Sinirleri uyararak acı verme yöntemi," dedi. "Potansiyel insanları sakatlama riskini göze alamayız. Bu kutunun sırrını öğrenmek için çok şey verecek kişiler var." Kutuyu cüppesinin kıvrımları arasına koyarak ortadan kaldırdı.

"Ama o acı..." dedi Paul.

Yaşlı kadın aşağılayıcı bir sesle, "Acıymış," dedi. "Bir insan, kendi bedenindeki herhangi bir sinire baskın çıkabilir."

Sol elinin zonkladığını hisseden Paul yumruğunu açıp, avucuna batan tırnaklarının bıraktığı dört kanlı ize baktı. Elini indirip gözlerini yaşlı kadına dikti. "Bunu anneme de mi yaptın?"

Kadın, "Hiç elekten kum geçirdin mi?" diye sordu.

Kadının durup dururken sorduğu, konuyla alakasız bu soru Paul'ün zihnini afallatıp bilincini yükseltti; başıyla onaylayarak yanıtladı.

"Biz Bene Gesseritler de halkı elekten geçirerek aralarındaki insanları buluruz."

Paul sağ elini kaldırdığında, çektiği acıyı anımsadı. "Hepsi bu mu... tek kıstas acı mı?"

"Acı çekerkenki halini gözlemledim evlat. Acı bu sınavın ekseni sadece. Annen gözlem yöntemlerimizden bahsetmiştir. Sende onun öğretmenliğinin izlerini görüyorum. Biz sınavımızda kriz anlarını gözlemleriz."

Kadının doğru söylediğini sesinden anlayan Paul, "Gerçeği söylüyorsun!" dedi.

Yaşlı kadın gözlerini ona dikti. *Gerçeği seziyor! O olabilir*

mi? Sahiden O olabilir mi? Sonra heyecanını bastırdı ve kendi kendini "Umut gözlemi bulandırır," diye uyardı.

"İnsanlar doğru olduğuna inandıkları şeyleri söylediğinde, bunu sezebiliyorsun," dedi.

"Sezebiliyorum."

Paul'ün sesinde, defalarca yapılan testlerin varlığını onayladığı yeteneğin ahengi vardı. Bunu fark eden yaşlı kadın "Belki de sen sahiden Kuisatz Haderah'sın," dedi. "Gel küçük kardeş, otur buraya, ayaklarımın dibine otur."

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Annen eskiden ayaklarımın dibinde otururdu."

"Ben annem değilim."

"Bizden biraz nefret ediyorsun ha?" Yaşlı kadın kapıya doğru bakıp "Jessica!" diye seslendi.

Kapı hemen açıldı; eşikte duran Jessica odaya sert gözlerle baktı. Paul'ü görünce bakışlarındaki sertlik kayboldu. Hafifçe gülümsemeyi başardı.

Yaşlı kadın, "Jessica, bana duyduğun nefretin geçtiği oldu mu hiç?" diye sordu.

"Sizi hem seviyor hem nefret ediyorum," dedi Jessica. "Nefretim... asla unutmamam gereken acılardan kaynaklanıyor. Sevgim ise..."

Yaşlı kadın, "Sorumu yanıtlaman yeterli," dedi ama sesi müşfikti. "Artık gelebilirsin, ama sessiz ol. Kapıyı kapat ve kimsenin bizi rahatsız etmesine izin verme."

Jessica odaya girdi ve kapıyı kapayıp sırtını yasladı. *Oğlum yaşıyor,* diye düşündü. *Oğlum yaşıyor ve... insan. İnsan olduğunu zaten biliyordum... ama... yaşıyor. Artık ben de yaşamaya devam edebilirim.* Sırtında hissettiği kapı sert ve somuttu. Odadaki her şey duyularına son derece gerçek ve yoğun geliyordu.

Oğlum yaşıyor.

Paul annesine baktı. Annesi doğru söylemişti. Paul odadan çıkıp yalnız kalmak ve yaşadığı deneyimi düşünmek istiyor, ama izin verilene dek gidemeyeceğini biliyordu. Yaşlı kadın onun üstünde otorite kurmuştu. Doğru söylemişlerdi.

Annesi de bu sınavdan geçmişti. Bunun korkunç bir sebebi olmalıydı... o acı ve korku dehşet vericiydi. Paul korkunç sebepleri anlayabilirdi. Her şeye rağmen peşinden koşulan gayeleri anlayabilirdi. Öyle gayeler kendi kendilerini zorunlu kılardı. Paul kendisine korkunç bir gaye aşılandığını, sanki hastalık bulaştırıldığını hissediyordu. Ama bu korkunç gayenin ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Yaşlı kadın, "Bir gün sen de böyle bir kapının ardında beklemek zorunda kalabilirsin," dedi. "Bu yüzden güçlü olman gerek."

Paul acıyı tatmış eline, sonra da gözlerini kaldırıp Rahibe Ana'ya baktı. Kadının sesi, şimdiye kadar duyduğu tüm seslerden farklıydı. Sözleri zekiceydi. Onlarda bir keskinlik vardı. Paul, yaşlı kadına soracağı herhangi bir soruya, kendisini beden dünyasından daha yüce bir boyuta yükseltebilecek bir yanıt alacağını seziyordu.

"Neden insanları bulmak için sınav yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Sizi özgürleştirmek için."

"Özgürleştirmek mi?"

"Bir zamanlar, insanlar düşünme işini makinelere devretmiş, böylece özgürleşmeyi umut etmişlerdi; ama bu, makinelere sahip başka insanların onları köleleştirmesine yol açtı sadece."

Paul, "İnsan gibi düşünen makineler yapmayacaksın," diye alıntıladı.

Yaşlı kadın, "Butleryan Cihadı'na ve Turuncu Katolik İncili'ne gönderme yaptın," dedi. "Ama T.K. İncili'nin asıl söylemesi gereken şuydu: 'İnsan aklını taklit eden makine yapmayacaksın.' Hizmetinizdeki mentatı inceledin mi?"

"Thufir Hawat'tan ders aldım."

Yaşlı kadın "Büyük İsyan bir koltuk değneğini çekip aldı," dedi. "Böylece insanları akıllarını geliştirmeye zorladı. İnsanların yeteneklerini geliştirmek için okullar açıldı."

"Bene Gesserit okulları mı?"

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "O kadim okullardan geri-

ye şimdi sadece iki büyük okul kaldı: Bene Gesserit ve Uzay Loncası. Lonca'nın neredeyse tamamen saf matematiğe odaklandığını düşünüyoruz. Bene Gesserit ise farklı bir işlevi üstleniyor."

"Siyaset," dedi Paul.

Yaşlı kadın "Küll vâhât!" dedi. Jessica'ya ters ters baktı.

"Ona ben söylemedim. Muhterem Efendimiz," dedi Jessica.

Rahibe Ana tekrar Paul'e odaklandı. "Bunu çok az ipucundan anlayabilmen etkileyici. Evet, siyaset. Eski Bene Gesserit Okulu, insani meselelerde sürekliliği gerekli görenler tarafından yönetilirdi. Onlar böyle bir süreklilik için, insanları hayvanlardan ayırıp, kendi içlerinde üremelerini sağlamanın şart olduğunu biliyordu."

Paul, yaşlı kadının sözlerini özel ve ilginç bulmaz oldu birden. Annesinin tabiriyle hakkaniyet duygusu harekete geçmişti. Mesele Rahibe Ana'nın ona yalan söylemesi değildi. Kadının kendi sözlerine inandığı belliydi. Sorun daha derinlerde yatan bir şeydi, Paul'ün korkunç gayesiyle ilgiliydi.

"Ama annem bana okullardaki Bene Gesseritlerin çoğunun anne babasının bilinmediğini söylemişti."

Yaşlı kadın "Bütün genetik soylar kayıtlarımızda yer alır," dedi. "Annen ya doğrudan Bene Gesserit soyundan ya da kabul edilmiş bir soydan geldiğini biliyor."

"Anne babasının kim olduğunu niye bilmiyor peki?"

"Bunu bazıları bilir... ama çoğu bilmez. Mesela bazı genetik özelliklerini baskın tutmak için, annenin yakın bir akrabasından çocuk yapmasını istemiş olabiliriz. Bir sürü sebep olabilir."

Paul hakkaniyet duygusunun yine harekete geçtiğini, yine sinirlendiğini hissetti. "Sizinki de epey ağır bir sorumlulukmuş," dedi.

Rahibe Ana ona bakarken *Sesinde eleştiri mi var?* diye merak etti. "Yükümüz ağır," dedi.

Paul sınavın şokundan çıktığını hissediyordu. Rahibe Ana'yı uzun uzun süzdükten sonra "Benim... Kuisatz Ha-

derah olabileceğimi söyledin," dedi. "Nedir bu, bir insan gomcebbâr mı?"

"Paul," dedi Jessica. "Ses tonuna dikkat et..."

Yaşlı kadın, "Ben hallederim Jessica," dedi. "Pekâlâ delikanlı, söyle bakalım, Gerçeğisöyletme ilacı hakkında ne biliyorsun?"

"Yalanları fark etme yeteneğini artırmakta kullanılır," dedi Paul. "Annem söylemişti."

"Gerçektransına giren birini gördün mü hiç?"

Paul başını iki yana salladı. "Hayır."

Yaşlı kadın, "Tehlikeli bir ilaçtır, ama içgörüyü güçlendirir," dedi. "Bir Gerçeğisöyleten, o ilacın lütfu sayesinde belleğindeki... bedensel belleğindeki pek çok yere bakabilir. Geçmişe ait birçok koridora bakabiliriz... ama sadece kadınlara ait olanlara." Sesi biraz hüzünlendi. "Bununla birlikte, hiçbir Gerçeğisöyleten'in bakamadığı bir yer var. Orası bizi kabul etmiyor, bizi dehşete düşürüyor. Denir ki, günün birinde bir erkek çıkıp, ilacın lütfu sayesinde kendi iç gözünü bulacak. Bizim bakamadığımız yere... hem dişil hem eril geçmişlere bakacak."

"Kuisatz Haderah'ınız mı?"

"Evet, aynı anda birçok yerde olabilen kişi: Kuisatz Haderah. Pek çok erkek bu ilacı denedi... ama hiçbiri başaramadı."

"Hepsi de deneyip başarısız mı oldu?"

"Yo, hayır." Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Deneyip öldüler."

Can düşmanı Harkonnenları anlamaksızın Muad'Dib'i anlamaya yeltenmek, Yalanı bilmeden Gerçeği görmeye yeltenmektir. Karanlığı bilmeden Işığı görmeye yeltenmektir. Böyle bir şey mümkün değildir.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"

Kısmen gölgeler içinde kalmış, kabartmalı bir gezegen maketi, parmaklarında parlak yüzükler bulunan tombul bir el tarafından çevriliyordu. Maket penceresiz odanın bir duvarına dayalı, endüstriyel tasarımlı bir sehpanın üstünde duruyordu; diğer duvarlar rengârenk rulolarla, film-kitaplarla, bantlarla ve makaralarla kaplıydı. Odayı aydınlatan ışık, hareketli süspansör alanlarında asılı duran altın renkli kürelerden geliyordu.

Odanın ortasında, üstü yeşim rengiyle pembe karışımı taşlaşmış elakka ahşabıyla kaplı olan, elips şeklinde bir masa vardı. Masanın etrafındaki süspansör sandalyelerinden ikisi doluydu. Birinde yaklaşık on altı yaşında, siyah saçlı, toparlak yüzlü ve bakışları kasvetli bir delikanlı oturuyordu. Diğerindeyse kadınsı yüzlü, ince yapılı, kısa boylu bir adam oturmaktaydı.

Hem delikanlı hem de adam gözlerini makete ve onu çeviren, yarısı gölgelerin arasında gizli adama dikmişlerdi.

Maketin yanından bir kıkırtı geldi. Kıkırtının ardından kalın bir ses yükseldi: "İşte, Piter... gelmiş geçmiş en büyük insan tuzağı. Ve Dük dosdoğru kapanın ağzına doğru gidiyor. Ben, Baron Vladimir Harkonnen, muhteşem bir iş becermedim mi?"

"Elbette Baron," dedi adam. Tenor sesinde tatlı bir müzikal tını vardı.

Tombul el maketin üstüne inerek dönüşünü durdurdu. Şimdi odadaki tüm gözler maketin hareketsiz yüzeyine odaklanabiliyor, onun zengin koleksiyoncular veya İmparatorluk'un gezegen valileri için yapılmış bir maket olduğunu görebiliyordu. İmparatorluk zanaatkârlığının izleri açıkça fark ediliyordu. Enlem ve boylam çizgileri, kıl inceliğinde platin tellerdi. Kutup noktalarına süt rengi, birinci sınıf elmaslar yerleştirilmişti.

Tombul el, kürenin kabartmalı yüzeyinde gezindi. Kalın ses, "Lütfen inceleyin," diye gürledi. "Yakından incele Piter; Feyd-Rautha, sen de canım. Altmış derece kuzey ila yetmiş derece güney enlemlerini inceleyin... Şu zarif kabartılara bakın. Renkleri tatlı karamelleri çağrıştırmıyor mu? Göl, ırmak veya deniz mavisi hiç yok. Hele şu güzelim kutup noktaları... Öyle minikler ki. Burayı başka bir yerle karıştırmak mümkün mü? Arrakis! Gerçekten eşsiz bir yer. Eşsiz bir zafere uygun, muhteşem bir sahne."

Piter hafifçe gülümsedi. "Üstelik Padişah İmparator baharat gezegeninizi Dük'e kendisinin verdiğine inanıyor. Ne acı."

Baron, "Bu çok saçma bir laf," diye gürledi. "Öyle konuşarak genç Feyd-Rautha'nın kafasını karıştırmak istiyorsun, ama yeğenimin kafasını karıştırmana gerek yok."

Asık suratlı delikanlı sandalyesinde kımıldandı ve vücudunu tamamen saran, tek parça, elastik, siyah giysinin bir kıvrımını düzeltti. Arkasındaki duvarda bulunan kapı hafifçe çalınınca dikeldi.

Piter sandalyesinden kalkıp kapıya gitti; kapıyı hafifçe, uzatılan mesaj tüpünü alacak kadar araladı. Sonra kapıyı kapatıp tüpü açtı ve mesaja göz gezdirdi. Kıkırdadı. Sonra tekrar kıkırdadı.

Baron sert bir sesle, "Eee?" diye sordu.

"O salak bize yanıt göndermiş Baron!"

Baron, "Atreideslerin diklenme fırsatını teptiği ne zaman görülmüş ki?" diye sordu. "Eee, ne diyor?"

"Çok görgüsüz bir adam Baron. Size 'Harkonnen' diye hitap ediyor... Ne 'Sevgili Kuzen' diyor, ne bir unvan kullanıyor."

Baron, "Harkonnen iyidir," diye homurdandı; sesi sabırsızlığını ele veriyordu. "Leto ne diyor?"

"Diyor ki: 'Görüşme teklifini reddediyorum. Beni kaç kez sırtımdan vurdun; bunu bilmeyen yok.'"

Baron, "Başka?" diye sordu.

"Diyor ki: 'İmparatorluk'ta *kanlı* sanatına hâlâ saygı duyanlar var. İmzasını da Arrakis Dükü Leto diye atmış." Piter gülmeye başladı. "Arrakis Dükü! Ha ha! Çok komik!"

Baron "Sessiz ol Piter," deyince, kahkahalar bıçak gibi kesildi. Baron "Kanlı ha?" diye sordu. "Kan davası ha? Ciddiyetini göstermek için de o güzel, geleneksel sözcüğü kullanmış."

"Siz barış dalı uzattınız," dedi Piter. "Âdetlere uydunuz."

"Bir mentat için fazla gevezesin Piter," dedi Baron. *Bundan bir an önce kurtulmalıyım. İşime yaramaz hale gelmesine çok az kaldı,* diye düşündü. Odanın diğer tarafındaki suikastçı mentatına bakınca, çoğu insan gibi onun da dikkati önce adamın gözlerine takıldı: Mavinin çeşitli tonlarını taşıyan o kısık gözlerin akları yoktu.

Piter sırıttı. Yüzü maske gibiydi; gözlerinin yerinde iki delik vardı sanki. "Ama Baron! Bundan güzel intikam olmaz. Müthiş bir ihanet planı gerçekleşiyor: Leto'yu Caladan'ı verip Dune'u almaya zorladınız... Reddetme şansı da yok, çünkü İmparator öyle buyurdu. Az değilsiniz doğrusu!"

Baron soğuk bir sesle konuştu: "Fazla gevezesin Piter."

"Ama mutluyum Baron'um. Oysa siz... beni biraz kıskanıyorsunuz."

"Piter!"

"Ha ha. Baron! Bu müthiş kumpası kendi başınıza tasarlayamamış olmanız ne kadar esef verici, değil mi?"

"Bir gün seni boğduracağım Piter."

"Şüphesiz, Baron. Nihayetinde! Ama iyilikler asla karşılıksız kalmaz, değil mi?"

"Yoksa verite veya semuta mı çiğnedin Piter?"

"Lafımı sakınmayışım Baron'u şaşırttı," dedi Piter. Yüzü asıldı, çatık kaşlı maske karikatürüne benzedi. "Ha ha! Ama anlarsınız ya Baron, mentat olduğumdan celladı ne zaman göndereceğinizi biliyorum. İşinize yaradığım sürece kendinize hâkim olacaksınız. Fazla erken davranmakla ziyankârlık etmiş olursunuz; daha çok işinize yarayacağım. O güzelim Dune gezegeninden ne öğrendiğinizi biliyorum... Ziyankârlık etmemeyi öğrendiniz. Doğru mu Baron?"

Baron, Piter'a bakmayı sürdürdü.

Feyd-Rautha sandalyesinde kımıldandı. *Kavgacı salaklar!* diye düşündü. *Amcam mentatıyla tartışmadan duramıyor. Ağız dalaşlarını dinlemekten başka işim yok mu sanıyorlar?*

"Feyd," dedi Baron. "Seni buraya çağırdığımda, dinleyip öğrenmeni söylemiştim. Öğreniyor musun?"

"Evet amca." Feyd-Rautha itaatkâr bir sesle konuşmaya özen göstermişti.

"Bazen Piter beni düşündürüyor," dedi Baron. "Ben yalnızca gerektiğinde acı çektiririm, o ise... yemin ederim ki acı çektirmekten zevk alıyor. Ben şahsen zavallı Dük Leto'ya acıyorum. Dr. Yueh yakında ona karşı harekete geçecek ve tüm Atreideslerin sonu gelecek. Ama Leto o munis doktorun kimin emrinde olduğunu bilecek tabii... ve bunu öğrenmek, onun için korkunç bir şey olacak."

Piter "Madem öyle, doktora Leto'nun kaburgalarının arasına usulca kincalı daldırarak işini bitirmesini neden söylemediniz?" diye sordu. "Acımaktan bahsediyorsunuz ama..."

"Dük onu benim öldürdüğümü bilmeli. Bunu diğer Büyük Hanedanlar da öğrenmeli. Böylece bana karşı harekete geçmeye çekinirler. Manevra alanım genişler. Bu işi yapmak zorunda olduğum ortada, ama severek yapmam gerekmiyor."

Piter küçümseyici bir tavırla "Demek manevra alanınız genişler," dedi. "İmparator'un gözü şimdiden üstünüzde Baron. Fazla cüretkâr davranıyorsunuz. İmparator günün birinde bir iki Sardaukar lejyonunu buraya, Giedi Prime'a gönderecek; bu da Baron Vladimir Harkonnen'ın sonu olacak."

Baron, "Bunu görmek hoşuna giderdi, değil mi Piter?" diye sordu. "Sardaukar birliklerinin şehirlerimi talan etmesini, bu şatoyu yağmalamasını görmek hoşuna giderdi. Buna cidden bayılırdın."

Piter, "Sormanıza gerek var mı ki Baron?" diye fısıldadı.

"Tam o birliklerin *başarı* olacak adamsın," dedi Baron. "Kana ve acıya fazla düşkünsün. Arrakis'ten elde edilecek ganimetten pay alacağına söz vermekte fazla acele etmiş olabilirim."

Piter tuhaf, çıtkırıldım bir edayla beş adım atıp Feyd-Rautha'nın tam arkasında durdu. Odada gergin bir hava vardı; kaşlarını kaygıyla çatan delikanlı, başını kaldırıp Piter'a baktı.

"Piter'la oyun oynamayın Baron," dedi Piter. "Bana Leydi Jessica'yı vaat ettiniz. Onu bana vereceğinize söz verdiniz."

Baron, "Neden Piter?" diye sordu. "Acı çektiresin diye mi?"

Piter gözlerini Baron'a dikip baktı; sessizlik uzadı.

Feyd-Rautha süspansör sandalyesiyle birlikte yana kayarak konuştu: "Amca, benim burada olmam şart mı? Şey demiştin..."

"Feyd-Rautha'cığım sabırsızlanıyor," dedi Baron. Maketin yanındaki gölgelerin içinde hareket etti. "Sabırlı ol Feyd." Sonra dikkatini tekrar mentata yöneltti. "Peki ya Dük'ün oğlu, küçük Paul hakkında ne düşünüyorsun sevgili Piter?"

Piter "Kurulan tuzak sayesinde o da elinize düşecek Baron," diye mırıldandı.

"Bunu sormadım. Hatırlarsan, Bene Gesserit cadısının Dük'e bir kız doğuracağını tahmin etmiştin. Yanıldın ha mentat?"

"Çok sık yanılmam Baron," dedi Piter; sesinde ilk kez korku vardı. "Bunu siz de takdir edersiniz, çok sık yanılmam. Hem Bene Gesseritlerin genellikle kız doğurduğunu da biliyorsunuz. İmparator'un karısının bile bütün çocukları kız."

Feyd-Rautha, "Amca, burada benim için önemli bir şey olacağını söylemiştiniz..." dedi.

"Yeğenime bak," dedi Baron. "Baronluk'umu yönetmek

istiyor, ama daha kendine bile hâkim olamıyor." Baron kürenin yanında kımıldandı; gölgelerin arasında bir gölgeydi. "Pekâlâ, Feyd-Rautha Harkonnen; seni buraya belki biraz akıllanırsın diye çağırdım. Sevgili mentatımızı iyice gözlemledin mi? Aramızda geçen konuşmadan bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Ama amca..."

"Piter çok faydalı bir mentat, değil mi Feyd?"

"Evet, ama..."

"Ah! Gerçekten aması var! Ama çok fazla baharat tüketiyor, şeker gibi yiyor. Gözlerine bak! Arrakis işçilerine benzedi. Piter faydalı, ama hâlâ duygusal ve duygularıyla hareket etmeye meyilli. Piter faydalı, ama hâlâ yanılabiliyor."

Piter kısık ve hırçın bir sesle konuştu: "Beni eleştirerek verimliliğimi azaltmak için mi buraya çağırdınız Baron?"

"Verimliliğini azaltmak mı? Beni iyi tanırsın Piter. Ben yalnızca yeğenimin mentatların sınırlılığını anlamasını istiyorum."

Piter sert bir sesle, "Yerime geçecek kişiyi şimdiden eğitmeye mi başladınız?" diye sordu.

"Yerine geçecek kişi mi? Yapma Piter, senin gibi kurnaz, içi kötülük dolu bir mentatı nereden bulurum?"

"Beni bulduğunuz yerden Baron."

Baron düşünceli bir sesle, "Belki de haklısın," dedi. "Son zamanlarda biraz dengesiz görünüyorsun. Hem öyle çok baharat tüketiyorsun ki!"

"Zevklerim fazla mı pahalı geliyor Baron? Onlara bir itirazınız mı var?"

"Sevgili Piter, seni bana zevklerin bağlıyor. Buna nasıl itirazım olabilir ki? Sadece yeğenimin senin bu yönünü görmesini istiyorum, o kadar."

"Demek sahneye çıktım," dedi Piter. "Dans da edeyim mi? Sayın Feyd-Rautha'ya çeşitli işlevlerimi sergileye–"

"Kesinlikle," dedi Baron. "Sahneye çıktın. Şimdi sus." Feyd-Rautha'ya bakınca, yeğeninin dolgun ve somurtkan dudaklarının –Harkonnenların kalıtımsal özelliğiydi bu– şimdi

hafif bir ilgiyle kıvrılmış olduğunu gördü. "Bu bir mentat, Feyd. Belirli işleri yapmak üzere eğitilip koşullandırılmıştır. Bununla birlikte, onun bir insan bedeninde olduğu gerçeğini de göz ardı etmemek gerekir. Büyük bir dezavantaj bu. Atalarımızın düşünen makineler yapmakta haklı olduklarını zaman zaman düşünüyorum."

Piter, "Onlar benim yanımda oyuncak kalır," diye hırıldadı. "Siz bile o makinelerden daha iyi iş görürsünüz Baron."

"Belki de," dedi Baron. "Her neyse..." Derin bir nefes alıp geğirdi. "Şimdi Piter, yeğenime Atreides Hanedanı'na karşı yürüttüğümüz savaşı ana hatlarıyla anlat. Bir mentat gibi davranırsan sevinirim."

"Baron, bu kadar genç birine güvenip de böyle bilgiler vermemeniz konusunda sizi uyarmıştım. Şahsi gözlemlerime–"

"Kararları ben veririm," dedi Baron. "Sana bir emir verdim mentat. Çeşitli işlevlerinden birini yerine getir."

"Öyle olsun," dedi Piter. Tuhaf, mağrur bir havayla dikeldi. Sanki yeni bir maske takmıştı, ama bu kez tüm bedenine. "Birkaç standart gün sonra, Dük Leto'nun tüm hane halkı Arrakis'e giden bir Uzay Loncası büklümgemisine binecek. Lonca onları bizim şehrimiz olan Carthag'da değil, Arrakeen şehrinde indirecek. Dük'ün mentatı Thufir Hawat, Arrakeen'i savunmanın daha kolay olduğunu düşünmüştür, haklı olarak."

"İyi dinle Feyd," dedi Baron. "Planların içindeki planların içindeki planları gör."

Feyd-Rautha başıyla onaylarken şöyle düşündü: *İşte bu kadar. İhtiyar canavar sonunda bana sırlarını açmaya başladı. Demek ki gerçekten beni veliahtı olarak görüyor.*

"Birbirine yakın çeşitli olasılıklar var," dedi Piter. "Atreides Hanedanı'nın Arrakis'e gideceğini söyledim. Ama bununla birlikte, Dük'ün Sistem'in dışındaki güvenli bir yere gitmek için Lonca'yla anlaşmış olması ihtimalini de göz ardı etmemeliyiz. Benzer koşullar altında, aile atomiklerini ve kalkanlarını alıp İmparatorluk'tan kaçarak firari Hanedanlar haline gelenler oldu."

"Dük bunu yapmayacak kadar gururlu bir adamdır," dedi Baron.

"Bu bir olasılık," dedi Piter. "Gerçi bizim için nihai sonuç değişmeyecektir."

Baron "Hayır, değişir!" diye homurdandı. "Onu öldürmeliyim, soyunun da kökünü kazımalıyım."

"Büyük bir olasılıkla bu olacak," dedi Piter. "Bir Hanedan firar edeceği zaman birtakım hazırlıklar yapılır. Göründüğü kadarıyla Dük bunlardan hiçbirini yapmıyor."

Baron iç geçirerek, "Evet," dedi. "Devam et Piter."

"Arrakeen'de, Dük ve ailesi, eskiden Kont Fenring ile eşinin kaldığı Malikâne'de kalacak." dedi Piter.

Baron, "Kaçakçılara Gönderilen Büyükelçi," diye kıkırdadı.

Feyd-Rautha "Neye gönderilen büyükelçi?" diye sordu.

"Amcanız espri yaptı," dedi Piter. "Kont Fenring'e Kaçakçılara Gönderilen Büyükelçi diyerek, İmparator'un Arrakis'teki kaçakçılık faaliyetleriyle ilgilenmesine göndermede bulunuyor."

Feyd-Rautha şaşkın gözlerle amcasına döndü. "Niye ilgileniyor ki?"

Baron sert bir sesle, "Aptal olma Feyd," dedi. "Lonca İmparatorluk'un hâkimiyet alanının dışında yer aldığı sürece, başka türlüsü mümkün olabilir mi? Casuslar ve suikastçılar başka nasıl ortalıkta serbestçe gezinebilir?"

Feyd-Rautha'nın ağzı "Haaaa" dercesine açıldı, ama sesi çıkmadı.

"Malikâne'de dikkat dağıtıcı operasyonlar düzenleyeceğiz," dedi Piter. "Atreides veliahtına suikast düzenlenecek... ki başarılı da olabilir."

Baron, "Piter," diye gürledi. "Bana..."

"Kazaların olabileceğini söyledim," dedi Piter. "Saldırı gerçek gibi görünmeli."

"Ama o çocuğun vücudu öyle diri ve hoş ki," dedi Baron. "Aslında potansiyel olarak babasından daha tehlikeli elbette... Ne de olsa onu cadı annesi eğitti. Lanet olasıca kadın! Neyse, devam et lütfen Piter."

"Hawat peşine casus taktığımızı sezecektir," dedi Piter. "Şüpheleneceği ilk kişi Dr. Yueh olacak, ki doktor sahiden de casusumuz. Ama Hawat doktorumuzun geçmişini araştırmış ve onun bir Suk Okulu'ndan İmparatorluk Koşullandırması'yla mezun olduğunu -yani güya İmparator'u bile tedavi etmesine izin verilecek kadar güvenilir olduğunu- öğrenmişti. İmparatorluk Koşullandırması'na epey güvenilir. Mutlak koşullandırma olduğuna, bu koşullandırmayı almış birinin canı pahasına bile olsa değişmeyeceğine inanılır. Bununla birlikte, bir zamanlar birinin söylediği gibi, uygun bir kaldıraç verildiğinde bir gezegeni bile hareket ettirmek mümkündür. Biz doktoru hareket ettirecek kaldıracı bulduk."

Feyd-Rautha, "Neymiş?" diye sordu. Bu mesele epey ilgisini çekmişti. İmparatorluk Koşullandırması'nın kırılamayacağını herkes bilirdi!

"Başka zaman öğrenirsin," dedi Baron. "Devam et Piter."

"Ama biz Yueh'nin yerine, Hawat'ın karşısına son derece ilginç bir şüpheliyi çıkaracağız. Bu kadının cüretkârlığı Hawat'ın dikkatini çekecek," dedi Piter.

Feyd-Rautha, "Kadın mı?" diye sordu.

"Leydi Jessica'nın ta kendisi," dedi Baron.

Piter, "Muhteşem, değil mi?" diye sordu. "Hawat'ın aklı bu olasılık yüzünden öyle karışacak ki, mentatlık işlevini doğru dürüst yerine getiremez olacak. Leydi Jessica'yı öldürmeye bile kalkabilir." Piter kaşlarını çattı. "Ama başarabileceğini sanmam."

Baron "Bunu istemezsin, değil mi?" diye sordu.

"Dikkatimi dağıtmayın," dedi Piter. "Hawat'ın aklı Leydi Jessica ile meşgulken, dikkatini daha fazla dağıtmak için birkaç garnizon kasabasında isyan filan çıkaracağız. Bunlar bastırılacak. Dük güvenliğini giderek artırdığına inanmalı. Sonra, uygun zaman gelince, Yueh'ne haber verip ana kuvvetlerimizi harekete geçireceğiz... şey..."

"Devam et; ona her şeyi anlat," dedi Baron.

"Harkonnen üniformalı iki Sardaukar lejyonundan destek alacağız."

Feyd-Rautha, "Sardaukarlar ha!" diye fısıldadı. İmparatorluk'un o dehşet verici birliklerini, Padişah İmparator'a bağlı o fanatik askerleri, o acımasız katilleri düşündü.

"Sana ne kadar güvendiğimi görüyorsun Feyd," dedi Baron. "Duyduklarının hiçbiri diğer Büyük Hanedanların kulağına gitmemeli, yoksa Landsraad, İmparatorluk Hanedanı'na karşı birleşebilir ve kaos çıkar."

"Temel nokta şu," dedi Piter; "Harkonnen Hanedanı İmparatorluk'un pis işlerini yapmaya alışık olduğu için büyük bir avantaja sahibiz. Bu tehlikeli bir avantaj elbette, ama ihtiyatlı bir şekilde kullanılırsa Harkonnen Hanedanı'nın İmparatorluk'taki diğer tüm Hanedanlardan daha zengin olmasını sağlayacak."

"Ne kadar büyük paraların söz konusu olduğunu bilmiyorsun Feyd," dedi Baron. "Hayal bile edemezsin. Bir kere, CHOAM Şirketi'nde yönetici olacağız ve bu hakkımız geri alınamayacak."

Feyd-Rautha başıyla onayladı. Bütün mesele zenginlikti. CHOAM ise zenginliğin anahtarıydı; her soylu Hanedan, yöneticilik payı oranında şirketin kasasından faydalanırdı. Bu CHOAM yöneticilikleri... İmparatorluk'ta siyasi gücün somut örnekleriydi; yöneticiler Landsraad'da yapılan oylamalarla seçilirdi, böylece de şirket İmparator ve onun destekçilerine karşı dengesini korurdu.

"Dük Leto, çöl sınırında yaşayan bir avuç Fremen pisliğin yanına kaçmaya çalışabilir. Veya onların yanında güvende olacaklarını sanarak, ailesini oraya göndermeye çalışabilir. Ama Majestelerinin ajanlarından biri... bir gezegen ekolojisti bu imkânı ortadan kaldırdı. Onu belki hatırlarsınız... Kynes," dedi Piter.

"Feyd onu hatırlıyor," dedi Baron. "Devam et."

"Salyalarınızın akması hoş bir görüntü değil Baron," dedi Piter.

Baron, "Devam et... sana emrediyorum!" diye gürledi.

Piter omuz silkti. "İşler planlandığı gibi giderse, Harkonnen Hanedanı bir standart yıl içinde Arrakis'te bir alt dere-

beylik kuracak," dedi. "Amcanız bu derebeyliğin idaresini üstlenecek. Arrakis'i onun özel temsilcisi yönetecek."

Feyd-Rautha, "Böylece kazancımız artacak," dedi.

"Evet," dedi Baron. *Bu hakkımız,* diye düşündü. *Çöl kıyısında saklanan, soyu sopu belirsiz üç beş Fremen iti... ve o gezegene en az yerel işçi havuzu kadar bağlı olan, ama yeri gelince söz dinleyen bazı kaçakçılar hariç Arrakis'in tamamına boyun eğdirdik.*

"Ve Büyük Hanedanlar, Atreidesleri Baron'un yok ettiğini bilecek," dedi Piter. "Bunu bilecekler."

Baron, "Bilecekler," diye fısıldadı.

"İşin en güzel tarafı şu ki bunu Dük'ün kendisi de bilecek. Şimdiden biliyor. Tuzağı hissedebiliyor," dedi Piter.

Baron biraz kederli bir sesle "Dük'ün bildiği doğru," dedi. "İlla ki biliyordur... maalesef."

Arrakis maketinden uzaklaştı. Gölgelerin içinden çıktığında cüssesi gözler önüne serildi... görünüşü iç bulandırıcıydı, aşırı kiloluydu. Siyah kaftanının kıvrımlarının altındaki kabartılar, yağlarının bir kısmını gövdesine bağlanmış portatif süspansörlerin taşıdığını gösteriyordu. Ağırlığı iki yüz standart kilo civarıydı, ama ayakları en fazla elli kiloyu taşıyordu.

Baron, "Acıktım," diye homurdandı; tombul dudaklarını yüzüklü eliyle silip, yağ katmanlarının arasında gömülü gözlerini eğdi ve sandalyede oturan Feyd-Rautha'ya tepeden baktı. "Söyle de yiyecek bir şeyler göndersinler canım. Yatmadan önce yemek yiyelim."

Bıçağın Azizesi Alia şöyle konuştu: "Rahibe Ana, bakire bir tanrıçanın dokunulmaz ihtişamıyla düzenbaz bir cariyenin baştan çıkarıcılığını kaynaştırmak zorundadır ve gençliğinin verdiği imkânlara sahip olduğu sürece bu niteliklerin arasındaki gerilimi korumalıdır. Çünkü gençliğini ve güzelliğini yitirdiğinde, o iki niteliğin ortasındaki noktanın, bir zamanlar gerilime yol açan o noktanın artık kurnazlık ve beceriklilik pınarına dönüştüğünü görecektir."

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Aile Tefsirleri"

Rahibe Ana, "Evet Jessica, kendini savunmak için ne diyeceksin?" diye sordu.

Caladan Şatosu'nda, Paul'ün geçirdiği çetin sınavdan sonra günbatımı yaklaşıyordu. Paul yandaki ses geçirmez Meditasyon Odası'nda beklerken, iki kadın Jessica'nın oturma odasında baş başaydı.

Jessica güneye bakan pencerelerin önünde duruyordu. Çayırla ırmağın ötesindeki, akşam renklerine bürünmüş ufka görmeyen gözlerle bakıyordu. Rahibe Ana'nın sorusunu işitti, ama duymadı.

Bir zamanlar bir çetin sınav daha olmuştu... uzun yıllar önce. Saçı bronz rengi, vücudu ergenlik çağı rüzgârlarının eziyetine uğrayan, sıska bir kız Wallach IX'daki Bene Gesserit Okulu'nun Başgözetmeni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın çalışma odasına girmişti. Jessica gözlerini indirip sağ eline baktı ve parmaklarını kımıldattı; o sırada hissettiği acıyı, dehşeti, öfkeyi anımsamıştı.

"Zavallı Paul," diye mırıldandı.

"Sana bir soru sordum Jessica!" Yaşlı kadının sesi huysuz ve buyurgandı.

"Ne? Şey..." Dikkatini geçmişten alan Jessica, Rahibe Ana'ya döndü; yaşlı kadın batıya bakan iki pencerenin arasındaki taş duvara sırtını vermiş oturuyordu. "Ne dememi istiyorsunuz?"

"Ne demeni mi istiyorum? Ne demeni mi istiyorum?" Yaşlı kadın, Jessica'nın sesini zalimce taklit etmişti.

Jessica "Oğlum oldu, ne olmuş yani!" diye patladı. Sinirlenmesi için kasıtlı olarak tahrik edildiğinin farkındaydı.

"Atreideslere yalnızca kız çocuk doğurman söylenmişti."

Jessica yalvaran bir sesle, "Ama Dük için öyle önemliydi ki," dedi.

"Sen de gurura kapılarak, Kuisatz Haderah'ı doğurabileceğini düşündün!"

Jessica çenesini hafifçe kaldırdı. "Bunun mümkün olabileceğini sezdim."

Yaşlı kadın öfkeyle, "Senin tek düşüncen, düküne erkek evlat verip onu mutlu etmekti!" dedi. "Ama onun isteklerinin bu meseleyle alakası yok. Bir Atreides kızı bir Harkonnen veliahtıyla evlenebilirdi, böylece de aradaki boşluk kapanırdı. Ama sen işleri içinden çıkılmaz hale soktun. Şimdi her iki soyu da yitirebiliriz."

"Siz kusursuz değilsiniz, yanılabilirsiniz," dedi Jessica. Yaşlı gözlerin dik bakışlarına cesurca karşılık verdi.

Sonunda yaşlı kadın "Neyse, olan oldu artık," diye mırıldandı.

"Kararımdan asla pişmanlık duymayacağıma yemin ettim."

Rahibe Ana "Aman, pek de asiliz canım," diye alay etti. "Pişmanlık duymayacakmış. Kellene ödül konmuş bir firari olduğunda, herkes seni ve oğlunu öldürmek için peşinize düştüğünde görürüz bakalım."

Jessica'nın benzi attı. "Başka seçenek yok mu?"

"Seçenek mi? Bir Bene Gesserit'in soracağı soru mu bu?"

"Sizden tek istediğim, üstün yeteneklerinizi kullanarak geleceği görmeniz."

"Gelecekte gördüklerim, geçmişte gördüklerimin aynısı. Bizim işlerimiz nasıl yürür bilirsin Jessica. Irk faniliğinin farkındadır ve kalıtımının durağanlaşıp bozulmasından korkar. Kanımızda var bu... genetik soyları bir plan olmaksızın kaynaştırma dürtüsü. İmparatorluk, CHOAM Şirketi, bütün Büyük Hanedanlar, selin aktığı yolda duran enkaz parçalarından başka bir şey değil."

Jessica, "CHOAM," diye mırıldandı. "Arrakis'ten elde edilecek ganimetin nasıl paylaşılacağı şimdiden kararlaştırılmıştır herhalde."

"CHOAM çağımızın rüzgârgülü, o kadar. İmparator ve dostları şu an CHOAM yöneticilerinin oylarının yüzde elli dokuz nokta altmış beşine sahip. Kesinlikle kazanç kokusu alıyorlar; bu kokuyu alanların sayısı arttıkça, İmparator'un oy gücü de artacak. Tarihte hep böyle olmuştur kızım."

"Tam şu an ihtiyacım olan şey," dedi Jessica. "Tarih dersi."

"Alay etme kızım! Etrafımızın hangi güçlerle kuşatıldığını gayet iyi biliyorsun. Uygarlığımızda üç güç odağı var: İmparatorluk Ailesi'ne karşı Landsraad'ın Büyük Hanedanlar Federasyonu, ikisinin arasında da yıldızlararası taşımacılığı kahrolası tekelinde tutan Lonca. Siyasette en dengesiz yapı üç ayaklı olandır. Bu zaten başlı başına kötü; bilime büyük ölçüde sırt çeviren feodal ticaret kültürünün yol açtığı sorunlar da cabası."

Jessica acı acı konuştu: "Sele kapılmış giden parçacıklar... şu Dük Leto, şu oğlu, şu da..."

"Eeh, yeter be kızım. Bu işe girerken, bıçak sırtında yürüyeceğini biliyordun."

Jessica "'Ben Bene Gesserit'im: Yalnızca hizmet etmek için yaşarım,'" diye alıntı yaptı.

Yaşlı kadın, "Gerçeğe hizmet etmek için," dedi. "Bu noktada, yanardağ patlamasının büyük bir yangına yol açmasını önlemeye, önemli soyları olabildiğince korumaya çalışmaktan başka bir şey gelmez elimizden."

Jessica gözlerini kapadı; gözkapaklarının ardında biriken yaşların baskısını hissediyordu. İçindeki ve dışındaki titremelere, düzensiz soluklarına, hızlanan nabzına, avuçlarının terlemesine karşı mücadele etti. Sonra "Hatamın bedelini ödeyeceğim," dedi.

"Oğlun da seninle birlikte ödeyecek."

"Onu elimden geldiğince koruyacağım."

Yaşlı kadın öfkeyle, "Korumak mı!" dedi. "Bunun zayıflığa yol açacağını biliyorsun! Oğlunu fazla korursan, asla herhangi bir yazgıyı gerçekleştirecek kadar güçlenemez Jessica."

Jessica sırtını dönüp pencereden dışarıya, giderek çöken karanlığa baktı.

"Arrakis gezegeni sahiden o kadar korkunç mu?"

"Epey kötü, ama tamamen değil. Missionaria Protectiva oraya biraz çeki düzen verdi." Rahibe Ana yavaşça ayağa kalkıp, cüppesinin kıvrımını düzeltti. "Oğlanı çağır. Birazdan gitmem gerekiyor."

"Gitmek zorunda mısınız?"

Yaşlı kadının sesi yumuşadı. "Jessica, kızım, keşke yerinde olabilsem, bütün sıkıntılarını üstlenebilsem. Ama her birimiz kendi yolumuzu çizmeliyiz."

"Biliyorum."

"Seni öz kızlarımdan biriymişsin gibi severim, ama sevgimin beni görevimi yapmaktan alıkoymasına izin veremem."

"Durumunuzu anlıyorum."

"Jessica, neyi neden yaptığını ikimiz de biliyoruz. Ama seni sevdiğim için şunu söylemek zorundayım ki, oğlunun Bene Gesserit Bütünlüğü olması ihtimali çok düşük. Kendine bu konuda çok fazla umuda kapılma izni vermemelisin."

Jessica göz kenarlarındaki yaşlardan kurtulmak için başını iki yana salladı. "Yine küçük bir kızmışım gibi hissettiriyorsunuz... ilk dersimi ezberletiyorsunuz." Konuşmayı güçlükle sürdürdü: "'İnsanlar asla hayvanlara boyun eğmemelidir.'" Kesik bir hıçkırıkla sarsıldı. "Öyle yalnızım ki," diye fısıldadı.

Yaşlı kadın "Sınavlardan biri olmalı bu," dedi. "İnsanlar neredeyse hep yalnızdır. Şimdi oğlanı çağır. Uzun ve korkulu

bir gün geçirdi. Ama düşünüp hatırlamak için yeterli zamanı oldu; ona şu rüyalarıyla ilgili başka sorular sormalıyım."

Başıyla onaylayan Jessica gidip Meditasyon Odası'nın kapısını açtı. "Paul, gel lütfen."

Paul inadına ağır ağır yürüdü. Annesine sanki bir yabancıymış gibi baktı. Rahibe Ana'ya göz attığındaysa bakışları hâlâ ihtiyatlıydı, ama bu kez onu başıyla selamladı; onu eşiti olarak kabul ettiğini gösteriyordu. Annesinin kapıyı arkasından kapadığını duydu.

Yaşlı kadın, "Genç adam, şu rüya meselesine geri dönelim," dedi.

Paul, "İstediğin nedir?" diye sordu.

"Her gece rüya görüyor musun?"

"Hatırlanmaya değer rüyalar değiller. Gördüğüm tüm rüyaları hatırlayabilirim; ama bazıları hatırlanmaya değer, bazıları değmez."

"Farkı nasıl anlıyorsun?"

"Biliyorum, o kadar."

Yaşlı kadın, Jessica'ya göz attıktan sonra tekrar Paul'e baktı. "Dün gece rüyanda ne gördün? Hatırlanmaya değer miydi?"

"Evet." Paul gözlerini kapadı. "Bir mağara gördüm... ve su... ve orada bir kız vardı... çok zayıftı, iri gözlüydü. Gözleri masmaviydi, akları yoktu. Onunla konuştum; senden bahsettim, Caladan'da Rahibe Ana'yı gördüğümü söyledim." Paul gözlerini açtı.

"Peki bu tuhaf kıza beni gördüğünü söylediğinde bugünü mü kastediyordun?"

Paul biraz düşündükten sonra konuştu: "Evet, kıza senin geldiğini ve üstüme tuhaflık damgası vurduğunu söyledim."

"Tuhaflık damgası," diye fısıldayan yaşlı kadın, Jessica'ya tekrar bir bakış attıktan sonra dikkatini Paul'e verdi. "Paul, şimdi doğruyu söyle; rüyalarında gördüğün olayların sonradan aynen gerçekleştiği sık sık oluyor mu?"

"Evet. Ayrıca o kızı daha önce de rüyamda görmüştüm."

"Ya? Onu tanıyor musun?"

"Tanışacağım."

"Bana ondan bahsetsene."

Paul yine gözlerini kapadı. "Kayaların arasındaki küçük, korunaklı bir yerdeyiz. Gece olmak üzere, ama hava sıcak; kayaların arasındaki bir boşluktan bakınca, dışarıdaki kumları görüyorum. Biz... bir şeyi bekliyoruz... birileriyle tanışmaya gitmemi bekliyoruz. Kız korkuyor, ama korktuğunu gizlemeye çalışıyor; ben de heyecanlıyım. 'Usûl... doğduğun gezegen... oranın denizlerini anlatsana,' diyor." Paul gözlerini açtı. "Ne tuhaf, değil mi? Ben Caladan'da doğdum. Usûl diye bir gezegen hiç duymadım."

Jessica, "Rüyanda başka bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Evet. Bu arada, belki de kız bana Usûl diyordu," dedi Paul. "Bu şimdi aklıma geldi." Yine gözlerini kapadı. "Denizlerden bahsetmemi istiyor. Elini tutuyorum. Ona şiir okuyacağımı söylüyorum. Şiir okuyorum, ama bazı sözcükleri... kumsal, dalga, denizyosunu, martı gibi sözcükleri açıklamam gerekiyor."

Rahibe Ana, "Hangi şiir?" diye sordu.

Paul gözlerini açtı. "Gurney Halleck'in kederli zamanlarda okuduğu senfonik şiirlerinden biri sadece."

Paul'ün arkasında duran Jessica şiiri okumaya başladı:

"Anımsıyorum kumsaldaki ateşin tuzlu dumanını
Ve gölgeleri, çamların altındaki...
Koyu, tertemiz... hareketsiz...
Denize uzanan toprak parçasına tünemiş martılar,
Yeşilin üstündeki beyazlıklar...
Esiyor çamların arasından bir rüzgâr
Dalgalandırmak için gölgeleri
Kanatlarını açıp havalanıyor
Martılar
Ve gökyüzünde uçuyor çığlık çığlığa.
Rüzgârın sesini duyuyorum
Esiyor kumsalımız boyunca,
Köpüklü dalgaları görüyorum
Ve ateşimizin
Denizyosunlarını yaktığını."

"Evet, buydu," dedi Paul.

Yaşlı kadın, Paul'e uzun uzun baktıktan sonra konuştu: "Genç adam, ben bir Bene Gesserit Gözetmeni olarak Kuisatz Haderah'ı, gerçekten bizden biri olabilecek erkeği arıyorum. Annen sende bu olasılığı görüyor, ama o annen sonuçta. Bu olasılığı ben de görüyorum, ama daha fazlasını değil."

Yaşlı kadın sustu; Paul, kadının şimdi onun konuşmasını beklediğini fark etti. Ama o da sustu.

Bir süre sonra, konuşan kadın oldu: "Nasıl istersen. Derin birisin; bunu kabul ediyorum."

Paul "Artık gidebilir miyim?" diye sordu.

Jessica "Rahibe Ana'nın Kuisatz Haderah hakkında söyleyebileceklerini duymak istemez misin?" diye sordu.

"Kuisatz Haderah olmaya çalışanların öldüğünü söyledi."

Rahibe Ana, "Ama niye başaramadıkları konusunda sana birkaç ipucu verebilirim," dedi.

Paul *İpucuymuş,* diye düşündü. *Bir şey bildiği yok.* "Ver o zaman," dedi.

"Küfretseydin?" Kadın çarpık bir şekilde gülümsedi; öyle yaşlıydı ki, yüzü buruş buruştu. "Pekâlâ: 'Boyun eğen hükmeder.'"

Paul şaşırdı; kadın anlamın içindeki gerilim gibi çok temel şeylerden bahsediyordu. Annesinin ona hiçbir şey öğretmediğini mi sanıyordu?

"İpucu dediğin bu mu?" diye sordu.

Yaşlı kadın "Buraya sözcükler üstüne ağız dalaşı yapmaya, anlamlarını tartışmaya gelmedik," dedi. "Rüzgâra boyun eğen söğüt serpilip büyür ve sonunda söğütlerin sayısı öyle artar ki... rüzgâra karşı duvar olurlar. Söğüdün gayesi budur."

Paul kadına baktı. Gaye sözcüğünü duyunca yumruk yemiş gibi olmuştu; bu sözcük ona korkunç gayeyi tekrar bulaştırmıştı sanki. Birden kadına sinirlendi; bu sersem, yaşlı cadı basmakalıp laflar edip duruyordu.

"Kuisatz Haderah olabileceğimi düşünüyorsun," dedi. "Benim hakkımda konuşup duruyorsun, ama babama nasıl yardım edebileceğimiz konusunda tek kelime etmedin. An-

neme söylediklerini duydum. Sanki babam ölmüş gibi konuşuyorsun. Ama ölmedi!"

Yaşlı kadın "Baban için yapılabilecek bir şey olsa yapardık," diye homurdandı. "Belki seni kurtarabiliriz. Bundan şüpheliyim, ama bir ihtimal olabilir. Fakat baban için hiçbir şey yapamayız. Bunu bir hakikat olarak kabul ettiğinde, gerçek bir Bene Gesserit dersi almış olacaksın."

Paul bu sözlerin annesini sarstığını fark etti. Yaşlı kadına öfkeyle baktı. Bu kadın, babası hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu? Böyle kesin konuşmasının sebebi neydi? Bunları düşündükçe sinirleniyordu.

Rahibe Ana, Jessica'ya baktı. "Onu Yöntem'i kullanarak eğitmişsin... bunun izlerini görebiliyorum. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapar, kuralları boş verirdim."

Jessica başıyla onayladı.

Yaşlı kadın, "Şimdi, seni uyarıyorum... normal eğitim düzenine uymana gerek yok," dedi. "Kendi güvenliği açısından Ses'i öğrenmesi gerekiyor. Şimdiden bir şeyler biliyor, ama çok daha fazlasını öğrenmesi gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Hayatı buna bağlı." Birkaç adım atarak Paul'e yaklaştı ve başını eğip ona tepeden baktı. "Hoşçakal genç insan. Umarım kurtulursun. Kurtulamazsan da... eh, biz yine de başaracağız."

Bir kez daha Jessica'ya baktı. Bakıştılar; birbirlerini anlıyorlardı. Sonra yaşlı kadın eteklerini hışırdatarak, dönüp arkasına bir kez olsun bakmadan, hızla çıkıp gitti. Odayı ve içindekileri daha şimdiden aklından çıkarmıştı bile.

Ama Rahibe Ana sırtını dönüp gitmeden önce, Jessica onun yüzünü bir anlığına görmüştü. Yaşlı kadının buruşuk yanaklarında gözyaşları vardı. O yaşlar, o gün aralarında konuştukları ya da ima ettikleri her şeyden daha kaygılandırıcıydı.

Muad'Dib'in Caladan'da yaşıtı oyun arkadaşı olmadığını okumuştunuz. Yaşıtlarıyla birlikte oynaması fazla riskliydi. Ama Muad'Dib ona arkadaşlık da eden mükemmel öğretmenlere sahipti. Bunlardan biri, saz şairi ve savaşçı Gurney Halleck'ti; bu kitapta Gurney'nin bazı şarkılarını okuyacaksınız. Ayrıca, Padişah İmparator'un bile kalbine korku salan Suikastçılar Ustası, yaşlı mentat Thufir Hawat vardı. Ginaz Mezunu Kılıçustası Duncan Idaho vardı; adı ihanetle anılan, ama engin bilgisi tartışılmaz olan Dr. Wellington Yueh vardı; oğlunu Bene Gesserit Yöntemi'yle eğiten Leydi Jessica ve -elbette ki- babalık vasıfları epeydir göz ardı edilen Dük Leto vardı.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Çocukluk Tarihi"

Caladan Şatosu'nun eğitim odasına sessizce giren Thufir Hawat kapıyı usulca kapadı. Bir an öylece durdu; kendini yaşlı, yorgun, yıpranmış hissediyordu. Eski Dük'ün hizmetindeyken yaralanmış sol bacağı ağrıyordu.

Üç nesildir onların hizmetindeyim, diye düşündü.

Çatı pencerelerinden giren öğle ışığıyla apaydınlık olmuş geniş odaya göz gezdirince, çocuğun sırtı kapıya dönük halde oturduğunu gördü; çocuk önündeki L şeklinde masaya yığılmış sayfalarla haritalara odaklanmıştı.

Bu çocuğa asla sırtı kapıya dönük oturmamasını kaç kez söylemem gerekecek? Hawat genzini temizledi.

Sayfaların üstüne eğilmiş Paul doğrulmadı.

Çatı pencerelerinin yukarısından bir bulut geçti. Hawat tekrar genzini temizledi.

Paul doğruldu ve arkasına dönmeden konuştu. "Biliyorum. Sırtım kapıya dönük oturuyorum."

Hawat kendini tutmasa gülümseyecekti; uzun adımlarla yürümeye başladı.

Başını kaldıran Paul, masanın köşesinde durup bekleyen o kır saçlı ihtiyara baktı. Hawat'ın derin kırışıklıklarla kaplı, esmer yüzündeki gözleri pür dikkat bakıyordu.

"Koridordan geldiğini duydum," dedi Paul. "Kapıyı açtığını da duydum."

"Çıkardığım sesler taklit edilebilir."

"Başkası olsa anlardım."

Hawat, *Haklı olabilir,* diye düşündü. *Cadı annesi onu iyi eğitiyordur mutlaka. Yere göre sığdıramadığı okulundakiler bu konuda ne düşünüyor acaba? Belki de o yaşlı gözetmeni bu yüzden... sevgili Leydi Jessica'mızı hizaya sokmak için gönderdiler.*

Paul'ün karşısına geçen Hawat bir sandalye çekip, kapıyı görebileceği şekilde oturdu. Bunu abartılı bir şekilde yaptıktan sonra arkasına yaslanıp odayı inceledi. Eşyaların çoğu Arrakis'e gönderildiğinden, içerisi ona tuhaf ve yabancı bir yer gibi geldi birden. Geride bir okuma masası, bir eskrim aynası (kristal prizmaları hareketsizdi) ve yanındaki antrenman mankeni kalmıştı; yamalarla kaplı, içi doldurulmuş manken, savaşlarda yıpranıp sakat kalmış yaşlı bir piyade erine benziyordu.

Hawat, *Tıpkı benim gibi,* diye düşündü.

Paul, "Thufir, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Hawat çocuğa baktı. "Yakında hepimizin buradan gideceğini, muhtemelen burayı bir daha asla görmeyeceğimizi düşünüyordum."

"Buna üzülüyor musun?"

"Ne üzülmesi? Saçmalama! Dostlardan ayrılmak üzücüdür. Mekânlarsa altı üstü mekândır." Hawat masadaki haritalara baktı. "Arrakis de başka bir mekân, o kadar."

"Babam nasıl olduğumu öğrenmen için mi gönderdi seni?"

Hawat kaşlarını çattı... Çocuğun kendine özgü gözlem yöntemleri vardı. Başıyla onayladı. "Kendisi gelse daha iyi

olurdu diye düşünüyorsun, ama biliyorsun ki çok meşgul. Daha sonra gelecek."

"Arrakis'teki fırtınalar hakkında bir şeyler okuyordum."

"Fırtınalar. Evet, görüyorum."

"Anladığım kadarıyla epey şiddetli oluyorlarmış."

"Şiddetli ne kelime. O fırtınalar altı yedi bin kilometrelik düzlükler boyunca büyür, onlara güç katacak her şeyle... Coriolis gücüyle, diğer fırtınalarla, biraz olsun enerjiye sahip her şeyle beslenir. Hızları saatte yedi yüz kilometreye ulaşabilir; önlerine çıkan her şeyi alıp götürürler; kumu, tozu, her şeyi. Eti kemikten sıyırabilir, kemikleri paramparça edebilirler."

"Niye hava durumu kontrol sistemleri yok?"

"Arrakis'e özgü birtakım sorunlar yüzünden... orada maliyetler daha yüksek, tesisler de bakım filan gerektirir. Lonca uydu kontrolü için çok para istiyor; babanın hanedanı da en zenginlerden sayılmaz evlat. Bunu biliyorsun."

"Hiç Fremen gördün mü?"

Hawat, *Bugün çocuğun aklı konudan konuya atlıyor,* diye düşündü.

"Muhtemelen görmüşümdür. Grabenlerde ve çanaklarda yaşayan halk, onlar hakkında pek bir şey anlatmıyor. Uzun, bol dökümlü giysiler giyerlermiş. Kapalı mekânlara girdiklerinde pis kokuları her yanı sararmış. Kokmalarının sebebi damıtıcı-giysi dedikleri, vücut sularını tekrar tekrar kullanmalarını sağlayan giysiler olsa gerek."

Paul yutkundu; birden ağzındaki tükürüğün farkına varmış ve susuzluğa dair gördüğü bir rüyayı anımsamıştı. O halkın kendi vücut sularını defalarca içmek zorunda kalacak kadar susuzluk çekmesi içini karartmıştı. "Orada su değerliymiş," dedi.

Hawat başını sallayarak bu sözü onaylarken şöyle düşündü: *Belki de o gezegenin ne kadar tehlikeli bir düşman olduğunu anlamasını sağlamayı başarıyorum. Oraya bunun farkında olmadan, ihtiyatsızca gitmemiz delilik olur.*

Paul başını kaldırıp çatı penceresine baktı; yağmurun

başladığını fark etmişti. Gri metacama yayılan suyu gördü. "Su," dedi.

"Suya büyük değer vermeyi öğreneceksin," dedi Hawat. "Gerçi Dük'ün oğlu olduğundan asla susuzluk çekmeyeceksin, ama susuzluğun baskısını etrafında göreceksin."

Paul diliyle dudaklarını ıslattı; aklına bir hafta öncesi, Rahibe Ana'nın yaptığı sınav gelmişti. O da susuzlukla ilgili bir şeyler söylemişti.

Yaşlı kadın, "Cenaze ovaları hakkında, o bomboş kırlar, baharat ve kumsolucanlarından başka hiçbir şeyin olmadığı o çorak topraklar hakkında bilgi edineceksin," demişti. Güneş gözlerini daha az kamaştırsın diye göz altlarını boyayacaksın. Senin için sığınak, rüzgârdan ve gözlerden uzak kuytu delikler anlamına gelecek. Topterle, yer-aracıyla, binek hayvanlarıyla değil yürüyerek seyahat edeceksin."

Paul'ü asıl etkileyen şey, kadının sözlerinden çok ses tonu olmuştu... Rahibe Ana'nın melodik sesi inişli çıkışlıydı.

"Halâ, Arrakis'te yaşadığında göreceksin ki oralar ıssızdır," demişti kadın. "Aylar dostun, güneş ise düşmanın olacak."

Paul kapıda nöbet tutan annesinin arkadan yaklaştığını sezmişti. Annesi Rahibe Ana'ya bakıp "Sizce hiç umut yok mu Muhterem Efendimiz?" diye sormuştu.

"Babası için hayır." Yaşlı kadın daha sonra elini sallayarak Jessica'yı susturmuş ve gözlerini indirip Paul'e bakmıştı. "Şunu hafızana kazı evlat: Dünya dört şeyin üzerinde durur..." İri eklemli dört parmağını kaldırmıştı. "Bilgelerin ilmi, yücelerin adaleti, haklıların duası ve yiğitlerin cesareti. Ama hükmetme sanatını bilen bir hükümdar olmadan..." Parmaklarını indirip yumruğunu sıkmıştı. "Bunlar hiçbir işe yaramaz. Bunu bağlı olacağın ilim haline getir!"

Paul'ün Rahibe Ana'yla geçirdiği o günden sonra bir hafta geçmişti. Kadının sözlerini daha yeni yeni kavramaya başlıyordu. Şimdi, Thufir Hawat ile birlikte eğitim odasında otururken, ansızın korkuya kapıldı. Başını kaldırıp baktığında, mentatın şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

Hawat, "Böyle uzun uzun nerelere dalıp gittin?" diye sordu.

"Rahibe Ana'yla tanıştın mı?"

"İmparator'un Gerçeğisöyleteni olan cadıyla mı?" Hawat'ın gözleri ilgiyle parladı. "Evet, tanıştım."

"O..." Paul duraksadı; Hawat'a sınavdan bahsetmeye çalıştığında, bunu yapamadığını fark etti. Derin bir koşullandırma bunu engelliyordu.

"Eee? Ne yaptı?"

Paul iki derin nefes aldı. "Bir şey söyledi." Gözlerini kapayıp Rahibe Ana'nın sözlerini hatırladı; konuşmaya başladığında, yaşlı kadının ses tonunu kullandığının farkında değildi: "'Sen, Paul Atreides, kralların torunu, dük oğlu olan sen hükmetmeyi öğrenmelisin. Atalarından hiçbirinin öğrenemediği bir şey bu.'" Paul gözlerini açtı ve konuşmaya devam etti: "Öyle konuşmasına sinirlendim; babamın koca bir gezegene hükmettiğini söyledim. O da bana 'Gezegenini kaybediyor,' dedi. Ben de babamın daha zengin bir gezegene sahip olacağını söyledim. 'Onu da kaybedecek,' dedi. Koşup babamı uyarmak istedim, ama Rahibe Ana onu çoktan uyardıklarını... senin, annemin, bir sürü kişinin onu uyardığını söyledi."

Hawat, "Doğru söylemiş," diye mırıldandı.

Paul, "Öyleyse niye gidiyoruz?" diye sordu.

"Çünkü İmparator öyle emretti. Hem o cadı casus ne derse desin, hâlâ umut var. O yaşlı bilgelik pınarı başka ne inciler saçmış bakalım?"

Paul gözlerini indirip masanın altına, sıkıp yumruk haline getirdiği sağ eline baktı. Kaslarını yavaşça gevşetti. *O kadın beni bir şekilde koşullandırmış,* diye düşündü. *Ama nasıl?*

"Hükmetmenin ne olduğunu söylememi istedi," dedi Paul. "Ben de emretmek olduğunu söyledim. O da öğrendiğim bazı şeyleri unutmam gerektiğini söyledi."

Hawat, *Bu konuda doğru söylemiş,* diye düşündü. Başını sallayarak, Paul'e devam etmesini işaret etti.

"Bir hükümdarın zorlamayı değil, ikna etmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi. En nitelikli insanları etrafında toplamak için en güzel kahve ocağını açması gerektiğini söyledi."

Hawat, "Babanın Duncan ve Gurney gibi adamları nasıl etrafında topladığını sanıyormuş ki?" diye sordu.

Paul omuz silkti. "Sonra iyi bir hükümdarın sahip olduğu dünyanın dilini öğrenmek zorunda olduğunu ve her dünyanın dilinin farklı olduğunu söyledi. Arrakis'te Galach dilinin konuşulmadığını kastettiğini sandım, ama bunu demek istemediğini söyledi. Kayaların ve büyüyüp gelişen şeylerin dilini, sırf kulaklarla işitilemeyen dili kastettiğini söyledi. Ben de bunun Dr. Yueh'nin Hayatın Sırrı dediği şey olduğunu söyledim."

Hawat kıkırdadı. "Ne cevap verdi?"

"Kızdı galiba. Hayatın sırrının çözülecek bir problem değil, tecrübe edilecek bir gerçeklik olduğunu söyledi. Ben de Mentatlığın İlk Yasası'nı söyledim: 'Bir süreç onu durdurarak anlaşılamaz. İdrak sürecin akışıyla birlikte gerçekleşmeli, ona katılmalı ve onunla birlikte akmalıdır.' Bunu duyunca tatmin oldu sanki."

Hawat, *Görünüşe bakılırsa çocuk kendini toparlıyor ama yaşlı cadı onu korkutmuş,* diye düşündü. *Bunu niye yaptı acaba?*

"Thufir," dedi Paul, "Arrakis, Rahibe Ana'nın söylediği kadar berbat bir yer mi?"

"Hiçbir yer o kadının söylediği kadar berbat olamaz," diyen Hawat kendini gülümsemeye zorladı. "Örneğin Fremenleri, çölün asi halkını ele alalım. Kabaca analiz yaparsam, o Fremenlerin sayısının İmparator'un sandığından çok ama çok daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Orada bir halk yaşıyor evlat, bir sürü insan yaşıyor ve..." Hawat kaslı parmaklarından birini kaldırıp gözünün yanında tuttu, "... Harkonnenlardan ölesiye nefret ediyorlar. Bundan kimseye bahsetmemelisin evlat. Bunu sana sırf babanın yardımcısı olduğum için söylüyorum."

"Babam Salusa Secundus'tan bahsetmişti," dedi Paul. "Biliyor musun Thufir, anladığım kadarıyla orası Arrakis'e çok benziyor... Belki o kadar berbat değildir, ama çok benziyor."

"Salusa Secundus'un şimdiki hali hakkında pek bir şey

bilmiyoruz," dedi Hawat. "Bildiklerimizin çoğu, çok eski haliyle ilgili. Ama bildiğimiz kadarıyla, bu konuda haklısın."

"Fremenler bize yardım edecek mi?"

"Öyle bir ihtimal var." Hawat ayağa kalktı. "Bugün Arrakis'e doğru yola çıkıyorum. Bu arada, seni seven bu ihtiyar için kendine dikkat et, olur mu? Şimdi uslu bir çocuk gibi buraya gel ve yüzün kapıya dönük otur. Şatoda herhangi bir tehlike olduğunu düşündüğümden söylemiyorum bunu; alışkanlık haline getirmeni istiyorum, o kadar."

Paul kalkıp masanın etrafından dolandı.

"Bugün mü gidiyorsun?"

"Evet, bugün; yarın da sen gideceksin. Bir dahaki görüşmemizde yeni dünyanızda olacağız." Paul'ün sağ pazısını kavradı. "Bıçak kullanan kolunu serbest tut, olur mu? Kalkanının şarjı da hep dolu olsun." Paul'ün kolunu bırakıp omzuna pat pat vurdu, sonra da birden dönüp hızla kapıya doğru yürüdü.

Paul, "Thufir!" diye seslendi.

Hawat dönüp, açık duran kapının eşiğinde bekledi.

"Sırtını kapıya dönerek oturma sakın," dedi Paul.

Yaşlı adamın kırışıklı yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Oturmam evlat. Buna emin olabilirsin." Sonra kapıyı ardından usulca kapatarak çıkıp gitti.

Hawat'ın oturduğu sandalyeye oturan Paul, masaya yayılmış sayfaları toparlamaya başladı. *Burada bir gün daha geçireceğim,* diye düşündü. Odaya, etrafına bakındı. *Gidiyoruz.* Gitme fikri ilk kez bu kadar gerçek geldi birden. Yaşlı kadının başka bir sözünü anımsadı. O kadın bir dünyanın pek çok şeyin, insanların, toprağın, büyüyüp gelişen şeylerin, ayların, gelgitlerin, güneşlerin toplamı olduğunu söylemişti; doğa denen toplamın neleri içerdiğinin bilinmediğini, şimdiye dair bir algısı olmayan muğlak bir toplam olduğunu söylemişti. Paul, *Şimdi nedir ki?* diye merak etti.

Karşısındaki kapı ansızın, gürültüyle açıldı ve çirkin, iri yarı bir adam sallana sallana içeri girdi; kucağında silahlar vardı.

Paul, "Hayrola Gurney Halleck, yoksa silah ustası mı oldun?" diye seslendi.

Halleck kapıyı topuğuyla tekmeleyerek arkasından kapadı. "Seninle oyun oynamaya gelmemi yeğlerdin, biliyorum." Odaya bakındığında, Hawat'ın adamlarının burayı çoktan kontrol ettiklerini, odayı Dük'ün veliahtı için güvenli hale getirdiklerini fark etti. Faaliyetlerinin ufak tefek izleri dört bir yandaydı.

Bu kaslı, çirkin adamın yeniden harekete geçip, kucağında silahlarla antrenman masasına doğru yürümesini seyreden Paul, Gurney'nin omzundaki dokuz telli baliseti gördü; çoklumızrap, sapın ucuna yakın bir noktada tellerin arasına sıkıştırılmıştı.

Halleck silahları; meçleri, şişleri, kincalları, düşük hızlı mermi atan sersemleticileri, kalkan kemerlerini egzersiz masasına bıraktıktan sonra dizmeye başladı. Başını çevirip odanın diğer tarafındaki Paul'e gülümseyince, yüzündeki mürekkep sarmaşığı izi kıvrıldı.

"Demek bana bir günaydın bile demeyeceksin, seni küçük şeytan," dedi Halleck. "Yaşlı Hawat'a ne yaptın peki? Koridorda yanımdan geçerken, düşmanının cenazesine gider gibi koşturuyordu."

Paul sırıttı. Babasının adamları içinde en çok Gurney Halleck'i severdi; adamın huysuzluğunu, muzipliğini, şakacılığını iyi bilir ve onu paralı askerden çok arkadaş olarak görürdü.

Halleck balisetini omzundan indirip akort etmeye başladı. "Konuşmazsan konuşma," dedi.

Paul ayağa kalkıp ona doğru yürürken seslendi: "Eee Gurney, dövüş antrenmanı yerine müzik mi yapacağız yoksa?"

"Bugün büyüklerine karşı laubalisin demek," dedi Halleck. Akor basmayı denedi, sonuçtan memnun kalınca da başını salladı.

Paul, "Duncan Idaho nerede?" diye sordu. "Bana silah kullanmayı öğretmeyecek mi?"

"Duncan, Arrakis'e giden ikinci grubun başında," dedi Halleck. "Sana da kavgadan yeni çıkmış, müzik yapmaya can atan, zavallı Gurney kaldı." Başka bir akor bastı, dinledi ve gülümsedi. "Hem konsey yeni bir karar aldı; çok kötü bir dövüşçü olduğun için, bütün hayatın ziyan olmasın diye, sana müzik öğretmemize karar verdiler."

"Bana bir şarkı söyle öyleyse," dedi Paul. "Nasıl şarkı söylenmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Ha ha!" diye kahkahayı basan Gurney, "Galacialı Kızlar" şarkısını çalmaya başladı; şarkıyı söylerken çoklumızrabı tellerin üstünde öyle hızlı geziniyordu ki bulanıklaşmıştı.

"Ohhh, Galacialı kızlar
İnci karşılığında o işi yapar,
Arrakisli kızlarsa su ister!
Ama kadın gibi kadın istiyorsan
Alev alev yansınlar diyorsan,
Caladan'ın kızları denemeye değer!"

"Mızrap kullanmayı bilmeyen biri için fena değil, ama annem şatoda böyle müstehcen şarkılar söylediğini duyarsa, kulaklarını kestirip dış sura süs niyetine astırır," dedi Paul.

Gurney sol kulağını çekiştirdi. "Güzel durmazlar ki. Bu kulaklar epey hırpalandı, tanıdığım bir delikanlının baliset çalışırken çaldığı tuhaf şarkıları anahtar deliklerinden dinlerken hırpalandı."

"Yatağında kum bulmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun anlaşılan," dedi Paul. Masadan bir kalkan kemeri kapıp hızla beline taktı. "Madem öyle, haydi dövüşelim!"

Halleck gözlerini iri iri açarak, şaşırmış gibi yaptı. "Ya! O senin işindi demek, seni hınzır! Bugün kendini iyi kolla genç efendi... Kendini iyi kolla." Bir meç kapıp hızla savurdu. "İntikama susamış bir cehennem zebanisiyim ben!"

Paul diğer meçi alıp iki eliyle kıvırarak esnetti, sonra da bir ayağını öne atarak *aguile* duruşunu aldı. Komik bir ciddiyete bürünerek Dr. Yueh'yi taklit etti.

Monoton bir sesle, "Babam bana silah antrenmanı için tam bir geri zekâlıyı göndermiş," dedi. "Gurney Halleck salağı, silahlı ve kalkanlı dövüşçülerin ilk dersini unutmuş." Belindeki güç düğmesine basınca etrafını saran koruyucu alanın sırtını ve alnını karıncalandırdığını hissetti; kalkan her zamanki gibi dış sesleri boğuklaştırıyordu. "Kalkanla dövüşürken savunmada hızlı, saldırıda yavaş olmak gerekir," dedi Paul. "Saldırının asıl amacı, rakibe hata yaptırıp sürpriz saldırı fırsatı bulmaktır. Kalkan hızlı darbeleri savuşturur, ama yavaş bir kincalın geçmesini engellemez!" Birden meçini kaldırdı ve darbe indirir gibi yapıp geri çekerek, akılsız kalkanın savunmalarını yavaş bir hamleyle deldi.

Paul'ün hareketlerini izleyen Halleck son anda yan dönünce, meçin körleştirilmiş ucu göğsünü ıskaladı. "Hızın mükemmel," dedi Halleck. "Ama gardını düşürdün; hasmın kaygan-uçla alttan karşı saldırı yapabilirdi."

Paul geri çekildi; canı sıkılmıştı.

"Bu dikkatsizliğin yüzünden seni kıçının üstüne oturtmam gerek aslında," dedi Halleck. Masadan kınsız bir kincal alıp havaya kaldırdı. "Bu silah, bir düşmanın elindeyken kanını akıtabilir! İyi bir öğrencisin, senden iyisini görmedim, ama seni uyarmıştım; elinde ölüm taşıyan bir insanın karşısında asla gardını düşürme, oyun oynarken bile."

"Bugün havamda değilim galiba," dedi Paul.

"Havanda mı değilsin?" Halleck'in sesindeki öfke kalkanın ardından bile fark ediliyordu. "Bunun havanda olmanla ne alakası var? Dövüşmen gerekiyorsa dövüşürsün, havanda olsan da olmasan da! Sığırlar ruh hallerine göre davranır; sevişirken veya baliset çalarken de havanda olman gerekebilir. Ama dövüşmenin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Üzgünüm Gurney."

"Yeterince üzgün değilsin!"

Halleck kendi kalkanını çalıştırdı ve dizlerini kırıp sol elindeki kincalı geri çekerken, sağ elindeki meçi havaya kal-

dırdı. "Şimdi cidden kolla kendini!" Önce yana, sonra da öne sıçrayarak öfkeyle saldırıya geçti.

Paul gerileyip darbeyi savuşturdu. Temas edip birbirini iten kalkan alanlarının cızırtısını duydu, tenini karıncalandıran elektrik akımını hissetti. *Gurney'ye ne oldu böyle?* diye kendine sordu. *Numara yapmıyor!* Sol elini oynatarak, bilek kınındaki şişi avucuna düşürdü.

Halleck, "İkinci bir silaha mı ihtiyaç duyuyorsun?" diye homurdandı.

Paul, *Yoksa ihanet mi?* diye merak etti. *Hayır, Gurney ihanet etmez!*

Odanın içinde dolanarak dövüştüler; saldırı ve savuşturma, şaşırtmaca ve karşı şaşırtmaca yaptılar. Kalkan kürelerinin içindeki hava boğucu bir hal almaya başladı; kalkanların içine ağır ağır giren taze hava, içeridekilerin artan ihtiyacını karşılamaya yetmiyordu. Kalkanların her temasıyla birlikte, odadaki ozon kokusu kesifleşiyordu.

Paul geri çekilmeyi sürdürdü, ama artık egzersiz masasına doğru geriliyordu. *Masanın yanına getirebilirsem ona iyi bir ders vereceğim,* diye düşündü. *Bir adım daha at Gurney.*

Halleck beklenen adımı attı.

Paul onun hamlesini aşağı doğru çelip dönünce, Halleck'in meçinin masanın kenarının altında kaldığını gördü. Yana sıçrayıp kendi meçini yukarıdan savururken, diğer elindeki şişle Halleck'in boynuna hamle yaptı. Hareketsiz kaldığında, şişin ucuyla Halleck'in şahdamarının arasında sadece birkaç santim vardı.

"İstediğin bu mu?" diye fısıldadı.

Soluk soluğa kalmış olan Gurney "Aşağıya bak evlat," dedi.

Paul baktığında, Halleck'in kincalını masanın kenarının altından uzattığını gördü; kincalın ucu neredeyse Paul'ün kasığına değiyordu.

"Birlikte ölürdük," dedi Halleck. "Ama mecbur kalınca daha iyi dövüştüğünü kabul ediyorum. Havanı bulmuş gibiydin." Kurt gibi sırıtınca, yüzündeki mürekkep sarmaşığı izi hafifçe kıvrıldı.

"Bana öyle bir saldırdın ki," dedi Paul. "Gerçekten kanımı dökmek mi istiyordun?"

Halleck kincalı geri çekip doğruldu. "Kapasitenin biraz olsun altında dövüşsen, vücudunda güzel bir iz, hep hatırlayacağın bir iz bırakacaktım. Favori öğrencimin karşılaşacağı ilk Harkonnen serserisinin elinde can vermesini istemiyorum."

Kalkanını kapatan Paul soluklanmak için masaya yaslandı. "Bunu hak ettim Gurney; ama beni yaralaman babamı kızdırırdı. Benim başarısızlığım yüzünden cezalandırılmanı istemem."

"Ama bu benim de başarısızlığım olurdu," dedi Halleck. "Hem antrenmanda yaralanmak normaldir. Sen çok az yaralandığın için şanslısın aslında. Babana gelince... Dük beni ancak seni birinci sınıf bir dövüşçü haline getirmeyi başaramazsam cezalandırır. Durup dururken çıkardığın şu havanda olma saçmalığının ne kadar salakça olduğunu anlatamazsam, işte o zaman başarısız oldum demektir."

Doğrulan Paul, şişini bileğindeki kına soktu.

"Burada oyun oynamıyoruz," dedi Halleck.

Paul başıyla onayladı. Halleck'in bu alışılmadık ciddiyeti, sertliği onu şaşırtmıştı. Adamın çenesindeki pancar rengi mürekkep sarmaşığı izine baktı; o yarayı Giedi Prime'daki bir Harkonnen köle çukurunda Hayvan Rabban'ın, mürekkep sarmaşığı kırbacıyla açtığının söylendiğini anımsadı. Halleck'ten bir anlığına bile olsa şüphelendiği için utandı birden. O yara açılırken Halleck'in herhalde çok acı çektiğini düşündü... Halleck belki de Rahibe Ana'nın verdiği kadar yoğun bir acı çekmişti. Paul kanını donduran bu düşünceyi aklından kovdu.

"Bugün biraz oyun oynamak istiyordum galiba," dedi. "Son zamanlarda her şey öyle ciddileşti ki."

Halleck duygularını gizlemek için sırtını döndü. Gözleri yanıyordu. İçi sızlıyordu... Sanki Zaman denen şeyin ondan kesip aldığı yitik bir geçmişten kalan tek şeydi bu acı, su toplamış bir yara gibiydi.

Bu çocuk ne çabuk büyümek zorunda, diye düşündü. *Zih-*

nindeki formu, o zalim ihtiyatlılık sözleşmesini ne çabuk okumak, "En yakın akrabalarınızı yazınız" kısmını ne çabuk doldurmak zorunda.

Halleck, Paul'e dönmeden konuştu: "Oyun oynamak istediğini hissettim evlat; inan bunu ben de çok isterdim. Ama artık oyun oynayamayız. Yarın Arrakis'e gidiyoruz. Arrakis gerçek. Harkonnenlar gerçek."

Paul dik tuttuğu meçinin ucunu alnına dokundurdu.

Halleck dönüp de bu selamı görünce, başıyla onaylayarak karşılık verdi. Antrenman mankenini gösterdi. "Şimdi, zamanlaman üstüne çalışacağız. Haydi, onu gafil avlamanı görmek istiyorum. Onu buradan kontrol edeceğim; ikinizi de görebiliyorum. Ve seni uyarıyorum, bugün yeni karşı hamleler deneyeceğim. Unutma ki gerçek düşmanların seni böyle uyarmayacaktır."

Paul kaslarını esnetmek için parmak uçlarında yükseldi. Hayatındaki hızlı değişikliklerin ardı arkasının kesilmediğini birden fark edince içi kararmıştı.

Mankene yaklaşıp da göğsündeki düğmeye meçinin ucuyla basınca, harekete geçen savunma alanının kılıcını geri ittiğini hissetti.

Halleck, "Gardını al!" diye seslendi; manken saldırıya geçti.

Kalkanını çalıştıran Paul, hamleyi savuşturup karşı saldırı yaptı.

Halleck mankeni uzaktan kumandayla yönetirken bir yandan da seyrediyordu. Aklı ikiye bölünmüş gibiydi. Bir yarısı dövüş egzersizinin gerekleriyle ilgilenirken, diğer yarısı düşüncelere dalmıştı.

İyi bakılmış bir meyve ağacıyım ben, diye düşündü. *Duygularım, yeteneklerim bana aşılandı, geliştirildi... meyvelerimi başkası toplasın diye.*

Nedense aklına kız kardeşi geldi; onun o neşeli yüzünü hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Ama kız kardeşi ölmüştü... Harkonnen birliklerine hizmet veren zevk evlerinden birinde ölmüştü. Hercaimenekşelere bayılırdı... Yoksa papatyaları

mı severdi? Halleck hatırlayamadı. Hatırlayamamak canını sıktı.

Paul mankenin yavaş hamlesini savuşturup, sol elini kaldırarak *entretisser* hamlesi yaptı.

Halleck, *Şu küçük kurnaz şeytana bak hele!* diye düşündü; artık Paul'ün hızlı el hareketlerine tamamen odaklanmıştı. *Tek başınayken de çalışıp antrenman yapıyor herhalde. Bu Duncan'ın tarzı değil; benden öğrenmediği de kesin.*

Halleck bunu düşününce iyice hüzünlendi. *Havada olma meselesi bana da bulaştı,* diye düşündü. Paul'ün geceleri, başını yastığa koyduğunda korkuyla kulak kabartıp kabartmadığını merak etti.

"Dilekler balık olsa, hepimiz ağ atardık," diye mırıldandı.

Annesinin sözüydü bu; Halleck ne zaman geleceğin karanlık olduğunu hissetse öyle derdi. Denizi, balığı asla olmamış bir gezegende bu lafın tuhaf kaçacağını düşündü.

YUEH (yu'e), Wellington (weling-tun), Stdrt 10.082-10.191; Suk Okulu mezunu tıp doktoru (mez Stdrt 10.112); eşi Wanna Marcus, B.G. (Stdrt 10.092—10.186?); özellikle Dük Leto Atreides'e ihanetiyle tanınır. (Krş: Bibliyografya, Ek VII [İmparatorluk Koşullandırması] ve İhanet.)

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib Sözlüğü"

Paul, eğitim odasına Dr. Yueh'nin girdiğini duymasına ve adamın gerginliğini adımlarından anlamasına karşın, egzersiz masasında yüzükoyun yatmayı sürdürdü; masöz az önce gitmişti. Paul, Gurney Halleck ile yaptığı antrenmanın ardından hoş bir rehavete kapılmıştı.

Yueh sakin, tiz sesiyle, "Bakıyorum da rahatın yerinde," dedi.

Paul başını kaldırınca, zayıf adamın birkaç adım ötede durduğunu gördü; onun buruşuk siyah giysilerini, köşeli başını, mor dudaklarını ve sarkık bıyığını, alnındaki elmas dövmesini (İmparatorluk Koşullandırması aldığını gösteren dövmeyi), Suk Okulu'nun gümüş halkasıyla toplanıp sol omzuna atılmış uzun siyah saçını bir bakışta fark etti.

"Bugün her zamanki gibi ders yapmaya vaktimiz olmadığını öğrenmek hoşuna gidecektir," dedi Yueh. "Birazdan baban gelecek."

Paul doğrulup oturdu.

"Ama birkaç ders kaydedip, bir film-kitap izletici ayarladım; Arrakis'e giderken yolda bakarsın."

"Ya?"

Paul giyinmeye başladı. Babasının gelecek olması

onu heyecanlandırmıştı. İmparator'un babasına Arrakis Derebeyliği'ni devralmasını emretmesinden sonra, birlikte çok az zaman geçirmişlerdi.

Yueh, L şeklindeki masaya doğru yürürken, *Çocuk son birkaç ayda epey büyüdü,* diye düşündü. *Yazık olacak! Ah, çok yazık olacak.* Sonra kendine anımsattı: *Tereddüt etmemeliyim. Ne yapıyorsam, hayvan Harkonnenlar Wanna'mın canını daha fazla yakmasınlar diye yapıyorum.*

Paul ceket düğmesini ilikleyerek masaya, onun yanına geldi.

"Bu dersler neyle ilgili?"

"Eee... Arrakis toprağındaki yaşam formlarıyla ilgili. O gezegenin toprağı, birtakım yaşam formlarına kucak açmış anlaşılan. Bunun nasıl olduğu henüz bilinmiyor. Oraya gittiğimizde, gezegenin ekolojistini bulmalıyım... Dr. Kynes diye biriymiş. Araştırmalarında yardımcı olmayı teklif etmeliyim."

Yueh, *Neler diyorum?* diye düşündü. *Kendime karşı bile ikiyüzlüyüm.*

"Fremenler hakkında da bir şeyler var mı?"

"Fremenler mi?" Yueh masaya parmaklarıyla vurmaya başladı, ama huzursuzluğunu ele veren bu hareketin Paul'ün dikkatini çektiğini fark edince elini çekti.

"Belki Arrakis popülasyonu hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur?"

"Evet, elbette," dedi Yueh. "Oranın nüfusu temelde ikiye ayrılıyor... Fremenler bir grubu oluşturuyor; diğer gruptakilerse graben, çanak ve panlarda yaşayanlar. Duyduğuma göre birbirleriyle evlendikleri oluyormuş. Pan ve çanaklardaki köylerin kadınları Fremen erkekleriyle, erkekleri de Fremen kadınlarıyla evlenmeyi yeğlermiş. Şöyle bir deyişleri var: Işıltı kentlerden gelir, bilgelikse çölden."

"Sizde onların fotoğrafları var mı?"

"Senin için bulmaya çalışırım. En ilginç özellikleri gözleri elbette... Tamamen masmaviler, akları yok."

"Mutasyon mu?"

"Hayır; kandaki melanj doygunluğuyla ilgili."

"Fremenler çöl kıyısında yaşadıklarına göre cesur olmalılar."

"Herkes öyle diyor," dedi Yueh. "Bıçakları için şiir yazıyorlar. Kadınları da erkekleri kadar vahşi. Fremen çocukları bile saldırgan ve tehlikeli. Onlarla arkadaşlık kurmana izin verilmeyeceğini söyleyebilirim."

Paul gözlerini Yueh'ye dikmişti; Fremenler hakkında öğrendiği bu ufak tefek bilgiler çok ilgisini çekmişti. Tam ittifak kurulacak insanlardı bunlar!

"Peki solucanlar?" diye sordu.

"Ne?"

"Kumsolucanları hakkında daha çok bilgi edinmek isterim."

"Eee... elbette. O türün küçük bir örneğini gösteren bir film-kitabım var; yalnızca yüz on metre boyunda ve yirmi iki metre çapında. Görüntüler kuzey enlemlerinde çekilmiş. Bazı kayıtlarda, dört yüz metreden uzun solucanlar gördüklerini söyleyen güvenilir tanıklardan bahsediliyor ve eldeki bulgular daha da büyük solucanların varlığına işaret ediyor."

Paul masanın üstüne yayılmış, kuzey Arrakis enlemlerini gösteren konik projeksiyon haritasına baktı. "Çöl kuşağı ve güney kutup bölgesi yaşanmaz olarak gösterilmiş. Solucanlar yüzünden mi?"

"Ve fırtınalar."

"Ama herhangi bir yer yaşanılır hale getirilebilir."

"Ekonomik açıdan uygunsa evet," dedi Yueh. "Arrakis'te oldukça masraf çıkaran birçok tehlike var." Sarkık bıyığını sıvazladı. "Baban birazdan burada olur. Gitmeden önce sana bir armağan vermek istiyorum; eşyalarımı toplarken bulduğum bir şey." Masaya, tam ortalarına Paul'ün başparmak tırnağı büyüklüğünde, siyah, dikdörtgen bir nesne koydu.

Paul nesneye baktı. Çocuğun ona elini uzatmadığını fark eden Yueh, *Ne kadar da ihtiyatlı,* diye düşündü.

"Uzay yolcuları için hazırlanmış, çok eski bir Turuncu Katolik İncili. Film-kitap değil; aslında lifli kâğıda basılmış.

Kendi büyüteci ve elektrostatik şarj sistemi var." Yueh kitabı masadan alıp gösterdi. "Elektrostatik şarj, kapaktaki yay sistemi sayesinde kitabı kapalı tutuyor. Kenarına bastırınca – işte böyle– seçtiğin sayfalar birbirini itiyor ve kitap açılıyor."

"Çok küçük."

"Ama bin sekiz yüz sayfa. Kenarına bastırdığında –işte böyle–, sen okudukça akım sonraki sayfaya geçiyor. Sayfalara sakın parmaklarınla dokunma. Lifli kâğıt çok narin." Yueh kitabı kapatıp Paul'e verdi. "Denesene."

Paul'ün sayfa bulma sistemini incelemesini izlerken *Vicdanımı rahatlatıyorum,* diye düşündü. *İhanet etmeden önce ona İncil veriyorum. Böylece, benim gidemeyeceğim yere onun gidebileceğini kendime söylemiş oluyorum.*

"Bu film-kitapların icadından önce yapılmış olmalı," dedi Paul.

"Çok eski. Bu bizim sırrımız olsun, tamam mı? Annenle baban, bunun senin gibi genç biri için fazla değerli olduğunu düşünebilir."

Yueh, *Annesi öğrenirse, bunu çocuğa vermemin sebebini mutlaka merak eder,* diye düşündü.

"Pekâlâ..." Paul kitabı kapatıp elinde tuttu. "Madem o kadar değerli..."

"Bunu yaşlı bir adamın tuhaf bir isteği olarak gör," dedi Yueh. "Bana gençliğimde verilmişti." *Açgözlülüğüne olduğu kadar mantığına da hitap etmeliyim,* diye düşündü. "Dörtaltmış yedinci Kelime'yi... 'Hayat suda başlar' denen kısmı aç. Cildin sırtında orayı gösteren küçük bir çentik var."

Paul kitabın sırtına parmağıyla dokununca iki çentik hissetti... Biri diğerinden daha az derindi; oraya bastırınca, avucundaki kitap açıldı ve büyüteç sayfanın üstüne geldi.

"Sesli oku," dedi Yueh.

Paul dudaklarını diliyle ıslatıp okumaya başladı: "Sağır bir insanın duyamayacağı gerçeğini hatırla. Öyleyse biz hepimiz duyamayanlardan olamaz mıyız? Hangi duyulardan yoksunuz ki, etrafımızdaki bir başka dünyayı göremiyor ve duyamıyoruz? Etrafımızda ne var ki biz..."

Yueh "Yeter!" diye bağırdı.

Paul susup ona bakakaldı.

Yueh gözlerini kapatıp kendine hâkim olmaya çalıştı. *Wanna'mın en sevdiği pasajın olduğu sayfanın açılmasının sebebi ne?* Gözlerini açtığında, Paul'ün kendisine baktığını gördü.

Paul, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Çok üzgünüm," dedi Yueh. "O... benim... müteveffa eşimin en sevdiği pasajdı. Okumanı istediğim yer orası değildi. O sözler üzücü anılarımı hatırlattı."

"İki çentik var," dedi Paul.

Yueh, *Tabii ya,* diye düşündü. *Wanna en sevdiği pasajı işaretlemiş. Çocuğun parmakları benimkinden daha duyarlı olduğundan, Wanna'nın koyduğu işareti fark etti. Bu sadece bir tesadüf, o kadar.*

"Kitap ilgini çekebilir," dedi Yueh. "Hem ahlak felsefesi hem de tarihsel gerçekler açısından oldukça zengin."

Paul gözlerini eğip, avucundaki minik kitaba baktı... Kitap öyle küçüktü ki. Yine de bir sır barındırıyordu; onu okurken bir şey olmuştu. Paul'ün içinde, korkunç gayeyle ilgili bir kıpırdanma olmuştu.

"Baban her an gelebilir," dedi Yueh. "Kitabı ortadan kaldır; boş bir vaktinde okursun."

Paul parmağını Yueh'nin gösterdiği şekilde kitabın kenarına bastırdı. Kitap kapandı. Paul kitabı tünik cebine koydu. Yueh ona bağırınca, bir an adamın kitabı geri istemesinden korkmuştu.

Paul kibarca, "Armağanınız için teşekkür ederim Dr. Yueh," dedi. "Bu aramızda kalacak. Benden istediğiniz bir armağan ya da iyilik varsa, çekinmeden söyleyin lütfen."

"Ben... hiçbir şey istemiyorum," dedi Yueh.

Niye burada durmuş kendime işkence ediyorum ki? diye düşündü. *Bu zavallı çocuğa da işkence ediyorum... henüz farkında olmasa da. Öff! Hayvan Harkonnenlara lanet olsun! Niye iğrenç planlarına alet etmek için beni seçtiler ki?*

Muad'Dib'in babasını nasıl değerlendirmeliyiz? Dük Leto Atreides hem oldukça kibar ve anlayışlı hem de şaşılacak kadar mesafeli bir adamdı. Ama Dük'ü anlamamıza yardımcı olacak bilgiler var elimizde; bir Bene Gesserit olan sevgilisini hep sevdiğini, oğlu için kurduğu düşleri, emrindeki adamların ona olan sadakatini biliyoruz. Onu kaderin ağlarına yakalanmış bir adam, oğlunun ihtişamının yanında sönük kalmış, yapayalnız bir figür olarak görebiliriz. Yine de şu soru geliyor akla: Bir oğul, babasının uzantısından başka nedir ki?

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Aile Tefsirleri"

Babasının eğitim odasına girmesini izleyen Paul, muhafızların dışarıda yerlerini aldığını gördü. Muhafızlardan biri kapıyı kapadı. Paul babasının varlığını her zamanki gibi yoğun bir şekilde hissetti; babası her şeyiyle buradaydı.

Dük uzun boylu ve zeytuni tenliydi. Zayıf yüzünün keskin hatlarını yumuşatan tek şey koyu gri gözleriydi. Göğsünde hanedanın kırmızı şahin arması bulunan siyah bir üniforma giymişti. Dar belini saran, gümüş kaplama kalkan kemeri epey yıpranmış görünüyordu; üzerinde yeşil pas oluşmuştu.

Dük, "Çok mu çalışıyorsun oğlum?" diye sordu.

L şeklindeki masaya doğru yürüdü, masanın üstündeki kâğıtlara göz attı, odayı gözleriyle taradı, sonra da bakışlarını tekrar Paul'e çevirdi. Kendini yorgun hissediyordu, yorgunluğunu belli etmemeye çalışmak da acı veriyordu. *Arrakis'e giderken, yolda dinlenmek için hiçbir fırsatı kaçırmamalıyım,* diye düşündü. *Arrakis'te dinlenemeyeceğim.*

"Çok değil," dedi Paul. "Her şey öylesine ..." Omuz silkti.

"Evet. Eh, yarın yola çıkıyoruz. Bütün bu karmaşadan kurtulup yeni evimize yerleşmek güzel olacak."

Başıyla onaylayan Paul birden Rahibe Ana'nın sözünü anımsadı: "Baban için hiçbir şey yapamayız."

"Baba, Arrakis, herkesin söylediği kadar tehlikeli bir yer mi?" dedi Paul.

Dük kaygısız görünmeye çalışarak masanın kenarına oturup gülümsedi. Zihninde bir konuşma; savaştan önce askerlerine moral vermek için yapacağı türden bir konuşma tüm hatlarıyla belirdi. Ama zihnindeki bu konuşma sözcüklere dökülmeden önce donup kaldı, aklına başka bir düşünce gelmişti:

Karşımdaki benim oğlum.

"Evet, tehlikeli," diye itiraf etti.

"Hawat, Fremenler konusunda bir planımız olduğunu söyledi," dedi Paul. *Niye ona yaşlı kadının söylediklerini anlatamıyorum? O kadın dilimi mühürlemeyi nasıl başardı?* diye merak etti.

Oğlunun sıkıntısını fark eden Dük, "Hawat her zamanki gibi en büyük fırsatı görüyor," dedi. "Ama çok daha fazlası var. Ben Combine Honnete Ober Advencer Mercantiles... yani CHOAM Şirketi'ni düşünüyorum. Majesteleri bana Arrakis'i verince, yanında bir CHOAM yöneticiliği de vermeye mecbur kaldı. Aslında bu da önemli bir kazanç."

"CHOAM baharatı kontrol ediyor," dedi Paul.

"Ve Arrakis de baharatı sayesinde bize CHOAM'ın kapılarını açacak," dedi Dük. "CHOAM yalnızca melanjla ilgilenmez."

Paul birden, "Rahibe Ana seni uyardı mı?" diye sordu. Yumruklarını sıkınca, avuçlarının terden kayganlaştığını fark etti. Bu soruyu sormak öyle zor olmuştu ki.

"Hawat, o kadının Arrakis hakkında uyarılarda bulunarak seni korkuttuğunu söyledi," dedi Dük. "Bir kadının korkularının aklını bulandırmasına izin verme. Hiçbir kadın

sevdiklerini tehlikede görmek istemez. O uyarıların ardında annenin parmağı vardır. Bunu bize olan sevgisinin bir işareti olarak gör."

"Annem Fremenleri biliyor mu?"

"Evet, çok daha fazlasını da."

"Neyi?"

Dük şöyle düşündü: *Gerçek, Paul'ün sandığından bile korkunç olabilir; ama öte yandan, onlarla başa çıkabilecek şekilde eğitilmişsen, tehlikeli gerçekler bile değerlidir. Oğlumun tehlikeli gerçeklerle başa çıkabilmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yine de gerçeği tüm çıplaklığıyla anlatmamalıyım; ne de olsa daha çok genç.*

"CHOAM pek çok malın ticaretini yapar," dedi Dük. "Kütük, eşek, at, inek, kereste, gübre, köpekbalığı, balina kürkü... En sıradanından en egzotiğine dek çeşitli mallar... Hatta bizim Caladan'ın naçizane pundi pirincini bile satar. Lonca'nın nakliyatını yapmayı kabul ettiği her şeyi, Ecaz'ın sanat eserlerinden Richese ve lx malı makinelere dek her şeyi satar. Ama hepsi de melanjın yanında önemsiz kalır. Bir avuç baharatla Tupile'de ev satın alabilirsin. Melanj imal edilemez, yalnızca Arrakis'ten çıkarılır. Eşi benzeri yoktur ve yaşlanmayı geciktirici özelliği vardır."

"Peki şimdi onun kontrolü bizde mi?"

"Bir noktaya kadar. Ama önemli olan, bütün Hanedanların CHOAM'ın kazancından aldıkları payla geçindiğini göz önünde bulundurmak. Bu kazancın büyük bölümü de tek bir üründen, baharattan gelir. Baharat üretimi azalırsa ne olur, bir düşün."

"Kim melanj stoku yapmışsa muazzam bir kâr elde eder," dedi Paul. "Diğerleriyse perişan olur."

Dük bir an için gururlandı; oğluna bakarken, onun söylediği sözün son derece etkileyici olduğunu, iyi bir eğitimin ürünü olduğunu düşündü. Başıyla onayladı. "Harkonnenlar yirmi yıldan uzun süredir baharat stoku yapıyor."

"Amaçları baharat üretimini azaltmak; böylece Hanedanlar seni suçlayacak."

"Atreides Hanedanı'nın gözden düşmesini istiyorlar," dedi Dük. "Beni bir noktaya kadar liderleri -gayriresmi sözcüleri- olarak gören bütün o Landsraad Hanedanlarını düşün. Gelirlerinde ciddi bir azalmaya sebep olsam tepkilerinin ne olacağını düşün. Sonuçta insan her şeyden önce kendi çıkarını düşünür. Büyük Sözleşme kimin umurunda! Kimsenin seni fakirleştirmesine izin veremezsin!" Dük'ün dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Böyle bir durumda, başıma ne gelirse gelsin herkes yüzünü diğer tarafa çevirecektir."

"Bize atomiklerle saldırılsa bile mi?"

"Kimse o kadar aleni ve alçakça bir saldırı yapmaz. Sözleşme'nin o kadar açıkça ihlal edileceğini sanmam, ama ona yakın bir şey olabilir; mesela toprağa toz serpmek veya zehir katmak gibi."

"Madem öyle, niye bile bile oraya gidiyoruz?"

"Paul!" Dük kaşlarını çatıp oğluna baktı. "Tuzaktan sakınmanın ilk adımı, onun nerede olduğunu bilmektir. Bu teke tek dövüşmeye benzer oğlum, daha geniş boyutludur o kadar. Hilenin içindeki hilenin içinde hile vardır. Görünüşe göre, hilelerin sonu gelmez. Bütün mesele bu hileleri ortaya çıkarmaktır. Harkonnenların melanj stokladığını biliyoruz; bu durumda şu soruyu sormalıyız: Başka kim stokluyor? Bu sorunun yanıtı, bize düşmanlarımızın listesini verir."

"Kim?"

"Bize düşman olduğunu bildiğimiz birtakım Hanedanlar ve dostumuz olduğunu sandığımız bazıları. Şimdilik onlara kafa yormamıza gerek yok, çünkü çok daha önemli biri var: sevgili Padişah İmparator'umuz."

Paul yutkunmaya çalıştı; birden boğazı kurumuştu. "Landsraad'ı toplantıya çağırsan, bu planı ifşa-"

"Düşmanımızın bıçağı hangi elinde tuttuğunu bildiğimizi açığa mı vuralım? Ah Paul... en azından şimdi bıçağı görebiliyoruz. Sonraki seferde bıçağın nerede belireceğini kim bilebilir? Bu meseleyi Landsraad'ın gündemine getirirsek büyük bir kargaşa çıkar, o kadar. İmparator her şeyi inkâr eder. Kim ona itiraz edebilir ki? Yalnızca biraz zaman kazanmış oluruz,

ama kaos riski pahasına. Üstelik sonraki hamlenin nereden geleceğini de bilemeyiz, değil mi?"

"Bütün Hanedanlar baharat stoklamaya başlayabilir."

"Ama düşmanlarımız önceden başladığı için avantajlı... Onlara yetişmemiz imkânsız."

"İmparator ha," dedi Paul. "Yani Sardaukarlar."

"Harkonnen askerleri kılığına girecekler elbette," dedi Dük. "Ama sonuçta fanatik askerler tabii."

"Fremenler Sardaukarlara karşı bize nasıl yardım edebilir?"

"Hawat sana Salusa Secundus'tan bahsetti mi?"

"İmparator'un hapishane gezegeninden mi? Hayır."

"Ya orası bir hapishane gezegeninden daha fazlasıysa Paul? İmparator'un Sardaukar birlikleri hakkında asla sorulmayan bir soru vardır: Onlar nereden geliyor?"

"Hapishane gezegeninden mi?"

"Bir yerden geliyor olmalılar."

"Ama İmparator'un zorla topladığı askerler..."

"Bu inanmaya sevk edildiğimiz şey, o kadar. Sardaukarların yalnızca İmparator'un genç yaşta zorla askere alıp mükemmel bir şekilde eğittiği askerler olduğu söylenir. İmparator'un eğitim kadrolarını fısıltıyla eleştirenleri duyabilirsin bazen, ama uygarlığımızın dengesi değişmez; bir tarafta Landsraad'ın Büyük Hanedanlarının askeri kuvvetleri, diğer taraftaysa Sardaukarlar ve zorunlu askerleri vardır. Ve onların zorunlu askerleri Paul. Sardaukarlar daima Sardaukar olarak kalır."

"Ama Salusa Secundus hakkındaki bütün raporlarda, S.S.'nin cehennem gibi bir dünya olduğu söyleniyor!"

"Şüphesiz öyle. Ama sert, güçlü, vahşi adamlar başka nasıl bir ortamda yetiştirilir ki?"

"Öyle adamların bağlılığı nasıl kazanılır peki?"

"Geçerliliği kanıtlanmış yöntemler var: Kendilerini üstün hissetmelerini, gizli ve esrarengiz bir anlaşmanın taraflarından biri gibi hissetmelerini, acıları paylaşılıyormuş hissi yaşamalarını sağlamak. Onların bağlılığını kazanmak mümkün. Pek çok dünyada, pek çok kez başarıldı."

Paul başıyla onaylarken, babasının yüzüne dikkatle baktı.

Onun önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyordu.

"Arrakis'i düşün," dedi Dük. "Kentleri ve garnizon köylerini saymazsan, orası da en az Salusa Secundus kadar korkunç bir yer."

Paul'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fremenler!"

"Orada potansiyel olarak Sardaukarlar kadar güçlü ve ölümcül askerler var. Onları gizlice kendi tarafımıza çekmek için sabır, doğru düzgün silahlandırmak için de servet harcamak gerekecek. Ama Fremenler orada... Servet değerinde baharat da orada. Bize tuzak kurulduğunu bile bile Arrakis'e gitmemizin sebebini artık anlamışsındır."

"Harkonnenlar Fremenleri bilmiyor muydu?"

"Harkonnenlar Fremenleri küçümsedi; onları zevk için avladılar, sayılarını öğrenmeye çalışmakla bile uğraşmadılar. Harkonnenların gezegen halklarına yönelik politikasını biliyoruz: Onları besleyip korumak için olabildiğince az para harcamak."

Dük oturuşunu değiştirince, göğsündeki şahin armasının metal işlemeleri parıldadı. "Şimdi anladın mı?"

"Şu anda Fremenlerle müzakere ediyoruz," dedi Paul.

"Duncan Idaho'nun liderliğinde bir heyet gönderdim," dedi Dük. "Duncan gururlu ve acımasız bir adamdır, ama yalan konuşmaz. Sanırım Fremenler onu takdir edecek. Şansımız varsa, bizi ahlaklı Duncan'a bakarak yargılarlar."

"Ahlaklı Duncan'a," dedi Paul, "ve yiğit Gurney'ye."

"İyi söyledin," dedi Dük.

Paul şöyle düşündü: *Gurney, Rahibe Ana'nın "yiğitlerin cesareti" derken kastettiği kişilerden biri, dünyaları sırtlayanlardan biri.*

"Gurney bugün silah dersinde iyi olduğunu söyledi," dedi Dük.

"Bana öyle demedi ama."

Dük kahkahayı bastı. "Gurney kimseyi kolay kolay övmez. Ama senin bir kılıcın kenarıyla ucu arasındaki farkı iyi bildiğini söyledi... aynen böyle dedi."

"Gurney kılıcın ucuyla öldürmenin sanat olmadığına, kenarıyla öldürmek gerektiğine inanıyor."

Dük "Gurney fazla duygusal bakıyor," diye homurdandı. Oğlunun öldürmekten bahsetmesi birden canını sıkmıştı. "Kimseyi öldürmek zorunda kalmamanı yeğlerim... Öldürmen gerekirse de bir şekilde öldür... Ucuymuş, kenarıymış fark etmez." Başını kaldırıp, yağmurun dövdüğü çatı penceresine baktı.

Paul babasının baktığı yere bakarken, dışarıdaki yağmurlu gökyüzünü düşündü -anladığı kadarıyla, Arrakis'te öyle bir şeyi asla göremeyecekti- ve aklına uzay geldi. "Lonca gemileri gerçekten büyük mü?" diye sordu.

Dük ona baktı "İlk kez gezegen dışına çıkacaksın tabii," dedi. "Evet, büyükler. Yol uzun olduğu için büklümgemisiyle gideceğiz. Büklümgemileri cidden büyük olur. Bütün firkateynlerimiz ve nakliyat gemilerimiz, bir büklümgemisi ambarının bir köşesini ancak doldurabilir. Geminin yükünün çok küçük bir kısmını teşkil edeceğiz."

"Firkateynlerimizden çıkamayacak mıyız peki?"

"Lonca Güvenliği için ödenen bedellerden biri budur. Hemen yanımızda Harkonnen gemileri bile olsa, onlardan korkmamıza gerek olmayacak. Harkonnenlar nakliyat imtiyazlarını tehlikeye atmak istemezler."

"Yoldayken ekranlarımıza bakıp, bir Lonca Mensubu görmeye çalışacağım."

"Göremezsin. Onların ajanları bile Lonca Mensupları'nı asla görmez. Lonca kurduğu tekele düşkün olduğu kadar mahremiyetine de düşkündür. Bizim nakliyat imtiyazlarımızı tehlikeye atacak bir şey yapma Paul."

"Gizlenmelerinin sebebi mutasyon geçirmeleri, görünüş itibarıyla artık insana benzememeleri mi sence?"

"Kim bilir?" Dük omuz silkti. "Muhtemelen asla çözemeyeceğimiz bir sır bu. Hem daha acil sorunlarımız var. Bunlardan biri de sensin."

"Ben mi?"

"Annen bunu sana benim söylememi istedi oğlum. Bak, sende mentat yetenekleri olabilir."

Paul bir an, konuşamadan babasına bakakaldıktan sonra "Mentat mı?" dedi. "Ben mi? Ama ben–"

"Hawat da aynı fikirde oğlum. Bu doğru."

"Ama mentat eğitimi bebeklikten itibaren verilmelidir sanıyordum; hem öğrenciye eğitildiği söylenmez, çünkü aksi takdirde gelişimi sekteye uğrayabilir..." Paul birden sustu; geçmişte yaşadığı tüm koşulları bir anda değerlendirip çözümleyen zihninde ışık çakmıştı. "Anlıyorum," dedi.

"Gün gelir, potansiyel mentatın kendisine ne yapıldığını artık öğrenmesi gerekir," dedi Dük. Bu ona yapılan bir şey olmaktan çıkmalıdır artık. Mentatlık eğitimine son verme ya da devam etme seçiminde onun da söz hakkı olmalıdır. Kimi devam eder, kimininse kapasitesi yetmez. Devam edip edemeyeceğini ancak potansiyel mentatın kendisi kesin bir şekilde söyleyebilir."

Paul çenesini ovuşturdu. Annesinden ve Hawat'tan aldığı özel eğitim –hafıza ve odaklanma, kas kontrolü ve algı güçlendirme egzersizleri; insan sesi nüansları ve diller üstüne çalışmalar– birden bambaşka bir anlama bürünmüştü.

"Bir gün Dük olacaksın oğlum," dedi babası. "Bir mentat dük olarak çok başarılı olacağına eminim. Kararını şimdi mi vermek istersin, yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?"

Paul hiç duraksamadan yanıt verdi. "Eğitimime devam edeceğim."

Dük "Gerçekten çok başarılı olacaksın," diye mırıldandı; Paul babasının gururla gülümsediğini gördü. Bu gülümseme karşısında afalladı, çünkü babasının zayıf yüzü kurukafaya benzemişti. Paul içindeki korkunç gayenin tekrar uyandığını hissedince gözlerini kapadı. *Belki de korkunç gayem mentat olmaktır,* diye düşündü.

Ama sahip olduğu yeni farkındalık, o daha düşünürken bile bu düşünceyi reddediyordu.

Bene Gesseritlerin Missionaria Protectiva yoluyla efsaneler aşılayıp yayma sistemi, Leydi Jessica ve Arrakis ile doruğa ulaştı. B.G. personelinin güvenliğini artırmak adına, bilinen evrene bir kehanet izleğinin tohumlarını saçma yönteminin işe yararlığı uzun süredir kabul görse de, ilk kez kişiler ve koşullar öylesine elverişliydi. Kehanet niteliğindeki efsaneler Arrakis'te öyle kök salmıştı ki, birtakım terimler (örneğin Rahibe Ana terimi, hatta Canto ve Respondu Ayini ve Panoplia Propheticus'un Şeriat kısmının büyük bölümü) benimsenmişti. Leydi Jessica'nın henüz harekete geçmemiş yeteneklerinin mazur görülemez ölçüde küçümsendiği de günümüzde artık genel bir kanıdır.

—PRENSES IRULAN,
"Analiz: Arrakeen Krizi"
[Özel baskı: B.G. dosya numarası AR-81088587]

Leydi Jessica'nın dört bir yanı, hayatlarına dair her şeyin konduğu kutularla, sandıklarla, kolilerle, kasalarla çevriliydi -Arrakeen'in büyük salonunun köşelerine, boş olan her yerine yığılmışlardı- ve bazıları henüz açılmamıştı. Lonca mekiğinin kargo görevlilerinin antreye koli taşımayı sürdürdüklerini duyuyordu.

Jessica salonun ortasında duruyordu. Yavaşça dönüp yukarılara, gölgelerin içindeki oymalara, duvarlardaki çatlaklara, derin pencerelere baktı. Mimarisi epey eski tarz olan bu muazzam salon, Bene Gesserit Okulu'ndaki Rahibeler Salonu'nu anımsatmıştı. Ama okuldayken o salon hoş gelirdi; burasıysa çıplak, iç karartıcı taşlardan ibaretti.

Jessica Payandalı siyah duvarlara, duvar kilimlerine bakılırsa mimar epey tarih araştırması yapmış, diye düşündü. Tepesin-

deki, iki kat yukarıdaki kemerli tavanın dev çapraz kirişlerinin Arrakis'e getirtilmesi epey tuzluya patlamış olmalıydı. Öyle kirişler yapmak için gerekli ağaç, bu güneş sistemindeki hiçbir gezegende yetişmiyordu... Gerçi taklit de olabilirlerdi.

Jessica taklit olduklarını sanmıyordu.

Burası Eski İmparatorluk zamanında hükümet konağıydı. O zamanlar maliyetler çok önemli değildi. Harkonnenların gelip Carthag megalopolünü kurmalarından önceydi bu. Carthag, Kırık Diyar'ın iki yüz kilometre kadar kuzeydoğusuna kurulmuş vasat, berbat bir yerdi. Leto hükümet merkezi olarak burayı seçmekle akıllılık etmişti. Arrakeen ismi kulağa hoş ve saygın geliyordu, insana gelenekleri anımsatıyordu. Ayrıca burası daha küçük bir şehir olduğundan, düşmanlardan arındırılması ve savunulması daha kolaydı.

Yine antreden koli sesleri geldi. Jessica iç geçirdi.

Sağındaki bir koliye dayalı tabloya, Dük'ün babasının resmine baktı. Paketlemede kullanılmış sicimler, tablonun üstünden yıpranmış süsler gibi sarkıyordu. Jessica sol elinde hâlâ bir parça sicim tutmaktaydı. Tablonun yanında, yerde, cilalı bir ahşap levhanın üstüne yerleştirilmiş siyah bir boğa kafası vardı. O kafa, paket kâğıdı denizinin ortasında simsiyah bir ada gibiydi. Levha yere yatırıldığından, boğanın ışıltılı ağzı tavana dönüktü; hayvan bu yankılı odada her an dövüşmeye hazır halde böğürecekti sanki.

Jessica neden önce bu ikisini -kafayı ve tabloyu- çıkardığını merak etti. Bunu yapmasının sembolik bir anlamı olduğunu biliyordu. Okuluna Dük'ün adamlarının gelip de onu satın aldığı, alıp götürdüğü günden beri ilk kez kendini bu kadar korkmuş ve güvensiz hissediyordu.

Kafa ve tablo.

Bunlar aklını iyice karıştırıyordu. Ürperdi... Çok yüksekteki dar ve uzun pencerelere baktı. Vakit henüz ikindi başıydı, ama bu enlemlerde gökyüzü bu saatte bile karanlık ve soğuk görünüyordu... Caladan göğünün sıcak mavisinden çok daha koyu renkliydi. Jessica evini özlediğini hissedip hüzünlendi.

Caladan öyle uzaktaydı ki.

"İşte geldik!"

Dük Leto'nun sesiydi bu.

Hızla dönen Jessica, Dük'ün uzun adımlarla kemerli geçitten geçerek yemek salonuna girdiğini gördü. Dük'ün göğsü kırmızı şahin armalı, zırhlı, siyah üniforması tozlu ve buruşuk görünüyordu.

"Bu iğrenç yerde kaybolmuş olabilirsin diye düşündüm," dedi Dük.

"Soğuk bir ev," dedi Jessica. Dük'ün uzun boyuna, zeytinlikleri ve mavi suların üstündeki altın rengi güneşi çağrıştıran esmer tenine baktı. Dük'ün gözlerinin grisi ahşap dumanı rengiydi, ama yüzü bir avcının yüzüydü: Zayıf, köşeli ve sivri hatlıydı.

Jessica birden ondan korktu; göğsü sıkıştı. Dük, İmparator'un emrine uymaya karar verdiğinden beri öyle vahşi ve buyurgandı ki.

"Bu şehir her şeyiyle soğuk geliyor," dedi Jessica.

Dük, "Burası pis, tozlu, küçük bir garnizon şehri," diye katıldı. "Ama bunu değiştireceğiz." Salona bakındı. "Bunlar resmi amaçlar için yapılmış kamusal odalar. Güney kanadındaki aile odalarından birkaçına göz attım. Onlar çok daha güzel." Yaklaşıp Jessica'nın koluna dokundu; onun asaletine hayrandı.

Jessica'nın bilinmeyen soyunu bir kez daha merak etti; belki de Jessica firari bir hanedana mensuptu? Belki de, adı kötüye çıkmış soylu bir ailedendi? İmparator'un akrabalarından daha asil göründüğü kesindi.

Dük'ün yoğun bakışlarından rahatsız olan Jessica başını biraz yana çevirip profilini sergiledi. Dük, Jessica'nın güzelliğinin belirgin bir sebebi olmadığını fark etti. Jessica'nın yüzü ovaldi. Başında takke gibi duran saçı cilalı bronz rengiydi. Birbirinden epey ayrı gözleri, Caladan'ın sabah göğü gibi yeşil ve berraktı. Burnu küçüktü; geniş ağzı, yüce gönüllü olduğunu belli ediyordu. Vücudu uzun ve biçimli, ama fazla zayıftı; dolgunluğunu yitirmişti.

Dük okuldaki rahibelerin Jessica'ya sıska dediklerini adamlarından duyduğunu anımsadı. Ama fazla basit bir nitelendirmeydi bu. Jessica, Atreides Hanedanı'na soylu bir güzelliği geri getirmişti. Paul iyi ki Jessica'ya çekmişti.

Dük, "Paul nerede?" diye sordu.

"Evde bir yerlerde... Yueh'den ders alıyor."

"Herhalde güney kanadındadır," dedi Dük. "Yueh'nin sesini duyar gibi oldum, ama gidip bakmaya fırsat bulamadım." Jessica'ya tereddütle baktı. "Buraya Caladan Şatosu'nun anahtarını yemek salonuna asmak için gelmiştim o kadar."

Jessica'nın nefesi kesildi; Dük'e sarılmamak için kendini zor tuttu. Anahtarı asmak... Bu eylemde nihailik vardı. Ama Dük'ü avutmanın ne zamanı ne de yeriydi. "İçeri girerken sancağımızın evin tepesinde dalgalandığını gördüm," dedi.

Dük babasının resmine baktı. "Bunu nereye asacaktın?"

"Burada bir yere."

"Hayır." Dük açık ve net konuşmakla, Jessica'nın isterse kurnazlığa başvurarak onu ikna edebileceğini, ama doğrudan tartışmasının faydasız olacağını ima etmişti. Jessica yine de, sırf Dük'ü asla kandırmayacağını kendine hatırlatmak için bile olsa denemek zorundaydı.

"Lordum," dedi, "izin verirseniz..."

"Cevabım hâlâ hayır. Çoğu zaman sana utanç verici bir şekilde boyun eğiyorum, ama bu sefer olmaz. Yemek salonundan yeni geldim; orada..."

"Lordum! Lütfen."

"Sindirim sisteminle ailemin itibarı arasında seçim yapmam gerekiyor canım," dedi Dük. "Kararımı verdim; yemek salonuna asılacaklar."

Jessica iç geçirdi. "Peki Lordum."

"Mümkün oldukça odanda yemek yeme âdetini sürdürebilirsin. Ama resmi ziyafetlerde yanımda olmanı bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim Lordum."

"Böyle soğuk ve resmi davranma! Seninle evlenmediğim

için şükret. Yoksa her yemekte bana eşlik etmekte zorunda kalırdın." Jessica başıyla onayladı. Yüzü ifadesizdi.

"Hawat, zehir-bulucumuzu yemek masasına monte etti," dedi Dük. "Odanda da portatif bir tane var."

"Bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi tahmin etmiştiniz demek."

"Canım, senin rahatını da düşünüyorum, merak etme. Hizmetçiler tuttum. Yerliler, ama Hawat hepsini araştırdı; hepsi Fremen. Bizimkiler diğer işleri halledene kadar onlarla idare edeceğiz."

"Buralı herhangi birine gerçekten güvenebilir miyiz?"

"Harkonnenlardan nefret eden herhangi birine güvenebiliriz. Hem bakarsın baş kâhya kadının kalmasını bile istersin. Shadout Mapes'in."

"Shadout," dedi Jessica. "Fremen unvanı mı?"

"Anlamı 'kuyuya atlayan'mış; burada oldukça saygın bir unvanmış. Sana hizmetçi tipinde biri gibi gelmeyebilir, ama Hawat, Duncan'ın raporuna dayanarak onu çok övdü. Bize, özellikle de sana hizmet etmek istediğine eminler."

"Bana mı?"

"Fremenler senin Bene Gesserit olduğunu öğrenmişler," dedi Dük. "Burada Bene Gesseritlerle ilgili efsaneler yaygın."

Jessica *Missionaria Protectiva,* diye düşündü. *Ellerinin uzanmadığı yer yok.*

"Yani Duncan başardı mı?" diye sordu. "Fremenler müttefikimiz mi olacak?"

"Henüz kesinleşmiş bir şey yok," dedi Dük. "Duncan bizi bir süre izlemek istediklerini düşünüyor. Ama mütareke süresince sınır köylerimize saldırmaktan vazgeçmeyi kabul ettiler. Bu aslında büyük bir kazanç. Hawat, Fremenlerin Harkonnenların başına bela olduğunu, saldırılarının gerçek boyutunun gizlendiğini söyledi. Harkonnenlar, ordularının ne kadar güçsüz olduğunu İmparator'un öğrenmesini istemezler tabii."

Jessica, "Fremen bir kâhya," diye mırıldanarak Shadout Mapes konusuna geri döndü. "Gözleri masmavidir herhalde."

"Bu insanların görünüşü seni yanıltmasın," dedi Dük. "Çok güçlü ve hayat dolular. Bence tam da ihtiyacımız olan insanlar."

"Tehlikeli bir kumar," dedi Jessica.

"Yine başlamayalım," dedi Dük.

Jessica zoraki gülümsedi. "Kararımız kesin; ona şüphe yok." Kendini sakinleştirmesi kısa sürdü; iki derin nefes alıp, her zamanki duayı içinden okuduktan sonra "Oda paylaşımı yaparken size ayırmamı istediğiniz bir oda var mı?" diye sordu.

"Bunu nasıl yaptığını, kaygılarını bir anda kenara atıp gündelik meselelere geçmeyi nasıl becerdiğini bana bir gün anlatmalısın," dedi Dük. "Bene Gesseritlere özgü bir şey olsa gerek."

"Kadınlara özgü," dedi Jessica.

Dük gülümsedi. "Yatak odamın yanında geniş bir çalışma odası istiyorum. Buradaki resmi işler Caladan'dakinden fazla olacak. Muhafızlara da bir oda gerek elbette. Hepsi bu kadar. Evin güvenliği konusunda tasalanma. Hawat'ın adamları her şeyi halletti."

"Eminim halletmişlerdir."

Dük kol saatine göz attı. "Unutma, bütün saatler Arrakeen'e göre ayarlanacak. Bir teknisyeni bu işle görevlendirdim. Birazdan gelir." Jessica'nın alnına düşmüş saçını geriye attı. "Şimdi iniş alanına dönmeliyim. İkinci mekik, personelimi taşıyan mekik neredeyse gelir."

"Onları Hawat karşılayamaz mı Lordum? Çok yorgun görünüyorsunuz."

"Thufir benden daha meşgul. Harkonnenların bu gezegende ne kumpaslar kurduğunu biliyorsun. Hem bazı eğitimli baharat avcılarını burada kalmaya ikna etmeye çalışmam gerekiyor. Derebeylik yönetiminin değişmesi onlara gitme hakkı veriyor, biliyorsun... İmparator ve Landsraad'ın Değişim Yargıcı olarak atadıkları gezegenbilimciyi parayla satın almak da mümkün değil. Gitmelerine izin veriyor. Sekiz yüz eğitimli adamın baharat mekiğiyle gitmesi bekleniyor; bir Lonca kargo gemisi de beklemede."

"Lordum..." Jessica duraksadı.

"Evet?"

Jessica *Bu gezegeni bizim için güvenli hale getirmeye çalışmakta kararlı,* diye düşündü. *Fikrini değiştirmek için numara yapamam.*

"Akşam yemeğini saat kaçta yiyeceksiniz?" diye sordu.

Dük *Soracağı soru bu değildi,* diye düşündü. *Ahhhh Jessica'm, keşke başka bir yerde olsaydık; bu korkunç yerden uzakta, herhangi bir yerde olsaydık... baş başa, yalnızca ikimiz, dertsiz tasasız.*

"Subaylarla birlikte alanda yemek yiyeceğim," dedi Dük. "Bu gece epey geç dönerim. Ha, bu arada, Paul için muhafızlı araç göndereceğim; strateji toplantımıza katılmasını istiyorum."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi genzini temizledi, ama sonra birden sırtını dönüp hızlı adımlarla antreye doğru yürümeye başladı; Jessica hâlâ oraya yerleştirilen kolilerin sesini duyuyordu. Dük'ün sesini bir kez daha işitti; Dük acelesi olduğunda hizmetçilerle hep bu buyurgan ve küçümseyici ses tonuyla konuşurdu. "Leydi Jessica Büyük Salon'da. Hemen yanına git."

Dış kapı gürültüyle kapandı.

Jessica dönüp Leto'nun babasının resmine baktı. Bu resim, Eski Dük orta yaşlardayken, ünlü ressam Albe tarafından yapılmıştı. Dük'ün üstünde matador kıyafeti vardı, sol omzunda da morumsu kırmızı bir pelerin asılıydı. Yüzü genç görünüyordu, Leto'nun şimdiki halinden çok yaşlı değil gibiydi; tıpkı onun gibi şahin yüzlü, gri gözlüydü. İki yanından sarkıttığı ellerini sıkıp yumruk yapan Jessica, resme öfkeyle baktı.

"Lanet olsun sana! Lanet olsun sana! Lanet olsun sana!" diye fısıldadı.

"Emirleriniz nedir Soyludoğan?"

Tiz ve sert bir kadın sesiydi bu.

Hızla dönen Jessica karşısında kahverengi, bol, biçimsiz bir köle giysisi giymiş, kır saçını topuz yapmış bir kadın gördü. Kadın o sabah iniş alanına ayak bastıklarından beri onları

selamlayan herkes gibi kırış kırış ve sıskaydı. Jessica bu gezegende gördüğü bütün yerlilerin yetersiz beslenmiş ve sıska olduğunu düşündü. Ama Leto güçlü ve hayat dolu olduklarını söylemişti. Gözleri... mavinin en koyu ve derin tonundaki o aksız gözler... ser verip sır vermeyen o gizemli gözler de etkileyiciydi elbette. Jessica kendini tutmasa kadına gözlerini dikip bakacaktı.

Kadın başıyla hafifçe selam verdikten sonra "Bana Shadout Mapes derler Soyludoğan," dedi. "Emirleriniz nedir?"

"Bana 'Leydim' diyebilirsin," dedi Jessica. "Soylu doğmadım. Dük Leto'nun odalığıyım."

Kadın başını yine tuhaf bir şekilde salladıktan sonra gözlerini kaldırıp Jessica'ya kurnazca bakarak "Dük evli mi?" diye sordu.

"Hayır. Hiç evlenmedi. Ben Dük'ün tek... partneriyim; veliahtının annesiyim."

Jessica bunları söylerken içten içe kendi kibrine güldü. *Aziz Augustinus ne demişti?* diye kendine sordu. *"Zihin bedene emredince, beden itaat eder. Ama zihin kendi kendine emredince direnişle karşılaşır." Evet... son zamanlarda giderek daha fazla direnişle karşılaşıyorum. İnzivaya çekilip dinlenebilsem keşke.*

Dışarıdan, sokaktan tuhaf bir çığlık geldi. Sonra tekrarlandı: "Suu-suu-sûk! Suu-suu-sûk!" Ardından: "İkhut eyg! İkhut eyg!" Sonra tekrar: "Suu-suu-sûk!"

Jessica "Bu nedir?" diye sordu. "Bu sabah sokaklardan geçerken defalarca duydum."

"Bir su satıcısı o kadar Leydim. Ama onun gibilerle muhatap olmanıza gerek yok. Buradaki sarnıç elli bin litre kapasitelidir ve hep dolu tutulur." Mapes kendi elbisesine bakıp güldü. "Burada damıtıcı-giysimi giymeme bile gerek yok!" Kıkırdadı. "Üstümde damıtıcı-giysim olmadığı halde hâlâ yaşıyorum!"

Jessica duraksadı; bu Fremen kadını sorguya çekmek istiyordu, ondan alacağı bilgilere ihtiyacı vardı. Ama şatodaki karmaşayı sona erdirip düzen getirmek daha acildi. Yine de, suyun burada önemli bir zenginlik sembolü olması onu rahatsız etmişti.

"Eşim sana Shadout dendiğini söylemişti," dedi Jessica. "Bu sözcüğü bilirim. Çok kadim bir sözcüktür."

Mapes "Kadim dilleri biliyor musunuz?" diye sordu ve tuhaf bir ilgiyle yanıt bekledi.

"Bene Gesserit'te önce diller öğretilir," dedi Jessica. "Botani Jib'i, Çakobsa'yı, tüm avcı dillerini bilirim."

Mapes başıyla onayladı. "Tam efsanedeki gibi."

Jessica kendine *Niye bu oyunu oynuyorum ki?* diye sordu. Ama Bene Gesserit yöntemlerinde hilekârlık ve iknanın yeri büyüktü.

"Karanlık Şeyleri ve Yüce Ana'nın yöntemlerini bilirim," dedi Jessica. Mapes'in hareketlerinde ve görünüşünde daha bariz belirtiler, onu ele veren küçük değişimler gördü. Çakobsa dilinde konuşarak "Miseces prejia," dedi. "Andral t're pera! Trada cik buscakri miseces perakri..."

Mapes bir adım geriledi; dönüp kaçmak üzere gibiydi.

"Çok şey biliyorum," dedi Jessica. "Çocuklar doğurduğunu, sevdiklerini kaybettiğini, korkuyla saklandığını, şiddete başvurduğunu ve tekrar başvuracağını biliyorum. Çok şey biliyorum."

Mapes, "Saygısızlık etmek istememiştim Leydim," diye fısıldadı.

"Efsanelerden bahsediyor, yanıtlar arıyorsun," dedi Jessica. "Ama bulabileceğin yanıtlardan korkmalısın. Buraya şiddet kullanmaya hazır olarak geldiğini, yeleğinin altında bir silah olduğunu biliyorum."

"Leydim, ben..."

"Küçük bir ihtimalle de olsa kanımı akıtabilirsin ama bunu yaparsan, hayal bile edemeyeceğin kadar korkunç bir yıkıma sebep olursun," dedi Jessica. "Tüm bir halk için bile... ölümden daha kötü şeyler vardır, bilirsin."

Mapes yalvarırcasına, "Leydim!" dedi. Diz çökmek üzere gibiydi. "Bu silah, Seçilmiş olduğunuzu kanıtlarsanız size vermem için, armağan olarak gönderildi."

"Kanıtlamazsam da beni onunla öldürecektin," dedi Jessica. Bekledi; son derece sakin görünebiliyordu, ki Bene Ges-

serit eğitimi almış kişileri dövüşte son derece ürkütücü kılan bir özellikti bu.

Bakalım ne karar verecek, diye düşündü.

Mapes elini yavaşça giysisinin boynundan içeri sokup siyah bir kın çıkardı. Kının bir ucundan, üstünde derin parmak oyukları bulunan siyah bir bıçak sapı çıkmıştı. Mapes bir eliyle kını, diğeriyle de sapı tutarak süt beyazı hançeri çekip çıkardı ve havaya kaldırdı. Bıçağın gövdesi içten gelen bir ışıkla parlıyordu sanki. Kincal gibi, iki kenarı da keskindi; uzunluğu yirmi santimetre kadardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz Leydim?"

Jessica bunun tek bir şey olabileceğini biliyordu: Arrakis'in efsanevi billurbıçağıydı. Bu gezegenin dışına asla çıkarılmadığından, bu silahı gören pek yoktu; hakkında tuhaf söylentiler dolaşırdı, o kadar.

"Bu bir billurbıçak," dedi Jessica.

"Önemsizmiş bir şeymiş gibi konuşmayın," dedi Mapes. "Anlamını biliyor musunuz?"

Jessica, *Bu önemli bir soru,* diye düşündü. *Bu Fremen'in yanımda çalışmak istemesinin tek sebebi buydu, bu soruyu sormaktı. Vereceğim yanıta göre, ya üstüme saldıracak ya da... ya da ne? Benden yanıt bekliyor, bir bıçağın anlamını söylememi bekliyor. Bu kadına Shadout, yani Çakobsa dilinde Gölge deniyor. Çakobsa dilinde bıçağa "Ölüm Yaratıcı" denir. Kadın huzursuzlanmaya başladı. Bir an önce cevap vermeliyim. Gecikmek de yanlış cevap vermek kadar tehlikeli.*

Jessica, "Bu bir yaratıcı..." dedi.

Mapes, "Eeye-e-e-e-e-e!" diye çığlığı bastı. Hem kederli hem sevinç dolu bir çığlıktı bu. Tir tir titremeye başlayınca, elindeki bıçaktan yansıyan huzmeler odada gezindi.

Jessica tetikte bekledi. Bu bıçağın bir yaratıcı, bir "ölüm yaratıcı" olduğunu söyleyip ardından da eski dildeki ismini eklemek istemişti; ama şimdi tüm duyuları, en ufak kas seğirmesinin anlamını bile sezmesini sağlayan güçlü farkındalık eğitimi onu uyarıyordu.

Anahtar sözcük... yaratıcıydı.

Yaratıcı mı? Yaratıcı.

Ama Mapes hâlâ bıçağı elinde tutuyordu ve onu kullanmaya hazır gibiydi.

"Yüce Ana'nın sırlarını bilen ben, Yaradan'ı bilmez miyim sandın?" dedi Jessica.

Mapes bıçağı indirdi. "Leydim, insan çok uzun süre bir kehanete göre yaşayınca, kehanetin gerçekleşmesi şoke edici oluyor."

Jessica kehaneti... Missionaria Protectiva'dan bir Bene Gesserit'in bu gezegene yüzyıllar önce getirdiği Şeriat'ı ve Panoplia Propheticus'u düşündü; o kadın çoktan ölmüştü şüphesiz, ama görevini başarmıştı: Bu insanların arasında, günün birinde bir Bene Gesserit'in işine yarayabilecek koruyucu efsaneler yaymayı başarmıştı.

İşte o gün gelmişti.

Mapes bıçağı kınına geri koyup "Bu değişken bir bıçak Leydim," dedi. "Üstünüzde taşıyın. Vücuttan bir haftadan fazla uzak kalırsa çözülmeye başlar. Bu bir Şeyh Hulud dişidir; artık ölünceye kadar sizin."

Jessica sağ elini uzatırken bir riske girdi: "Mapes, o bıçağı kana bulamadan kınına geri koydun."

Mapes inleyerek kınındaki bıçağı Jessica'nın eline bıraktı ve kahverengi yeleğini yırtarak açıp "Hayat suyumu alın!" diye bağırdı.

Jessica bıçağı kınından sıyırdı. Bıçak nasıl da parlıyordu! Jessica onu Mapes'e doğrultunca, kadının ölüm korkusundan da büyük bir korkuya kapıldığını gördü. *Yoksa ucu zehirli mi?* diye merak etti. Bıçağın ucuyla Mapes'in sol memesinin üstünde ince bir yara açtı. Yaradan boşalan kan neredeyse anında pıhtılaştı ve akışı kesildi. Jessica *Ultra hızlı pıhtılaşma,* diye düşündü. *Nemi muhafaza etmeye yarayan bir mutasyon mu?*

Bıçağı kınına sokup, "Önünü ilikle Mapes," dedi.

Mapes tir tir titreyerek itaat etti. Aksız gözlerini Jessica'ya dikmişti. "Siz bizimsiniz," diye mırıldandı. "Seçilmişsiniz."

Antreden, yere bırakılan kolilerin sesi geldi. Mapes kı-

nındaki bıçağı kapıp Jessica'nın korsesinin içine sakladı. "Bu bıçağı gören kişi ya arındırılmalı ya da öldürülmelidir," diye homurdandı. "Bunu biliyorsunuz Leydim!"

Jessica, *Artık biliyorum,* diye düşündü.

Kargo taşıyıcıları Büyük Salon'a girmeden uzaklaştılar.

Mapes kendini toparlayıp "Arınmamış kişiler billurbıçak görürlerse Arrakis'ten sağ ayrılamazlar," dedi. "Bunu asla unutmayın Leydim. Bu billurbıçak size duyulan güvenden ötürü verildi." Derin bir nefes aldı. "Şimdi olayları akışına bırakmalı. Acele etmemeliyiz." Etraflarındaki koli ve paket yığınlarına baktı. "Burada geçireceğimiz zaman içinde yapacağımız çok iş var."

Jessica duraksadı. "Olayları akışına bırakmalı." Missionaria Protectiva'nın dualarından birinden... "Rahibe Ana'nın sizi özgür kılmaya gelişi"nden alıntıydı bu.

Jessica, *Ama ben Rahibe Ana değilim,* diye düşündü. Sonra da: *Yüce Ana! Bu efsaneyi yaydıklarına göre, burası iğrenç bir yer olmalı!*

Mapes gerçekçi bir insanın sesiyle "Önce ne yapmamı istersiniz Leydim?" diye sordu.

Jessica o ses tonunu içgüdüsel olarak taklit etti. "Şu Eski Dük'ün portresi, yemek salonunun bir duvarına asılmalı. Boğa kafası da onun karşısındaki duvara asılmalı."

Mapes boğa kafasına doğru yürüdü. "Kafası böyle iri olduğuna göre dev bir hayvanmış." Eğildi. "Bunu önce sileyim, değil mi Leydim?"

"Hayır."

"Ama boynuzları kirlenmiş."

"Onlar kir değil Mapes. Dük'ümüzün babasının kanı. Dük'ü öldürmesinden birkaç saat sonra, boğanın boynuzlarına saydam bir koruyucu madde püskürtüldü."

Mapes doğruldu. "Ah, demek öyle!" dedi.

"Altı üstü kan," dedi Jessica. "Eski kan. Şimdi bunları asacak birilerini bul. Çok ağırlar."

Mapes "Kandan rahatsız olurum mu sandınız?" diye sordu. "Çöl insanıyım ben, kan görmeye alışığım."

"Bunu... fark ettim," dedi Jessica.

"Kendi kanımı da gördüm," dedi Mapes. "Açtığınız küçük yaradan akan kandan çok daha fazlasını gördüm."

"Daha mı derin kesmemi isterdin?"

"Yo, hayır! Vücut suyum zaten az; bir de yaradan havaya karışıp ziyan olmasına gerek yok. Yaptığınız doğruydu."

Jessica "vücut suyu" teriminin önemli olduğunu Mapes'in sözlerinden ve tavrından anladı. Arrakis'te suyun bu kadar önemli olması tekrar içini sıktı.

Mapes, "Bu güzel şeyleri yemek salonunun hangi duvarlarına asayım Leydim?" diye sordu.

Jessica, *Bu Mapes de epey hamarat çıktı,* diye düşündü. "Sen karar ver Mapes. Fark etmez."

"Nasıl isterseniz Leydim." Mapes eğilip boğa kafasını paket kâğıtlarından ve sicimlerden arındırmaya başladı. "Demek yaşlı bir dükü öldürdün ha?" diye mırıldandı.

Jessica "Sana yardım edecek birini çağırayım mı?" diye sordu.

"Ben hallederim Leydim."

Jessica, *Evet, o halleder,* diye düşündü. *Bu Fremen kadınının böyle bir özelliği var: halletme azmi.*

Jessica korsesinin altındaki billurbıçağın kınının soğukluğunu hissederken, Bene Gesseritlerin kurduğu uzun plan zincirinin buradaki halkasını düşündü. O planlar sayesinde, ölümcül bir krizden kurtulmuştu. Mapes "Acele etmemeliyiz," demişti. Ama Jessica kendini bir anda burada buluvermişti ve içinde kötü bir his vardı. Ne Missionaria Protectiva'nın hazırlıkları ne de Hawat'ın bu kaleleştirilmiş taş yığınını titizce araştırması içini rahatlatıyordu.

"Onları asmayı bitirince kolileri boşaltmaya başla," dedi. "Antredeki kargo taşıyıcılarından birinde bütün anahtarlar var; o her şeyin nereye konulacağını biliyor. Ondan anahtarları ve listeyi al. Bir sorun olursa, beni güney kanadında bulabilirsin."

"Emredersiniz Leydim."

Jessica sırtını dönerken şöyle düşündü: *Hawat buranın*

güvenli olduğuna karar vermiş olabilir, ama bir terslik var. Hissediyorum.

Jessica birden oğlunu görmek istedi. Yemek salonuna ve aile kısımlarına açılan geçidin kemerli girişine doğru yürüdü. Giderek hızlandı; sonunda neredeyse koşmaya başladı.

Boğa kafasının üstündeki paket kâğıtlarını toplayan Mapes, Jessica'nın arkasından bakarak "O sahiden de Seçilmiş," diye düşündü. "Zavallı."

'Yueh! Yueh! Yueh!" denir nakaratta. "Milyon kere ölse bile az gelir!"

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Çocukluk Tarihi"

Kapı aralıktı; Jessica içeri girince kendini duvarları sarı bir odada buldu. Solunda alçak bir siyah deri kanepe, rafları boş iki kitap dolabı ve duvara asılmış, tozlu, geniş bir su ibriği vardı. Sağında, bir başka kapının yanında yine boş kitap dolapları, Caladan'dan getirilmiş bir masa ve üç sandalye duruyordu. Karşısındaki pencerelerin önünde Dr. Yueh durmaktaydı; sırtı Jessica'ya dönük olan adam dışarıdaki dünyaya odaklanmıştı.

Jessica odanın içinde sessiz bir adım daha attı.

Yueh'nin ceketinin kırışık olduğunu gördü. Ceketin sol dirseğinin yakınında, tebeşir lekesine benzeyen beyaz bir leke vardı. Arkadan bakınca Dr. Yueh fazla büyük gelen siyah giysiler giydirilmiş, karikatürü andıran, cansız bir kuklaya benziyordu; ipleri yukarıdan çekilince hareket etmeye başlayacaktı sanki. Bir tek gümüş Suk Okulu halkasıyla toplanıp omzuna atılmış uzun siyah saçının altındaki köşeli başı canlı görünüyordu, o kadar... dışarıda hareket eden bir şeyi izlerken hafifçe dönüyordu.

Jessica tekrar odaya bakındı; oğlu ortalarda yoktu... ama Jessica sağındaki kapalı kapının, Paul'ün beğendiğini söylediği küçük yatak odasına açıldığını biliyordu.

"İyi günler Dr. Yueh," dedi. "Paul nerede?"

Dr. Yueh pencerenin ardındaki bir şeyi selamlarcasına başını sallayıp, arkasına dönmeden konuştu: "Oğlun yoruldu

Jessica. Dinlensin diye yan odaya gönderdim."

Sonra birden kaskatı kesilip hızla dönünce, mor dudaklarının üstündeki bıyığı titredi. "Affedersiniz Leydim! Dalmışım... ben... saygısızlık etmek istemedim."

Jessica gülümseyip sağ elini uzattı. Bir an doktorun diz çökmesinden korktu. "Wellington, lütfen."

"Size adınızla hitap etmek... ben..."

"Birbirimizi altı yıldır tanıyoruz," dedi Jessica. "Aramızdaki resmiyeti çoktan kaldırmalıydık; en azından baş başayken gerek yok."

Hafifçe gülümsemeye cesaret eden Yueh şöyle düşündü: *Başardım galiba. Artık davranışlarımda bir tuhaflık sezerse, utandığım için öyle davrandığımı düşünecek. Sebebini zaten bildiğini sanıp, daha derin sebepler aramayacak.*

"Dalmışım," dedi. "Sizin için... kaygılandığımda, korkarım sizi... şey, Jessica olarak düşünüyorum."

"Benim için niye kaygılanıyorsun ki?"

Yueh omuz silkti. Wanna'nın tersine, Jessica'nın gerçeği sezme yeteneğinin çok güçlü olmadığını uzun süre önce fark etmişti. Yine de Jessica'ya mümkün oldukça doğruyu söylemeye çalışırdı. En emin yol buydu.

"Burayı gördün... Jessica." Onun adını söylerken zorlandı. Sonra devam etti: "Caladan'a kıyasla burası öyle çorak ki. Halkı da bir tuhaf! Yolda bizi gören peçeli kadınlar inliyordu. Bize ne biçim bakıyorlardı."

Jessica kollarını göğsünde kavuşturarak kendine sarıldı; giysisinin altındaki billurbıçağı hissediyordu... Söylenenler doğruysa, o bıçak kumsolucanı dişinden yapılmıştı. "Onlara tuhaf geliyoruz o kadar; farklı âdetlere sahip, farklı insanlarız. Harkonnenlardan başkasını tanımadılar ki." Dr. Yueh'nin arkasındaki pencerelere baktı. "Dışarıda neye bakıyordun?"

Dr. Yueh tekrar pencereye döndü. "İnsanlara."

Jessica adamın yanına gidip sol pencereden dışarıya, Yueh'nin baktığı tarafa, soldaki evin önüne baktı. Orada yirmi palmiye ağacı tek sıra halinde diziliydi; etrafları temiz ve boştu. Cüppeli insanların yürüdüğü yol ile ağaçlar arasında

çit vardı. Kendisiyle dışarıdaki insanlar arasındaki havada hafif titreşimler gören -evin kalkanı çalışıyordu- Jessica sokaktaki kalabalığı incelemeye başladı; Yueh'nin onları ilginç bulmasının sebebini merak etmişti.

Sonra birden sebebi anlayınca, elini yanağına götürdü. Gelip geçen insanlar palmiye ağaçlarına tuhaf tuhaf bakıyordu! Bakışlarında kıskançlık, bazılarınınkinde nefret... hatta umut vardı. Herkes gözünü o ağaçlara dikmişti.

Yueh, "Ne düşünüyorlar, biliyor musun?" diye sordu.

Jessica, "Zihinlerini okuyabildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Onlarınkini evet," dedi Yueh. "O ağaçlara bakıp şöyle düşünüyorlar: Bunlar bizden yüz kişiye bedel. İşte böyle düşünüyorlar."

Jessica şaşkınlıkla dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"Bunlar hurma ağacı," dedi Yueh. "Her biri günde kırk litre su tüketir. Bir insan ise sadece sekiz litre tüketir. Bu durumda bir hurma ağacı beş kişiye denk oluyor. Orada yirmi ağaç var... bu da yüz kişiye denk."

"Ama bazıları o ağaçlara umutla bakıyor."

"Belki ağaçlardan bazıları devrilir diye umuyorlar, ama bunun mevsimi değil."

"Bu dünyaya fazla eleştirel bakıyoruz," dedi Jessica. "Burada tehlikenin yanı sıra umut da var. Baharat bizi zengin edebilir. Hazinemiz dolu olursa, bu dünyayı istediğimiz şekilde dönüştürebiliriz."

Jessica içinden kendine güldü: *Kimi ikna etmeye çalışıyorum ki?* Kahkahasını tamamen bastıramayınca kesik kesik, neşesizce güldü. "Ama emniyet satın alınamaz," dedi.

Yueh yüzünü ondan gizlemek için başını çevirdi. *Bu insanları seveceğime, onlardan nefret edebilsem ne güzel olurdu!* Jessica pek çok yönden Wanna'ya benziyordu. Ama bunu düşünmek, Yueh'nin kararlılığını iyice pekiştirdi. Harkonnenlar çok zalimdi. Ama Wanna hâlâ sağ olabilirdi. Yueh emin olmalıydı.

"Bizim için kaygılanma Wellington," dedi Jessica. "Bu bizim sorunumuz, senin değil."

Onun için kaygılandığını sanıyor! Yueh ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. *Haklı tabii. Ama görevimi tamamlayıp o kara Baron'un karşısına çıkmalıyım; sonra da en zayıf anında, zaferinin tadını çıkarırken, ona saldırmak için tek şansımı kullanmalıyım!*

İç geçirdi.

Jessica "Paul'e baksam rahatsız olur mu acaba?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Ona bir sakinleştirici verdim."

Jessica, "Değişikliğe alışabildi mi?" diye sordu.

"Evet, ama biraz fazla yoruldu. Çok heyecanlı, ama on beş yaşında birinin bu koşullar altında heyecanlanması gayet normal, değil mi?" Yueh kapıya gidip açtı. "İçeride yatıyor."

Jessica onun peşinden gidip başını içeri, loş odaya uzattı.

Paul dar bir portatif yatakta yatıyordu; bir kolu ince battaniyenin altında, diğeriyse başının üstündeydi. Yatağın yanındaki pencerenin jaluzisinden giren ışık, yüzünde ve battaniyede dokuma tezgâhını andıran gölgeler oluşturmuştu.

Jessica oğlunun kendisininkine çok benzeyen oval yüzüne baktı. Ama Paul'ün saçı Dük'ünkine benziyordu, kömür rengi ve kıvırcıktı. Uzun kirpikleri limon yeşili gözlerini örtüyordu. Korkusu geçen Jessica gülümsedi. Oğlunun yüz hatlarındaki genetik izler birden dikkatini çekmişti... Paul gözlerini ve genel yüz şeklini ondan almıştı, ama babasının keskin hatlarının izleri yüzünde çocukluktan yetişkinliğe geçişin belirtisi gibiydi.

Jessica, oğlunun yüz hatlarını tesadüfi süreçlerin zarif bir ürünü, sonsuz rastlantıların kesiştiği nokta olarak gördü. Bunu düşününce, yatağın yanında diz çöküp oğlunu kucaklamak istedi; ama Yueh'nin varlığı bunu yapmasını engelledi. Geri çekilip kapıyı usulca kapadı.

Yueh pencereye geri dönmüştü; Jessica'nın oğluna bakışını görmeye dayanamamıştı. Kendine *Wanna niye bana hiç çocuk vermedi?* diye sordu. *Bir doktor olarak biliyorum ki ortada*

fiziksel bir engel yoktu. Sebep Bene Gesserit ile mi ilgiliydi acaba? Belki de Wanna farklı bir hedefe hizmet etmek üzere eğitilmişti? Bu ne olabilir? Beni seviyordu, orası kesin.

Belki de zihninin kavrayabileceğinden daha karmaşık bir sürecin parçası olduğunu ilk kez düşündü.

Jessica yanına gelip "İnsan çocukken mışıl mışıl uyuyabiliyor," dedi.

Yueh robot gibi konuştu: "Yetişkinler de öyle gevşeyebilse keşke."

"Evet."

Yueh "Bu yetimizi ne zaman yitiriyoruz?" diye mırıldandı.

Adamın tuhaf ses tonunu fark eden Jessica dönüp ona baktı, ama aklı hâlâ Paul'deydi; onun eğitiminin burada daha da zor olacağını, hayatının çok değişeceğini düşünüyordu... bir zamanlar onun için planladıkları hayattan öyle farklı olacaktı ki.

"Sahiden de bazı şeyleri yitiriyoruz," dedi.

Sağdaki yokuşa, rüzgârda sallanan grimsi yeşil çalılar bulunan yokuşa baktı... Çalıların yaprakları tozluydu, kuru dalları da pençeye benziyordu. Yokuşun tepesinde uzanan gökyüzü fazla karanlıktı, mürekkep lekesi gibiydi; Arrakis güneşinin süt beyazı ışığıysa ortalığı gümüş rengine, Jessica'nın korsesinin altındaki billurbıçağın rengine boyuyordu.

"Gökyüzü çok karanlık," dedi.

"Bunun sebebi kısmen nem eksikliği," dedi Yueh.

Jessica öfkeyle "Su!" dedi. "Burada her şeyin su kıtlığıyla ilgisi var!"

"Arrakis'in değerli sırrı bu," dedi Yueh.

"Niye suyu bu kadar az? Burada volkanik kayalar var. On ayrı güç kaynağı sayabilirim. Kutup buzulları var. Çölde sondaj yapılamaz diyorlar; fırtınalar ve kumgelgitleri teçhizatları daha doğru dürüst kurulmadan yok edermiş, önce kumsolucanları saldırmazsa eğer. Orada su izine de rastlanmamış zaten. Ama asıl muamma buradaki çanaklarda ve kutuplarda açılmış kuyular. Onlar hakkında yazılanları okudun mu?"

"Başta biraz su bulundu, ama sonra hiç bulunamadı," dedi Yueh.

"Ama Wellington, muamma dediğim o zaten. Orada su vardı. Sonra kurudu. Bir daha da oradan su çıkmadı. Ama yakında açılan bir başka kuyudan su çıktı; sonra o suyun da arkası kesildi. Bu kimseye tuhaf gelmiyor mu?"

"Gerçekten de tuhaf," dedi Yueh. "Bir canlı türünün müdahalesinden mi şüpheleniyorsun? Ama bu toprak numunelerinden anlaşılmaz mıydı?"

"Ne görülecekti ki? Yabancı bitki ya da hayvan dokuları mı? Onları kim tanıyacaktı?" Jessica yokuşa sırtını döndü. "Her seferinde su kesildi. Belki de bir şey yolunu tıkadı. İşte bundan şüpheleniyorum."

"Belki de sebebi biliniyordur," dedi Yueh. "Harkonnenlar Arrakis ile ilgili pek çok bilgiyi gizli tutuyor. Belki bunu da gizli tutmak için sebepleri vardı."

Jessica, "Nasıl bir sebepleri olabilir ki?" diye sordu. "Sonra atmosferik nem var. Evet, miktarı çok az, ama yine de var. Buradaki başlıca su kaynağı; rüzgârkapanları ve tutucularla su toplanıyor. Peki bu nem nereden geliyor?"

"Kutuplardaki buz tabakasından mı?"

"Soğuk havada pek nem olmaz Wellington. Harkonnenlar burayı bir esrar perdesiyle örttü; bu perdenin ardını dikkatle incelemek gerek; keşfedilecek şeyler yalnızca doğrudan baharatla ilgili olmayabilir."

"Gerçekten de karşımızda Harkonnenların perdesi var," dedi Yueh. "Belki de biz..." Jessica'nın kendisine dikkatle baktığını fark edince durdu. "Bir şey mi oldu?"

"'Harkonnen' deyiş tarzın..." dedi Jessica. "Dük'üm bile onlardan böyle nefretle bahsetmez. Onlardan nefret etmek için kişisel sebeplerin olduğunu bilmiyordum Wellington."

Yueh *Yüce Ana!* diye düşündü. *Şüphelendi! Şimdi Wanna'mın öğrettiği her numarayı kullanmalıyım. Tek bir çözüm var: Gerçeğe olabildiğince yakın konuşmalıyım.*

"Şeyi bilmiyordun, eşim Wanna'nın..." Omuz silkti; birden boğazı kasılmıştı, konuşamıyordu. Sonra: "Onlar..."

Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Paniğe kapılınca gözlerini sımsıkı kapadı; göğsündeki ağrıdan başka pek bir şey hissedemiyordu... sonra koluna bir el hafifçe dokundu.

"Affedersin," dedi Jessica. "Eski bir yaranı deşmek istememiştim." *Hayvanlar!* diye düşündü. *Karısı Bene Gesserit'ti mutlaka... her halinden belli oluyor. Harkonnenlar karısını öldürmüş olmalı. Atreideslere nefret ceremiyle bağlanan bir kurban daha.*

"Üzgünüm," dedi Yueh. "O konudan bahsedemiyorum." Gözlerini açtı, kederiyle mücadele etmeyi kesti. En azından bu gerçekti.

Jessica onun yüzünü inceledi; çıkık elmacık kemiklerini, altın paraya benzeyen badem gözlerini, tereyağı rengi tenini, mor dudaklarıyla dar çenesinin etrafını çerçeve gibi sarmış ince bıyık ve sakalını gördü. Yanaklarındaki ve alnındaki çizgilerin yaşlılıktan olduğu kadar kederden de kaynaklandığını gördü. Bu adama karşı derin bir sevgi duydu.

"Wellington, seni bu tehlikeli yere getirdiğimiz için üzgünüm," dedi.

"İsteyerek geldim," dedi Yueh. Bu da doğruydu.

"Ama bu gezegenin tamamı bir Harkonnen kapanı. Bunu biliyorsundur."

"Dük Leto'yu yakalamak için bir kapan yetmez," dedi Yueh. Bu da doğruydu.

"Belki de ona daha fazla güvenmeliyim," dedi Jessica. "O bir strateji dehası."

"Köklerimiz söküldü," dedi Yueh. "Huzursuzluğumuzun sebebi bu."

"Köksüz bitkiyi öldürmek ne kolaydır," dedi Jessica. "Hele onu düşman bir toprağa ekersen."

"Bu toprağın düşman olduğuna emin miyiz?"

"Dük'ün maiyetinin nüfusu ne kadar artıracağı öğrenilince su isyanları çıktı," dedi Jessica. "Halk ayaklanmayı ancak fazladan su ihtiyacını karşılamak için yeni rüzgârkapanları ve yoğunlaştırıcılar kurmaya başladığımızı öğrenince kesti."

"Burada ancak belirli sayıda insana yetecek kadar su var,"

dedi Yueh. "Halk biliyor ki, sınırlı miktardaki suyu içen insanların sayısı artarsa, suyun fiyatı da artacak ve en fakirler ölecek. Ama Dük bu sorunu çözdü. Ayaklanmış olmaları, Dük'ten hep nefret edecekleri anlamına gelmiyor."

"Peki ya muhafızlar?" dedi Jessica. "Her yerde muhafız var. Ve kalkanlar. Nereye baksam kalkanların havayı titreştirdiğini görüyorum. Caladan'da böyle yaşamazdık."

"Bu gezegene bir şans ver," dedi Yueh.

Ama Jessica sert bakışlarla pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. "Burada ölüm kokusu alıyorum," dedi. "Hawat buraya öncü kuvvetler gönderdi. Dışarıdaki muhafızlar onun adamları. Kargo taşıyıcıları onun adamları. Hazineden büyük miktarlarda para çekildi; ne için belli değil. Bunun tek bir açıklaması olabilir; yüksek mevkilerdeki birtakım insanlara rüşvet veriliyor." Başını iki yana salladı. "Thufir Hawat nereye gitse, ölüm ve kumpaslar peşinden geliyor."

"Onu kötülüyorsun."

"Kötülemek mi? Onu övüyorum. Ölüm ve kumpaslar şimdi tek umudumuz. Thufir'in yöntemleri konusunda kendimi kandırmıyorum, o kadar."

"Kendini... bir şeylerle meşgul etmelisin," dedi Yueh. "Kendine zaman tanı; böyle tuhaf düşüncelerden..."

"Kendimi meşgul mü edeyim! En çok zamanımı alan şey ne sence Wellington? Ben Dük'ün sekreteriyim... Her gün öyle meşgulüm ki, beni korkutan yeni şeyler öğrenip duruyorum... Dük'ün bildiğimi aklının ucundan bile geçirmediği şeyler." Jessica dudaklarını birbirine bastırdı, sonra da usulca konuştu. "Bazen merak ediyorum; beni seçmesinde Bene Gesserit iş eğitimi almış olmamın ne kadar etkisi oldu acaba?"

"Ne demek istiyorsun?" Jessica'nın sesindeki acı, alaycı ton Yueh'yi şaşırtmıştı; onun böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordu.

"Wellington," dedi Jessica, "bir insanın sekreterinin ona âşık olması, o insanın güvenliği açısından çok daha iyi olmaz mı?"

"Bu çirkin bir düşünce Jessica."

Yueh bunu düşünmeden söylemişti. Dük'ün, odalığı hakkındaki hisleri konusunda şüpheye yer yoktu. Jessica'yı bakışlarıyla nasıl takip ettiğini görmek yeterliydi.

Jessica iç geçirdi. "Haklısın. Çirkin."

Tekrar kendine sarıldı; kınındaki billurbıçağı tenine bastırınca, onun temsil ettiği yarım kalmış işi düşündü.

"Yakında çok kan akacak," dedi. "Harkonnenlar ya kendileri ya da Dük'üm ölene dek rahat durmazlar. Baron, Leto'nun kraliyet kanı taşımasını, İmparator'un -uzaktan da olsa- akrabası olmasını içine sindiremiyor, çünkü Harkonnenlar asalet unvanlarını CHOAM sayesinde aldı. Ama Baron'u asıl kinlendiren şey, Corrin Muharebesi'nden sonra bir Atreides'in bir Harkonnen'ı korkaklığından ötürü sürgüne göndermiş olması."

Yueh, "Şu eski kan davası," diye mırıldandı. Bir an, içinde nefret uyandı. O eski kan davasının ağına düşmüştü; o eski kan davası yüzünden Wanna'sı ölmüştü veya daha kötüsü, kocası Harkonnenların söylediğini yapana dek işkence görecekti. Eski kan davası onu da ağına düşürmüştü ve bütün bu insanlar o zehirli şeyin parçasıydı. İşin ironik tarafı, bu davanın burada, hayatı uzatan ve sağlık veren melanjın evrende üretildiği tek yer olan Arrakis gezegeninde sonlanacak olmasıydı.

Jessica, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Baharatın on gramının serbest pazarda altı yüz yirmi bin solari ettiğini düşünüyorum. Bu parayla çok şey alınır."

"Sen bile para hırsına mı kapılıyorsun Wellington?"

"Hırs değil."

"Ne öyleyse?"

Yueh omuz silkti. "Boşver." Jessica'ya baktı. "Baharatı ilk tadışını anımsıyor musun?

"Tarçın gibi gelmişti."

"Ama tadı asla iki kez aynı gelmez," dedi Yueh. "Hayat gibidir... Onu her kullanışında farklı bir yüzünü sergiler. Baharatın öğrenilen bir tat tepkisine yol açtığını öne sürenler var.

Vücut bir şeyin kendisi için iyi olduğunu öğrenince, onun tadını hoş hatta biraz kafa yapıcı olarak algılıyor. Tıpkı hayat gibi baharat da asla yapay olarak aynen üretilemeyecek."

"Bence kaçsak, İmparatorluk'un dışına çıksak daha iyi olurdu," dedi Jessica.

Yueh, Jessica'nın kendisini dinlemediğini anladı; onun sözlerine odaklanırken şunu merak etti: *Evet... Niye Dük'e bunu yaptırmadı? Oysa ona ne isterse yaptırabilir.*

Hızlı hızlı konuştu, çünkü hem konuyu değiştirmek hem de bir meselenin aslını öğrenmek istiyordu: "Jessica... Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Jessica aniden sancı girmişçesine denizliğe yaslandı; huzursuz olmuştu. "Elbette. Sen... arkadaşımsın."

"Niye Dük'ü seninle evlenmeye ikna etmedin?"

Jessica birden dönüp başını kaldırdı; gözleri öfke doluydu. "Benimle evlenmeye ikna etmek mi? Ama..."

"Sormamalıydım," dedi Yueh.

"Hayır." Jessica omuz silkti. "Sebebi siyasi... Dük'üm bekâr kaldığı sürece, bazı Büyük Hanedanlar onunla ittifak kurma umudunu koruyabilir. Ayrıca..." İç geçirdi, "...insanları yönlendirmek, onları iradene boyun eğdirmek, insanlığı küçümsemeye yol açar. Her şeyi bayağılaştırır. Onu evlenmeye ikna etsem, bu kendi kararı olmazdı."

Yueh "Wanna'm da aynı şeyi söylerdi muhtemelen," diye mırıldandı. Bu da doğruydu. Elini ağzına götürüp sertçe yutkundu. Gizli rolünü itiraf etmeye ilk kez bu kadar yaklaşmıştı.

Jessica konuşarak anı bozdu. "Hem Dük aslında iki ayrı adam Wellington. Ben bu iki adamdan birini çok seviyorum; etkileyici, zeki, düşünceli, şefkatli, bir kadının isteyebileceği her özelliğe sahip bir adam o. Diğeriyse soğuk, duyarsız, talepkâr, bencil, kış rüzgârı gibi sert ve zalim. Babasının biçimlendirdiği adam." Yüzü çarpıldı. "O ihtiyar, Dük'üm doğduğunda ölseydi keşke!"

Sessizlik oldu; bir vantilatörün esintisinin jaluziden geçerken çıkardığı sesi duydular.

Sonra Jessica derin bir nefes alıp, "Leto haklıymış... Bu odalar evin diğer kısımlarındaki odalardan daha güzel," dedi. Dönüp odayı inceledi. "İzninle Wellington, odaları paylaştırmadan önce bu kanada bir göz atmak istiyorum."

Yueh başıyla onayladı. "Elbette." Ve şöyle düşündü: *Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmamamın bir yolu olsaydı keşke.*

Jessica kollarını indirip koridor kapısına yürüdü; orada bir an duraksadıktan sonra dışarı çıktı. *Konuşurken sakladığı, gizlediği bir şeyler vardı,* diye düşündü. *Beni incitmemek için herhalde. İyi bir adam.* Yine duraksadı. Az kalsın dönüp Yueh'yle açık konuşacak, ona sakladığı şeyi söyletecekti. *Ama içinin kolayca okunduğunu öğrenmek onu utandırır ve korkutur. Arkadaşlarıma daha çok güvenmeliyim.*

Muad'Dib'in Arrakis koşullarını çabucak öğrenmesi birçok kişinin dikkatini çekmiştir. Bene Gesseritler bunun sebebini biliyor elbette. Diğerleri içinse şunu söyleyebiliriz ki, Muad'Dib'in öylesine çabuk öğrenmesinin sebebi, ilk eğitimini öğrenmek üzerine almış olmasıydı. Bu konuda aldığı ilk ders de öğrenebileceğine inanması gerektiğiydi. Pek çok insanın öğrenebileceğine inanmaması, daha da fazlasının ise öğrenmenin zor olduğuna inanması afallatıcıdır. Muad'Dib her deneyimin bir ders taşıdığını biliyordu.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in İnsanlığı"

Paul yatağında uzanmış, uyuyormuş gibi yapıyordu. Dr. Yueh'nin verdiği uyku hapını içer gibi yapıp avucunda saklaması zor olmamıştı. Kendini tutmasa kahkahayı basacaktı. Annesi bile onu uyuyor sanmıştı. Yataktan fırlayıp evi keşfe çıkmak için annesinden izin istemeyi düşünmüş, ama izin alamayacağını fark etmişti. Ortalık henüz fazla karışıktı. Hayır. Böylesi en iyisiydi.

İzin istemeden çıkarsam emirlere karşı gelmiş sayılmam. Hem zaten evden çıkmayacağım; evin içi güvenli.

Diğer odada annesiyle Yueh'nin konuştuklarını duyabiliyordu. Söylediklerini pek anlamıyordu... baharattan... Harkonnenlardan bahsediyorlardı. Sesleri yükselip alçalıyordu.

Paul dikkatini yatağının oymalı başlığına yöneltti... duvara monte edilmiş başlık, aslında odanın kumanda düğmelerini gizliyordu. Ahşap başlığa, kahverengi dalgaların üstünde sıçrayan balık resmi kazınmıştı; Paul balığın gözüne basarsa odanın süspansör lambalarının yanacağını biliyordu. Dalga-

lardan biri, çevrildiğinde havalandırmayı kontrol ediyordu. Bir başkası da oda sıcaklığını değiştiriyordu.

Paul yatakta usulca doğrulup oturdu. Solundaki duvara büyük bir kitap dolabı yaslıydı. Bu dolap yana itilince, arkasındaki daha küçük dolap ortaya çıkıyordu; küçük dolabın bir tarafı çekmeceliydi. Koridora açılan kapının kolu, ornitopter gaz kolu şeklindeydi.

Sanki bu oda onu cezbetmek için yapılmıştı.

Bu oda ve bu gezegen.

Yueh'nin ona gösterdiği film-kitabı düşündü... "Arrakis: İmparator Hazretleri'nin Çöl Botanik Test İstasyonu." Baharatın keşfinden öncesinden kalma eski bir film-kitaptı. Paul kitaptan aldığı hafızaya kaydedici sinyaller sayesinde, kitaptaki isimleri resimleriyle birlikte hatırlayabiliyordu: Saguaro, eşek çalısı, hurma ağacı, kum mineçiçeği, eşekotu, fıçı kaktüsü, tütsü çalısı, sarı ağaç, katranruhu çalısı; cüce tilki, çöl şahini, kanguru faresi...

İnsanoğlunun Dünya'daki kadim geçmişinden kalma isimler ve resimler, isimler ve resimler... o canlıların birçoğu evrende artık sadece burada, Arrakis'te bulunuyordu.

Baharat hakkında öğrenecek öyle çok şey vardı ki.

Kumsolucanları hakkında da.

Diğer odada bir kapı kapandı. Paul annesinin koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydu. Dr. Yueh'nin diğer odada kalıp bir şeyler okuyacağını biliyordu.

Keşfe çıkmanın tam sırasıydı.

Paul yataktan usulca inip, çekmeceli dolaba açılan, kitap dolabı şeklindeki kapıya yürüdü. Arkasından bir ses gelince durup döndü. Yatağın oymalı başlığı yavaşça aşağıya, Paul'ün az önce yattığı yere doğru iniyordu. Paul donakaldı; hareketsizliği hayatını kurtardı.

Yatak başlığının arkasından, en fazla beş santim uzunluğunda, küçük bir arayıcı-avcı çıktı. Paul onu hemen tanıdı; bütün soylu çocuklara küçük yaşta öğretilen, sıradan bir suikast silahıydı. Yakındaki bir insan tarafından yönlendirilen, ince, uzun, simsiyah bir metal parçasıydı. Hareket halindeki

bir insanın vücuduna saplanıp sinir kanallarından geçerek, en yakındaki hayati organı bulabilirdi.

Arayıcı yükselip odada ileri geri gezinmeye başladı.

Paul arayıcı-avcının zayıf yönleriyle ilgili bildiklerini anımsadı; Aletin sıkıştırılmış süspansör alanı, iletici gözünün sinyallerle aktardığı görüntüyü bulandırırdı. Loş odada hedeften yansıyacak yeterli ışık olmadığından, aleti kullanan kişi kurbanını ancak hareket ettiğinde algılayabilirdi. Bir kalkan avcıyı yavaşlatabilir, onu parçalama fırsatı verebilirdi; ama Paul kalkanını yatağın üstünde bırakmıştı. Lazer silahları da onları yok edebilirdi, ama bu silahlar hem pahalıydı hem de bakımları çok zordu. Ayrıca lazer ışını, çalışan bir kalkana temas ederse büyük bir patlamaya yol açabilirdi. Atreidesler yalnızca vücut kalkanları ve zekâlarına güvenmeyi yeğlerdi.

Paul hiç kımıldamadan dururken, bu tehlikeyi ancak zekâsı sayesinde savuşturabileceğini biliyordu.

Arayıcı-avcı yarım metre daha yükseldi. Jaluzinin çubuk şeklindeki yatay gölgeleri üstüne düşerken, odada ileri geri gezinerek kurbanını arıyordu.

Paul, Onu tutmaya çalışmalıyım, diye düşündü. Süspansör alanı yüzünden alt yüzeyi kaygandır. Sıkı tutmalıyım.

Arayıcı yarım metre alçaldı, sola döndü ve yatağın etrafında turladı. Hafifçe uğulduyordu.

Paul, *Bunu kim kontrol ediyor?* diye merak etti. *Yakınlarda biri olmalı. Yueh'ye seslenebilirim, ama kapıyı açar açmaz bu şey onu öldürür.*

Paul'ün arkasındaki koridor kapısı gıcırdadı. Kapı çalındı. Sonra da açıldı.

Harekete doğru yönelen arayıcı-avcı, Paul'ün başının yanından ok gibi geçti.

Paul sağ elini hızla uzatıp ölümcül aleti yakaladı. Alet elinde vızıldayıp çırpınsa da, onu can havliyle sımsıkı tuttu. Aletin ucunu kapının metal levhasına sertçe vurdu. Gözü parçalanan arayıcının hareketsiz kaldığını hissetti.

Yine de onu elinden bırakmadı, ne olur ne olmaz diye.

Paul gözlerini kaldırdığında, Shadout Mapes'in fal taşı gibi açılmış masmavi gözleriyle karşılaştı.

"Baban seni çağırıyor," dedi Mapes. "Koridorda sana refakat edecek adamlar var."

Paul başıyla onayladı. Çuvalı andıran, köle kahverengisi giysili bu tuhaf kadını inceliyordu. Kadın şimdi, Paul'ün elinde sımsıkı tuttuğu şeye bakmaktaydı.

"Bunlardan bahsedildiğini duymuştum," dedi. "Beni öldürecekti, değil mi?"

Paul ancak yutkunduktan sonra konuşabildi. "Hedefi... bendim."

"Ama bana saldırdı."

"Çünkü hareket ediyordun." *Kim bu kadın?* diye merak etti.

"Yani hayatımı kurtardın," dedi kadın.

"İkimizin de hayatını kurtardım."

"Beni öldürmesine izin vererek kaçıp kurtulabilirdin," dedi kadın.

Paul, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Kâhya Shadout Mapes'im."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Annen söyledi. Onunla merdivende karşılaştım. Aşağıya, koridorun sonundaki sırrî odasına gidiyordu." Kadın sağına işaret etti. "Babanın adamları hâlâ bekliyor."

Paul *Hawat'ın adamlarıdır herhalde,* diye düşündü. *Bu aleti kimin kullandığını bulmalıyız.*

"Babamın adamlarına git," dedi. "Evde bir arayıcı-avcı yakaladığımı söyle; evi arayıp onu kullananı bulsunlar. Eve ve bahçesine giriş çıkışı hemen yasaklasınlar. Bunu kullanan kişi aramızdaki bir yabancıdır mutlaka."

Yoksa bu kadın mı? diye merak etti. Ama o olmadığını biliyordu. Kadın içeri girdiğinde hâlâ biri arayıcıyı kullanıyordu.

"Söylediğini yapmadan önce aramızdaki bir meseleyi açıklığa kavuşturmalıyım küçük adam," dedi Mapes. "Artık sana su borcum var ve bu borç hoşuma gitmiyor. Ama biz Fremenler borcumuzu mutlaka öderiz; borcumuz ak da olsa

kara da olsa öderiz. Aranızda bir hain olduğunu da biliyoruz. Kim olduğunu bilmiyoruz, ama varlığından eminiz. Şu et kesiciyi kullanan oydu belki de."

Paul bunu sessizce düşündü: *Bir hain.* Tuhaf kadın onun konuşmasına fırsat vermeden dönüp kapıya koştu.

Paul ona seslenip geri çağırmayı düşündü, ama kadının bundan hoşlanmayacağını hissetti. Kadın bildiklerini Paul'e söylemişti, şimdi de onun söylediğini yapacaktı. Bir dakika içinde ev Hawat'ın adamlarıyla dolacaktı.

Paul aralarında geçen tuhaf konuşmanın başka kısımlarını düşünmeye başladı: sırrî odası. Sol tarafına, Mapes'in işaret ettiği yere baktı. Biz Fremenler. Demek. Paul bir an durup gözlerini kırparak kadının yüzünü, güneşten epey bronzlaşmış kırışıklı yüz hatlarını ve masmavi, aksız gözlerini hafızasına kazıdı. Bu görüntüye isim etiketi koydu: Shadout Mapes.

Parçalanmış arayıcıyı elinden bırakmadan yatağına gidip sol eliyle kalkan kemerini aldı, beline sardı ve koşarak dışarı çıkıp soldaki koridora saparken taktı.

Mapes annesinin aşağıda bir yerlerde, bir sırrî odasında olduğunu söylemişti.

Leydi Jessica'nın o zor zamanlarda ayakta kalmasını sağlayan neydi? Şu Bene Gesserit atasözünü iyice düşünürseniz belki yanıtı bulursunuz: "Sonuna dek izlenen yol insanı hiçbir yere götürmez. Bir dağın gerçekten dağ olup olmadığını anlamak istiyorsanız, ona biraz tırmanmanız yeter. Dağın tepesine çıkarsanız dağı göremezsiniz."

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Aile Tefsirleri"

Jessica güney kanadının sonunda, oval bir kapıya spiral şeklinde yükselen bir metal merdiven gördü. Dönüp arkasındaki koridora, sonra da tekrar yukarıdaki kapıya baktı.

Oval mi? diye düşündü. *Bir ev kapısı için çok tuhaf bir şekil.*

Döner merdivenin altındaki pencerelerden bakınca, Arrakis'in büyük beyaz güneşinin batmakta olduğunu gördü. Koridor kılıcı andıran, uzun gölgelerle kaplıydı. Jessica dikkatini tekrar merdivene yöneltti.

Yandan gelen yoğun ışık, işlemeli metal basamakların üstünde kuruyup kalmış toprak parçalarını aydınlatıyordu.

Jessica elini tırabzanın üstüne koyup merdiveni çıkmaya başladı. Kaydırarak hareket ettirdiği avucunun altındaki tırabzan soğuktu. Kapıya varınca durdu; kapının kolu yoktu. Ama üstünde, kol olması gereken yerde hafif bir oyuk vardı.

Jessica *Avuç kilidi olamaz,* diye düşündü. *Avuç kilidi tek bir kişinin el şekline ve avuç çizgilerine göre yapılır.* Ama avuç kilidine benziyordu. Her avuç kilidini açmanın yolları vardı; Jessica bunları okulda öğrenmişti.

Kimsenin izlemediğine emin olmak için dönüp arkasına baktıktan sonra, avucunu kapıdaki oyuğa dayadı. Çizgileri-

nin şeklini bozmak için avucunu çok hafifçe bastırdı; bileğini çevirdi, tekrar çevirdi, avucunu oyuğun yüzeyinde kaydırdı.

Kilidin açıldığını hissetti.

Ama arkasındaki koridordan koşuşturma sesleri geldi. Jessica elini kapıdan çekip arkasına dönünce, Mapes'in merdivenin dibine inmiş olduğunu gördü.

"Büyük salonda bazı adamlar var; onları Dük'ün gönderdiğini, genç efendi Paul'ü almaya geldiklerini söylüyorlar," dedi Mapes. "Düklük mührünü taşıyorlar; muhafız da onları tanıdı." Kapıya, sonra tekrar Jessica'ya baktı.

Jessica *Bu Mapes ihtiyatlı biri,* diye düşündü. *Bu iyi.*

"Koridorun bu ucundaki beşinci odada, küçük yatak odasında," dedi Jessica. "Onu uyandırmakta zorlanırsan, yan odadaki Dr. Yueh'yi çağır. Paul'ü uyandırmak için iğne yapmak gerekebilir."

Mapes oval kapıya tekrar dikkatle baktı; Jessica'ya sanki kadının yüzünde tiksinti belirmiş gibi geldi. Ama kapıyla ve arkasında ne olduğuyla ilgili soru sormasına fırsat kalmadan, Mapes dönüp koridorda hızla uzaklaştı.

Jessica, Hawat buranın güvenli olduğunu söyledi, diye düşündü. İçeride çok da korkunç bir şey olamaz.

Kapıyı itti. İçe doğru açılan kapının ardında küçük bir oda, tam karşıda ise bir başka oval kapı vardı. Bu kapının kolu yuvarlaktı.

Jessica, *Hava geçirmez oda!* diye düşündü. Yere baktığında, küçük odanın zemininde bir sopanın yattığını gördü. Sopada Hawat'ın özel işareti vardı. Jessica, *Kapı bununla açık tutulmuş olmalı,* diye düşündü. *Biri yanlışlıkla sopayı düşürmüş. Dış kapıda avuç kilidi olduğunu fark etmediğinden, kapının kapanınca otomatikman kilitleneceğini düşünememiş.*

Küçük odaya girdi.

Bu evde hava geçirmez odanın ne işi var? diye kendine sordu. Birden aklına özel iklim koşullarında yaşatılan egzotik yaratıklar geldi.

Özel iklim koşulları!

Arrakis gibi, en kuru ortamlarda yaşayabilen bitkiler için

bile su kanalları açılması gereken bir gezegende bu mantıklıydı.

Jessica'nın arkasındaki kapı kapanmaya başladı. Kapıyı durdurup, Hawat'ın bıraktığı sopayı araya koyarak, kapanmasını engelledi. Sonra, yuvarlak kollu iç kapıya tekrar döndü. Metale, kapı kolunun yukarısına hafifçe kazınmış bir yazı vardı. Galach dilinde yazılmıştı:

"Ey İnsan! Burada Tanrı'nın muhteşem yaratıklarından bazıları var. Onlara bak ve Yüce Dostunun kusursuzluğunu sevmeyi öğren."

Jessica yuvarlak kola ağırlığını verdi. Kolu sola çevirince iç kapı açıldı. İçeriden gelen hafif bir esinti yanağını okşayıp saçını dalgalandırdı. İçerideki havanın daha taze olduğunu fark etti. Kapıyı ardına kadar açınca, içeride sarı gün ışığıyla aydınlanan yemyeşil, gür bitkiler gördü.

Sarı bir güneş mi? diye kendine sordu. Sonra: *Filtre cam!*

Eşiği geçince kapı ardından kapandı.

"Bir sulak gezegen limonluğu," diye hayranlıkla mırıldandı.

Etrafı saksılar içinde bitkiler ve alt kısımları budanmış ağaçlarla çevriliydi. Bir mimoza gördü; çiçek açmış bir ayva ağacı, bir sondagi, yeşil yapraklı pleniscentalar, yeşil beyaz şeritli akarsolar, güller...

Gül bile var!

Jessica eğilip iri, pembe bir çiçeği kokladıktan sonra doğrulup etrafına bakındı.

Ritmik bir ses duyuyordu.

Sık yaprakları aralayıp odanın ortasına baktı. Orada küçük, yivli bir fıskiye vardı. Ritmik sesi çıkaran buydu; havaya fışkıran sular kavis çizerek metal bir kâseye dökülüyordu.

Jessica algılarını açmaya odaklandıktan sonra, odayı yöntemli bir şekilde incelemeye başladı. Oda on metrekare kadardı. Jessica odanın koridorun sonunda bulunmasından ve mimarisindeki ufak tefek farklılıklardan yola çıkarak, bu kanadın çatısına orijinal binanın tamamlanmasından çok sonra eklenmiş olduğunu tahmin etti.

Odanın güney ucunda, geniş filtre camın önünde durup etrafına bakındı. Oda egzotik sulak gezegen bitkileriyle tamamen kaplıydı. Yeşilliklerin arasından bir hışırtı geldi. İrkilen Jessica borulu ve hortumlu, zaman ayarlı, basit bir servok sulama düzeneği gördü. Yükselen bir koldan saçılan su damlacıkları yanağını ıslattı. Kol geri çekilince, onun suladığı şeyi gördü. Bu bir eğreltiotuydu.

Odanın her yerinde su vardı... hem de suyun en değerli hayat sıvısı olduğu bu gezegende. Burada harcanan suyun miktarı karşısında afallayan Jessica'nın düşünceleri durdu.

Filtre camın sarı gösterdiği güneşe baktı. Güneş ufukta, Kalkan Duvarı adı verilen devasa dağların ardında batıyordu.

Jessica, *Filtre cam,* diye düşündü. *Beyaz güneşin ışığını yumuşatmak ve daha tanıdık hale getirmek için. Böyle bir yeri kim yaptırmış olabilir? Leto mu? Beni böyle bir armağanla şaşırtmak istemiş olabilir, ama buna zamanı yoktu. Hem daha ciddi meselelerle uğraşıyor.*

Arrakeen'deki birçok evde, içerideki nemi korumak ve geri kazanmak için hava geçirmez kapılar ve pencereler kullanıldığını okuduğunu anımsadı. Leto bu evde böyle tedbirler alınmamasının bilinçli olduğunu, evin sahiplerinin gücünü ve zenginliğini sergilediğini söylemişti; kapılar ve pencereler toz girmesin diye kapalı tutuluyordu o kadar.

Ama bu odanın verdiği mesaj, dış kapıların nem geçirmez olmamasından çok daha çarpıcıydı. Haz vermekten başka bir işe yaramayan bu odada en az bin Arrakisli'yi yaşatmaya yetecek kadar su kullanılıyordu.

Pencere boyunca yürüyen Jessica odaya bakınmayı sürdürdü. Fıskiyenin yanındaki, masa yüksekliğinde, metal bir yüzey dikkatini çekti; bunun üstünde beyaz bir not defteri ve tepeden sarkan geniş bir yaprakla kısmen örtülmüş bir kalem vardı. Jessica masaya gidip, Hawat'ın gündüz işaretlerini taşıyan not defterindeki yazıyı okudu:

"LEYDİ JESSICA'YA

Umarım buradan aldığım keyfi siz de alırsınız. Bu oda-

nın bize öğrettiği dersten lütfen siz de faydalanın: Arzulanan bir şeyin yakında olması, insanı aşırı haz düşkünlüğüne iter. Tehlikeli bir yoldur bu.

En iyi dileklerimle,
LEYDİ MARGOT FENRING"

Jessica başıyla onayladı; İmparator'un buradaki daha önceki vekilinin Kont Fenring olduğunu Leto'dan duyduğunu anımsamıştı. Ama bırakılan nottaki gizli mesajı bir an önce çözmesi gerekiyordu; bu mesajı yazan kişinin de Bene Gesserit olduğu belliydi. Jessica'nın aklından acı bir düşünce geçti: *Kont onunla evlenmiş.*

Bunu düşünürken, bir yandan da nottaki gizli mesajı çözmeye çalıştı. Mutlaka bir gizli mesaj vardı. Notta Okul Emirleri'ne uymaya yemin etmiş her Bene Gesserit'in bir başka Bene Gesserit'e belirli koşullar altında söylemeye mecbur olduğu bir cümle yer alıyordu: "Tehlikeli bir yoldur bu."

Jessica not defterinin arkasına baktı, sonra da yüzeyinde kabartılar olup olmadığını anlamak için parmaklarını gezdirdi. Hiçbir şey bulamadı. Not defterini aldığı yere bırakırken kaygılıydı.

Yoksa mesaj defterin duruş şeklinde miydi? diye merak etti.

Ama Hawat bu odaya girmişti; not defterinin duruş şeklini değiştirmişti şüphesiz. Jessica not defterinin üstündeki yaprağa baktı. Yaprak! Parmağını yaprağın alt yüzeyinde, kenarında, sapında gezdirdi. İşte oradaydı! Jessica hafif kabartıları parmaklarıyla yoklayarak, tek paragraflık şifreli mesajı okudu:

"Oğlunun ve Dük'ün hayatı tehlikede. Bir yatak odası, oğlunun hoşuna gidecek şekilde düzenlendi. H. bu odaya kolay fark edilecek tuzakların yanı sıra gözden kaçabilecek bir tuzak da yerleştirdi." Jessica hemen Paul'ün yanına koşma dürtüsünü güçlükle bastırdı; mesajın tamamını okumalıydı. Parmaklarını kabartıların üstünde hızla gezdirdi; "Tehlikenin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bir yatakla ilgili. Dük'üne yönelik tehdit de güvendiği bir arkadaşının

ya da subayının ihanetiyle ilgili. H. seni adamlarından birine armağan etmeyi planlıyor. Bildiğim kadarıyla bu limonluk güvenli. Daha fazlasını söyleyemediğim için kusura bakma. Kont'um H.'nin yanında çalışmadığından bilgi kaynaklarım sınırlı. Acele et, MF."

Jessica yaprağı bırakıp hemen Paul'ün yanına koşmaya davrandı. Tam o anda hava geçirmez kapı birden açıldı ve içeri Paul daldı; sağ elinde bir şey tutuyordu ve kapıyı arkasından çarparak kapadı. Annesini görünce, yaprakların arasından geçerek yanına gitti. Yağan suların altında, elini ve elinde tuttuğu şeyi annesine uzattı.

"Paul!" Jessica, Paul'ü omzundan tuttu; gözlerini onun eline dikmişti. "Bu ne?"

Paul sakin konuşmaya çalışsa da, Jessica bunda zorlandığını sezdi: "Arayıcı-avcı. Odamda yakaladım; ucunu kırdım, ama her ihtimale karşı suya sokayım dedim. Su kısa devre yaptırır."

Jessica, "Çabuk sok!" diye emretti.

Paul itaat etti.

Bir süre sonra Jessica, "Elini çek. Onu suda bırak," dedi.

Paul elini çıkarıp silkelerken, sudaki hareketsiz metal parçasına baktı. Jessica bir bitkinin sapını kırıp, ucuyla o ölümcül nesneyi dürttü.

Nesne kımıldamıyordu.

Jessica dalı suya atıp Paul'e baktı. Paul odayı pür dikkat incelemekteydi... Jessica onun B.G. Yöntemi'ni kullandığını anladı.

"Burada herhangi bir şey saklı olabilir," dedi Paul.

"Bence güvenli," dedi Jessica.

"Güya odam da güvenliydi. Hawat..."

Jessica, "Sana saldıran bir arayıcı-avcıydı," diye hatırlattı. "Demek ki evin içindeki biri tarafından kontrol ediliyordu. Arayıcı kontrol sinyallerinin menzili düşüktür. Bu şey, Hawat'ın evde arama yapmasından sonra içeri gizlice sokulmuş olabilir."

Ama yapraktaki mesajı düşündü: "...güvendiği bir arka-

daşının ya da subayının ihaneti..." *Hayır, Hawat olamaz. Ah hayır, Hawat olamaz.*

"Hawat'ın adamları şimdi evi didik didik arıyor," dedi Paul. "O arayıcı, beni uyandırmaya gelen yaşlı kadını öldürüyordu az kalsın."

"Shadout Mapes," dedi Jessica; merdivenin dibinde yaptıkları konuşmayı anımsamıştı. "Baban seni ça–"

"Bekleyebilir," dedi Paul. "Neden bu odanın güvenli olduğunu düşünüyorsun?"

Jessica notu işaret edip açıkladı.

Paul biraz gevşedi.

Ama Jessica içten içe hâlâ gergindi; *Bir arayıcı-avcı!* diye düşündü. *Yüce Ana aşkına!* Histeri krizine girip zangır zangır titremiyorsa bunu ancak aldığı eğitime borçluydu.

Paul sakince konuştu: "Harkonnenların işi elbette. Onları yok etmek zorundayız."

Hava geçirmez kapı, Hawat'ın adamlarının kullandığı şifreyle çalındı.

Paul, "Gel," diye seslendi.

Kapı ardına kadar açıldı ve başlığında Hawat'ın armasını taşıyan, Atreides üniformalı, iri yarı bir adam içeri eğildi. "Sonunda sizi buldum efendim," dedi. "Kâhya kadın burada olduğunuzu söyledi." Etrafına bakındı. "Mahzende bir duvarın ardına gizlenmiş bir adam bulduk. Üstünde arayıcı kumandası vardı."

"Sorgulamaya bizzat katılmak istiyorum," dedi Jessica.

"Üzgünüm Leydim. Yakalamaya çalışırken yaralamak zorunda kaldık. Öldü."

Jessica "Üstünden kimliğini belirten bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Henüz bir şey bulamadık Leydim."

Paul, "Arrakeen'in yerlisi miydi?" diye sordu.

Jessica başını sallayarak bu sorunun yerindeliğini onayladı.

"Yerliye benziyor," dedi adam. "Anlaşılan bir aydan fazladır orada gizlenip, gelmemizi bekliyormuş. Dün mahzeni in-

celediğimizde, o duvar el sürülmemiş haldeydi. Buna yemin ederim."

"Seni ihmalkârlıkla suçlayan yok," dedi Jessica.

"Ben suçluyorum Leydim; orada sonik arayıcılar kullanmalıydık."

"Bunu şimdi yapıyorsunuzdur herhalde," dedi Paul.

"Evet efendim."

"Babama gecikeceğimizi söyleyin."

"Hemen efendim." Adam, Jessica'ya baktı. "Hawat böyle durumlarda genç efendiyi güvenli bir yere götürüp saklamamızı emretmişti." Tekrar odayı inceledi. "Burası nasıl?"

"Güvenli olduğuna inanıyorum," dedi Jessica. "Hawat da, ben de inceledik."

"O halde, ev bir kez daha tamamen aranana dek dışarıda nöbet tutacağım Leydim." Adam eğildi ve başlığının ucuna dokunarak Paul'e veda etti. Sonra da gerileyerek dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Paul sessizliği aniden bozdu: "Daha sonra evi bir de biz araştırsak mı? Sen başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri görebilirsin."

"Araştırmadığım tek yer bu kanattı," dedi Jessica. "Burayı sona bıraktım, çünkü..."

"Çünkü Hawat bizzat bakmıştı," dedi Paul.

Jessica, Paul'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Hawat'a güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Ondan değil; ama artık yaşlandı... fazla çalışıyor. Yükünü biraz hafifletebiliriz."

"Ama bu onu utandırır, verimliliğini azaltır," dedi Jessica. "Hawat olanları duyunca bu kanada sinek bile giremeyecek. Öyle utanacak ki..."

"Kendi önlemlerimizi almalıyız," dedi Paul.

"Hawat, Atreideslere üç nesildir onuruyla hizmet ediyor," dedi Jessica. "Saygımızı ve güvenimizi sonuna kadar hak ediyor."

"Babam sana kızınca, küfredermiş gibi 'Bene Gesserit' diyor."

"Baban neyime kızıyor peki?"

"Onunla tartışmana."

"Sen baban değilsin Paul."

Paul şöyle düşündü: *Kaygılanacak, ama Mapes denen kadının aramızda bir hain olduğunu söylediğini ona söylemeliyim.*

Jessica, "Ne gizliyorsun?" dedi. "Sen böyle yapmazdın Paul."

Paul omuz silkerek, Mapes ile yaptığı konuşmayı anlattı.

Jessica yapraktaki mesajı düşündü. Birden bir karar verdi. Paul'e yaprağı gösterdi ve üstündeki mesajı anlattı.

"Bunu hemen babama anlatmalıyız," dedi Paul. "Yaprağın radyografını çekip babama göstereceğim."

"Hayır," dedi Jessica. "Şimdilik bekle; onunla baş başa görüşebildiğinde anlatırsın. Bunu olabildiğince az kişi öğrenmeli."

"Yani kimseye güvenmemeliyiz mi demek istiyorsun?"

"Bir olasılık daha var," dedi Jessica. "Bu mesaj bir tuzak olabilir. Mesajı bize bırakan insanlar belki de samimiydi, ama onun yazılmasını sağlayan kişinin niyeti farklı olabilir."

Paul'ün yüzü hâlâ sakin ve ciddiydi. "Birbirimizden şüphelenmemizi, güvensizlik duymamızı sağlamak, bizi zayıflatmak için," dedi.

"Babana bu meseleyi gizlice anlatmalı ve gizli tutması konusunda uyarmalısın," dedi Jessica.

"Anladım."

Jessica büyük filtre cama dönüp dışarıya, güneybatıya, batmakta olan Arrakis güneşine baktı. O güneş, tepelerin ardında giderek kaybolan sarı bir toptu.

Paul annesinin baktığı yöne dönerek konuştu: "Ben de hainin Hawat olduğunu sanmıyorum. Yueh olabilir mi?"

"O Dük'ün ne subayı ne de arkadaşı," dedi Jessica. "Ayrıca o da Harkonnenlardan nefret ediyor kesinlikle."

Paul bakışlarını tepelere yöneltti; bir yandan da düşünüyordu: *Gurney de olamaz... Duncan da. Düşük rütbeli subaylardan biri olabilir mi? İmkânsız. Hepsi de bize nesillerdir sadık olan ailelere mensup.... ki sadık olmaları için sebep var.*

Jessica alnını ovuşturdu; bitkindi. Burası öyle tehlikeliydi ki! Dışarıyı, filtrenin sararttığı manzarayı inceledi. Düklük arazisinin ötesinde, yüksek çitlerle çevrili bir depo alanı uzanıyordu. Sıra sıra dizili baharat siloları bulunan bu alanın etrafı, irkilmiş örümcekleri andıran yüksek gözcü kuleleriyle çevriliydi. Jessica en az yirmi silonun Kalkan Duvarı'nın tepelerine kadar uzandığını görebiliyordu, havza boyunca sıralanmışlardı.

Filtre camın ardındaki güneş yavaşça ufka gömüldü. Yıldızlar belirdi. Jessica ufka yakın bir yerde parlak bir yıldız gördü; öyle parlaktı ki... Işığı da düzenli bir ritimle titreşiyordu.

Yanındaki Paul giderek loşlaşan odada kıpırdandı.

Ama Jessica o tek, parlak yıldıza odaklanmıştı; yıldızın fazla alçakta olduğunu fark etmişti; o ışık Kalkan Duvarı'nın tepelerinden geliyor olmalıydı.

Biri sinyal gönderiyor!

Jessica mesajı çözmeye çalıştı, ama bildiği şifrelerden biri kullanılmıyordu.

Tepelerin altındaki ovada başka ışıklar, karanlıkta parıldayan sarı noktacıklar belirmişti. Sol taraflarındaki bir ışık noktası giderek büyüdü ve hızla yanıp sönerek, tepedeki ışığa karşılık vermeye başladı; yanıp sönüyor, titreşiyordu!

Sonra kayboldu.

Tepedeki sahte yıldız da hemen söndü.

O sinyaller, Jessica'nın içine kötü bir his doğmasına yol açmıştı.

Niye havzanın iki ucundan ışıkla haberleştiler? diye kendine sordu. *Niye iletişim ağını kullanmadılar?*

Sebep ortadaydı: İletişim ağı artık Dük Leto'nun elindeydi. Işıkla sinyal verilmesinin tek bir anlamı olabilirdi; o mesajları verenler düşmandı... Harkonnen ajanlarıydı.

Arkalarındaki kapı çalındı ve Hawat'ın adamının sesi duyuldu: "Ev temiz efendim; Leydim. Genç efendiyi babasına götürmenin vakti geldi."

Dük Leto'nun Arrakis'in tehlikelerini fark edemediği, gözü kapalı tuzağa girdiği söylenir. Ama sürekli büyük tehlikelerle yüzleştiğinden bu seferki tehlikenin boyutunu yanlış hesaplamış olması daha mümkün değil midir? Veya belki de oğlunun daha iyi bir hayata sahip olabilmesi için kendini bilerek feda etmişti? Eldeki tüm kanıtlar, Dük'ün kolay kolay kandırılamayan bir adam olduğunu gösteriyor.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Aile Tefsirleri"

Dük Leto Atreides, Arrakeen'in dışındaki iniş pistinin kontrol kulesinin korkuluğuna yaslanmıştı. Gecenin ilk ayı güney ufkunda epey yükselmişti; yassı bir gümüş paraya benziyordu. Ayın altında, toz bulutunun içinde, Kalkan Duvarı'nın sivri tepeleri kurumuş krema tabakasıyla kaplıymış gibi ışıldıyordu. Dük'ün solunda, sisin içinde Arrakeen'in ışıkları, sarı, beyaz, mavi ışıklar parlıyordu.

Gezegenin tüm yerleşim merkezlerine asılmış, kendi imzasını taşıyan bildiriyi düşündü: "Yüce Padişah İmparator'umuz beni bu gezegeni yönetmek ve tüm husumetleri sona erdirmekle görevlendirmiştir."

Bu ritüelistik, resmi dil ona kendini yalnız hissettirdi. Bu salakça resmiyete kim kanardı! Fremenlerin kanmayacağı kesindi. Arrakis'in iç ticaretini kontrol eden Küçük Hanedanlar da kanmazdı; hemen hepsi Harkonnen yandaşıydı.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Öfkesini bastırmakta zorlanıyordu.

Arrakeen yönünden iniş pistine yaklaşan bir aracın ışıklarını gördü. Bunun Paul'ü getiren muhafız-asker nakil aracı olduğunu umdu. Gecikme sinir bozucuydu, her ne kadar bu-

nun kısmen Hawat'ın yüzbaşısının ihtiyatlılığından kaynaklandığını bilse de.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Öfkeli düşüncelerden kurtulmak için başını iki yana salladıktan sonra tekrar iniş pistine göz attı; pistin kenarındaki beş firkateyni, taştan nöbetçiler gibiydi.

Varsın geciksin; tedbirli olmak en iyisi...

Yüzbaşının işinde iyi olduğunu kendine hatırlattı. O adam tamamen sadıktı ve geleceği parlaktı.

"Yüce Padişah İmparator'umuz..."

Bu geri kalmış garnizon şehrinin halkı, İmparator'un "Soylu Dük"üne gönderdiği özel mesajı görebilseydi, onun peçeli erkek ve kadınlardan nasıl horgörüyle bahsettiğini okuyabilseydi keşke: "... ama en büyük hayali faufreluchesin emniyetli düzeninin dışında yaşamak olan barbarlardan başka ne beklenir ki?"

Dük'ün şu anki en büyük hayali, her türlü sınıfsal ayrımı ortadan kaldırmak ve o ölümcül düzeni bir daha aklına bile getirmemekti. Başını kaldırıp sisin ötesindeki, titreşmeyen, parlak yıldızlara baktı ve şöyle düşündü: *Şu küçük ışıklardan birinin etrafında Caladan dönüyor... ama yurdumu bir daha asla göremeyeceğim.* Birden Caladan'ı çok özlemişti. Sıla hasretinin kendi içinden gelen bir his olmadığını, Caladan'ın ona gönderdiği bir acı olduğunu hissediyordu. Arrakis'i, bu kurak çöl gezegenini yurdu olarak göremiyordu, ileride görebileceğini de sanmıyordu.

Hislerimi gizlemeliyim, diye düşündü. *Oğlum için. Bir yurdu olacaksa, burası olacak. Arrakis benim için ölmeden gittiğim bir cehennem olabilir, ama oğlum burada sevecek bir şeyler bulmalı. Sevebileceği bir şeyler vardır mutlaka.*

Birden kendine acıdı ve bu hissi anında hor görüp reddetti; nedense aklına Gurney Halleck'in sık sık okuduğu bir şiirin iki dizesi geldi:

"Ciğerlerim tadıyor havasını zamanın
Akan kumların arasından esen..."

Gurney burada bol bol akan kum görecek, diye düşündü. Ay ışığıyla aydınlanan o tepelerin ardında çöl uzanıyordu: çıplak kayalar, kumullar, toz savuran rüzgârlar; haritası çıkarılmamış o kurak bölgenin sınırında (belki içinde de) Fremen yerleşim merkezleri vardı. Atreideslerin istikbalini kurtarsa kurtarsa Fremenler kurtarabilirdi.

Ama habis Harkonnenlar kumpaslarına Fremenleri bile ortak etmeyi başarmış da olabilirdi.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Sürtünen metal gıcırtılarıyla birlikte, yaslandığı korkuluk titreşti. Yükselen dumanlar görüşünü bulandırdı.

Mekik iniyor, diye düşündü. *Aşağı inip işe koyulma vakti geldi.* Büyük toplantı salonuna gitmek üzere dönüp arkasındaki merdiveni inmeye başladı; inerken sakinleşmeye, kendini birazdan yapacağı görüşmeye hazırlamaya çalışıyordu.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Sarı kubbeli salona vardığında, adamları pistten gelmeye başlamıştı bile. Uzay torbalarını omuzlarında taşıyor, tatilden dönen öğrenciler gibi bağırıp çağırarak şamata yapıyorlardı.

"Hey! Adım atmakta zorlanıyor musunuz? Sebebi yerçekimi arkadaşlar!" "Bu gezegenin çekim gücü kaç G acaba? Epey fazla sanki." "Okuduğuma göre onda dokuz G imiş."

Büyük salonun dört bir yanından insan sesleri yükseliyordu.

"İnerken bu sefil yere baktınız mı? Hani burada bol bol ganimet olacaktı?" "Harkonnenlar yanlarında götürmüştür!" "Ben sıcak bir duş ve yumuşak bir yatak istiyorum!" "Duymadın mı sersem? Burada duş alamazsın. Kıçını kumla sileceksin!" "Hey! Susun! Dük geldi!"

Dük merdivenden salona inerken, sesler bıçak gibi kesildi.

Gurney Halleck kalabalığın bir ucundan, uzun adımlarla çıktı; torbasını omzuna atmıştı, diğer eliyle de dokuz telli balisetini sapından tutuyordu. Parmakları uzun, baş parmakları iriydi; bu ellerle, balisetle oldukça zor ve güzel parçalar çalabiliyordu.

Dük, Halleck'i, o iri yarı, çirkin adamı takdirle seyretti; onun kırık cam parçalarını andıran gözlerindeki vahşi zekâ parıltısını gördü. İşte bu adam tüm kurallara uymasına karşın, faufreluchesin dışında yaşıyordu. Paul ondan nasıl bahsetmişti?

"Yiğit Gurney."

Halleck'in seyrek saçının arasından yer yer keli görünüyordu. Geniş ağzı keyifle, alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu; çenesindeki mürekkep sarmaşığı kırbacı izi canlıymış gibi kımıldıyordu. Rahat ve kendinden emin bir havası vardı. Dük'ün karşısına gelip eğilerek selam verdi.

"Gurney," dedi Leto.

"Lordum." Gurney salondaki adamları balisetiyle gösterdi. "Bunlar sonuncular. İlk seferde gelmek isterdim ama..."

"Ortalıkta avlayabileceğin Harkonnenlar var hâlâ," dedi Dük. "Gel Gurney, biraz konuşalım."

"Emredersiniz Lordum."

Bozuk parayla çalışan bir su makinesinin yanındaki duvar girintisine doğru yürüdüler; geniş salondaki askerler huzursuzca kıpırdandı. Halleck torbasını bir köşeye koydu, ama balisetini elinden bırakmadı.

Dük, "Hawat'a kaç adam verebilirsin?" diye sordu.

"Thufir zor durumda mı efendim?"

"Sadece iki ajanını kaybetti, ama gönderdiği keşif kolu bize Harkonnenların buradaki teşkilatlanması hakkında çok önemli bilgiler verdi. Hızlı hareket edersek kendimizi az çok emniyete alabiliriz; soluklanmaya ihtiyacımız var. Hawat verebileceğin kadar çok adam istiyor; bıçak kullanmaktan çekinmeyecek adamlar."

"Ona en iyi üç yüz adamımı verebilirim," dedi Halleck. "Nereye göndereyim?"

"Ana kapıya. Orada Hawat'ın bir ajanı senden gelecek adamları bekliyor."

"Hemen göndereyim mi efendim?"

"Biraz bekle. Bir sorunumuz daha var. Pist kumandanı, mekiği bir bahaneyle şafağa kadar burada tutacak. Bizi bura-

ya getiren Lonca gemisi yakında ayrılacak; mekik bir kargo gemisinden baharat alıp Lonca gemisine taşıyacak."

"Bizim baharatımız mı Lordum?"

"Bizim baharatımız. Ama mekik eski rejimin bazı baharat avcılarını da taşıyacak. Derebeyinin değişmesi üzerine gezegenden ayrılmak istediler, Değişim Yargıcı da onlara izin verdi. Bunlar değerli işçiler Gurney; sayıları sekiz yüzü buluyor. Mekik ayrılmadan önce, bunlardan bir kısmını bizimle çalışmaya ikna etmelisin."

"Nasıl bir ikna yöntemi kullanayım efendim?"

"Bizimle gönüllü işbirliği yapmalarını istiyorum Gurney. O adamların tecrübe ve becerilerine ihtiyacımız var. Gezegenden ayrılmak istemeleri, Harkonnenların adamı olmadıklarını gösteriyor. Hawat aralarında casuslar olabileceğine inanıyor, ama o her gölgenin içinde suikastçılar görür zaten."

"Thufir zamanında oldukça bereketli gölgeler keşfetmişti Lordum."

"Keşfedemedikleri de oldu. Ama bence gezegeni terk etmek isteyen o adamların arasına casus yerleştirmek Harkonnenların hayal gücünü aşar."

"Muhtemelen efendim. Bu adamlar nerede?"

"Alt kattaki bir bekleme odasındalar. İnip onlara bir iki şarkı çal da keyifleri yerine gelsin, sonra da ikna etmeye çalış. Nitelikli olanlara şeflik teklif edebilirsin. Harkonnenların verdiğinden yüzde yirmi daha fazla ücret teklif et."

"Sadece yüzde yirmi mi efendim? Harkonnenların ne kadar düşük ücret verdiğini biliyorum. Hem bu adamlar tazminatlarını almışlar; hava değişikliği istiyorlardır. Yüzde yirminin onları kalmaya ikna edeceğini sanmam efendim."

Leto sabırsızca konuştu: "O zaman inisiyatif kullan. Ama unutma, hazinenin kaynakları sonsuz değil. Yüzde yirmiyi mümkün olduğunca aşmamaya çalış. Özellikle ihtiyacımız olan adamlar: baharat sürücüleri, hava tarayıcıları, kumul insanları... Tercihen çöl tecrübesi olan adamlar."

"Anlıyorum efendim. 'Hepsi şiddet için gelecek, yüzlerin-

de doğu rüzgârları esecek ve kumun tutsaklarını toplayacaklar."

"Çok etkileyici bir alıntı," dedi Dük. "Adamlarını bir yüzbaşının komutasına ver. Önce su disiplinini kısaca anlatsın, sonra da onları pistin yanındaki kışlaya yatmaya göndersin. Pist personeli onlara yolu gösterir. Hawat'a vereceğin adamları da unutma."

"En iyi üç yüz adamımı vereceğim efendim." Halleck uzay torbasını yerden aldı. "Emirlerinizi yerine getirince size nerede rapor vereyim?"

"Buranın en üst katında konsey salonu var. Orada toplantı yapacağız. Askerlerimizin gezegene yayılması emrini vereceğim; önce zırhlı müfrezeler harekete geçecek."

Halleck tam sırtını dönerken bunu duyunca durup Leto'ya baktı. "Öyle bir sorun yaşayacağımızı mı düşünüyorsunuz efendim? Burada bir Değişim Yargıcı var sanıyordum."

"Hem açık hem gizli bir savaş olacak," dedi Dük. "İşimizi bitirmeden önce çok kan dökülecek."

Halleck, "'Ve nehirden aldığın su, kuru toprakta kana dönüşecek,' diye alıntıladı.

Dük iç geçirdi. "Haydi git Gurney; elini çabuk tut."

"Emredersiniz Lordum." Halleck sırıtınca, çenesindeki uzun yara izi titreşti. "'İşte, çöldeki bir yaban eşeği gibi çalışmaya gidiyorum.'"

Dönüp uzun adımlarla salonun ortasına yürüdü; orada adamlarına Dük'ün emirlerini ilettikten sonra aralarından geçip gitti.

Leto ona bakarken başını iki yana salladı. Halleck ilginç bir adamdı; bir sürü şarkı biliyor, alıntılar yapıyor, alengirli laflar ediyordu ama iş Harkonnenlarla uğraşmaya geldiğinde, bir suikastçının yüreğine sahipti.

Leto asansöre doğru ağır ağır yürüyerek salonu çapraz geçmeye başladı; selamlara el sallayarak karşılık veriyordu. Bir ordu propaganda görevlisini durdurup, askerlere haber verilmesini söyledi; kadınlarını da yanlarına alıp getirmiş olanlara, onların gezegene sağ salim indiği ve şimdi nerede

oldukları bildirilecekti. Geri kalan askerlerse, bu gezegende erkekten çok kadın bulunduğunu öğrenince sevinecekti şüphesiz.

Dük propaganda görevlisinin koluna pat pat vurdu. Bu hareketi, haberin birincil öncelik taşıdığı ve hemen verilmesi gerektiği anlamına geliyordu; sonra salonda yürümeyi sürdürdü. Yanından geçtiği adamlara başıyla selam verdi, gülümsedi, bir teğmenle konuştu.

Bir komutan her zaman kendinden emin görünmelidir, diye düşündü. *Sana güveniyorlar; kaygılarını asla belli etme.*

Asansörün kapıları ardından kapanınca rahat bir nefes aldı. Dönüp o cansız kapılara baktı.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Arrakeen iniş alanının çıkış kapısının üstünde, basit bir aletle kazınmış gibi görünen bir söz yazılıydı; Muad'Dib o sözü defalarca tekrarlayacaktı. O yazıyı Arrakis'teki ilk gecesinde, babasının düzenlediği ilk kurmay toplantısına katılmak üzere düklük karargâhına götürülürken görmüştü. Yazıda Arrakis'ten ayrılanlara bir ricada bulunuluyordu sadece, ama az önce ölümden kılpayı kurtulmuş çocuğa çok etkileyici gelmişti. Söylenen şuydu: "Burada neler çektiğimizi bilen sizler, dualarınızı bizden esirgemeyin."

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"

"Savaş teorisi, göze alınan riskler üzerine kuruludur," dedi Dük, "ama iş kendi aileni korumaya gelince, hesaplamaların yerini başka şeyler alır."

Öfkesini yeterince gizleyemediğini biliyordu; dönüp uzun masanın yanında ileri geri yürümeye başladı.

Dük ile Paul iniş alanındaki toplantı salonunda yalnızdılar. Yankılı salonda yalnızca uzun bir masa, etrafındaki modası geçmiş üç ayaklı sandalyeler ve diğer ucundaki harita paneliyle projektör vardı. Paul masada, harita panelinin yakınında oturuyordu. Babasına arayıcı-avcıyla yaşadığı deneyimi anlatıp, canına bir hainin kastettiğini söylemişti.

Dük, Paul'ün karşısında durup masaya vurdu: "Hawat bana evin güvenli olduğunu söylemişti!"

Paul çekinerek konuştu: "Ona ben de kızmıştım, ilk başta. Ben de Hawat'ı suçladım. Ama tehdit evin dışından geldi. Basit, zekice ve dolaysızdı. Senden ve başkalarından -ki aralarında Hawat da var- aldığım eğitim olmasa, başarılı olacaktı."

Dük sert bir sesle "Yoksa Hawat'ı savunuyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Yaşlanıyor. Mesele bu. O artık..."

"Akıllı ve çok tecrübeli," dedi Paul. "Hawat şimdiye kadar kaç hata yaptı ki?"

"Onu ben savunuyor olmalıydım," dedi Dük. "Sen değil."

Paul gülümsedi.

Leto masanın başına oturup elini oğlunun elinin üstüne koydu. "Sen... artık büyüdün oğlum." Elini kaldırdı. "Buna seviniyorum." Oğlunun gülümseyişine karşılık verdi. "Hawat kendi kendini cezalandırır. Ona ne kadar kızarsak kızalım, o kendine daha çok kızıyordur."

Paul harita panelinin ardındaki kararmış pencerelere, gecenin karanlığına baktı. Salonun ışıkları dışarıdaki balkon korkuluğundan yansıyordu. Orada bir şeyin hareket ettiğini fark eden Paul, Atreides üniformalı bir muhafız gördü. Tekrar babasının arkasındaki beyaz duvara, sonra da masanın parlak yüzeyine baktı; masanın üstündeki ellerini sıkıp yumruk yapmış olduğunu fark etti.

Dük'ün karşısındaki kapı birden açıldı. İçeri Thufir Hawat daldı; her zamankinden de yaşlı ve kırışıklı görünüyordu. Uzun adımlarla masanın etrafından dolanıp, Leto'nun karşısında hazırola geçti.

Leto'nun başının yukarısındaki bir noktaya bakarak "Lordum, size hizmet etmekte başarısız olduğumu az önce öğrendim," dedi. "Bu durumda istifamı vermem kaçınılmaz..."

"Eeh, aptal numarası yapmayı kes de otur," dedi Dük. Paul'ün karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Hatan Harkonnenları gözünde fazla büyütmendi. Oysa basit insanlar oldukları için basit bir plan kurmuşlar. Biz ise basit planlar beklemiyorduk. Ayrıca oğlum kurtulmasını büyük ölçüde senden aldığı eğitime borçlu olduğunu söyleyip duruyor. Yani başarısız filan olmadın!" Boş sandalyenin sırtına pat pat vurdu. "Otur dedim!"

Hawat sandalyeye çöktü. "Ama..."

"Bu konuyu kapatalım," dedi Dük. "Olan oldu. Şimdi daha acil meseleler var. Diğerleri nerede?"

"Dışarıda beklemelerini söyle–"

"Çağır onları."

Hawat, Leto'nun gözlerinin içine baktı. "Efendim, ben..."

"Ben gerçek dostlarımın kim olduğunu biliyorum Thufir," dedi Dük. "Adamları içeri çağır."

Hawat yutkundu. "Hemen çağırıyorum Lordum." Sandalyesinde dönüp, açık kapıya seslendi: "Gurney, getir onları."

Halleck sıraya dizilmiş adamların başında içeri girdi; subaylar asık suratlıydı, peşlerinden gelen genç yaverleriyle uzmanlarsa daha heyecanlı görünüyordu. Adamlar otururken salon gürültülü bir hal aldı. Ortalığa hafif bir rachag içkisi kokusu yayıldı.

"İsteyen kahve içebilir," dedi Dük.

Adamlarına bakarken şöyle düşündü: *İyi bir ekip. Böyle bir savaşta bundan iyisi can sağlığı.* Yan odadan kahve getirilip servis yapılmasını bekledi; adamlardan bazılarının yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu.

Sonra yüzüne sakin, azimli bir ifade vererek ayağa kalktı ve masaya parmak eklemleriyle vurarak herkesin dikkatini çekti.

"Beyler, anlaşılan medeniyetimiz istila etmeye öyle alışmış ki, İmparator'un basit bir emrini uygularken bile eski suikast alışkanlıklarımızdan vazgeçemiyoruz," dedi.

Masadakiler hafif kahkahalar attı; Paul, babasının adamların moralini yükseltmek için en uygun lafı en uygun ses tonuyla söylediğini fark etti. Babasının sesindeki hafif bezginlik bile son derece hesaplıydı.

"Önce Thufir'in Fremenler hakkında verdiği rapora ekleyecek bir şeyi olup olmadığını öğrenelim," dedi Dük. "Thufir?"

Hawat başını kaldırıp baktı. "Verdiğim genel rapora ek olarak, bazı ekonomik meseleleri araştırmak niyetindeyim efendim; ama şimdilik şunu söyleyebilirim ki, Fremenlerin gerçekten ihtiyaç duyduğumuz müttefikler olduğuna gide-

rek daha fazla inanıyorum. Şu an bize güvenip güvenemeyeceklerini anlamak için bekliyorlar, ama genel yaklaşımları olumlu gibi. Bize armağanlar gönderdiler: Kendi imalatları olan damıtıcı-giysiler... Harkonnenların hâlâ güçlü olduğu yerleri gösteren çöl haritaları..." Masaya baktı. "Verdikleri istihbarat bilgilerinin hepsi doğru çıktı ve Değişim Yargıcı'yla yaptığımız görüşmelerde çok işe yaradı. Ayrıca ufak tefek armağanlar da gönderdiler... Leydi Jessica'ya mücevherler, baharat likörü, şekerlemeler, ilaçlar. Adamlarım şimdi paketleri inceliyor. Tuzak kurmamışlar gibi görünüyor."

Masanın diğer ucundaki bir adam "Sen bu insanları sevdin mi peki Thufir?" diye sordu.

Hawat dönüp, soruyu soran adama baktı. "Duncan Idaho takdire şayan insanlar olduklarını söylüyor."

Paul önce babasına, sonra tekrar Hawat'a baktıktan sonra bir soru sormaya cesaret etti: "Fremenlerin sayıları hakkında yeni bir bilgi edindin mi?"

Hawat, Paul'e baktı: "Idaho işlenen yiyecek miktarları gibi ipuçlarından yola çıkarak, ziyaret ettiği mağara kompleksinde on bin kadar insanın yaşadığını tahmin ediyor. Liderleri iki bin ailelik bir siyeçi yönettiğini söylemiş. Böyle çok sayıda siyeç topluluğunun bulunduğuna inanmamız için sebepler var. Anlaşılan hepsi de Liet diye birine bağlı."

"Bu yeni bir bilgi," dedi Leto.

"Yanılıyor olabilirim efendim. Bu Liet'in yerel bir tanrı olabileceği yönünde belirtiler var."

Masanın diğer ucundaki bir başka adam genzini temizleyip "Kaçakçılarla iş yaptıkları kesin mi?" diye sordu.

"Idaho o siyeçteyken bir kaçakçı kervanı yola çıkmış; bol miktarda baharat taşıyormuş. Yük hayvanları kullanıyorlarmış; on sekiz gün yolculuk edecekleri söylenmiş."

"Anlaşılan kaçakçılar bu kargaşa döneminde iyice azıtmış," dedi Dük. "Bu meseleyle ilgilenmek gerek. Gezegenimize lisanssız firkateynlerin gelip gitmesi çok önemli değil; bu olağan bir şey. Ama bizden tamamen gizli çalışmaları iyi değil."

Hawat "Bir planınız mı var efendim?" diye sordu.

Dük, Halleck'e baktı. "Gurney, bir delegasyonun başına geçip bu romantik iş adamlarıyla temas kurmanı istiyorum. Söyle onlara, bana düklük vergisi ödedikleri sürece faaliyetlerine göz yumarım. Hawat'ın hesaplarına göre, verdikleri rüşvetler ve fazladan kiralamak zorunda kaldıkları savaşçılar, onlara bu meblağın dört kat fazlasına mal oluyor."

Halleck, "Ya İmparator bunu öğrenirse?" diye sordu. "Kendisi CHOAM'dan edindiği gelirler konusunda çok hassastır Lordum."

Leto gülümsedi. "Vergiyi IV. Shaddam adına, açık açık toplayacağız ve o parayla askeri giderlerimizi karşılayacağız; bu yasal. Bunun kavgasını Harkonnenlar yapsın! Hem Harkonnenların sistemi yürürlükteyken semirmiş birkaç yerliyi de batıracağız. Rüşveti bitireceğiz!"

Halleck sırıttı. "Ahh, mükemmel bir belden aşağı darbe Lordum. Bunu öğrenince Baron'un suratının alacağı hali görmek isterdim."

Dük, Hawat'a döndü. "Thufir, satın alabileceğini söylediğin o muhasebe defterlerini aldın mı?"

"Evet Lordum. Dikkatle inceliyoruz. Onlara biraz baktım; ilk izlenimlerimi söyleyebilirim."

"Söyle öyleyse."

"Harkonnenlar buradan her üç yüz otuz standart günde on milyar solari kazanmış."

Masadakilerin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Sıkıldıklarını açıkça belli eden bazı genç yaverler bile bunu duyunca ilgiyle doğrulup, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıştılar.

Halleck "'Çünkü denizlerin bereketini ve çöllerde gömülü hazineyi sömürecekler,'" diye mırıldandı.

"Görüyorsunuz ya beyler," dedi Leto. "Harkonnenların burayı sırf İmparator emretti diye, hiç itiraz etmeden bıraktığına inanacak kadar saf biri var mı aranızda?"

Herkes başını iki yana sallayıp mırıldanarak Dük'e katıldı.

"Bu gezegeni elde etmek için savaşmak zorunda kalacağız," dedi Leto. Hawat'a döndü. "Teçhizat raporu vermenin

tam sırası. Harkonnenlar bize kaç kumsürüngeni, hasatçı, baharat fabrikası ve destek teçhizatı bıraktı?"

"Değişim Yargıcı'nın denetlediği İmparatorluk envanterinde belirtildiği gibi, tam teçhizat bıraktılar Lordum," dedi Hawat. Bir yavere, kendisine bir dosyayı uzatmasını işaret etti; dosyayı alıp masaya koydu ve açtı. "Ancak sürüngenlerin yarısından fazlasının çalışmadığından, sadece üçte birinin onları baharat kumlarına götürecek taşıyıcılara sahip olduğundan, Harkonnenların bize bıraktığı her şeyin bozulmak üzere olduğundan bahsetmeyi ihmal etmişler. Şansımız varsa teçhizatın yarısını kullanabiliriz; daha da şanslıysak, altı ay sonra dörtte birini kullanabiliyor oluruz."

"Yani tam beklediğimiz gibi," dedi Leto. "Temel ekipmanlar konusunda tahmin ne?"

Hawat dosyaya baktı. "Birkaç gün içinde dokuz yüz otuz hasat fabrikası gönderilebilir. Araştırma, keşif ve hava durumu gözlemleri için altı bin iki yüz elli ornitopter, bine yakın da taşıyıcı var."

Halleck "Lonca ile tekrar görüşüp, bir firkateyni hava durumu uydusu olarak yörüngeye sokma izni almak daha ucuza gelmez mi?" diye sordu.

Dük, Hawat'a baktı. "Bu konuda bir gelişme yok, değil mi Thufir?"

"Şimdilik başka yollar aramalıyız," dedi Hawat. "Lonca'nın adamı pazarlığa yanaşmadı. İkimiz de mentat olduğumuzdan benimle açık konuştu; bunun fiyatının ödeyemeyeceğimiz kadar yüksek olduğunu ve hep öyle kalacağını, meselenin para olmadığını söyledi. Onunla tekrar görüşmeden önce, meselenin ne olduğunu bulmalıyız."

Masanın öbür ucunda oturan Halleck'in yaverlerinden biri sandalyesinde dönüp öfkeyle "Bu adil değil!" dedi.

"Adil değil mi?" Dük, adama baktı. "Adalet isteyen kim? Biz kendi adaletimizi uygularız. Burada, Arrakis'te adalet şudur: Ya kazanırsın ya ölürsün. Bizimle birlikte olduğuna pişman mısın yoksa?"

Adam, Dük'e bakakaldı. Sonra "Hayır efendim," dedi. "Siz

İmparator'un emrine karşı gelemezdiniz, ben de peşinizden gelmekten başka bir şey yapamazdım. Öyle konuştuğum için kusura bakmayın, ama..." omuz silkti, "...haksızlıklar karşısında hepimizin biraz sinirlendiği olur."

"Sinirlenmeyi anlayabilirim," dedi Dük. "Ama silahlarımız ve onları kullanma özgürlüğümüz olduğu sürece, haksızlığa uğradığımızdan yakınmayalım. Aranızda sinirli olan başkaları da var mı? Varsa açıkça söylesin. Burası dostlar meclisi; herkes istediğini söyleyebilir."

Halleck kımıldandı. "Beni sinirlendiren şey, diğer Büyük Hanedanlardan hiç yardım teklifi gelmemesi efendim," dedi. "Size 'Adil Leto' diye hitap ediyorlar, ebedi dostunuz olduklarına yemin ediyorlar, ama iş yardıma gelince kılları kıpırdamıyor."

"Bu değişim sürecinden kimin galip çıkacağını bilmiyorlar," dedi Dük. "Hanedanların çoğu fazla risk almadıkları için semirebildi. Bu yüzden onları suçlayamayız. Hor görebiliriz o kadar." Hawat'a baktı. "Teçhizatlardan bahsediyorduk. Adamlara bu aletlerden bazılarını tanıtabilir misin?"

Hawat başıyla onayladı ve projektörün başındaki yavere makineyi çalıştırmasını işaret etti.

Masanın üstünde, Dük'ün bulunduğu uca yaklaşık üçte birlik mesafede, üç boyutlu bir solido görüntüsü belirdi. Masanın diğer ucundaki adamlar daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

Paul öne eğilip, görüntüdeki makineye baktı.

Etrafındaki, küçücük görünen insanlarla kıyaslandığında, aracın yüz yirmi metre uzunluğunda ve aşağı yukarı kırk metre genişliğinde olduğu anlaşılıyordu. Uzun gövdesiyle böceğe benziyordu; geniş paletler üstünde hareket ediyordu.

"Bu bir hasat fabrikası," dedi Hawat. "Bu projeksiyonda kullanmak için, iyi durumda olan bir tanesini seçtik. Fakat ilk İmparatorluk ekoloji ekibinden kalma bir tane var ki, o külüstür haliyle hâlâ nasıl çalışıyor, anlayabilmiş değilim."

Bir yaver "'Yaşlı Maria' dedikleri aracı kastediyorsanız, resmen müzelik," dedi. "Sanırım Harkonnenlar onu işçileri

cezalandırmakta kullanıyordu: İyi çalışın ha, yoksa kendinizi 'Yaşlı Maria'da bulursunuz!"

Masadakiler gülüştü.

Paul kahkahalara eşlik etmedi. Projeksiyona ve aklına gelen bir soruya odaklanmıştı. Masanın üstündeki görüntüyü gösterip "Thufir, kumsolucanları bunu bir lokmada yutacak kadar büyük mü?" diye sordu.

Masaya aniden sessizlik çöktü. Dük önce içinden küfretti, ama sonra *Hayır... gerçeklerle yüzleşmeleri gerek,* diye düşündü.

"Çölün içlerinde, bu fabrikayı bir lokmada yutabilecek kadar büyük solucanlar var," dedi Hawat. "Buralarda, Kalkan Duvarı'nın yakınında, baharatın büyük kısmının toplandığı yerlerdeyse, bu fabrikayı bir lokmada olmasa bile parçaladıktan sonra rahatça yutabilecek solucanlar bulunuyor."

Paul, "Niye fabrikaları kalkanlarla korumuyoruz?" diye sordu.

"Idaho'nun raporuna göre, çölde kalkan kullanmak tehlikeli," dedi Hawat. "İnsan vücudu boyutlarındaki bir kalkan civardaki tüm solucanların, ta yüzlerce metre ötedekilerin bile gelmesine yol açıyor. Kalkan onları vahşileştiriyor anlaşılan. Bunu Fremenlerden öğrendik; bu konuda onlara güvenmememiz için bir sebep yok. Idaho siyeçte hiç kalkan ekipmanı görmemiş."

Paul, "Hiç mi?" diye sordu.

"Binlerce insanın yaşadığı bir yerde tüm kalkanları gizlemek epey güç olurdu," dedi Hawat. "Idaho siyeçin her tarafını serbestçe gezdi. Ne kalkanların varlığına ne de kalkan kullanıldığına dair bir belirti görmüş."

"Bu çok tuhaf," dedi Dük.

"Harkonnenlar burada çok sayıda kalkan kullanmış," dedi Hawat. "Bütün garnizon köylerinde onarım istasyonları varmış; istasyon kayıtları, kalkanların yenilenmesine ve yedek parçalarına epey para harcandığını gösteriyor."

Paul, "Fremenler kalkanları etkisizleştirecek bir yöntem kullanıyor olabilir mi?" diye sordu.

"Bu pek mümkün görünmüyor," dedi Hawat. "Aslında teorik olarak mümkün tabii... Güçlü bir statik karşı akımın işe yarayacağı söyleniyor, ama henüz deneyen olmadı."

"Öyle bir imkânları olsa mutlaka öğrenirdik," dedi Halleck. "Kaçakçılar Fremenlerle yakın ilişki içinde; Fremenlerde öyle bir cihaz olsa illa ki kaçakçıların eline geçerdi. Başka gezegenlerde satmaktan da çekinmezlerdi."

"Yine de böylesine önemli bir konu hakkında kesin bilgi istiyorum," dedi Leto. "Thufir, bu meseleyi acilen açıklığa kavuştur."

"Üstünde çalışıyoruz Lordum." Hawat genzini temizledi. "Bu arada, Idaho bir şey söyledi: Fremenler kalkanlarla dalga geçiyormuş. Kalkanları komik buluyorlarmış."

Dük kaşlarını çattı: "Konumuz baharat ekipmanları."

Hawat projektörün başındaki yaverine işaret etti.

Hasat fabrikasının solido görüntüsü değişip, kanatlı bir araca dönüştü. Bu aracın etrafındaki insanlar da küçücük görünüyordu. "Bu bir taşıyıcı," dedi Hawat. "Tek işlevi, çölün baharat açısından zengin kısımlarına fabrikayı taşımak, bir kumsolucanı belirdiğinde de fabrikayı kaçırmak olan bir topter. Çölde solucanlar sık sık görülüyor. Baharatı hasat ederken fabrikaları defalarca getirip götürmek, her seferinde olabildiğince çok baharat taşımak gerekiyor."

"Tam Harkonnen ahlakına uygun bir yöntem," dedi Dük.

Salonda kahkahalar patladı; fazla yüksektiler.

Taşıyıcının görüntüsü ornitoptere dönüştü.

"Bu topterler oldukça yaygın kullanılıyor," dedi Hawat. "Uçuş menzilleri çeşitli modifikasyonlarla epey artırılabiliyor. Önemli parçaların kum ve tozdan korunmasına özen gösterilmiş. Bu aletlerin yalnızca otuzda biri kalkanlı. Kalkan jeneratörünün ağırlığı olmayınca uçuş menzili artıyor olsa gerek."

Dük, "Kalkan kullanılmaması hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. *Harkonnenların tuzağı bu mu?* diye düşündü. *Her şey ters giderse, kaçmak için kalkanlı firkateyn bile kullanamayacak mıyız?* Bu düşünceyi aklından kovmak için başını iki

yana salladıktan sonra "Şimdi tahminde bulunalım," dedi. "Kârımız tahminen ne kadar olacak?"

Hawat not defterinin iki sayfasını çevirdi. "Onarım giderlerini ve çalışır durumdaki araçları göz önünde bulundurarak, işletme masrafları konusunda bir ön tahminde bulunduk. Yanılma payını göz önüne alarak, oranı biraz düşük tuttuk." Gözlerini kapayıp mentat transına geçti ve "Harkonnenların zamanında, toplam gelirin yüzde on dördü bakım giderlerine ve maaşlara harcanıyordu," dedi. "Bizim için bu oran başlangıçta yüzde otuz olursa şanslı sayılırız. Yeni yatırımlar ve büyüme faktörleri -ki bunlara CHOAM'a verilecek kâr payı ve askeri giderler de dahil- göz önüne alındığında, eski ekipmanları yenileyene dek kâr marjımız en fazla yüzde altı veya yedi olacak. Ekipmanları yenileyince, kâr marjımızı yüzde on iki ila on beşe (ki normali bu) yükseltebiliriz." Gözlerini açtı. "Lordum, Harkonnenların yöntemlerini kullanmak isterse durum değişir tabii."

"Bu gezegeni sağlam ve daimi bir üs haline getirmeye çalışıyoruz," dedi Dük. "Halkın çoğunluğunun, özellikle de Fremenlerin gönlünü hoş tutmak zorundayız."

Hawat, "Kesinlikle, özellikle de Fremenlerin," diye katıldı.

"Caladan'daki üstünlüğümüzü deniz ve hava gücümüze borçluyduk," dedi Dük. "Burada ise çöl gücü adını verdiğim bir alana odaklanmalıyız. Bunun için hava gücü gerekebilir de gerekmeyebilir de. Topterlerin kalkansız oluşuna dikkatinizi çekerim." Başını iki yana salladı. "Harkonnenlar üst düzey personellerini gezegen dışından getirtiyordu. Biz buna cesaret edemeyiz. Aralarından çıkar mutlaka."

"O halde çok daha az kâr ve hasatla yetinmek zorunda kalacağız," dedi Hawat. "İlk iki mevsimdeki gelirimiz, Harkonnenların ortalama gelirinin üçte biri olacak."

"Evet, tam beklediğimiz gibi," dedi Dük. "Fremenlerle ilişkilerimizi hemen güçlendirmek zorundayız. İlk CHOAM teftişinden önce elimizde beş Fremen taburu olmasını istiyorum."

"Bu çok az bir süre efendim," dedi Hawat.

"Fazla zamanımız yok, biliyorsun. İlk fırsatta, Harkonnen kılığına girmiş Sardaukarları getirecekler. Sence kaç Sardaukar getirirler Hawat?"

"En fazla dört beş tabur efendim. Lonca'nın askeri nakliyat gemileri fazla büyük değildir."

"O halde beş Fremen taburu artı bizim askerlerimiz yeterli olur. Birkaç Sardaukar'ı esir alıp Landsraad Yüce Divanı'na çıkarabilirsek işler çok değişir, kârımız yüksek olsa da olmasa da."

"Elimizden geleni yapacağız efendim."

Paul önce babasına, sonra tekrar Hawat'a baktı; birden o mentatın ne kadar yaşlı olduğunun, o ihtiyar adamın Atreideslerin üç nesline hizmet ettiğinin farkına vardı. Hawat yaşlanmıştı. Kahverengi, parlak gözlerinin kızarmış ve sulu olmasından anlaşılıyordu bu; yanaklarının egzotik iklimlerde çatlamış ve yanmış olmasından, sırtının kamburluğundan ve ince dudaklarındaki kızılcık rengi safo suyu lekelerinden anlaşılıyordu.

Paul, *Her şey bu yaşlı adama bağlı,* diye düşündü.

"Şu an bir suikastçılar savaşının içindeyiz, ama savaş henüz tam kızışmadı," dedi Dük. "Thufir, Harkonnenların bu gezegendeki teşkilatının durumu nedir?"

"Kilit konumlardaki iki yüz elli dokuz adamlarını ortadan kaldırdık Lordum. Geride en fazla üç Harkonnen hücresi, yani toplam yüz kişi kadar kaldı."

Dük, "Ortadan kaldırdığınız bu Harkonnen yandaşları zengin miydi?" diye sordu.

"Çoğu zengindi Lordum; müteşebbis sınıfındandı."

"Onların her birinin Harkonnenlarla ittifak yaptığını gösteren sahte belgeler düzenlemeni istiyorum," dedi Dük. "Belgelerin kopyalarını Değişim Yargıcı'na ver. Yasal olarak, bize ihanet ettiklerini öne süreceğiz; mallarına ve mülklerine el koyun, her şeylerini alın, ailelerini dımdızlak bırakın. İmparator'a yüzde onluk pay vermeyi de unutmayın. Her şey kitabına uygun olmalı."

Thufir gülümseyince, vişneçürüğü dudaklarının arasın-

dan kızıl lekeli dişleri göründü. "Size yakışan bir hamle Lordum. Bunu akıl edemediğim için kendimden utanıyorum."

Halleck kaşlarını çattı; Paul'ün yüzünün asıldığını görünce şaşırmıştı. Diğerleriyse gülümseyip başlarını sallayarak onaylıyordu.

Paul, *Bu yanlış,* diye düşündü. *Geri kalanların bize karşı daha da azimle savaşmasına yol açacak. Ne de olsa teslim olmak onlara bir şey kazandırmayacak.*

Kanlı savaşında sınır tanınmadığını biliyordu; ama böyle bir hamle onlara zafer kazandırsa bile, nihayetinde mahvolmalarına yol açabilirdi.

Halleck, "'Yabancı bir diyarda bir yabancıyım,'" diye alıntıladı.

Paul ona baktı... Halleck'in bu alıntıyı T.K. İncili'nden yaptığını fark etmişti; *Gurney de böyle alavereli dalavereli işlere son verilmesini mi istiyor?* diye merak etti.

Dük önce pencerelerin ardındaki karanlığa, sonra da tekrar Halleck'e baktı. "Gurney, o kumişçilerinden kaçını bizimle kalmaya ikna ettin?"

"İki yüz seksen altısını efendim. Bence bu kadarına şükretmeliyiz. Hepsi de işe yarar adamlar."

"Yalnızca o kadar mı?" Dük dudak büktü, sonra da söze devam etti: "Pekâlâ, söyle..."

Kapıdan gelen bağrışmalar sözünü yarıda kesti. Kapıdaki muhafızların arasından geçip içeri dalan Duncan Idaho hızla Dük'ün yanına gidip kulağına eğildi.

Leto elini sallayarak, geri çekilmesini işaret etti. "Yüksek sesle konuşabilirsin Duncan. Gördüğün gibi buradakiler strateji personeli."

Paul, Idaho'yu inceledi; çevik hareketlerine, taklit edilmesi güç bir silah öğretmeni olmasını sağlayan hızlı reflekslerine dikkat etti. Idaho esmer, toparlak yüzünü Paul'e çevirdi. Çukura kaçmış gözlerinde Paul'ü tanıdığını gösteren bir ifade yoktu, ama Paul onun sakin görünmesine karşın aslında çok heyecanlı olduğunu anladı.

Idaho masadakilere bakarak, "Fremen kılığına girmiş bir

grup Harkonnen paralı askerini yakaladık," dedi. "Fremenler bizi uyarmak için ulak göndermiş. Ama Harkonnenlar pusu kurup onu ağır yaralamış. Ulağı tedavi edilmesi için buraya getiriyorduk, ama yolda öldü. Durumunun ağır olduğunu görünce yanına gitmiştim. Bir şeyi fırlatıp atmaya çalışıyordu." Idaho, Leto'ya baktı. "Bir bıçak, Lordum; bunun gibisini hiç görmemişsinizdir."

Biri, "Billurbıçak mı?" diye sordu.

"Şüphesiz evet," dedi Idaho. "Süt beyazı ve ışıldıyor." Ceketinin cebinden bir kın çıkardı; kının ucunda siyah bir bıçak sapı vardı.

"Sakın o bıçağı kınından çıkarma!"

Ses odanın diğer ucundaki açık kapıdan gelmişti; öyle sert ve etkileyiciydi ki, herkes ayağa kalkıp o tarafa baktı.

Kapıda uzun boylu, cüppeli bir adam durmaktaydı; muhafızlar kılıçlarını çapraz tutarak, içeri girmesini engelliyordu. Adamın beyaz ten rengi cüppesi, vücudunu neredeyse tamamen örtüyordu; kukuletasının içindeki, kara peçesinin ardındaki masmavi gözleri görünüyordu o kadar; gözlerinin akı yoktu.

Idaho, "Girmesine izin verin," diye fısıldadı.

Dük, "Bırakın girsin," dedi.

Muhafızlar duraksadıktan sonra kılıçlarını indirdi.

Adam odaya dalıp Dük'ün karşısına geçti.

"Bu Stilgar, gittiğim siyeçin şefi; bizi kılık değiştirmiş Harkonnenlar hakkında uyaranların lideri," dedi Idaho.

"Hoşgeldiniz beyefendi," dedi Leto. "Bu bıçağı neden kınından çıkarmamamız gerektiğini söyler misiniz?"

Stilgar, Idaho'ya bakarak, "Sen âdetlerimizi az çok tanıdın, saflığa ve onura ne kadar düşkün olduğumuzu biliyorsun," dedi. "Arkadaşlık kurduğun adamın bıçağını görmene izin verebilirim." Odadaki diğerlerine baktı. "Ama bu insanları tanımıyorum. Onurlu bir bıçağı kirletmelerine izin mi vereyim?"

"Ben Dük Leto'yum," dedi Dük. "Bu bıçağı görmeme izin verir misiniz?"

"Bu bıçağı kınından çıkarma hakkını kazanmanıza izin verebilirim," dedi Stilgar; masadakiler öfkeyle mırıldanmaya başlayınca da zayıf, damarlı elini kaldırdı. "Unutmayın ki bu bıçak sizlerle arkadaş olmuş birine aitti."

Sessizlik oldu. Paul adamı inceledi. Ondan yayılan gücü hissediyordu. O bir liderdi, bir Fremen lideriydi.

Masanın ortalarında, Paul'ün karşısında oturan bir adam mırıldandı: "Bu kim oluyor da Arrakis'te bize yasak koyuyor?"

"Dük Leto Atreides'in insanları kendi rızalarıyla yönetmek istediği söyleniyor," dedi Fremen. "Bu yüzden size âdetlerimizi açıklamalıyım: Bir billurbıçağı gören kişi, bir sorumluluk üstlenir." Idaho'ya karanlık bir bakış fırlattı. "Bu bıçaklar bize aittir. İznimiz olmadan Arrakis'ten dışarı asla çıkarılamazlar."

Halleck ile birkaç adam öfkeyle ayağa fırladılar. Halleck "Bu gezegenden neyin çıkıp çıkmayacağına Dük Leto karar verir..." dedi.

"Bir saniye lütfen," dedi Leto; yumuşak sesini duyan herkes kalakaldı. *Bu iş çığırından çıkmamalı,* diye düşündü. Fremen'e dönerek "Bana saygı gösteren herkese saygı gösteririm beyefendi," dedi. "Size müteşekkirim. Borçlarımı da mutlaka öderim. Eğer âdetlerinize göre bu bıçağın kınında kalması gerekiyorsa, orada kalacak... Bunu emrediyorum. Bize yardım etmeye çalışırken can veren adam adına yapabileceğimiz başka bir şey varsa, lütfen söyleyin."

Fremen, Dük'e baktı, sonra da peçesini yavaşça kaldırdı; ince burnu, dolgun dudakları ve parlak, siyah sakalı ortaya çıktı. Masanın kenarına yavaşça eğilip, cilalı yüzeyine tükürdü.

Masadaki adamlar ayağa fırlarken, Idaho "Durun!" diye gürledi.

Aniden çöken gergin sessizlikte konuştu: "Stilgar, vücut suyunu armağan ettiğin için teşekkür ederiz. Armağanını kabul ediyoruz." Sonra kendisi de masanın üstüne, Dük'ün önüne tükürdü.

Sonra Dük'ün kulağına "Burada suyun ne kadar değerli

olduğunu unutmayın efendim," diye fısıldadı. "Bize saygı gösterisinde bulundu."

Leto sandalyesine çöktü; Paul ile göz göze gelince, oğlunun acı acı gülümsediğini gördü. Adam masanın etrafındaki adamlar da durumu anlayınca sakinleşmişti.

Fremen, Idaho'ya bakarak konuştu: "Siyeçimdeki davranışlarını çok beğendim Duncan Idaho. Dük'üne bağlılık yeminin var mı?"

"Kendisine katılmamı teklif ediyor efendim," dedi Idaho.

Leto, "İkimiz için de çalışmanı kabul eder mi?" diye sordu.

"Onunla gitmemi mi istiyorsunuz efendim?"

"Bu konuda kendi kararını vermeni istiyorum," dedi Leto; sesindeki kaygıyı gizleyememişti.

Idaho, Fremen'i süzdü. "Beni bu koşullar altında kabul eder misin Stilgar? Bazen Dük'ümün yanına dönüp ona hizmet etmem gerekebilir."

"İyi dövüşüyorsun, arkadaşımız için de elinden geleni yaptın," dedi Stilgar. Leto'ya baktı. "Şöyle yapalım; billurbıçak Idaho'da, bize bağlılığının sembolü olarak kalsın. Ayinlerle arındırılması gerekecek elbette, ama o kolay. Idaho hem bir Fremen hem de Atreides askeri olsun. Bunun bir örneği var: Liet iki efendiye birden hizmet ediyor."

Leto, "Duncan?" diye sordu.

"Anlıyorum efendim," dedi Idaho.

"Öyleyse anlaştık," dedi Leto.

"Duncan Idaho, suyun bizimdir," dedi Stilgar. "Arkadaşımızın naaşı burada, Dük'ünde kalacak. Arkadaşımızın suyu da Atreideslerindir. Bu aramızdaki bir bağ."

Leto iç geçirerek Hawat'a baktı; yaşlı mentatla göz göze geldi. Hawat başıyla onayladı; memnun gibiydi.

"Aşağıda bekleyeceğim, Idaho arkadaşlarıyla vedalaşsın," dedi Stilgar. Ölü arkadaşımızın adı Turok'tu. Ruhunu serbest kılma vakti geldiğinde bunu hatırlayın. Sizler Turok'un arkadaşlarısınız."

Stilgar dönüp gitmeye davrandı.

Leto, "Biraz daha kalır mısınız?" diye sordu.

Fremen döndü ve peçesini rahat bir hareketle indirirken, altındaki bir şeyi düzeltti. Peçe inmeden hemen önce Paul ince, tüpe benzer bir şey gördü.

Fremen "Kalmam için bir sebep var mı?" diye sordu.

"Sizi iyi ağırlarız," dedi Dük.

"Maalesef az sonra başka bir yerde olmam gerekiyor," dedi Fremen. Idaho'ya tekrar baktıktan sonra dönüp uzun adımlarla kapıdan, muhafızların arasından çıkıp gitti.

"Diğer Fremenler de onun gibiyse, birbirimizin çok işine yarayacağız," dedi Leto.

Idaho donuk bir sesle konuştu: "O Fremenlere iyi bir örnek efendim."

"Ne yapman gerektiğini anlıyor musun Duncan?"

"Fremenlere elçiniz olarak gideceğim efendim."

"Bu çok önemli bir görev Duncan. Sardaukarlar saldırmadan önce en az beş tabur Fremen toplamamız gerek."

"Bu biraz zor olacak efendim. Fremenler bağımsızlıklarına çok düşkünler." Idaho duraksadıktan sonra konuşmayı sürdürdü: "Efendim, bir şey daha var. Yakaladığımız paralı askerlerden biri, ölü Fremen dostumuzun cesedinden bu bıçağı almaya çalışıyordu. Söylediğine göre, Harkonnenlar bilurbıçak başına bir milyon solari veriyormuş."

Leto şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu bıçakları niye o kadar istiyorlar ki?"

"Bu bıçaklar kumsolucanı dişinden yapılır ve Fremenlerin işaretidir efendim. Bu bıçağı taşıyan mavi gözlü bir adam gezegendeki her siyeçe kolayca girebilir. Beni tanımıyorlarsa sorguya çekerler. Fremen gibi görünmüyorum. Ama..."

"Piter de Vries," dedi Dük.

"O cin gibidir Lordum," dedi Hawat.

Idaho kınındaki bıçağı tüniğinin altına soktu.

"O bıçağa gözün gibi bak," dedi Dük.

"Emredersiniz Lordum." Idaho kemerindeki telsize pat pat vurdu. "Olabildiğince çabuk rapor vereceğim. Thufir arama kodumu biliyor. Savaş dilini kullanın." Selam verdikten sonra dönüp hızla Fremen'in peşinden gitti.

Koridorda sert adımlarla uzaklaştığını işittiler.

Leto ile Hawat anlamlı anlamlı bakıştılar. Gülümsediler.

"Yapacak çok işimiz var efendim," dedi Halleck.

"Sizi işinizden alıkoyuyorum," dedi Leto.

"Öncü üsler hakkında rapor verecektim," dedi Hawat. "Başka zamana mı bırakayım efendim?"

"Uzun sürer mi?"

"Özet geçebilirim. Fremenler, Çöl Botanik Test İstasyonu zamanında Arrakis'te iki yüzden fazla öncü üs kurulduğunu söylüyor. Hepsinin de terk edildiği söyleniyor, ama daha önce kapatılıp mühürlendiklerine dair raporlar var."

Dük, "İçlerindeki teçhizatlarla birlikte mi mühürlenmişler?" diye sordu.

"Duncan'dan aldığım raporlara göre evet."

Halleck "Bu üsler nerede?" diye sordu.

"Bu soruya verilen yanıt hep aynı: 'Liet bilir,'" dedi Hawat."

Leto, "Yani Tanrı bilir," diye mırıldandı.

"Belki de hayır efendim," dedi Hawat. "Stilgar'ın ondan bahsettiğini duydunuz. Belki de gerçek bir insandan bahsediyordu?"

"İki efendiye hizmet eden," dedi Halleck. "Dinsel bir alıntıya benziyor."

"Alıntılar uzmanlık alanın," dedi Dük.

Halleck gülümsedi.

Leto "Şu Değişim Yargıcı, İmparatorluk ekolojisti Kynes... o üslerin nerede olduğunu bilmiyor mudur?" diye sordu.

Hawat, "Efendim, Kynes İmparator'un hizmetkârıdır," diye uyardı.

"Ama şimdi İmparator'dan çok uzakta," dedi Leto. "O üsleri istiyorum. İçlerindeki malzemeleri elimizdeki ekipmanları onarmakta kullanabiliriz."

"Ama efendim!" dedi Hawat. "O üsler yasal olarak hâlâ Majesteleri'ne ait."

"Buradaki hava koşulları her şeyi yok edebilecek kadar çetin," dedi Dük. "Hava koşullarını suçlayabiliriz. Bu Kynes

denen adamı bul ve en azından o üslerin hâlâ var olup olmadığını öğren."

"O üsleri kullanmak tehlikeli," dedi Hawat. "Duncan'ın açıkça söylediği bir şey var: O üsler ya da var oldukları fikri, Fremenler için çok önemli. O üslere el koyarsak Fremenleri kendimizden soğutabiliriz."

Paul etrafındaki adamların yüzlerine bakınca, bu konuşmayı can kulağıyla dinlediklerini gördü. Babasının tavrı onları epey rahatsız etmiş gibiydi.

Paul usulca "Onu dinle baba," dedi. "Doğru söylüyor."

"Efendim, o üsler elimizdeki tüm ekipmanları onarmaya yeterli malzemeye sahip olsa bile, stratejik sebeplerden dolayı erişilmez olabilir," dedi Hawat. Bu konuda daha fazla bilgi toplamadan harekete geçmemeliyiz. Kynes, İmparator'dan hakemlik yetkisi aldı. Bunu unutmamalıyız. Ayrıca Fremenler ona saygı duyuyor."

"Öyleyse bu işi kitabına uygun halledin," dedi Dük. "Tek istediğim o üslerin hâlâ var olup olmadığını öğrenmek."

"Emredersiniz efendim." Hawat arkasına yaslanıp gözlerini indirdi.

"Pekâlâ," dedi Dük. "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz... çalışacağız. Bunun için eğitildik. Bu konuda tecrübeliyiz. Ödüllerin ne olduğunu biliyoruz, seçenekler de açıkça ortada. Hepiniz görevinizi biliyorsunuz." Halleck'e baktı. "Gurney, önce şu kaçakçılar meselesini hallet."

Halleck, "'Kuru topraklarda yaşayan asilere gideceğim,'" diye alıntı yaptı.

"Bir gün bu adamı gafil avlayacağım; alıntı yapamayacak, o zaman da kendini çıplak hissedecek," dedi Dük.

Masadakiler gülüştü, ama Paul kahkahaların zorlama olduğunu fark etti.

Dük, Hawat'a döndü. "Bu katta bir kumanda merkezi daha kur Thufir; istihbarat ve iletişim için. Merkez hazır olduğunda seninle görüşmek istiyorum."

Hawat ayağa kalktı ve masadakilerden destek almak istercesine etrafına bakındı. Sonra dönüp odadan çıktı. Diğer-

leri hemen onun peşine düştü; odada sandalye ayaklarının gıcırtıları duyuldu; adamlar şaşkın görünüyordu.

Paul odadan çıkan son adamların sırtlarına bakarken *Toplantı havada kaldı,* diye düşündü. Daha önceki tüm personel toplantılarının sonucu netti. Bu seferkiyse sanki vakitsizce sona ermiş, yetersizliklerle yıpranmış ve akıllarda soru işareti bırakmıştı.

Paul yenilmeleri olasılığını ilk kez gerçekten düşündü. Bunu düşünmesinin sebebi korku veya yaşlı Rahibe Ana'nın yaptığı türden uyarılar değildi; bizzat yaptığı durum değerlendirmesiydi.

Babam çaresiz, diye düşündü. *İşlerimiz hiç iyi gitmiyor.*

Paul, yaşlı mentat Hawat'ın toplantı sırasındaki tavırlarını, belli belirsiz duraksamalarını, sergilediği huzursuzluk belirtilerini hatırladı.

Hawat'ın canını fena halde sıkan bir şey vardı.

"Gecenin kalanını burada geçirsen daha iyi olur oğlum," dedi Dük. "Zaten şafağa az kaldı. Annene haber veririm." Yavaşça, gergin bir tavırla ayağa kalktı. "Şu sandalyelerden birkaçını birleştirip biraz uzansana."

"Pek yorgun değilim."

"Nasıl istersen."

Dük ellerini arkasında kavuşturup, masa boyunca ileri geri yürümeye başladı.

Paul, *Kafese kapatılmış bir hayvan gibi,* diye düşündü.

"Aramızda bir hain olması ihtimalini Hawat ile konuşacak mısın?" diye sordu.

Dük oğlunun karşısında durup, karanlık pencerelere bakarak konuştu. "Bu ihtimali defalarca konuştuk."

"Yaşlı kadın çok kesin konuştu," dedi Paul. "Anneme bırakılan mesajda da..."

"Gerekli tedbirler alındı," dedi Dük. Odaya bakındı; Paul babasının gözlerinde, avlanılan vahşi bir hayvanın bakışlarını gördü. "Burada kal. Thufir ile kumanda merkezleri hakkında bazı şeyler konuşmak istiyorum." Dük dönüp uzun adımlarla odadan çıkarken kapı muhafızlarına hafifçe başını salladı.

Paul babasının odadan çıkmadan önce durduğu yere baktı. Orası daha Dük dışarı çıkmadan boşalmıştı. Sonra yaşlı kadının uyarısını hatırladı: "...babası için yapılabilecek bir şey yok."

Muad'Dib'in ailesiyle birlikte Arrakeen sokaklarından geçtiği ilk gün, onları gören bazı insanlar efsaneleri ve kehaneti hatırlayarak "Mehdi!" diye seslendi. Ama bu bir soruydu aslında; çünkü Paul'ün Dışdünyadan Gelen Ses, yani Lisanü'l-Gayb olduğunu yalnızca umuyorlardı. Annesi de dikkatlerini çekmişti; onun bir Bene Gesserit olduğunu duymuşlardı, bu yüzden de diğer Lisanü'l-Gayb gibi olduğuna emindiler.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"

Bir muhafız tarafından, Thufir Hawat'ın bulunduğu köşe odasına götürülen Dük, onun içeride yalnız olduğunu gördü. Yan odadan iletişim ekipmanları kuran adamların sesleri gelse de, bu oda oldukça sessizdi. Dük etrafına bakınırken, Hawat kâğıtlarla kaplı masadan kalktı. Yeşil duvarlı odada, masanın yanı sıra üç süspansör sandalyesi vardı; önceden Harkonnenlara ait olan bu sandalyelerin üstündeki "H" harfleri aceleyle kazınarak silinmiş, ama geride soluk izler kalmıştı.

"Bu sandalyeleri burada bulduk, ama oldukça emniyetliler," dedi Hawat. "Paul nerede efendim?"

"Onu toplantı salonunda bıraktım. Umarım tek başına biraz dinlenebilir; onu rahatsız etmek istemiyorum."

Hawat başıyla onayladıktan sonra gidip yan odanın kapısını kapayınca, cızırtılar ve elektronik cihaz uğultuları bir anda kesildi.

"Thufir, İmparator ile Harkonnenların baharat stokları ilgimi çekiyor," dedi Leto.

"Efendim Lordum?"

Dük dudaklarını büzdü. "Depolar yok edilebilir." Konu-

şacak olan Hawat'ı elini kaldırarak susturdu. "İmparator'un stokunu boş ver. Harkonnenların kötü duruma düşmesine o da içten içe sevinir. Hem zaten, Baron varlığını açıkça itiraf edemediği bir şeyin yok olmasına ne diyebilir ki?"

Hawat başını iki yana salladı. "Bu işe ayıracak adamımız yok efendim."

"Idaho'nun adamlarını kullan. Belki bazı Fremenler de gezegenin dışına yolculuk etmekten hoşlanır. Giedi Prime'a akın düzenlemek bize stratejik avantajlar sağlar Thufir; dikkat dağıtır."

"Nasıl isterseniz Lordum." Hawat sırtını döndü; yaşlı adamın huzursuzluğunu fark eden Dük, *Belki de ondan şüphelendiğimi sanıyor, diye düşündü. Aramızda hainler olduğuna dair gizli raporlar aldığımı biliyor olmalı. Eh... içini bir an önce rahatlatmak en iyisi.*

"Thufir, gözüm kapalı güvendiğim çok az insandan biri olduğun için seninle bir mesele hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Aramıza hainlerin sızmasını engellemek için sürekli tetikte olmamız gerektiğini ikimiz de biliyoruz, ama iki yeni rapor aldım."

Hawat dönüp ona baktı.

Leto, Paul'ün söylediklerini anlattı.

Söyledikleri, Hawat'ın yoğun mentat dikkatini harekete geçirmek yerine, onun daha da huzursuzlanmasına yol açtı.

Leto yaşlı adamı inceledikten sonra "Gizlediğin bir şeyler var eski dostum," dedi. "Toplantıda da çok huzursuzdun. Orada, o insanların karşısında söyleyemediğin şey nedir?"

Hawat'ın safo lekeli dudakları gerilince, etraflarında küçük kırışıklıklar belirdi. Konuşurken dudakları gergin kaldı: "Lordum, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Birlikte çok savaştık Thufir," dedi Dük. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun."

Hawat ona bakmayı sürdürürken, *İşte onun en çok bu halini seviyorum,* diye düşündü. *İşte sadakatimi ve hizmetlerimi sonuna kadar hak eden, onurlu bir adam. Niye onu incitmek zorundayım ki?*

Leto, "Eee?" diye ısrar etti.

Hawat omuz silkti. "Bir mesaj fragmanıyla ilgili. Bir Harkonnen ulağından aldık. Pardee adlı bir ajana yazılmış. Pardee'nin Harkonnenların buradaki gizli örgütünün başı olduğuna inanıyoruz. Mesajda yazanlar önemli olabilir de, olmayabilir de. Nasıl yorumlandığına bağlı."

"Bu kafa karıştırıcı mesajda ne yazıyormuş?"

"Mesaj fragmanında Lordum. Yalnızca bir kısmını ele geçirebildik. Mikrofilme yazılmış ve her zamanki gibi yanına yok edici kapsül konmuş. Asidin tamamen silmesini engellesek de, mesajın yalnızca bir kısmını kurtarabildik. Fakat kurtardığımız kısım oldukça ilginç."

"Devam et?"

Hawat dudaklarını ovuşturdu. "Şöyle diyor: '...eto asla şüphelenmeyecek; sevdiğinden darbe alınca, sırf bu darbenin kaynağı bile onu yıkmaya yetecek.' Mesajda Baron'un özel mührü vardı; bizzat kontrol ettim."

"Kaygılanmakta haklısın," dedi Dük; sesi birden soğuklaşmıştı.

"Lordum, sizi incitmektense kollarımı keserim," dedi Hawat. "Peki ya..."

"Leydi Jessica," dedi Leto; öfkelendiğini hissediyordu. "O Pardee denen adamı konuşturamaz mısın?"

"Ne yazık ki ulağı ele geçirdiğimizde Pardee artık sağ değildi. Ulağın da mesajın içeriğini bilmediğine eminim."

"Anlıyorum."

Leto başını iki yana sallayıp *Ne pis iş,* diye düşündü. *Ama Jessica hain olamaz. Kadınımı iyi tanırım.*

"Lordum, eğer..."

Dük, "Hayır!" diye bağırdı. "Bir yanlışlık olmalı..."

"Bu mesajı göz ardı edemeyiz Lordum."

"Jessica on altı yıldır benimle birlikte! Eline sayısız fırsat geçti... Hem onu ve okulunu sen kendin araştırmıştın!"

Hawat acı acı konuştu: "Bazı şeyleri gözden kaçırdığım oluyor."

"Bu imkânsız diyorum sana! Harkonnenlar, Atreides

Hanedanı'nın kökünü kazımak istiyorlar, yani Paul'ü de öldürmek istiyorlar. Bunu bir kez denediler bile. Bir kadın kendi oğluna karşı kumpas kurabilir mi?"

"Belki de oğluna karşı kumpas kurmuyordur. Dünkü suikast girişimi kurnazca bir numara olabilir."

"Hayır, olamaz."

"Lordum, Jessica ebeveynini tanımadığını söylüyor, ama ya tanıyorsa? Ya annesiyle babası bir Atreides tarafından öldürüldüyse?"

"O zaman çok daha önce harekete geçerdi. İçkime zehir katardı veya bir gece vakti bıçaklardı. Başka kimin eline o kadar fırsat geçiyor ki?"

"Harkonnenlar sizi manen de yıkmak istiyorlar Lordum. Niyetleri yalnızca öldürmek değil. *Kanlının* pek çok incelikleri vardır. Bu kan davaları bazen sanat eseri gibi olur."

Dük'ün omuzları çöktü. Gözlerini kapadı. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. *Olamaz,* diye düşündü. *Jessica bana kalbini açtı.*

"Beni yıkmanın en iyi yolu, sevdiğim kadından şüphelenmemi sağlamak değil mi?" diye sordu.

"Söylediğim gibi, aklıma gelen bir ihtimaldi, o kadar," dedi Hawat. "Yine de..."

Dük gözlerini açıp Hawat'a baktı. *Şüphelensin tabii, diye düşündü. Şüphelenmek onun işi, benim değil. Belki de, buna inanıyor gibi görünürsem, gerçek hain tedbiri elden bırakıp kendini ele verebilir.*

"Önerin nedir?" diye fısıldadı.

"Şimdilik onu sürekli gözlem altında tutalım Lordum. Her hareketi izlenmeli. Bunu fark etmemesine özen göstereceğim. Idaho bu iş için biçilmiş kaftan. Belki bir iki hafta sonra onu geri çağırabiliriz. Idaho'nun askerleri arasında, eğittiğimiz bir delikanlı var; Fremenlere Idaho'nun yerine onu gönderebiliriz. Diplomasi yeteneği kuvvetli."

"Fremenlerle olan ilişkimizi tehlikeye atma."

"Elbette atmam Lordum."

"Peki ya Paul ne olacak?"

"Belki Dr. Yueh'yi uyarsak iyi olur."

Leto, Hawat'a sırtını döndü. "Sen karar ver."

"İhtiyatlı olacağım Lordum."

Leto, *En azından buna eminim,* diye düşündü. "Yürüyüşe çıkacağım," dedi. "Bana ihtiyacın olursa buralardayım. Muhafız..."

"Lordum, gitmeden önce bakmanızı istediğim bir filmklip var. Fremen dini üstüne bir ön analiz. Hatırlarsanız bu konuda rapor vermemi istemiştiniz."

Dük durdu ve Hawat'a dönmeden konuştu. "Sonra baksam olmaz mı?"

"Elbette olur Lordum. Fakat buraya gelirken yolda halkın ne dediğini sormuştunuz. 'Mehdi!' diyorlardı. Genç efendiye öyle sesleniyorlardı. Onlar..."

"Paul'e mi?"

"Evet, Lordum. Buralıların inandığı bir efsane, bir kehanet var; bir Bene Gesserit'in çocuğu olan bir önderin gelip onları gerçek özgürlüğe kavuşturacağına inanıyorlar. Sıradan bir mesih hikâyesi."

"Yani Paul'ün şey olduğunu düşünüyorlar..."

"Yalnızca umuyorlar Lordum." Hawat bir filmklip kapsülü uzattı.

Dük kapsülü alıp cebine koydu. "Sonra bakarım."

"Elbette Lordum."

"Şimdi biraz... düşünmeye ihtiyacım var."

"Peki Lordum."

Dük derin derin iç geçirip uzun adımlarla kapıdan çıktı. Koridorda sağa dönüp yürümeye başladı; ellerini arkasında kavuşturmuştu, nerede olduğuna pek dikkat etmiyordu. Koridorlar, merdivenler, balkonlar, odalar görüyordu... İnsanlar ona selam veriyor ve geçmesi için yana çekiliyorlardı.

Bir süre sonra toplantı salonuna geri döndüğünde, içerisinin karanlık olduğunu gördü; masanın üstünde uyuyan Paul'ün üzeri bir muhafız peleriniyle örtülmüştü, başının altındaysa yastık niyetine kullandığı küçük bir torba vardı. Dük odadan usulca geçerek, iniş pistine bakan balkona çık-

tı. Balkonun bir köşesindeki muhafız, pistten gelen loş ışıkta Dük'ü tanıyınca hazırola geçti.

Dük, "Rahat," diye mırıldandı. Balkonun soğuk metal korkuluğuna yaslandı.

Seher vakti çöl havzası sessizdi. Dük göğe baktı. Yıldızlarla dolu, mavimsi siyah gökyüzü, madeni pullarla süslü bir şal gibiydi. Güney ufkunun hemen yukarısında, gecenin ikinci ayı seyrek toz bulutunun ardından onu seyrediyordu... Dük'e alay ve şüpheyle bakan, inançsız bir aydı bu.

Dük seyrederken, ay Kalkan Duvarı kayalıklarının ardında gözden kaybolmaya başladı; kayalıklar buzullara benzedi ve aniden çöken karanlığın yoğunluğu Dük'ü ürpertti. Titredi.

İçinde öfke kabardı.

Harkonnenlar artık benimle uğraşamayacak, beni avlayamayacak, bana saldıramayacaklar, diye düşündü. *Onlara derslerini vereceğim. Bok çuvalı köylüler! Ama artık yeter! Hüzünlendi: Şahinlerin daha zayıf kuşlara yaptığı gibi... gözlerim ve pençelerimle hükmetmeliyim. Elini tüniğindeki şahin ambleminde bilinçsizce gezdirdi.*

Doğuda, gecenin karanlığı parlak griye, ardından da yıldızları soluklaştıran deniz kabuğu renklerine büründü. Sivri kayalıklarla bezeli ufukta şafak aydınlığı yavaşça, ağır ağır çalan bir çan gibi belirmeye başladı.

Bu öyle güzel bir manzaraydı ki, Dük tüm dikkatini ona verdi.

Bazı güzellikler tasvir edilemez, diye düşündü.

Burada böyle güzel bir şey görebileceği hiç aklına gelmemişti; o girintili çıkıntılı kızıl ufku, mor ve toprak rengi sarp kayalıkları hayal etmemişti. Gece çiyinin Arrakis'in gündelik yaşamının kıpırtılarının tohumlarını attığı iniş pistinin ardında, kızıl havuzları andıran çiçek tarlaları gördü; içlerinde yer yer... dev ayak izlerine benzeyen mor kısımlar vardı.

"Güzel bir sabah efendim," dedi muhafız.

"Evet, öyle."

Dük başıyla onaylarken şöyle düşündü: *Belki de bu geze-*

geni zamanla sevmek mümkündür. Belki burası oğluma güzel bir yuva olur.

Sonra çiçek tarlalarına doğru yürüyen kalabalık insan grupları gördü; ellerinde tırpana benzer tuhaf aletler vardı. Bunlar çiy toplayanlardı. Burada su öyle değerliydi ki, çiyin bile toplanması gerekiyordu.

Dük, *Burası berbat bir yer de olabilir,* diye düşündü.

Bir insanın yaşayabileceği en korkunç aydınlanma anı, babasının da insan olduğunu, etiyle kemiğiyle insan olduğunu keşfettiği andır.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

"Paul, korkunç bir şey yapmam gerekiyor, ama buna mecburum," dedi Dük. Toplantı salonuna kahvaltı için getirilen portatif zehir-bulucunun yanında duruyordu. Sensörlü kolları masanın üstünde hareketsiz duran cihaz, Paul'e yeni ölmüş tuhaf bir böcek gibi görünüyordu.

Dük pencerelerden dışarıya, sabah göğünün altında uzanan tozlu iniş alanına bakıyordu.

Paul'ün yanındaki projektörün içinde Fremenlerin dinsel pratikleriyle ilgili kısa bir film-klip vardı. Klipteki görüntülerin montajı Hawat'ın uzmanlarından biri tarafından yapılmıştı; Paul klipte kendisinden bahsedilmesinden rahatsız olmuştu.

"Mehdi!"

"Lisanü'l-Gayb!"

Gözlerini kapayınca, kalabalığın seslenişini anımsayabiliyordu. *Demek bunu umuyorlar?* diye düşündü. Yaşlı Rahibe Ana'nın söylediği şeyi hatırladı: Kuisatz Haderah. Anılar ona korkunç gayesini anımsatıyor, bu tuhaf dünyayı anlam veremediği bir şekilde tanıdık bulmasına yol açıyordu.

"Korkunç bir şey," dedi Dük.

"Ne demek istiyorsun baba?"

Leto dönüp oğluna baktı. "Harkonnenlar beni oyuna ge-

tirmek istiyorlar; annenden şüphelenmemi istiyorlar. Ona kendimden çok güvendiğimi bilmiyorlar."

"Anlamadım."

Leto tekrar pencerelerden dışarı baktı. Ufukta beyaz güneşin dörtte biri belirmişti. Süt beyazı ışığı, Kalkan Duvarı'ndaki arakatkılı kanyonlara doğru hareket eden toz bulutlarını aydınlatıyordu.

Dük o gizemli mesajda yazanları ağır ağır, öfkesini dizginlemeye çalışarak Paul'e aktardı.

"Annemden şüphelenmek, benden şüphelenmekle aynı şey," dedi Paul.

"Başarılı olduklarını sanmalılar," dedi Dük. "Benim o kadar aptal olduğumu sanmalılar. Gerçek gibi görünmeli. Numara yaptığımı annen bile bilmemeli."

"Ama baba! Neden?"

"Annenin tepkisi doğal olmalı. Evet, mükemmel bir oyuncudur... ama bu mesele çok önemli. Aramızdaki haini bulmamı sağlayabilir. Tamamen kanmış gibi görünmeliyim. Bu anneni üzebilir, ama onu daha büyük üzüntülerden kurtaracak."

"Peki bana niye söylüyorsun baba? Seni ele verebilirim."

"Seni izlemeyecekler ki," dedi Dük. "Bu sırrı saklayacaksın. Saklamalısın." Pencerelere doğru yürüdü; sırtı dönük konuştu. "Böylece, eğer bana bir şey olursa annene gerçeği anlatabilirsin; ondan bir an bile şüphelenmediğimi söyleyebilirsin. Bunu bilmesini isterim."

Paul babasının kendi ölümünden bahsettiğini anlayıp hemen atıldı: "Sana bir şey olmayacak. Sen–"

"Sus oğlum."

Paul babasının sırtına baktı; onun yorgunluğunu boynunun açısından, omuzlarının duruşundan, ağır hareketlerinden anlayabiliyordu.

"Yorgunsun sadece baba."

"Evet, yorgunum," dedi Dük. "Ruhum yoruldu. Büyük Hanedanların şimdiki sefil hali sonunda beni de etkiledi galiba. Oysa bir zamanlar öyle güçlüydük ki."

Paul öfkeyle atıldı: "Sefil değiliz!"

"Değil miyiz?"

Dük dönüp oğluna baktı; sert bakan gözleri mor halkalarla çevriliydi, ağzının bir kenarı da alaycı ve inançsız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Annenle evlenmeliydim, onu düşesim yapmalıydım. Ama bekârlığım bazı Hanedanlara beni kızlarıyla evlendirip ittifak kurma umudu veriyor." Omuz silkti. "Bu yüzden..."

"Annem bana bunu açıklamıştı."

"İnsanlar en çok cesur liderlerin peşinden gider," dedi Dük. "Bu yüzden cesur gibi davranıyorum."

Paul, "İyi bir lidersin," diye itiraz etti. "Halkını iyi yönetiyorsun. İnsanlar seni seviyor, kendi rızalarıyla peşinden geliyor."

"Propaganda bürom çok iyi çalışıyor," dedi Dük. Tekrar dönüp dışarıya, havzaya baktı. "İmparator, Arrakis'in bizim için ne büyük fırsatlar içerdiğinin farkında değil. Ama bazen, kaçıp firari olsak daha mı iyi olurdu diye düşünmüyor değilim. Ortadan kaybolsak ne iyi olurdu diye düşünüyorum; halkın arasına karışıp..."

"Baba!"

"Evet, yorgunum," dedi Dük. "Bu arada, baharat artıklarını hammadde olarak kullanmaya başladığımızı ve bir filmşeridi fabrikası kurduğumuzu biliyor muydun?"

"Sahi mi?"

"Filmşeridi sıkıntısı çekmemeliyiz," dedi Dük. "Yoksa köylere ve şehirlere nasıl bilgi göndeririz? İnsanlar onları ne kadar iyi yönettiğimi öğrenmeli. Onlara söylemezsek nereden bilecekler?"

"Biraz dinlenmelisin," dedi Paul.

Dük tekrar oğluna baktı. "Neredeyse unutuyordum... Arrakis'in bir avantajı daha var. Burada her yerde baharat var. Yediğin her şeyde, havada bile. Bu da Suikastçılar Elkitabı'ndaki en tanınmış bazı zehirlere karşı doğal bağışıklık sağlıyor. Ayrıca her damla suyu idareli kullanmak zorunda olduğumuzdan, her türlü besin üretimini de son derece titiz

denetliyoruz; maya kültürlerini, topraksız yetişen bitkileri, çemavitleri, her şeyi denetliyoruz. Nasıl halkın büyük bölümünü zehirleyemezsek, düşmanlarımız da bizi zehirleyemez. Bize bu yolla saldıramazlar. Arrakis bize olumlu bir ahlaki ve etik imaj kazandırıyor."

Paul konuşacakken Dük onu susturdu. "Bunları birine söylemem gerekiyordu oğlum." İç geçirdi ve dışarıdaki çorak topraklara tekrar baktı; orada artık çiçekler bile görülmüyordu. Çiy toplayanların ayakları altında ezilmiş, sabah güneşinin altında solmuşlardı.

"Caladan'dayken egemenliğimizi deniz ve hava kuvvetlerimizle korurduk," dedi Dük. "Buradaysa çölü ele geçirmeliyiz. Sana bıraktığım miras bu Paul. Başıma bir şey gelirse sana ne olacak? Peşine düşerlerse... firari hanedan değil, gerilla hanedan olacaksın."

Paul konuşmaya çalıştı, ama söyleyecek söz bulamadı. Babasını ilk kez bu kadar umutsuz görüyordu.

"Arrakis'i elinde tutmak isteyen kişi, kendine olan saygısını yitirmesine yol açacak birtakım kararlar vermek zorunda kalabilir," dedi Dük. Pencereden dışarıyı, iniş alanının kenarındaki gönderden sarkan yeşilli siyahlı Atreides bayrağını gösterdi. "Şu onurlu bayrak, bazı kötülüklerin simgesi haline gelebilir."

Paul yutkunmaya çalıştı; boğazı kupkuru kesilmişti. Babasının sözlerindeki derin umutsuzluk ve teslimiyetçilik karşısında afallamıştı.

Dük cebinden bir enerji hapı çıkarıp susuz yuttu. "Güç ve korku," dedi. "Devlet yönetimi araçları. Sana daha sıkı bir gerilla eğitimi verilmesini emretmeliyim. Şu film-klipte sana 'Mehdi' ve 'Lisanü'l-Gayb' diyorlar. Son çare olarak bundan faydalanmayı deneyebilirsin."

Paul babasına bakarken, omuzlarının dikleştiğini gördü; hap etkisini gösteriyordu. Ama babasının korku ve şüphe dolu sözlerini anımsadı.

Dük, "Şu ekolojist nerede kaldı?" diye mırıldandı. "Thufir'e onu sabah erkenden buraya getirmesini söylemiştim."

Babam Padişah İmparator bir gün beni elimden tuttu; huzursuzluğunu annemden öğrendiğim yöntemler sayesinde hissettim. Beni Portreler Salonu'na, Dük Leto Atreides'in egosuretinin karşısına götürdü. Babamla Dük'ün birbirlerine ne kadar benzediğini fark ettim; ikisinin de yüzü zayıf ve yakışıklı, yüz hatları keskin, bakışları etkileyici ve soğuktu. "Kızım, prensesim, keşke bu adam kendine eş ararken daha büyük olsaydın," dedi babam. O sırada 71 yaşındaydı ve portredeki adamdan daha yaşlı görünmüyordu... Ben ise daha 14 yaşındaydım, ama o an bir şeyi anladığımı hatırlıyorum; babam, Dük'ün kendi oğlu olmamasına içten içe hayıflanıyordu ve onları birbirine düşman kılan siyasi zorunluluklardan hoşlanmıyordu.

—PRENSES IRULAN,
"Babamın Evinde"

Dr. Kynes'ın ihanet etmekle görevlendirildiği insanlarla ilk görüşmesi sarsıcı olmuştu. Efsaneleri yalnızca kültürel kökenlere dair ilginç ipuçları olarak görmekle övünen bir bilim insanıydı o. Ama o çocuk kadim kehanete tıpatıp uyuyordu. "Arayan gözleri" ve "vakur bir dürüstlüğü" vardı.

Tanrıça Ana'nın Mesih'i kendisiyle birlikte mi getireceği, yoksa Arrakis'te mi doğuracağı kehanette belirtilmiyordu elbette. Yine de, Kynes'ın görüştüğü kişilerin bu kehanete tuhaf bir şekilde uyduğu inkâr edilemezdi.

Sabahın ortasında, Arrakeen iniş alanının idare binasında tanışmışlardı. Biraz ileride rölantide çalışan armasız ornitopterin motoru uyuşuk bir böcek gibi vızıldıyordu; aracın yanında kılıcını çekmiş bir Atreides muhafızı durmaktaydı; kalkan kullandığı, etrafındaki havanın hafifçe dalgalanmasından anlaşılıyordu.

Kynes kalkanın havada oluşturduğu titreşimlere bakıp dudak büktü: *Arrakis'in onlara bir sürprizi olacak!*

Gezegenbilimci elini kaldırıp, yanındaki Fremen muhafıza durmasını işaret etti. Sonra da binanın girişine, plastik kaplı kayanın içlerine açılan karanlık deliğe doğru yürüdü. *Bu kocaman, yekpare bina nasıl da açıkta,* diye düşündü. Bir mağarada görüşmeleri çok daha uygun olurdu.

Girişteki bir hareket dikkatini çekti. Durup cüppesini düzeltti ve elini sol omzuna götürerek damıtıcı-giysisinin ayarlarını yaptı.

Giriş kapıları ardına dek açıldı. İçeriden tez adımlarla yürüyen Atreides muhafızları çıktı. Hepsi de düşük hızlı mermi atan sersemletici, kılıç ve kalkan taşıyordu. Şahin yüzlü, esmer tenli, siyah saçlı, uzun boylu bir adam peşlerinden geliyordu. Cüppe pelerininin göğüs kısmında Atreides arması vardı; adamın bu giysiye alışık olmadığı belliydi. Pelerininin kenarı damıtıcı-giysisinin bacak kısımlarına takılıyordu. Rahat yürüyemiyordu.

Adamın arkasından yine siyah saçlı, ama yüzü daha toparlak bir delikanlı gelmekteydi. Kynes on beşinde olduğunu bildiği bu gencin yaşından küçük gösterdiğini düşündü. Ama delikanlının genç bedeninde buyurgan, kendinden emin bir hava vardı; sanki diğer insanların göremediği şeyleri görüyor ve biliyordu. Sırtında babasının pelerininin aynısı olmasına karşın, bu pelerinleri hayatı boyunca kullanmışçasına rahat hareket ediyordu.

Kehanette "Mehdi başkalarının göremediği şeyleri fark edecek," deniyordu.

Kynes başını iki yana sallayarak kendine şöyle dedi: *Bunlar yalnızca insan.*

Onlar gibi çöle uygun giyinmiş biri peşlerinden geliyordu; Kynes bu adamı tanıdı... Gurney Halleck'ti. Halleck'e duyduğu öfkeyi bastırmak için derin bir soluk aldı. Halleck ona Dük ile veliahtının huzurunda nasıl davranması gerektiği konusunda nutuk çekmişti.

"Dük'e 'Lordum' veya 'Efendim' diyebilirsin. 'Soyludo-

ğan' demen de uygun olabilir, ama bu genellikle daha resmi durumlarda kullanılır. Dük'ün oğluna da 'genç efendi' veya 'Lordum' diyebilirsin. Dük hoşgörülü adamdır, ama laubalilikten hoşlanmaz."

Kynes grubun yaklaşmasını izlerken şöyle düşündü: *Arrakis'te kimin efendi olduğunu yakında öğrenirler. Beni o mentata yarım gece boyunca sorguya çektirirsiniz ha? Bir de kalkmış, baharat madenciliği teftişinizde size rehberlik etmemi istiyorsunuz?*

Kynes, Hawat'ın neyin peşinde olduğunu adamın sorduğu sorulardan anlamıştı. İmparatorluk üslerini istiyorlardı. Üslerin varlığını Idaho'dan öğrenmiş olmalıydılar.

Kynes, *Stilgar'a söyleyeyim de şu Idaho'nun kellesini Dük'e göndersin,* diye düşündü.

Dük ve maiyeti artık yalnızca birkaç adım ötedeydi; ayaklarındaki çöl botları kumları eziyordu.

Kynes eğilerek selam verdi. "Lordum, Dük Hazretleri."

Leto ornitopterin yakınında tek başına duran adama yaklaşırken onu incelemişti; Kynes uzun boylu, zayıf, çöl giysileri (bol cüppe, damıtıcı-giysi ve kısa botlar) giymiş bir adamdı. Kukuletasını geriye atmıştı, peçesi de yüzünün bir yanından sarkıyordu; kum rengi saçı uzun, sakalı seyrekti. Kalın kaşlarının altındaki gözleri mavi katmanlardan oluşan dipsiz kuyular gibiydi. Gözkapaklarında koyu lekeler vardı.

"Sen ekolojistsin," dedi Dük.

"Burada eski terimi kullanmayı yeğliyoruz Lordum," dedi Kynes. "Gezegenbilimci terimini kullanıyoruz."

"Nasıl istersen," dedi Dük. Paul'e baktı. "Oğlum, bu Değişim Yargıcı, anlaşmazlıkların hakemi, bu derebeyliğin yönetimini devralmamız sırasında formalitelere uyulup uyulmadığını denetlemekle görevli olan kişi." Kynes'a baktı. "Bu da oğlum."

"Lordum," dedi Kynes.

Paul, "Fremen misin?" diye sordu.

Kynes gülümsedi. "Hem siyeçlere hem de köylere kabul

edilirim, genç efendi. Ama Majesteleri'nin hizmetindeyim. İmparatorluk Gezegenbilimcisi'yim."

Paul başıyla onayladı; adamın gücünü hissetmiş ve etkilenmişti. Halleck idare binasının üst kat pencerelerinden birinden Paul'e Kynes'ı göstermişti: "İşte şu, Fremen muhafızlarıyla birlikte duran adam; şimdi ornitoptere doğru yürüyor."

Paul, Kynes'ı dürbünle biraz incelemişti; adamın ciddi ifadeli düz ağzı ile uzun alnı dikkatini çekmişti. Halleck, Paul'ün kulağına "Tuhaf bir adam," diye fısıldamıştı. "Çok dobra konuşuyor, belirsizliğe mahal vermiyor, sözünü sakınmıyor."

Arkalarında duran Dük, "Tam bir bilim insanı," demişti.

Paul şimdi, aralarında yalnızca bir metre varken, Kynes'ın kişiliğinin gücünü hissediyordu; adam hükmetmek için doğmuş bir soyluydu sanki.

"Anladığım kadarıyla bu damıtıcı-giysiler ve pelerinler için sana teşekkür etmeliyiz," dedi Dük.

"Umarım üstünüze tam olmuştur Lordum," dedi Kynes. "Fremen malı; adamınız Halleck'in verdiği ölçülere göre seçtim."

"Bu giysiler olmadan çöle gidemeyeceğimizi söylemen beni kaygılandırmıştı," dedi Dük. "Yanımıza bol miktarda su alabiliriz. Çölde fazla kalmayı düşünmüyoruz zaten, kaldığımız sürece de şu gördüğün eskort araçlar bizi koruyacak. Mecburi iniş yapmak zorunda kalmayız herhalde."

Dük'e bakan Kynes, onun vücudunun su dolu olduğunu gördü. Soğuk bir sesle konuştu: "Arrakis'te herhalde diye kestirip atmak olmaz. Bütün ihtimalleri konuşmak gerekir."

Halleck kaskatı kesildi. "Dük'e Lordum veya Efendim diye hitap edeceksin!"

Leto, Halleck'e sakin olması için gizlice el işareti yaptıktan sonra "Buralılar âdetlerimizi henüz bilmiyorlar Gurney," dedi. "Anlayışlı olmalıyız."

"Nasıl isterseniz Efendim."

"Dr. Kynes, sana müteşekkiriz," dedi Leto. "Bu giysileri verdiğini ve iyiliğimizi düşündüğünü unutmayacağız."

Paul o an aklına geliveren bir pasajı, T.K. İncili'nden bir pasajı yüksek sesle alıntıladı: "'Armağan, onu verenin lütfudur.'"

Bu sözcükler sessizlikte yankılandı. Kynes'ın idare binasının gölgesinde bıraktığı Fremen muhafızlar çömeldikleri yerden ayağa fırlayıp heyecanla bir şeyler mırıldanmaya başladı. Biri "Lisanü'l-Gayb!" diye haykırdı.

Kynes dönüp sert bir el hareketi yaparak muhafızını geri gönderdi. Diğerleri de geri çekilip, kendi aralarında homurdanarak binaya doğru uzaklaştılar.

"Çok ilginç," dedi Leto.

Kynes, Dük ile Paul'e dik dik baktıktan sonra, "Çöl yerlilerinin çoğu batıl inançlıdır," dedi. "Onlara aldırmayın. Zararsızdırlar." Ama efsanedeki sözü düşündü: "Seni kutsal sözlerle selamlayacaklar ve armağanların lütuf olacak."

Leto, Kynes hakkındaki yargısından -bu yargı kısmen Hawat'ın verdiği kısa, sözlü rapora dayalıydı (Hawat onun temkinli, şüpheci biri olduğunu söylemişti)- birden emin oldu; bu adam Fremen'di. Kynes yanında Fremen muhafızlarla gelmişti; bu Fremenler kendilerine yeni tanınan bir hakkı, şehirlere girme hakkını sınıyor olabilirlerdi... ama sanki onur kıtası gibiydiler. Kynes'ın özgürlüğe alışkın, gururlu, şüpheci, lafını sakınmayan, başına buyruk biri olduğu her halinden anlaşılıyordu. Paul yerinde bir soruyu, lafı dolandırmadan sormuştu.

Kynes artık yerlilerden biri olmuştu.

Halleck, "Artık yola çıksak iyi olmaz mı Lordum?" diye sordu.

Dük başıyla onayladı. "Topterimi ben kullanırım. Kynes benimle önde oturup bana kılavuzluk edebilir. Sen de Paul ile birlikte arkada otursun."

"Bir saniye lütfen," dedi Kynes. "İzninizle giysilerinizin emniyetli olup olmadığını kontrol etmeliyim efendim."

Dük tam konuşacakken Kynes ısrar etti: "Sizin canınız kadar kendiminkini de düşünüyorum... Lordum. Himayem-

deyken siz ikinizin başınıza kötü bir şey gelecek olursa kimin boğazının kesileceğini gayet iyi biliyorum."

Dük kaşlarını çatarak şöyle düşündü: *Oldukça hassas bir durum! Reddedersem alınabilir. Ama belki de benim için paha biçilmez biridir. Öte yandan... hakkında çok az şey bildiğim birinin kalkanımın içine girmesine, vücuduma dokunmasına izin vermeli miyim?*

Bu düşünceler zihninden hızla geçerken, çabuk karar vermesi gerektiğini biliyordu. "Sana güveniyoruz," dedi. Öne çıkıp cüppesini açtı; Halleck'in parmak uçlarında yükseldiğini, gerildiğini, pür dikkat kesildiğini, ama olduğu yerde kaldığını gördü. "Bu giysiler hakkında çok şey bildiğine göre, bilgilerini bizimle paylaşmanı rica ediyorum," dedi.

"Elbette," dedi Kynes. Leto'nun cüppesinin içine ellerini sokup giysinin nem geçirmez omuzluklarını kontrol ederken, "Buna temelde bir mikro-sandviç diyebiliriz; son derece etkili bir filtreleme ve ısı alışverişi sistemidir," dedi. Omuz kapaklarını oturttu. "Tenle temas eden katmanı gözeneklidir. Gözeneklerden geçen nem, normale yakın buharlaşma süreci esnasında vücudu serinletir. Diğer iki katmanda ise..." Kynes giysinin göğüslüğünü sıkıştırdı, "...ısı alışverişi sağlayan ince teller ve tuz çökelticiler bulunur. Böylece vücuda yitirdiği tuz geri verilir."

Dük kollarını kaldırırken, "Çok ilginç," dedi.

"Derin nefes alın," dedi Kynes.

Dük söyleneni yaptı.

Kynes koltukaltı kapaklarını inceleyip, birini yerine oturttu. "Vücut hareketleri, özellikle de solunum ve ozmotik hareketler pompalama gücünü sağlar," dedi. Göğüslüğü hafifçe gevşetti. "Geri kazanılan su, toplayıcı-keselerde birikir, oradan da bu tüp vasıtasıyla boynunuzdaki bağlantı noktasına gönderilir."

Dük tüpün ucuna bakmak için başını eğdi. "Hem etkili hem de konforlu," dedi. "İyi bir mühendislik tasarımı."

Diz çöken Kynes, diz kısımlarındaki kapakları inceledi. "İdrar ve dışkı, kalçalardaki keselerde işlemden geçer," diye-

rek ayağa kalktı; giysinin boyun kısmına dokunup, oradaki bir kapağı açtı. "Çölde açık havaya çıktığınızda bu filtreyi yüzünüze geçirmelisiniz; şu tüpün uçlarını burun deliklerinize iyice sokun; uçları burnunuza oturacak şekilde, tıkaç şeklindedir. Ağız filtresinden soluk alıp burun tüpünden verin. Fremen giysiniz iyi çalışıyorsa, günde en fazla bir yüksük dolusu su yitirirsiniz... Büyük Erg'de olsanız bile."

"Günde bir yüksük dolusu su ha," dedi Dük.

Kynes giysinin alın kısmına parmağını bastırdı. "Biraz kaşındırabilir. Rahatsız olursanız lütfen söyleyin. Biraz daha sıkıştırabilirim."

"Teşekkürler," dedi Dük. Kynes geri çekilirken Dük omuzlarını oynattı; şimdi kendini daha rahat hissediyordu; giysi üzerine daha iyi oturmuştu ve daha az rahatsız ediyordu.

Kynes, Paul'e döndü. "Şimdi bir de sana bakalım evlat."

Dük, *İyi bir adam, ama bize düzgün hitap etmesini öğrenmeli,* diye düşündü.

Paul kımıldamadan durup, Kynes'ın giysisini gözden geçirmesine izin verdi. Bu katmanlı, kaygan yüzeyli giysiyi giymek tuhaf bir his uyandırmıştı. Üst bilinci, ilk kez bir damıtıcı-giysi giydiğine emindi. Ama damıtıcı-giysiler konusunda deneyimsiz Gurney'nin talimatlarına uyarak giysinin yapışkan kısımlarını tenine tuttururken, kendini sanki böyle bir giysiyi daha önce de giymiş gibi rahat hissetmişti. Soluk hareketlerinden azami pompalama gücü almak için göğüslüğünü sıkıştırırken, neyi neden yaptığının gayet bilincindeydi. Boyun ve alın kısımlarını sıkıştırırken de, bunu yapmasının sebebinin sürtünmeden dolayı derisinin su toplamasını önlemek olduğunu biliyordu.

Kynes doğrulup geri çekildi; yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Daha önce hiç damıtıcı-giysi giydin mi?" diye sordu.

"İlk kez giyiyorum."

"Öyleyse biri düzeltti, değil mi?"

"Hayır."

"Çöl botlarını ayak bileklerine kadar kıvırmışsın. Bunu yapmanı kim söyledi?"

"Doğrusu... bu gibi geldi."

"Kesinlikle haklısın."

Kynes yanağını ovuşturup efsaneyi düşündü: "Âdetlerinizi sanki aranızda büyümüş gibi bilecek."

"Zaman harcıyoruz," dedi Dük. Onları bekleyen topteri gösterip, oraya doğru yürümeye başladı; muhafızların selamına başıyla karşılık verdi. Toptere bindi, emniyet kemerini taktı, kumanda panelini ve cihazları kontrol etti. Diğerleri içeri girerken topter gıcırdadı.

Kynes emniyet kemerini taktıktan sonra kendini topterin rahat koltuğuna bıraktı... içerisi oldukça konforluydu, koltuklar yumuşak ve grimsi yeşil kumaşla kaplıydı, cihazlar ışıl ışıldı, kapılar kapanıp havalandırma sistemi devreye girince Kynes'ın ciğerlerine filtrelenip nemlendirilmiş hava doldu.

Bu hava mis gibi! diye düşündü.

"Havalanmaya hazırız efendim," dedi Halleck.

Dük kanatlara güç verince, topterin bir iki kez kanat çırptığını hissettiler. On metre yükseldiler; aracın arka kısmındaki jet motorları tıslayarak çalıştıkça ornitopter kanat çırparak, diklemesine havalanıyordu.

"Güneydoğuya, Kalkan Duvarı'nın ardına," dedi Kynes. "Kum-ustanıza ekipmanlarını oraya götürmesini söyledim."

"Tamam."

Dük, topteri yan yatırıp güneydoğuya yöneltti; peşlerinden gelen araç koruma pozisyonundaydı.

"Bu damıtıcı-giysileri tasarlayıp üretmek kolay iş olmasa gerek," dedi Dük.

"Belki bir gün size bir siyeç fabrikasını gezdiririm," dedi Kynes.

"Bunu çok isterim," dedi Dük. "Bu giysiler bazı garnizon şehirlerinde de imal ediliyormuş galiba?"

"Ama onlarınki kalitesiz oluyor," dedi Kynes. "Canına değer veren kumul insanı Fremen giysisi giyer."

"Bunu giyen, günde en fazla bir yüksük dolusu su kaybediyor demek?"

"Giysiyi doğru dürüst giyer, alın kısmını iyice sıkıştırır,

tüm kapakları yerine iyice oturtursanız, su kaybınızın büyük bölümü avuçlarınızın terlemesinden kaynaklanır," dedi Kynes. "Ellerinizi önemli bir iş için kullanmayacaksanız giysinin eldivenlerini de takabilirsiniz, ama çölde açık havaya çıkan Fremenler avuçlarını katranruhu çalısı yaprağı suyuyla ovar. Bu terlemeyi önler."

Dük sol tarafına, Kalkan Duvarı'nın sivri tepelerine baktı; girintili çıkıntılı kayaların arasında uçurumlar vardı. O sarımsı kahverengi lekelerin içinden siyah, kırık fay hatları geçiyordu. Sanki o bölgenin tamamı uzaydan atılmış ve düşüp paramparça olmuştu.

Sığ bir havzanın üstünden geçtiler. Havza ile güneye açılan kanyon arasında gri çöl uzanıyordu. Havzanın içine girmiş kumdan parmaklar, koyu renkli kayaların arasındaki kuru bir deltaydı.

Kynes arkasına yaslanıp Dük'ün damıtıcı-giysisinin içindeki, sudan şişmiş vücudunu düşündü. Bu insanların cüppelerinin üstünde kalkan kemerleri, bellerinde düşük hızlı mermi atan sersemleticiler, boyunlarındaki kablolarda bozuk para büyüklüğündeki acil durum telsizleri vardı. Dük ve oğlu bileklerinde kınlı bıçaklar taşıyordu; kınlar epey yıpranmış gibiydi. Kynes bu insanlarda yumuşaklığın ve silahlara dayalı gücün tuhaf bir karışımını görüyordu. Harkonnenlara hiç benzemiyorlardı.

Leto, "İmparator'a buradaki hükümet değişikliğinden bahsederken, kurallara uyduğumuzu söyleyecek misin?" diye sordu. Dönüp Kynes'a bir bakış fırlattı.

"Harkonnenlar gitti; siz geldiniz," dedi Kynes.

Leto, "Her şey kitabına uygun mu peki?" diye sordu.

Kynes'ın çenesindeki bir kasın hafifçe seğirmesi, bir an gerildiğinin göstergesiydi. "Ben gezegenbilimci ve Değişim Yargıcı olarak yalnızca İmparator'a hizmet ederim, Lordum."

Dük acı acı gülümsedi. "Ama ikimiz de gerçekleri biliyoruz."

"Çalışmalarımı Majesteleri'nin desteklediğini hatırlatırım."

"Öyle mi? Çalışmaların nelermiş peki?"

Kısa bir sessizlik oldu; Paul, *Babam Kynes'ın üstüne fazla gidiyor,* diye düşündü. Halleck'e göz attı; ama ozan-savaşçı pencereden dışarıya, çorak araziye bakmaktaydı.

Kynes soğuk bir sesle konuştu: "Gezegenbilimci olarak görevlerimi kastediyorsunuz herhalde?"

"Elbette."

"Genel olarak kurak toprak biyolojisi ve botaniği üstüne araştırmalar yapıyorum. Biraz da jeolojik işler; toprak sondajı ve testleri. Bir gezegenin içerdiği olasılıklar sonsuzdur."

"Baharat üstüne de araştırma yapıyor musun?"

Kynes dönünce, Paul adamın yanağında beliren çizgiyi fark etti. "Bu tuhaf bir soru Lordum."

"Kynes, buranın artık benim derebeyliğim olduğunu unutma. Yöntemlerim Harkonnenların yöntemlerinden farklıdır. Baharat üstüne araştırma yapmana itirazım yok, elde ettiğin bulguları benimle paylaştığın sürece." Leto gezegenbilimciye baktı. "Harkonnenlar baharat üstüne araştırma yapılmasını yasaklamıştı, değil mi?"

Kynes yanıt vermeden, Dük'ün bakışlarına karşılık verdi.

"Açık konuşabilirsin, başına bir şey gelmez, korkma," dedi Dük.

Kynes, "İmparatorluk Sarayı hakikaten buradan çok uzakta," diye mırıldandı. *Bu sudan şişmiş işgalci ne bekliyor ki?* diye düşündü. *Onun tarafına geçecek kadar aptal olduğumu mu sanıyor?*

Dük gözlerini gittikleri yönden ayırmadan güldü. "Sesinde hınç var. Buraya ehli katil çetemizle gelip çöreklendik, değil mi? Bir de kalkmış, Harkonnenlardan farklı olduğumuzu hemen anlamanı bekliyoruz, değil mi?"

"Siyeç ve köylerde her tarafa astırdığınız propaganda afişlerini gördüm," dedi Kynes. "'Dük'ünüzü sevin, o iyidir!' Askerleriniz..."

Halleck, "Bana baksana sen!" diye bağırdı. Pencereden dönüp öne eğilmişti.

Paul elini Halleck'in koluna koydu.

"Gurney!" dedi Dük. Dönüp arkasına baktı. "Bu adam uzun süre Harkonnenların idaresinde yaşadı."

Halleck arkasına yaslandı. "Evet."

"Adamınız Hawat kurnaz biri, ama niyeti çok belliydi," dedi Kynes.

Dük, "O üsleri bize açacak mısın?" diye sordu.

Kynes, "O üsler Majesteleri'ne ait," diye kestirip attı.

"Ama kullanılmıyorlar."

"Kullanılabilirler."

"Majesteleri bunu mu istiyor?"

Kynes, Dük'e dik dik baktı. "Arrakis cennet olabilirdi, yöneticileri baharattan başka şeylerle de ilgilenseydi eğer!"

Dük, *Sorumu yanıtlamadı,* diye düşündü. "Bir gezegen para harcanmadan nasıl cennet olur ki?" dedi.

"Para, hizmet satın alma aracından başka nedir ki?" dedi Kynes.

Dük *Ah, şimdi anlaşıldı!* diye düşündü. "Bu konuyu başka zaman konuşuruz," dedi. "Kalkan Duvarı'nı geçmek üzereyiz sanırım. Aynı rotada devam edeyim mi?"

Kynes "Aynı rotada," diye mırıldandı.

Paul pencereden dışarı baktı. Altlarında uzanan engebeli arazi katman katmandı; ileride çorak, kayalıklı bir ova ve bıçakla kesilmiş gibi dümdüz inen bir uçurum vardı. Uçurumun ötesinde, tırnak büyüklüğünde görünen hilal şeklindeki kumullar ufka dek uzanıyordu; aralarında yer yer donuk lekeler seçiliyordu. Bunların kum olmadığı belliydi. Belki de kayalıklardı. Sıcaktan titreşen hava, Paul'ün görüşünü bulandırıyordu.

"Aşağıda hiç bitki var mı?" diye sordu.

"Çok yok," dedi Kynes. "Bu enlemin yaşam kuşağı genel olarak küçük su hırsızları dediğimiz bitkilerden oluşur; bunlar birbirinin suyunu çalabilir ve çiyden faydalanabilir. Çölün bazı kısımları canlılarla doludur, ama bunların hepsi de çetin çöl koşullarına uyum sağlamıştır. Bir gün sen de aşağıda mahsur kalırsan, onların davranışlarını taklit et; yoksa ölürsün."

Paul, "Yani başkalarının suyunu mu çalayım?" diye sordu. Bu fikir onu kızdırmıştı; sesi öfkesini ele vermişti.

"Bunu yapanlar var, ama kastettiğim tam olarak bu değildi," dedi Kynes. "Anlarsın ya, benim iklimimde yaşamak insanın suya bakışını değiştirir. Su hiç aklından çıkmaz olur. Hiçbir şeyin içindeki suyu harcamamayı öğrenirsin."

Dük, *Benim iklimim mi?* diye düşündü.

"İki derece güneye sapın Lordum," dedi Kynes. "Batıdan fırtına geliyor."

Dük başıyla onayladı. O yöndeki sarımsı kahverengi toz girdabını fark etmişti. Topteri yan döndürürken, onlara eşlik eden topter de o tarafa dönünce, çölden yansıyan açık turuncu ışığın o aracın kanatlarından yansıdığını gördü.

"Böylece fırtınadan kurtulduk," dedi Kynes.

"O kum fırtınasının içinde uçmak tehlikeli olmalı," dedi Paul. "En sert metalleri bile parçalayabildiği doğru mu?"

"Bu yükseklikte kum değil toz fırtınası olur," dedi Kynes. "Bu fırtınaların tehlikeli tarafı görüş mesafesinin azalması, girdap etkisi ve motorlara toz dolmasıdır."

Paul, "Bugün baharat madencilerinin çalışmasını izleyecek miyiz?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla," dedi Kynes.

Paul arkasına yaslandı. Annesinin "bir insanı kaydetmek" dediği şeyi yapmak için sorular sormuş ve hiper-farkındalığını kullanmıştı. Artık Kynes'ı tamamen kaydetmişti; ses tonunu, yüzünün ve hareketlerinin her ayrıntısını kaydetmişti. Adamın cüppesinin sol yeninin tuhaf kıvrımı, orada kınlı bir bıçak gizli olduğunu gösteriyordu. Belinde de tuhaf bir şişlik vardı. Çöl adamlarının gerekli, ufak tefek şeyler taşımak için bellerine kuşak bağladıkları söylenirdi. Belki de o şişliğin sebebi böyle bir kuşaktı; gizli bir kalkan kemeri olamazdı. Kynes'ın cüppesinin boyun kısmına, başı yaban tavşanı şeklinde olan küçük bir bakır iğne geçirilmişti. Omuzlarına düşmüş kukuletasının kenarında da ona benzer, daha küçük bir iğne vardı.

Paul'ün yanında oturan Halleck yan dönüp koltuğun ar-

kasından balisetini aldı. Halleck enstrümanı akort ederken Kynes etrafa bakındı, ama sonra dikkatini tekrar yola verdi.

Halleck, "Ne dinlemek istersiniz genç efendim?" diye sordu.

"Sen seç Gurney," dedi Paul.

Halleck kulağını enstrümanın gövdesine yaklaştırdı, akor bastı ve usulca şarkı söylemeye başladı:

"Atalarımız balsıra yerdi çölde,
Kasırgaların estiği sıcak yerlerde.
Tanrım, koru bizi o korkunç diyardan!
Koru bizi... n'olur koru bizi
O kuru ve susuz diyardan."

Kynes, Dük'e bakarak konuştu: "Yanınıza fazla muhafız almadınız Lordum. Bütün adamlarınız onun gibi çeşitli alanlarda kabiliyetli midir?"

"Gurney mi?" Lord güldü. "Gurney eşsizdir. Onu yanımda tutmamın sebebi gözlerinin keskinliği. Gözünden pek az şey kaçar."

Gezegenbilimci kaşlarını çattı.

Halleck şarkının ritmini kaçırmadan araya girdi:

"Çünkü ben bir çöl baykuşu gibiyim, oh!
Ah! Bir çöl baykuşu gibiyiiim!"

Dük elini uzatıp kumanda panelinden bir mikrofon aldı, başparmağıyla düğmesine bastı ve konuşmaya başladı: "Eskort Gamma, Lider konuşuyor. Sektör B'de, saat dokuz pozisyonunda uçan bir nesne var. Tanımlayabilir misiniz?"

"Yalnızca bir kuş," diyen Kynes "gözleriniz keskin," diye ekledi.

Panel hoparlöründen cızırtılar geldi. Sonra: "Eskort Gamma konuşuyor. Nesne tam boy büyütülerek incelendi. İri bir kuş."

Paul o yöne bakıp da gökyüzünde, çok uzaklarda ara ara

hareket eden bir noktacık görünce, babasının pür dikkat kesildiğini fark etti. Babası tamamen algılarına odaklanmıştı.

"Çölün bu kadar içlerinde böyle iri kuşlar olduğunu bilmiyordum," dedi Dük.

"Muhtemelen kartaldır," dedi Kynes. "Buraya uyum sağlamış birçok yaratık var."

Ornitopter çıplak bir kaya düzlüğünün üstünden geçti. Paul iki bin metre yükseklikten aşağı bakınca, iki topterin yerde dalgalanarak ilerleyen gölgelerini gördü. Aşağısı düz gibi görünse de, gölgelerin girdiği şekiller bunu yalanlıyordu.

Dük, "Çölden yürüyerek sağ çıkabilen oldu mu hiç?" diye sordu.

Halleck çalmayı kesti. Yanıtı duymak için öne eğildi.

"Çölün içlerinden hayır," dedi Kynes. "Ama ikinci kuşaktan yürüyerek çıkabilenler oldu. Solucanların pek uğramadığı kayalık bölgelerden geçerek kurtuldular."

Kynes'ın sesinin titremesi Paul'ün dikkatini çekti. Aldığı eğitim pür dikkat kesilmesine yol açmıştı.

"Ahh, solucanlar," dedi Dük. "Onları bir ara görmeliyim."

"Belki bugün görürsünüz," dedi Kynes. "Nerede baharat varsa, orada solucanlar da vardır."

Halleck, "Mutlaka mı?" diye sordu.

"Mutlaka."

Dük, "Solucanlarla baharat arasında simbiyotik ilişki mi var?" diye sordu.

Kynes konuşurken dönünce, Paul adamın dudaklarını büzdüğünü fark etti. "Baharatın bulunduğu kumları koruyorlar. Her solucanın bir... bölgesi vardır. Baharata gelince... kim bilir? İncelediğimiz solucan türlerinden edindiğimiz bulgular, aralarında karmaşık kimyasal alışverişler olabileceğini gösteriyor. Solucan damarlarında hidroklorik asit izleri bulduk, vücutlarının başka yerlerinde de daha karmaşık asit formlarının izlerine rastladık. Size bu konuyla ilgili makalemi veririm."

Dük, "Kalkanlar işe yaramaz mı peki?" diye sordu.

Kynes horgörüyle, "Kalkanlar mı!" dedi. "Solucan bölge-

sinde kalkan çalıştırmak, ölüme davetiye çıkarmaktır. Solucanlar kalkanlara saldırmak için bölge sınırlarını bile hiçe sayarak çok uzaklardan gelir. Şimdiye kadar kalkanlı birinin solucanlardan kurtulabildiği olmamıştır."

"Solucanlar nasıl öldürülür peki?"

"Bir solucanı parçalamadan öldürmenin bilinen tek yolu, her halkasına ayrı ayrı yüksek voltajlı elektrik akımı vermektir," dedi Kynes. "Patlayıcılar bir solucanı sersemletebilir veya parçalayabilir, ama her halkanın kendine ait ayrı canı vardır. Atomikleri saymazsak, büyük bir solucanı tamamen yok edecek kadar güçlü bir bomba bilmiyorum. Solucanlar inanılmayacak kadar dayanıklıdır."

Paul, "Niye köklerini kurutmayı deneyen olmadı?" diye sordu.

"Çok pahalıya patlar," dedi Kynes. "Taranması gereken alan çok büyük."

Paul köşesine çekildi. Gerçeği algılama hissi, ses tonu değişimlerine odaklanmış dikkati, Kynes'ın yalan söylediğini, gerçeği tam olarak söylemediğini bildiriyordu. *Baharatla solucanlar arasında simbiyotik ilişki varsa, solucanları öldürmek baharatın yok olmasına yol açar,* diye düşündü.

"Neyse ki bu aralar kimse çölden yürüyerek çıkmak zorunda kalmayacak," dedi Dük. "Boynumuzda bu küçük telsizler varken, yardım çağırdık mı hemen gelir. Yakında bütün işçilerimiz bunlardan takacak. Özel bir kurtarma ekibi kuruyoruz."

"Çok güzel," dedi Kynes.

"Ses tonun öyle demiyor ama," dedi Dük.

"Öyle demiyor mu? İtirazım yok elbette, ama işe yaramayacağını söyleyebilirim. Kumsolucanlarının yaydığı statik elektrik, sinyallerin algılanmasını epey zorlaştırır. Telsizler işe yaramaz. Daha önce denendi. Arrakis'te teçhizat kullanmak zordur. Hele peşinize bir solucan düşmüşse, fazla zamanınız yoktur. En fazla on beş-yirmi dakikanız vardır."

Dük, "Ne tavsiye edersin peki?" diye sordu.

"Tavsiyemi mi soruyorsunuz?"

"Bir gezegenbilimci olarak tavsiyeni soruyorum, evet."

"Tavsiyeme uyacak mısınız peki?"

"Mantıklı bulursam evet."

"Pekâlâ Lordum. Asla yalnız seyahat etmeyin."

Dük dönüp ona baktı. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Asla yalnız seyahat etmeyin."

Halleck, "Ya bir fırtınada diğerlerinden ayrılıp iniş yapmak zorunda kalırsan?" diye sordu. "Öyle bir durumda yapılabilecek hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok diyemem," dedi Kynes.

Paul, "Sen olsan ne yaparsın?" diye sordu.

Kynes dönüp çocuğa dik dik baktıktan sonra bakışlarını tekrar Dük'e çevirdi. "Damıtıcı-giysimi korumaya özen gösteririm. Solucan bölgesinin dışında veya kayalık bir yerdeysem, aracın içinde beklerim. Kumlu bir bölgedeysem, araçtan olabildiğince çabuk uzaklaşırım. En az bin metre. Sonra cüppemin altına saklanırım. Eninde sonunda bir solucan gelip aracı bulur, ama beni fark etmeyebilir."

Halleck, "Sonra?" diye sordu.

Kynes omuz silkti. "Solucanın gitmesini beklerim."

Paul ,"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Solucan gittikten sonra, yürüyerek çölden çıkmayı deneyebilirim," dedi Kynes. "Kumdavullarından ve gelgitli toz havzalarından uzak durarak, en yakın kayalık bölgeye doğru ağır ağır yürürüm. Oralarda böyle yerler çok vardır. Böylece kurtulma şansım olur."

Halleck, "Kumdavulları mı?" diye sordu.

"Sıkışmış kumların bulunduğu bölgelere denir," dedi Kynes. "En küçük bir adım attığınızda kumlar davul gibi titreşim yayar. O zaman da mutlaka bir solucan gelir."

Dük, "Peki ya gelgitli toz havzaları?" diye sordu.

"Çöldeki bazı çukurlar yüzyıllar geçtikçe tozla dolar. Bunların bazıları öyle engindir ki akıntıları ve dalgaları vardır. İçlerine adım atanı yutarlar."

Halleck arkasına yaslanıp balisetini çalmayı sürdürdü. Sonra şarkı söylemeye başladı:

"Çölün vahşi hayvanları avlanır orada
Masumların geçmesini bekler.
Ahh, sinirlendirme çöl tanrılarını,
Yoksa kimse okumaz mezartaşındaki yazıyı.
Çölün tehlikeleri..."

Birden susup çalmayı keserek öne eğildi.

"İleride toz bulutu var efendim."

"Gördüm Gurney."

"İşte aradığımız bu," dedi Kynes.

Paul ileriyi görmek için biraz doğruldu; otuz kilometre kadar ötede, çöl yüzeyinin biraz üstünde dönen sarı bir bulut vardı.

"Fabrika sürüngenlerinizden biri," dedi Kynes. "Yerde olduğuna göre, altında baharat olmalı. Gördüğünüz bulut, baharatın merkezkaç kuvvetiyle ayrıştırılmasından sonra dışarı püskürtülen tozdan oluşuyor. Başka hiçbir buluta benzemez."

"Üstünde hava taşıtları var," dedi Dük.

"İki... üç... dört gözcü görüyorum," dedi Kynes. "Solucanişareti kolluyorlar."

Dük, "Solucanişareti mi?" diye sordu.

"Sürüngene doğru ilerleyen bir kumdalgası. Çöl yüzeyine sismik sondalar da saplamışlardır muhtemelen. Bazen solucanlar fazla derinden gittiği için dalga oluşmaz." Kynes gökyüzüne baktı. "Etrafta bir taşıyıcı olmalı, ama göremiyorum."

Halleck, "Solucanlar mutlaka gelir ha?" diye sordu.

"Mutlaka."

Paul öne eğilip Kynes'ın omzuna dokundu. "Solucanların kendilerine ait bölgelerinin genişliği ne kadardır?" diye sordu.

Kynes kaşlarını çattı. Bu çocuk yetişkince sorular soruyordu.

"Solucanın boyutuna göre değişir."

Dük, "Ne kadar değişir?" diye sordu.

"İri solucanlar üç-dört yüz kilometrekarelik alanı kontrol edebilir. Küçüklerse..." Dük jet frenlerine basınca Kynes sustu. Duran kuyruk motorlarının uğultusu kesilirken, araç sar-

sıldı. Kanatlarını açıp çırpmaya başladı. Şimdi tam bir topture dönüşmüştü; Dük doğuyu, fabrika sürüngeninin ötesini sol eliyle işaret etti.

"Şu bir solucanişareti mi?"

Kynes öne eğilip Dük'ün gösterdiği noktaya baktı.

Yan yana sıkış tıkış oturan Paul ile Halleck de aynı yöne bakıyorlardı. Paul topterle birlikte duramayıp biraz daha ilerleyen bir eskort hava aracının kavis çizerek geri geldiğini gördü. Fabrika sürüngeni hâlâ üç kilometre ilerideydi.

Dük'ün gösterdiği yerde, ufka uzanan hilal şeklindeki kumulların titrek gölgelerinin arasından bir kumdalgası yaklaşıyordu... Paul'e su yüzeyinin hemen altından yüzen iri bir balığın suyu dalgalandırmasını çağrıştırdı.

"Solucan," dedi Kynes. "Epey iri." Arkasına yaslanıp panelden mikrofonu aldı ve yeni bir frekans tuşladı. Başlarının üstündeki kareli haritaya bakarak mikrofona konuştu: "Delta Ajax dokuzdaki sürüngen. Solucanişareti uyarısı. Delta Ajax dokuzdaki sürüngen. Solucanişareti uyarısı. Lütfen cevap verin." Bekledi.

Panel hoparlöründen önce cızırtılar geldi, sonra da bir ses duyuldu: "Delta Ajax dokuz konuşuyor. Kiminle görüşüyorum? Tamam."

"Pek kaygılanmışa benzemiyorlar," dedi Halleck.

Kynes mikrofona konuştu: "Kayıtsız uçuş... kuzeydoğunuzda, üç kilometre kadar uzaktayız. Solucanişareti üstünüze doğru geliyor; tahmini temas süresi yirmi beş dakika."

Hoparlörden başka bir ses gürledi: "Gözcü Kontrol konuşuyor. Solucanişareti doğrulandı. Temas süresi saptaması için bekleyin." Sessizlik oldu. Sonra: "Temasa yirmi altı dakika var. İyi bir tahmindi. O kayıtsız uçuşta kimler yer alıyor? Tamam."

Halleck emniyet kemerini çözmüştü; kâh Kynes'a kâh Dük'e doğru eğiliyordu. "Bu standart çalışma frekansı mı Kynes?"

"Evet. Niye sordun?"

"Kim dinleyebilir?"

"Sadece bu bölgede çalışan ekipler. Başkası dinleyemez."

Hoparlör tekrar cızırdadı. Sonra: "Delta Ajax dokuz konuşuyor. Solucanı ilk gören kim... ödülü kim alacak? Tamam."

Halleck, Dük'e baktı.

"Solucan uyarısını ilk yapan kişiye, toplanan baharat oranında ödül verilir," dedi Kynes. "Bu yüzden soruyor..."

"Onlara solucanı ilk kimin gördüğünü söyle," dedi Halleck.

Dük başıyla onayladı.

Kynes duraksadıktan sonra mikrofonu kaldırdı: "İlk gören Dük Leto Atreides. Dük Leto Atreides. Tamam."

Hoparlörden gelen cızırtılı ses resmileşti: "Anlaşıldı, teşekkürler."

Halleck, "Şimdi onlara ödülü aralarında paylaşmalarını söyle," diye emretti. "Dük'ün öyle istediğini söyle."

Kynes derin bir soluk aldıktan sonra konuştu: "Dük ödülü aranızda paylaşmanızı istiyor. Anlaşıldı mı? Tamam."

Hoparlörden gelen ses, "Anlaşıldı, teşekkürler," dedi.

"Halleck'in halkla ilişkiler konusunda da çok yetenekli olduğunu söylemeyi unuttum," dedi Dük.

Kynes dönüp kaşlarını şaşkınlıkla çatarak Halleck'e baktı.

"Böylece adamlarımız Dük'ün onların can güvenliğini düşündüğünü bilecek," dedi Halleck. "Haber yayılacak. Bölgesel bir çalışma frekansı kullandığımız için, Harkonnen ajanlarının dinlemesi de küçük bir ihtimal." Dışarıya, onlara eşlik eden muhafız aracına baktı. "Zaten burada çok güçlüyüz. Riske atılmaya değerdi."

Dük hava taşıtını fabrika sürüngeninden püsküren kum bulutuna doğru yöneltti. "Şimdi ne olacak?"

"Yakınlarda bir yerde kanatlı bir taşıyıcı var," dedi Kynes. "Gelip sürüngeni havaya kaldıracak."

Halleck, "Ya taşıyıcı arızalanmışsa?" diye sordu.

"O zaman biraz ekipman kaybı olur," dedi Kynes. "Sürüngenin tepesine yaklaşın Lordum; bu ilginizi çekecek."

Dük kaşlarını çatarak kumanda paneliyle uğraştı; sürüngenin üstündeki hava girdabına girdiler.

Paul aşağı baktığında, altlarındaki metal ve plastik canavarın havaya kum püskürttüğünü gördü. Sürüngen koyu sarı ve mavi renkli, çok bacaklı, dev bir kınkanatlı böceğe benziyordu. Boru şeklindeki, aşağı kıvrık, dev burnunu siyah kuma daldırmıştı.

"Rengine bakılırsa zengin bir baharat yatağı," dedi Kynes. "Son ana kadar çalışmayı sürdürecekler."

Dük kanatlara daha fazla güç verdi ve daha dik bir iniş için onları iyice açtı; sürüngenin üstünde süzülerek, döne döne alçaldılar.

Paul sürüngenin kıç tarafındaki borulardan püsküren sarı buluta, sonra da giderek yaklaşan solucan dalgasına baktı.

Halleck, "Taşıyıcıyı çağırmalarını duymamız gerekmez miydi?" diye sordu.

"Genellikle bunun için farklı bir frekans kullanılır," dedi Kynes.

Dük "Her sürüngenin yanında iki taşıyıcının beklemesi gerekmiyor mu?" diye sordu. "Aşağıdaki makinenin içinde yirmi altı adam ve değerli ekipmanlar var."

Kynes, "Yeterince tecrübeniz olmadığından ..." diye söze başladı.

Hoparlörden öfkeli bir ses yükseldi: "Taşıyıcıyı göreniniz var mı? Cevap vermiyor."

Hoparlörden cızırtılar geldi; sonra birden sinyal sesi duyuldu ve bunu sessizlik takip etti... sonra ilk ses tekrar konuştu: "Sırayla rapor verin! Tamam."

"Gözcü Kontrol konuşuyor. Taşıyıcıyı son gördüğümde epey yüksekteydi ve döne döne kuzeybatıya gidiyordu. Şimdi görmüyorum. Tamam."

"Gözcü bir: olumsuz. Tamam."

"Gözcü iki: olumsuz. Tamam."

"Gözcü üç: olumsuz. Tamam."

Sessizlik.

Dük aşağı baktı. Kullandığı aracın gölgesi sürüngenin tam üstünden geçiyordu. "Yalnızca dört gözcü var, öyle mi?"

"Evet," dedi Kynes.

"Bizde toplam beş hava aracı var," dedi Dük. "Bizim araçlarımız daha büyük. Her birine fazladan üç kişi alabiliriz. Her gözcü de fazladan ikişer adamla havalanabilir."

Paul aklından hesap yaptı: "Geriye üç adam kalıyor."

Dük, "Niye her sürüngene iki taşıyıcı tahsis edilmiyor?" diye bağırdı.

"Ekipmanınız yetersiz," dedi Kynes.

"İşte bu yüzden elimizdekileri korumalıyız!"

Halleck, "O taşıyıcı nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

"Görüş alanımızdan çıkmak zorunda kalmış olabilir," dedi Kynes.

Dük mikrofonu kapıp başparmağını mikrofon düğmesinin üstüne getirdi, sonra da duraksadı. "Bir taşıyıcıyı nasıl gözden kaybedebilirler?"

"Gözcülerin dikkati sürekli yerdedir; solucanişareti ararlar," dedi Kynes.

Dük düğmeye basıp mikrofona konuştu. "Dük'ünüz konuşuyor. Delta Ajax dokuz personelini almak için iniyoruz. Bütün gözcüler de aynı şeyi yapsın. Gözcüler doğu tarafına inecek. Biz batıya ineceğiz. Tamam." Uzanıp kendi kumanda frekans numarasını girdi ve muhafız araçlarına da emri tekrarladı; sonra mikrofonu Kynes'a verdi.

Kynes telsizi tekrar çalışma frekansına ayarlayınca hoparlörden bir ses çınladı: "...neredeyse tamamen baharatla doluyuz! Depo neredeyse tamamen dolu! Bunca baharatı kahrolası bir solucan yüzünden bırakamayız! Tamam."

Dük "Baharatı boşverin!" diye bağırdı. Sonra mikrofonu geri alıp konuştu: "Baharatı her zaman buluruz. Gemilerimizde toplam yirmi üç kişilik yer var, yani üç kişi açıkta kalacak. Çöp mü çekersiniz, ne yaparsınız bilmiyorum ama kimlerin gideceğini kararlaştırın. Bu bir emirdir!" Mikrofonu sertçe Kynes'ın eline tutuşturdu; Kynes'ın incinen parmağını salladığını görünce "Pardon," dedi.

Paul, "Ne kadar zaman kaldı?" diye sordu.

"Dokuz dakika," dedi Kynes.

"Bu gemi diğerlerinden daha güçlü," dedi Dük. "Kanatları

dörtte üç açıp jet motorlarıyla kalkış yaparsak bir kişi daha alabiliriz."

"Kum fazla yumuşak," dedi Kynes.

"Gemide fazladan dört kişi varken jet kalkışı yaparsak kanatlar kırılabilir Lordum," dedi Halleck.

"Bu geminin kanatları kırılmaz," dedi Dük. Tekrar kumanda panelini kullanmaya başladı; topter havada süzülerek sürüngenin yanına indi. Kanatlar toplanırken, araç kumda kayarak fabrikanın yirmi metre yakınında durdu.

Fabrika şimdi sessizdi; borularından kum püskürmüyordu. Hafif bir mekanik uğultu duyuluyordu o kadar. Dük yanındaki kapıyı açınca ses iyice belirginleşti.

Burun deliklerine hemen ağır ve boğucu tarçın kokusu doldu.

Gözcüler gürültülü kanat çırpışlarıyla süzülerek fabrikanın diğer tarafındaki kumların üstüne indi. Dük'ün koruma araçları da topterinin yanına düzgün bir sıra halinde indi.

Dışarıya, fabrikaya bakan Paul, topterlerin onun yanında küçücük kaldığını gördü; dev bir savaşçı böceğin yanındaki sivrisinekler gibiydiler.

"Gurney, Paul ile birlikte arka koltuğu söküp dışarı atın," dedi Dük. Kanatların dörtte üçünü açtı, açılarını ayarlayıp jet motorlarını kontrol etti. "O kahrolası makineden niye hâlâ çıkmadılar?"

"Taşıyıcıyı bekliyorlar," dedi Kynes. "Daha birkaç dakikaları var." Doğuya baktı.

Hepsi dönüp aynı yöne baktı. Solucandan eser yoktu, ama hava gerilim yüklüydü.

Dük mikrofonu alıp kumanda frekansını girdi ve "Gemilerden iki tanesi kalkan jeneratörlerini dışarı atsın," dedi. "Böylece birer adam daha taşıyabilirsiniz. Kimseyi o canavara bırakmayacağız." Tekrar çalışma frekansını girerek bağırdı: "Delta Ajax dokuzdakiler! Dışarı çıkın! Hemen! Dük'ünüz emrediyor! Hemen çıkın, yoksa o sürüngeni lazer topuyla parçalarım!"

Fabrikanın burnuna yakın bir yerde, arka tarafında ve te-

pesinin ortasında birer kapak açıldı. İçeriden çıkan insanlar kuma atladı. En son çıkan yamalı iş tulumlu, uzun boylu bir adamdı. Önce fabrikanın yan tarafına, sonra da kuma atladı.

Dük, mikrofonu panele asıp yan kapıyı açarak dışarı seslendi: "Gözcülere ikişer adam binsin."

Yamalı tulumlu adam, ekibini ikişer kişilik gruplara ayırıp, diğer tarafta bekleyen araçlara göndermeye başladı.

Dük "Dört kişi buraya!" diye bağırdı. "Dört kişi arkadaki araca!" Hemen arkasındaki muhafız topterini gösterdi. Adamları aracın kalkan jeneratörünü dışarı çıkarıyordu. "Dört kişi de şu araca!" Kalkan jeneratörü atılmış diğer muhafız gemisini işaret etti. "Diğerlerine de üçer kişi binsin! Koşsanıza çöl köpekleri!"

Uzun boylu adam ekibini gruplara ayırmayı bitirmişti; üç arkadaşıyla birlikte koşarak yaklaştı.

"Solucanı duyuyorum, ama göremiyorum," dedi Kynes.

O zaman diğerleri de duymaya başladı; uzaktan gelen, giderek yükselen, gıcırtılı bir sürünme sesiydi bu.

Dük, "Böyle tedbirsizlik olmaz," diye mırıldandı.

Araçlar etrafa kum savurarak kanat çırpıp havalanmaya başladı. Bu görüntü Dük'e eskiden yurdunun bir ormanında gördüğü bir manzarayı anımsattı; ormanın içindeki bir açıklığa dalınca, bir yaban öküzü ölüsünün üstünden havalanan leş yiyici kuşlar görmüştü.

Baharat işçileri sırayla Dük'ün peşinden, topterin yan tarafından girmeye başladı. Halleck onlara yardım etti; arka taraftan hepsini birer birer içeri çekti.

"Çabuk olun çocuklar!" diye bağırdı. "Çabuk girin!"

Bir köşede, terli adamların arasında sıkışan Paul, onların terinde korku kokusu aldı ve ikisinin damıtıcı-giysilerinin boyun kısmının iyi oturtulmamış olduğunu gördü. Bunu ileride ilgilenmek üzere hafızasına kaydetti. Babası damıtıcı-giysilerin giyilme tarzı konusunda katı kurallar koymalıydı. Böyle şeylere dikkat edilmezse adamlar laçkalaşırdı.

Son adam soluk soluğa içeri girip "Solucan!" dedi. "Saldırmak üzere! Havalanın!"

Dük koltuğuna otururken kaşlarını çattı: "Temas hesaplamasına göre daha neredeyse üç dakikamız var. Değil mi Kynes?" Kapıyı kapattı, sonra da tam kapanıp kapanmadığını kontrol etti.

"Aşağı yukarı üç dakika Lordum," dedi Kynes. *Bu Dük soğukkanlı bir adam,* diye düşündü.

"Her şey tamam Lordum," dedi Halleck.

Dük başıyla onayladı ve son muhafız aracının da havalanmasını seyretti. Kontağı çalıştırdı, kanatlarla panele bir kez daha baktı ve jet motorlarını harekete geçirecek düğmelere bastı.

Topter havalanırken Dük ile Kynes koltuklarına gömülünce, arkadakiler sıkıştı. Dük'ün aracı oldukça kendinden emin ve ustaca kullanması Kynes'ın gözünden kaçmamıştı. Topter artık iyice yükselmişti; dük kumanda panelini inceliyor ve sağına soluna dönüp kanatlara bakıyordu.

"Fazla ağırız Lordum," dedi Halleck.

"Aracı düşürecek kadar değil," dedi Dük. "Bizi tehlikeye atacağımı sanmamıştın, değil mi Gurney?"

Halleck sırıtarak, "Aklımdan bile geçmedi efendim," dedi.

Dük'ün uzun bir kavis çizdirdiği araç, sürüngenin üstünden geçti.

Bir köşeye sıkışmış haldeki Paul yanındaki pencereden aşağıya, kumların üstünde sessizce duran makineye baktı. Solucanişareti sürüngenin dört yüz metre kadar ötesinde kaybolmuştu. Ama şimdi fabrikanın altında sanki bir girdap vardı.

"Solucan, sürüngenin altında," dedi Kynes. "Pek az kişinin tanık olduğu bir olayı görmek üzeresiniz."

Sürüngenin bir yanındaki kumlar kabarıyordu. Dev makine sağa yatmaya başladı. Sürüngenin sağındaki kumlarda devasa bir girdap oluştu. Giderek daha hızlı dönüyordu. Yüzlerce metrelik alana kum ve toz yağmaya başlamıştı.

Sonra onu gördüler!

Kumda geniş bir çukur belirdi. İçinde parlak, beyaz, mızrak gibi dişler görülüyordu. Paul çukurun çapının fabrikanın

boyunun en az iki misli olduğunu tahmin etti. Kum ve toz bulutunun içindeki makinenin çukura doğru kaymasını seyretti. Makine tamamen içine girince çukur kapandı.

Paul'ün yanındaki adam, "Tanrım, ne korkunç bir canavar!" diye mırıldandı.

Bir başkası, "Bütün baharatımızı yuttu!" diye homurdandı.

"Biri bunun hesabını verecek," dedi Dük. "Yemin ederim ki verecek."

Paul babasının çok sinirli olduğunu sesinden anladı. Kendisi de öfkeliydi. Affedilmez bir israftı bu!

Sessizlik oldu; sonra Kynes'ın sesini duydular.

Kynes, "Yaradan'a ve Suyuna şükürler olsun," diye mırıldandı. "O'nun geliş gidişlerine şükürler olsun. Gelişiyle dünyayı arındırsın. Kullarına bahşettiği dünyayı korusun."

Dük, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Ama Kynes suskun kaldı.

Paul etrafında sıkış tıkış oturan adamlara baktı. Kynes'ın başının arkasına korkuyla bakıyorlardı. Biri "Liet," diye fısıldadı.

Kynes dönüp kaşlarını çatarak baktı. Adam geri çekilip sindi.

Kurtarılan adamlardan bir başkası kesik kesik öksürmeye başladı. Sonra, "Bu cehennem çukuruna lanet olsun!" dedi.

Sürüngenden en son çıkmış olan uzun boylu kumul insanı "Kapa çeneni Coss," dedi. "Yoksa öksürüğün iyice azacak." Adamlarının arasından geçerek Dük'ün hemen arkasına ulaştı. "Siz Dük Leto'sunuz sanırım," dedi. "Hayatımızı kurtardığınız için teşekkür ederiz. Siz gelmeden önce öleceğimizi düşünüyorduk."

Halleck, "Sus da Dük aracı kullansın," diye mırıldandı.

Paul, Halleck'e baktı. Babasının çene kenarının gerginlikten kırış kırış olduğunu Halleck de fark etmişti. Dük kızgın olduğunda çıt çıkarmamak gerekirdi.

Leto topterle havada geniş çemberler çizmeyi sürdürürken, kumlarda yeni bir hareket fark edince durdu. Solucan kumun derinliklerine çekilmişti ve şimdi kumdaki çukurdan, az önce fabrikanın bulunduğu yerden kuzeye doğru uzaklaşmakta olan

iki kişi görülüyordu. Çöl yüzeyinde kayarcasına, toz kaldırmadan ilerliyorlardı.

Dük, "Aşağıdakiler kim?" diye bağırdı.

Uzun boylu kumul insanı, "Bizimle gelen iki adam Lordum," dedi.

"Niye kimse onlardan bahsetmedi?"

Kumul insanı "Şanslarını denemeye karar verdiler Lordum," dedi.

"Lordum, bu adamlar çölde solucan bölgesinde kısılı kalanlara yardım etmenin mümkün olmadığını biliyorlar," dedi Kynes.

Dük öfkeyle, "Üsten onları alması için bir araç göndereceğiz!" dedi.

"Nasıl isterseniz Lordum," dedi Kynes. "Ama araç buraya vardığında adamlar muhtemelen çoktan ölmüş olacak."

"Olsun, yine de göndereceğiz," dedi Dük.

"Solucan geldiğinde sürüngenin hemen yanındaydılar," dedi Paul. "Nasıl kurtuldular?"

"Çukurun kenarlarının eğimi, aradaki mesafeyi olduğundan kısa göstermiştir," dedi Kynes.

Halleck, "Burada boşa yakıt harcıyorsunuz Lordum," demeye cesaret etti.

"Haklısın Gurney."

Dük aracı Kalkan Duvarı'na çevirdi. Diğer araçlar da çember çizmeyi bırakarak gelip her iki tarafta ve yukarıda konumlandılar.

Paul uzun boylu kumul insanı ile Kynes'ın söylediklerini düşündü. Tüm gerçeği söylemediklerini, hatta apaçık yalan söylediklerini sezmişti. Aşağıdaki adamların kumların üstünde özgüvenle, belli ki solucanın tekrar yüzeye çıkmasına yol açmayacak şekilde, kayarcasına yürüdüklerini görmüştü.

Fremenler! diye düşündü. *Başka kim kumda öylesine rahat yürüyebilir? Adamlar onların aşağıda kalmasına üzülmedi... çünkü tehlikede olmadıklarını biliyorlar. O ikisi burada nasıl sağ kalınacağını biliyor! O ikisi solucanları kandırmayı biliyor!*

Paul, "O fabrikada Fremenlerin ne işi vardı?" diye sordu.

Kynes birden ona döndü.

Uzun boylu kumul insanı faltaşı gibi açılmış gözlerini Paul'e dikti. Mavi gözleri içe doğru koyulaşıyordu. "Bu çocuk kim?" diye sordu.

Halleck doğrulup adamla Paul'ün arasına geçerek "Veliaht Paul Atreides," dedi.

Adam, "Niye aracımızda Fremenler olduğunu söylüyor?" diye sordu.

"Tasvirlere uyuyorlar," dedi Paul.

"Fremenleri bir bakışta tanıyamazsın!" dedi Kynes. Kumul insanına baktı. "Söyle. Kimdi o adamlar?"

Kumul insanı, "Diğer adamlardan birinin arkadaşları," dedi. "Baharat bölgesini görmek isteyen köylüler, o kadar."

Kynes başını çevirdi. "Fremenlermiş!"

Ama efsaneyi anımsamıştı: "Lisanü'l-Gayb tüm hilelerin ardındaki gerçeği görecek."

Kumul insanı "Artık ölmüşlerdir herhalde, genç lordum," dedi. "Arkalarından kötü konuşmamalıyız."

Ama Paul yalan söylediklerini seziyor, Halleck'in içgüdüsel olarak onu korumaya davranmasına sebep olan tehdidi hissediyordu.

Soğuk bir sesle konuştu: "Burası ölmek için korkunç bir yer."

Kynes başını çevirmeden, "Tanrı bir yaratığın belirli bir yerde ölmesini istediğinde, yaratığı ihtiyaçları sebebiyle oraya gelmeye mecbur bırakır," dedi.

Leto dönüp Kynes'a dik dik baktı.

Kynes aynı şekilde bakarak karşılık verirken, onu kaygılandıran bir gözlemini düşündü: Bu Dük, insan hayatına baharattan daha çok önem veriyordu. Adamları kurtarmak için hem kendinin hem oğlunun canını tehlikeye atmıştı. Baharat yüklü bir sürüngeni kaybetmeyi umursamamıştı bile. Adamların hayatının tehlikeye girmesiyse onu öfkelendirmişti. Böyle bir liderin adamları çok sadık olurdu. Onu yenmek zordu.

Kynes tüm önyargılarına karşın, elinde olmadan kendine şunu itiraf etmek zorunda kaldı: *Bu Dük'ü sevdim.*

Yücelik geçici bir deneyimdir. Asla kalıcı değildir. Kısmen insanoğlunun efsane yaratmaya meyilli hayal gücüne dayanır. Yüceliği deneyimleyen kişi, nasıl bir efsanenin içinde olduğunu anlamalıdır. Kendisine hangi imajın verildiğini düşünmelidir. Alay etmesini de bilmelidir. Böylece rolünü inanmadan oynar. Alaycılık kendini rolüne fazla kaptırmasını önler. Bu nitelik olmazsa, yücelik insanı yok eder.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Hava erkenden karardığı için, Arrakeen konağının yemek salonundaki süspansör lambaları yakılmıştı. Sarı kürelerden yayılan ışık yukarıdaki, boynuzları kanlı, siyah boğa kafasını ve Eski Dük'ün yağlıboya tablosunu aydınlatıyordu.

Bu tılsımların altındaki yemek masasının beyaz örtüsünün üstüne, Atreideslerin pırıl pırıl gümüş yemek takımları, kristal bardaklarla birlikte özenle dizilmişti; masanın etrafı ağır ahşap sandalyelerle çevriliydi. Tavanın ortasından sarkan büyük, klasik avize yanmıyordu. Tavanın karanlığına doğru yükselen zincirinin yukarı ucuna zehir-bulucu gizlenmişti.

Dük kapı eşiğinde durup salonu incelerken, zehir-bulucuyu ve toplumundaki anlamını düşündü.

Zehre ne kadar önem verdiğimiz, dilimizde bu kadar çok zehir adı olmasından anlaşılıyor, diye düşündü. *Kalleşçe cinayet işlemenin türlü türlü yollarını biliyoruz. Bu gece çomurki kullanmayı mı deneyecekler... içkime zehir mi katacaklar? Yoksa çomas mı kullanacaklar... yemeğimi mi zehirleyecekler?*

Başını iki yana salladı.

Uzun masanın üstündeki her tabağın yanında su dolu birer kulplu sürahi vardı. Dük masada fakir bir Arrakeen ailesine bir yıldan fazla yetecek kadar su bulunduğunu tahmin etti.

Kapının her iki yanında, sarı ve yeşil mermerden yapılmış, süslemeli, geniş birer küvet bulunuyordu. Her küvetin yanında havlular asılıydı. Kâhya, konukların içeri girerken ellerini su dolu küvetlere daldırıp yere su serpmelerinin ve ellerini sildikleri havluyu kapının önünde giderek büyüyen su birikintisine atmalarının âdetten olduğunu söylemişti. Yemekten sonra bu havlular dışarıda beklemekte olan dilencilere, suyunu sıkmaları için verilecekti.

Dük, *Harkonnen derebeyliğine özgü, tipik bir davranış,* diye düşündü. *İnsanları aşağılamak için akla gelebilecek her şeyi yaparlar.* Derin bir soluk aldı; sinirlenince karın kasları kasılmıştı.

"Bu âdeti kaldırıyorum!" diye mırıldandı.

Karşıdaki mutfakta çalışan bir hizmetçi kadın gördü; kâhyanın tavsiye ettiği, yaşlı, eklemleri boğum boğum olmuş hizmetçilerden biriydi bu. Dük elini kaldırıp onu çağırdı. Kadın gölgelerin içinden koşarak geldi; Dük kadının kösele gibi sertleşmiş yüzüne, masmavi gözlerine baktı.

"Buyrun Lordum?" Kadın başını eğerek gözlerini gizledi.

Dük eliyle küvetleri gösterdi. "Bunları ve havluları ortadan kaldırın."

"Ama... Soyludoğan..." Kadın başını kaldırdı; ağzı açık kalakalmıştı.

Dük, "Âdetleri biliyorum!" diye haykırdı. "Bu küvetleri ön kapıya götür. Yemeğimiz bitene dek, isteyen her dilenci bir fincan su alabilir. Anladın mı?"

Kadının buruş buruş yüzünde çeşitli ifadeler belirdi: can sıkıntısı, öfke...

Leto birden durumu kavradı; kadın ayaklar altında ezilecek o havluları satmayı, kapının önünde toplanmış zavallılardan üç beş kuruş kazanmayı ummuştu besbelli. Belki bu da âdettendi.

Yüzü asılan Dük, "Emirlerimin harfiyen yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmek için kapıya muhafız dikeceğim," diye homurdandı.

Dönüp hızla koridordan geçerek Büyük Salon'a girdi. Zihninde peş peşe beliren anılar, yaşlı ve dişsiz kadınların mırıltısı gibiydi. Denizi, dalgaları... kum yerine çimen gördüğü günleri... rüzgârda savrulan yapraklar misali geçip giden harika yazları anımsıyordu.

Bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Yaşlanıyorum, diye düşündü. *Ölümün soğuk pençesini hissettim. Hem de neden? Yaşlı bir kadının açgözlülüğü yüzünden.*

Büyük Salon'da, Leydi Jessica şöminenin önünde toplanmış kadınlı erkekli bir grubun ortasında durmaktaydı. Şöminede çıtır çıtır yanan ateşin ışığı mücevherleri, dantelleri, pahalı kumaşları turuncuya boyuyordu. Dük gruptakiler arasında Carthag'lı damıtıcı-giysi imalatçısını, elektronik cihaz ithalatçısını, Dük'ün kutup fabrikasının yakınında yazlığı olan su nakliyatçısını, Lonca Bankası'nın temsilcisini (sırım gibi ve soğuk biriydi), baharat madenciliği ekipmanlarının yedek parçalarını satan taciri ve görünürdeki işi gezegene gelen ziyaretçilere eskort temin etmek olsa da aslında mesleğini kaçakçılık, casusluk ve şantaj faaliyetleri için paravan olarak kullandığı söylenen zayıf, somurtkan kadını tanıdı.

Salondaki kadınların çoğu birbirine benziyordu; süslü, çekici, ama tuhaf bir şekilde soğuktular.

Dük, *Jessica ev sahibesi olmasaydı bile diğerlerinin yanında hemen dikkat çekerdi,* diye düşündü. Jessica mücevher takmamış, kıyafetinde de sıcak renkleri yeğlemişti; üstünde uzun bir açık kırmızı elbise vardı, saçını da toprak rengi bir kurdeleyle topuz yapmıştı.

Dük, Jessica'nın onu alttan alta iğnelemek için böyle giyindiğini, son zamanlardaki soğuk tavırlarının öcünü aldığı fark etti. Jessica, Dük'ün ona en çok bu sıcak renkleri yakıştırdığını biliyordu.

Grubun yakınında ama dışında, ışıldayan üniformasıyla Duncan Idaho duruyordu. Yüzü ifadesizdi; siyah kıvırcık

saçı özenle taranmıştı. Fremenlerin yanından çağrılmıştı ve Hawat ona yeni bir görev vermişti: "Leydi Jessica'yı koruma bahanesiyle sürekli göz hapsinde tutacaksın."

Dük etrafına bakındı.

Bir köşede duran Paul'ün etrafı, ona yaltaklanıp duran, Arrakeen sosyetesinden gençlerle çevriliydi; aralarında Malikâne Muhafızlarından üç subay geziniyordu. Dük özellikle genç kızlara dikkat etti. Düklük veliahtı onlar için ne büyük bir avdı. Ama Paul asil, resmi bir tavırla hepsine eşit davranıyordu.

Dük, *İyi bir Dük olacak*, diye düşündü. Birden bunun da ölüme dair bir düşünce olduğunu fark edince ürperdi.

Paul babasının kapıda durduğunu görünce bakışlarını kaçırdı. Etrafında toplanmış konuklara, içki bardakları tutan mücevherli ellere (ve içkileri dikkat çekmeden tahlil eden, uzaktan kumandalı zehir-buluculara) baktı. Etrafında gevezelik eden insanların yüzlerine bakarken, birden hepsinden tiksindi. Bu gördüğü yüzler, habis düşünceleri gizleyen ucuz maskelerdi; herkes içindeki derin sessizliği bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

Havamda değilim, diye düşündü ve Gurney'nin buna ne diyeceğini merak etti.

Keyifsiz olmasının sebebini biliyordu. Bu partiye katılmak istememişti, ama babası ısrar etmişti. "Koruman gereken bir statün var. Artık büyüdün, insan içine çıkmanın vakti geldi. Erkek oldun sayılır."

Paul babasının kapı eşiğinden salona göz gezdirdikten sonra Leydi Jessica'nın etrafını sarmış gruba doğru yürüdüğünü gördü.

Leto, Jessica'nın grubuna yaklaştığında, su nakliyatçısı bir soru soruyordu: "Dük'ün iklimi kontrol edeceği doğru mu?"

Dük adamın arkasından konuştu: "Henüz o konuyu düşünmedik beyefendi."

Adam arkasına döndü; yüzü toparlak ve esmerdi. "Ahh, Dük," dedi. "Sizi bekliyorduk."

Leto, Jessica'ya baktı. "Yapmam gereken bir iş vardı." Son-

ra tekrar su nakliyatçısıyla ilgilenerek, el yıkama küvetlerine dair verdiği emri anlatıp "Artık o eski âdetin sonu geldi," diye ekledi.

Adam, "Bu resmi bir emir mi Lordum?" diye sordu.

"Bunun cevabını.... eee... vicdanınıza bırakıyorum," dedi Dük. Arkasına dönünce, Kynes'ın gruba yaklaştığını gördü.

Kadınlardan biri, "Bence bu çok cömertçe bir hareket," dedi; "suyu..." Biri onu susturdu.

Dük, Kynes'a baktı; gezegenbilimci resmi İmparatorluk Memuru apoletlerine sahip, eski moda, koyu kahverengi bir üniforma giymiş, yakasına da mevkiini belli eden, başı gözyaşı şeklinde, ufak bir altın iğne geçirmişti.

Su nakliyatçısı öfkeli bir sesle "Yoksa Dük âdetlerimizi beğenmedi mi?" diye sordu.

"Bu âdet değiştirildi," dedi Dük. Kynes'a başıyla selam verirken, Jessica'nın kaşlarını çattığını fark edince, *Kaşlarını çatmak ona yakışmıyor, ama kavgalı olduğumuz söylentisini güçlendirecek,* diye düşündü.

Su nakliyatçısı, "Dük Hazretleri izin verirlerse, kendilerine âdetlerimiz hakkında bazı sorular sormak isterim," dedi.

Leto adamın birden aşırı kibar konuşmaya başladığını fark etmişti; gruptaki herkes susmuş, salondakiler dönüp onlara bakmaya başlamıştı.

Jessica, "Yemek vakti gelmedi mi?" diye sordu.

"Ama konuğumuzun soruları varmış," dedi Leto. Sonra su nakliyatçısına baktı; o toparlak yüzlü, iri gözlü, kalın dudaklı adama bakarken Hawat'ın raporunu anımsadı: "...bu su nakliyatçısı tehlikeli bir adam... adı Lingar Bewt, unutmayın. Harkonnenlar onu kullandı, ama asla tamamen kontrol edemedi."

Bewt gülümseyerek, "Su âdetleri çok ilginçtir," dedi. "Bu evdeki limonluğu ne yapacağınızı merak ediyorum. Orayı elinizde tutarak insanlara hakaret etmeyi sürdürecek misiniz Lordum?"

Leto öfkesine hâkim olarak adama baktı. Aklından hızla düşünceler geçiyordu. Bewt'in Dük'e kendi şatosunda, hem

de onunla bir ittifaka imza atmışken meydan okuması cesurcaydı. Ayrıca bunu yapması, ne kadar güçlü olduğunun göstergesiydi. Bu gezegende su güç demekti. Su kaynakları ve dağıtım şebekeleri bir işaretle yok edilirse (ki bu adam böyle bir şeyi yapabilecek güçte gibi görünüyordu), Arrakis'in sonu gelebilirdi. Belki de Bewt'in Harkonnenlara karşı kozu buydu.

"Lordum Dük ile benim limonlukla ilgili başka planlarımız var," dedi Jessica. Leto'ya gülümsedi. "Orayı elbette ki elimizde tutmayı planlıyoruz, ama Arrakis halkı adına. Günün birinde Arrakis'in ikliminin değiştirilebileceğini ve böylece o bitkilerin açık havada, her yerde yetiştirilebileceğini umuyoruz."

Leto, *Sağol Jessica!* diye düşündü. *Bakalım bizim su nakliyatçısı buna ne diyecek.*

"Su ve iklim kontrolüyle yakından ilgilendiğiniz belli," dedi Dük. "Ama başka alanlara da yatırım yapmanızı tavsiye ederim. Günün birinde su Arrakis'te değerli bir mal olmaktan çıkacak."

Hawat bu Bewt denen adamın teşkilatına sızma çabalarını artırmalı, diye düşündü. *Ayrıca hemen yedek su depoları inşa etmeye başlamalıyız. Kimse bana aba altından sopa gösteremez!*

Bewt başıyla onayladı; hâlâ gülümsüyordu. "Güzel bir hayal Lordum." Bir adım geri çekildi.

Leto, Kynes'ın yüzündeki ifadeye dikkat etti. Adam gözlerini Jessica'dan ayırmıyordu. Büyülenmiş gibiydi; âşık olmuş ya da dinsel transa geçmişti sanki.

Kynes kehanette söylenenleri anımsayarak donakalmıştı: "Ve onlar en değerli hayalini paylaşacak." Jessica'ya "Yolun kısaltılışını mı getiriyorsunuz?" diye sordu.

Su nakliyatçısı, "Ah, Dr. Kynes," dedi. "Fremen güruhunuzu bırakıp gelmişsiniz. Lütfettiniz."

Kynes, Bewt'e muğlak bir ifadeyle bakarak, "Çölde bir söz vardır: Suyun fazlası insanı ihtiyatsız yapar derler," dedi.

"Çölde bir sürü tuhaf söz vardır," dedi Bewt, ama sesi kaygılandığını ele veriyordu.

Jessica, Leto'nun yanına gidip koluna girdi; sakinleşmeye çalışıyordu. Kynes "yolun kısaltılışı" demişti. Bu terim eski dilde "Kuisatz Haderah" demekti. Gezegenbilimcinin tuhaf sorusu etraftaki diğer insanların dikkatini çekmemiş gibiydi; Kynes şimdi kadınlardan birine doğru eğilmişti ve kadının kendisine alçak sesle kur yapmasını dinliyordu.

Jessica *Kuisatz Haderah,* diye düşündü. *Missionaria Protectiva'mız o efsaneyi buraya da mı yaymış?* Bu düşünce Paul'e ilişkin gizli umudunu güçlendirdi. O Kuisatz Haderah olabilirdi. Sahiden olabilirdi.

Lonca Bankası temsilcisi, su nakliyatçısıyla sohbete dalmıştı; uğultuda bir ara Bewt'in sesi yükseldi: "Arrakis'i değiştirmeyi deneyen çok kişi oldu."

Dük, Kynes'ın bu sözü duyunca birden irkildiğini ve hemen doğrulup, kendisiyle flört eden kadından uzaklaştığını fark etti.

Çöken ani sessizlikte, Leto'nun arkasında duran uşak üniformalı bir malikâne muhafızı genzini temizleyip, "Yemek hazır Lordum," dedi.

Dük, Jessica'ya soran bakışlarla baktı.

Jessica, "Burada âdet, ev sahibi ile sahibesinin yemek masasına konukların ardından gitmesidir," dedi ve gülümseyerek ekledi: "Bu âdeti de değiştirelim mi Lordum?"

Dük soğuk bir sesle konuştu: "Bence iyi bir âdet. Şimdilik kalsın."

Hain olduğundan şüphelenirmiş gibi yapmayı sürdürmeliyim, diye düşündü. Yanlarından geçip giden konuklara baktı. *Kaçınız bu yalana inanıyor?*

Dük'ün soğukluğunu fark eden Jessica sebebini merak etti; bunu son hafta içinde sık sık merak etmişti. *Kendi kendisiyle savaşan bir adam gibi davranıyor,* diye düşündü. *Yoksa bu yemeği fazla erken düzenledim diye mi? Ama subaylarımızı yerel aristokrasiyle hızla kaynaştırmamız gerektiğini o da biliyor. Biz artık hepsinin annesi babası sayılırız. Bunu anlatmanın en iyi yolu da böyle bir sosyal paylaşım ortamı oluşturmak.*

Leto konukların geçip gitmesini izlerken, Thufir Hawat'ın

bu yemeğin verileceğini duyunca gösterdiği tepkiyi anımsadı: "Lordum! Kesinlikle izin vermiyorum!"

Dük acı acı gülümsedi. Fena kapışmışlardı. Dük yemeğe katılmakta diretince, Hawat başını iki yana sallayarak "İçimde kötü bir his var Lordum," demişti. "Arrakis'te her şey çok hızlı olup bitiyor. Bu Harkonnenların tarzı değil. Kesinlikle değil."

Paul babasının yanından, kolunda kendisinden yarım baş uzun bir genç kadınla geçti. Babasına soğuk bir bakış fırlattıktan sonra, genç kadının söylediği bir şeye başını salladı.

"Kızın babası damıtıcı-giysi imalatçısı," dedi Jessica. "Söylenene göre, çöl ortasında onun mallarını ancak salaklar kullanırmış."

Dük, "Paul'ün önündeki yaralı yüzlü adam kim?" diye sordu. "Onu tanımıyorum."

Jessica, "Listeye sonradan eklenenlerden biri," diye fısıldadı. "Gurney davet etti. Kaçakçı."

"Gurney mi davet etti?"

"Ben istedim. Hawat araştırdı; adam temiz, gerçi Hawat pek emin değil gibiydi. Adamın adı Tuek, Esmar Tuek. Önde gelen kaçakçılardan biri. Burada onu tanımayan yok. Sık sık ziyafetlere çağrılırmış."

"Burada ne işi var?"

"İşte herkes bu soruyu soracak," dedi Jessica. "Tuek sırf varlığıyla kuşku ve şüphe tohumları atacak. Ayrıca rüşvete karşı koyduğun kuralları gerekirse kaçakçılar cephesinden de dayatabileceğini göstermeye yarayacak. Bu fikir Hawat'ın da hoşuna gitti."

"Ama benim hoşuma gitmedi." Dük yanlarından geçen bir çifte başıyla selam verdi. Geride yalnızca birkaç konuğun kaldığını gördü. "Niye hiç Fremen davet etmedin?"

"Kynes var ya," dedi Jessica.

"Doğru, Kynes var," dedi Dük. "Başka küçük sürprizlerin de var mı peki?" Jessica'yı koluna alarak son çiftin arkasından yürümeye başladı.

"Hayır yok," dedi Jessica.

Sevgilim, o kaçakçının hızlı gemilere sahip olduğunu, ona rüşvet verebileceğimizi görmüyor musun? diye düşündü. *Burada işler ters giderse, Arrakis'ten kaçma imkânımız olmalı.*

Yemek salonuna girince Leto'nun kolunu bıraktı ve onun çektiği sandalyeye oturdu. Jessica oturunca, Leto masanın diğer ucundaki kendi yerine doğru sert adımlarla yürüdü. Bir uşak oturması için sandalyesini çekti. Herkes bir anda oturunca salonda kumaş hışırtıları ve sandalye gıcırtıları duyuldu, ama Dük oturmamıştı. Eliyle bir işaret yapınca, masanın etrafındaki uşak üniformalı malikâne muhafızları geri çekilip hazırola geçti.

Salona gergin bir sessizlik çöktü.

Masanın diğer ucundan bakan Jessica, Leto'nun ağız kenarlarının hafifçe titrediğini, yanaklarının öfkeden kızarmış olduğunu gördü. *Neye kızdı acaba?* diye kendine sordu. *Kaçakçıyı davet etmeme kızmış olamaz.*

"Aranızdan bazıları küvette el yıkama âdetini kaldırmamı sorguluyor," dedi Leto. "Bunu yapmamın bir sebebi var; size daha pek çok şeyin değişeceğini göstermek istiyorum."

Masadakiler suskun kaldı; horgörüyle bakıyorlardı.

Jessica, *Sarhoş olduğunu düşünüyorlar,* diye düşündü.

Leto su dolu kulplu sürahisini havaya kaldırdı; kulplu sürahi süspansör lambalarının aydınlığında ışıldadı. "İmparatorluk'un bir şövalyesi olarak, kadehimi size kaldırıyorum," dedi.

Diğerleri kulplu sürahilerini kaptılar; tüm gözler Dük'ün üstündeydi. Aniden çöken sessizlikte, bir süspansör lambası mutfak koridorundan gelen hafif esintide sallandı. Dük'ün şahini andıran yüzünde gölgeler gezindi.

"Buradayım ve burada kalacağım!" diye haykırdı.

Ağızlara götürülen kulplu sürahiler havada kalakaldı. Dük kolunu indirmemişti. "Canı gönülden benimsediğimiz vecizelerden birine içiyorum: 'Kalkınma ticaretle olur! Ticaret refah getirir!'"

Suyunu yudumladı.

Masadaki diğerleri de aynı şeyi yaptı. Şaşkın şaşkın bakışıyorlardı.

Dük, "Gurney!" diye seslendi.

Salonun Leto'nun bulunduğu taraftaki ucundan, bir duvar girintisiden Halleck'in sesi geldi. "Buradayım Lordum."

"Bize bir şarkı çal Gurney."

Duvar girintisinden bir minör akor sesi yayıldı. Dük'ün bir el hareketiyle rahata geçen hizmetçiler masaya yemek tabakları koymaya başladı: cepeda soslu haşlanmış çöl tavşanı, aplomage sirian, sebzeli çukka, melanj kahvesi (masaya yoğun bir baharat kokusu yayılmıştı), köpüklü Caladan şarabı gezdirilmiş pot-a-oie.

Dük hâlâ ayakta duruyordu.

Bekleyen konukların bakışları ayaktaki Dük ile masadaki yiyecekler arasında mekik dokurken, Leto "Eskiden ev sahiplerinin görevi konuklarını kendi becerileriyle eğlendirmekti," dedi. Kulplu sürahisini öyle sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Şarkı söyleyemem, ama size Gurney'nin şarkısının sözlerini okuyacağım. Kadehimi bu sözlere de kaldırıyorum, bu mevkiye gelmemiz için canını feda eden herkese kaldırıyorum."

Masadakiler huzursuzca kıpırdandı.

Jessica başını eğip, en yakınında oturan insanlara, toparlak yüzlü su nakliyatçısıyla karısına, soluk tenli ve haşin bakışlı Lonca Bankası temsilcisine (gözlerini Leto'ya dikmiş bakarken, ağzı açık bir bostan korkuluğuna benziyordu) ve masmavi gözlerini eğmiş, yüzü yara izli ve kırışıklı Tuek'e baktı.

Dük, "Düşünün dostlar... artık düşünemeyen askerleri," diye okumaya başladı.

"Bir avuç acı ve para için öldüler.
Ruhları gümüş yakalarımızı takıyor.
Düşünün dostlar... artık düşünemeyen askerleri.
Zamanda birer benekti onlar, hilesiz dolapsız.
Para hırsından kurtuldular.

Düşünün dostlar... artık düşünemeyen askerleri.

Ecelimiz sırıtarak gelince, biz de kurtulacağız para hırsından."

Dük son mısrayı bitirirken sesini giderek alçalttı. Sonra kulplu sürahisini ağzına dikip kana kana su içti, ardından da kulplu sürahiyi masaya küt diye bıraktı. Kulplu sürahinin ağzından sıçrayan sular keten masa örtüsünü ıslattı.

Diğerleri sularını huzursuzca, sessizce içtiler.

Dük kulplu sürahisini tekrar kaldırdı ve bu kez suyun yarısını yere döktü; şimdi masadaki diğerlerinin de aynı şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Onu ilk taklit eden Jessica oldu.

Diğerleri de bir an donup kaldıktan sonra kulplu sürahilerindeki suyu dökmeye başladılar. Jessica, babasının yanında oturan Paul'ün çevresindekilerin tepkilerini incelediğini gördü. Konukların tepkileri, özellikle de kadınlarınki Jessica'yı da hayrete düşürmüştü. Kulplu sürahilerdeki su temizdi, kullanılıp yere atılmış havlulardaki su gibi değildi. Konuklar sularını yere dökmek istemiyordu; elleri titriyordu, tereddüt ediyor ve huzursuzca gülüyorlardı, sonunda da suyu gönülsüzce döküyorlardı. Kadınlardan biri kulplu sürahisini düşürdü, partneri eğilip kulplu sürahiyi yerden alırken de yüzünü öte tarafa çevirdi.

Ama Jessica'nın dikkatini en çok çeken Kynes oldu. Gezegenbilimci kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, kulplu sürahisindeki suyu ceketinin altındaki bir şişenin içine boşalttı. Jessica'nın kendisini seyrettiğini fark edince, boş kulplu sürahisini sessizce ona doğru kaldırdı. Utanmış gibi görünmüyordu.

Halleck hâlâ balisetini çalıyordu, ama minör tondan çıkmıştı; kalabalığı neşelendirmek istercesine, oynak ve canlı bir hava çalmaktaydı.

Dük, "Yemeğe başlayalım," diyerek sandalyesine oturdu.

Jessica, *Kızgın ve kararsız,* diye düşündü. *O fabrika sürüngenini kaybetmek onu gereğinden fazla üzmüş. Belki de mesele*

sadece bu değildir. Umutsuz gibi davranıyor. Ansızın kapıldığı hüznü ve öfkeyi gizlemek için çatalını kaldırdı. *Neden öyle davranmasın ki? Gerçekten umutsuz.*

Gergin başlayan akşam yemeği giderek şenlendi. Damıtıcı-giysi imalatçısı, Jessica'nın aşçısını ve şarabını övdü.

"İkisini de Caladan'dan getirdik," dedi Jessica.

İmalatçı, çukkanın tadına bakıp "Nefis!" dedi. "Tek kelimeyle nefis! Melanjsız olması da çok iyi. Her şeye baharat konması bir süre sonra bıkkınlık veriyor."

Lonca Bankası temsilcisi, karşısında oturan Kynes'a baktı. "Doktor Kynes, bir fabrika sürüngeni daha solucanlara yem olmuş galiba."

"Haber çabuk yayılmış," dedi Dük.

Bankacı, gözlerini Leto'ya çevirerek "Yani doğru?" diye sordu.

Dük öfkeyle, "Elbette doğru!" dedi. "Kahrolası taşıyıcı ortadan kayboldu. Koca araç nasıl ortadan kaybolur?"

"Solucan geldiğinde, sürüngeni kurtaracak hiçbir şey yoktu," dedi Kynes.

"Ortadan kaybolmamalıydı!" dedi Dük.

Bankacı, "Kimse taşıyıcının gittiğini görmedi mi?" diye sordu.

"Gözcüler genellikle kumları gözler," dedi Kynes. "Başlıca görevleri solucanişaretlerini kollamaktır. Bir taşıyıcıda genellikle dört adam... iki pilot ve iki işçi bulunur. Bu adamlardan biri veya ikisi Dük'ün düşmanlarının hizmetindeyse..."

"Ahhh, anlıyorum," dedi bankacı. "Peki siz, Değişim Yargıcı olarak bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Konumumu çok dikkatli değerlendirmek zorundayım; bu masada konuşmayacağım kadar önemli bir mesele bu," dedi Kynes. *Şu iskeletin yaptığına bak!* diye düşündü. *Öyle ihlalleri görmezden gelme emri aldığımı biliyor.*

Bankacı gülümsedikten sonra yemeğine devam etti.

Jessica, Bene Gesserit Okulu'nda aldığı bir dersi hatırladı. Konu casusluk ve karşı casusluktu. Öğretmenleri mutlu gö-

rünen, şişman bir Rahibe Ana'ydı; kadının neşeli sesi, konuyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

"Tüm casusluk ve/veya karşı casusluk okullarında, öğrencilere belirli birtakım temel tepkiler vermeleri öğretilir. Her okulun disiplini ve yöntemi, öğrencilerine damgasını vurur. Bu yöntem analiz edilebilir ve öngörülebilir.

"Casuslar güdüsel açıdan birbirine benzer. Yani tüm casuslar, okulları veya amaçları farklı olsa da benzer saiklerle hareket eder. Önce bu unsuru analiz etmeyi öğreneceksiniz... Başta sorgucuların içsel eğilimini ele veren sorgulama yöntemlerini, ikinci olarak da analize tabi olanların dilsel ve düşünsel eğilimlerini yakından gözlemleyerek öğreneceksiniz. İncelediğiniz kişilerin ana dilini, hem seslerini hem de konuşma tarzlarını incelemek suretiyle kolaylıkla saptayabileceksiniz."

Jessica masada oğlu, Dük'ü ve konuklarıyla birlikte otururken korkunç bir gerçeği fark etti: Lonca Bankası temsilcisi bir Harkonnen ajanıydı. Giedi Prime şivesiyle konuşuyordu; şivesini çok iyi gizlese de, Jessica'nın eğitimli kulaklarından kaçmamıştı.

Yoksa Lonca, Atreides Hanedanı'na düşman mı oldu? diye kendine sordu. Bu düşünce karşısında afalladığını gizlemek için bir tabak yemek daha istedi; bir yandan da adamın niyetini ele veren sözlerini dinliyordu. *Lafı görünürde masum bir şeye getirecek, ama huzursuz edici imalarda bulunacak,* diye düşündü. *Tarzı bu.*

Bankacı ağzındaki lokmayı yutup bir yudum şarap aldı ve sağında oturan kadının bir sözüne gülümsedi. Sonra masanın ucunda oturan bir adamın söylediklerine kulak kabarttı; adam Dük'e yerel Arrakeen bitkilerinin dikensiz olduğunu açıklıyordu.

Bankacı, Jessica'ya bakarak "Arrakis'te kuşların uçuşunu izlemeyi seviyorum," dedi. "Gerçi bütün kuşlarımız leş yiyicidir elbette; çoğu su içmeden yaşar... kan içerler."

Masanın diğer ucunda, Paul ile babasının arasında oturan damıtıcı-giysi imalatçısının kızı güzel yüzünü buruşturup

kaşlarını çatarak "Suu-Suu, ne iğrenç şeyler söylüyorsunuz," dedi.

Bankacı gülümsedi. "Bana Suu-Suu derler, çünkü Seyyar Su Satıcıları Birliği'nin mali danışmanıyım." Jessica bir şey demeden bakmayı sürdürünce ekledi: "Su satıcıları 'Suu-suu-sûk!' diye bağırdığı için." Sonra onların bağırışını öyle iyi taklit etti ki, masadaki pek çok kişi güldü.

Jessica adamın sesindeki böbürlenmeyi sezmişti, ama daha çok dikkatini çeken bir şey vardı: O genç kadın, önceden kararlaştırılmış bir işaret verildikten sonra konuşmuştu. Bankacının söyleyeceği şeyi söylemesi için bahane yaratmıştı. Jessica, Lingar Bewt'e baktı; su kodamanı kaşlarını çatmış, yemeğiyle ilgileniyordu. Jessica bankacının ne demek istediğini anladı: "Ben Arrakis'teki en büyük güç kaynağını... yani suyu kontrol ediyorum."

Paul adamın sesindeki yapmacıklığı sezmiş, annesinin konuşmaları Bene Gesserit dikkatiyle takip ettiğini görmüştü. Oynanan oyunu bozmaya karar verdi. Bankacıya "Yani o kuşlar yamyam mı demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bu tuhaf bir soru genç efendi," dedi bankacı. "Kan içtiklerini söyledim, o kadar. Hemcinslerinin kanını içerler demedim."

"Tuhaf bir soru değil," dedi Paul; Jessica, Paul'ün sesinde kendisinden öğrendiği hazırcevaplık tonunu algıladı. "Genç organizmaların en büyük potansiyel rakiplerinin hemcinsleri olduğunu az çok okumuş herkes bilir." Paul yanındaki kızın tabağından çatalıyla bir lokma alıp yedi. "Aynı kaptan yerler. Temel ihtiyaçları aynıdır."

Banker kaskatı kesilip, kaşlarını çatarak Dük'e baktı.

"Oğlumu çocuk sanma, yanılırsın," dedi Dük. Gülümsedi.

Jessica masaya baktığında, Bewt'in keyfinin yerine geldiğini, Kynes ile kaçakçı Tuek'in de sırıttıklarını fark etti.

"Bu ekolojik bir kuraldır, genç efendi bu kuralı gayet iyi anlamış besbelli," dedi Kynes. "Hayat öğeleri arasındaki mücadele, bir sistemden bedelsiz enerji sağlamak için yapılır. Kan oldukça güçlü bir enerji kaynağıdır."

Bankacı çatalını bırakıp öfkeyle konuştu: "Fremen pislikler kendi ölülerinin kanını içermiş."

Kynes başını iki yana sallayarak, ders verircesine konuştu: "Kanını içmezler. Ama sonuçta bir insanın tüm suyu halkına... kabilesine aittir. Büyük Düzlüğün civarında yaşamanın getirdiği zorunluluklardan biridir bu. Orada su çok değerlidir, insan vücudunun yüzde yetmişiyse sudur. Ölü bir insanın artık o suya ihtiyacı olmaz elbette."

Bankacı ellerini masaya, tabağının iki yanına koydu; Jessica adamın sandalyesini geri itip ayağa kalkacağını ve salonu öfkeyle terk edeceğini düşündü.

Kynes, Jessica'ya baktı. "Masada böyle çirkin bir hususu açıkladığım için kusura bakmayın Leydim, ama yanlış bir şey söylendi, düzeltmem gerekiyordu."

Bankacı öfkeyle, "Fremenlerle yaşaya yaşaya insanlıktan çıkmışsın," dedi.

Kynes ona istifini bozmadan baktı; bankacının soluk, titreyen yüzünü inceledi. "Bana meydan mı okuyorsunuz beyefendi?"

Bankacı donakaldı. Yutkundu ve hemen ardından soğuk bir sesle konuştu: "Tabii ki hayır. Ev sahibimize ve sahibemize karşı öyle bir saygısızlık yapmam."

Jessica adamın korktuğunu sesinden, yüzünden, soluklarından, şakağında atan damardan anladı. Adamın Kynes'tan ödü patlıyordu!

"Ev sahibimiz ve sahibemiz hakarete uğrayıp uğramadıklarını anlayacak kapasitede insanlar," dedi Kynes. "İnsanın onurunu korumasının önemini bilen cesur insanlar. Şimdi... burada... Arrakis'te olmaları cesaretlerinin kanıtıdır."

Jessica, Leto'nun bu olanlardan hoşlandığını gördü. Oysa birçok kişi hoşlanmamıştı. Masada oturanlar her an kaçmaya hazırdı, elleri masanın altındaydı. İki istisna vardı: Bunlardan biri bankacının düştüğü zor duruma açıkça gülen Bewt, diğeriyse Kynes'tan işaret bekler gibi görünen kaçakçı Tuek'ti. Jessica, Paul'ün Kynes'a hayranlıkla baktığını gördü.

"Eee?" dedi Kynes.

Bankacı, "Hakaret etmek istememiştim," diye mırıldandı. "Sözlerim hakaret gibi algılandıysa özür dilerim."

"Özrün kabul edilmiştir," dedi Kynes. Jessica'ya gülümsedikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti.

Jessica kaçakçının da gevşediğini gördü. Adamın Kynes'ın yardımına koşmaya hazır gibi davrandığı, Jessica'nın gözünden kaçmamıştı. Kynes ile Tuek arasında bir tür ilişki olmalıydı.

Leto elindeki çatalı evirip çevirerek Kynes'a baktı. Ekolojistin Atreides Hanedanı'na bakışının değiştiği tavırlarından anlaşılıyordu. Kynes çöldeki yolculuk sırasında daha soğuk davranmıştı.

Jessica tekrar yemek ve içki servisi yapılmasını işaret etti. Hizmetçiler langues de lapins de garenne -kırmızı şarap ve mantar mayası sosu- getirdi.

Yemek masasında sohbetler azar azar tekrar başladı, ama Jessica konukların huzursuz olduğunu seziyordu; bankacının asık suratla yemek yediğini gördü. *Kynes onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi,* diye düşündü. Kynes'ın soğukkanlılıkla adam öldürebileceğinin tavırlarından anlaşıldığını fark etti. O adam gözünü kırpmadan cinayet işleyebilirdi; bu da Fremenlerin bir özelliği olsa gerekti.

Jessica solundaki damıtıcı-giysi imalatçısına dönüp "Arrakis'te suyun bu kadar önemli olması hayret verici," dedi.

İmalatçı, "Çok önemlidir," diye onayladı. "Bu nedir? Tadı nefis."

"Özel soslu yaban tavşanı dili," dedi Jessica. "Çok eskilerden kalma bir yemektir."

"Tarifini mutlaka almalıyım," dedi adam.

Jessica başını salladı. "Almanızı sağlayacağım."

Kynes, Jessica'ya bakarak, "Arrakis'e yeni gelenler genellikle suyun buradaki önemini ilk başta kavrayamaz," dedi. "Oysa bu Minimum Kanunu ile ilgili bir durumdur."

Kynes'ın kendisini sınadığını sesinden anlayan Jessica "Büyüme en az miktarda bulunan zaruri faktöre bağlıdır," dedi. "Doğal olarak da büyüme hızını en elverişsiz koşul belirler."

"Gezegensel sorunların farkında olan Büyük Hanedan mensuplarına sık rastlanmaz," dedi Kynes. "Arrakis'teki en elverişsiz koşul su. Ayrıca unutmayın ki büyüme kontrollü gerçekleşmezse de elverişsiz koşullar doğabilir."

Jessica, Kynes'ın gizli bir mesaj verdiğini sezdi, ama mesajı anlayamadı. "Büyüme," dedi. "Arrakis'in giderek artan nüfusuna yetecek, doğal bir su dolaşım sisteminin daha elverişli koşullar altında oluşturulabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Su nakliyatçısı, "İmkânsız!" diye haykırdı.

Jessica, Bewt'e döndü. "İmkânsız mı?"

"Arrakis'te imkânsız," dedi nakliyatçı. "O hayalpereste kulak asmayın. Bütün laboratuvar kanıtları onun savını çürütüyor."

Kynes, Bewt'e baktı; Jessica masadaki diğer herkesin sustuğunu, bu yeni atışmayı dinlemeye başladığını fark etti.

"Laboratuvar kanıtları çok basit bir gerçeği gözden kaçırmamıza yol açıyor," dedi Kynes. "O gerçek şu: Ele aldığımız meseleler dışarıda, bitkilerle hayvanların normal hayatlarını sürdürdükleri yerlerde doğdu ve hâlâ orada sürüyor."

Bewt horgörüyle, "Normal mi!" dedi. "Arrakis'te hiçbir şey normal değil!"

"Tam tersine," dedi Kynes. "Burada kendini sürdürecek bazı doğal döngüler yaratılabilir, ancak gezegenin kısıtlılıklarını ve üstündeki baskıları iyi anlamak kaydıyla."

"Bu asla yapılamayacak," dedi Bewt.

Dük ansızın bir şeyi kavradı; Kynes'ın tavrının ne zaman değiştiğini fark etti... Jessica'nın limonluğu Arrakis halkı adına elde tutma planından bahsetmesinden sonra değişmişti.

Leto, "Kendini sürdürecek bir sistem oluşturmak için ne gerekli Doktor Kynes?" diye sordu.

"Arrakis'in yüzde üçünü, karbon bileşikleri üreten ve besin olarak kullanılabilecek yeşil bitkilerle kaplamak yeterli."

Dük, "Tek sorun su mu?" diye sordu. Kynes'ın heyecanını hissettikçe o da heyecanlanmaya başlıyordu.

"Su diğer sorunlardan daha önemli," dedi Kynes. "Bu ge-

zegende bol oksijen var, ama normalde ona eşlik eden diğer öğeler, yani geniş bir bitki örtüsü ve büyük serbest karbondioksit kaynakları, örneğin volkanlar yok. Buradaki geniş arazilerde sıradışı kimyasal dönüşümler gerçekleşiyor."

Dük, "Üzerinde çalıştığın projeler var mı?" diye sordu.

"Tansley Etkisi'ni yaratmak için bol vaktimiz oldu; küçük, amatörce deneyler yaptık; artık bilimsel çalışmalarımda bu deneylerin sonuçlarından faydalanabilirim," dedi Kynes.

"Yeterince su yok," dedi Bewt. "Yeterince su yok."

Kynes, "Bewt Efendi su uzmanıdır," dedi. Gülümsedi, sonra da yemeğine geri döndü.

Dük sağ elini masaya vurup "Hayır, yanıt istiyorum!" diye bağırdı. "Doktor Kynes, yeterince su var mı?"

Kynes gözlerini tabağından ayırmadı.

Jessica adamın yüzünde beliren ifadeleri izledi. *Kendini iyi maskeliyor,* diye düşündü; ama artık onu tanımıştı ve az önce söylediklerine pişman olduğunu anladı.

Dük sert bir sesle, "Yeterince su var mı?" diye tekrar sordu.

"Olabilir," dedi Kynes.

Jessica, *Emin değilmiş numarası yapıyor!* diye düşündü.

Paul derin gerçeği algılama hissi sayesinde, Kynes'ın ne düşündüğünü anlamıştı; heyecanını gizlemek için, aldığı eğitimde öğrendiklerini sonuna kadar uygulamak zorunda kaldı. *Yeterince su var! Ama Kynes bunun bilinmesini istemiyor.*

"Gezegenbilimcimiz bir sürü ilginç hayal kurar," dedi Bewt. "Fremenlerle birlikte kehanetlerin gerçekleşmesini, peygamberlerin gelmesini bekler."

Masanın çeşitli yerlerinden kıkırtılar yükseldi. Jessica kimlerin güldüğüne dikkat etti: Kaçakçı, damıtıcı-giysi imalatçısının kızı, Duncan Idaho, eskort hizmeti veren gizemli kadın.

Bu gece burada tuhaf gerilimler var, diye düşündü. *Anlayamadığım bir sürü şey oluyor. Yeni bilgi kaynakları bulmalıyım.*

Dük bakışlarını Kynes'tan Bewt'e, sonra da Jessica'ya çevirdi. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış, sanki enerjisi tükenmişti. "Olabilir demek," diye mırıldandı.

Kynes hemen "Belki bunu başka zaman konuşsak daha iyi olur Lordum," dedi. "Öyle çok..."

Servis kapısından içeri dalan üniformalı bir Atreides askerinin muhafızların arasından telaşla geçerek Dük'ün yanına gittiğini görünce sustu. Adam eğilip Leto'nun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Jessica askerin Hawat'ın adamı olduğunu kepindeki armadan anlayınca huzursuzlandı ve bunu belli etmemeye çalıştı. Damıtıcı-giysi imalatçısının yanındaki kadınla -ufak tefek, siyah saçlı, bebek yüzlüydü; üst gözkapakları biraz katlanmıştı- konuşmaya başladı.

"Tabağına dokunmamışsın canım," dedi Jessica. "Sana başka bir şeyler söyleyeyim mi?"

Kadın, damıtıcı-giysi imalatçısına baktıktan sonra "Pek aç değilim," diye karşılık verdi.

Dük birden ayağa kalkıp, askerinin yanında durarak sert bir sesle konuştu: "Siz yemeğe devam edin. Ben izninizi istemek zorundayım; bizzat ilgilenmem gereken bir mesele çıkmış." Yana çekildi. "Paul, yokluğumda misafirlerimizle sen ilgilen lütfen."

Paul ayağa kalktı. Babasına niye gitmek zorunda olduğunu sormak istiyor, ama sormaması gerektiğini biliyordu. Gidip babasının sandalyesine oturdu.

Halleck'in oturduğu duvar girintisine bakan Dük, "Gurney, sen de lütfen masaya geçip Paul'ün önceki sandalyesine otur," dedi. "Masada boş yer olmamalı. Yemekten sonra Paul'ü iniş alanındaki karargâha getirmeni isteyebilirim. Benden haber bekle."

Halleck duvar girintisinden çıktı; üniformalıydı ve bu şatafatlı salonda kaba saba ve çirkin görünüşüyle aykırı duruyordu. Balisetini duvara dayayıp, Paul'ün boşalttığı sandalyeye gitti ve oturdu.

"Kaygılanacak bir durum yok, ama malikâne muhafızlarımız güvenliğin sağlandığını bildirene dek kimsenin evimizden ayrılmamasını rica edeceğim," dedi Dük. "Burada

kaldığınız sürece tamamen emniyette olacaksınız; o küçük sorunu da hemen halledeceğiz."

Paul babasının verdiği gizli mesajı almıştı... Muhafızlar, güvenlik, emniyet, hemen. Ortada sadece bir güvenlik sorunu vardı; saldırı olmamıştı. Annesinin de mesajı almış olduğunu gördü. İkisi de rahatladılar.

Dük başını hafifçe salladıktan sonra dönüp uzun adımlarla servis kapısından çıktı; askeri onu takip etti.

"Lütfen yemeğinize devam edin," dedi Paul. "Yanlış hatırlamıyorsam Dr. Kynes sudan bahsediyordu."

Kynes, "Bunu başka zaman konuşsak olmaz mı?" diye sordu.

"Tabii ki olur," dedi Paul.

Oğlunun vakur, olgun ve özgüvenli davrandığını düşünen Jessica onunla gurur duydu.

Bankacı, kulplu sürahisini Bewt'e doğru kaldırdı. "Hiçbirimiz Lingar Bewt üstat kadar güzel konuşamayız. İnsanın soylulara özeniyor diyesi geliyor. Haydi Bewt üstat, kadeh kaldırın. Adam yerine koymamız gereken şu çocuğa bir iki nasihat verirsiniz belki."

Jessica masanın altındaki sağ elini sıkıp yumruk yaptı. Halleck'in Idaho'ya el işareti yaptığını, duvarların dibinde duran malikâne muhafızlarının azami koruma duruşuna geçtiğini gördü.

Bewt bankacıya öfkeyle baktı.

Halleck'e ve savunma duruşuna geçmiş muhafızlara göz atan Paul, bakışlarını bankacıya çevirdi; bir süre bakıştılar... sonra bankacı kulplu sürahisini indirdi. "Bir keresinde Caladan'da, boğulmuş bir balıkçının cesedinin çıkarılışını görmüştüm," dedi Paul. "Adam..."

Damıtıcı-giysi imalatçısının kızı, "Boğulmak nedir?" diye sordu.

Paul bir an duraksadıktan sonra "Boğulmak, suya gömülmek ve orada ölene dek kalmaktır," dedi.

Kız, "Ne tuhaf bir ölüm şekli," diye mırıldandı.

Paul hafifçe gülümsedi. Tekrar bankacıya baktı. "İlginç

olan şey, adamın omuzlarındaki yaralardı... başka bir balıkçının botlarındaki kancalar, adamın omuzlarını parçalamıştı. Cesedi çıkarılan balıkçının gemisi batmıştı, yani su seviyesinin altına inmişti... o gemide epey balıkçı vardı; bu arada, bu bahsettiğim gemiler su üstünde yolculuk etmekte kullanılan araçlardır. Cesedin çıkarılmasına yardım eden bir balıkçı, adamın omuzlarındaki yaraların benzerini defalarca gördüğünü söyledi. O yaralar, boğulan başka bir balıkçının su yüzeyine, havaya ulaşmak için o zavallı adamın omuzlarına bastığını gösteriyordu."

Bankacı, "Bunun nesi ilginç?" diye sordu.

"Babamın o sırada söylediği bir söz ilginç. Denizde boğulan bir adamın kurtulmak için bir başkasının omuzlarına basmasının anlaşılabilir olduğunu, ama bunu misafir salonunda yapmasının affedilmez olduğunu söyledi." Paul bankacının ne demek istediğini anlamasını bekledikten sonra devam etti: "Bence yemek masasında da yapılmamalı."

Salona aniden sessizlik çöktü.

Jessica, *Fazla sert konuştu,* diye düşündü. *Bu bankacı, oğlumu düelloya davet edebilecek kadar yüksek mevkili biri olabilir.* Idaho'nun harekete geçmeye hazırlandığını gördü. Malikâne muhafızları da tetikteydi. Gurney Halleck gözlerini karşısındaki adamlara dikmişti.

"Ha ha ha haaaa!" Gülen kaçakçıydı; Tuek başını geriye atmış, kahkahadan kırılıyordu.

Masadakiler huzursuzca gülümsedi.

Bewt sırıtıyordu.

Bankacı sandalyesini geriye itmiş, ateş saçan gözlerle Paul'e bakıyordu.

"Bir Atreides'e laf atmak tehlikelidir," dedi Kynes.

Bankacı sert bir sesle, "Atreideslerin âdeti konuklarına hakaret etmek midir?" diye sordu.

Paul'ün karşılık vermesine fırsat kalmadan Jessica öne eğilip, "Beyefendi!" dedi. *Bu Harkonnen yaratığının ne tür bir oyun oynadığını öğrenmeliyiz,* diye düşündü. *Buraya Paul'ü sınamak için mi geldi? Yardımcıları var mı?*

"Oğlum genel konuştu. Niye üstünüze alınıyorsunuz ki?" diye sordu. "Bence söyledikleri oldukça yerindeydi." Elini usulca bacağına indirip, baldırındaki kında duran billurbıçağa dokundu.

Bankacı ateş saçan gözlerini Jessica'ya çevirdi. Paul masadakiler artık ona bakmaz olunca rahatlamıştı; Jessica onun rahat hareket edebilmek için sandalyesini geriye ittiğini gördü. Paul şifreli mesajı almıştı. "Genel", dövüşe hazırlan demekti.

Jessica'ya soran gözlerle bakan Kynes, Tuek'e gizlice el işareti yaptı.

Kaçakçı ayağa kalkıp kulplu sürahisini kaldırdı. "Sürahimi genç Paul Atreides'e kaldırıyorum," dedi. "Çocuk gibi görünse de, erkek gibi davranıyor."

Jessica, *Neden bu işe karışıyorlar?* diye merak etti.

Bankacı şimdi Kynes'a bakıyordu; Jessica ajanın yüzünde tekrar korku belirdiğini gördü.

Masadakiler kulplu sürahilerini kaldırmaya başladı.

Jessica, *İnsanlar Kynes'i dinliyor,* diye düşündü. *Bize Paul'ün yanında olduğunu gösterdi. Gücünün sırrı ne? Değişim Yargıcı olması olamaz. Bu geçici bir şey. Memur olması da olamaz.*

Elini billurbıçağın sapından çekip, kulplu sürahisini Kynes'a doğru kaldırdı; Kynes aynı şekilde karşılık verdi.

Yalnızca Paul ile bankacı -Jessica, *Suu-suu! Ne salakça bir lakap!* diye düşündü- sürahilerini kaldırmamıştı. Bankacı, Kynes'a bakmayı sürdürmekteydi. Paul ise tabağına bakıyordu.

Paul, *Ben gereken şekilde davranıyordum,* diye düşündü. *Niye karışıyorlar ki?* En yakınındaki erkek konuklara baktı. *Annem dövüşe hazırlan dedi. Ama kime karşı? Şu bankacının saldıracağını hiç sanmam.*

Halleck kıpırdandı ve karşısındaki konukların başlarının yukarısına bakarak, sanki ortaya konuşuyormuş gibi "Toplumumuzda insanlar alıngan olmamalıdır," dedi. "Bu genellikle intihar demektir." Yanında oturan damıtıcı-giysi imalatçısının kızına baktı. "Aynı fikirde değil misiniz hanımefendi?"

"Ah, evet. Evet. Kesinlikle katılıyorum," dedi kız. "Çok fazla şiddet var. Tiksiniyorum. Çoğunlukla insanlar hakaret etmek istemiyor aslında, ama yine de bir sürü kişi ölüyor. Bu çok saçma."

"Sahiden de saçma," dedi Halleck.

Jessica kızın neredeyse kusursuz rol yaptığını fark etmişti. *Bu boş kafalı küçük kız aslında boş kafalı küçük bir kız filan değil,* diye düşündü. O zaman Paul'e yönelik gerçek tehdidi kavradı ve Halleck'in de bu tehdidi algılamış olduğunu fark etti. Paul'ü seksle tuzağa düşürmeye çalışmışlardı. Jessica rahatladı. Bunu ilk fark eden oğlu olmuştu muhtemelen. Aldığı eğitim sayesinde, bu apaçık tuzağı fark etmiş olmalıydı.

Kynes bankacıya, "Yine özür dilemen gerekmez mi?" diye sordu.

Bankacı, Jessica'ya bakıp pis pis sırıtarak, "Leydim, korkarım şarabınızı fazla kaçırdım," dedi. "Böyle sert içkilere alışık değilim."

Adamın sesindeki öfke ve tehdidi fark eden Jessica tatlılıkla karşılık verdi: "Yabancılar tanıştığında, birbirlerine karşı oldukça hoşgörülü olmalıdırlar; çünkü âdetleri ve aldıkları eğitim farklıdır."

"Teşekkürler Leydim," dedi bankacı.

Damıtıcı-giysi imalatçısının yanındaki siyah saçlı kadın, Jessica'ya eğildi: "Dük burada emniyette olduğumuzu söyledi. Umarım başka kavga çıkmaz."

Jessica, *Konuşmayı bu yöne çekmesi emredilmiş,* diye düşündü.

"Anlaşılan önemli bir sorun yok," dedi. "Ama Dük'ün bugünlerde bizzat ilgilenmesi gereken öyle çok mesele var ki. Atreideslerle Harkonnenlar arasındaki düşmanlık sürdükçe, asla tedbiri elden bırakamayız. Dük *kanlı* güdüyor. Arrakis'te tek bir Harkonnen ajanını bile sağ bırakmayacak elbette." Lonca Bankası ajanına göz attı. "Bu geleneklere tamamen uygun." Bakışlarını Kynes'a çevirdi. "Öyle değil mi Dr. Kynes?"

"Haklısınız," dedi Kynes.

Damıtıcı-giysi imalatçısı yanındaki kadını yavaşça geri-

ye çekti. Kadın ona bakıp "Şimdi bir şeyler yemek istiyorum," dedi. "Az önce yediğin kuş etli yemeğin aynısından istiyorum."

Jessica bir hizmetçiye eliyle işaret yaptıktan sonra bankacıya döndü: "Kuşlardan ve alışkanlıklarından bahsetmiştiniz beyefendi. Arrakis öyle ilginç bir yer ki. Söyler misiniz, baharat nerelerde bulunur? Avcılar çölün içlerine kadar gider mi?"

"Yo, hayır Leydim," dedi bankacı. "Çölün içleri hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Güney bölgeleriniyse neredeyse hiç bilmiyoruz."

"Güneyde zengin bir baharat kütlesi yatağı olduğuna dair bir efsane var," dedi Kynes. "Ama bir şarkıda kullanmak için uydurulduğundan şüpheleniyorum. Bazen gözüpek baharat avcılarının orta kuşağın sınırına kadar gittikleri oluyor, ama bu çok tehlikeli; oralarda kaybolmak işten bile değil, ayrıca sık sık fırtına çıkar. Kalkan Duvarı üslerinden uzaklaştıkça ölü sayısı artar. Fazla güneye gitmek asla kârlı değildir. Hava uydumuz olsaydı, belki..."

Bewt başını kaldırıp, dolu ağızla konuştu: "Fremenlerin oraya gittiği söyleniyor; her yere gidiyorlarmış... Güney enlemlerinde bile sızıntılar ve yudum-kuyuları arıyorlarmış."

Jessica, "Sızıntılar ve yudum-kuyuları mı?" diye sordu.

Kynes hemen atıldı: "Saçma sapan söylentiler Leydim. Bunlar başka gezegenlerde bulunsa da Arrakis'te bulunmaz. Sızıntılar, yeraltındaki suyun yeryüzüne çıktığı ya da kazılarak ulaşılabilecek derinlikte olduğu yerlerdir; bunları birtakım belirtilere bakarak bulmak mümkündür. Yudum-kuyuları ise pipetle su içilebilen yerlerdir, en azından öyle söyleniyor."

Jessica, *Yalan söylüyor,* diye düşündü.

Paul, *Niye yalan söylüyor?* diye merak etti.

"Çok ilginç," dedi Jessica. *Buradakiler ne ilginç tabirler kullanıyor. Batıl inançlara ne kadar bağlı olduklarını kendi ağızlarıyla ele verdiklerini bilmiyorlar,* diye düşündü.

"Işıltı kentlerden gelir, bilgelikse çölden demiştiniz," dedi Paul.

"Arrakis'te atasözlerinin bini bir paradır," dedi Kynes.

Jessica tam yeni bir soru soracakken, bir uşak yanına gelip

eğilerek bir mesaj uzattı. Kâğıdı açınca Dük'ün el yazısını ve şifre işaretlerini gören Jessica mesajı okudu.

"Dük'ümüz her şeyin yolunda olduğunu söylüyor," dedi. "Gitmesine sebep olan mesele halledilmiş. Kayıp taşıyıcı bulunmuş. Mürettebatın içindeki bir Harkonnen ajanı diğerlerini esir alıp aracı bir kaçakçı üssüne götürmüş; taşıyıcıyı orada satmayı umuyormuş. Hem adamlar hem de araç bize iade edilmiş." Tuek'e bakıp başıyla onayladı.

Tuek aynı şekilde karşılık verdi.

Jessica mesajı katlayıp yenine sıkıştırdı.

"Çatışma çıkmadığına sevindim," dedi bankacı. "Halk Atreideslerin barış ve refah getireceğini umuyor."

"Özellikle de refah," dedi Bewt.

Jessica, "Artık tatlılarımızı yiyelim mi?" diye sordu. "Aşçımıza bir Caladan tatlısı hazırlattım: Dolsa soslu pongi sütlacı."

Damıtıcı-giysi imalatçısı "Nefis olsa gerek," dedi. "Onun da tarifini alabilir miyim?"

"İstediğiniz her tarifi alabilirsiniz," dedi Jessica. Daha sonra Hawat'a bu adamdan bahsetmeye karar verdi. Damıtıcı-giysi imalatçısı korkak ve hırslı bir adamdı, satın alınabilirdi.

Etrafındakiler gevezeliğe başladı: "Kumaşı ne güzel..." "Mücevheri yüzük yaptırıyor..." "Önümüzdeki çeyrekte üretimi artırmayı deneyebiliriz..."

Jessica tabağına bakarak, Leto'nun mesajının şifreli kısmını düşündü: "Harkonnenlar bir gemi dolusu lazer silahı getirmeye çalıştı. Onları yakaladık. Ama başka silahlar getirmiş olabilirler. Kalkanları pek önemsemedikleri ortada. Gerekli tedbirleri alın."

Jessica lazer silahlarını düşündü. Akkor ışınları kalkanla korunmayan her şeyi kesebilirdi. Bir kalkana ateş edilirse hem lazer silahı hem de kalkan patlardı, ama bu Harkonnenları pek kaygılandırmıyor gibiydi. Neden? Bir lazer silahı-kalkan patlamasının sonucu öngörülemezdi; atomiklerden daha güçlü olabilirdi, ama yalnızca silahı ateşleyenle kalkanlı hedefini öldürmesi de mümkündü.

Bu belirsizlikler Jessica'yı rahatsız etmişti.

"O taşıyıcıyı bulacağımızı biliyordum," dedi Paul. "Babam bir sorunu çözmeyi kafasına koydu mu mutlaka çözer. Bunu Harkonnenlar da öğrenmeye başlıyor."

Jessica, *Böbürleniyor,* diye düşündü. *Böbürlenmemeli. Bu gece lazer silahlarından korunmak için yerin epey altında uyuyacak birinin böbürlenmeye hakkı yok.*

"Kaçış yok... atalarımızın uyguladığı şiddetin bedelini ödüyoruz."

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Jessica büyük salondan gelen sesleri duyunca yatağının yanındaki lambayı açtı. Saat henüz yerel zamana göre ayarlanmadığından, gece 2:21'i gösterdiğine göre asıl saat 2 civarı olmalıydı.

Jessica o yüksek seslerin sebebini anlayamadı.

Harkonnenlar mı saldırıyor? diye merak etti.

Yataktan usulca kalktı ve ailesinin nerede olduğunu öğrenmek için ekran monitörlerine baktı. Paul alelacele yatak odasına dönüştürülmüş derin mahzen odasında uyuyordu. Sesleri duymadığı belliydi. Dük'ün odasında kimse yoktu, yatağı bozulmamıştı. Hâlâ iniş alanında mıydı acaba?

Evin ön kısmına henüz kamera yerleştirilmemişti.

Jessica odanın ortasında durup kulak kabarttı.

Anlaşılmaz bir şeyler bağıran biri vardı. Jessica bir başkasının Dr. Yueh'ye seslendiğini işitti. Üstüne bir sabahlık geçirdikten sonra terliklerini giyip, billurbıçağın bulunduğu kını baldırına bantladı.

Yine biri Dr. Yueh'ye seslendi.

Jessica sabahlığının kuşağını bağlayarak koridora çıktı. Birden aklına bir düşünce geldi: *Ya Leto yaralıysa?*

Koridorda koşmaya başladı; koridorun sonu gelmeyecek gibiydi. En uçtaki kemerden ve yemek salonundan geçerek, oradaki koridora dalıp Büyük Salon'a ulaştı; içerisi aydınlıktı, duvarlardaki tüm süspansör lambaları sonuna dek açılmıştı.

Sağında, ön girişin yanında, iki malikâne muhafızının aralarında Duncan Idaho'yu tuttuğunu gördü. Idaho'nun öne düşmüş başı sallanıyordu; kesik soluklarının sesi hariç içeride çıt çıkmıyordu.

Malikâne muhafızlarından biri, "Bak, gördün mü ne yaptın? Leydi Jessica'yı uyandırdın," diyerek Idaho'yu payladı.

Adamların arkasındaki büyük perdelerin sallanması, ön kapının hâlâ açık olduğunu gösteriyordu. Ortalıkta Dük'ten de, Yueh'den de eser yoktu. Mapes bir kenarda durmuş, soğuk bir ifadeyle Idaho'ya bakıyordu. Kenarları yılan desenli, kahverengi bir sabahlık giymişti. Ayaklarındaki çöl botları bağlanmamıştı.

Idaho "Leydi Jessica'yı uyandırdım demek," diye mırıldandı. Yüzünü tavana çevirip, "Kılıcım ilk kez Grumman'da kanlandı!" diye bağırdı.

Jessica, *Yüce Ana adına! Sarhoş bu!* diye düşündü.

Idaho'nun esmer, toparlak yüzündeki kaşları çatıldı. Kara keçi yünü gibi kıvırcık saçı toz toprak içindeydi. O akşam yemekte giydiği tüniği yırtılmıştı.

Jessica ona doğru yürüdü.

Muhafızlardan biri Jessica'yı başıyla selamladı; Idaho'yu hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Ne yapacağımızı bilemedik Leydim. Kapının önünde durmuş bağırıp çağırıyor, içeri gelmeyi reddediyordu. Halkı buraya toplamasından korktuk. Bu iyi olmazdı. Hakkımızda kötü söylentiler çıkardı."

Jessica, "Nereye gitmiş?" diye sordu.

"Akşam yemeğindeki genç hanımlardan birini evine bıraktı Leydim. Hawat'ın emriyle."

"Hangi genç hanımı?"

"Eskortlardan birini. Anlıyor musunuz Leydim?" Mapes'e bakıp sesini alçalttı. "Hanımları özel olarak inceleme işini hep Idaho'ya verirler."

Jessica, *Doğru,* diye düşündü. *Ama niye sarhoş?*

Kaşlarını çatıp Mapes'e döndü. "Mapes, onu ayıltacak bir şeyler getir. Kafein iyi olur. Belki biraz baharat kahvesi kalmıştır."

Mapes omuz silkip mutfağa doğru yürüdü. Bağlanmamış çöl botları, taş zeminde epey ses çıkarıyordu.

Idaho sallanan başını yana çevirip Jessica'ya baktı. "Dük için üç yüzden fazla adam öldürdüm," diye mırıldandı. "Ammaaa, burda ne işim var? Burda yeraltında yaşanmaz. Yerüstünde de yaşanmaz. Ne biçim bi yer burası haa?"

Bir yan kapıdan gelen ses, Jessica'nın dikkatini çekti. O tarafa dönünce, Yueh'nin yaklaştığını gördü; adamın sol elinde ilkyardım çantası sallanıyordu. Tamamen giyinikti; yüzü solgundu... bitkin görünüyordu. Alnındaki elmas dövmesi iyice belirginleşmişti.

Idaho, "Vay, doktor da gelmiş!" diye bağırdı. "N'aber doktor? Haplarını yuttun mu bakiyim?" Kıpkırmızı olmuş sulu gözlerini Jessica'ya çevirdi. "Kendimi komik duruma düşürüyom, di mi?"

Kaşlarını çatan Jessica bir şey demedi. *Idaho niye sarhoş? İlaç mı verdiler acaba?* diye merak etti.

Idaho doğrulmaya çalışarak "Baharat birasını fazla kaçırdım," dedi.

Dumanı tüten bir fincan kahve getiren Mapes, Yueh'nin arkasında kararsızca durdu. Jessica'ya baktı; Jessica başını iki yana salladı.

Yueh çantasını yere koyup Jessica'ya başıyla selam verdikten sonra, "Baharat birası ha?" dedi.

"Hiç böylesini içmemiştim," dedi Idaho. Hazırola geçmeye çalıştı. "Kılıcım ilk kez Grumman'da kanlandı! Bi Harkon'u geberttim... Harkon'u... Dük için geberttim."

Yueh dönüp Mapes'in elindeki fincana baktı.

"Bu ne?"

"Kafein," dedi Jessica.

Yueh fincanı alıp Idaho'ya uzattı. "İç şunu evlat."

"Daa fazla içmek istemiyom."

"İç dedim!"

Idaho başını yavaşça Yueh'ye çevirdi; öne doğru sarsak bir adım atarken, muhafızları peşinden sürükledi. "İmparator-

luk Evreni'ne hizmet etmekten bıktım Doktor. Bi kez olsun benim dediğimi yapıcaz."

"Sen şunu iç hele," dedi Yueh. "Sadece kafein, o kadar."

"Buranın her şeyi gibi berbattır herhalde! Kahrolası güneşi fazla parlak. Her şeyin rengi tuhaf. Her şey ters veya–"

"Ama artık gece oldu," dedi Yueh. Sakin konuşuyordu. "Uslu çocuk ol da şunu iç bakayım. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Daha iyi hissetmek istemiyom ki!"

"Bütün gece burada durup onunla tartışamayız," dedi Jessica. *Şok tedavisi gerek,* diye düşündü.

"Sizin kalmanıza gerek yok Leydim," dedi Yueh. "Ben halledebilirim."

Jessica başını iki yana salladı. Öne çıkıp Idaho'nun yanağına sert bir tokat attı.

Idaho muhafızlarla birlikte geriledi; Jessica'ya ateş saçan gözlerle baktı.

"Dük'ünün evinde böyle davranamazsın," dedi Jessica.

Yueh'nin elindeki fincanı kapıp Idaho'ya uzattı; kahvenin bir kısmı yere döküldü. "Şimdi iç şunu! Bu bir emirdir!"

Idaho dikelip kaşlarını çatarak Jessica'ya tepeden baktı. Ağır ağır, üstüne basa basa konuştu: "Kahrolası bir Harkonnen casusundan emir almam ben."

Kaskatı kesilen Yueh birden dönüp Jessica'ya baktı.

Jessica'nın yüzü sararmıştı, ama başını yukarı aşağı sallıyordu. Birden her şeyi anlamıştı, çevresindekilerin son birkaç gün içindeki sözlerinin ve davranışlarının sebebini şimdi anlıyordu. İçinde kabaran öfkeyi bastırmakta zorlandı. Nabzını ve nefesini yavaşlatmak için, aldığı Bene Gesserit eğitimini sonuna dek kullanmak zorunda kaldı. Ama hâlâ öfkeliydi.

Hanımları özel olarak inceleme işini hep Idaho'ya verirlerdi!

Yueh'ye dik dik baktı. Doktor gözlerini indirdi.

Jessica sert bir sesle, "Bunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Ben... söylentiler duymuştum Leydim. Ama canınızı daha fazla sıkmak istemedim."

Jessica, "Hawat!" diye bağırdı. "Thufir Hawat'ı hemen buraya getirin!"

"Ama Leydim..."

"Hemen dedim!"

Bu mutlaka Hawat'ın başının altından çıkmıştır, diye düşündü. *Böyle bir iddiayı Hawat'tan başka kim yapsa ciddiye alınmazdı.*

Idaho başını iki yana sallayıp, "Kahrolası dünyayı boşverelim," diye mırıldandı.

Jessica elindeki fincana baktı; sonra birden içindeki kahveyi Idaho'nun yüzüne saçtı. "Onu doğu kanadındaki konuk odalarından birine kilitleyin," diye emretti. "Uyuyunca ayılır."

İki muhafız Jessica'ya mutsuz gözlerle baktılar. Biri cesaretini toplayıp "Belki onu başka bir yere götürsek daha iyi olur Leydim," dedi. "Belki..."

Jessica sertçe, "Burada kalmalı!" dedi. "Burada yapması gereken işler var." Sinirli konuşuyordu. "Ne de olsa hanımları gözlemekte çok usta."

Muhafız yutkundu.

Jessica, "Dük nerede, biliyor musunuz?" diye sordu.

"Karargâhta Leydim."

"Hawat yanında mı?"

"Hawat şehirde Leydim."

"Hawat'ı hemen bana getirin," dedi Jessica. "Oturma odamda onu bekleyeceğim."

"Ama Leydim..."

"Gerekirse Dük'ü çağırırım," dedi Jessica. "Umarım gerekmez. Onu bu iş için rahatsız etmek istemem."

"Emredersiniz Leydim."

Jessica boş fincanı Mapes'in ellerine tutuşturdu ve kadının masmavi, soran gözlerine baktı. "Yatağına dönebilirsin Mapes."

"Bana ihtiyacınız olmayacağına emin misiniz?"

Jessica acı acı gülümsedi. "Eminim."

"Belki bu iş yarına kadar bekleyebilir," dedi Yueh. "Size bir sakinleştirici verebilirim ve..."

"Sen de odana dönebilirsin; bu işi bana bırak," dedi Jessica. Sözlerinin sertliğini yumuşatmak için adamın koluna pat pat vurdu. "En iyisi bu."

Birden başını kaldırıp dönerek, uzun adımlarla salondan çıkıp odasına doğru yürüdü. Soğuk duvarlar... koridorlar... tanıdık bir kapı... Kapıyı hızla açıp içeri daldı ve arkasından sertçe kapadı. Oturma odasının kalkan korumalı pencerelerinin karşısında ateş saçan gözlerle durdu. *Hawat! Harkonnenların satın aldığı kişi o mu yoksa? Göreceğiz.*

Jessica schlag derisiyle kaplı, işlemeli, büyük, eski tarz koltuğa gidip, koltuğu kapıya bakacak şekilde çevirdi. Birden bacağındaki kınında duran billurbıçağın farkına vardı. Kını çıkarıp koluna bantladı, sonra da kolunu hareket ettirerek sağlam durup durmadığını kontrol etti. Odaya tekrar bakarak, acil bir duruma karşı her eşyanın yerini teker teker ezberledi: Köşenin yanında koltuk, duvar dibinde düz sırtlı sandalyeler, iki sehpa, yatak odası kapısının yanında da standında duran kanunu vardı.

Süspansör lambalarından soluk gül rengi ışık yayılıyordu. Jessica lambaları iyice kısıp koltuğa oturdu ve üstüne pat pat vurdu; bu lüks ve ağır koltuk, birazdan yapacağı görüşmeye uygundu.

Şimdi gelsin bakalım, diye düşündü. *Görelim bakalım.* Beklemeye Bene Gesserit yöntemiyle hazırlandı, sabırla gücünü topladı.

Beklediğinden daha kısa bir süre sonra kapı çalındı; Jessica "Gir," deyince Hawat içeri girdi.

Jessica koltuktan kalkmadan Hawat'ı izledi; adam kullandığı uyuşturucu sayesinde enerjik görünse de aslında bitkindi. Sulu, yaşlı gözleri parlıyordu. Kösele gibi derisi odanın ışığında sarımtırak görünüyordu; bıçak kullanan sağ kolunun yeninde de büyük, ıslak bir leke vardı.

Jessica oradan gelen kan kokusunu aldı.

Düz sırtlı sandalyelerden birini göstererek "Şu sandalyeyi çekip karşıma otur," dedi.

Hawat eğilip selam verdikten sonra emre uydu. *Idaho, ayyaş budala!* diye düşündü. Jessica'nın yüzünü inceleyerek, bu durumdan nasıl kurtulabileceğini bulmaya çalıştı.

"Aramızdaki meseleyi halletmenin vakti geldi de geçiyor," dedi Jessica.

"Bir sorun mu var Leydim?" Hawat oturup ellerini dizlerinin üstüne koydu.

Jessica, "Bana numara yapma!" diye bağırdı. "Seni niye çağırdığımı Yueh söylemediyse bile evdeki ajanlarından biri söylemiştir. En azından bu konuda birbirimize karşı dürüst olalım mı?"

"Nasıl isterseniz Leydim."

"Önce bir soruma cevap ver," dedi Jessica. "Artık bir Harkonnen casusu musun?"

Hawat sandalyesinden kalkmaya davrandı; yüzü öfkeden kararmıştı. Sert bir sesle, "Bana böyle hakaret etmeye cüret mi ediyorsunuz?" diye sordu.

"Otur yerine," dedi Jessica. "Sen bana aynen o şekilde hakaret ettin ama."

Hawat yavaşça yerine oturdu.

Jessica, Hawat'ın çok iyi tanıdığı yüzünü inceledikten sonra derin bir nefes aldı. *Casus Hawat değil.*

"Bak, Dük'üme sadık olduğunu biliyorum," dedi. "Bu yüzden, bana ettiğin hakareti affedebilirim."

"Affedilecek bir şey mi var?"

Jessica kaşlarını çattı; *Kozumu oynasam mı?* diye merak etti. *Birkaç haftadır karnımda Dük'ün kızını taşıdığımı ona söylesem mi? Hayır... Leto bile bilmiyor. Bu hayatını iyice güçleştirir; oysa şimdi bizi kurtarmaya odaklanmalı. Bunu kullanmamın henüz sırası değil.*

"Bir Gerçeğisöyleten olsa meseleyi çözerdi, ama elimizde Yüce Kurul tarafından onaylanmış bir Gerçeğisöyleten yok," dedi.

"Haklısınız. Hiç Gerçeğisöyletenimiz yok."

Jessica, "Aramızda bir hain mi var?" diye sordu. "Adamlarımızı dikkatle inceledim. Kim olabilir? Gurney olamaz. Duncan da olamaz. Onların adamlarının hiçbiri dikkate alınacak kadar önemli konumlarda değil. Hain sen de değilsin Thufir. Paul de olamaz. Ben de değilim... buna eminim. Öyleyse kim? Dr. Yueh mi? Onu çağırıp sınayayım mı?"

"Bu gereksiz, biliyorsunuz," dedi Hawat. "Üniversitede koşullandırıldı. Buna eminim."

"Ayrıca karısı bir Bene Gesserit'ti ve Harkonnenlar tarafından öldürüldü," dedi Jessica.

"Bunu bilmiyordum," dedi Hawat.

"Harkonnenlardan nasıl kinle bahsettiğini fark etmedin mi?"

"Sizin kulağınız bende yok, biliyorsunuz," dedi Hawat.

Jessica, "Benden niye şüphelendin?" diye sordu.

Hawat kaşlarını çattı. "Leydim, kulunuzu zor durumda bırakıyorsunuz. Ben herkesten önce Dük'e sadığım."

"Yaptığın bir sürü şeyi sırf bu sadakatin sebebiyle affediyorum zaten."

"Tekrar sormalıyım: Affedilecek bir şey mi var?"

Jessica, "Çıkmaza girdik diyelim mi?" diye sordu.

Hawat omuz silkti.

"Şimdilik başka bir şeyi konuşalım," dedi Jessica. "Duncan Idaho'dan, muhafızlık ve istihbarat toplama becerisiyle herkesi kendine hayran bırakan o savaşçıdan bahsedelim. Bu gece baharat birasını fazla kaçırmış. Başka adamlarımızın da bu içkiyle sarhoş olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

"Doğru Leydim."

"Peki sence bu içki düşkünlüğü bir semptom mu Thufir?"

"Leydim, bilmece gibi konuşuyorsunuz."

Jessica öfkeyle, "Mentatlık yeteneklerini kullansana!" dedi. "Duncan ile diğerlerinin sorunu ne? Sana tek kelimeyle söyleyebilirim: Vatansızlar."

Hawat işaret parmağıyla yeri gösterdi. "Onların vatanı Arrakis."

"Arrakis bir muamma! Vatanları Caladan'dı, ama onları

köklerinden söktük. Artık vatanları yok. Dük'ün onları hayal kırıklığına uğratmasından korkuyorlar."

Hawat kaskatı kesildi. "Adamlarımdan biri böyle konuşsa onu..."

"Aaa, yeter ama Thufir. Doktorun hastalığa doğru teşhis koyması bozgunculuk veya hıyanet midir? Benim tek istediğim hastalığı iyileştirmek."

"Dük böyle konularda beni yetkili kıldı."

"Ama bu hastalığın ilerlemesi beni elbette ki kaygılandırıyor," dedi Jessica. "Bu tür konularda özel yeteneklerim olduğunu da kabul edersin."

Ona ağır bir şok yaşatmak zorunda kalacak mıyım? diye merak etti. *Silkelenmeye ihtiyacı var... onu sarsıp rutinlerinden çıkaracak bir şeylere ihtiyacı var.*

"Bu meseleyle ilgilenmenizin çeşitli sebepleri olabilir," dedi Hawat. Omuz silkti.

"Demek beni çoktan yargıladın?"

"Elbette ki hayır Leydim. Ama riske girmeyi göze alamam; durum ortada."

"Bu evde oğlum saldırıya uğradı; bunu engelleyemedin," dedi Jessica. "O riske kim girmişti?"

Hawat'ın yüzü karardı. "Dük'e istifamı sundum."

"Peki bana... veya Paul'e de sundun mu?"

Hawat artık öfkesine hâkim olamıyordu; nefesinin hızlanması, burun deliklerinin kabarması, dik bakışları bunu ele veriyordu. Jessica, Hawat'ın şakağında bir damarın attığını gördü.

Hawat üstüne basa basa, "Ben Dük'ün adamıyım," dedi.

"Aramızda hain yok," dedi Jessica. "Tehlike başka bir yerde. Belki lazer silahlarıyla ilgilidir. Belki birkaç lazer silahına saatli ateşleme mekanizmaları monte edip, ev kalkanlarına ateş edecek şekilde gizlice etrafa yerleştirmeye kalkacaklar. Veya belki de..."

Hawat, "İyi ama bunun atomik bir patlamaya yol açmayacağını kim bilebilir?" diye sordu. "Hayır Leydim. Bu kadar yasadışı bir şey yapma riskine giremezler. Radyasyon yayıldı

mı kalır. O kanıtı yok etmeleri güç olur. Hayır. Kanunlara neredeyse harfiyen uyacaklar. Bence saldırı mutlaka bir casustan gelecek."

Jessica alayla, "Hakikaten tam Dük'ün adamısın," dedi. "Onu kurtarmaya çalışırken mahvetmek hoşuna mı gider?"

Hawat derin bir soluk aldıktan sonra, "Masumsanız size en içten özürlerimi sunuyorum," dedi.

"Seni ele alalım Thufir," dedi Jessica. "İnsanlar için en uygun yaşam tarzı, herkesin belirli bir mevkiinin olması ve yerini bilmesidir. Bir insanın mevkiini elinden alırsan, o insanı mahvedersin. Sen ve ben, Dük'ü seven insanlar arasında birbirini mevkiinden etmeye en müsait olanlarız Thufir. Geceleri Dük'ün kulağına seninle ilgili şüphelerimi fısıldayamaz mıyım sanıyorsun? Bana inanmaya en meyilli olduğu anlarda bunu yapamaz mıyım Thufir? Daha açık nasıl konuşabilirim?"

Hawat "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye homurdandı.

"Kesinlikle hayır. Hayatlarımızın temel düzenine birinin saldırdığını söylemeye çalışıyorum, o kadar. Zekice, şeytani bir plan bu. Bu saldırıyı savuşturmak için hayatımızı tamamen düzenli hale getirmemizi öneriyorum; böylece, atılan kancalar takılacak yer bulamaz."

"Beni Dük'ün kulağına yersiz şüpheler fısıldamakla mı suçluyorsunuz?"

"Yersiz, evet."

"Buna karşılık siz de aynı şeyi mi yapacaksınız?"

"Fısıltılar senin hayatının bir parçası Thufir, benim değil."

"Öyleyse neden işimi iyi yapamadığımı söylüyorsunuz?"

Jessica iç geçirdi. "Thufir, bu meseleye ne kadar duygusal yaklaştığını görmeni istiyorum. İnsan özünde mantıksız bir hayvandır. Her şeye mantıklı yaklaşman normal değil, ama işimize yaradığın için buna göz yumduk. Sen safi mantıksın... bir mentatsın. Ama sorunların çözümü dış dünyadadır; onları her açıdan incelemelisin."

Hawat "Bana işimi mi öğretiyorsunuz?" diye sordu; sesindeki horgörüyü gizleme zahmetine girmemişti.

"Dış dünyadaki her şeyi görebilir ve mantığını kullanarak inceleyebilirsin," dedi Jessica. "Ama biz insanlar kişisel sorunlarla karşılaştığımızda, onları mantıklı bir şekilde ele almakta zorlanırız. Asıl sorunu görmezden gelip, suçu başka şeylerde ararız; içimizi asıl kemiren şeye gözlerimizi kaparız."

Hawat hırıltılı bir sesle "Bir mentat olarak özgüvenimi sarsmaya çalışıyorsunuz," dedi. "Adamlarımdan birini cephaneliğimizdeki silahları böyle sabote etmeye çalışırken yakalasam, gözümü kırpmadan öldürürdüm."

"İyi bir mentat, yaptığı hesaplamalarda hata payını her zaman gözetir," dedi Jessica.

"Ben aksini hiçbir zaman iddia etmedim ki!"

"O halde ikimizin de gördüğü semptomları mantığınla değerlendir; adamlarımız sarhoş oluyor, kavga çıkarıyor... dedikodu yapıyor ve Arrakis hakkında tuhaf tuhaf söylentiler yayıyorlar; en basit–"

"Avarelikten, o kadar," dedi Hawat. "Basit bir meseleyi gizemliymiş gibi göstererek dikkatimi dağıtmaya çalışmayın."

Jessica ona bakarken, Dük'ün adamlarının kışlada nasıl dertli konuştuklarını düşündü; kışla ortamı gergindi, yanık tel kokacaktı neredeyse. *Lonca öncesine dair efsanelerdeki adamlara benzemeye başladılar,* diye düşündü. *Kayıp yıldız arayıcısı Ampoliros'un mürettebatı gibiler, silahlarından bıkmışlar... hep arayıştalar, hep hazırlar ve hep hazırlıksızlar.*

"Niye Dük'e hizmet ederken yeteneklerimin tümünden faydalanmadın?" diye sordu. "Yoksa sana rakip olmamdan mı korkuyorsun?"

Hawat ona öfkeyle baktı; yaşlı gözleri çakmak çakmaktı. "Siz Bene Gesseritlere nasıl eğitim verildiğini biliyorum. Siz..." Susup kaşlarını çattı.

"Devam et, söyle," dedi Jessica. "Bene Gesserit cadıları diyecektin."

"Size verdikleri asıl eğitim hakkında bir şeyler biliyorum," dedi Hawat. "Paul'deki etkilerini görüyorum. Okullarınızın yalnızca halka hizmet için var olduğunu söylüyorsunuz, ama buna kanmıyorum."

Jessica, *Onu yeterince sarstım galiba, artık neredeyse kıvama geldi,* diye düşündü.

"Konsey toplantılarında beni saygıyla dinliyorsun, ama pek fikir danışmıyorsun," dedi. "Neden?"

"Bene Gesserit olduğunuz için size güvenmiyorum," dedi Hawat. "İnsanların içini okuyabildiğinizi sanıyorsunuz; insanlara istediğinizi yaptırabileceğinizi sanıyorsunuz..."

Jessica öfkeyle, "Thufir, seni zavallı budala!" dedi.

Hawat kaşlarını çattı; sandalyesine iyice gömüldü.

"Okullarımıza dair duyduğun söylentilerin gerçekle ilgisi yok, gerçek çok daha derin," dedi Jessica. "Dük'ü öldürmek istesem... veya seni ya da çevremdeki herhangi birini öldürmek istesem, beni durduramazdın."

Niye böbürleniyorum ki? diye düşündü. *Bana böbürlenmemeyi öğrettiler. Onu bu şekilde sarsamam.*

Hawat elini usulca tüniğinin altına soktu; orada küçük bir zehirli iğne fırlatıcı vardı. *Kalkanı yok,* diye düşündü. *Sadece böbürleniyor mu, yoksa..? Onu buracıkta öldürebilirim... ama yanılıyorsam, ahhh, işte o zaman felaket olur.*

Jessica, Hawat'ın elini cebine götürdüğünü fark etmişti. "Umarım birbirimize karşı asla şiddet kullanmak zorunda kalmayız," dedi.

Hawat, "Umarım," diye katıldı.

"Bu arada içimizdeki hastalık yayılıyor," dedi Jessica. "Sana tekrar sormalıyım: Harkonnenların bizi birbirimize düşürmek için bu şüpheyi uyandırmış olması daha akla yakın değil mi?"

"Anlaşılan tekrar çıkmaza girdik," dedi Hawat.

Jessica iç geçirdi. *Kıvama geldi sayılır,* diye düşündü.

"Dük ve ben, halkımızın annesi babasıyız," dedi. "Konumumuz gereği..."

"Dük sizinle evlenmedi," dedi Hawat.

Jessica içinde kabaran öfkeyi bastırdı; *İyi bir karşı saldırıydı,* diye düşündü.

"Ama başka biriyle de evlenmeyecek," dedi. "Ben yaşadığım sürece asla. Bu yüzden, söylediğim gibi, halkımızın an-

nesi babasıyız. Harkonnenlar işlerimizi, hayatımızın doğal akışını bozmak istiyor. Sence bunun için kimi hedef almaları en mantıklı olur?"

Hawat, Jessica'nın lafı nereye getirdiğini anlayınca kaşlarını iyice çattı.

Jessica, "Dük'ü olabilir mi?" diye sordu. "Dük cazip bir hedef, ama Paul'den sonra en iyi korunan kişi. Peki ya ben? Beni hedef almayı da isterler mutlaka, ama Bene Gesseritlerin kolay lokma olmadığını biliyorlardır. Hem konumu gereği çok daha iyi bir hedef var. Şüphelenmeyi nefes alıp vermek kadar doğal bir şey olarak gören biri. Tüm hayatını imalar ve sırlar üstüne kurmuş biri." Sağ eliyle Hawat'ı gösterdi. "Sen!"

Hawat sandalyesinden fırlamaya davrandı.

Jessica, "Gidebilirsin demedim Thufir!" diye bağırdı.

Yaşlı mentat istemsizce tekrar oturdu; kasları bir anda ona ihanet etmişti.

Jessica keyifsizce gülümsedi.

"Artık bize verdikleri asıl eğitim hakkında bir şeyler biliyorsun."

Hawat yutkunmaya çalıştı, boğazı kupkuru kesilmişti. Jessica'nın sert, buyurgan sesi onu gafil avlamıştı; Jessica öyle bir ses tonu ve tavırla emretmişti ki, Hawat ona karşı koyamamıştı. Daha ne olduğunu anlamadan, bedeni Jessica'ya itaat etmişti. Bunu hiçbir şey engelleyemezdi; ne mantık, ne hiddet... hiçbir şey. Böyle bir şeyi yapabilmek için karşıdaki kişi hakkında özel, mahrem bilgilere sahip olmak gerekirdi; Hawat böylesine derin bir kontrolün mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti.

"Birbirimizi anlamalıyız demiştim," dedi Jessica. "Aslında kastettiğim senin beni anlamandı. Ben seni zaten anlıyorum. Bu yüzden de Dük'üne sadık olduğunu bildiğimi ve sırf bu yüzden canını bağışladığımı söylüyorum."

Hawat, Jessica'ya bakakaldı; dudaklarını diliyle ıslattı.

"Bir kukla isteseydim, Dük benimle evlenirdi," dedi Jessica. "Hatta bunu kendi iradesiyle yaptığını bile sanabilirdi."

Hawat başını eğdi ve gözlerini kaldırıp seyrek kirpikleri-

nin arasından baktı. Muhafızları çağırmamak için kendini zor tutuyordu. Karşısındaki kadının buna izin vermeyeceğinden de şüpheleniyordu. Kadının kendisini nasıl kontrol ettiğini düşününce ürperdi. Tereddüte düştüğü o anda, Jessica istese silah çekip onu öldürebilirdi!

Her insanda bu zayıf nokta var mı? diye merak etti. *Hepimiz düşünmeye fırsat kalmadan itaat etmeye zorlanabilir miyiz?* Bu fikir onu derinden sarstı. Böyle bir gücü olan bir insanı kim durdurabilirdi?

"Bene Gesserit eldiveninin içindeki yumruğu gördün," dedi Jessica. "Bunu gören pek az kişi sağ kalabilmiştir. Üstelik bu yaptığım bizim için çok basit bir şeydir. Tüm silahlarımı görmedin. Bunu bir düşün."

Hawat, "Niye gidip Dük'ün düşmanlarını öldürmüyorsunuz?" diye sordu.

Jessica, "Kimi öldüreyim?" diye sordu. "Dük'ümüzü aciz bir insan haline getirmemi mi istiyorsun... hayatı boyunca sırtını bana mı dayasın?"

"Ama böyle güçleriniz varken..."

"Güç iki kenarı da keskin bir kılıçtır Thufir," dedi Jessica. "Bir insanı koşullandırıp düşmanın can alıcı noktalarına saldırtmamın kolay olduğunu düşünüyorsun. Haklısın Thufir, senin can alıcı noktalarına bile birilerini saldırtabilirim. Ama elime ne geçer? Biz Bene Gesseritler bunu sık sık yapsaydık, tüm Bene Gesseritleri zan altında bırakmaz mıydık? Bunu istemiyoruz Thufir. Kendi kendimizi yok etmek istemiyoruz." Başını yukarı aşağı salladı. "Biz hakikaten yalnızca hizmet etmek için yaşıyoruz."

"Sorularınıza cevap veremem," dedi Hawat. "Bunu biliyorsunuz."

"Burada olanlardan kimseye bahsetmeyeceksin," dedi Jessica. "Seni tanıyorum Thufir."

"Leydim..." Yaşlı adam yine yutkunmaya çalıştı; boğazı hâlâ kupkuruydu.

Evet, büyük güçleri var, diye düşündü. *Ama bu onu Harkonnenlar için daha cazip kılmaz mı?*

"Dük'ün dostları da onu düşmanları kadar çabuk öldürebilir," dedi Jessica. "Artık bana karşı beslediğin şüphenin kaynağına ineceğini ve benden şüphelenmeyi keseceğini umuyorum."

"Eğer şüphelerim yersizse," dedi Hawat.

Jessica öfkeyle, "Eğer," dedi.

"Eğer," dedi Hawat.

"İnatçısın," dedi Jessica.

"İhtiyatlıyım," dedi Hawat; "hata payını da gözetiyorum."

"Öyleyse sana bir sorum daha olacak: Diyelim ki bir insanın karşısında elin kolun bağlı, aciz halde duruyorsun; bu kişi elindeki bıçağı senin boğazına dayamış... ama diyelim ki seni öldürmüyor, iplerini kesiyor ve elindeki bıçağı sana veriyor... ne yaparsın?"

Jessica koltuğundan kalkıp Hawat'a sırtını döndü. "Artık gidebilirsin Thufir."

Yaşlı mentat ayağa kalkınca duraksadı; eli tüniğinin altındaki ölümcül silaha uzandı. Arenayı, Dük'ün babasını (kusurları olsa da cesur adamdı) ve çok eskiden yapılan bir boğa güreşini hatırlamıştı: O azgın kara hayvan başını eğmiş ve kımıldamadan, şaşkın şaşkın durmuştu. Eski Dük hayvanın boynuzlarına sırtını dönmüş, pelerinini bir kolunun üstüne cakayla atmıştı; seyirciler onu alkışlamıştı.

Ben boğayım, o da matador, diye düşündü. Elini silahtan çekti ve ter içinde kalmış avucuna baktı.

Gerçek ne olursa olsun, bu anı asla unutmayacağını ve Leydi Jessica'ya şimdi duyduğu derin saygının hep süreceğini biliyordu.

Usulca dönüp odadan çıktı.

Penceredeki yansımadan odayı izlemekte olan Jessica dönüp kapalı kapıya baktı.

"Artık işler doğru düzgün yapılacak," diye fısıldadı.

Düşlerle mi boğuşuyorsun?
Gölgelerle mi yarışıyorsun?
Uyurgezer gibi mi hareket ediyorsun?
Zaman geçip gitti.
Hayatın çalındı.
Boş işlerle uğraştın,
Aptallığının kurbanı oldun.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Şarkıları",
Cenaze Ovası'nda Jamis'e yakılan ağıt

Leto evinin girişinde, yanan tek süspansör lambasının altında durup elindeki mesajı okudu. Şafağa daha birkaç saat vardı; Leto kendini yorgun hissediyordu. Karargâhtan döndüğü sırada bir Fremen ulak, mesajı ön kapıdaki muhafıza vermişti.

Mesaj şuydu: "Gündüz vakti bir duman kolonu, gece vakti bir ateş sütunu."

İmzasızdı.

Leto, *Bu ne demek ki?* diye merak etti.

Ulak karşılık beklemeden, sorguya çekilmesine de fırsat kalmadan ortadan kaybolmuştu. Dumansı bir gölge gibi karanlığa karışmıştı.

Leto kâğıt parçasını tüniğinin ceplerinden birine koydu; mesajı daha sonra Hawat'a gösterecekti. Alnına düşmüş saçını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Enerji haplarının etkisi geçmeye başlıyordu. O akşam yemeğinden sonra geçen iki gün çok yorucu olmuştu, ayrıca Leto uyumayalı iki günden fazla oluyordu.

Askeri sorunlar yetmezmiş gibi bir de Hawat ile, Jessica hakkında, huzursuz edici bir konuşma yapmıştı; Hawat, Jessica ile yaptığı görüşmeyi anlatmıştı.

Jessica'yı uyandırsam mı? diye düşündü. *Artık ondan sır saklamama gerek yok. Yoksa var mı?*

Hep Duncan Idaho'nun yüzünden!

Başını iki yana salladı. *Hayır, Duncan'ın suçu yok. Kabahat bende; Jessica'ya her şeyi en başta anlatmalıydım. Daha fazla sorun çıkmadan, hemen şimdi anlatsam iyi olacak.*

Bu kararı verince kendini daha iyi hissetti; hemen Büyük Salon'a girdi ve oradan geçip, koridorlarda aile kanadına doğru yürüdü.

Bir koridorun ikiye ayrıldığı yerde durdu; koridorun bir kolu servis alanına açılıyordu. Servis koridorundan, miyavlamayı andıran tuhaf bir ses gelmişti. Leto sol elini kalkan kemerinin düğmesine götürürken, sağ eliyle kincalını çıkardı. Bıçağı tutmak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. O tuhaf ses tüylerini ürpertmişti.

Dük usulca servis koridoruna girip ilerlemeye başlarken, ışığın yetersizliğine küfretti. Buraya en küçük boy süspansörler, sekizer metre arayla konulmuş ve neredeyse tamamen kısılmıştı. Karanlık taş duvarlar ışığı emiyordu.

İlerideki loşlukta, yerde donuk bir leke belirdi.

Leto duraksadı; az daha kalkanını çalıştıracaktı, ama hareketlerini ve duyma yetisini kısıtlamak istemedi; hem ele geçirdikleri lazer silahları onda bazı şüpheler uyandırmıştı.

O gri lekeye doğru usulca yürüdü; yaklaşınca, bunun bir insan olduğunu fark etti... Taş zeminde bir adam yüzükoyun yatıyordu. Leto bıçağını öne uzatıp, yerdeki adamı ayağıyla çevirdi ve loşlukta yüzünü görmek için eğildi. Kaçakçı Tuek'ti bu; göğsü kanlıydı. Boş boş bakan cansız gözleri karanlıktı. Leto kan lekesine dokundu, adamın kanı ılıktı.

Bu adam nasıl burada öldü? diye merak etti. *Kim öldürdü?*

Miyavlama sesi burada daha yüksekti. Yan geçidin ilerisinden, evin ana kalkan jeneratörünün olduğu yerden geliyordu.

Leto parmağını kemerinin düğmesinden çekmeden, kincalını önde tutarak cesedin yanından geçip koridorda usulca ilerlemeye başladı; köşeye varınca başını yavaşça uzatıp kalkan jeneratörü odasına baktı.

Birkaç adım ötede, yerde bir başka gri leke vardı; Leto sesin kaynağının o olduğunu fark etti. Yerdeki kişi ona doğru ağır ağır, acıyla sürünürken inliyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

Leto aniden kapıldığı korkuyu kontrol altına aldıktan sonra, sürünen kişinin yanına koşup çömeldi. Yerdeki kişi Fremen kâhya Mapes'ti. Saçı yüzüne düşmüş, giysisi yırtılmıştı. Sırtının alt kısmına donuk, kara bir leke yayılıyordu. Leto kadının omzuna dokununca, Mapes dirseklerinin üstünde doğruldu ve başını kaldırıp ona baktı; kararmış gözleri boş boş bakıyordu.

"Siz," diye inledi. "Öldürdü... muhafızı... çağırdınız... bulun... Tuek'i... kaçın... Leydim... siz... siz... burada... hayır..." Birden yere yığıldı. Başı taş zemine tok bir sesle çarptı.

Leto kadının şakaklarına dokunarak nabzına baktı. Mapes'in nabzı atmıyordu. Leto kadının sırtındaki lekeye baktı: Mapes bıçaklanmıştı. Bunu kim yapmıştı? Leto'nun aklından peş peşe düşünceler geçiyordu. Mapes birinin bir muhafızı öldürdüğünü mü söylemek istemişti? Peki ya Tuek... Jessica, Tuek'i mi çağırmıştı? Neden?

Doğrulacak oldu. Tam o sırada altıncı hissi onu uyardı. Elini kalkan düğmesine götürdü... çok geçti. Koluna uyuşukluk yayıldı. Kolunda acı hissetti; bakınca, dirseğine bir dart saplanmış olduğunu gördü. Felcin kolundan yukarıya doğru yayıldığını hissediyordu. Müthiş bir çaba harcayarak, başını kaldırıp koridora bakmayı başardı.

Jeneratör odasının açık kapısında Yueh duruyordu. Kapının üstündeki süspansör lambasının parlak sarı ışığı, adamın yüzünü aydınlatıyordu. Yueh'nin arkasındaki oda sessizdi... jeneratör sesi gelmiyordu.

Leto, *Yueh!* diye düşündü. *Evin jeneratörlerini sabote etmiş! Savunmasızız!*

Yueh yürüyerek yaklaşırken, elindeki dart tabancasını cebine koydu.

Leto konuşabildiğini fark etti: "Yueh!" diye inledi. "Sen ha! Nasıl?" Sonra, felç bacaklarına da yayılınca, sırtını taş duvara yaslayıp yere yığıldı.

Yueh eğilip Leto'nun alnına dokundu; yüzü kederliydi. Dük adamın dokunuşunu hissedebiliyordu... ama çok az.

"Darttaki zehir seçicidir," dedi Yueh. "Konuşabilirsiniz, ama tavsiye etmem." Dönüp koridora baktıktan sonra tekrar Leto'nun üstüne eğildi ve dartı çıkarıp attı. Dük taş zemine düşen dartın sesini hayal meyal duydu.

Yueh olamaz, diye düşündü. *Koşullandırılmıştı.*

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Üzgünüm ama şu an çok daha acil meseleler var, sevgili Dük'üm." Yueh alnındaki elmas dövmesine dokundu. "Bunu ben de çok tuhaf buluyorum... ateş vicdanıma rağmen... bir insanı öldürmek istememi. Ama bunu gerçekten istiyorum. Bunun için her şeyi göze aldım."

Dük'e tepeden baktı. "Hayır sevgili Dük'üm, sizi değil. Baron Harkonnen'ı. Baron'u öldürmek istiyorum."'

"Bar...on Har..."

"Lütfen konuşmayın, zavallı Dük'üm. Fazla zamanınız yok. Hani Narcal'da düşmüştünüz de dişiniz kırılmıştı, ben de size takma diş takmıştım... İşte o dişi değiştirmeliyim; bir dakika sonra sizi bayıltıp o dişi değiştireceğim." Yueh elini açıp, avucundaki şeye baktı. "Tıpatıp aynısı. İçi mükemmel, tam sinir şeklinde. Sıradan dedektörlere yakalanmaz, hatta hızlı taramalarda bile fark edilmez. Ama üstüne sertçe bastırırsanız, kaplaması kırılır. O zaman hızlı nefes verirseniz, etrafa zehirli gaz yayılır; son derece ölümcül bir gazdır."

Leto gözlerini kaldırıp Yueh'ye baktı; adamın gözlerindeki delice ifadeyi, alnından ve çenesinden süzülen terleri gördü.

"Siz ölmeye çoktan mahkûmdunuz, zavallı Dük'üm," dedi Yueh. "Ama ölmeden önce Baron'a yaklaşacaksınız. İlaçların etkisinde olacağınızdan, ona saldıramayacak kadar kendi-

nizden geçmiş olduğunuzu sanacak. Evet, size ilaç verecekler... ve elinizi kolunuzu bağlayacaklar. Ama insan tuhaf şekillerde saldırabilir. Dişi sakın unutmayın. Dişi unutmayın, Dük Leto Atreides. Dişi unutmayın."

Yaşlı doktor biraz daha eğildi. Sonunda, Leto'nun giderek daralan görüş alanında yalnızca doktorun yüzü ve ter damlayan bıyığı kaldı.

Yueh, "Dişi," diye mırıldandı.

Leto, "Neden?" diye fısıldadı.

Yueh, Leto'nun yanında bir dizinin üstüne çöktü. "Baron ile şeytani bir anlaşma yaptım. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğine emin olmalıyım. Onu görünce anlayacağım. Baron'a bakınca anlayacağım. Ama onun yanına gidebilmek için bedel ödemeliyim. Bedel sizsiniz, zavallı Dük'üm. Onu görünce anlayacağım. Zavallı Wanna'm bana pek çok şey öğretti; bunlardan biri şu: İnsan büyük stres altındayken gerçeği görür. Ben gerçeği her zaman göremiyorum, ama Baron'u gördüğüm zaman... İşte o zaman anlayacağım."

Leto, Yueh'nin elindeki dişe bakmaya çalıştı. Kendini kâbusta gibi hissediyordu... bu yaşadıkları gerçek olamazdı.

Yueh sırıttı; mor dudakları kıvrıldı. "Baron'a yeterince yaklaşabilsem, bunu bizzat yapardım. Ama hayır. Beni güvenli bir mesafede tutacak. Ama siz... ah, siz! Benim muhteşem silahımsınız! Yakınında olmanızı isteyecek, size biraz böbürlenmek isteyecek."

Leto gözlerini Yueh'nin çenesinin sol tarafındaki bir kastan alamıyordu. Adam konuştukça kas seğiriyordu.

Yueh biraz daha eğildi. "Ve siz, benim sevgili Dük'üm, değerli Dük'üm, bu dişi unutmamalısınız." Dişi baş ve işaret parmaklarının arasında tuttu. "Bu tek silahınız olacak."

Leto dudaklarını oynattı, ama sesi çıkmadı; sonra "Reddediyorum," dedi.

"Yoo, hayır! Reddedemezsiniz. Çünkü bu ufak hizmetinizin karşılığında sizin için bir şey yapacağım. Oğlunuzu ve kadınınızı kurtaracağım. Bunu benden başka kimse yapamaz.

Onları Harkonnenların ulaşamayacağı bir yere götürebilirim."

Leto, "Nasıl... kurtaracaksın... onları?" diye fısıldadı.

"Onları ölmüş gibi göstereceğim ve Harkonnen adını duyunca bıçak çeken insanların arasına götüreceğim; o insanlar Harkonnenlardan öyle nefret ederler ki, bir Harkonnen'ın oturduğu sandalyeyi yakar, bir Harkonnen'ın yürüdüğü yere tuz serperler." Leto'nun çenesine dokundu. "Çenenizde bir şey hissediyor musunuz?"

Dük yanıt veremediğini fark etti. Parmağının çekiştirildiğini hisseder gibi oldu, sonra da Yueh'nin elinde düklük mühür yüzüğünü tuttuğunu gördü.

"Paul için," dedi Yueh. "Şimdi bayılacaksınız. Elveda, benim zavallı Dük'üm. Tekrar karşılaştığımızda, konuşacak vaktimiz olmayacak."

Leto'nun çenesinden yukarı, yanaklarına serinlik yayıldı. Gölgeli koridor giderek küçüldü; ortasında Yueh'nin mor dudakları vardı.

Yueh, "Dişi hatırlayın!" diye fısıldadı. "Dişi!"

Hoşnutsuzluk bilimi diye bir şey olmalıydı. İnsanlar ruhsal kaslarını geliştirmek için zor zamanlara ve sıkıntılara ihtiyaç duyar.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Jessica karanlıkta uyandı; ortalık sessizdi, ama içinde kötü bir his vardı. Zihni ve bedeni anlam veremediği bir şekilde uyuşuktu. Sinirlerine korku dalgaları yayıldı. Doğrulup ışığı açmayı düşündü, ama bir şey bu kararından vazgeçmesine sebep oldu. Ağzında... bir tuhaflık vardı.

Güm... güm... güm... güm!

Karanlıktan gelen bu tok seslerin yönü belirsizdi; bir yerlerden geliyordu.

Jessica kulak kabartırken teninde karıncalanmalar hissetti.

Bedenini hissettikçe, el ve ayak bileklerinin bağlanmış, ağzının da bir şeyle tıkanmış olduğunu fark etmeye başladı. Yan yatıyordu; elleri arkadan bağlanmıştı. İpleri koparmaya çalışınca, krimskell sicimi olduklarını anladı; çekiştirdikçe ipleri daha da sıkılaştırırdı.

Birden her şeyi anımsadı.

Yatak odasının karanlığında bir şey hareket etmişti, yüzüne çarpan ıslak ve pis kokulu bir şey ağzını doldurmuştu; eller vücudunu kavramıştı. Tek bir soluk alabilmişti; ıslak bezdeki uyuşturucuyu algılamıştı. Sonra bilincini yitirerek, kara bir dehşet çukuruna düşmüştü.

Sonunda oldu işte, diye düşündü. *Bir Bene Gesserit'i alt etmek ne kolaymış. Hıyanet yetti. Hawat haklıymış.*

Kendini ipleri çekiştirmemeye zorladı.

Burası yatak odam değil, diye düşündü. *Beni başka bir yere getirmişler.*

Giderek kendini kontrol altına alıp, içsel dinginliğe ulaştı.

Kendi terinin kokusunu almaya başlamıştı; vücudunun korkudan salgıladığı kimyasal maddelerin kokusunu alıyordu.

Paul nerede? diye kendine sordu. *Oğlum... oğluma ne yaptılar?*

Sakin ol.

Kadim yöntemleri kullanarak kendini sakinleşmeye zorladı.

Ama dehşeti fazla uzağa kovamadı; hemen yanı başındaydı.

Leto? Neredesin Leto?

Karanlığın giderek azaldığını fark etti. Önce gölgeler belirdi. Sonra Jessica boyutları fark etmeye başladı. Beyazlık gördü. Kapının altında bir çizgi vardı.

Yerdeyim.

İnsanlar yürüyordu. Jessica onların adımlarını zeminden hissedebiliyordu.

İçindeki dehşetle tekrar mücadele etti. *Sakin, tetikte ve hazırlıklı olmalıyım. Tek bir fırsatım olabilir.* Yine kendini içsel dinginliğe ulaşmaya zorladı.

Kalp atışları düzene girdi. Ne kadar zamandır baygın olduğunu hesaplamaya çalıştı. *Bir saat kadar.* Gözlerini kapatıp, yaklaşan ayak seslerine odakladı.

Dört kişi.

Bunu adımlarındaki farklılıklardan anlamıştı.

Baygın rolü yapmalıyım. Soğuk zeminde gevşeyerek, vücudunun rol yapmaya hazır olup olmadığını sınadı; bir kapının açıldığını duydu, gözkapakları aydınlandı.

Yaklaşan ayak sesleri: Biri tam tepesinde durdu.

Kalın bir ses, "Uyanıksın," diye gürledi. "Rol yapma."

Jessica gözlerini açtı.

Tepesinde duran kişi Baron Vladimir Harkonnen'dı. Jessica mahzen odasında, Paul'ün yatak odasına dönüştürülen

odada olduğunu gördü; Paul'ün yatağı yandaydı... boştu. Muhafızlar süspansör lambaları getirip, açık kapının iki yanına yerleştirdi. Koridordan gelen ışık, Jessica'nın gözlerini rahatsız etti.

Başını kaldırıp Baron'a baktı. Baron'un üstünde portatif süspansörler yüzünden kabarık görünen, sarı bir pelerin vardı. Tombul ve çocuksu yanakları, örümcek karası gözlerinin altındaki iki tümsek gibiydi.

Baron, "İlacın etki süresi belliydi," diye gürledi. "Ne zaman kendine geleceğini dakikası dakikasına biliyorduk."

Jessica, *Bu nasıl olabilir?* diye merak etti. *Bunun için kilomu, metabolizmamı bilmeleri gerekirdi... Yueh!*

"Ne yazık ki ağzın tıkalı kalmalı," dedi Baron. "Yoksa çok ilginç bir sohbet yapabilirdik."

Jessica, *Hain Yueh olmalı,* diye düşündü. *Ama nasıl olur?*

Baron arkasına dönüp kapıya baktı. "Gelsene Piter."

Jessica kapıdan girip Baron'un yanına gelen adamı ilk kez görüyordu, ama ismi tanıdıktı: Mentat Suikastçı Piter de Vries. Adamın yüzünü inceledi; şahin yüzüne benziyordu, koyu mavi gözleri Arrakis'in yerlisi olduğu izlenimi uyandırıyordu, ama hareketleri ve duruşu bunu yalanlıyordu. Vücudu da su doluydu. Uzun boylu, ama zayıftı; kadınsı bir edası vardı.

"Sevgili Leydi Jessica, ne yazık ki sohbet edemeyeceğiz," dedi Baron. "Ama yeteneklerinizin farkındayım." Mentata baktı. "Değil mi Piter?"

"Evet Baron," dedi adam.

Sesi tenordu. Jessica'nın belinden yukarı ürperti yayıldı. İlk kez böyle soğuk bir ses duyuyordu. Bene Gesserit eğitimi almış biri için, bu sesin ne anlama geldiği barizdi: Katil!

"Sana bir sürprizim var Piter," dedi Baron. "Leydi Jessica, Piter buraya armağanını... yani sizi almaya geldiğini düşünüyor. Ama ona bir şey göstermek istiyorum; aslında sizi istemediğini göstermek istiyorum."

Piter, "Benimle oyun mu oynuyorsun Baron?" diye sordu ve gülümsedi.

Bu gülümsemeyi gören Jessica, Baron'un kendini bu Piter

denen adamdan korumak için geri çekilmemesine şaşırdı. Ama sonra durumu anladı. Baron bu gülümsemenin anlamını çözemezdi. Bene Gesserit eğitimi almamıştı.

"Piter pek çok açıdan oldukça saftır," dedi Baron. "Sizin ne kadar tehlikeli bir yaratık olduğunuzu kabul etmek istemiyor Leydi Jessica. Kendisine bunu seve seve kanıtlardım, ama aptalca bir riske girmek istemem." Baron, Piter'a gülümsedi. Piter'ın yüzü maskeye dönüşmüştü... bekliyordu. "Piter'ın ne istediğini biliyorum. Piter güç istiyor."

"Onu bana vereceğine söz vermiştin," dedi Piter. Tenor sesindeki soğukluk, soğukkanlılık biraz kaybolmuştu.

Jessica adamın sesindeki imayı fark etmişti; içten içe ürperdi. *Baron bir mentatı böyle bir hayvana dönüştürmeyi nasıl başarmış?*

"Sana iki seçenek sunuyorum Piter," dedi Baron.

"Neymiş?"

Baron tombul parmaklarını şıklattı. "Ya bu kadını alıp İmparatorluk'u terk ederek sürgüne gidersin ya da Arrakis'teki Atreides Düklüğü'nün başına geçip, benim adıma istediğin gibi yönetirsin."

Jessica örümcek gözlü Baron'un Piter'ı incelemesini izledi.

"Pratikte buranın Dük'ü olabilirsin, Dük unvanı almasan da," dedi Baron.

Jessica, *Leto'm öldü mü yoksa?* diye kendine sordu. İçinde bir yerlerde sessiz bir ağıdın başladığını işitti.

Baron gözünü mentattan ayırmıyordu. "Kendini anla Piter. Jessica'yı istiyorsun, çünkü o bir Dük'ün kadını, onun gücünün bir sembolü... rolünü mükemmel oynayacak şekilde yetiştirilmiş, güzel, faydalı bir kadın. Ama diğer tarafta koca bir düklük var Piter! O bir sembol değil; o gerçek. O düklüğe sahip olursan, bir sürü kadın... ve başka pek çok şey elde edersin."

"Piter ile dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Baron, Piter'a doğru döndü; üstündeki süspansörlerin hafifletici etkisi, dans edercesine hareket etmesine yol açı-

yordu. "Dalga geçmek mi? Ben mi? Unutma ki ben de çocuktan vazgeçiyorum. Hainin o çocuğun aldığı eğitim hakkında söylediklerini duydun. Ana oğul, ikisi de aynı... ikisi de çok tehlikeli." Baron gülümsedi. "Artık gitmeliyim. Bu an için hazır tuttuğum muhafızı çağıracağım. Duvar gibi sağırdır. Sana sürgün yolculuğunun ilk ayağında eşlik edecek. Kadının seni ele geçirdiğini görürse müdahale edecek. Arrakis'ten uzaklaşana dek onu çözmene izin vermeyecek. Kalmayı seçersen de ona verdiğim başka emirleri uygulayacak."

"Gitmene gerek yok," dedi Piter. "Seçimimi yaptım."

Baron kıkırdayarak, "Aha!" dedi. "Böyle çabuk karar verdiğine göre, neyi seçtiğin belli."

"Düklüğü seçiyorum," dedi Piter.

Jessica, *Bu Piter denen adam, Baron'un yalan söylediğini anlamıyor mu?* diye düşündü. *Gerçi nasıl anlasın ki? O sapkın bir mentat.*

Baron aşağıya, Jessica'ya baktı. "Piter'ı bu kadar iyi tanımam ne hoş, değil mi? Dövüş ustamla bahse girmiştim; Piter'ın düklüğü seçeceğini biliyordum. Hah! Evet, artık gidiyorum. Böylesi çok daha iyi oldu. Ahh, çok daha iyi oldu. Leydi Jessica, sizinle bir alıp veremediğim yok; bunun farkındasınız, değil mi? Ama böyle olması şart. Böylesi çok daha iyi. Evet. Hem öldürülmenizi bizzat emretmedim. Böylece, başınıza ne geldiğini sorduklarında, gerçeği rahatça söyleyebileceğim."

Piter, "Ben mi öldüreyim yani?" diye sordu.

"Çağırdığım muhafız senden emir alacak," dedi Baron. "Ne yapacağına sen karar ver." Piter'a uzun uzun baktı. "Evet. Ellerimin kanlanmasını istemiyorum. Kararı sen vereceksin. Evet. Ben karışmıyorum. Ne yapacaksan, ben gittikten sonra yap. Evet. Şey... ah, evet. Evet. Güzel."

Jessica, *Bir Gerçeğisöyleten tarafından sorguya çekilmekten korkuyor,* diye düşündü. *Kim? Ahhh, Rahibe Ana Gaius Helen tabii! Baron onun tarafından sorguya çekileceğini biliyorsa, demek ki İmparator da bu işin içinde. Ahhhh, zavallı Leto'm benim.*

Baron, Jessica'ya son bir kez baktıktan sonra dönüp ka-

pıdan çıktı. Jessica onu gözleriyle takip ederken, *Rahibe Ana uyarısında haklıymış... fazla güçlü bir düşman,* diye düşündü.

İçeri iki Harkonnen askeri girdi. Peşlerinden gelen üçüncü bir asker kapı eşiğinde durup lazer silahını çekti; maskeyi andıran yüzünde yara izi vardı.

Jessica adamın yara izli yüzünü incelerken, *Sağır olan,* diye düşündü. *Baron Ses'i başka herkesin üstünde kullanabileceğimi biliyor.*

Yaralı Yüz, Piter'a baktı. "Çocuk dışarıda, sedyede yatıyor. Ne emredersiniz?"

Piter, Jessica'ya döndü. "Oğlunu öldürmekle tehdit ederek seni kendime bağlamayı düşünmüştüm, ama şimdi anlıyorum ki bu işe yaramazdı. Hislerimin mantığımın sesini bastırmasına izin verdim. Bir mentat bunu yapmamalı." İlk giren iki askere baktıktan sonra yüzünü üçüncüsüne, dudaklarını okuyabilsin diye çevirdi: "Hainin tavsiyesine uyun; onları çöle götürün. Hainin planı iyi. Solucanlar tüm kanıtları yok eder. Cesetleri asla bulunmamalı."

Yaralı Yüz, "Onları bizzat öldürmek istemiyor musunuz?" diye sordu.

Jessica, *Dudak okuyor,* diye düşündü.

"Baron'umun yaptığını yapacağım," dedi Piter. "Onları hainin söylediği yere götürün."

Piter'ın sesinin sertleştiğini fark eden Jessica, *O da Gerçeğisöyleten tarafından sorguya çekilmekten korkuyor,* diye düşündü.

Piter omuz silktikten sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. Orada bir an durunca, Jessica onun kendisine son bir kez bakmak için döneceğini sandı; ama Piter dönüp arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Yaralı Yüz, "Bu gece olacaklardan sonra, o Gerçeğisöyleten ile yüzleşmek istemem," dedi.

Diğer askerlerden biri, "O yaşlı cadıyla hiç karşılaşmayacaksın, merak etme," dedi. Jessica'nın başucuna gidip üstüne eğildi. "Neyse, gevezeliği bırakalım. Siz ayaklarından tutun..."

Yaralı Yüz, "Niye onları burada öldürmüyoruz?" diye sordu.

Birinci asker "Ortalık kanlanır," dedi. "Onları boğmak istersen o başka. Ama ben temiz iş severim. Hainin söylediği gibi, onları çöle bırakıp üzerlerinde bir iki yara da açtık mı, gerisi solucanlara kalır. Ortada kanıt filan da kalmaz."

Yaralı Yüz, "Evet... haklısın galiba," dedi.

Jessica onları dinliyor, izliyor, analiz ediyordu. Ama ağzı tıkalı olduğundan Ses'i kullanamıyordu; hem Ses sağır askerin üstünde etkili olmazdı.

Yaralı Yüz lazer silahını kılıfına soktuktan sonra Jessica'yı ayaklarından tuttu. Onu arpa çuvalı gibi kaldırıp kapıdan geçirerek, dışarıdaki süspansörlü sedyenin üstüne attılar; sedyede bağlı bir kişi daha vardı. Jessica, onu sedyeye iyice yerleştirmek için çevirdiklerinde, yanındakinin yüzünü gördü... *Paul!* Paul'ün elleri ve ayakları bağlıydı, ama ağzı tıkalı değildi. Yüzü Jessica'nınkinden en fazla on santim ötedeydi; gözleri kapalı, solukları düzenliydi.

Jessica, *Uyuşturulmuş mu?* diye merak etti.

Askerler sedyeyi kaldırırken Paul'ün gözleri hafifçe açıldı... Jessica'ya baktı.

Jessica, *N'olur Ses'i kullanmayı denemesin!* diye dua etti. *Muhafız sağır!*

Paul'ün gözleri kapandı.

Farkındalık solunumuyla zihnini yatıştırmış, kendisini tutsak alan adamların konuşmalarını dinlemişti. Sağır adam bir sorundu, ama Paul içinde kabaran umutsuzluk hissini bastırdı. Annesinden öğrendiği, zihin yatıştırıcı Bene Gesserit duası onu tetikte tutuyor, her fırsatı değerlendirme azmi veriyordu.

Paul gözlerini tekrar aralayıp annesinin yüzünü incelemeye cesaret etti. Görünüşe bakılırsa annesi incinmemişti. Ama ağzı tıkalıydı.

Paul annesini kimin tutsak aldığını merak etti. Kendisini tutsak alan kişi Yueh'ydi... Paul onun verdiği hapı yatmadan

önce yuttuktan sonra, kendini bu sedyeye bağlı halde bulmuştu. Belki annesinin başına da aynı şey gelmişti. Mantığı ona hainin Yueh olduğunu söylese de, hemen yargıda bulunmak istemiyordu. Bir Suk doktorunun hain olması akıl almaz bir şeydi.

Harkonnen askerleri sedyeyi bir kapıdan geçirip yıldızlı geceye çıkarırken, sedye hafifçe yan yattı. Kapının üstünde bir süspansör lambası yanıyordu. Sonra kum üstünde ilerlemeye başladılar; askerlerin ayaklarının kumu ezdiği duyuluyordu. Bir topter kanadının altına girdiklerinde yıldızlar gözden kayboldu. Sedye yere bırakıldı.

Paul'ün gözleri loş ışığa alıştı. Sağır askerin topterin kapısını açıp içeri baktığını gördü; kumanda panelinde yeşil ışıklar yanıyordu.

Sağır asker, "Bineceğimiz topter bu mu?" diye sorduktan sonra, dudak okumak için döndü.

Diğer askerlerden biri, "Hain bu topterin çöl için ideal olduğunu söyledi," dedi.

Yaralı Yüz başıyla onayladı. "Ama çok küçük. Buna ancak onlar ve iki kişi daha sığar."

Sedyeyi taşıyanlardan biri, dudaklarını okuması için sağır askere yaklaşarak, "İki kişi yeterli," dedi. "Bundan sonrasını biz hallederiz Kinet."

Yaralı Yüz, "Baron onların öldüğüne emin olmamı emretti," dedi.

İkinci asker sedyenin ardından, "Kaygılanacak ne var ki?" diye sordu.

Sağır asker "Bu kadın bir Bene Gesserit cadısı," dedi. "Onların özel güçleri vardır."

Birinci asker yumruğunu kulağına götürerek "Ahhh..." dedi. "Onlardan biri ha? Şimdi anlaşıldı."

Arkasındaki asker homurdandı. "Birazdan solucan yemi olacak. Özel güçleri olan bir Bene Gesserit cadısı bile o solucanları kontrol edemez bence. Değil mi Czigo?" Öndeki askeri dirseğiyle dürttü.

"Evet," dedi birinci asker. Sedyeye geri dönüp Jessica'yı

omuzlarından tuttu. "Tamam Kinet. Madem öldüklerine emin olmak istiyorsun, gelebilirsin."

Yaralı Yüz, "Beni davet etmen ne hoş Czigo," dedi.

Jessica taşındığını hissetti, kanadın gölgesinin ve yıldızların döndüğünü gördü. Topterin arka tarafından içeri itildi; el ve ayak bileklerindeki krimskell sicimleri kontrol edildi, ardından da emniyet kemeri bağlandı. Sonra Paul de yanına itildi ve onun da emniyet kemeri bağlandı; Jessica, Paul'ün bağlarının sıradan ipler olduğunu fark etti.

Yaralı Yüz (Kinet dedikleri sağır asker) öne geçti. Czigo dedikleri adam da topterin etrafından dolanıp Kinet'in yanına oturdu.

Kinet yanındaki kapıyı kapadıktan sonra kumanda paneline eğildi. Topter kanat çırparak havalandı; güneye yönelip Kalkan Duvarı'nın üstünden uçmaya başladı. Czigo arkadaşının omzuna vurarak "Niye arkana dönüp o ikisini gözlemiyorsun?" dedi.

"Yolu bildiğine emin misin?" Kinet, Czigo'nun dudaklarına baktı.

"Haini birlikte dinledik ya."

Kinet koltuğunu arkaya döndürdü. Jessica, Kinet'in elindeki lazer silahında yıldız ışığı parıltısı gördü. Topterin açık renkli iç duvarları ışığı yansıttığından, gözleri alıştıkça ortalığı seçmeye başladı; ama muhafızın yara izli yüzünü iyi göremiyordu. Emniyet kemerini biraz itince, gevşek olduğunu fark etti. Kemerin sol tarafı yırtılmıştı; bir çekişte kopacak haldeydi.

Jessica, *Yoksa biri bu topteri bizim için mi hazırladı?* diye merak etti. *Kim?* Bağlı ayaklarını yavaşça çevirip, Paul'ün ayaklarından uzaklaştırdı.

Yaralı Yüz, "Böyle güzel bir kadını öldürmek ne acı... yazık," dedi. "Soylu bir kadınla yattın mı hiç?" Dönüp pilota baktı.

"Bene Gesseritlerin hepsi soylu değildir," dedi pilot.

"Ama hepsi öyle görünüyor."

Jessica, *Beni iyi görebiliyor,* diye düşündü. Bağlı ayaklarını

kaldırıp koltuğun üstüne koyarken, dizlerini göğsüne çekerken gözlerini Yaralı Yüz'den ayırmadı.

"Cidden güzel kadın," dedi Kinet. Dudaklarını diliyle ıslattı. "Sahiden yazık." Czigo'ya baktı.

Pilot, "Tahmin ettiğim şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Muhafız, "Kim bilecek?" diye sordu. "Nasılsa ölecekler." Omuz silkti. "Ben hiç soylu bir kadınla yatmadım. Böyle fırsat bir daha ele geçmez."

Paul öfkeyle "Anneme elini sürersen..." dedi. Yaralı Yüz'e ateş saçan gözlerle baktı.

Pilot, "Hey!" diyerek güldü. "Enik havlıyor. Ama ısıramaz."

Jessica *Paul'ün sesi fazla tiz,* diye düşündü. *Yine de işe yarayabilir.*

Sessizlik oldu.

Baron'un sözlerini düşünürken bir yandan da muhafızları inceleyen Jessica, *Zavallı budalalar,* diye düşündü. *Görevlerini başarıyla tamamladıklarını bildirir bildirmez öldürülecekler. Baron tanık bırakmaz istemez.*

Topter Kalkan Duvarı'nın güney ucundan geçince, Jessica altlarında ay ışığıyla aydınlanan engin çölün uzandığını gördü.

"Yeterince uzaklaştık herhalde," dedi pilot. "Hain onları Kalkan Duvarı'nın civarındaki herhangi bir yere bırakabileceğimizi söylemişti." Aracı geniş bir kavis çizdirerek alçaltıp kumullara doğru sürdü ve birden çöle iniş yapmaya başladı.

Jessica, Paul'ün ritmik nefesler alarak sakinleşme egzersizi yaptığını gördü. Paul gözlerini açıp kapıyordu. Jessica onu acizce seyretti. *Henüz Ses'te ustalaşmadı,* diye düşündü; *başaramazsa...*

Topter usulca çöl yüzeyine indi. Jessica geriye, kuzeydeki Kalkan Duvarı'na baktığında, orada bir çift kanadın gözden kaybolduğunu görür gibi oldu.

Biri bizi takip ediyor! diye düşündü. *Kim?* Sonra: *Baron'un bu ikisini gözlemekle görevlendirdiği adamlar. Onları da gözleyenler vardır mutlaka.*

Czigo kanat motorlarını durdurdu. Ortalığa sessizlik çöktü.

Jessica başını çevirdi. Yaralı Yüz'ün arkasındaki pencerenin ardında bir kayalık gördü; çöldeki bu kayalık, yükselen ayın loş ışığında buzula benziyordu. Çöl fırtınaları kenarlarını aşındırmıştı.

Paul genzini temizledi.

"Şimdi mi Kinet?" dedi pilot.

"Bilmem ki Czigo."

Czigo dönüp "Ahh, şuna bak," dedi. Elini Jessica'nın eteğine uzattı.

Paul, "Annemin ağzındaki bezi çıkar," diye emretti.

Jessica bu sözün havada ilerlediğini hissetti. Sesin tonu, tınısı mükemmeldi; buyurgan ve çok keskindi. Biraz daha kalın olsa iyi olurdu, ama bu haliyle de o adamı etkilemeye yeterdi muhtemelen.

Czigo ellerini Jessica'nın başının arkasına uzatıp, ağzındaki bezin düğümünü çözmeye başladı.

Kinet, "Yapma!" diye emretti.

"Eeh, kapa çeneni," dedi Czigo. "Elleri bağlı nasılsa." Düğümü çözünce bez Jessica'nın ağzından düştü. Adam Jessica'yı parlak gözlerle süzdü.

Kinet elini pilotun koluna koydu. "Bak Czigo, buna gerek yok..."

Jessica başını çevirip ağzındaki tıkacı tükürdü. Alçak ve samimi bir tonla konuştu. "Beyler! Benim için kavga etmeyin lütfen. Buna gerek yok." Bir yandan da Kinet'e bakarak kırıttı.

İki adamın arasının gerildiğini gördü; o anda birbirleriyle kavga etme gereği duymaya başladıklarını biliyordu... Jessica'yı elde etmek için kavga etmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Başka bir sebep aramalarına gerek yoktu. Onlara göre, aralarındaki anlaşmazlığın sebebi Jessica'ya kimin sahip olacağıydı.

Jessica, Kinet'in dudaklarını rahatça okuyabilmesi için başını kaldırıp, "Tartışmamalısınız," dedi. Adamlar geri çe-

kilip birbirlerine düşmanca baktı. Jessica, "Bir kadın için dövüşmeye değer mi hiç?" diye sordu.

Bunları söyleyerek ve varlığıyla onları kavgaya teşvik ediyordu.

Paul dudaklarını sımsıkı bastırıp, kendini konuşmamaya zorladı. Ses'i kullanmak için eline geçen tek fırsatı değerlendirmişti. Artık gerisi annesine kalmıştı... Annesi ondan çok daha tecrübeliydi.

Yaralı Yüz, "Evet," dedi. "Kavga etmeye gerek yok..."

Eliyle pilotun boynuna vurmaya davrandı. Pilot elindeki metal bir cismi önce Kinet'in koluna, sonra da göğsüne sapladı.

İnleyerek geri çekilen Yaralı Yüz kapıya yaslanıp yere yığıldı.

"Beni aptal sandın galiba; bu numarayı bilirim," dedi Czigo. Elini geri çekince, tuttuğu bıçak ortaya çıktı. Ay ışığında parlıyordu.

Czigo, "Şimdi sıra enikte," diyerek Paul'ün üstüne eğildi.

Jessica "Buna gerek yok," diye mırıldandı.

Czigo duraksadı.

Jessica, "Seninle isteyerek sevişmem daha güzel olmaz mı?" diye sordu. "Çocuğa bir şans ver." Üst dudağını kıvırıp alayla gülümsedi. "Çölde fazla şansı olmaz zaten, ama yine de bir şans işte. Ona bu şansı ver..." Gülümsedi. "Ödülün büyük olur."

Czigo sağına soluna baktıktan sonra tekrar Jessica'ya döndü. "Bu çölde insanın başına neler geldiğini duymuştum," dedi. "Onu şimdi öldürürsem iyilik etmiş olurum."

Jessica tatlı bir sesle, "Çok şey mi istiyorum?" dedi.

Czigo, "Beni kandırmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı.

"Oğlumun öldüğünü görmek istemiyorum, o kadar," dedi Jessica. "Numara mı yapıyorum sence?"

Czigo gerileyip dirseğiyle kapının kolunu indirdi. Paul'ü koltuğundan kaldırıp sürükleyerek beline kadar dışarı itti ve bıçağını havaya kaldırdı. "İplerini çözsem ne yaparsın enik?"

"Hemen dışarı çıkıp o kayalıklara doğru koşmaya başlar," dedi Jessica.

Czigo, "Bu doğru mu enik?" diye sordu.

Paul'ün sesindeki hırçınlık tam kıvamındaydı: "Evet."

Czigo bıçağını indirip Paul'ün bacaklarındaki ipleri kesti. Adamın sırtına eliyle bastırarak onu aşağıdaki kumlara doğru ittiğini hisseden Paul dengesini yitirmemek için kapı çerçevesine yaslanır gibi yapıp, birden dönerek sağ bacağıyla tekme savurdu.

Yıllardır aldığı eğitim sayesinde tekmesi hedefini buldu; sanki onca eğitimi sırf bu an için almıştı. Vücudunun her kası, ayağının indirdiği darbeye katkıda bulundu. Ayak başparmağı Czigo'nun karnının yumuşak kısmına, göğüs kemiğinin hemen altına çarptı, sonra da karaciğerin üstünden yukarı kayarak diyaframa müthiş bir güçle bastırıp, adamın kalbinin sağ karıncığını ezdi.

Muhafız boğuk bir çığlık atarak geriye, koltukların üstüne düştü. Ellerini kullanamayan Paul de geriye, kumların üstüne düştü; yerde yuvarlanıp hemen ayağa fırladı. Kabinin içine daldı ve bıçağı bulup dişleriyle tuttu; annesinin kendi iplerini bıçağa sürterek kesmesini bekledi. Jessica serbest kalınca bıçağı alıp Paul'ün iplerini kesti.

"Onun işini ben de bitirebilirdim," dedi. "Nasılsa iplerimi çözmek zorunda kalacaktı. Aptalca bir riske girdin."

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim," dedi Paul.

Jessica, Paul'ün sesindeki sertliği fark etmişti. "Bu kabinin tavanında Yueh'nin aile arması var," dedi.

Paul başını kaldırınca o kıvrık sembolü gördü.

"Çıkıp bu aracı inceleyelim," dedi Jessica. "Pilot kabininin altında bir çanta var. Girerken hissettim."

"Bomba mı?"

"Sanmam. Tuhaf bir şey."

Jessica, Paul'ün peşinden kumların üstüne atladı. Dönüp koltuğun altındaki tuhaf çantayı alırken, yüzü Czigo'nun ayaklarına epey yaklaştı; çantayı çıkarırken, ıslak olduğunu hissetti... sonra bunun pilotun kanı olduğunu anladı.

Su israfı, diye düşündü; Arrakisliler gibi düşündüğünü biliyordu.

Paul etrafa bakınınca, çölde yükselen sarp kayalığı gördü... Deniz kıyısındaki bir koya bakıyordu sanki; kayalığın ardında, rüzgârla yontulmuş başka kayalıklar vardı. Dönüp annesine baktı; Jessica çantayı topterden çıkarırken, Kalkan Duvarı tarafındaki kumullara bakmaktaydı. Paul de oraya bakınca, annesinin dikkatini çeken şeyi gördü; bir başka topter yaklaşmaktaydı, kendi topterlerinin içindeki cesetleri dışarı atıp aracı kullanarak kaçmaya zamanları yoktu.

Jessica, "Paul, kaç!" diye bağırdı. "Harkonnenlar!"

Arrakis bıçağın yolunu öğretir... Kusurlu olan ne varsa kesip atmayı ve "Artık kusursuz, çünkü burada bitiyor," demeyi öğretir.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Harkonnen üniforması giymiş bir adam koridorun sonunda durup Yueh'ye baktı; Mapes'in cesedini, yerde yatan Dük'ü ve yanında duran Yueh'yi bir bakışta görmüştü. Adamın sağ elinde lazer silahı vardı; sert ve zalim birine benziyordu... Yueh birden ürperdi.

Sardaukar, diye düşündü. *Başar gibi görünüyor. İmparator'un burada olup bitenleri izlesinler diye gönderdiği kendi askerlerinden biri muhtemelen. Hangi üniformayı giyerlerse giysinler, onları tanımak kolaydır.*

"Sen Yueh'sin," dedi adam. Doktor'un saçındaki Suk Okulu halkası ile alnındaki elmas dövmesine baktıktan sonra onunla göz göze geldi.

"Evet, Yueh'yim," dedi Doktor.

"Rahat ol Yueh," dedi adam. "Sen evin kalkanlarını indirince hemen içeri girdik. Burada her şey kontrol altında. O Dük mü?"

"Evet, Dük."

"Öldü mü?"

"Sadece baygın. Onu bağlamanı tavsiye ederim."

"Diğerlerinin işini bitirdin mi?" Adam dönüp Mapes'in yerde yatan cesedine baktı.

Yueh, "Maalesef evet," diye mırıldandı.

Sardaukar horgörüyle "Maalesefmiş!" dedi. İlerleyip Leto'ya baktı. "Meşhur Kızıl Dük bu demek."

Yueh, *Haklıymışım,* diye düşündü. *Sadece İmparator, Atreides'e Kızıl Dük der.*

Sardaukar eğildi ve Leto'nun üniformasındaki kırmızı şahin armasını koparıp aldı. "Küçük bir hatıra," dedi. "Düklük mühür yüzüğü nerede?"

"Parmağında yok," dedi Yueh.

Sardaukar öfkeyle, "Kör değilim!" dedi.

Kaskatı kesilen Yueh yutkundu... *Beni sıkıştırırlarsa, bir Gerçeğisöyleten getirirlerse, yüzüğü aldığımı ve o topteri ayarladığımı öğrenirler; her şey boşa gider.*

"Dük mesaj gönderirken bazen, mesajın kendisinden geldiğini kanıtlamak için ulağa yüzüğünü verirdi," dedi.

Sardaukar, "Ulaklarına çok güveniyordu herhalde," diye mırıldandı.

Yueh, "Onu bağlamayacak mısın?" demeye cesaret etti.

"Ne kadar baygın kalacak?"

"İki saat kadar. Ona verdiğim dozu, kadın ve çocuğunki kadar titiz hazırlamadım."

Sardaukar ayağının ucuyla Dük'ü çevirdi. "Bu herif kendindeyken de korkulacak biri değildi. Kadınla çocuk ne zaman uyanır?"

"On dakika sonra."

"O kadar çabuk mu?"

"Baron'un adamları hemen gelecek sanıyordum."

"Öyle. Sen çık, dışarıda bekle Yueh." Sardaukar, Yueh'ye dik dik baktı. "Çabuk!"

Yueh, Leto'ya göz attı. "Peki ya Dük..."

"Onu güzelce paketleyip Baron'a teslim edeceğiz." Sardaukar tekrar Yueh'nin alnındaki elmas dövmesine baktı. "Seni tanıyorlar; koridorlarda başına bir şey gelmez. Çene çalmaya vaktimiz yok hain. Diğerlerinin geldiğini duyuyorum."

Yueh, *Hain,* diye düşündü. Başını eğip Sardaukar'ın yanından geçti; adının tarihe böyle geçeceğini biliyordu: Hain Yueh.

Ön kapıya doğru yürürken başka pek çok ceset gördü;

aralarında Paul ile Jessica'nın olmasından korktu. Ama hepsi malikâne muhafızları ya da Harkonnen askerleriydi.

Yueh'nin ön kapıdan geçip alevlerle aydınlanan geceye çıktığını gören Harkonnen muhafızları tetikte durdular. Yol boyunca uzanan palmiyeler, evi aydınlatmak için ateşe verilmişti. Ağaçları tutuşturmakta kullanılmış yanıcı maddelerden yükselen kapkara dumanlar turuncu alevlere karışıyordu.

"Hain bu," dedi biri.

Bir başkası, "Baron birazdan seni görmek isteyecek," dedi.

Yueh, *Toptere gitmeliyim,* diye düşündü. *Düklük mühür yüzüğünü Paul'ün bulabileceği bir yere koymalıyım.* Birden korkuya kapıldı: *Idaho benden şüphelenir veya sabırsızlanırsa... ona söylediğim yerde beklemezse... Jessica ile Paul ölecek. En ufak bir tesellim bile kalmayacak.*

Harkonnen muhafızı, Yueh'nin kolunu bırakıp "Şurada bekle, ayak altında durma," dedi.

Yueh birden kendini bu yıkım yerinde kimsenin acımadığı biri olarak gördü. *Idaho mutlaka başarmalı!*

Bir başka muhafız ona çarpınca "Ayak altından çekil!" diye bağırdı.

Yueh, *Onlara yardım ettiğim halde beni hor görüyorlar,* diye düşündü. Yana itildikten sonra dikelip, tekrar az çok vakur bir havaya büründü.

Bir muhafız subayı sertçe, "Baron'u bekle!" dedi.

Başıyla onaylayan Yueh sahte bir kayıtsızlıkla yürüyerek malikânenin önünden geçti ve köşeyi dönüp, yanan palmiyelerin aydınlatmadığı karanlığa daldı. Sonra da limonluğun altındaki arka avluya, Paul ile annesini götürmek için bekleyen topterin bulunduğu yere doğru yürümeye başladı; attığı her adım telaşını ele veriyordu.

Malikânenin açık arka kapısında bekleyen muhafız, dikkatini içerideki aydınlık koridora ve odaları teker teker arayan adamlara vermişti.

Kendilerine nasıl da güveniyorlardı!

Yueh gölgelere sine sine yürüyerek toptere ulaşınca, mu-

hafızın göremeyeceği taraftaki kapıyı açtı. Elini ön koltukların altında gezdirip, sakladığı fremkiti buldu; fremkiti açıp, düklük mühür yüzüğünü içine bıraktı. Eli oraya koyduğu mesaja, baharat kâğıdına değince, yüzüğü bu kâğıtla sardı. Sonra elini çıkarıp çantayı kapadı.

Topterin kapısını usulca kapatıp evin köşesine geri döndü ve oradan sapıp, yanan ağaçlara doğru yürüdü.

İşte bitti, diye düşündü.

Yanan palmiyelerin aydınlığına bir kez daha çıktı. Pelerinine sarınıp alevlere baktı. *Birazdan anlayacağım. Birazdan Baron'u görüp anlayacağım. Baron ise... küçük bir dişle karşılaşacak.*

Bir efsaneye göre, Dük Leto Atreides'in öldüğü anda Caladan'daki, atalarından kalma sarayının üstünden bir meteor geçmişti.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Çocukluk Tarihi'ne Giriş"

Baron Vladimir Harkonnen yerde duran, karargâh olarak kullandığı mavnanın penceresinden bakıyordu. Gecenin karanlığında Arrakeen'den yükselen alevleri görüyordu. Uzaktaki Kalkan Duvarı'na odaklandı; orada gizli silahı işini yapıyordu.

Toplar.

Toplar, Dük'ün savaşçılarının sığındığı mağaraları dövüyordu. Patlamaların turuncu ışıkları, kaya ve toz yağmurlarını anlık olarak sergiliyordu... Dük'ün adamları mağaralara hapsediliyordu; inlerinde kısılı kalmış hayvanlar gibi açlıktan öleceklerdi.

Baron uzaktan gelen seslerin geminin metal gövdesindeki titreşimlerini hissedebiliyordu: buuum... buuum. Sonra: BUUUM-buuum!

Kalkanların böylesine yaygın olduğu günümüzde top kullanmak kimin aklına gelirdi? diye düşündü. Sessizce güldü. Ama Dük'ün adamlarının o mağaralara sığınacağı belliydi. *İmparator ortak askerlerimizin zayiatını azalttığım için zekâmı takdir edecek.*

Şişman vücudunu yerçekiminden koruyan küçük süspansörlerden birinin ayarını yaptı. Gülümsemeye başlayınca, çenesindeki çizgiler yukarı çekildi.

Dük'ün adamları maalesef ziyan oluyor, diye düşündü. İyice gülümsedi, sonra da kahkaha attı. *Ne yazık ki zalim olmak*

zorundayım! Başıyla onayladı. Kaybedenler harcanabilirdi. Şu anda bütün evren durmuş, doğru kararları verebilecek adamı bekliyordu. Kararsız tavşanlar ifşa edilmeli, oyuklarına kaçırılmalıydı. Yoksa onları kontrol altında tutmak ve üremelerini sağlamak nasıl mümkün olabilirdi? Savaşan adamlarını, tavşanlara saldıran arılara benzetti. *Emrindeki arıların sayısı yeterince fazlaysa, vızıltıları çok tatlı bir hal alır,* diye düşündü.

Arkasındaki bir kapı açıldı. Baron dönmeden önce penceredeki yansımaya baktı.

Piter de Vries peşinde Baron'un özel muhafızlarının başı Umman Kudu ile içeri girdi. Kapının ardında muhafızlar duruyordu; Baron'un yakınındayken dikkatli, kuzu gibiydiler.

Baron döndü.

Piter parmağını alnındaki lüleye dokundurarak güya selam verdi. "Haberler iyi Lordum. Sardaukarlar Dük'ü getirdi."

Baron, "Getirecekler tabii," diye gürledi.

Piter'ın maske gibi görünen, fesat, kadınsı yüzünü inceledi. Kısık gözlerine, o giderek koyulaşan mavi tonlarına baktı.

Yakında ondan kurtulmalıyım, diye düşündü. *Artık neredeyse işime yaramaz ve tehlikeli bir hale geldi. Ama önce Arrakis halkını kendinden nefret ettirmeli. O zaman... sevgili Feyd-Rautha'mı kurtarıcıları olarak görür, ona kucak açarlar.*

Baron gözlerini muhafız subayı Umman Kudu'ya çevirdi; adamın çene kasları makas çizgisi gibiydi, çenesi de çizme burnuna benziyordu. Güvenilir biriydi, çünkü kötü huylarının ne olduğu belliydi.

Baron, "Dük'ü ele geçirmemi sağlayan hain nerede?" diye sordu. "Önce onu ödüllendirmeliyim."

Piter bir ayağının parmakları üstünde dönüp dışarıdaki muhafızlara bir işaret yaptı.

Kapıda bir hareketlenme oldu, ardından da Yueh içeri girdi. Kaskatı ve gergin hareket ediyordu. Bıyığının uçları mor ağzının kenarlarından sarkıyordu. Yalnızca ihtiyar gözlerinde hayat belirtisi vardı. Yueh odada üç adım attıktan sonra, Piter'ın bir işareti üzerine durup Baron'a bakmaya başladı.

"Ahhh, Dr. Yueh."

"Lord Harkonnen."

"Bize Dük'ü vermişsin."

"Anlaşmamızın üstüme düşen kısmını yerine getirdim Lordum."

Baron, Piter'a baktı.

Piter başıyla onayladı.

Baron tekrar Yueh'ye baktı. "Anlaşmamızın mı? Peki..." Sert bir sesle konuştu: "Ben ne yapacaktım?"

"Gayet iyi hatırlıyorsunuz, Lord Harkonnen."

Birden sakinleşen Yueh düşünmeye başladı. Baron'un kendisine ihanet ettiğini, adamın tavrındaki ufak tefek belirtilerden anlamıştı. Wanna ölmüştü... Artık onların ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yoksa Baron doktoru hâlâ kontrol etmeye çalışırdı. Bunu yapmaması, her şeyin bittiğini gösteriyordu.

Baron, "Hatırlıyor muyum?" diye sordu.

"Wanna'mın çektiği acılardan kurtulacağına söz vermiştiniz."

Baron başıyla onayladı. "Ah, evet. Şimdi hatırladım. Haklısın, buna söz vermiştim. İmparatorluk Koşullandırması'nı böyle kırmıştık. Senin Bene Gesserit cadısının, Piter'ın acı yükselticilerinde inlemesini görmeye daha fazla dayanamamıştın. Pekâlâ, Baron Vladimir Harkonnen verdiği sözleri daima tutar. Wanna'yı çektiği acılardan kurtaracağıma ve ona katılmana izin vereceğime söz vermiştim. İşte, sözümü tutuyorum." Piter'a eliyle işaret verdi.

Piter'ın mavi gözleri donuklaştı. Birden harekete geçti; kedi gibi hızlıydı. Elindeki bıçak Yueh'nin sırtına saplanırken pençe gibi parladı.

Yaşlı adam kaskatı kesilirken bile gözlerini Baron'dan bir an olsun ayırmadı.

"Onun yanına git!" dedi Baron.

Yueh sallanmaya başladı. Dudaklarını yavaşça ve dikkatle oynatırken, sesi tuhaf bir şekilde ahenkliydi: "Beni... yen...

diğini... sanıyorsun. Wanna'mın... başına... ne... geldiğini... bilmediğimi... sanıyorsun."

Yere düştü. Hiç eğilip bükülmeden, kaskatı yere kapaklanmıştı. Devrilen bir ağaç gibi.

Baron, "Onun yanına git!" diye tekrarladı. Ama bu sefer sesi hafif bir yankı gibiydi.

Yueh onu huzursuzlandırmıştı. Gözlerini tekrar Piter'a çevirdi; adamın bıçağını bir bez parçasıyla silmesini, mavi gözlerindeki tatmin ifadesini seyretti.

Demek adam öldürürken böyle oluyor, diye düşündü. *Bunu öğrendiğim iyi oldu.*

Baron, "Bize Dük'ü verdi, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle evet Lordum," dedi Piter.

"Öyleyse getirin onu buraya!"

Piter muhafız subayına bakınca, adam hemen emri yerine getirmek üzere çıkıp gitti.

Baron yerde yatan Yueh'ye baktı. Adam öyle bir devrilmişti ki, sanki vücudunda kemik yerine meşe ağacı vardı.

"Bir haine asla güvenemezdim," dedi Baron. "Kendi eserim olan bir haine bile."

Pencereden dışarıdaki gece karanlığına baktı. O sessiz, karanlık dünyanın artık kendisine ait olduğu biliyordu. Kalkan Duvarı mağaralarına yapılan top atışları kesilmişti; demek ki mağara girişleri artık kapatılmıştı. Baron birden o zifiri karanlığın olabilecek en güzel şey olduğunu düşündü. Ondan güzel tek bir şey olabilirdi: Karanlıktaki beyazlık. Siyahın üstündeki beyazlık. Porselen beyazı.

Ama hâlâ içini kemiren bir şüphe vardı.

Doktor, o yaşlı budala ne demek istemişti? Sonunda başına ne geleceğini elbette ki biliyor olmalıydı. Ama, "Beni yendiğini sanıyorsun," demişti.

Ne demek istemişti?

Dük Leto Atreides kapıdan girdi. Kolları zincirli, kartalı andıran yüzü kirliydi. Üniforması yırtılmıştı; biri armasını çekip almıştı. Belindeki kalkan kemeri de üniforma bağları

çözülmeden çekilip alınmıştı. Dük'ün donuk gözlerinde delice bir ifade vardı.

"Vay, vay, vay," dedi Baron. Duraksayıp derin bir nefes aldı. Fazla yüksek sesle konuşmuştu. Epeydir hayalini kurduğu bu anın tadı biraz kaçmıştı.

O kahrolası doktora ebediyen lanet olsun!

"Sanırım sevgili Dük'ümüz uyuşturucunun etkisinde," dedi Piter. "Yueh onu uyuşturarak ele geçirmişti." Piter, Dük'e döndü. "Uyuşturulmuş haldesiniz, değil mi sevgili Dük?"

Bu ses çok uzaktan gelmişti. Leto zincirleri, sızlayan kaslarını, çatlak dudaklarını, yanan yanaklarını, zımpara gibi olmuş ağzında fısıldayan susuzluğun kuru tadını hissedebiliyordu. Ama sesler boğuktu, sanki pamuklu bir battaniyenin ardından geliyordu. Leto battaniyenin ardındaki şekilleri hayal meyal görüyordu.

Baron, "Kadınla çocuğa ne oldu Piter?" diye sordu. "Haber var mı?"

Piter'ın dili dudaklarının üstünde gezindi.

Baron öfkeyle, "Bir şey duymuşsun!" dedi. "Ne?"

Piter önce muhafız subayına, sonra tekrar Baron'a baktı. "Lordum, o işi halletmek için gönderdiğimiz adamlar... o adamlar... şey... şey halde bulundu."

"Eee, her şey yolunda gitmiş mi?"

"Adamlar ölmüş Lordum."

"Elbette öleceklerdi! Benim öğrenmek istediğim..."

"Cesetleri bulunmuş Lordum."

Baron'un beti benzi attı. "Peki ya kadınla çocuk?"

"Onlardan hiç iz yok Lordum, ama olay yerinde bir solucan görüldü. İnceleme yapılırken geldi. Belki de istediğimiz şekilde... bir kaza olmuştur. Büyük ihtimalle..."

"Biz ihtimallerle hareket etmeyiz Piter. Kayıp toptere ne olmuş peki? Mentatım bunu öğrenebildi mi bari?"

"Dük'ün adamlarından biri onunla kaçmış olmalı Lordum. Pilotumuzu öldürüp kaçmış."

"Dük'ün hangi adamı?"

"Pilotu sessizce ve iz bırakmadan öldürmüş Lordum. Hawat veya Halleck olabilir. Belki de Idaho'dur... Üst rütbeli subaylardan herhangi biri de olabilir."

Baron, "Yine ihtimaller," diye mırıldandı. Ayakta sallanan, uyuşturulmuş Dük'e baktı.

"Her şey kontrolümüz altında Lordum," dedi Piter.

"Hayır, değil! O salak gezegenbilimci nerede peki? Kynes denen adam nerede?"

"Nerede olduğunu öğrendik ve ona haber gönderdik Lordum."

Baron, "İmparator'un hizmetkârının bize yardım etme tarzını beğenmiyorum," diye mırıldandı.

Leto konuşulanları hayal meyal duysa da, bazı sözler dikkatini çekti. Kadınla çocuk... hiç iz yok. Paul ile Jessica kaçmışlardı. Hawat, Halleck ve Idaho'ya ne olduğu da belirsizdi. Hâlâ umut vardı.

Baron, "Düklük mühür yüzüğü nerede?" diye sordu. "Parmağında yok."

Muhafız subayı, "Sardaukarlar Dük'ü teslim aldıklarında parmağında yüzük olmadığını söylüyorlar Lordum," dedi.

"Doktoru fazla erken öldürdün," dedi Baron. "Bu bir hataydı. Beni uyarmalıydın Piter. Planımızı tehlikeye atacak şekilde davrandın." Kaşlarını çattı. "İhtimallermiş!"

Leto'nun zihninde bir düşünce sürekli tekrarlanıyordu: *Paul ile Jessica kaçmış!* Ayrıca bir şeyi hatırlıyordu, bir pazarlığı. Hayal meyal da olsa hatırlıyordu.

Diş!

Birden hafızası açıldı; takma diş şeklindeki zehirli gaz kapsülünü hatırladı.

Biri ona dişi hatırlamasını söylemişti. Diş ağzındaydı. Diliyle hissedebiliyordu. Tek yapması gereken, ona sertçe bastırmaktı.

Daha değil!

Biri Baron'a yaklaşana dek beklemesini söylemişti. Kimdi o? Hatırlayamıyordu.

Baron, "Ne zaman kendine gelecek?" diye sordu.

"Belki bir saat sonra Lordum."

Baron, "Belki ha," diye mırıldandı. Yine karanlık pencereye döndü. "Acıktım."

Leto, *Şu bulanık, gri şey Baron,* diye düşündü. O şey ileri geri dans ediyor, odayla birlikte sallanıyordu. Oda büyüyüp küçülüyordu. Aydınlanıp kararıyordu. Zifiri karanlık olup soluyordu.

Dük için zaman, bir katman dizisine dönüşmüştü. Katmanların arasında salınıyordu. *Beklemeliyim.*

Bir masa vardı. Leto masayı gayet net görüyordu. Masanın diğer tarafında iğrenç, şişman bir adam, adamın önünde de yemek artıkları vardı. Leto şişman adamın karşısında, bir sandalyede oturduğunu hissetti; zincirleri, karıncalanan bedenini, onu sandalyeye bağlayan kayışları hissetti. Aradan biraz zaman geçmiş olduğunun farkındaydı, ama ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu.

"Sanırım kendine geliyor Baron."

İpeksi bir ses. Piter.

"Görüyorum Piter."

Gürleyen, kalın bir ses. Baron.

Leto etrafının giderek daha çok farkına varıyordu. Altındaki sandalye katılaşıyor, kayışlar sıkılaşıyordu.

Artık Baron'u net görebiliyordu. Adamın ellerinin hareketini seyretti... Baron bir tabağın kenarına, bir kaşığın ucuna dokundu... parmağını çenesinde gezdirdi.

Leto hareket eden o elden gözünü alamıyordu.

"Beni duyabiliyorsun Dük Leto," dedi Baron. "Beni duyabildiğini biliyorum. Odalığının ve oğlunun yerini öğrenmek istiyoruz."

Leto hiçbir belirtiyi gözden kaçırmamış olsa da, bu sözler içine su serpti. *Demek doğruymuş. Paul ile Jessica ellerinde değil.*

Baron, "Burada oyun oynamıyoruz!" diye gürledi. "Bunu biliyorsun." Leto'ya doğru eğilip yüzünü inceledi. Bu meseleyi Dük ile baş başa halledemediği için üzgündü. Soyluların zor duruma düşmesine başkalarının tanık olması iyi değildi... kötü örnek olurdu.

Leto gücünün geri geldiğini hissediyordu. Takma dişin anısı artık zihninde düz arazideki bir çan kulesi kadar belirgindi. O dişin içindeki, sinir şeklindeki kapsül... zehirli gaz... Dük birden bu ölümcül silahı ağzına kimin yerleştirdiğini hatırladı.

Yueh.

Bu odadan bir cesedin sürüklenerek çıkarıldığını da hayal meyal hatırladı. O cesedin Yueh'ye ait olduğunu anladı.

Baron, "Şu sesi duyuyor musun Dük Leto?" diye sordu.

Leto uzaktan kurbağa vıraklamasını andıran sesler geldiğini fark etti; biri acıyla haykırıyordu.

"Fremen kılığına girmiş bir adamını yakaladık," dedi Baron. "Onu tanımamız zor olmadı, gözlerinden tanıdık. Fremenlerin arasına casus olarak gönderildiğinde ısrar ediyor. Bu gezegende uzun süre yaşadım sevgili kuzenim. Çöldeki o zavallı serserilerin arasına casus gönderilemeyeceğini bilirim. Söylesene, onların yardımını mı satın aldın? Kadınınla oğlunu onlara mı gönderdin?"

Leto göğsünün korkudan sıkıştığını hissetti. *Yueh onları çöl halkına gönderdiyse... Baron onları bulana dek aramayı sürdürür.*

"Haydi ama," dedi Baron. "Fazla zamanımız yok; seni işkenceyle konuşturabilirim. Lütfen işi o noktaya getirme sevgili Dük." Baron başını kaldırıp, Leto'nun omzunun arkasında duran Piter'a baktı. "Piter'ın yanında tüm aletleri yok, ama eminim doğaçlama yapabilir."

"Bazen en iyisi doğaçlamadır Baron."

O ipeksi, sinsi ses! Leto'nun kulağının çok yakınından gelmişti.

"Bir acil durum planın vardı," dedi Baron. "Kadınınla oğlunu nereye gönderdin?" Leto'nun eline baktı. "Yüzüğün de parmağında yok. Oğluna mı verdin?"

Baron gözlerini kaldırıp Leto'nun gözlerine baktı.

"Cevap vermiyorsun," dedi. "Beni yapmak istemediğim bir şeye mi zorlayacaksın? Piter'ın yöntemleri basit ve etki-

lidir. Evet, bazen en iyi yöntemler onunkilerdir; ama senin öyle şeyler yaşamanı istemiyorum."

"Sırtına veya gözkapaklarına sıcak donyağı dökebilirim," dedi Piter. "Veya vücudunun başka yerlerine. Yağın nereye döküleceğini bilmezse daha etkili olur. İyi bir yöntemdir; çıplak tendeki irin beyazı kabarcıkların görüntüsü de oldukça hoştur, değil mi Baron?"

Baron keyifsizce, "Muhteşemdir," dedi.

Bir şeylere dokunup duran o parmaklar! Leto o tombul ellerin, parmakları parlak mücevherlerle dolu o bebek ellerinin hareketlerini seyrediyordu.

Arkasındaki kapının ardından gelen acı çığlıkları Dük'ün içini tırmalıyordu. *Kimi yakaladılar acaba?* diye merak etti. *Idaho olabilir mi?*

"İnan bana sevgili kuzenim," dedi Baron. "İşlerin o noktaya gelmesini istemiyorum."

"Düşünsenize, sinirler yardım çağırmak için ulak gönderiyor, ama yardım gelmiyor," dedi Piter. "Bu bir sanat."

Baron, "Sen mükemmel bir sanatçısın," diye homurdandı. "Şimdi lütfen biraz sus."

Leto birden Gurney Halleck'in, Baron'un bir resmini görünce söylediği sözü hatırladı: "'Ve denizin kumları üstünde durdum, denizden bir canavarın yükseldiğini gördüm... ve canavarın başlarında kâfirliğin adı yazılıydı.'"

"Zaman harcıyoruz Baron," dedi Piter.

"Olabilir."

Baron başıyla onayladı. "Sevgili Leto, onların yerini bize eninde sonunda söyleyeceksin. Katlanabileceğin acının bir sınırı var."

Leto, *Muhtemelen haklı,* diye düşündü. *Ama ağzımda bu diş var... hem yerlerini gerçekten bilmiyorum.*

Baron ağzına attığı bir parça eti ağır ağır çiğnedikten sonra yuttu. *Yeni bir taktik denemeliyiz,* diye düşündü.

"Kiralık olduğunu inkâr eden bu adama iyi bak," dedi Baron. "Ona iyi bak Piter."

Baron şöyle düşündü: *Evet! Satın alınamayacağına inanan*

bu adamı gör. Hayatının her anında kendini azar azar sattı, milyonlarca parçasını sattı! Şimdi onu ayağa kaldırıp sarssan, içinde bir şeyler takırdar. İçi bomboş! Her şeyini sattı! Şimdi nasıl öldüğünün ne önemi var?

Dışarıdan gelen kurbağa sesleri kesildi.

Baron odanın diğer tarafındaki kapıda beliren muhafız subayı Umman Kudu'nun başını iki yana salladığını gördü. Tutsak gerekli bilgiyi vermemişti. Bir başarısızlık daha. Bu salak Dük ile... cehenneme ne kadar yakın olduğunu, yalnızca bir sinir hücresinin kalınlığı kadar yakın olduğunu bile fark etmeyen bu akılsız, zayıf budalayla oyalanmaya son vermenin vakti gelmişti.

Bu düşünce Baron'u sakinleştirdi, bir soyluya acı çektirmeye karşı duyduğu gönülsüzlüğü yenmesini sağladı. Birden kendini cerrah olarak gördü... makasını durmadan çalıştırarak, budalaların yüzlerindeki maskeleri kesip atan ve altlarındaki cehennemi açığa çıkaran bir cerrahtı.

Tavşanlar! Hepsi tavşan bunların!

Etoburu görünce nasıl da titriyorlardı!

Leto, Baron'a bakarken, niye beklediğini merak etti. Diş sayesinde her şeyi çabucak sona erdirebilirdi. Yine de... hayatının büyük bölümü güzel geçmişti. Caladan'ın denizkabuğu mavisi göğünde dalgalanan bir uçurtmayı, Paul'ün onu görünce neşeyle güldüğünü anımsadı. Burada, Arrakis'te gördüğü gündoğumunu... Kalkan Duvarı'nın toz bulutu tarafından donuklaştırılan rengârenk katmanlarını anımsadı.

Baron, "Çok yazık," diye mırıldandı. Kendini geriye itip masadan kalkarak, süspansörlerinin verdiği hafiflikle ayakta durdu; sonra duraksadı... Dük'te bir değişiklik olduğunu görmüştü. Adam derin bir nefes alıp çenesini sıkmıştı; çenesinde bir kas seğiriyordu.

Baron, *Benden nasıl da korkuyor!* diye düşündü.

Baron'un gitmesinden, elinden kurtulmasından korkan Leto çenesini iyice sıkarak kapsül dişe var gücüyle bastırdı... ve kırıldığını hissetti. Ağzını açıp, dilinde hissettiği acı dumanı dışarı üfledi. Baron giderek ufaldı; sanki bir tünelde

uzaklaşıyordu. Leto kulağının dibinden bir inilti geldiğini işitti... bu ipeksi ses Piter'a aitti.

Onu da etkiledi!

"Piter! Ne oldu?"

O gürleyen ses çok uzaktan gelmişti.

Leto'nun zihninde peş peşe anılar canlandı; yaşlı, dişsiz büyücü kadınların mırıltıları gibiydiler. Oda, masa, Baron, bir çift korkulu göz... masmavi gözler... hepsi Leto'nun etrafında simetrik bir şekilde iç içe geçti.

Çenesi çizme burnuna benzeyen, oyuncak bir adam yere yığılıyordu. Oyuncak adamın burnu kırılmış, sola eğilmişti; ibresi yukarı doğru sallanmaya başlarken duran bir metronom gibiydi. Leto tabak çanakların kırıldığını işitti... sesler öyle uzaktan geliyordu ki... kulakları uğulduyordu. Zihni her şeyi yakalayan sonsuz bir depoydu. Şimdiye kadar var olmuş her şeyi: her haykırışı, her fısıltıyı, her... sessizliği.

Geride tek bir düşünce kalmıştı. Leto bu düşünceyi şekilsiz ışığın üstüne siyah şualarla yazılmış olarak gördü: etin şekillendiği gün ve günün şekillendirdiği et. Bu düşünce ona asla ifade edemeyeceği kadar derin geldi.

Sessizlik.

Baron sırtını özel odasının kapısına yaslamış, öylece duruyordu; bu acil durum odası, masanın hemen arkasındaydı. Kapının ardındaki oda cesetlerle doluydu. Baron etrafta koşuşturan muhafızları duydu. *Ben de soludum mu?* diye merak etti. *Her ne idiyse, beni de öldürecek mi?*

Seslerle birlikte mantığı da geri gelmeye başlamıştı. Birilerinin bağırarak emirler verdiğini işitti: Gaz maskeleri... kapıyı kapatın... havalandırmaları çalıştırın.

Baron, *Diğerleri hemen öldü,* diye düşündü. *Ben hâlâ yaşıyorum. Hâlâ nefes alıyorum. Vay be! Az kalsın ölüyordum!*

Olup biteni şimdi analiz edebiliyordu. Kalkanı çalışır haldeydi; düşük güçte çalışsa da, moleküler alışverişi yavaşlatmaya yeterliydi. Kendini geriye itip masadan kalkarken... Piter'ın dehşetle inlediğini duymuştu; sesi duyan muhafız subayı odaya dalınca, o da can vermişti.

Şans ve can çekişen bir adamın iniltisi... Baron'u kurtaran bunlardı.

Baron, Piter'a minnettar değildi. Piter aptallığının kurbanı olmuştu. Hele o geri zekâlı muhafız subayı! Baron'un huzuruna çıkaracağı herkesin üstünü iyice aradığını söylemişti! Dük nasıl olmuştu da... O zehri hiçbir şey saptayamamıştı. Masanın yukarısındaki zehir-bulucudan bile uyarı gelmemişti... çok geç olana dek. Bu nasıl olabilirdi?

Baron, *Neyse, artık önemi yok,* diye düşündü; kendini toplamaya başlamıştı. *Yeni muhafız subayı bu soruların yanıtını bulur.*

Koridordaki... o ölüm odasının diğer kapısının ardındaki faaliyetin arttığını fark etti. Odasının diğer kapısından çıkıp, etrafında toplanan uşaklara baktı. Sessizce durmuş bakıyor, Baron'un tepkisini bekliyorlardı.

Baron kızacak mıydı?

Baron o korkunç odadan kaçtığından beri yalnızca birkaç saniye geçmiş olduğunu fark etti.

Muhafızlardan bazıları silahlarını kapıya doğrultmuştu. Bazılarıysa dikkatini boş koridora vermişti... ileriden, sağdaki köşenin ardından sesler geliyordu.

Bir adam o köşeyi koşar adım döndü; boynuna asılı gaz maskesi sallanıyordu, gözlerini koridordaki zehir-buluculara dikmişti. Sarı saçlı, basık yüzlü, yeşil gözlüydü. Kalın dudaklı ağzının kenarları kırışıklıydı. Kendini karada bulmuş bir su canlısına benziyordu.

Baron yaklaşan adama bakarken, onu tanıdı. Adı Nefud'du. lakin Nefud. Muhafız onbaşısıydı. Nefud semutanın, yani bilinçaltının en derinini etkileyen uyuşturucu-müzik karışımının bağımlısıydı. Bu faydalı bir bilgiydi.

Adam, Baron'un karşısında durup selam verdi. "Koridor temiz Lordum. Dışarıdan odayı izliyordum; odaya zehirli gaz yayıldığını anladım. Odanızdaki havalandırmalar bu koridorlardan hava alıyordu." Baron'un başının yukarısındaki zehir-bulucuya göz attı. "Zehirli gaz dışarı sızmadı. Odayı da arındırdık. Emirleriniz nedir?"

Baron adamın sesini tanıdı... bağırarak emirler veren adamdı bu. *Becerikli bir onbaşı,* diye düşündü.

"İçerideki herkes öldü mü?" diye sordu.

"Evet Lordum."

Baron, *Ne yapalım, duruma uyum sağlamalıyız,* diye düşündü.

"Her şeyden önce seni kutlamak istiyorum Nefud. Yeni muhafız subayım sensin. Umarım selefinin başına gelenden ders alırsın."

Baron söylediklerinin anlamını kavramaya başlayan, yeni atadığı muhafız subayının değişen yüz ifadesini seyretti. Nefud bir daha asla semutasız kalmayacağını anlamıştı.

Nefud başıyla onayladı. "Lordum, tüm varlığımı kendisini korumaya adayacağımdan emin olabilir."

"Evet. Neyse, işimize bakalım. Sanırım Dük'ün ağzında bir şey vardı. Bunun ne olduğunu, nasıl kullanıldığını, onu oraya yerleştirmesine kimin yardım ettiğini bulacaksın. Her türlü tedbiri alarak..."

Sözünü yarıda kesti; arkasındaki koridordan bağrışmalar geliyordu... Firkateynin alt güvertelerine inen asansörün kapısındaki muhafızlar, asansörden yeni inmiş birini, uzun boylu bir albay başarı durdurmaya çalışıyordu.

Baron, albay başarı çıkaramadı: Adamın dudakları öyle inceydi ki, ağzı yarık gibiydi; gözleri de mürekkep lekesini andırıyordu.

Adam, "Çekin ellerinizi üstümden, sizi leş yiyiciler sürüsü!" diye gürleyerek, muhafızları kenara itti.

Baron, *Ahhh, Sardaukarlardan biri,* diye düşündü.

Albay başar hızlı adımlarla yaklaşırken, Baron kaygıyla gözlerini kıstı. Sardaukar subayları onu hep huzursuz ederdi. Hepsi de Dük'ün... müteveffa Dük'ün akrabası gibi görünürdü. Baron'a karşı tavırları da hiç hoş değildi!

Albay başar, Baron'un karşısında, ellerini beline koyarak durdu. Arkasındaki muhafız ne yapacağını bilemiyordu.

Sardaukar'ın selam vermediğini ve saygısız davrandığını gören Baron iyice kaygılandı. Burada Harkonnen lejyonla-

rını destekleyen tek bir Sardaukar lejyonu –on tugay– vardı, ama Baron kendini kandırmıyordu. O tek lejyon bile Harkonnenları rahatça yenebilirdi.

Sardaukar, "Adamlarına söyle, bir daha seninle görüşmemi engellemeye kalkmasınlar Baron," diye homurdandı. "Adamlarım sana Atreides Dükü'nü teslim ettiler, ama Dük'e ne olacağını henüz konuşmadık. Şimdi konuşacağız."

Baron, *Adamlarımın önünde küçük düşmemeliyim,* diye düşündü.

"Eee?" Bunu soğukkanlılıkla söylemişti; kendisiyle gurur duydu.

Albay başar, "İmparator beni, soylu kuzeninin acı çekmeden ölmesini sağlamakla görevlendirdi," dedi.

Baron "İmparator bana da aynı emri vermişti," diye yalan söyledi. "İmparator'a karşı gelir miyim sanıyorsun?"

"Benim görevim, İmparator'a kendi gözlerimle gördüklerimi bildirmek," dedi Sardaukar.

Baron öfkeyle, "Dük öldü bile," dedi; sonra da elini sallayarak, adama gitmesini işaret etti.

Albay başar hiç kımıldamadan Baron'a bakmayı sürdürdü. "Nasıl öldü?" diye homurdandı.

Baron, *Fazla ileri gidiyor ama!* diye düşündü.

"Çok merak ettiysen söyleyeyim: İntihar etti," dedi Baron. "Zehirle."

Albay başar "Cesedini hemen görmeliyim," dedi. Baron gözlerini devirerek sabrı tükenmiş gibi yaparken, hızla düşündü. *Kahretsin! Bu keskin gözlü Sardaukar odayı şimdiki haliyle görecek... hiçbir şeyi değiştirmeye fırsat kalmadan!*

Sardaukar "Hemen," diye homurdandı. "Kendi gözlerimle göreceğim."

Baron bunu engelleyemeyeceğini anladı. Sardaukar her şeyi görecekti. Dük'ün Harkonnen askerlerini öldürdüğünü, Baron'un ise canını zor kurtardığını anlayacaktı. Masada akşam yemeğinin kalıntıları vardı... Dük'ün ve diğerlerinin cesetleri de hâlâ odadaydı.

Yapılacak bir şey yoktu.

Sardaukar tehditkâr bir sesle, "Beni oyalamaya kalkma," dedi.

Baron, Sardaukar'ın donuk gözlerine bakarak "Oyalamayacağım," dedi. "İmparator'umdan saklayacak bir şeyim yok." Nefud'a başıyla işaret etti. "Albay başar her şeyi hemen görmek istiyor. Onu az önce önünde beklediğin kapıdan içeri sok Nefud."

"Lütfen böyle gelin," dedi Nefud.

Baron'un yanından ağır ağır, kasıla kasıla geçen Sardaukar muhafızları omzuyla iterek kendine yol açtı.

Baron, *Bu korkunç,* diye düşündü. *İmparator çuvalladığımı öğrenecek. Bunu bir zayıflık alameti olarak görecek.*

İmparator'un da tıpkı Sardaukarları gibi zayıfları hor gördüğünü bilmek acı vericiydi. Baron alt dudağını kemirmeye başladı; en azından bir tesellisi vardı... İmparator, Atreidesların Giedi Prime'a düzenledikleri akınlardan ve oradaki, Harkonnenlara ait baharat depolarını yok ettiklerinden habersizdi.

O sinsi Dük'e lanet olsun!

Baron, küstah Sardaukar ile tıknaz, iş bitirici Nefud'un uzaklaşmalarını seyretti.

Uyum sağlamalıyız, diye düşündü. *Bu kahrolası gezegenin idaresini Rabban'a geri vermek durumundayım. Ona sınırsız yetki vermem gerekecek. Arrakis halkının Feyd-Rautha'yı kabul etmesini sağlamak için, kendi kanımdan birini öldürmeliyim. Kahrolası Piter! Onunla işim bitmeden kendini öldürtmese olmazdı sanki.*

Baron iç geçirdi.

Ayrıca hemen Tleilax'tan yeni bir mentat getirtmeliyim. Yeni mentatımı artık hazırlamışlardır herhalde.

Arkasındaki muhafızlardan biri öksürdü.

Baron adama döndü. "Acıktım."

"Başüstüne Lordum."

Baron, "Siz o odayı temizleyip sırlarını keşfederken biraz eğlenmek istiyorum," diye gürledi.

Muhafız gözlerini indirdi. "Lordum nasıl bir eğlence istiyor?"

"Yatak odamda olacağım," dedi Baron. "Gamont'ta satın aldığımız delikanlıyı getirin... hani şu güzel gözlü olanı. İyice uyuşturun. Boğuşma havamda değilim."

"Emredersiniz Lordum."

Baron dönüp odasına doğru yürümeye başladı; süspansörlerinin verdiği hafiflikle seke seke yürüyordu. *Evet,* diye düşündü. *O güzel gözlü delikanlıyı, genç Paul Atreides'e çok benzeyen o genci.*

Ey Caladan'ın denizleri,
Ey Dük Leto'nun halkı...
Leto'nun kalesi yıkıldı,
Ebediyen yıkıldı...

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Şarkıları"

Paul bu geceden önceki tüm geçmişinin, yaşadığı tüm deneyimlerin, bir kum saatinin alt kısmında biriken kum tanelerine dönüştüğünü hissediyordu. Annesinin yanında oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı; topterde buldukları (ve orada bıraktıkları) çantadan çıkan, kumaş ve plastikten yapılma küçük bir çadırın -damıtıcı-çadırın- içinde oturuyorlardı... üzerlerindeki Fremen giysilerini de çantada bulmuşlardı.

Paul o fremkiti oraya kimin koyduğuna, topterin nereye gideceğini kimin söylediğine emindi.

Yueh.

O hain doktor onları Duncan Idaho'ya göndermişti.

Paul damıtıcı-çadırın şeffaf ucundan dışarıya, Idaho'nun onları sakladığı bu yeri çevreleyen kayalıklara baktı; ay ışığıyla aydınlanan kayalıklar gölgeliydi.

Artık Dük olduğum halde çocuk gibi saklanıyorum, diye düşündü. Bu düşünce onu rahatsız etse de, saklanmaları gerektiğini biliyordu.

Bu gece algılarına bir şeyler olmuştu... Çevresindeki her olayı, her durumu sıradışı bir netlikle görüyordu. Bilgi dağarcığına durmadan eklenen bilgileri ve farkındalığının merkezinde soğuk bir gözle yapılan derin değerlendirmeleri durduramıyordu. Bu onun mentat gücü ve daha fazlasıydı.

Paul gecenin içinde beliren topter dev bir şahin gibi üzerlerine doğru süzüldüğünde hissettiği çaresizliği ve öfkeyi anımsadı; topter çığlık atan çöl rüzgârında nasıl da kanat çırpmıştı. Paul'ün zihnindeki değişim o zaman başlamıştı. Topter bir kumulun üstünden geçip, yerde koşan insanlara... Paul ile annesine doğru süzülmüştü. Paul topterin kızakları kuma sürtünürken aldığı yanık kükürt kokusunu anımsadı.

Annesi dönüp toptere bakmıştı; Paul onun lazer silahlı Harkonnen askerleri görmeyi beklediğini biliyordu... ama Jessica bunun yerine, topterin açık kapısından sarkan Duncan Idaho'yu görmüştü. Idaho "Çabuk!" diye seslenmişti. "Güneyinizde solucan işareti var!"

Paul ise topteri kimin kullandığını dönüp bakmadan önce anlamıştı. Aracın uçuş ve iniş tarzındaki -annesinin bile fark etmediği- küçük belirtiler, Paul'e kumanda panelinin başında kimin oturduğunu açıkça göstermişti.

Damıtıcı-çadırda Paul'ün karşısında oturan Jessica kımıldanıp "Bunun tek bir açıklaması olabilir," dedi. "Harkonnenlar Yueh'nin karısını tutsak almış. Yueh, Harkonnenlardan nefret ediyordu! Bu konuda yanılmış olamam. Hem bıraktığı mesajı sen de okudun. Ama bizi niye kurtardı?"

Paul, *Gerçeği ancak şimdi, üstelik hayal meyal görüyor,* diye düşündü. Bu düşünce onu afallattı. Kendisiyse torbadaki, düklük mühür yüzüğüne sarılı mesajı okurken durumu hemen anlamıştı.

Yueh, "Beni bağışlamaya çalışmayın," diye yazmıştı. "Beni bağışlamanızı istemiyorum. Sırtımda yeterince yük var zaten. Yaptığım şeyi fesatlıktan yapmadığım gibi, başkaları tarafından anlaşılma umudum da yok. Bu benim şahsi tahaddiyü'l-burhanım, en büyük sınavım. Gerçeği söylediğimi kanıtlamak için size Atreides düklük mühür yüzüğünü veriyorum. Bu mesajı okuduğunuzda Dük Leto ölmüş olacak. Ama sizi temin ederim ki tek başına ölmedi... en nefret ettiğimiz kişiyi de yanında götürdü; bu size teselli olsun."

Mektupta ne isim ne de imza vardı, ama o kargacık burgacık el yazısı Yueh'ye aitti.

Paul mektubu anımsarken, o an hissettiği sıkıntıyı tekrar yaşadı... Yeni edindiği yoğun zihinsel dikkatin dışında, tuhaf ve keskin bir şeydi bu. Babasının öldüğünü okumuştu ve bunun doğru olduğunu biliyordu; ama bu bilgi, zihninde depolanıp kullanılacak herhangi bir bilgiden farksız gelmişti.

Babamı severdim, diye düşündü; bunun doğru olduğunu biliyordu. *Yasını tutmalıyım. Bir şeyler hissetmeliyim.*

Ama hiçbir şey hissetmiyordu... tek düşündüğü şuydu: *İşte bu önemli bir gerçek.*

Tüm gerçeklerden yalnızca biriydi.

Bu arada Paul'ün zihni duyusal izlenimleri değerlendiriyor, hesaplar yapıyordu.

Halleck'in sözlerini anımsadı: "Sığırlar ruh hallerine göre davranır; sevişirken de havanda olman gerekebilir. Dövüşmen gerekiyorsa dövüşürsün, havanda olsan da olmasan da."

Paul, *Belki de haklıdır,* diye düşündü. *Babamın yasını sonra... zamanım olunca tutarım.*

Ama varlığındaki soğuk algı derinliğinde azalma hissetmiyordu. Bu yeni farkındalığının yalnızca başlangıç olduğunu, giderek güçlendiğini hissediyordu. İlk kez Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın çetin sınavından geçerken hissettiği korkunç gaye, şimdi ona tamamen hâkim olmuştu. Sağ eli -acıyı anımsayan eli- karıncalanıyor ve zonkluyordu.

Onların Kuisatz Haderah'ı olmak bu mu? diye merak etti.

Jessica, "Bir ara Hawat'ın yine çuvalladığını düşündüm," dedi. "Yueh'nin belki de Suk doktoru olmadığını düşündüm."

"Yueh hakkında bildiğimiz her şey doğruydu, ama bilmediğimiz şeyler de vardı," dedi Paul. *Niye böyle şeyleri kavramakta geç kalıyor?* diye düşündü. "Eğer Idaho, Kynes'a ulaşmayı başaramazsa..."

"Idaho tek umudumuz değil," dedi Jessica.

"Aksini iddia etmedim."

Paul'ün sesindeki sertliği, buyurganlığı hisseden Jessica dönüp damıtıcı-çadırın gri karanlığında ona baktı. Paul çadırın şeffaf ucundan görülen, ay ışığıyla aydınlanan kayalıkların önündeki bir siluetti.

"Babanın adamlarından bazıları kurtulmuştur," dedi Jessica. "Onları bulup bir araya getirmeliyiz..."

"Sadece kendimize güveneceğiz," dedi Paul. "İlk ilgilenmemiz gereken mesele aile atomiklerimiz. Harkonnenlar aramaya başlamadan önce onlara ulaşmalıyız."

"Bulabileceklerini sanmıyorum. Çok gizli bir yerdeler," dedi Jessica.

"Bu işi şansa bırakamayız."

Jessica, *Gezegeni ve baharatını aile atomiklerimizle tehdit edip şantaj yapmayı düşünüyor,* diye düşündü. *Ama o zaman en iyi ihtimalle firari olur; hayatı gizlenmekle geçer.*

Annesinin sözleri Paul'de başka düşünceler uyandırmıştı... Bir Dük olarak, o gece kaybettiği adamlarını düşündü. *Bir Büyük Hanedan'ın asıl gücü halkından gelir,* diye düşündü. Hawat'ın sözlerini anımsadı: "İnsanlardan ayrılmak üzücüdür; mekânlarsa altı üstü mekândır."

"Sardaukarları kullanıyorlar," dedi Jessica. "Sardaukarlar geri çekilene kadar beklemeliyiz."

"Çöl ile Sardaukarlar arasında sıkışıp kaldığımızı sanıyorlar," dedi Paul. "Atreideslerden kimse sağ kalmasın istiyorlar... kökümüzü kazımak istiyorlar. Tek bir adamımızın bile kurtulacağını sanmıyorum."

"İmparator'un bu işte oynadığı rolü fazla belli etme riskine giremezler."

"Öyle mi dersin?"

"Adamlarımızdan bazıları kurtulur mutlaka."

"Emin misin?"

Jessica başını öteye çevirdi; oğlunun sesindeki acı kuvvetten ürkmüştü... Onun durumu soğukkanlılıkla değerlendirdiğini görüyordu. Paul'ün zihninin onunkini aştığını, artık bazı açılardan ondan daha çok şey gördüğünü seziyordu. Bunun kaynağı olan aklın eğitimine katkıda bulunmuştu, ama şimdi ondan korkuyordu. Dük'ünü, sığınağını kaybettiğini hatırlayınca gözleri yaşardı.

Böyle olması gerekiyordu Leto, diye düşündü. *"Aşkın da vakti vardır, kederin de."* Elini karnına koyup, oradaki embriyo-

na odaklandı. *Karnımda bir Atreides kızı var... bana emredileni yaptım; ama Rahibe Ana yanılıyordu: İlk çocuğum kız olsa da Leto'mu kurtaramazdı. Bu çocuk ölümün ortasında geleceğe doğru uzanan bir yaşam, o kadar. Onu yaratmamın sebebi itaatkârlık değil içgüdülerimdi.*

"İletişim aygıtını tekrar dene," dedi Paul.

Jessica, *Zihnimizi durdurmaya istediğimiz kadar çalışalım, o yine de düşünmeyi sürdürüyor,* diye düşündü.

Idaho'nun verdiği küçük telsizi bulup düğmesine bastı. Cihazın ön tarafında yeşil bir ışık belirdi. Hoparlöründen tiz cızırtılar geldi. Jessica telsizin sesini biraz kısıp frekanslarda gezinmeye başladı. Atreides savaş dilini konuşan bir ses duydular.

"...geri çekilip kayalıklarda toplanın. Fedor, Carthag'da sağ kalan olmadığını ve Lonca Bankası'nın yağmalandığını bildirdi."

Jessica, *Carthag!* diye düşündü. Orası Harkonnenların güçlü olduğu yerlerden biriydi.

"Onlar Sardaukar," dedi ses. "Atreides üniforması giymiş Sardaukarlara dikkat edin. Onlar–"

Hoparlörden bir gürleme sesi geldi; sonra sessizlik oldu.

"Diğer kanalları dene," dedi Paul.

"Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?" dedi Jessica.

"Beklediğim bir şeydi. Lonca'nın bankasının yağmalanmasından bizi sorumlu tutmasını istiyorlar. Lonca bize düşman olursa, Arrakis'te kısılı kalırız. Diğer kanalları dene."

Jessica, Paul'ün sözünü düşündü: "Beklediğim bir şeydi." Ona ne olmuştu böyle? Jessica tekrar telsizle ilgilenmeye başladı. O frekanslarda gezinirken, Atreides savaş diliyle bağıran sesler duydular: "...geri çekilin..." "...toplanmaya çalışın..." "... mağarada kısılı kaldık..."

Diğer kanallardan gelen Harkonnen sesleriyse muzafferdi. Sert emirler, savaş raporları. Jessica söylenenleri tam olarak anlamasa da, konuşanların ses tonu her şeyi anlatıyordu.

Harkonnenlar kazanıyordu.

Paul yanındaki çantayı sallayıp, çantadaki iki litrejon su-

yun sesini dinledi. Derin bir nefes alıp çadırın şeffaf ucundan dışarıya, yıldızlı göğün altında yükselen kayalığa baktı. Çadır girişinin fermuarına sol eliyle dokundu. "Birazdan şafak sökecek," dedi. "Gündüz Idaho'yu bekleyebiliriz, ama bir gece daha bekleyemeyiz. Çölde geceleri yürünür, gündüzleri de gölgede dinlenilir."

Jessica çöl hakkında söylenenleri hatırladı: *Çölde gölgede oturan, damıtıcı-giysisiz bir insanın vücut ağırlığını korumak için günde beş litre su içmesi gerekir.* Üstündeki damıtıcı-giysinin kaygan, yumuşak astarının temasını hissediyordu. Hayatlarının bu giysilere bağlı olduğunu düşündü.

"Gidersek Idaho bizi bulamaz," dedi.

"Her insanı konuşturmanın yolları vardır," dedi Paul. "Idaho şafağa kadar dönmezse, esir düştüğünü varsaymak zorundayız. Sence konuşmadan ne kadar dayanabilir?"

Yanıt beklemiyordu... Jessica da yanıt vermedi.

Paul çantayı açıp içinden parlak ekranlı ve büyüteçli, ufak bir mikrorehber çıkardı. Yeşil ve turuncu yazıları büyüteçle okudu: "Litrejonlar, damıtıcı-çadır, enerji kapsülleri, devridaimler, kumşnorkeli, dürbün, damıtıcı-giysi bakkiti, baraddye tabancası, çanak haritası, filtretıkaç, parapusula, yaradan kancaları, gümleyiciler, fremkit, ateş sütunu..."

Çölde hayatta kalmak için bilinmesi gereken ne çok şey vardı.

Paul bir süre sonra rehberi yere bıraktı.

Jessica, "Nereye gidebiliriz ki?" diye sordu.

"Babam çöl gücünden bahsetmişti," dedi Paul. "Harkonnenlar bu gezegeni onsuz yönetemez. Bu gezegeni asla yönetemediler ve yönetemeyecekler. Ellerinde on bin Sardaukar lejyonu olsa bile."

"Paul, bu düşündüğün şey çok..."

"Elimizde tüm kanıtlar var," dedi Paul. "Burada, bu çadırda... çadırın kendisi, bu çanta ve içindekiler, bu damıtıcı-giysiler. Lonca'nın hava uydularına fahiş fiyat koyduğunu biliyoruz. Ayrıca..."

Jessica, "Hava uydularının ne alakası var?" diye sordu. "Onlar..." Birden sustu.

Paul yükselmiş farkındalığı sayesinde, Jessica'nın en ufak tepkilerini bile algılayıp değerlendiriyordu. "Doğru anladın," dedi. "Uydular bu gezegeni gözetliyor. Çölün içlerinde, gözlerden ırak olması istenen şeyler var."

"Yani bu gezegeni Lonca mı kontrol ediyor?"

Annesinin kafası öyle yavaş çalışıyordu ki.

"Hayır!" dedi Paul. "Fremenler! Gözlerden ırak olmak için Lonca'ya para ödüyorlar... çöl gücüne sahip herkesin kolayca sahip olabildiği bir parayla, yani baharatla ödeme yapıyorlar. Bu bir tahmin değil, doğrudan varılmış bir sonuç. Kesinlikle doğru."

"Paul, sen henüz mentat değilsin," dedi Jessica; "bundan emin olamazsın..."

"Asla mentat olmayacağım," dedi Paul. "Ben başka bir şeyim... bir hilkat garibesiyim."

"Paul! Böyle bir şeyi nasıl..."

"Beni rahat bırak!"

Paul, Jessica'ya sırtını dönüp geceye baktı. *Niye yas tutamıyorum?* diye merak etti. Tüm varlığıyla yas tutmak istediğini hissediyordu, ama bunu asla yapamayacaktı.

Jessica oğlunun böylesine gergin konuşmasına ilk kez tanık olmuştu. Ona dokunmak, kucaklayıp avutmak, yardım etmek istiyordu... ama elinden hiçbir şey gelmeyeceğini hissediyordu. Paul bu sorunu kendi başına çözmeliydi.

Gözü yerde, aralarında duran parlak Fremkit Elkitabı'na ilişti. Kitabı alıp ilk sayfasını okudu: "Hayat dolu Dost Çöl'ün Elkitabı. Burada hayatın âyât ve burhanı vardır. İmanlı olursanız, el-Lât sizi asla yakmaz."

Büyük Sırlar üstüne aldığı dersleri hatırlayan Jessica, *Tıpkı Azher Kitabı gibi,* diye düşündü. *Arrakis'e bir Din Manipülatörü mü gelmiş?*

Paul çantadan parapusulayı çıkardı ve baktıktan sonra geri koyup, "Bütün bu özel Fremen aygıtlarını düşün," dedi. "Öylesine ustaca yapılmışlar ki, eşi benzerleri yok. Bunları

yapan bir kültür, kimsenin şüphelenmediği kadar gelişmiş olmalı."

Paul'ün sesindeki sertlikten hâlâ endişelenen Jessica kitaba geri döndü ve Arrakis göğündeki bir takımyıldızı ele alan, illüstrasyonlu bir yazıya baktı: "Muad'Dib: Fare"; takımyıldızın kuyruğunun kuzeye dönük olduğuna dikkat etti.

Paul çadırın karanlığında, Elkitabı'nın ışığında hareketlerini hayal meyal seçtiği annesine baktı. *Artık babamın arzusunu yerine getirmemin zamanı geldi,* diye düşündü. *Şimdi, yas tutmaya vakti varken, ona babamın mesajını vermeliyim. Daha sonra yas tutmaya vaktimiz olmayacak.* Yürüttüğü bu soğuk ve mükemmel mantık karşısında afalladığını fark etti.

"Anne," dedi.

"Efendim?"

Paul'ün ses tonunun değiştiğini fark eden Jessica'nın midesi buz gibi oldu. İlk kez böylesine soğuk ve kontrollü bir insan sesi duyuyordu.

"Babam öldü," dedi Paul.

Jessica gerçekleri ilişkilendirerek, ne hissettiğini anlamaya çalıştı... Bene Gesseritlerin verileri değerlendirme yoluydu bu; sonunda buldu: Korkunç bir yitirmişlik hissine kapılmıştı.

Başıyla onayladı... konuşamıyordu.

"Babam başına bir şey gelirse sana iletmem için bir mesaj verdi," dedi Paul. "Senden şüphelendiğine inanmandan korkuyordu."

Jessica, *Ne gereksiz bir kaygı,* diye düşündü.

"Senden asla şüphelenmediğini bilmeni istiyordu," dedi Paul; uygulanan planı açıklayıp söze devam etti: "Sana hep tamamen güvendiğini, seni hep sevdiğini, onu için biricik olduğunu bilmeni istiyordu. Sana kendinden çok güvendiğini söyledi; tek bir şeyden... seninle evlenmemiş olmaktan pişmanlık duyduğunu söyledi."

Jessica yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerken, *Vücut suyumu salakça harcıyorum!* diye düşündü. Ama niye böyle düşündüğünü biliyordu... hissettiği kederi öfkeye dönüştür-

meye çalışıyordu. *Leto, Leto'm benim,* diye düşündü. *Sevdiklerimize ne korkunç şeyler yapıyoruz!* Elkitabının ışığını sertçe kapadı.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Paul annesinin ağladığını duydu; kendisiyse hiçbir şey hissetmiyordu. *Üzülmüyorum,* diye düşündü. *Neden? Neden?* Üzülememesinin korkunç bir kusur olduğunu düşünüyordu.

Jessica'nın aklına T.K. İncili'nden cümleler geldi: "Elde etmenin de vakti vardır, yitirmenin de. Elde tutmanın da vakti vardır, bırakmanın da; sevginin de vakti vardır, nefretin de; savaşın da vakti vardır, barışın da."

Paul'ün zihni soğuk bir şekilde mantık yürütmeyi sürdürüyordu. Bu düşman gezegende sahip oldukları seçenekleri görüyordu. Kendine hayal kurma izni bile vermeden geleceğe odaklanıyor, en muhtemel gelecekleri hesaplıyordu; ama dahası da vardı, ilgi çekici bir gizem vardı... Sanki zihni zamanın dışındaki bir katmana dalıp, geleceğin rüzgârlarının hangi yöne estiğine bakıyordu.

Paul'ün zihni ansızın, uygun anahtarı bulmuşçasına, yeni bir farkındalık seviyesine yükseldi. Bu yeni seviyeye güçlükle tutunarak etrafa bakındı. Sanki bir kürenin içindeydi ve küreden her yöne doğru yollar uzanıyordu... ama hissettiği şey tam olarak bu da değildi.

Bir keresinde rüzgârda dalgalanan bir mendil gördüğünü hatırladı; şimdi gelecek, o mendil kadar dalgalı ve geçici bir yüzeyin üstünde kıvrılarak uzanıyormuş gibi geliyordu.

İnsanlar görüyordu.

Sayısız olasılığın sıcaklığını ve soğukluğunu hissediyordu.

İsimler ve yerler biliyor, sayısız hisler duyuyor, kıyıda köşede kalmış sayısız veriyi değerlendiriyordu. Araştırıp sınamaya ve tatmaya zamanı vardı, ama biçimlendirmeye zamanı yoktu.

Gördüğü şey, en uzak geçmişten en uzak geleceğe dek uzanan bir olasılıklar yelpazesiydi. Kendi ölümünü sayısız şekillerde görüyordu. Yeni gezegenler, yeni medeniyetler görüyordu.

İnsanlar.

İnsanlar.

Öyle çok insan görüyordu ki, isimlerinin listesi çıkarılamazdı; ama zihni onları sınıflandırıyordu.

Lonca üyelerini bile.

Şöyle düşündü: *Lonca... kurtuluşumuz olabilir; bendeki tuhaflığı tanıdık ve çok değerli bir şey olarak görürler, artık vazgeçilmez olan baharatı hep temin ederler.*

Ama hayatının geri kalanını muhtemel geleceklere bakarak, uzay gemilerine rehberlik ederek geçirmek ona çok sevimsiz geliyordu. Lonca üyelerini içeren muhtemel geleceğe bakarken, kendi tuhaflığının bilincine vardı.

Bende farklı bir bakış var. Farklı bir arazi görüyorum: gidilebilecek yollar.

Bunu bilmek onu hem rahatlatmış hem de kaygılandırmıştı; o farklı arazide alçalarak veya saparak gözden kaybolan öyle çok yol vardı ki.

Bu his geldiği gibi ansızın geçti; Paul bütün bunları bir an içinde yaşamış olduğunu fark etti.

Yine de dikkati ürkütücü bir şekilde yoğunlaşmıştı. Etrafına bakındı.

Kayalıklarla çevrili damıtıcı-çadırın etrafında hâlâ gece vardı. Paul'ün annesinin hıçkırıkları hâlâ duyuluyordu.

Paul ise hâlâ keder duymuyordu... Kendi yolunda sabit hızla ilerleyen, verileri mentat yöntemiyle değerlendirip hesap yaparak yanıtlar sunan zihninden ayrı bir boşluk vardı içinde.

Şimdiye kadar pek az kişinin sahip olduğu bilgilere sahipti. Ama bu, içindeki boşluğa dayanabilmesini kolaylaştırmıyordu. Sanki içinde bir şeyler parçalanacaktı. Sanki içine saatli bomba yerleştirilmişti. O ne isterse istesin, içindeki şey kendi yolunda gitmeyi sürdürüyordu. Etrafındaki en ufak değişiklikleri bile kaydediyordu; hafif nem değişikliğini, sıcaklığın çok az düşmesini, damıtıcı-çadırın tavanındaki böceğin yürüyüşünü, çadırın şeffaf ucundan görünen yıldızlı gökyüzünde şafağın sökmesini kaydediyordu.

O boşluk dayanılmazdı. Saatli bombanın çalışmaya başladığını bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onun nasıl çalışmaya başladığını görmek için Paul'ün kendi geçmişine bakması yeterliydi... Aldığı eğitim, yeteneklerinin geliştirilmesi, karmaşık disiplinlerin baskısı, hatta kritik bir anda kendisine T.K. İncili'nin okutulması... son olarak da bol miktarda baharat tüketmesi etkili olmuştu. Geleceğe bakıp -ki en korkunç yön buydu- bütün bunların işaret ettiği yeri görebilirdi.

Ben bir canavarım! diye düşündü. *Bir hilkat garibesiyim!*

"Hayır!" dedi. Sonra: "Hayır. Hayır! HAYIR!"

Çadırın zeminini dövmeye başladığını fark etti. (Acımasız yönü bunu ilginç bir duygusal veri olarak kaydedip hesaplamalarına dahil etti.)

"Paul!"

Annesi yanına gelmiş, ellerini tutuyordu; Paul kendisine bakan annesinin gri yüzünü hayal meyal görüyordu. "Paul, sorun ne?"

"Sen!" dedi Paul.

"Buradayım Paul," dedi annesi. "Her şey yolunda."

Paul, "Bana ne yaptın?" diye sordu.

Bu sorunun anlamını kısmen kavrayan Jessica "Seni doğurdum," dedi.

Bunun en uygun yanıt olduğunu hem aldığı eğitim sayesinde biliyor hem de seziyordu. Annesinin ellerini tuttuğunu hisseden Paul loşlukta onun yüzüne odaklandı. (Durmadan işleyen zihni, gördüğü yüzdeki bazı genetik izleri yeni yöntemle kaydetti; bu ipuçları başka verilere eklendi ve sonunda bir yanıt sunuldu.)

"Bırak beni," dedi Paul.

Jessica, Paul'ün sesindeki sertlik karşısında itaat etti. "Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin Paul?"

Paul, "Beni eğitirken, bana ne yaptığını biliyor muydun?" diye sordu.

Jessica, *Sesinde çocuksuluktan eser kalmadı,* diye düşündü. "Her ebeveyn gibi... senin üstün olduğunu... farklı olduğunu umuyordum."

"Farklı mı?"

Paul'ün sesindeki öfkeyi fark eden Jessica "Paul, ben..." dedi.

"Senin istediğin bir oğul değildi!" dedi Paul. "Sen bir Kuisatz Haderah istiyordun! Erkek bir Bene Gesserit istiyordun!"

Jessica irkildi. "Ama Paul..."

"Bu konuda babamın fikrini aldın mı hiç?"

Acısı hâlâ taze olan Jessica yumuşak bir sesle konuştu: "Paul, sen her ne isen, bana çektiğin kadar babana da çektin."

"Ama beni eğiten sendin," dedi Paul. "İçimde uyuyanı... uyandıran sendin."

"Uyuyanı mı?"

"O burada." Paul elini önce başına, sonra göğsüne koydu. "İçimde. Durmadan işliyor, işliyor, işliyor, işliyor..."

"Paul!"

Jessica, Paul'ün sesinin giderek histerikleştiğini fark etmişti.

"Dinle beni," dedi Paul. "Rahibe Ana'ya rüyalarımı anlatmamı istemiştin. Şimdi onun yerine sen dinleyeceksin. Demin uyanıkken rüya gördüm. Sebebini biliyor musun?"

"Sakin olmalısın," dedi Jessica. "Eğer bir..."

"Baharat," dedi Paul. "Burada her yerde baharat var... havada, toprakta, yiyeceklerde. Yaşlanmayı geciktiren baharat. Tıpkı Gerçeğisöyletme ilacı gibi. Bir zehir!"

Jessica kaskatı kesildi.

Paul fısıldayarak tekrarladı: "Bir zehir... sinsi, kurnaz, panzehirsiz bir zehir; insanı ancak onu kullanmayı bırakınca öldürüyor. Arrakis'ten ayrılsak bile, onun bir parçasını hep içimizde taşıyacağız."

Ürkütücü ses tonu tartışmaya mahal vermiyordu.

"Sen ve baharat," dedi Paul. "Baharat onu bu kadar kullanan herkesi etkiler, ama sayende ben bu değişimi bilinç düzeyine taşıdım. Bilinçaltımda kalsa beni rahatsız etmezdi. Oysa şimdi, onu görebiliyorum."

"Paul, sen..."

Paul, "Onu görüyorum," diye tekrarladı.

Paul'ün sesindeki deliliği algılayan Jessica ne yapacağını bilemedi.

Ama Paul tekrar konuştuğunda, sesindeki katı hâkimiyet geri gelmişti: "Burada kapana kısıldık."

Jessica içinden ona hak verdi: *Burada kapana kısıldık.*

Paul'ün sözlerinin doğruluğunu kabullendi. Ne Bene Gesserit baskısı, ne bir hile ne de kurnazlık onları Arrakis'ten tamamen kurtarabilirdi; baharat bağımlılık yapıcıydı. Jessica'nın bedeni bu gerçeği zihninden çok daha önce anlamıştı.

Demek hayatımızın geri kalanını burada, bu cehennem gezegeninde geçireceğiz, diye düşündü. *Burası bizim için hazırlandı, ama Harkonnenlardan kurtulmamız gerekiyor tabii. Benim rolümse ortada: Bene Gesserit Planı'nda önemli yeri olan bir soyu sürdürmekte kullanılan damızlık bir kısrağım.*

"Sana uyanıkken gördüğüm rüyayı anlatmalıyım," dedi Paul. (Şimdi sesinde hiddet vardı.) "Bana inanman için, önce şunu söyleyeyim: Bir kız doğuracağını biliyorum... kız kardeşimi burada, Arrakis'te doğuracaksın."

Ansızın korkuya kapılan Jessica geri çekilip ellerini yere, sırtını da çadırın kavisli duvarına dayadı. Hamileliğinin henüz dıştan belli olmadığını biliyordu. Kendisi bile, bedenindeki ilk küçük belirtilere dikkat etmesini, yalnızca birkaç haftalık embriyonun varlığını fark etmesini sırf aldığı Bene Gesserit eğitimine borçluydu.

Jessica, Bene Gesserit ilkesine sığınarak "Yalnızca hizmet etmek için," diye fısıldadı. "Yalnızca hizmet etmek için yaşarız."

"Fremenlerin arasında yaşayacağız Missionaria Protectiva'nız bize bu imkânı sağladı," dedi Paul.

Jessica, *Bize çölde sağ kalma imkânı sağladılar,* diye düşündü. *Ama Paul, Missionaria Protectiva'yı nereden biliyor?* Paul'deki ürkütücü tuhaflık karşısında hissettiği dehşeti bastırmakta giderek zorlanıyordu.

Paul karanlıkta Jessica'yı süzdü; yeni farkındalığı sayesin-

de, onun korkusunu ve her tepkisini, sanki Jessica köreltici bir ışığın altındaymış gibi görüyordu. Ona acımaya başladı.

"Burada olabilecekleri sana anlatamam," dedi. "Onları görmeme karşın, kendime bile anlatamıyorum. Geleceği görebiliyorum... ama bu kontrolümde olan bir şey değil. Kendiliğinden oluyor. Yakın geleceği, mesela bir yıl sonrasını kısmen görebiliyorum... Caladan'daki Ana Caddemiz kadar geniş bir yol. Bazı yerleri göremiyorum... gölgeli yerleri... sanki bir tepenin ardındalar..." (Rüzgârda dalgalanan mendili düşündü yine.) "...ve orada yollar çatallanıyor..."

Gördüklerini hatırlayınca sustu; hiçbir kehanet rüyası, hayatındaki hiçbir deneyim onu bu kez yaşadıklarına, örtülerin çekilip alınmasına ve çıplak zamanın belirmesine hazırlamamıştı.

O deneyimi hatırlayınca, korkunç gayesinin ne olduğunu anladı... yaşamının baskısı giderek büyüyen bir kabarcık gibi yayılıyordu... zaman onun karşısında geri çekiliyordu...

Jessica çadırın ışık düğmesini bulup ona bastı.

Birden içeriyi aydınlatan loş yeşil ışık gölgeleri kovunca, korkusu biraz olsun azaldı. Paul'ün yüzüne, gözlerine... gözlerindeki içedönük ifadeye baktı. Bu ifadeyi daha önce nerede gördüğünü biliyordu: Felaket fotoğraflarında görmüştü... Açlık çekmiş veya korkunç yaralar almış çocukların yüzlerinde görmüştü. Paul'ün gözleri kuyu gibiydi, ağzı düz bir çizgiydi, avurtları çöküktü.

Jessica, *Korkunç bir şeyi idrak etmiş birinin ifadesi bu, faniliğiyle yüzleşmek zorunda kalan birinin ifadesi,* diye düşündü.

Paul gerçekten de artık çocuk değildi.

Jessica, oğlunun söylediklerinin önemini kavradıkça, diğer her şeyi aklından çıkardı. Paul ileriyi görebilir, bir kurtuluş yolu bulabilirdi.

"Harkonnenlardan kurtulmanın bir yolu var," dedi Jessica.

Paul horgörüyle, "Harkonnenlar mı!" dedi. "O hasta ruhlu insanları boşver." Annesine baktı, yeni aydınlıkta onun yüz hatlarını inceledi. Bu hatlar onu ele veriyordu.

Jessica, "Kişilere insan demek için..." diye söze başladı.

"Aradaki farkı bildiğine o kadar emin olma," dedi Paul. "Geçmişimizi beraberimizde taşırız. Anne, bilmediğin ve bilmen gereken bir şey var... bizde Harkonnen kanı var."

Jessica'nın zihni korkunç bir şey yaptı: Birden karardı... Sanki tüm duyularını kapama ihtiyacı duymuştu. Ama Paul amansızca konuşmayı sürdürerek, Jessica'yı zorla çekip geri getirdi.

"İlk fırsatta aynaya bakıp yüzünü incele... Şimdi benimkini incele. İyi bakarsan izleri görürsün. Ellerime, kemik yapıma bak. Hâlâ ikna olmazsan da bana güven. Geleceğe gittim, bir kayda baktım, bir yer gördüm, tüm bilgileri aldım. Bizde Harkonnen kanı var."

"Ailenin... firari bir koluyuz, değil mi?" dedi Jessica. "Harkonnenlarla akrabayız..."

"Sen Baron'un öz kızısın," dedi Paul. Jessica'nın ellerini ağzına götürmesini seyretti. "Baron gençliğinde pek çok zevki tattı; bir keresinde de baştan çıkarılmaya göz yumdu. Ama o ilişkiyi Bene Gesseritler, genetik sebeplerden ötürü ayarlamışlardı; o kadın sizden biriydi."

Paul'ün "sizden" deme tarzı Jessica'da tokat etkisi göstermişti. Ama aynı zamanda zihninin tekrar çalışmasını sağlamıştı; Paul'ün söylediklerini reddedemiyordu. Geçmişindeki pek çok karanlık nokta şimdi aydınlanmış ve birbiriyle ilişkilenmişti. Bene Gesseritlerin kız çocuk istemesinin sebebi, Atreidesler ile Harkonnenlar arasındaki kan davasına son vermek değil, o iki soydaki bir genetik faktörü düzeltmekti. Ama bu faktör neydi? Jessica yanıtı bulmaya çabaladı.

Paul onun zihnini okurcasına, "Beni istiyorlardı," dedi. "Ama bekledikleri gibi olmadı; erken doğdum. Bunu bilmiyorlar."

Jessica ellerini ağzına bastırdı.

Yüce Ana aşkına! O Kuisatz Haderah!

Jessica kendini onun karşısında çırılçıplak hissediyordu; Paul'ün gözlerinin hemen her şeyi gördüğünü anlamıştı. Korkmasının sebebi buydu.

"Kuisatz Haderah olduğumu düşünüyorsun," dedi Paul. "Bunu aklından çıkar. Ben beklenmedik bir şeyim."

Jessica, *Okullardan birine haber göndermeliyim,* diye düşündü. *Çiftleşme dizini, ne olduğunu gösterebilir.*

"Hakkımdaki gerçeği öğrendiklerinde çok geç olacak," dedi Paul.

Jessica onun dikkatini başka yöne çekmek için ellerini indirip, "Fremenlerin arasında yaşayabilecek miyiz?" diye sordu.

"Fremenlerin Sonsuzluğun Yaşlı Babası Şeyh Hulud'a atfettikleri bir deyiş vardır," dedi Paul. "'Karşılaştığın şeyi tanımaya hazır ol' derler."

Evet anne... Fremenlerin arasında yaşayacağız, diye düşündü. *Gözlerin mavileşecek, o güzel burnun da damıtıcı-giysinin filtre tüpü yüzünden nasır tutacak... ve kız kardeşimi, Bıçağın Azizesi Alia'yı doğuracaksın.*

"Eğer Kuisatz Haderah değilsen, öyleyse ne..." dedi Jessica.

"Bunu bilemezsin," dedi Paul. "Görmeden inanamazsın."

Ben bir tohumum, diye düşündü.

Düştüğü toprağın ne kadar bereketli olduğunu gördü birden; bunu fark edince de içi korkunç gayeyle doldu... korkunç gayesi içindeki boşluğa yayılıp onu kedere boğdu.

Önünde uzanan yolun iki ana kola ayrıldığını görmüştü... birinde habis, yaşlı Baron'un karşısına çıkıp ona "Selam dede," diyordu. Bu yol ve üstündekiler midesini bulandırıyordu.

Diğer yolsa uzundu ve gri lekelerle, belirsizliklerle doluydu; üstünde yer yer şiddet tepeleri yükseliyordu. Paul orada bir savaşçı dini görmüştü; baharat likörüyle sarhoş olmuş fanatik lejyonlarının başında Atreidelerin yeşilli siyahlı sancağı dalgalanıyor, tüm evrene alevler yayılıyordu. Aralarında Gurney Halleck ve Paul'ün babasının adamlarından birkaçı -sayıları çok azdı- vardı; hepsi de babasının kafatasının bulunduğu türbedeki şahin amblemini taşıyordu.

"O yoldan gidemem," diye mırıldandı. "Okullarınızdaki yaşlı cadıların asıl istediği bu."

"Ne dediğini anlamıyorum Paul," dedi annesi.

Paul sustu; bir tohum olarak düşünmeye başladı... İlk seferde korkunç gaye olarak deneyimlediği ırksal bilinciyle düşündü. Artık Bene Gesseritlerden, İmparator'dan, hatta Harkonnenlardan bile nefret edemediğini fark etti. Onların hepsi de dört bir yana dağılmış ırklarını yenilemeye, soylarını birleştirerek yeni ve büyük bir genetik havuz oluşturmaya çalışıyordu. Bildikleri tek kesin yöntemse eski yöntemdi... denenmiş ve işe yaradığı kanıtlanmış, yoluna çıkan her şeyi ezip geçen yöntemdi: Cihat.

Paul, *Bu yolu seçemem,* diye düşündü.

Ama babasının kafatasının bulunduğu türbe, dökülen kanlar ve dalgalanan o yeşilli siyahlı sancak zihninde tekrar belirdi.

Jessica genzini temizledi. Paul'ün suskunluğu onu kaygılandırmıştı. "Yani... Fremenler bizi aralarına kabul edecekler mi?"

Paul başını kaldırıp, çadırı aydınlatan yeşil ışıkta Jessica'ya, onun akraba evliliği ürünü olan soylu yüz hatlarına baktı. "Evet," dedi. "Yollardan biri bu." Başıyla onayladı. "Evet. Bana... Muad'Dib diyecekler. 'Yolu Gösteren Kişi'. Evet... bana öyle diyecekler."

Gözlerini kapadı. *Artık yasını tutabilirim baba.* Yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissetti.

İkinci Kısım

MUAD'DIB

Babam Padişah İmparator, Dük Leto'nun ölümünü ve nasıl öldüğünü öğrenince öyle bir hiddete kapıldı ki, onu hiç böyle görmemiştik. Annemi suçladı ve kendisini bir Bene Gesserit'i tahta geçirmeye zorlayan anlaşmaya lanet okudu. Lonca'yı ve habis, yaşlı Baron'u suçladı. Çevresindeki herkesi, hatta beni bile suçladı; benim de diğerleri gibi cadı olduğumu söyledi. Onu yatıştırmaya çalıştığımda, bütün bunların çok eski bir kendini koruma kanunu uyarınca yapıldığını, en eski hükümdarların bile bu kanuna uyduğunu söylediğimde, bana öfkeyle baktı ve onu zayıf bir adam mı sandığımı sordu. O zaman öfkesinin sebebini anladım; onu kaygılandıran Dük'ün ölümü değil, bunun tüm soyluların geleceğini nasıl etkileyeceğiydi. Şimdi düşünüyorum da, babam da geleceği görmüş olabilir; ne de olsa Muad'Dib ile aynı soydan geliyordu.

—PRENSES IRULAN,
"Babamın Evinde"

Paul, "Artık Harkonnenlar Harkonnenları öldürecek," diye fısıldadı.

Geceye doğru uyanmış, kapalı ve karanlık damıtıcı-çadırda doğrulup oturmuştu. Konuşurken, çadırın diğer tarafında uyuyan annesinin hafifçe kımıldandığını işitti.

Yerdeki yakınlık dedektörüne bakarak, fosforlu tüplerin ışığıyla aydınlanan rakamları inceledi.

"Birazdan gece olacak," dedi annesi. "Çadırın gölgeliklerini kaldırsana."

Paul annesinin soluklarının bir süredir değişmiş olduğunu, Jessica'nın Paul'ün uyandığına emin olana dek karanlıkta ses çıkarmadan yattığını fark etti.

"Gölgelikleri kaldırmam işe yaramaz," dedi. "Fırtına vardı. Çadır kumla kaplandı. Biraz sonra çıkıp kumları kazacağım."

"Duncan'dan hâlâ haber yok mu?"

"Yok."

Paul parmağındaki düklük mühür yüzüğünü dalgın dalgın ovuşturdu. Birden, babasının ölümüne katkıda bulunmuş bu gezegene karşı duyduğu hiddetle titremeye başladı.

"Fırtınanın başladığını duymuştum," dedi Jessica.

Sakin ses tonu, Paul'ün de biraz sakinleşmesine yardımcı oldu. Paul fırtınayı düşündü; damıtıcı-çadırın şeffaf ucundan baktığında fırtınanın başladığını görmüştü... Soğuk kumlar havzada savrulmaya başlayıp, sonra da döne döne göğe yükselmişti. Paul yukarı baktığında sivri bir kayalığın fırtınada şekil değiştirdiğini, ufalıp çedar peyniri rengi bir kamaya dönüştüğünü görmüştü. Havzaya dolan kumlar göğü donuk köri rengine dönüştürmüştü; sonra, çadırın üstü kumlarla kaplanınca, ortalık kararmıştı.

Çadırın halatları kumların ağırlığıyla gıcırdamıştı ve sonra... ortalığa sessizlik çökmüştü; yalnızca arada sırada yüzeyden hava pompalayan kumşnorkellerinin boğuk sesi duyuluyordu.

"Telsizi tekrar dene," dedi Jessica.

"İşe yaramaz," dedi Paul.

Boynunu yoklayarak damıtıcı-giysisinin su tüpünün ucunu bulup ılık sudan bir yudum alırken, burada gerçekten bir Arrakisli gibi yaşamaya başladığını düşündü; nefesinden ve bedeninden damıtılan suyla yaşıyordu. Su tatsızdı, ama yine de boğazını rahatlattı.

Jessica, Paul'ün su içtiğini duyunca, kendi damıtıcı-giysisinin astarının epey kayganlaşmış olduğunu fark etti; ama susadığını kabul etmeyi reddetti. Bunu kabul etmek, Arrakis'in korkunç zorunluluklarının tamamen farkına varmak demekti; bir damla suyu bile korumak, çadırın toplayıcı-keselerinde birikmiş birkaç damlayı saklamak, açık havada nefes almaktan olabildiğince kaçınmak zorundaydılar.

Oysa tekrar uykuya dalmak çok daha kolaydı.

Ama Jessica bugün öyle korkunç bir rüya görmüştü ki, hatırladıkça ürperiyordu. Rüyasında kumlara bir isim yazılmıştı: Dük Leto Atreides. Ama üstüne akan kumlar ismi siliyordu; Jessica o ismi canla başla yazmaya çalışıyordu, ama son harfi yazamadan ilk harf siliniyordu.

Kumlar durmadan akıyordu.

Rüyasında biri avaz avaz ağlamaya başlamıştı: Sesi giderek yükseliyordu. O gülünç sesin kendisine ait olduğunu fark etmişti; neredeyse bebekkenki sesiydi. Bir kadının uzaklaştığını görmüştü, ama görünüşünü pek hatırlamıyordu.

Hiç tanımadığım annem, diye düşündü. *Beni doğuran ve Rahibelere veren Bene Gesserit; kendisine emredileni yapmıştı. Bir Harkonnen çocuğundan kurtulduğuna sevinmiş miydi acaba?*

"Onlara saldırmanın yolu baharat," dedi Paul.

Jessica, *Böyle bir zamanda saldırmayı nasıl düşünebiliyor?* diye kendine sordu. "Bu gezegen baharat dolu," dedi. "Nasıl yapacaksın?"

Paul'ün kıpırdandığını, sonra da çantanın yerde sürüklendiğini işitti.

"Caladan'da önemli olan deniz ve hava gücüydü," dedi Paul. "Burada ise çöl gücü önemli. Her şey Fremenlere bağlı."

Sesi çadırın girişinin civarından gelmişti. Jessica, Paul'ün ona çok kızgın olduğunu, aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde sesinden anladı.

Hayatı boyunca Harkonnenlardan nefret etmeye koşullandırıldı, diye düşündü. *Şimdiyse bir Harkonnen olduğunu keşfetti... ve bunun sorumlusu benim. Beni o kadar az tanıyor ki! Dük'ümün tek kadınıydım. Onun yaşam tarzını ve değerlerini benimsedim; bunun için, Bene Gesserit'ten aldığım emirlere bile karşı geldim.*

Paul kubbe şeklindeki çadırın korküresini yakınca, içerisi yeşil ışıkla aydınlandı. Girişin yanında diz çöktü; damıtıcı-giysisinin başlığını açık çöl havasına göre ayarlamıştı... Alnı kapalıydı, ağzına filtreyi almış ve burun tıkaçlarını takmıştı. Yalnızca siyah gözleri açıktaydı; dönüp Jessica'ya göz attı.

"Açık havaya çıkmaya hazırlan," dedi; filtre yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

Jessica filtresini ağzına alıp başlığını takarken, Paul'ün çadırın girişini açmasını izledi.

Giriş açılınca içeri kum akın etti; Paul akan kumu statik sıkıştırma cihazıyla durdurmaya fırsat bulamamıştı. Sonra cihazı kullanmaya başlayınca, kum duvarında bir delik açıldı ve giderek büyüdü. Paul deliğe girip yukarı çıkmaya başladı; Jessica onun çıkardığı seslere kulak kabarttı.

Dışarıda ne bulacağız? diye merak etti. *Harkonnen askerleri ve Sardaukarlarla karşılaşabiliriz. Ama ya bilmediğimiz tehlikeler?*

Sıkıştırma cihazını ve torbadaki diğer tuhaf aygıtları düşündü. Birden o aygıtlardan her birini gizemli tehlikelerin alameti olarak görmeye başladı.

Yukarıdan, kum yüzeyinden gelen sıcak bir esintinin yanaklarının açıktaki kısımlarını okşadığını hissetti.

"Çantayı ver." Paul'ün sesiydi bu... kısık ve temkinliydi.

Jessica itaat etmek üzere harekete geçti; yerdeki çantayı iterken, içindeki su litrejonlarının lıkırdadığını işitti. Yukarı bakınca, yıldızlı göğün altındaki Paul'ü gördü.

"Alayım," diyen Paul, elini uzatıp çantayı yukarı çekti.

Jessica şimdi yalnızca tepesindeki, yıldızlarla dolu yuvarlak daireyi görüyordu. O yıldızlar, üstüne doğrultulmuş silahların parlak namluları gibiydi. O yuvarlak gece parçasının içinden geçen meteorlar, artlarında kaplan postu çizgilerini andıran izler bırakıyordu; bir uyarı gibiydiler... parlak mezar taşlarına benziyor, Jessica'nın kanını donduruyorlardı. Başlarına ödül konduğunu düşününce ürperdi.

"Çabuk ol," dedi Paul. "Çadırı toplamak istiyorum."

Jessica'nın sol eline kumlar döküldü. *Tırmanabilecek miyim?* diye merak etti.

Paul, "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır."

Jessica yutkundu, boğazı kurumuştu; sonra deliğe girince, sıkıştırılıp statikleştirilmiş kumun avuçlarının altında hı-

şırdadığını duydu. Paul yukarıdan elini uzatıp onu kolundan tuttu. Jessica birden kendini yukarıda, Paul'ün yanında buldu; etrafına bakınınca çölde, yıldız ışığıyla aydınlanan düz bir arazide durduklarını gördü. Havza neredeyse tamamen kumla dolmuştu, etraftaki kayalıkların da yalnızca dorukları görünüyordu. Jessica eğitilmiş duyularıyla karanlığı taradı.

Küçük hayvanların sesleri.

Kuşlar.

Akan kumlar ve içindeki yaratıkların hafif sesleri.

Paul çadırı indirip delikten yukarı çekti.

Yıldızlar geceyi çok az aydınlatıyordu... etraf ürkütücü gölgelerle doluydu. Jessica o karanlık lekelere baktı.

Karanlık kör bir anımsayıştır, diye düşündü. *Karanlıkta sürülerin sesleri dinlenir; o hayvanlar atalarını öyle uzak bir geçmişte avlamıştır ki, bunu ancak en ilkel hücrelerin anımsar. Kulaklarınla görürsün. Burun deliklerinle görürsün.*

Bir süre sonra Paul yaklaşıp "Duncan yakalanırsa ancak... bu kadar dayanabileceğini söylemişti," dedi. "Artık gitmeliyiz." Çantayı omzuna asıp havzanın sığ ucuna yürüdü ve bir kaya çıkıntısına tırmanıp, göz alabildiğine uzanan çöle baktı.

Onu bilinçsizce takip eden Jessica, artık oğlunun yörüngesinde yaşadığını düşündü.

Çünkü artık içimdeki keder, tüm denizlerin kumundan daha ağır, diye düşündü. *Bu dünya içimi boşalttı, geride tek bir şey kaldı... en eski hedefim: yarını yaşamak. Artık genç Dük'üm ve doğacak kızım için yaşıyorum.*

Paul'ün yanına tırmanırken, kumun ayaklarını aşağı çektiğini hissetti.

Paul kuzeydeki bir kayalık hattına bakıyor, oradaki sarp bir kayalığı inceliyordu.

Yıldızların altında uzanan o kayalıklar, eski bir savaş gemisine benziyordu. Geminin uzun burnu, görünmez bir dalganın üstünde havaya kalkmıştı; bumerang şeklinde antenleri vardı, bacaları geriye yatmıştı, pupasında pi işareti şeklinde bir çıkıntı seçiliyordu.

Siluetin üstünde turuncu bir ışık patlaması oldu; tepeden gelen, parlak mor bir ışık çizgisi o parıltıya doğru indi.

Sonra bir başka mor çizgi belirdi!

Ve bir turuncu patlama daha oldu!

Sanki çok eski bir çağda deniz savaşı yapılıyor, top atılıyordu; bu manzaraya bakakaldılar.

Paul, "Ateş sütunları," diye fısıldadı.

Uzaktaki kayalığın üstünde kızıl gözler, halka şeklinde yükseldi. Gökyüzünde mor çizgiler belirdi.

"Jetler ve lazer silahları," dedi Jessica.

Sol taraflarında, ufukta Arrakis'in ilk ayı belirdi... Toz bulutunun ardında kırmızı görünüyordu; orada fırtına olduğunu gördüler. Sanki çölün üstünde bir kurdele dönüyordu.

"Harkonnen topterleri bizimkileri avlıyor," dedi Paul. "Öyle bir saldırıyorlar ki... sanki kökümüzü kazımak istiyorlar... böcek yuvasına ilaç sıkarcasına saldırıyorlar."

"Veya Atreides yuvasına," dedi Jessica.

"Saklanmalıyız," dedi Paul. "Güneye doğru gideceğiz; kayalıklardan uzaklaşmayacağız. Bizi açıkta yakalarlarsa..." Dönüp çantanın omuz kayışlarını düzeltti. "Hareket eden her şeyi öldürüyorlar."

Tam adım attığı anda, havada süzülen bir uçağın hafif tıslamasını işitti ve tepelerinde beliren ornitopterlerin karanlık siluetlerini gördü.

Babam bir keresinde bana, gerçeğe duyulan saygının ahlakın temellerinden biri olduğunu söylemişti. "Hiçlikten bir şey doğamaz," demişti. "Gerçeğin" ne kadar değişken olduğunu bilen biri için oldukça derin bir fikir bu.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib ile Konuşmalar"

Thufir Hawat, "Hep gerçeği görmekle övündüm," dedi. "Mentat olmanın lanetidir bu. Verileri çözümlemekten kendini alıkoyamazsın."

Yaşlı adam konuşurken, yıpranmış yüzü seher loşluğunda sakin görünüyordu. Safo lekeli dudakları gerilmiş, dümdüz olmuştu; kenarlarından yukarıya doğru kırışıklıklar uzanıyordu.

Hawat'ın karşısında, kumun üstüne çömelmiş, konuşmadan duran, cüppeli bir adam vardı; Hawat'ın sözlerinden etkilenmediği belliydi.

Geniş, sığ bir çanağa bakan bir kaya çıkıntısının altında çömelmişlerdi. Havzanın diğer tarafındaki kayalıklar şafakla birlikte pembeleşmeye başlamıştı. Bulundukları yer soğuktu; geceden kalma kuru bir soğuk vardı. Şafaktan hemen önce ılık bir rüzgâr esmişti, ama sonra hava yine soğumuştu. Hawat arkasındaki bir avuç adamın (geriye kalan askerlerinin) dişlerinin takırdadığını duyuyordu.

Hawat'ın karşısında çömelmiş adam Fremen'di; sahte şafağın ilk ışıklarıyla birlikte çanağı geçerek... kumun üstünde kayarak, kumulların arasına karışarak, fark edilmesi güç bir şekilde hareket ederek gelmişti.

Fremen parmağını aralarındaki kuma uzatıp bir şekil çiz-

di. Çizdiği şekil, içinden ok çıkan bir kâseye benziyordu. "Bir sürü Harkonnen devriyesi var," dedi. Parmağını yukarı kaldırıp, Hawat ile adamlarının iniş yaptığı tepeleri gösterdi.

Hawat başıyla onayladı.

Bir sürü devriye. Evet.

Ama bu Fremen'in ne istediğini hâlâ bilmemek canını sıkıyordu. Mentat olarak eğitilmişti, bunu bilebilmesi gerekirdi.

Hawat hayatının en kötü gecesini yaşamıştı. Saldırı haberleri gelmeye başladığında, eski başkent Carthag'ın civarındaki garnizon köylerinden, tampon görevi gören ileri karakollardan biri olan Tsimpo'daydı. Başta şöyle düşünmüştü: *Bu bir akın. Harkonnenlar gücümüzü sınıyor.*

Ama haberler peş peşe... giderek daha sık aralıklarla gelmeyi sürdürmüştü.

Carthag'a iki lejyon inmişti.

Dük'ün Arrakeen'deki ana üssüne beş lejyon -elli tabur!- saldırmıştı.

Arsunt'a bir lejyon saldırmıştı.

Kopmuş Kaya'ya iki savaş grubu saldırmıştı.

Sonra ayrıntılı raporlar gelmeye başlamıştı: Saldırganların arasında İmparator'un Sardaukarları da vardı... muhtemelen iki lejyon. İşgalciler nereye kaç askerle saldırmaları gerektiğini tam olarak biliyorlardı. Tam olarak! İstihbarat servisleri mükemmel olmalıydı.

Hawat hem afallamış hem de öfkelenmişti; öfkesi giderek artınca, mentat yeteneklerini neredeyse hiç kullanamaz hale gelmişti. Saldırının boyutu, zihnine fiziksel bir darbe gibi inmişti.

Şimdiyse çölde, bir kaya çıkıntısının altında saklanmaktaydı; kendi kendini onaylarcasına başını salladı... Yırtılıp parçalanmış tüniğine, etraftaki soğuk gölgeleri kovmak istercesine sarındı.

Saldırının boyutu.

Hawat düşmanlarının sınama akınları için bir iki mavna kiralayacağını düşünmüştü hep. Böyle Hanedanlar arası sa-

vaşlarda genellikle göze alınan bir riskti bu. Arrakis'e sürekli mavnalar gelip giderdi... Atreides Hanedanı'nın baharatını taşırlardı. Hawat akınlara karşı sahte baharat mavnalarıyla tedbir almıştı. Asıl saldırının da en fazla on taburla yapılacağını düşünmüşlerdi.

Ama son sayıma göre, Arrakis'e iki binden fazla gemi inmişti: yalnızca mavnalar değil firkateynler, keşif gemileri, monitörler, eziciler, asker taşıyıcılar, atma kutuları...

Yüzden fazla tabur; on lejyon!

Böyle bir saldırının maliyeti, Arrakis'in elli yıllık baharat gelirine denkti.

En az.

Hawat, *Baron'un bize saldırmak için bu kadar masrafa girebileceğini öngöremedim,* diye düşündü. *Dük'üme olan görevimi yerine getiremedim.*

Bir de hain meselesi vardı tabii. *Hawat Onu boğmadan ölmeyeceğim,* diye düşündü. *Elimde fırsat varken o Bene Gesserit cadısını öldürmeliydim.* Hainin Leydi Jessica olduğuna emindi. Bütün veriler bunu gösteriyordu.

"Adamın Gurney Halleck ile bazı askerleri, kaçakçı dostlarımızın yanında güvende," dedi Fremen.

"Güzel."

Demek Gurney bu cehennem gezegeninden kaçabilecek. En azından bazılarımız kurtulacak.

Hawat dönüp, birbirlerine sokulmuş adamlarına baktı. Gecenin başında, yanında en iyi üç yüz adamı vardı. Şimdiyse yirmi adamı kalmıştı, onların da yarısı yaralıydı. Kimi uyuyor, kimi ayakta durup kayalara yaslanıyor, kimi kuma serilmiş yatıyordu. Son topterleri (yaralılarını taşımakta kullandıkları topter) şafaktan hemen önce bozulmuştu. Onu lazer silahlarıyla parçalayıp saklamış, sonra da havzanın kenarındaki bu yere gelip gizlenmişlerdi.

Hawat'ın nerede oldukları hakkında ancak genel bir fikri vardı... Arrakeen'in iki yüz kilometre kadar güneydoğusundaydılar. Güneyde, Kalkan Duvarı siyeç topluluklarının arasındaki ana yollar uzanıyordu.

Hawat'ın karşısındaki Fremen kukuletasını ve damıtıcı-giysi başlığını açınca, kum rengi saçıyla sakalı ortaya çıktı. Düz saçı geriye taranmıştı, alnı dar ve uzundu. Baharat tüketimi sebebiyle masmavi olmuş gözleri, hislerini ele vermiyordu. Ağzının bir kenarında, bıyık ve sakalında lekeler vardı; oradaki kıllar, burun tıkacı hortumunun baskısıyla yassılaşmıştı.

Adam tıkacı çıkarıp yeniden taktı. Burun kenarındaki bir yarayı ovuşturdu.

"Çanağı bu gece geçecek olursanız kalkan kullanmayın," dedi Fremen. "Kayalıkların arasında bir yarık var..." Topuklarının üstünde dönüp güneyi gösterdi. "... şurada. Arkası erge kadar dümdüz çöldür. Kalkanlar..." duraksadı, "... solucanları çeker. Buraya pek gelmezler, ama kalkan çalıştırıldı mı illa ki bir solucan gelir."

Hawat, *Solucan dedi,* diye düşündü. *Aslında başka bir şey diyecekti. Ama ne? Hem bizden ne istiyor?*

Hawat iç geçirdi.

Kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Kasları öyle yorgundu ki, enerji hapları bile fayda etmiyordu.

Kahrolası Sardaukarlar!

İmparator'un hıyanetini temsil eden o fanatik askerleri düşünürken kendini suçladı. Durumu mentat gözüyle değerlendirince, bu hıyanetin kanıtını Landsraad Yüce Divanı'na sunup adaletin yerine gelmesini sağlama olasılığının ne kadar düşük olduğunu görüyordu.

Fremen, "Kaçakçılara gitmek ister misiniz?" diye sordu.

"Mümkün mü?"

"Yol uzun."

Idaho bir keresinde, "Fremenler hayır demeyi sevmez," demişti.

"Halkının yaralılarımıza yardım edip edemeyeceğini söylemedin," dedi Hawat.

"Onlar yaralı."

Her seferinde aynı lanet olası cevap!

Hawat öfkeyle, "Yaralı olduklarını biz de biliyoruz!" dedi. "Asıl mesele..."

"Sakin ol dostum," dedi Fremen. "Yaralılarınız ne diyor? Kabilenizin suya ihtiyacı olduğunu anlıyorlar mı?"

"Henüz su meselesini konuşmadık," dedi Hawat. "Biz..."

"Gönülsüzlüğünü anlıyorum," dedi Fremen. "Onlar dostların, halkın. Suyunuz var mı?"

"Yeterince yok."

Fremen, Hawat'ın tüniğini ve çıplak tenini gösterdi. "Siyeçler arasında damıtıcı-giysisiz kaldınız. Su kararı vermelisiniz dostum."

"Para versek, bize yardım eder misin?"

Fremen omuz silkti. "Suyunuz yok." Hawat'ın arkasındaki gruba baktı. "Yaralılarınızdan kaçını feda edebilirsin?"

Hawat konuşmadan adama baktı. İletişim kuramadıklarını mentat olarak görebiliyordu. Burada sözcüklerle sesler arasındaki ilişki farklıydı.

"Ben Thufir Hawat'ım," dedi. "Dük'üm adına konuşabilirim. Bana yardım edersen, karşılığını ileride ödeyeceğime söz veriyorum. Fazla bir şey istemiyorum; bize ihanet eden bir kadın var... kendini emniyette sanıyor; onu öldürene dek adamlarımı elimde tutmak istiyorum."

"Bir kan davasında sizin tarafınızı tutmamızı mı istiyorsun?"

"Kan davasını ben hallederim. Benim tek istediğim, yaralı arkadaşlarımın sorumluluğundan kurtulmak; böylece rahat hareket edebilirim."

Fremen kaşlarını çattı. "Yaralılardan niye sorumlu olasın ki? Onlar kendilerinden sorumlu. Önemli olan sudur, Thufir Hawat. Bu konuda kararı senin yerine vermemi mi istiyorsun?"

Adam elini cüppesinin altına gizlenmiş silaha götürdü.

Hawat gerildi... *İhanet mi ediyor?* diye merak etti.

Fremen, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Canına yandıklarım, sözlerini hiç sakınmıyorlar! Hawat ihtiyatla konuştu. "Kelleme ödül kondu."

"Ahhh." Fremen elini silahından çekti. "Hain olduğumuzu sanıyorsun. Bizi tanımıyorsun. Harkonnenların suyu, aramızdaki en küçük çocuğu bile satın alamaz."

Hawat, *Ama Lonca'ya iki binden fazla savaş gemisini taşıtacak kadar paraları vardı,* diye düşündü. O meblağın yüksekliği karşısında hâlâ afallıyordu.

"Hepimiz Harkonnenlarla savaşıyoruz," dedi Hawat. "Ortak hareket etmemiz, savaş sırasında birbirimizin sorunlarını paylaşmamız gerekmez mi?"

"Paylaşıyoruz zaten," dedi Fremen. "Harkonnenlarla savaşmanı seyrettim. İyisin. Yanımda savaşmanı isterim."

"Ne zaman istersen yardım etmeye hazırım," dedi Hawat.

"Ne zaman isteyeceğimi bilemem," dedi Fremen. "Her yerde Harkonnenların adamları var. Ama hâlâ su kararını vermedin... yaralılara da bırakmadın."

Hawat, *Tedbirli olmalıyım,* diye düşündü. *Anlayamadığım bir şeyler oluyor.* "Siz Arrakislilerin düşünme tarzınızı anlatır mısın?"

"Sana yabancı gelir," dedi Fremen; sesinde horgörü vardı. Kuzeybatıdaki kayalığın tepesini gösterdi. "Dün gece buraya gelişinizi seyrettik." Kolunu indirdi. "Kumulların dibinden gitmediniz. Kötü. Damıtıcı-giysiniz yok, suyunuz yok. Fazla dayanamazsınız."

"Arrakisliler gibi yaşamayı öğrenmek kolay değil," dedi Hawat.

"Öyle. Ama biz Harkonnenları öldürdük."

Hawat sert bir sesle "Kendi yaralılarınızı ne yapıyorsunuz peki?" diye sordu.

Fremen, "Adam dediğin, ne zaman kurtarılmaya değer olduğunu bilmez mi?" diye sordu. "Yaralılarınız, suyunuz olmadığını biliyorlar." Başını eğip, Hawat'a yan yan baktı. "Şimdi su kararı verilmesi gerektiği ortada. Yaralılar da, diğerleri de kabilenin geleceğini düşünmeli."

Hawat, *Kabilenin geleceği,* diye düşündü. *Atreides kabilesinin. Haklı.* Kendini sormaktan kaçındığı soruyu sormaya zorladı.

"Dük'ümden veya oğlundan haber var mı?"

Fremen, hislerini ele vermeyen gözlerini kaldırıp Hawat'a baktı. "Haber mi?"

Hawat öfkeyle, "Başlarına ne geldiği konusunda!" dedi.

"Kader kimseye ayrıcalık tanımaz," dedi Fremen. "Dük'ünün öldüğü söyleniyor. Oğlunun, Lisanü'l-Gayb'ın kaderiyse Liet'in elinde. Liet henüz bir şey demedi."

Hawat, *Cevabı zaten biliyordum,* diye düşündü.

Dönüp adamlarına baktı. Artık hepsi uyanıktı. Konuşulanları duymuşlardı. Çöle bakıyorlardı; akıllarından geçenler yüzlerinden okunuyordu: Artık Caladan'a geri dönemeyeceklerini, üstelik Arrakis'i de yitirdiklerini anlamışlardı.

Hawat tekrar Fremen'e döndü. "Peki ya Duncan Idaho'ya ne oldu, biliyor musun?"

"Duyduğuma göre kalkan indiğinde malikânedeymiş," dedi Fremen. "Başka bir şey duymadım."

Hawat, *Jessica kalkanı indirip Harkonnenları içeri almıştır,* diye düşündü. *Sırtı kapıya dönük oturan benmişim meğer. Bunu nasıl yapabildi... kendi oğluna nasıl ihanet edebildi? Ama Bene Gesserit cadılarının nasıl düşündüğünü (düşünmek bile denemez ya) kim bilebilir ki?*

Yutkunmaya çalıştı... boğazı kupkuruydu. "Çocuğa ne olduğunu ne zaman öğrenebilirsin?"

"Arrakeen'de olanlar hakkında pek bilgimiz yok," dedi Fremen. Omuz silkti. "Kim bilir?"

"Öğrenme imkânın yok mu?"

"Olabilir." Fremen burnunun kenarındaki yara izini ovuşturdu. "Söylesene Thufir Hawat, Harkonnenların kullandığı o dev silahlar hakkında bilgin var mı?"

Hawat acı acı, *Toplar,* diye düşündü. *Bu kalkan çağında top kullanacakları kimin aklına gelirdi?*

"Adamlarımızı mağaralara hapsetmekte kullandıkları topları diyorsun," dedi. "O ateşli silahlar hakkında teorik bilgi sahibiyim."

"Tek bir girişi olan bir mağaraya çekilen herkes ölmeyi hak eder," dedi Fremen.

"Niye bu silahlar hakkında bilgi sahibi olmak istiyorsun?"

"Liet istiyor."

Hawat, *Bizden istediği bu mu?* diye merak etti. "Buraya bü-

yük toplar hakkında bilgi toplamaya mı geldin?" diye sordu.

"Liet o silahlardan birini bizzat görmek istedi."

Hawat alayla "Öyleyse gidip bir tane bulun," dedi.

"Evet," dedi Fremen. "Bir tanesini ele geçirdik. Sakladık... Stilgar inceliyor, Liet de istediği zaman gidip görebilir. Ama bunu yapacağını sanmam; o silahlar Arrakis koşullarına uygun değil."

Hawat, "Bir tanesini... ele mi geçirdiniz?" diye sordu.

"Sıkı bir çatışmaydı," dedi Fremen. "Yalnızca iki adam yitirdik; onlarınsa yüzden fazlasının suyu döküldü."

Hawat, *Her topun başında Sardaukarlar vardı,* diye düşündü. *Bu çöl delisi, Sardaukarlara karşı yalnızca iki adam yitirmelerinden önemsiz bir şeymiş gibi bahsediyor!*

"Harkonnenların yanında savaşan o diğerleri olmasa, iki adamımızı da yitirmezdik," dedi Fremen. "Onlardan bazıları iyi savaşçılar."

Hawat'ın adamlarından biri topallayarak yaklaşıp, çömelmiş Fremen'e tepeden baktı. "Sardaukarlardan mı bahsediyorsun?"

"Sardaukarlardan bahsediyor," dedi Hawat.

Fremen neşeyle, "Sardaukarlar!" dedi. "Ahhh! İsimleri bu demek! Bu hakikaten güzel bir gece oldu. Sardaukarlar. Hangi lejyon? Biliyor musunuz?"

"Şey, bilmiyoruz," dedi Hawat.

Fremen düşünceli bir havayla "Sardaukarlar," dedi. "Ama Harkonnen kıyafeti giyiyorlar. Bu tuhaf değil mi?"

"İmparator bir Büyük Hanedan'a karşı savaştığının bilinmesini istemiyor," dedi Hawat.

"Ama sen onların Sardaukar olduklarını biliyorsun."

Hawat acı acı, "Ben kimim ki?" diye sordu.

Adam ciddiyetle, "Sen Thufir Hawat'sın," dedi. "Neyse, eninde sonunda öğrenecektik zaten. Üçünü esir alıp, sorguya çekilmeleri için Liet'in adamlarına gönderdik."

Hawat'ın yaveri ağır ağır, hayretle konuştu: "Sardaukarları... esir mi aldınız?"

"Sadece üçünü," dedi Fremen. "İyi savaştılar."

Hawat esefle, *Ah, bu Fremenlerle ittifak kuracak vaktimiz olsaydı keşke,* diye düşündü. *Onları eğitip silahlandırabilseydik. Yüce Ana adına, elimizde müthiş bir ordu olurdu!*

"Belki de burada oyalanmanızın sebebi Lisanü'l-Gayb için kaygılanmanızdır," dedi Fremen. "O gerçekten Lisanü'l-Gayb ise, başına bir şey gelmez. Henüz kesinleşmemiş bir mesele üstüne kafa yormayın."

"Ben... Lisanü'l-Gayb'ın kuluyum," dedi Hawat. "Görevim onu korumak. Kendimi buna adadım."

"Kendini onun suyuna mı adadın?"

Hawat yaverine göz atınca, adamın hâlâ Fremen'e hayretle baktığını gördü; sonra gözlerini tekrar Fremen'e çevirdi. "Suyuna, evet."

"Arrakeen'e, onun suyunun yerine mi dönmek istiyorsun?"

"Evet... suyunun yerine."

"Bunun bir su meselesi olduğunu niye baştan söylemedin?" Fremen ayağa kalkıp burun tıkacını yerine iyice oturttu.

Hawat yaverine diğerlerinin yanına dönmesini işaret etti. Yorgun görünen adam omuz silkip itaat etti. Hawat adamlarının fısıldaşmaya başladığını duydu.

"Her zaman suya giden bir yol vardır," dedi Fremen.

Hawat'ın arkasındaki adamlardan biri küfretti. Hawat'ın yaveri, "Thufir! Arkie öldü," diye seslendi.

Fremen yumruğunu kulağına götürdü. "Su bağı! Bu bir alamet!" Hawat'a baktı. "Civarda suyu kabul etmek için bir yer var. Adamlarımı çağırayım mı?"

Yaver tekrar Hawat'ın yanına gelip, "Thufir, adamlardan bazılarının karıları Arrakeen'de kaldı," dedi. "Şey... anlarsın ya, onları merak ediyorlar."

Fremen yumruğunu hâlâ kulağından çekmemişti. Sert bir sesle, "Bu su bağı mı Thufir Hawat?" diye sordu.

Hawat'ın zihni hızla işliyordu. Fremen'in ne demek istediğini anlamıştı, ama yorgun adamlarının vereceği tepkiden korkuyordu.

"Su bağı," dedi Hawat.

Fremen, "Kabilelerimiz birleşsin," diyerek yumruğunu indirdi.

Sanki bu bir işaretmiş gibi, tepelerindeki kayalıklarda dört adam belirip aşağı atladı. Kaya çıkıntısının altına koşup, cesedi büyük bir cüppeyle sararak kaldırdılar ve kayalığı sağlarına alıp, cesedi taşıyarak koşmaya başladılar. Attıkları her adımda tozlar havalanıyordu.

Bütün bunlar öyle çabucak olup bitmişti ki, Hawat'ın yorgun adamları ne olduğunu anlamamıştı. Cüppeyle sarılı cesedi taşıyan grup, bir kayadan saparak gözden kayboldu.

Hawat'ın adamlarından biri "Arkie'yi nereye götürüyorlar?" diye bağırdı. "Onu..."

"Onu... gömmeye götürüyorlar," dedi Hawat.

Adam, "Fremenler cesetlerini gömmez!" diye bağırdı. "Bize numara yapma Thufir. Cesetleri ne yaptıklarını biliyoruz. Arkie bizden biriydi..."

"Lisanü'l-Gayb'a hizmet ederken ölen birinin cennete gideceği kesindir," dedi Fremen. "Eğer gerçekten Lisanü'l-Gayb'ın hizmetindeyseniz, ki öyle olduğunuzu söylediniz, niye bağırıp çağırıyor, yas tutuyorsunuz? Bu yolda can veren biri, insan nesli tükenene dek unutulmaz."

Ama Hawat'ın adamları öfkeli bakışlarla yaklaşmaya başladı. Birinde lazer silahı vardı. Silahını çekmeye davrandı.

Hawat, "Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı. Kaslarındaki bitkinlikle mücadele etti. "Bu insanlar ölülerimize saygı duyuyor. Âdetleri farklı olsa da anlamları aynı."

Lazer silahlı adam öfkeyle, "Arkie'yi parçalayıp suyunu alacaklar," dedi.

Fremen, "Adamların cenaze törenine mi katılmak istiyor?" diye sordu.

Hawat, *Meselenin ne olduğunu bile anlamıyor,* diye düşündü. Fremenlerin saflığı korkutucuydu.

"Yoldaşları için kaygılanıyorlar," dedi Hawat.

"Yoldaşınıza bizden biriymiş gibi hürmet edeceğiz," dedi Fremen. "Çünkü aramızda su bağı var. Âdetleri biliriz. İnsanın eti kendisine, suyu kabilesine aittir."

Lazer silahlı adam bir adım daha atınca Hawat çabucak konuştu: "Artık yaralılarımıza yardım edecek misiniz?"

"Kimse bağı sorgulayamaz," dedi Fremen. "Kendimize nasıl davranıyorsak, size de öyle davranacağız. Önce hepinize giysiler bulmalı, ihtiyaçlarınızı karşılamalıyız."

Lazer silahlı adam duraksadı.

Hawat'ın yaveri, "Arkie'nin... suyu karşılığında yardım mı satın alıyoruz?" diye sordu.

"Satın almıyoruz," dedi Hawat. "Bu insanların arasına katılıyoruz."

Hawat'ın adamlarından biri "Her milletin âdetleri farklıdır," diye mırıldandı.

Hawat rahatlamaya başladı.

"Arrakeen'e gitmemize yardım edecekler mi?"

"Harkonnenları öldüreceğiz," dedi Fremen. Sırıttı. "Sardaukarları da." Geriye doğru bir adım atıp, ellerini kulaklarına götürüp başını geriye eğdi ve dinlemeye başladı. Sonra ellerini indirip, "Bir hava aracı geliyor," dedi. "Kayanın altına gizlenin ve kımıldamayın."

Hawat'ın işareti üzerine adamlar talimata uydu.

Fremen, Hawat'ı kolundan tutup diğerlerinin yanına doğru itti. "Savaşma vakti gelince savaşacağız," dedi. Cüppesinin altından küçük bir kafes çıkardı; kafesteki yaratığı çıkarıp havaya kaldırdı.

Hawat bunun küçük bir yarasa olduğunu gördü. Yarasa başını çevirince, Hawat hayvanın gözlerinin masmavi olduğunu fark etti.

Fremen, yarasayı sakinleştirmek için okşamaya, onunla konuşmaya başladı. Eğilip, yarasanın yukarı dönük ağzının içine tükürüğünü damlattı. Yarasa kanatlarını açsa da havalanmadı, Fremen'in avucunda kaldı. Adam küçük bir tüp çıkarıp yarasanın başına yaklaştırdı ve tüpün içine bir şeyler mırıldandı, sonra da yaratığı kaldırıp havaya attı.

Havada süzülerek kayalık boyunca uçmaya başlayan yarasa kısa sürede gözden kayboldu.

Fremen kafesi katlayıp cüppesinin altına koydu. Sonra

tekrar başını eğip kulak kabarttı. "Yüksek arazilerde geziniyorlar," dedi. "Ne arıyorlar acaba?"

"Bu yönde geri çekildiğimizi biliyorlar," dedi Hawat.

"İnsan asla bir avcının tek hedefi olduğunu düşünmemeli," dedi Fremen. "Havzanın diğer tarafına bak. Bir şey göreceksin."

Zaman geçti.

Hawat'ın adamlarından bazıları kımıldanıp fısıldaşmaya başladılar.

Fremen, "Ürkmüş hayvanlar gibi sessiz olun," diye fısıldadı.

Hawat karşıdaki kayalığın yakınında hareket eden bir şeyler, koyu sarı kumların üstünde titreşen lekeler gördü.

"Küçük dostum mesajı iletecek," dedi Fremen. "İyi bir ulaktır; gece gündüz demeden işini yapar. Onu yitirdiğime üzülüyorum."

Çanağın diğer tarafındaki hareketler kesildi. Şimdi, o dört beş kilometrelik kum arazisinde hareket eden tek şey, sıcaklık arttıkça dalgalanarak yükselen havaydı.

Fremen, "Sakın ses çıkarmayın," diye fısıldadı.

Karşı tepede bir grup insan belirdi; çanağa inmeye başladılar. Hawat onları Fremen'e benzetti, ama hareketleri tuhaf bir şekilde sakardı. Altı kişi, kumulları güçlükle aşıyorlardı.

Hawat'ın grubunun arkasından, sağından, gökyüzünden bir topterin kanat sesleri geldi. Kayalıkların ardından topter belirdi... Harkonnen savaş renklerine boyanmış bir Atreides topteriydi. Çanağı geçmekte olan adamlara doğru süzüldü.

Oradaki grup bir kumulun üstünde durup el salladı.

Topter tepelerinde dar bir çember çizdikten sonra Fremenlerin önüne, toz havalandırarak indi. Topterden beş adam çıktı. Hawat kalkanlı olduklarını, etraflarındaki havanın titreşmesinden ve toz geçirmemesinden anladı; sert ve kendinden emin tavırlarına bakılırsa, bu adamlar Sardaukar'dı.

Hawat'ın yanındaki Fremen öfkeyle "Tüh! O salak kal-

kanlarını kullanıyorlar," diye fısıldadı. Çanağın güney tarafına göz attı.

Hawat, "Bunlar Sardaukar," diye fısıldadı.

"Güzel."

Sardaukarlar kendilerini bekleyen Fremenlere hilal şeklinde yaklaştı. Ellerindeki bıçaklar güneşte parlıyordu. Fremenler birbirlerine sokulmuş bekliyorlardı; hiç kaygılanmamış gibiydiler.

Birden iki grubun etrafındaki kumların içinden Fremenler fırladı. Ornitoptere koşup içine girdiler. Kumulun tepesinde iki grup çatışmaya başlamıştı. Havalanan tozlar, olanların net görülmesini engelliyordu.

Bir süre sonra tozlar dağıldı; yalnızca Fremenler ayakta kalmıştı.

Hawat'ın yanındaki Fremen, "Neyse ki topterde sadece üç adam bıraktılar," dedi. "Aracı zarar vermeden ele geçirdik sanıyorum."

Hawat'ın arkasındaki adamlardan biri, "Bunlar Sardaukar'dı!" diye fısıldadı.

Fremen, "Ne kadar iyi dövüştüklerini fark ettiniz mi?" diye sordu.

Hawat derin bir nefes aldı. Yanık toz kokusu alıyor, sıcağı ve ağzının kuruluğunu hissediyordu. Ağzının kupkuru olduğunu belli eden bir sesle "Evet, sahiden de iyi dövüştüler," dedi.

Ele geçirilen topter kanat çırparak havalandı; kanatlarını toplayıp, güneye doğru yükselmeye başladı.

Hawat, *Demek bu Fremenler topter de kullanabiliyor,* diye düşündü.

Uzaktaki kumulda duran Fremenlerden biri kare şeklinde, yeşil bir bez parçası salladı: Bir kez... iki kez.

Hawat'ın yanındaki Fremen, "Başkaları geliyor!" diye haykırdı. "Hazır olun. Sizi daha fazla pürüz çıkmadan götürebilmeyi umuyordum."

Hawat, *Pürüz ha!* diye düşündü.

Batıdan, çok yüksekten iki topter daha geldiğini gördü; kumula doğru süzüldüler... Oradaki Fremenler birden ortadan kaybolmuştu. Çatışma mahallinde artık sadece sekiz mavi leke –Harkonnen üniformalı Sardaukarların cesetleri– vardı.

Hawat'ın tepesindeki kayalığın üstünde bir başka topter belirdi. Topteri görünce Hawat'ın nefesi kesildi; koca bir asker taşıyıcıydı bu. Yük kapasitesinin dolduğu, kanatlarını açarak ağır ağır süzülmesinden anlaşılıyordu; yuvasına dönen dev bir kuş gibiydi.

Hawat'ın yanındaki Fremen, "Korkaklar!" diye fısıldadı.

Asker taşıyıcı, mavi üniformalı cesetlerin yattığı yere doğru alçaldı. Kanatlarını iyice açıp, ani duruşa hazırlandı.

Hawat güneyde bir metal parıltısı fark etti; kanatlarını toplamış bir topter son sürat dalış yapıyordu. Jet motorları koyu gri gökyüzünde parlak, altın rengi izler bırakıyordu. Asker taşıyıcıya doğru ok gibi uçuyordu. Az önce lazer silahları kullanıldığı için geminin kalkanı inikti. Topter, taşıyıcıya tam ortadan çarptı.

Havza büyük bir patlamayla sarsıldı. Etraftaki tüm kayalıklardan kayalar yuvarlandı. Taşıyıcı ile topterin bulunduğu yerden göğe doğru kırmızı-turuncu alevler fışkırdı... oradaki her şey alevlere kapıldı.

Hawat, *O topteri kullanan Fremen, gemiyi yok etmek için canını feda etti,* diye düşündü. *Yüce Ana aşkına! Bunlar nasıl insanlar?*

Hawat'ın yanındaki Fremen, "Bizim açımızdan kârlı oldu," dedi. "O taşıyıcıda en az üç yüz adam vardı. Şimdi sularını almalı ve başka bir hava aracı ele geçirmek için plan yapmalıyız." Gizlendiği yerden çıktı.

Karşısındaki kayalıktan mavi üniformalı adamlar yağmaya başladı. Süspansör kullandıkları için yere ağır ağır iniyorlardı. Hawat bunların Sardaukarlar olduğunu gördü; gözlerini kan bürüdüğü belliydi, kalkansızdılar ve her birinin bir elinde bıçak, diğerinde sersemletici vardı.

Fırlatılan bir bıçak, Hawat'ın Fremen arkadaşının boğazı-

na saplandı; adam geriye düşüp sırtüstü yere yığıldı. Hawat kendi bıçağını çekecek zamanı ancak bulmuşken, bir sersemleticiyle vurulunca kendinden geçti.

Muad'Dib gerçekten de Geleceği görebiliyordu, ama şunu anlamalısınız ki böyle bir gücün sınırları vardır. Görme yetisini düşünün. Gözleriniz olsa bile, ışıksız göremezsiniz. Bir vadinin dibindeyseniz, vadinin ötesini göremezsiniz. Aynı şekilde, Muad'Dib de bulunduğu gizemli arazinin ötesini her zaman göremiyordu. O bize tek bir muğlak kehanet hükmünün, belki de bir sözcüğün yerine başka bir sözcüğün seçilmesinin bile geleceği tamamen değiştirebileceğini söyler. O bize "Zamanın görüş alanı geniştir, ama içinden geçerken zaman dar bir kapıya dönüşür," der. Açık seçik görülen, güvenli yolları seçme dürtüsüyle hep mücadele etti ve "Böyle yollar eninde sonunda mutlaka durgunluğa götürür," diyerek bizleri uyardı.

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor"

Karanlık gece göğünde beliren ornitopterler üzerlerinden geçerken, Paul annesini kolundan tutup, "Sakın kımıldama!" dedi.

Sonra ay ışığında en öndeki aracı gördü; pilotun ihtiyatsızlığını, iniş yaparken kanatların kıvrılma tarzını görünce, o aracı kimin kullandığını anladı.

"Idaho bu," diye mırıldandı.

Araçlar yuvalarına dönen kuşlar misali havzaya indi. Toz bulutları henüz dağılmadan, Idaho topterinden inip onlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Peşinden Fremen cüppeli iki kişi geliyordu. Paul birini, uzun boylu, kum rengi sakallı Kynes'ı tanıdı.

Kynes, "Buradan!" diye seslenerek sola saptı.

Kynes'ın arkasındaki başka Fremenler ornitopterlerinin

üstünü kumaşlarla örtüyordu. Araçlar alçak kumullara dönüştü.

Idaho, Paul'ün önünde kayarak durup selam verdi. "Lordum, Fremenlerin civarda geçici bir sığınakları var; orada..."

"Şurada neler oluyor?"

Paul uzaktaki kayalığın üstünde gerçekleşen çatışmayı... jet motoru izlerini, mor lazer silahı ışınlarını gösterdi.

Idaho'nun toparlak, sakin yüzünde nadir gülümsemelerinden biri belirdi. "Lordum... Efendimiz, onlara küçük bir sürpriz bıraktım..." Çöl birden köreltici, bembeyaz bir ışığa boğuldu... güneş gibi parlak bir ışık, üçünün gölgelerini kaya çıkıntısının yüzeyine kazıdı. Idaho bir eliyle Paul'ün kolunu, diğeriyle de Jessica'nın omzunu tutarak onları aşağıdaki havzaya itiverdi. Birlikte kumda yatarlarken, tepelerinde gökgürültüsüne benzeyen bir gümbürtü koptu; patlama sesiydi bu. Az önce üstünde durdukları kaya çıkıntısından taşlar döküldü.

Idaho doğrulup oturdu ve üstündeki kumları temizledi.

"Aile atomiklerini kullanmış olamazsın!" dedi Jessica. "Ben..."

"Oraya kalkan yerleştirdin," dedi Paul.

"Tam güçle çalışan büyük bir kalkan," dedi Idaho. "Bir lazer silahının ışını temas edince..." Omuz silkti.

"Atomaltı füzyonu," dedi Jessica. "Tehlikeli bir silah."

"Silah değil Leydim, savunma aracı. O pislikler artık lazer silahı kullanmadan önce iyice düşünecekler."

Ornitopterlerden inen Fremenler kaya çıkıntısının kenarına geldi. Biri fısıltıyla seslendi: "Saklanmalıyız dostlar."

Paul ayağa kalkarken, Idaho Jessica'nın kalkmasına yardım etti.

"O patlama epey dikkat çekmiştir Efendimiz," dedi Idaho. Paul, *Efendimiz dedi,* diye düşündü.

Kendisine böyle denmesi çok tuhaf gelmişti. Şimdiye kadar yalnızca babasına Efendimiz dendiğini duymuştu.

Geleceği görme yeteneği bir anlığına harekete geçti; insanların yaşadığı evreni kaosa sürükleyen çılgınca ırksal

bilincin kendisine de bulaştığını gördü. Bunu görmek onu sarstı; Idaho'nun onu kolundan tutup, yürümesine yardım etmesine izin verdi... Havzanın kenarından yürüyerek bir kaya çıkıntısına vardılar. Orada Fremenler sıkıştırma cihazlarıyla kumda tünel açıyordu.

Idaho, "Çantanızı taşıyabilir miyim Lordum?" diye sordu.

"Ağır değil Duncan," dedi Paul.

"Vücut kalkanınız yok," dedi Idaho. "Benimkini ister misiniz?" Uzaktaki kayalığa baktı. "Gerçi artık lazer silahı kullanacaklarını sanmam."

"Kalkanın sende kalsın Duncan. Sağ kolun beni korumaya yeter."

Jessica bu övgünün ne kadar etkili olduğunu, Idaho'nun Paul'e iyice yanaştığını görünce, *Oğlum tebaasını çok iyi yönetiyor,* diye düşündü.

Fremenler bir kayayı hareket ettirdiklerinde, yerde bir yerleşim merkezine inen bir geçit belirdi. Geçidin girişi o kayayla gizlenmişti.

Fremenlerden biri, "Buradan," diyerek onları taş basamaklardan aşağı, karanlığa indirdi.

Giriş arkalarından tekrar kayayla örtülünce, ay ışığı görülmez oldu. İleriden gelen hafif bir yeşil ışık, basamakları ve kaya duvarları aydınlatıyordu; geçit ileride sola dönüyordu. Şimdi etrafları cüppeli Fremenlerle çevriliydi; hep birlikte aşağı inmeyi sürdürdüler. Köşeyi dönünce karşılarına aşağı inen bir başka geçit çıktı. Bu geçit geniş bir mağara odasına açılıyordu.

Karşılarında Kynes duruyordu; cüppesinin başlığını geriye atmıştı. Damıtıcı-giysisinin boyun kısmı yeşil ışıkta parlıyordu. Uzun saçı ve sakalı dağınıktı. Kalın kaşlarının altındaki aksız, mavi gözleri kopkoyu görünüyordu.

Bu karşılaşma anında Kynes, *Niye bu insanlara yardım ediyorum ki?* diye merak etti. *Bu hayatımda yaptığım en tehlikeli şey. Onlarla birlikte ben de ölebilirim.*

Paul'e bakınca, çocuğun yetişkin gibi davrandığını, kederini gizlediğini, sadece Dük gibi davranmaya odaklandığını

gördü. Ve o anda, bu çocuk ölürse koca düklüğün sona ereceğini kavradı... Hafife alınacak bir şey değildi bu.

Jessica odaya bakınıp, içindekileri Bene Gesserit yöntemiyle değerlendirdi. Burası bir laboratuvardı; kadim mimarisinde üçgen ve karelere epey yer verilmişti.

"Burası babamın istediği istasyonlardan, İmparatorluk'un Ekolojik Test İstasyonlarından biri," dedi Paul.

Kynes, *Babasının istediğiymiş!* diye düşündü.

Tekrar şüpheye düştü. *Bu kaçaklara yardım etmekle aptallık mı ediyorum?* diye merak etti. *Bunu niye yapıyorum ki? Onları kolayca Harkonnenlara teslim edebilirim... böylece Harkonnenların güvenini kazanırım.*

Paul annesi gibi odayı inceledi; taş duvarlardan birinin dibindeki tezgâh dikkatini çekti... tezgâhın üstüne dizilmiş, parlak ekranlı ayırıcı planyalardan yivli cam borular çıkıyordu. İçeride ozon kokusu vardı.

Fremenlerden bazıları, odanın bir köşesinin arkasına geçti; oradan sesler... motor uğultusu ve dönen kayışların, tahrik kayışlarının sesi gelmeye başladı.

Paul odanın ucuna bakınca, duvara dayalı kafesler gördü; kafeslerde küçük hayvanlar vardı.

"Doğru bildin," dedi Kynes. "Peki burası senin olsa ne yapardın Paul Atreides?"

"Bu gezegeni insanlara uygun bir yere dönüştürmekte kullanırdım," dedi Paul.

Kynes, *Belki de... onlara bu yüzden yardım ediyorum,* diye düşündü.

Makine sesleri ansızın kesildi. Çöken sessizlikte, kafeslerdeki hayvanlardan biri tiz bir çığlık attı. Utanmışçasına çığlığını yarıda kesti.

Paul dikkatini yeniden kafeslere yönelttiğinde, içlerindeki hayvanların kahverengi kanatlı yarasalar olduğunu gördü. Kafesin yanındaki duvarda bir otomatik besleme düzeneği vardı.

Odanın gizli kısmından çıkan bir Fremen, Kynes'a "Liet, alan jeneratörü çalışmıyor," dedi. "Bizi yakınlık dedektörlerinden gizleyemiyorum.

Kynes, "Onarabilir misin?" diye sordu.

"Uzun sürer. Yedek parça lazım..." Fremen omuz silkti.

"Evet," dedi Kynes. "Ne yapalım, makinesiz idare edeceğiz. El pompası getir de yüzeyden hava pompalayalım."

"Hemen getiriyorum." Adam dönüp telaşla uzaklaştı.

Kynes, Paul'e döndü. "Güzel cevap verdin."

Jessica adamın rahat ve buyurgan ses tonuna dikkat etmişti. Emretmeye alışık, soylu birinin sesiydi bu. Jessica ona Liet diye hitap edildiğini de fark etmişti. Liet, uysal gezegenbilimcinin Fremen alter egosuydu.

"Yardımınıza gerçekten müteşekkiriz Doktor Kynes," dedi Jessica.

"Hımmm, göreceğiz bakalım," dedi Kynes. Adamlarından birine dönüp başını salladı. "Şamir, odama baharat kahvesi getir."

"Hemen getiriyorum Liet," dedi adam.

Kynes odanın yan duvarındaki kemerli girişi gösterdi. "Bu taraftan lütfen."

Jessica başını soylu bir edayla sallayıp daveti kabul etti. Paul'ün Idaho'ya el işareti yaptığını, nöbet tutmasını emrettiğini gördü.

Sadece iki adımlık, kısa koridorun ucunda kalın bir kapı vardı; bu kapı, altın sarısı korkürelerle aydınlanan, kare şeklinde bir çalışma odasına açılıyordu. Jessica içeri girerken kapıya dokununca, plasçelik olduğunu fark edip şaşırdı.

Paul odaya girip üç adım attıktan sonra, taşıdığı çantayı yere bıraktı. Kapının arkasından kapandığını işitti; odayı incelemeye başladı... doğal kayadan yapılma, köri rengi duvarların her biri yaklaşık sekiz metre uzunluğundaydı; sağ tarafta metal dosya dolapları vardı. Odanın ortasında, sarı kabarcıklarla dolu süt beyazı camla kaplı, alçak bir masa duruyordu. Masanın etrafı dört süspansör sandalyesiyle çevriliydi.

Paul'ün etrafından dolanan Kynes, Jessica'ya sandalye çekti. Jessica otururken, oğlunun odayı incelediğine dikkat etti.

Paul bir an daha ayakta kaldı. Odadaki hafif esinti, sağ tarafta, dosya dolaplarının ardında gizli bir çıkış olduğunu gösteriyordu.

Kynes, "Oturacak mısın Paul Atreides?" diye sordu.

Paul, *Unvanımı belirtmekten nasıl da özenle kaçınıyor,* diye düşündü. Ama kendisine çekilen sandalyeye oturdu ve Kynes'ın da oturmasını sessizce bekledi.

"Arrakis'in bir cennet olabileceğini seziyorsun," dedi Kynes. "Ama gördüğün gibi, İmparatorluk buraya yalnızca eğitimli katillerini gönderiyor; onların da baharattan başka bir şeyle ilgilendiği yok!"

Paul başparmağını kaldırıp, düklük mühür yüzüğünü gösterdi. "Bu yüzüğü görüyor musun?"

"Evet."

"Anlamını biliyor musun?"

Jessica dönüp oğluna dik dik baktı.

"Babanın cesedi, yakılıp yıkılmış Arrakeen'de yatıyor," dedi Kynes. "Teknik olarak Dük sensin."

"Ben İmparatorluk'un bir askeriyim; yani teknik olarak, o katillerden biriyim," dedi Paul.

Kynes'ın yüzü asıldı. "İmparator'un Sardaukarları babanın cesedinin başında dururken bile mi?"

"Sardaukarlar başka, otoritemin yasal dayanağı başka," dedi Paul.

"Arrakis'te kimin otorite sahibi olacağına başka türlü karar verilir," dedi Kynes.

Tekrar Kynes'a bakan Jessica, *Bu adam yontulmamış çelik gibi... bizim de çeliğe ihtiyacımız var,* diye düşündü. *Paul tehlikeli bir şey yapıyor.*

"Sardaukarların Arrakis'e gelmesi, sevgili İmparator'umuzun babamdan ne kadar korktuğunu gösteriyor," dedi Paul. "Ama şimdi, Padişah İmparator asıl benden korkacak..."

"Bak evladım, bilmediğin şeyler var..." dedi Kynes.

"Benimle konuşurken Efendimiz veya Lordum diyeceksin," dedi Paul.

Jessica, *Daha yumuşak konuş,* diye düşündü.

Kynes, Paul'e uzun uzun baktı; Jessica, gezegenbilimcinin gözlerinin takdir ve hafif bir alayla parladığını gördü.

"Efendimiz," dedi Kynes.

"Ben İmparator için bir utanç kaynağıyım," dedi Paul. "Arrakis'i yağmalamak isteyen herkes için bir utanç kaynağıyım. Yaşadığım sürece onları öyle utandıracağım ki... boğazlarına kaçıp onları boğacağım!"

"Bunlar boş laf," dedi Kynes.

Paul ona uzun uzun baktı. Sonra "Burada bir efsaneniz var... Lisanü'l-Gayb, Dışdünyadan Gelen Ses, Fremenleri cennete götürecek kişi," dedi. "Adamların..."

"Batıl inançlar!" dedi Kynes.

Paul, "Olabilir," diye katıldı. "Ama belki de öyle değildir. Bazı batıl inançların tuhaf kökleri ve daha da tuhaf dalları vardır."

"Bir planın var," dedi Kynes. "Bu belli... Efendimiz."

"Fremenlerin, Harkonnen üniformalı Sardaukarların buraya geldiğine dair kesin kanıt bulabilir mi?"

"Büyük olasılıkla evet."

"İmparator buranın idaresini tekrar bir Harkonnen'a verecek," dedi Paul. "Hayvan Rabban'a bile verebilir. Versin bakalım. İmparator vicdanını rahatlattıktan sonra, Landsraad'da aleyhine açılacak bir davayla uğraşmak zorunda kalabilir. Çıkıp hesap versin..."

"Paul!" dedi Jessica.

"Landsraad Yüce Divanı başvurunu kabul ederse tabii," dedi Kynes; "bunun da tek bir sonucu olabilir: İmparatorluk ile Büyük Hanedanlar arasında savaş çıkar."

"Kaos," dedi Jessica.

"Ama İmparator'a bir teklif yapabilirim; kaosa bir alternatif sunabilirim," dedi Paul.

Jessica soğuk bir sesle, "Şantaj mı?" diye sordu.

"Devlet idaresinin araçlarından biri de şantajdır; bunu

bana söyleyen sendin," dedi Paul; Jessica onun acı acı konuştuğunu fark etti. "İmparator'un oğlu yok. Sadece kızları var."

Jessica, "Tahta çıkmayı mı hedefliyorsun?" diye sordu.

"İmparator, İmparatorluk'un topyekûn bir savaşla parçalanması riskini göze alamaz," dedi Paul. "Gezegenlerin yok edilmesini, her tarafta kargaşa çıkmasını göze alamaz."

"Bu önerdiğin şey umutsuzca bir kumar," dedi Kynes.

Paul, "Landsraad'ın Büyük Hanedanları en çok neden korkuyor?" diye sordu. "Şimdi Arrakis'te olan şeyden korkuyorlar... Sardaukarların onları teker teker ortadan kaldırmasından korkuyorlar. Zaten Landsraad da bu yüzden kuruldu. Büyük Sözleşme'yi gözetmek için. İmparator'un ordularına ancak birleşirlerse karşı koyabilirler."

"Ama onlar..."

"Bu yüzden korkuyorlar," dedi Paul. "Arrakis hepsini harekete geçiren bir savaş çığlığına dönüşebilir. Babamın başına gelenin kendilerinin de başına gelebileceğini... sürüden birer birer alınıp öldürülebileceklerini görebilirler."

Kynes, Jessica'ya, "Planı işe yarar mı sence?" diye sordu.

"Ben mentat değilim," dedi Jessica.

"Ama Bene Gesserit'sin."

Jessica adama uzun uzun baktıktan sonra "Şu aşamada yapılabilecek herhangi bir plan gibi, bu planın da sağlam ve zayıf noktaları var," dedi. "Plan yapmak yetmez; nasıl uygulanacağı da önemli."

Paul "'Hukuk en yüce bilimdir,'" diye alıntıladı. "İmparator'un kapısının üstünde öyle yazıyor. Ona hukukun ne olduğunu göstermemizi öneriyorum."

"Ben de bu planı kuran kişiye güvenebileceğime emin olmadığımı söylüyorum," dedi Kynes. "Arrakis'in kendi planı var; biz..."

"Tahta çıkarsam, Arrakis'i kolayca cennete dönüştürebilirim," dedi Paul. "Desteğine karşılık bunu teklif ediyorum."

Kynes kaskatı kesildi. "Sadakatim satılık değildir Efendimiz."

Paul karşısında oturan adama uzun uzun baktı. Soğuk

bakan o masmavi gözleri, sakallı yüzü, haşmetli ifadeyi inceledi. Sonra hafifçe, ama sertçe gülümsedi: "İyi dedin. Özür dilerim."

Kynes, Paul'e bakmayı sürdürerek "Hiçbir Harkonnen hatasını kabul etmemişti," dedi. "Belki de sen onlar gibi değilsin Atreides."

"Eğitimlerinden kaynaklanan bir kusur olabilir," dedi Paul. "Satılık değilim diyorsun, ama şu teklifimi kabul edeceğine inanıyorum: Senin sadakatine karşılık benim sadakatim... mutlak sadakat."

Jessica, *Oğlumda Atreideslerin içtenliği var,* diye düşündü. *Müthiş, neredeyse naif bir şekilde onurlu... bu öyle büyük bir güç ki.*

Kynes'ın Paul'ün sözlerinden etkilendiğini gördü.

"Saçmalık bu," dedi Kynes. "Sen sadece bir çocuksun ve..."

"Ben Dük'üm," dedi Paul. "Ben bir Atreides'im. Hiçbir Atreides'in böyle bir sözden döndüğü görülmemiştir."

Kynes yutkundu.

"Mutlak sadakat derken, hiçbir şeyden kaçınmayacağımı söylüyorum," dedi Paul. "Senin için canımı feda ederim."

Kynes, "Efendimiz!" diye haykırdı. Jessica, Kynes'ın artık Paul'e on beş yaşında bir çocuk değil bir yetişkin, kendisinden üstün biri gibi davrandığını fark etti. Kynes artık "Efendimiz" derken samimiydi.

Jessica, *Şu an Paul için canını feda edebilir,* diye düşündü. *Atreidesler bunu nasıl böyle kolayca, rahatça başarabiliyor?*

"Samimi olduğunuzu biliyorum," dedi Kynes. "Ama Harkon–"

Birden Paul'ün arkasındaki kapı açıldı. Hızla dönen Paul dövüşen adamlar gördü; soluk yüzlü adamlar koridorda haykırarak kılıç çarpıştırıyordu.

Paul annesiyle birlikte kapıya doğru atıldığında, Idaho'nun koridorun girişini kapadığını gördü; Idaho'nun kalkanının titreşiminin ardından görülen gözleri kanlıydı... Karşısında pençe gibi eller ve kalkanını boşuna döven kılıçlar vardı. Bir sersemleticinin turuncu mermisi kalkandan sekti.

Idaho'nun kılıçları durmaksızın darbe indiriyor, üzerlerinden kan damlıyordu.

Sonra Paul'ün yanında Kynes belirdi; birlikte kapıyı itmeye başladılar.

Paul, Idaho'yu son bir kez gördü: Idaho, Harkonnen üniformalı adamlar sürüsüyle savaşıyordu... sendelerken, düşmemeye çalışırken, keçi yününü andıran siyah saçında kızıl bir ölüm çiçeği vardı. Sonra kapı kapandı ve Kynes sürgüleri çekti.

"Kararımı verdim," dedi Kynes.

"Birileri makinenizi kapanmadan önce saptamış," dedi Paul. Annesini kapıdan çekti; onunla bakışınca, gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

"Kahvelerin gecikmesinden şüphelenmeliydim," dedi Kynes.

"Şurada gizli geçidin var," dedi Paul. "Onu kullanalım mı?"

Kynes derin nefes aldıktan sonra konuştu: "Bu kapı en az yirmi dakika dayanır... lazer silahı kullanmazlarsa."

"Kalkanlı olmamızdan korktukları için kullanmazlar," dedi Paul.

Jessica, "Harkonnen üniformalı Sardaukarlar," diye fısıldadı.

Şimdi kapıya inen ritmik darbeleri duyuyorlardı.

Kynes sağ taraflarında bulunan dolapların ardındaki duvarı gösterip, "Bu taraftan," dedi. İlk dolaba gidip bir çekmeceyi açtı ve içindeki kolu çevirdi. Tüm duvar dolaplarla birlikte dönmeye başladı; karşılarında karanlık bir tünel belirdi. "Bu kapı da plasçelik," dedi Kynes.

"İyi hazırlanmışsın," dedi Jessica.

"Seksen yıl Harkonnen idaresinde yaşadık," dedi Kynes. Onları karanlığın içine sokup kapıyı kapadı.

Jessica karanlıkta, yerde bir ok işaretinin parladığını gördü.

Arkalarından Kynes'ın sesi geldi: "Burada ayrılıyoruz. Bu duvar daha dayanaklı. En az bir saat dayanır. Yerdeki ok işa-

retlerini takip edin. Siz geçtikçe sönecekler. Ok işaretlerini takip ederek koridorlardan geçip çıkışa gidin; orada bir topter var. Bu gece çölde fırtına kopacak. Tek şansınız o fırtınaya doğru uçup tepesine dalmak ve onunla birlikte gitmek. Halkımın topter çalarken yaptığı bir şeydir bu. Fırtınanın tepesinde, yüksekte kalırsanız kurtulursunuz."

Paul, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben başka bir yoldan kaçmayı deneyeceğim. Yakalanırsam da... eh, hâlâ İmparatorluk Gezegenbilimcisi'yim. Beni esir aldığınızı söyleyebilirim."

Paul, *Korkaklar gibi kaçıyoruz,* diye düşündü. *Ama babamın öcünü almak için sağ kalmalıyım.* Dönüp kapıya baktı.

Jessica oğlunun hareket ettiğini duyunca "Duncan öldü Paul," dedi. "Yaralanmıştı, sen de gördün. Onun için hiçbir şey yapamazsın."

"Bir gün onlara tüm bunların hesabını ödeteceğim," dedi Paul.

"Şimdi çabuk olmazsan hiçbir şey yapamazsın," dedi Kynes.

Paul omzunda adamın elini hissetti.

"Nerede buluşacağız Kynes?" diye sordu.

"Fremenleri gönderip sizi aratacağım. Fırtınanın güzergâhını biliyoruz. Şimdi çabuk olun. Yüce Ana size hız ve şans versin."

Kynes'ın karanlıkta tökezleyerek uzaklaştığını işittiler.

Jessica, Paul'ün elini bulup, onu yavaşça kendine doğru çekti. "Birbirimizden ayrılmayalım," dedi.

"Evet."

Paul ilk oka doğru yürüyen annesini takip etti; üzerine geldiklerinde okun karardığını gördüler. İleride bir başka ok belirdi.

Onu da geçerken, söndüğünü ve ileride bir başkasının belirdiğini gördüler.

Koşmaya başladılar.

Jessica, *Planların içindeki planların içindeki planların için-*

deki planlar, diye düşündü. *Şimdi bir başkasının planına mı dahil olduk?*

Okları takip ederek sağa sola sapıyor, loşlukta hayal meyal seçtikleri çıkışlardan geçiyorlardı. Yol bir süre aşağı indikten sonra yükselmeye başladı. Sonunda basamaklara ulaştılar; bir köşeyi dönünce karşılarına ışıldayan bir duvar çıktı; ortasında siyah bir kol vardı.

Paul kolu aşağı bastırdı.

Duvar yana kaydı. Karşılarında kayanın içine oyulmuş bir mağara belirdi; ortasında bir ornitopter duruyordu. Hava aracının ötesindeki düz gri duvarın üstünde kapı işareti vardı.

Jessica, "Kynes nereye gitti?" diye sordu.

"İyi bir gerilla lideri gibi davrandı," dedi Paul. "Bizi iki gruba ayırdı. Böylece, yakalanırsa nerede olduğumuzu söyleyemeyecek. Çünkü bilmiyor olacak."

Paul, Jessica'yı odanın içine çekti; yürürken ayaklarının toz kaldırdığını fark etti.

"Buraya uzun süredir kimse gelmemiş," dedi.

"Kynes, Fremenlerin bizi bulacağına emin gibiydi," dedi Jessica.

"Ben de eminim."

Paul, Jessica'nın elini bırakıp ornitopterin sol kapısına gitti; kapıyı açıp çantasını arka tarafa koydu. "Bu gemide saptayıcı engelleme tertibatı var," dedi. "Kumanda panelinde de kapı ve ışık düğmeleri görüyorum. Seksen yıl Harkonnen idaresinde yaşamak onlara tedbirli olmayı öğretmiş."

Jessica aracın diğer tarafına yaslanıp soluklandı.

"Harkonnenlar bu bölgeyi karış karış arayacak," dedi. "Aptal değiller." Susup yön duygusuna odaklandı, sonra da sağı gösterdi. "Gördüğümüz fırtına bu tarafta."

Paul başıyla onayladı; durup dururken, canı harekete geçmek istememeye başlamıştı ve bu hisle mücadele ediyordu. Bu hissin sebebini biliyordu, ama bilmek işe yaramıyordu. Bu gece verdiği bir kararla, bilinmeyenin derinliklerine dalmıştı. Etraflarının zaman-mekânla çevrili olduğunu biliyor-

du, ama "burası" ve "şimdi" kavramları onun için bir gizeme dönüşmüştü. Sanki kendini uzaktan izleyerek, bir vadiye girip gözden kaybolduğunu görmüştü. O vadiden çıkan sayısız yolun bazılarında bir Paul Atreides belirebilirdi, ama çoğunda belirmeyecekti.

"Zaman harcamayalım," dedi Jessica.

"İçeri girip emniyet kemerini tak," dedi Paul.

Ornitoptere girip Jessica'nın yanına oturdu; kör bir noktada olduğu hissinden kurtulamıyordu... Bu anı hiçbir kehanet hayalinde görmemişti. Geleceğe dair hafızasına giderek daha fazla bağımlı olduğunu fark etti birden; bu bağımlılık hali, şu anki acil durumda onu güçsüzleştirmişti.

"Sadece gözlerine güvenirsen, diğer duyuların zayıflar." Bir Bene Gesserit aksiyomuydu bu. Paul kurtulmayı başarırsa bir daha asla bu tuzağa düşmeyeceğine yemin etti.

Emniyet kemerini bağladı; annesinin de kendi kemerini bağlamış olduğunu gördükten sonra topterle ilgilenmeye başladı. Topterin metal kanatları tamamen açıktı. Paul açma kapama koluna dokununca, kanatlar kapanmaya başladı. Halleck ona hızlı jet kalkışı için bunu yapmayı öğretmişti. Topterin kontağını kolayca çevirdi. Kumanda panelindeki göstergeler canlandı, jet motorları çalıştı. Türbinler hafifçe tıslamaya başladı.

Paul, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Düğmeye basıp ışıkları kapattı.

Üzerlerine karanlık çöktü.

Paul çıkış kapısını uzaktan kumandayla açtı; eli ışıklı göstergelerin üstünde hareket eden bir gölgeydi. Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri hücum eden kumların hışırtısı duyuldu. Paul yanaklarında tozlu bir esinti hissetti. Topterin kapısını kapadı.

Açılan kapıduvarın bıraktığı geniş dörtgen boşlukta, toz sisinin ardında donuk donuk parlayan yıldızlar görülüyordu. Uzakta kumlar dalgalanıyordu.

Paul kumanda panelinde ışıldayan kalkış sekansı düğme-

sine bastı. Kanatlar iyice toplanıp aşağı indi ve topter yuvasından dışarı fırladı. Jet motorları çalışırken, kanatlar yükselme pozisyonunda kilitlendi.

Jessica kendi önündeki kumanda paneline elini hafifçe koydu; oğlu aracı çok iyi kullanıyordu. İçindeki korkuya karşın sevinç duydu. *Artık hayatımız Paul'ün aldığı eğitime bağlı,* diye düşündü. *Gençliğine ve hızına bağlı.*

Paul jet motorlarına daha fazla güç verdi. Topter yükselirken koltuklarına gömüldüler; karşılarındaki yıldızlı gökyüzünün altında kara bir duvar belirdi. Paul kanatları açıp motorlara daha fazla güç verdi. Topter kanat çırpa çırpa yükselip kayalığın üstünden geçti; karşılarında yıldızların ışığında gümüşi görünen kayalıklar ve uçurumlar belirdi. Sağda, ufukta da toz sisiyle kızıla boyanmış ikinci ay belirince, kurdele gibi dönen fırtınayı bu ayın ışığı sayesinde görebildiler.

Paul'ün elleri kumanda panelinde hızla geziniyordu. Topter arı gibi kanat çırpıyordu. Sert bir dönüş yapınca yerçekiminin etkisini hissettiler.

"Arkamızda jet motoru ışıkları var!" dedi Jessica.

"Gördüm," dedi Paul.

Güç kolunu sertçe itti.

Topter korkmuş bir hayvan gibi sıçrayıp güneybatıya, fırtınaya ve engin çöle doğru yöneldi. Paul yakın mesafedeki gölgeler sayesinde kayalıkların nerede bittiğini anlayabiliyordu; mağara çok aşağılarda, kumulların arasında kalmıştı. Kayalıkların ötesinde tırnak büyüklüğünde gölgeler uzanıyordu; bunlar art arda dizili kumulların gölgeleriydi.

Ufukta fırtına yıldızlara doğru, dev bir sur gibi yükseliyordu.

Bir şey topteri sarstı.

"Ateş ediyorlar!" dedi Jessica. "Bir tür mermi kullanıyorlar."

Paul'ün vahşice sırıttığını gördü. "Lazer silahlarını kullanmaktan kaçınıyorlar anlaşılan," dedi Paul.

"Ama kalkanımız yok ki!"

"Bunu biliyorlar mı?"

Topter yine sarsıldı.

Paul dönüp arkaya baktı. "Sadece biri, bizi takip edebilecek kadar hızlı görünüyor."

Önüne döndü ve karşılarındaki fırtına duvarının giderek büyümesini izledi. O duvar sanki katıydı.

Paul, "Fremenlere mermi atıcılar ve roketler vereceğiz... çok eskiden kullanılan bütün silahlardan vereceğiz," diye fısıldadı.

"Fırtına," dedi Jessica. "Geri dönsek daha iyi olmaz mı?"

"Arkamızdaki gemi ne yapıyor?"

"Yükseliyor."

"Şimdi!"

Paul kanatları indirip sola doğru sert bir dönüş yaptı; yerçekiminin yanaklarını çektiğini hissetti.

Ağır ağır hareket eden bir toz bulutunun içine süzüldüler; sonunda çölü ve ayı göremez oldular. Ortalık kararadı; hafifçe uğuldayarak, yatay uçan hava aracını aydınlatan tek şey kumanda panelindeki yeşil ışıklardı artık.

Jessica böyle fırtınalara dair tüm uyarıları peş peşe hatırlıyordu... Metali tereyağı gibi kestiklerinin, insanın etini kemiğine yapıştırdıklarının ve kemiklerini un ufak ettiklerinin söylendiğini hatırlıyordu. Paul kumanda paneliyle cebelleşirken yalpalayan toptere tozlu rüzgârların vurduğunu hissediyordu. Paul'ün güç kesip topteri süzülmeye bıraktığını gördü. Aracın metal gövdesi etraflarında zangırdıyordu.

Jessica, "Kumlar!" diye haykırdı.

Paul başını iki yana salladı. "Bu yükseklikte kum olmaz."

Ama Jessica aşağıya, girdabın içine çekildiklerini hissediyordu.

Paul kanatları tamamen açtı; iyice gerilirken gıcırdadıklarını duydu. Gözlerini kumanda panelinden ayırmıyor, topteri içgüdüleriyle kullanıyor ve alçalmaması için mücadele ediyordu.

Fırtınanın uğultusu giderek azaldı.

Topter sola dönmeye başladı. Sonra Paul yükseklik göstergesine odaklanarak tekrar düz uçuşa geçti.

Jessica tuhaf bir hisse kapılmıştı; sanki onlar hareketsizdi de, dışdünyadaki her şey hareket halindeydi. Pencerelerin ardındaki donuk kum rengi akıntı ve yüksek tıslama sesi, etraflarında muazzam güçlerin bulunduğunu anımsatıyordu.

Jessica, *Hızı saatte yedi-sekiz yüz kilometreye varan rüzgârlar,* diye düşündü. Vücudunun salgıladığı adrenalin onu huzursuz yapmıştı. İçinden Bene Gesserit duasını okuyarak, *Korkmamalıyım*, dedi kendine. *Korku katilidir aklın.*

Yıllarca aldığı eğitim nihayet, azar azar da olsa işe yaramaya başladı.

Sakinleşti.

Paul, "Burada kaldık," diye fısıldadı. "Aşağı inemeyiz, yere inemeyiz... Yükselerek kurtulabileceğimizi de sanmıyorum. Fırtına dinene kadar ilerlemek zorundayız."

Jessica tekrar kaygılandı. Dişlerinin takırdamaya başladığını duyunca çenesini sıktı. Sonra Paul'ün kısık, kontrollü bir sesle duayı okumaya başladığını işitti:

"Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözümü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Nelerden tiksinirsiniz? Bir insanı gerçekten tanımak için bunlara bakmak gerekir.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"

Muhafız subayı lakin Nefud, "Öldüler Baron," dedi. "Kadın da çocuk da kesinlikle öldü."

Baron Vladimir Harkonnen yatak odasındaki uyku süspansörlerinin üstünde doğrulup oturdu. Bu oda Arrakis'e indirdiği uzay firkateynindeydi; firkateyn, odanın etrafını çok kabuklu bir yumurta gibi sarmıştı ama yatak odasındaki perdeler, kumaş kaplamalar ve nadide sanat eserleri, geminin iç karartıcı metal duvarlarını gizliyordu.

Muhafız subayı, "Öldükleri kesin," dedi.

Süspansörlerin üstünde olanca ağırlığıyla oturan Baron kımıldanıp, karşı duvardaki girintide bulunan ebalin heykele, sıçrayan oğlan çocuğu heykeline baktı. Uykusu açılıyordu. Tombul, kat kat boynunun altındaki süspansörlü yastığı düzeltip kapı eşiğine, pentakalkanının ardında duran Yüzbaşı Nefud'a baktı; yatak odasını tek bir korküre aydınlatıyordu.

Adam, "Kesinlikle öldüler Baron," diye tekrarladı.

Baron, Nefud'un semuta kullandığını donuk gözlerinden anladı. Adam haberi aldığında uyuşturucunun etkisindeydi besbelli; alelacele antidot alıp hemen buraya gelmiş olmalıydı.

"Elimde ayrıntılı rapor var," dedi Nefud.

Baron, *Biraz terlesin bakalım,* diye düşündü. *Devlet yönetirken, kullandığın aletleri hep keskin ve hazır tutacaksın. Güç ve korku... keskin ve hazır.*

Baron, "Cesetlerini gördün mü?" diye gürledi.

Nefud bocaladı.

"Eee?"

"Lordum... bir kum fırtınasına daldıkları görülmüş... fırtınanın hızı saatte sekiz yüz kilometreden fazlaymış. Öyle bir fırtınadan kimse sağ çıkamaz Lordum. Kimse! Gemilerimizden biri de onları takip ederken parçalandı."

Baron, Nefud'a baktı. Adamın çenesini kaygıyla sıktığını, yutkunurken çenesinin kımıldadığını gördü.

"Cesetlerini gördün mü?" diye sordu.

"Lordum..."

Baron, "Görmediysen buraya ne halt etmeye geliyorsun?" diye gürledi. "Kesin olmayan bir şeyin kesin olduğunu söylemeye mi geldin? Bu aptallığın için seni kutlayıp tekrar terfi ettireceğimi mi sanıyorsun?"

Nefud'un yüzü bembeyaz kesildi.

Baron, *Şu korkak tavuğun haline bak,* diye düşündü. *Etrafım işe yaramaz salaklarla çevrili. Bu yaratığın önüne kum saçıp "Bak, bu arpa," desem, hemen gagalamaya başlar.*

"Onları Idaho'yu izleyerek mi bulduk?" diye sordu.

"Evet Lordum!"

Baron, *Bak bunu tereddütsüz söyledi,* diye düşündü. "Fremenlerin yanına mı kaçmaya çalışıyorlardı?" diye sordu.

"Evet Lordum!"

"Elindeki raporda... başka bir şey var mı?"

"İmparatorluk Gezegenbilimcisi Kynes da işin içinde Lordum. Idaho, bu Kynes denen adamla esrarengiz, hatta şüphe uyandırıcı koşullar altında buluştu."

"Devam et?"

"Birlikte... şey, çöldeki bir yere kaçtılar; anlaşılan çocukla annesi orada saklanıyordu. Takip sırasında, bazı askerlerimiz bir lazer silahı-kalkan patlamasında öldü."

"Kaç adam kaybettik?"

"Ben... şey, henüz bilmiyorum Lordum."

Baron, *Yalan söylüyor,* diye düşündü. *Demek çok adam kaybetmişiz.*

"Bu Kynes denen adam, İmparator'un hizmetkârı," dedi. "İkili oynuyordu demek?"

"Kariyerim üstüne bahse girerim ki evet Lordum."

Hay senin kariyerine!

"Onu öldürün," dedi Baron.

"Lordum! Kynes İmparatorluk Gezegenbilimcisi, Majestelerinin özel hizmetkârı..."

"Öyleyse kaza süsü verin!"

"Lordum, o Fremen yuvasını ele geçirirken askerlerimizin yanında Sardaukarlar vardı. Kynes'ı gözaltına aldılar."

"Kynes'ı onlardan alın. Sorguya çekmek istediğimi söyleyin."

"İtiraz ederlerse?"

"Doğru dürüst davranırsan etmezler."

Nefud yutkundu. "Emredersiniz Lordum."

Baron, "O adam ölmeli," diye gürledi. "Düşmanlarıma yardım etmeye çalıştı."

Nefud ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Evet?"

"Lordum, Sardaukarların elinde ilginizi çekebilecek iki tutsak var. Dük'ün Suikastçılar Ustası'nı yakalamışlar."

"Hawat'ı mı? Thufir Hawat'ı mı?"

"Bizzat gördüm Lordum. Hawat'ın ta kendisi."

"Buna inanamıyorum!"

"Sersemleticiyle bayıltılmış Lordum. Çölde olduğu için kalkan kullanamamış. Yaralanmadan ele geçirilmiş. Onu ellerinden alabilirsek, bizi epey eğlendirebilir."

Baron, "Hawat mentattır," diye homurdandı. "Mentatlar ziyan edilmez. Konuşmuş mu? Yenilgisi hakkında ne demiş? Ne kadar ağır bir yenilgiye uğradığını... ama hayır, nereden bilecek."

"Tek bir şey söylemiş Lordum... Leydi Jessica'nın ihanetine uğradığını söylemiş."

"Ahhhhh."

Baron arkasına yaslanıp bir süre düşündükten sonra "Emin misin?" diye sordu. "Leydi Jessica'ya mı kızıyormuş?"

"Kulaklarımla duydum Lordum."

"Madem öyle, Leydi Jessica'nın sağ olduğunu sansın."

"Ama Lordum..."

"Sus. Hawat'a iyi davranılmasını istiyorum. Asıl hainin müteveffa Doktor Yueh olduğunu öğrenmemeli. Doktor Yueh'nin Dük'ü korumaya çalışırken öldüğü söylensin. Aslında bu bir bakıma doğru bile sayılabilir. Hawat'ın Leydi Jessica'ya karşı duyduğu şüpheyi güçlendireceğiz."

"Ama Lordum..."

"Nefud, bir mentatı kontrol edip yönlendirmenin yolu verilerden geçer. Yanlış bilgi verirsen... yanlış sonuçlara ulaşır."

"Evet Lordum, ama..."

"Hawat aç mı? Susamış mı?"

"Lordum, Hawat hâlâ Sardaukarların elinde!"

"Evet. Öyle, ama Sardaukarlar da Hawat'tan bilgi almayı benim kadar istiyordur. Müttefiklerimiz hakkında bir şey fark ettim Nefud. İş siyasete gelince... dolambaçlı yollardan hoşlanmıyorlar. Bunun kendi seçimleri olduğunu sanmıyorum; İmparator öyle olmasını istemiştir. Evet, buna kesinlikle inanıyorum. Ketum tutsaklardan bilgi almakta usta olduğumu Sardaukar kumandanına hatırlat."

Nefud mutsuz görünüyordu. "Emredersiniz Lordum."

"Sardaukar kumandanına, Hawat ile Kynes'ı birlikte sorgulamak istediğimi söyle; onları birbirine düşüreceğimi söyle. Bu kadarını anlayabilir sanıyorum."

"Peki Lordum."

"Onları elimize geçirince de..." Baron başını yukarı aşağı salladı.

"Lordum, Sardaukarlar... sorgulama sırasında yanınızda bir gözlemci bulunmasını isteyecektir."

"İstenmeyen gözlemcileri oyalamak için bir acil durum icat edebiliriz Nefud."

"Anlıyorum Lordum. O esnada Kynes kaza geçirebilir."

"O esnada hem Kynes hem de Hawat kaza geçirecek Nefud. Ama sadece Kynes gerçekten ölecek. Hawat'ı istiyorum. Ah, evet."

Nefud gözlerini kırpıştırıp yutkundu. Soru soracak gibi oldu, ama konuşmadı.

"Hawat'a yiyecek, içecek verin," dedi Baron. "Ona iyi ve anlayışlı davranın. Suyuna müteveffa Piter de Vries'in icat ettiği kalıcı zehirden katın. Yemeğine de düzenli olarak panzehir koyacaksınız... ben aksini söylemedikçe."

"Panzehir, evet." Nefud başını iki yana salladı. "Ama..."

"Kafanı çalıştır Nefud. Dük ağzında gizlediği o zehir kapsülüyle beni az daha öldürüyordu. Üflediği gaz en değerli mentatımı, Piter'ı öldürdü. Yerine geçecek bir mentata ihtiyacım var."

"Hawat mı?"

"Hawat."

"Ama..."

"Hawat'ın Atreideslere tamamen sadık olduğunu söyleyeceksin, biliyorum. Doğru, ama Atreidesler öldü. Hawat'ı kendi tarafımıza çekeceğiz. Dük'ün ölümünden sorumlu olmadığına ikna olmalı. Her şey o Bene Gesserit cadısının başının altından çıktı diyeceğiz. Senin efendin zayıftı, hisleri mantıklı düşünmesini engelliyordu diyeceğiz. Mentatlar hisleri katmadan mantıklı düşünme yetisini takdir eder Nefud. Thufir Hawat büyük bir mentattır; onu kendi tarafımıza çekeceğiz."

"Kendi tarafımıza çekeceğiz. Evet Lordum."

"Hawat'ın efendisi maalesef kısıtlı imkânlara sahipti; bir mentatı mantığın doruklarına ulaştıracak durumu yoktu; oysa mantığın doruklarına ulaşmak her mentatın hakkıdır. Hawat bunun doğru olduğunu görecek. Dük, mentatına gerekli bilgileri verecek en iyi casusları satın alamadı... parası yoktu." Baron, Nefud'a baktı. "Kendimizi kandırmayalım Nefud. Gerçek, güçlü bir silahtır. Atreidesleri nasıl yendiğimizi biliyoruz. Hawat da biliyor. Paramızla yendik."

"Paramızla. Evet Lordum."

"Hawat'ı kendi tarafımıza çekeceğiz," dedi Baron. "Onu Sardaukarlardan gizleyeceğiz. Panzehir vermeyi kesme seçeneği de cebimizde duracak. O zehri vücuttan tamamen

atmak imkânsızdır. Ama Hawat'ın zehirlendiğini bilmesine gerek yok Nefud. Zehir-bulucular panzehiri algılamaz. Hawat yiyeceklerini istediği kadar tarasın, zehir bulamayacak."

Nefud'un gözleri faltaşı gibi açıldı; Baron'un ne demek istediğini anlamıştı.

"Bir şeyin yokluğu, varlığı kadar ölümcül olabilir," dedi Baron. "Mesela havanın yokluğu. Suyun yokluğu. Alışık olduğumuz herhangi bir şeyin yokluğu." Baron başını yukarı aşağı salladı. "Beni anlıyorsun, değil mi Nefud?"

Nefud yutkundu. "Evet Lordum."

"Öyleyse iş başına. Sardaukar kumandanını bulup işe koyul."

"Hemen Lordum." Nefud eğilerek veda ettikten sonra dönüp telaşla dışarı çıktı.

Baron, *Hawat benim tarafıma geçecek!* diye düşündü. *Sardaukarlar onu bana verecek. Benden şüphelenseler bile, mentatı öldürmek istediğimi düşünürler. Bu şüpheyi destekleyeceğim! Salaklar! Gelmiş geçmiş en büyük mentatlardan birini, öldürme eğitimi almış bir mentatı sanki basit bir oyuncakmış gibi, kırmam için bana verecekler. Ama öyle bir oyuncakla neler yapılabileceğini onlara göstereceğim.*

Baron süspansör yatağının yanındaki perdeyi çekip, arkasındaki düğmeye basarak büyük yeğeni Rabban'ı çağırdı. Sonra da arkasına yaslanıp gülümsemeye başladı.

Bütün Atreidesler öldü!

O salak muhafız subayı haklıydı tabii. Arrakis'te kum fırtınasına yakalanan her şey paramparça olurdu. Bir ornitopterin... ve içindekilerin kurtulması mümkün değildi. Kadınla çocuk ölmüşlerdi. Doğru kişilere verilen rüşvetler, tek bir gezegene ezici güçle saldırmak için harcanan muazzam para... İmparator'un kulağına gitmesi için kurnazca uydurulmuş haberler, burada özenle uygulanan planlar, bütün bunlar sonunda meyvesini veriyordu.

Güç ve korku... korku ve güç!

Baron önünde uzanan yolu görebiliyordu. Gelecekte bir gün, bir Harkonnen İmparator olacaktı. Baron ya da çocuk-

ları değil. Ama yine de bir Harkonnen. Rabban da olmayacaktı tabii. Ama Rabban'ın kardeşi, genç Feyd-Rautha. O çocukta Baron'un hoşuna giden bir sertlik... vahşilik vardı.

Hoş bir çocuk, diye düşündü. *Bir iki yıl içinde, on yedisine geldiğinde, Harkonnen Hanedanı'nın tahtı ele geçirmesinde işe yarayıp yaramayacağını anlayacağım.*

"Lordum, Baron."

Baron'un yatak odası kapısının kalkanının ardında duran adam kısa boyluydu; yüzü de vücudu da çirkindi. Harkonnen erkeklerinin kalıtımsal özelliklerine, birbirine yakın gözlere ve geniş omuzlara sahipti. Şişman olmasına karşın kaslıydı, ama ileride vücudunu taşıyacak portatif süspansörler kullanmaya başlayacağı belliydi.

Baron, *Kaslı ve beyinsiz,* diye düşündü. *Yeğenim mentat değil... Piter de Vries gibi değil, ama yapılması gereken işe daha uygun olabilir. Onu serbest bırakırsam, önüne çıkan her şeyi ezip geçer. Arrakis'teki herkesi kendinden nefret ettirir!*

"Sevgili Rabban," dedi Baron. Kapı kalkanını indirdi, ama vücut kalkanını tam güçle çalışır halde bıraktı; yatağın yanındaki korkürenin ışığında kalkanın titreşimlerinin seçilebileceğini biliyordu.

"Beni çağırmışsınız," dedi Rabban. Odaya girdi ve Baron'un vücut kalkanının havadaki titreşimlerine bir an baktıktan sonra süspansör sandalyesi aradı, ama bulamadı.

"Yaklaş da seni göreyim," dedi Baron.

Rabban bir adım daha yaklaştı; bu lanet olası ihtiyarın, ziyaretçilerini ayakta durmaya zorlamak için bütün sandalyeleri odadan çıkarttığını düşündü.

"Atreidesler öldü," dedi Baron. "Sonuncusu da öldü. Seni Arrakis'e bu yüzden çağırdım. Bu gezegen artık tekrar senin."

Rabban gözlerini kırpıştırdı. "Ama gezegenin idaresini Piter de Vries'e vereceğinizi sa..."

"Piter da öldü."

"Piter da mı?"

"Piter da."

Baron kapı kalkanını tekrar tam güçle çalıştırdı.

Rabban, "Sonunda ondan bıktınız ha?" diye sordu.

Enerji kalkanıyla korunan odada sesi donuk ve cansız çıkmıştı.

Baron, "Sana şunu tek bir kez söyleyeceğim," diye gürledi. "Piter'ı önemsiz bir şeymiş gibi yok ettiğimi ima ediyorsun." Tombul parmaklarını şıklattı. "Böyle kolayca. O kadar aptal değilim yeğen. Bir daha sakın sözlerin veya davranışlarınla bana aptal demeye kalkma... alınırım."

Rabban'ın gözlerini kısması korktuğunu gösteriyordu. Yaşlı Baron'un, bazı sınırları aşmamak kaydıyla akrabalarına karşı acımasız olabileceğini biliyordu. Baron büyük bir kazanç elde etmeyeceği veya mecbur kalmadığı sürece akrabalarını öldürmezdi. Ama cezalandırabilirdi, acı çektirebilirdi.

"Bağışlayın Lordum, Baron," dedi Rabban. Sırf itaatkârlıktan değil, kendi öfkesini gizlemek için de gözlerini indirdi.

"Beni kandırdığını sanma Rabban," dedi Baron.

Rabban gözlerini kaldırmadan yutkundu.

"Sana bir şey öğretiyorum," dedi Baron. "Asla bir insanı düşüncesizce harcama; derebeylik kanunlarına uygun olsa da bunu yapma. Birini öldüreceksen mutlaka iyi bir sebebin olsun... sebebini bil!"

Rabban öfkeyle konuştu: "Ama siz hain Yueh'yi öldürdünüz! Dün gece geldiğimde, cesedinin dışarı çıkarıldığını gördüm."

Sonra amcasına bakakaldı; fazla ileri gittiğini düşünerek birden korkuya kapılmıştı.

Ama Baron gülümsedi. "Tehlikeli silahlar konusunda çok tedbirliyimdir," dedi. "Doktor Yueh bir haindi. Bana Dük'ü verdi." Baron'un sesi yükseldi. "Ben Suk Okulu'ndan bir doktoru ayarttım! Suk Okulu'ndan! Duydun mu dediğimi evlat? Ama öyle bir silahı ortalıkta bırakmak tehlikelidir. Onu düşüncesizce harcamadım."

"İmparator bir Suk doktorunu ayarttığınızı biliyor mu?"

Baron, *Zekice bir soru,* diye düşündü. *Yoksa yeğenim hakkında yanıldım mı?*

"İmparator henüz bilmiyor," dedi Baron. "Sardaukarları mutlaka söyler, ama ben onlardan önce raporumu CHOAM Şirketi kanalıyla göndereceğim. Koşullanmış numarası yapan bir doktoru tesadüfen keşfettiğimi söyleyeceğim. Sahte bir doktor, anlarsın ya? Suk Okulu koşullanmasını kimsenin kıramayacağını herkes bildiğinden, İmparator buna inanacak."

Rabban, "Ahhh, anlıyorum," diye mırıldandı.

Baron, *Umarım anlıyorsundur,* diye düşündü. *Bunun sır olarak kalmasının önemini de anladığını umuyorum.* Baron birden *Bunu niye yaptım?* diye merak etti. *Niye bu salak yeğenime... kullanıp atmam gereken yeğenime övündüm?* Kendine kızdı. Kendini ihanete uğramış hissetti.

"Bu sır olarak kalmalı," dedi Rabban. "Anlıyorum."

Baron iç geçirdi. "Sana bu kez Arrakis ile ilgili farklı talimatlar vereceğim. Burayı daha önce yönettiğinde, seni epey kısıtlamıştım. Bu kez tek bir şartım var."

"Evet Lordum?"

"Para."

"Para mı?"

"Bu orduyu toplayıp Atreideslere saldırmak için ne kadar para harcadığımızı biliyor musun Rabban? Lonca'nın askeri nakliyat için ne kadar para aldığı konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

"Pahalıdır herhalde."

"Pahalı tabii!"

Baron tombul kolunu Rabban'a uzattı. "Arrakis'i altmış yıl iliğine kadar sömürsen, harcadığımız parayı ancak çıkarırsın!"

Rabban ağzını açtı, sonra da bir şey demeden kapadı.

Baron öfkeyle, "Pahalı tabii," dedi. "Epeydir para biriktirmesem, uzayı tekeline alan o kahrolası Lonca bizi batırırdı. Bu saldırının tüm masraflarını biz karşıladık Rabban. Sardaukarların nakliye parası bile bizim cebimizden çıktı."

Baron, Lonca'ya muhtaç olmayacağı bir günün gelip gelmeyeceğini merak etti; bunu daha önce de merak etmişti.

Öyle içten pazarlıklıydılar ki... önce itirazları önlemek için yakınır, insanı avuçlarının içine alınca da durmadan para koparırlardı.

En yüksek ücreti de askeri nakliyatlar için alırlardı. O şişko Lonca ajanları buna "risk primi" diyordu. Lonca Bankası'na gözcü olarak yerleştirdiğin her ajana karşılık, onlar senin sistemine iki ajan yerleştirirdi.

Dayanılmaz!

"Peki öyleyse, istediğinizi vereceğim. Size para vereceğim," dedi Rabban.

Baron kolunu indirip yumruğunu sıktı. "Onları iliğine kadar sömürmelisin."

"Onları iliğine kadar sömürdüğüm sürece canımın istediğini yapabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Getirdiğiniz toplar," dedi Rabban. "Onları ala–"

"Onları götürüyorum," dedi Baron.

"Ama..."

"Öyle oyuncaklara ihtiyacın olmayacak. Onları özel bir durumda kullandık... artık işe yaramazlar. Onları eriteceğiz; metale ihtiyacımız var. Kalkanlara karşı işe yaramazlar Rabban. Onları kullanmamızın tek sebebi, beklenmedik olmalarıydı. Dük'ün adamlarının bu iğrenç gezegenin mağaralarına çekileceği belliydi. Toplarımız sayesinde onları diri diri gömdük."

"Fremenler kalkan kullanmaz."

"İstersen bir miktar lazer silahı verebilirim."

"Evet, isterim Lordum. İstediğimi yapabileceğimi söylediniz, değil mi?"

"Arrakis'i sömürdüğün sürece."

Rabban sırıttı. "Çok iyi anladım Lordum."

Baron, "Sen hiçbir şeyi çok iyi anlamazsın," diye homurdandı. "Şunu baştan açıklığa kavuşturalım. Senin anladığın tek şey emirlerimi yerine getirmek. Bu gezegende en az beş milyon kişi olduğunu biliyor muydun yeğen?"

"Lordum, bu gezegeni daha önce de yönettiğimi unuttu-

nuz mu? Hem bağışlayın ama gezegenin nüfusu daha fazla. Çanak ve panlarda yaşayanlara nüfus sayımı yapmak zor. Ayrıca Fremenler de..."

"Fremenleri hesaba katmaya değmez!"

"Bağışlayın Lordum, ama Sardaukarlar aynı fikirde değil."

Baron susup yeğenine baktı. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Lordum, dün gece geldiğimde siz yatmıştınız. Ben... şey... eski subaylarımdan bazılarıyla konuştum. Sardaukarlara rehberlik yapıyorlar. Güneydoğuda bir Fremen grubunun bir Sardaukar bölüğünü tuzağa düşürüp imha ettiğini söylediler."

"Bir Sardaukar bölüğünü mü imha etmişler?"

"Evet Lordum."

"İmkânsız!"

Rabban omuz silkti.

Baron horgörüyle, "Fremenlerin Sardaukarları yenmesi olacak iş değil," dedi.

"Ben sadece duyduğumu söylüyorum," dedi Rabban. "Yine aynı grup, Dük'ün yaman mentatı Thufir Hawat'ı da ele geçirmiş."

"Ahhhh."

Baron başını sallayıp gülümsedi.

"Bu söylenenlere inanıyorum," dedi Rabban. "Fremenler başıma ne büyük dertler açmıştı bilemezsiniz."

"Olabilir, ama subaylarının gördüğü adamlar Fremen değildi. Hawat tarafından eğitilip Fremen kılığına sokulmuş Atreides askerleri olmalılar. Tek mantıklı açıklama bu."

Rabban omuz silkti. "Sardaukarlar Fremen olduklarını düşünüyor. Tüm Fremenleri yok etmek için harekât başlattılar."

"Güzel!"

"Ama..."

"Bu Sardaukarları oyalar. Yakında Hawat da elimize geçecek. Bunu biliyorum! Hissediyorum! Ah, ne güzel bir gün! Sardaukarlar birkaç işe yaramaz çöl çetesini avlarken biz asıl hazineyi ele geçireceğiz!"

"Lordum..." Rabban tereddüt etti... kaşlarını çattı. "Fremenleri fazla küçümsüyoruz gibi geliyor bana; hem sayıca hem de..."

"Boşver onları evlat! Onlar önemsiz. Bizi ilgilendiren kalabalık şehirler, kasabalar ve köyler. Oralarda çok insan var, değil mi?"

"Epey var Lordum."

"Beni kaygılandırıyorlar Rabban."

"Neden Lordum?"

"Aslında yüzde doksanı kaygılandırmıyor. Ama bazı... Küçük Hanedanlar, hırslı insanlar başımıza iş açabilir. Bunlardan biri Arrakis'in dışına çıkıp nahoş bir öykü anlatırsa çok kızarım. Ne kadar kızarım, biliyor musun?"

Rabban yutkundu.

"Hemen harekete geçip, her Küçük Hanedan'dan birer rehine almalısın," dedi Baron. "Atreideslerle savaşımıza Sardaukarların karıştığını bu gezegenin dışındaki hiç kimse öğrenmemeli. Anlıyor musun? Dük'e usullere uygun şekilde sürgüne gitmesi teklifinde bulunduk, ama kabul etmesine fırsat kalmadan başına talihsiz bir kaza geldi. Oysa kabul etmek üzereydi. Anlatmamız gereken bu. Buraya Sardaukarların geldiği söylentisiniyse alaya almalıyız."

"Çünkü İmparator böyle emrediyor," dedi Rabban.

"Evet, İmparator böyle emrediyor."

"Peki ya kaçakçılar?"

"Kaçakçılara kimse inanmaz Rabban. Onlara göz yumulur, ama sözlerine güvenilmez. Yine de onlara biraz rüşvet vermeyi ihmal etme... aklına gelebilecek başka tedbirleri de al."

"Peki Lordum."

"Özetliyorum Rabban... Arrakis ile ilgili şunu yapacaksın: Onları acımasızca yönetip paralarını alacaksın. Kimsenin gözünün yaşına bakma. Unutma ki o salaklar, efendilerini kıskanan ve ayaklanmak için fırsat kollayan kölelerden başka bir şey değil. Onlara kesinlikle acımamalı, merhamet göstermemelisin."

Rabban, "Bir gezegenin halkını tamamen yok etmek mümkün mü?" diye sordu.

"Tamamen yok etmek mi?" Baron hızla başını çevirdi... şaşırdığı belliydi. "Tamamen yok etmeni kim söyledi?"

"Şey, yeni yerleşimciler getirteceğinizi varsayarak..."

"Sömür dedim yeğen, yok et demedim. Halkı yok etme; tamamen boyun eğdir yeter. Bir etobur olmalısın evlat." Baron gülümsedi. Tombul, gamzeli yüzünde bebeksi bir ifade belirdi. "Bir etobur asla durmaz. Merhamet etme. Asla durma. Merhamet saçmadır. Açlıktan guruldayan bir mide, susuzluktan yanan bir boğaz merhameti yener. Hep aç ve susuz olmalısın." Baron süspansörlerinin altındaki şişkin göbeğini okşadı. "Benim gibi."

"Anlıyorum Lordum."

Rabban sağa sola baktı.

"Her şey anlaşıldı mı yeğen?"

"Bir şey hariç amca. Gezegenbilimci Kynes ne olacak?"

"Ah, evet. Kynes."

"O İmparator'un adamı Lordum. İstediği zaman gelip gidebilir. Fremenlerle de arası çok iyi... onlardan biriyle evli."

"Kynes yarın akşama kadar ölmüş olacak."

"İmparator'un bir hizmetkârını öldürmek tehlikelidir amca."

Baron, "Bu kadar çabuk yükselmeyi nasıl başardım sanıyorsun?" diye sordu. Sesi tehditkâr ve kısıktı. "Hem zaten Kynes'ın Arrakis'ten ayrılacağından kaygılanman yersiz. Adam baharat bağımlısı, unuttun mu?"

"Tabii ya!"

"Kynes baharat tedarikini tehlikeye atacak bir şey yapmaz," dedi Baron.

"Unutmuşum," dedi Rabban.

Sessizce bakıştılar.

Sonra Baron konuştu: "Bu arada, başlıca görevlerinden biri bana baharat tedarik etmek olacak. Şahsi stokumda epey var; ama Dük'ün adamlarının yaptığı intihar saldırısı, satmak için ayırdığımız baharatın neredeyse tamamını yok etti."

Rabban başıyla onayladı. "Peki Lordum."

Baron gülümsedi. "Yarın sabah, buradaki organizasyondan geriye kalan adamları topla; onlara 'Yüce Padişah İmparator'umuz beni bu gezegenin idaresini devralıp çatışmalara son vermekle görevlendirdi,' diyeceksin."

"Anladım Lordum."

"Bu kez anladığına eminim. Ayrıntıları yarın konuşuruz. Şimdi çık da uyumaya devam edeyim."

Baron kapı kalkanını indirip, yeğeninin çıkmasını izledi.

Beyinsiz, diye düşündü. *Kaslı ve beyinsiz. Arrakislileri canından bezdirecek. Böylece, Feyd-Rautha'yı gönderdiğimde, onu kurtarıcıları olarak görüp sevinçle karşılayacaklar. Sevgili Feyd-Rautha. Onları bir hayvandan kurtaran, iyi kalpli, merhametli Feyd-Rautha. Tapılacak, uğrunda ölünecek bir adam. Bu arada çocuk da halkı isyan ettirmeden sömürmeyi öğrenmiş olur. İhtiyacımız olan kişi o... buna eminim. Öğrenecek. Vücudu da öyle güzel ki. Sahiden hoş bir çocuk.*

Daha on beşindeyken, sessizliği çoktan öğrenmişti bile.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Çocukluk Tarihi"

Paul topterin kontrolünü yitirmemek için uğraşırken, bir yandan da fırtınanın iç içe geçmiş güçlerini saptadığını fark etmeye başladı; bir mentatınkinden de güçlü olan farkındalığı, en küçük ayrıntıları bile hesaplıyordu. Savrulan kumları, rüzgârları, girdapları hissediyordu.

Kabin, göstergelerin yeşil ışığıyla aydınlanan, sarsılıp duran bir kutuydu. Dışarıda durmadan akan sarımtırak tozlar şekilsiz görünüyordu, ama Paul o perdenin ardını sezileriyle görmeye başlamıştı.

Uygun bir girdap bulmalıyım, diye düşündü.

Fırtına epeydir hafiflese de, hâlâ topteri sarsacak kadar şiddetliydi. Paul bir başka sarsıntının geçmesini bekledi.

Bu seferki girdap, gemiyi iyice sarsıyordu; Paul korkmasına rağmen topteri sola yatırdı.

Jessica irtifa küresine bakınca bu manevrayı gördü.

"Paul!" diye haykırdı.

Girdap onları döndürmeye başladı. Topteri bir gayzerin üstündeki tahta parçası misali, tükürürcesine yukarı fırlattı... topter ikinci ayın ışığıyla aydınlanan, dönüp duran o toz girdabında kanatlı bir noktacık gibi görünüyordu.

Paul aşağı bakınca, onları yukarı fırlatan, tozları döndüren sıcak rüzgâr sütununu gördü. Dinmekte olan fırtına çölün içine doğru, kuruyan bir nehir misali uzaklaşıyordu; ay ışığında gri görünüyor ve topter yükseldikçe iyice küçülüyordu.

Jessica, "Kurtulduk," diye fısıldadı.

Paul topteri yavaşça döndürüp fırtınadan uzaklaşırken gece göğünü inceledi.

"Peşimizdekilerden de kurtulduk," dedi.

Jessica kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Sakinleşmeye çalıştı; uzaklaşan fırtınaya baktı. O fırtınanın içinde dört saat kaldıklarını tahmin ediyordu, ama ona bir ömür gibi gelmişti. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Tıpkı duadaki gibi, diye düşündü. *Onunla yüzleştik, ama direnmedik. Fırtına içimizden ve etrafımızdan geçti. O gitti, ama biz kaldık.*

"Kanatlardan gelen sesler hoşuma gitmiyor," dedi Paul. "Hasar görmüş olmalılar."

Topteri kullanırken, kanatlardan gelen gıcırtıları duyuyordu. Fırtınadan çıkmışlardı, ama Paul'ün geleceği görme yetisi hâlâ olacakları net olarak göstermiyordu. Ama sonuçta kurtulmuşlardı; Paul titremeye başladı... bir kavrayışın eşiğindeydi.

Ürperdi.

Yoğun ve korkutucu bir histi bu; titremesinin, farkındalığının yükselmesinin sebebini merak etti. Sebeplerden birinin, Arrakis'te baharatlı yiyecekler yemesi olduğunu hissediyordu. Ama bir başka sebep de okuduğu dua olabilirdi; sanki o sözcüklerin kendi gücü vardı.

"Korkmamalıyım..."

Sebep ve sonuç: Düşman güçlere rağmen sağ kalmıştı. Şimdiyse derin bir öz farkındalığın eşiğinde olduğunu hissediyordu... bunda duanın büyüsünün de payı vardı mutlaka.

T.K. İncili'nden bir cümleyi anımsadı: "Hangi duyulardan yoksunuz ki, etrafımızdaki bir başka dünyayı göremiyor ve duyamıyoruz?"

"Etraf kayalık dolu," dedi Jessica.

Paul dışarı baktı; kendine gelmek için başını salladı. Annesinin gösterdiği yere bakınca, sağda ve solda yükselen si-

yah kayalıklar gördü. Ayak bileklerinde esinti hissetti; kabin zemininde tozlar hareket ediyordu. Bir yerlerde delik vardı; fırtınanın işi olsa gerekti.

"En iyisi kumlara inelim," dedi Jessica. "Kanatlar hızlı bir inişe dayanamayabilir."

Paul ay ışığında kumulların arasından yükselen, rüzgârla yontulmuş kayalıkları başıyla gösterdi. "Şu kayalıkların civarına iniş yapacağım. Emniyet kemerini kontrol et."

Jessica söyleneni yaparken şöyle düşündü: *Suyumuz ve damıtıcı-giysilerimiz var. Yiyecek de bulabilirsek, çölde uzun süre yaşayabiliriz. Sonuçta Fremenler burada yaşıyor. Onlar yaşıyorsa biz de yaşarız.*

"İner inmez şu kayalıklara doğru koş," dedi Paul. "Çantayı ben taşırım."

"Neden koşa..." Jessica susup başıyla onayladı. "Solucanlar."

"O solucanlar dostumuz," dedi Paul. "Bu topteri yutacaklar. Böylece buraya indiğimizi gösteren bir iz kalmayacak."

Jessica, *Ne kadar mantıklı düşünüyor*, diye içinden geçirdi.

Süzülerek alçaldılar... alçaldılar...

Altlarından geçen kumul gölgeleri giderek bulanıklaşıyor, giderek büyüyen kayalıklar adalara benzemeye başlıyordu. Topter bir kumulun tepesine sürtününce hafifçe sarsıldı; bir kum vadisini teğet geçtikten sonra bir başka kumula sürtündü.

Kuma sürtünerek hızımızı azaltıyor, diye düşünen Jessica, Paul'ün becerisini takdir etti.

Paul, "Hazır ol!" diye uyardı.

Kanat frenini önce hafifçe, sonra giderek daha güçlü çekti. Kanatların havaya karşı direndiğini hissetti; açıklık oranları giderek azalıyordu. Üst üste geçmiş levhaları arasından rüzgâr ıslık çalarak esiyordu.

Ansızın, çok hafif bir sarsıntıdan sonra, fırtınada hasar görmüş sol kanat yukarı kıvrılıp topterin gövdesine çarptı. Araç bir kumulun tepesine sürtününce sola döndü. Tepeden aşağı seke seke kaydı ve burnu bir sonraki kumula gömüldü;

yukarıdan kumlar yağdı. Topter kırık kanadının üstünde yan yatmıştı; sağ kanadı şimdi yıldızları gösteriyordu.

Paul emniyet kemerini çözüp annesinin üstünden geçerek, o taraftaki kapıyı itip açtı. Kabine yanık çakmaktaşı kokusu ve kum doldu. Paul arkadan çantayı aldıktan sonra annesine baktığında, onun da emniyet kemerini çözmüş olduğunu gördü. Jessica sağ koltuğun kenarına basarak kapıdan dışarı, topterin metal derisinin üstüne çıktı. Onu takip eden Paul, çantayı kayışlarından tutup çekti.

"Koş!" diye bağırdı.

Kumulu ve onun ardında yükselen, çöl rüzgârlarıyla yontulmuş, kuleyi andıran kayalığı gösterdi.

Jessica topterden atlayıp, düşe kalka koşarak kumula çıkmaya başladı. Peşinden Paul'ün soluk soluğa geldiğini duyuyordu. Kumulun tepesine ulaşınca, kayalıklara doğru uzanan bir başka kumul gördüler.

"Tepesinden gidelim," dedi Paul. "Daha çabuk olur."

Kayalıklara doğru, kumlara bata çıka ilerlediler.

Yeni bir ses duymaya başladılar: Boğuk bir fısıltı, bir tıslama, yerin altından gelen bir sürünme sesi.

"Solucan," dedi Paul.

Ses giderek yükseldi.

Paul soluk soluğa, "Acele et!" dedi.

Kum denizindeki bir sahil gibi görünen ilk kayalığa en fazla on metre kalmışken, arkalarından metal çatırtıları ve kırılma sesleri geldi.

Paul kayışlarından tuttuğu çantayı sağ omzuna astı. Koşarken çanta böğrüne çarpıyordu. Diğer eliyle annesinin kolunu tuttu. Birlikte kayalığa tırmandılar; küçük taşlarla kaplı düz bir alandan geçerek, rüzgârla oyulmuş kıvrımlı bir mağaraya girdiler. Kesik kesik soluyorlardı.

Jessica soluk soluğa, "Artık koşamayacağım," dedi.

Paul durdu ve Jessica'yı itip iri bir kayanın üstüne oturttuktan sonra dönüp aşağıya, çöle baktı. Kaya adasının etrafında hareketli bir kumul dolanıyordu... Ay ışığında, bir kilometre kadar ötede kumları dalgalandırıyordu... Tepesi

neredeyse Paul'ün göz hizasındaydı. Geride bıraktığı kısa iz bir kez kıvrılarak, az önce ornitopterin bulunduğu yere dek uzanıyordu.

Araç artık ortalarda yoktu.

Hareketli kumul, kaya adasından uzaklaştı; sonra aynı yoldan geri döndü... arıyordu.

Paul, "Lonca uzay gemilerinden büyük," diye fısıldadı. "Çölün içlerinde iri solucanlar olduğunu duymuştum, ama... bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum."

Jessica, "Ben de bilmiyordum," diye fısıldadı.

Yaratık tekrar kayalıktan uzaklaşıp ufka doğru, kıvrıla kıvrıla, giderek artan bir hızla gitmeye başladı. Çıkardığı sese, etraflarından gelen hafif kum hışırtılarından ayırt edilemez olana dek kulak kabarttılar.

Paul derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp kayalığın ay ışığıyla aydınlanan sivri tepesine bakarak, Kitabü'l-İbâr'dan alıntı yaptı: "Geceleri seyahat et, gündüzleri karanlık gölgelerde dinlen." Annesine baktı. "Sabaha birkaç saat var. Yürüyebilir misin?"

"Biraz soluklanayım."

Paul mağaradan çıkıp çantayı sırtına aldı ve kayışlarını ayarladı. Elinde parapusulayla bir an öylece durdu.

"Hazır olduğunda söyle," dedi.

Jessica kayayı itip ayağa kalktı; gücünü toplamaya başlamıştı. "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Bu kaya silsilesini takip edeceğiz." Paul eliyle gösterdi.

"Yani çölün içine gidiyoruz," dedi Jessica.

Paul, "Fremen çölüne," diye fısıldadı.

Sustu. Birden Caladan'da gördüğü, geleceğe dair bir rüyayı anımsayıp sarsılmıştı. Rüyasında bu çölü görmüştü. Ama manzarası biraz değişikti; sanki o optik görüntü bilincinde yitmiş, belleği tarafından emilmişti... Şimdi de ortaya çıkmıştı, ama asıl manzarayla tam örtüşmüyordu. Sanki Paul hareketsiz dururken, rüyasındaki görüntü hareket etmiş ve ona farklı bir açıdan yaklaşmıştı.

Rüyamda Idaho yanımızdaydı, diye anımsadı. *Ama Idaho öldü.*

Jessica, "Geçebileceğimiz bir yer görüyor musun?" diye sordu; Paul'ün duraksamasını yanlış yorumlamıştı.

"Hayır," dedi Paul. "Ama yine de gidelim."

Çantayı sırtına iyice yerleştirdikten sonra kayaların içindeki, esen kumların açtığı bir kanala tırmandı. Kanalın diğer ucu, ay ışığıyla aydınlanan, düz bir taşlı araziye açılıyordu; güneyinde kayalıklar göz alabildiğine uzanıyordu.

Paul ilk kaya çıkıntısına yürüyüp üstüne çıktı. Jessica onu takip etti.

Jessica bastıkları yere sürekli dikkat etmek zorunda olduklarını fark etmişti... Kayalar arasındaki kumluk alanlar adımlarını yavaşlatıyor, rüzgârla oyulmuş kaya çıkıntıları ellerini kesiyor, karşılarına çıkan engeller onları seçim yapmaya zorluyordu: *Tırmanalım mı, etrafından mı dolanalım?* Bu arazi kendi ritimlerini dayatıyordu. Birbirleriyle ancak gerektiğinde konuşuyorlardı; konuştuklarında da yorgunluk yüzünden sesleri kısık çıkıyordu.

"Dikkat et... bu kayanın üstü kumlu ve kaygan."

"Dikkat et de şu kaya çıkıntısına kafanı çarpma."

"Şu kayanın dibinden yürü; ay ışığı arkadan geliyor... hareketlerimiz görülmesin."

Paul kayalıkların arasındaki küçük bir koyda durup, çantayı dar bir kaya çıkıntısına yasladı.

Jessica onun yanına uzandı; biraz dinlenebildiği için mutluydu. Paul'ün damıtıcı-giysi tüpünü emdiğini duyunca, aynı şeyi yaptı; kendi bedeninden çıkan suyu içti. Suyun tadı acıydı; Jessica, Caladan'ın sularını, pınarlardan göğe doğru fışkıran suları hatırladı... O gezegende su öyle boldu ki, insan kıymetini bilemiyordu. Suyun asıl varlığını değil yalnızca şeklini, üstündeki yansımaları veya yanında durduğunda sesini fark ediyordu.

Durmak, diye düşündü. *Dinlenmek... gerçekten dinlenmek.*

Mutluluğun durabilmek, bir anlığına da olsa durabilmek olduğunu fark etti. Durmanın mümkün olmadığı yerde mutluluk da olmazdı.

Paul ayağa kalkıp bir yamaca çıkmaya başladı. Jessica iç geçirerek onu takip etti.

Sarp bir kayalığın etrafından dolanan geniş bir kaya çıkıntısına atladılar. Bu engebeli bölgenin ahenksiz ritmine bir kez daha kapılmışlardı.

Jessica'nın gecenin içinde en çok farkına vardığı şey, ellerinin ve ayaklarının altındaki cisimlerin... kayaların, taşların, kum topaklarının, kumların, kumtaşlarının, tozların ve ince tozların boyutuydu.

İnce tozlar burun filtrelerine kaçtığından, üflenerek dışarı atılmaları gerekiyordu. Kum topakları sert bir yüzeyde insanın ayağını kaydırabilirdi. Kayalar insanın bir yerini kesebilirdi.

Sık sık karşılarına çıkan kumluk bölgeler yürüyüşlerini yavaşlatıyordu.

Paul bir kaya çıkıntısının üstünde aniden durunca, arkadan gelen annesi ona çarptı; Paul dönüp annesini düşmesin diye tuttu.

Sol tarafa işaret etti; Paul'ün gösterdiği yere bakan Jessica bir kayalığın tepesinde, çölün iki yüz metre yukarısında durduklarını gördü. Çöl aşağıda hareketsiz bir okyanus gibi uzanıyordu. Ay ışığında gümüşi dalgalarla kaplıydı. Dalgaların gölgelerinin uçları sivri, altları kavisliydi; uzakta, pusun içinde bir başka kayalığın grisi belli belirsiz seçiliyordu.

"Açık çöl," dedi Jessica.

"Engin bir arazi," dedi Paul. Yüzündeki filtre maskesi sesini boğuklaştırıyordu.

Jessica sağına soluna baktı; aşağıda kumdan başka bir şey göremedi.

Paul ileriye, açık arazideki kumullara bakıyor, gökyüzünde ilerleyen ayla birlikte hareket eden gölgeleri izliyordu. "Üç dört kilometre uzunluğunda," dedi.

"Solucanlar," dedi Jessica.

"Mutlaka vardır," dedi Paul.

Jessica kendini çok bitkin hissediyordu; sızlayan kasları duyularını köreltiyordu. "Dinlenip bir şeyler yiyelim mi?"

Paul çantayı yere indirip oturdu; çantaya yaslandı. Jessica Paul'ün omzuna tutunarak, onun yanına çöktü. Taş zemine yerleşirken, Paul'ün dönüp çantayı karıştırdığını hissetti.

"Al," dedi Paul.

Jessica'nın avucuna iki enerji kapsülü bıraktı; eli kupkuruydu.

Jessica damıtıcı-giysi tüpünden biraz su emip kapsülleri yuttu.

"Suyunun tamanını iç," dedi Paul. "Suyunu saklayabileceğin en iyi yer vücudundur. Bu enerjini yüksek tutar. Seni dinç kılar. Damıtıcı-giysine güven."

Jessica, Paul'ün sözünü dinleyip suyunun tamamını içince kendini daha iyi hissetti. Yorgun olmalarına karşın şu an buranın ne kadar huzurlu olduğunu düşündü birden; ozan savaşçı Gurney Halleck'in bir sözünü hatırladı: "Sürekli fedakârlık gerektiren, hırgürün eksik olmadığı bir evde yaşayacağıma, huzur içinde birkaç kuru lokmaya talim etmeyi yeğlerim."

Jessica bu sözü Paul'e tekrarladı.

"Bunu Gurney söylemişti," dedi Paul.

Ses tonundan, Gurney'nin öldüğüne inandığı anlaşılıyordu; Jessica, *Zavallı Gurney sahiden de ölmüş olabilir*, diye düşündü. Atreides askerleri ya ölmüş, ya esir düşmüş ya da onlar gibi bu susuz, ıssız diyarda kaybolmuştu.

"Gurney hep en uygun alıntıyı yapardı," dedi Paul. "Şimdi burada olsa şöyle derdi: 'Ve nehirleri kurutup bu diyarı kötülere satacağım; ve yabancıların eliyle, bu diyarı çöle çevireceğim.'"

Jessica gözlerini kapadı; oğlunun sesindeki hüzün gözlerini yaşartmıştı.

Bir süre sonra Paul, "Kendini... nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Paul'ün gebeliğini kastettiğini fark eden Jessica, "Kız kardeşinin doğmasına daha aylar var," dedi. "Fiziksel olarak hâlâ... yeterince güçlüyüm."

Kendi oğlumla bile ne kadar resmi konuşuyorum! diye dü-

şündü. Bir Bene Gesserit olarak, böyle tuhaf bir durumun sebebini kendi içinde aramalıydı; öyle yaptı ve sebebini buldu: *Oğlumdan korkuyorum; tuhaflığından korkuyorum; geleceğimize baktığında göreceklerinden, bana söyleyeceklerinden korkuyorum.*

Paul kukuletasını başına geçirip, gecenin içinden gelen böcek seslerini dinledi. Ciğerleri kendi içsel sessizliğiyle doluydu. Burnu kaşınıyordu. Burnunu ovuşturdu; filtreyi çıkarınca yoğun tarçın kokusu aldı.

"Civarda melanj baharatı var," dedi.

Hafif bir esinti yanaklarını okşayıp giysisinin kıvrımlarını kımıldattı. Ama bu esinti fırtına habercisi değildi; Paul şimdiden aradaki farkı ayırt edebiliyordu.

"Birazdan şafak sökecek," dedi.

Jessica başıyla onayladı.

"Bu kumluk bölgeyi sağ salim geçmenin bir yolu olmalı," dedi Paul. "Fremenler yapıyor."

"Solucanlardan kurtulmanın yolu mu?"

"Fremkitimizdeki gümleyicilerden birini bu kayalığa yerleştirirsek, solucanları bir süreliğine oyalar," dedi Paul.

Jessica ay ışığında uzanan çöl arazisine ve ardındaki kayalığa baktı. "Dört kilometre gidebileceğimiz kadar mı?"

"Olabilir. Yürürken sadece doğal sesler, solucanların dikkatini çekmeyecek sesler çıkarırsak..."

Paul açık çölü inceledi; hafızasını yoklayarak, Fremkit kullanma kılavuzunda gümleyicilere ve yaradan kancalarına dair okuduklarını anımsamaya çalıştı. Ama solucanları düşündükçe yalnızca dehşete kapılıyordu; bunu tuhaf buldu. Çünkü solucanların korkulacak değil saygı duyulacak yaratıklar olduğunu her nasılsa biliyordu... eğer... eğer...

Başını iki yana salladı.

"Ritmik olmayan sesler çıkarmalıyız," dedi Jessica.

"Ne? Ah. Evet. Düzensiz adımlar atmalıyız... bazen kumların hareket ettiği oluyordur. Solucanlar bütün küçük sesleri araştıramaz. Ama bu işe kalkışmadan önce iyice dinlenmeliyiz."

Paul karşı taraftaki kayalığın yamacına baktı; ayın oraya düşürdüğü dikey gölgelere bakarak zamanı hesapladı. "Bir saat içinde şafak sökecek."

Jessica, "Günü nerede geçireceğiz?" diye sordu.

Paul sola dönüp gösterdi. "Kayalık şurada tekrar kuzeye kıvrılıyor. Şu cephesi aşınmış, demek ki rüzgâr genellikle o taraftan esiyor. Orada derin yarıklar olmalı."

"En iyisi hemen yola çıkalım, değil mi?" dedi Jessica.

Paul ayağa kalktı ve Jessica'nın da kalkmasına yardım etti. "Aşağı inebilecek kadar dinlendin mi? Çöl zeminine olabildiğince yakın kamp kurmak istiyorum."

"Dinlendim." Jessica başını sallayarak, Paul'e önden gitmesini işaret etti.

Paul duraksadıktan sonra çantayı sırtına aldı ve dönüp yürümeye başladı.

Jessica, *Süspansörlerimiz olsa aşağı atlayıverirdik,* diye düşündü. *Ama belki de açık çölde süspansör kullanmak da tehlikelidir. Belki de tıpkı kalkanlar gibi, solucanları çekiyorlardır.*

Karşılarına aşağı doğru uzanan kaya çıkıntıları çıktı; bunların ötesinde, kenarları ay ışığıyla aydınlanan bir yarık vardı.

Paul önden giderek aşağı inmeye başladı; temkinli ama hızlı hareket ediyordu, çünkü şafağın sökmesine çok az kalmıştı. Giderek karanlıklaşan o gölgeler dünyasına döne döne indiler. Etraflarında kayalıklar yıldızlara doğru yükseliyordu. Yarık alt kısmı karanlık olan, loş, gri bir kum bayırının kenarında son buluyordu; oradaki genişliği on metreydi.

Jessica, "İnebilecek miyiz?" diye fısıldadı.

"Sanırım."

Paul ayağıyla kum zemini kontrol etti.

"Kayarak inebiliriz," dedi. "Önce ben gideceğim. Ben durana kadar bekle; sonra peşimden gelirsin."

"Dikkatli ol," dedi Jessica.

Paul bayıra inip, sıkıştırılmış kumdan oluşan, neredeyse dümdüz, yumuşak yüzeyden kayarak inmeye başladı. Bayırın etrafı yüksek kayalıklarla çevriliydi.

Paul'ün arkasından akan kumların sesi geldi. Karanlıkta

başını kaldırıp bayırın yukarısına bakmaya çalıştı, ama yukarıdan akan kumlar onu neredeyse devirecekti. Kum akışı bir süre sonra kesildi.

Paul, "Anne?" diye seslendi.

Karşılık gelmedi.

"Anne?"

Paul çantasını bırakıp bayıra tırmanmaya başladı; delirmiş gibiydi. Soluk soluğa, "Anne!" diye bağırdı. "Anne, neredesin?"

Yukarıdan tekrar kumlar aktı; Paul bu kez beline kadar gömüldü. Kumların içinden çıktı.

Kumların altında kalmış olmalı, diye düşündü. *Gömülmüş olmalı. Sakin olmalıyım... planlı hareket etmeliyim. Hemen boğulmaz. Oksijen tüketimini azaltmak için bindu duraklatışına geçmiştir. Onu kazıp çıkaracağımı biliyordur.*

Jessica'dan öğrendiği Bene Gesserit yöntemini kullanarak, küt küt atan kalbini yavaşlattı ve zihnini boşaltarak, son birkaç saniyeyi anımsamaya çalıştı. Kumların akışını en küçük ayrıntısına dek hafızasında hızla canlandırdı.

Sonra bayıra tırmanmaya başladı. Bir yandan da geçtiği yerleri ihtiyatla araştırıyordu; sonunda yarığın duvarına ulaştı; orada bir kaya çıkıntısı vardı. Çıkıntının dibini kazmaya başladı; kumların tekrar akmaya başlamaması için dikkatle hareket ediyordu. Sonunda eli bir kumaşa temas etti. Biraz daha kazınca bir kol buldu. Elini hafifçe koldan yukarı gezdirince, Jessica'nın yüzü ortaya çıktı.

Paul, "Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Yanıt gelmedi.

Paul daha hızlı kazıp Jessica'nın omuzlarını dışarı çıkardı. Jessica'nın vücudu gevşek ve hareketsizdi, ama nabzı hafifçe atıyordu.

Paul, *Bindu duraklatışı,* diye düşündü.

Jessica'yı beline dek dışarı çıkardı, kollarını kendi omuzlarına attı, sonra da onu bayırdan aşağı doğru çekti; önce yavaşça, sonra var gücüyle çekerken, yukarıdaki kumların harekete geçtiğini hissediyordu. Jessica'yı giderek daha hızlı

çekerken bir yandan da dengesini korumaya çabalıyordu; soluk soluğa kalmıştı. Tam yarığın sert zeminine ayak basmıştı ki, bayırın tepesindeki tüm kumların aşağı akmaya başladığını görünce Jessica'yı sırtlayıp koşmaya başladı; az önce durduğu yer kumla kaplanırken, yüksek bir hışırtı kaya duvarların arasında yankılandı.

Yarığın diğer ucuna vardığında, durup dışarı baktı; kumullarla kaplı çöl otuz metre kadar aşağıdaydı. Jessica'yı yavaşça kumun üstüne yatırıp, onu katalepsiden çıkaracak sözü söyledi.

Jessica uyanmaya, daha derin nefes almaya başladı.

"Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldadı.

Paul başını kaldırıp yukarıya, yarığın girişine baktı. "Aslında bulmasam belki de sana iyilik etmiş olurdum."

"Paul!"

"Çantayı kaybettim," dedi Paul. "Tonlarca kumun altında kaldı."

"Her şey gitti mi?"

"Yedek suyumuz, damıtıcı-çadırımız... önemli olan her şey." Paul bir cebine dokundu. "Hâlâ parapusulamız var." Belindeki kuşağı karıştırdı. "Bıçak ve dürbün. Öleceğimiz yeri iyice inceleyebiliriz."

Tam o anda yarığın ucunun ötesinde, solda, ufukta güneş belirdi. Çölde çeşitli renkler parıldadı. Kayaların arasına gizlenmiş kuşlar hep bir ağızdan şakımaya başladı.

Ama Jessica yalnızca Paul'ün yüzündeki umutsuzlukla ilgileniyordu. Sesine horgörü katarak, "Sana pes etmeyi mi öğrettik?" diye sordu.

Paul, "Anlamıyor musun?" diye sordu. "Burada sağ kalmamız için gerekli her şey şu kum yığınının altında kaldı."

"Beni buldun ya," dedi Jessica; sesi bu kez yumuşak ve sakindi.

Paul çömeldi.

Sonra başını kaldırıp, yeni oluşmuş bayıra baktı; kumların gevşek oluşu dikkatini çekti.

"Orada küçük bir çukur açıp sabitleyebilirsek, aşağı inip

çantaya ulaşabiliriz," dedi. "Ama bunun için köpük gerek, köpük için de yeterli..." bir an sustuktan sonra devam etti: "... suyumuz yok."

Jessica, Paul'ün dikkatini dağıtmamak için konuşmadı.

Paul kumullara baktı. Çölü hem gözleri hem de burnuyla tarıyordu; sonunda aşağıdaki kumların üstündeki bir lekeye odaklandı.

"Baharat," dedi. "Özü yüksek oranda alkaliktir. Parapusulam da var. Pili asitle çalışıyor."

Jessica doğrulup sırtını kaya duvara yasladı.

Paul ona aldırmadan ayağa fırladı ve yarığın rüzgâra bakan ucundan, kumların sıkılaşmış olduğu kısımdan aşağıya, çöle indi.

Jessica, Paul'ün düzensiz adımlarla yürümesini seyretti. Paul bir adım attıktan sonra durdu, ardından iki adım attı, kaydı, sonra yine durdu.

Hareketlerinde, civardaki solucanlara burada çöle ait olmayan bir yaratığın yürüdüğünü gösterecek bir ritim yoktu.

Baharat lekesine ulaşan Paul birazını pelerininin içine koyup yarığa geri döndü. Baharatı Jessica'nın önüne, kuma döktükten sonra çömelip bıçağının ucuyla parapusulasını parçalara ayırmaya başladı. Parapusulanın camını çıkardı. Belindeki kuşağı çözüp yere serdi ve parapusulanın parçalarını üstüne dizip pilini de çıkardı. Sonra gösterge mekanizmasını da çıkarınca, elinde sadece aletin boş kasası kaldı.

"Suya ihtiyacın olacak," dedi Jessica.

Paul boynundaki toplayıcı-tüpünü alıp emdi ve ağzındaki suyu parapusulanın boş kabına boşalttı.

Jessica, *İşe yaramazsa bu su ziyan olacak,* diye düşündü. *Ama zaten o zaman bunun önemi kalmayacak.*

Paul bıçağıyla pili açıp, içindeki kristalleri suya attı. Kristaller biraz köpürerek battı.

Jessica tepelerinde bir şeylerin hareket ettiğini fark etti. Yukarı bakınca, yarığın kenarına yan yana tünemiş şahinler gördü. Gözlerini aşağıya, suya dikmiş bakıyorlardı.

Jessica, *Yüce Ana!* diye düşündü. *Suyun kokusunu ta oradan alıyorlar!*

Paul parapusulanın kapağını geri takmış, ancak ayar düğmesini takmamıştı; düğmenin boş deliğinden bakınca içerideki sıvı görünüyordu. Paul bir eline parapusulayı, diğer eline de bir avuç baharat alıp yarığın diğer ucuna giderek, bayırın şeklini inceledi. Kuşağını çıkardığı için cüppesi hafifçe dalgalanıyordu. Bayıra çıkmaya başladı; adımları kumların kaymasına, tozların havalanmasına yol açıyordu.

Biraz çıktıktan sonra durdu ve parapusulanın içine bir tutam baharat koyduktan sonra alet kasasını sallamaya başladı.

Ayar düğmesi deliğinden yeşil köpükler çıktı. Paul köpükleri bayıra dökerek küçük bir delik açtı; sonra ayağıyla kumları kazarak deliği büyüttü ve sabitlemek amacıyla içine biraz daha köpük döktü.

Jessica aşağıdan yaklaşarak, "Yardım edeyim mi?" diye seslendi.

"Buraya gel de kaz," dedi Paul. "Daha üç metre kazmalıyız. Başarabiliriz de, başaramayabiliriz de." O konuşurken, aletten dökülen köpükler kesildi.

"Çabuk," dedi Paul. "Bu köpüğün kumu ne kadar tutacağı belli değil."

Jessica yanına tırmanırken, Paul düğme deliğinden içeri biraz daha baharat atıp parapusula kasasını salladı. Kasanın içinden yine köpükler çıktı.

Paul köpükleri çukura dökerken Jessica elleriyle kazıyor, çıkan kumları bayırdan aşağı atıyordu. Soluk soluğa "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Üç metre kadar," dedi Paul. "Yerini tam kestiremiyorum. Bu çukuru genişletmemiz gerekebilir." Bir adım geri çekilince, gevşek kumda ayağı kaydı. "Biraz geriye doğru kaz. Dimdik kazma."

Jessica söyleneni yaptı.

Çukur giderek derinleşiyordu; neredeyse havzanın tabanına varmışlardı, ama hâlâ çantadan eser yoktu.

Paul, *Yanlış hesaplamış olabilir miyim?* diye kendine sordu.

Zaten paniğe kapılıp çantayı kaybeden de benim. Yoksa bu hatam yeteneğimi mi köreltti?

Parapusulaya baktı. İçinde elli gram kadar asitli sıvı kalmıştı.

Jessica çukurun içinde doğrulup, yanağını köpüklü eliyle ovuşturdu. Paul ile göz göze geldi.

"Şimdi yukarı doğru," dedi Paul. "Yavaşça." Parapusula kasasına bir tutam baharat daha ekleyip, çıkan köpüğü Jessica'nın çukurun üst kısmını kazmaya başlayan ellerinin etrafına döktü. Bunu ikinci kez tekrarladığında, Jessica'nın elleri sert bir şeye dokundu. Jessica yavaşça kazmayı sürdürünce, ortaya plastik tutamaçlı bir kayış çıktı.

Paul neredeyse fısıltıyla, "Daha fazla kazma," dedi. "Köpüğümüz bitti."

Jessica bir eliyle kayışı tutup Paul'e baktı.

Paul boş parapusula kasasını bayırdan aşağı fırlatıp, "Bana diğer elini ver," dedi. "Şimdi iyi dinle. Seni bu tarafa çekeceğim. Sakın o kayışı bırakma. Yukarıdan fazla kum akmaz. Çukur sabitlendi. Tek hedefim başının kumun üstünde kalmasını sağlamak olacak. Çukur dolunca, seni kazıp çıkarabiliriz... çantayı da tabii."

"Anladım," dedi Jessica.

"Hazır mısın?"

"Hazırım." Jessica kayışı sımsıkı kavradı.

Paul bir çekişte Jessica'yı beline dek çukurdan dışarı çıkardı; köpük engeli yıkılıp kumlar çukura dolarken, Jessica'nın başını yukarıda tuttu. Kum akışı durduğunda, Jessica'nın belden aşağısı ve sol koluyla omzu kumun altında kalmıştı; Paul cüppesinin bir kısmını onun ağzına bastırarak yüzünü korumuştu. Kumun ağırlığı Jessica'nın omzunu acıtıyordu.

"Kayışı hâlâ tutuyorum," dedi.

Paul ellerini yavaşça kuma, Jessica'nın yanına daldırıp kayışı buldu. "Birlikte çekeceğiz," dedi. "Fazla asılma. Yoksa kayış kopar."

Çantayı çekerlerken, yukarıdan kumlar aktı. Sonunda ka-

yış dışarı çıkınca Paul durup annesini kumdan çıkardı. Sonra birlikte çantayı bayırdan aşağı çektiler.

Birkaç dakika sonra yarığın zemininde, aralarında çantayı tutarak duruyorlardı.

Paul annesine baktı. Jessica'nın yüzü ve cüppesi hâlâ köpüklüydü. Köpüğün kuruduğu yerlere kumlar yapışmıştı. Sanki Jessica'nın üstüne ıslak, yeşil kum topakları atılmıştı.

"Berbat görünüyorsun," dedi Paul.

"Sen de baş döndürücü sayılmazsın," dedi annesi.

Birlikte gülmeye başladılar; sonra ciddileştiler.

"Dikkatsizlik ettim," dedi Paul. "Bunu yapmamalıydım."

Jessica omuz silkip cüppesindeki kumları temizledi.

"Çadırı kuracağım," dedi Paul. "Cüppeni çıkarıp silkelesen daha iyi olur." Dönüp çantayı aldı.

Jessica başıyla onayladı; birden kendini konuşamayacak kadar bitkin hissetmişti.

"Kayada kanca izleri var," dedi Paul. "Burada bizden önce birileri çadır kurmuş."

Jessica cüppesini silkelerken, *Neden olmasın ki?* diye düşündü. Burası konaklamak için ideal bir yerdi; kayalığın içindeydi ve dört kilometre ötedeki bir başka kayalığa bakıyordu. Solucanların saldıramayacağı kadar yüksekte, ama çöle rahatça inilebilecek kadar alçaktaydı.

Arkasına dönünce, Paul'ün çadırı kurmuş olduğunu gördü; yarımküre şeklindeki çadır, yarığın kaya duvarlarına dayandığı yerlerde onların şeklini almıştı. Paul, Jessica'nın yanından geçip dürbününü kaldırdı. İç basıncı hızla ayarladıktan sonra, yağ merceklerini çölün altın rengi şafağında yükselen diğer kayalığa odakladı.

Jessica, Paul'ün o apokaliptik manzarayı incelemesini seyretti. Paul özellikle kum nehirlerine ve kanyonlara bakıyordu.

"Şurada bitkiler var," dedi.

Jessica çadırın yanındaki çantadan yedek dürbünü alıp baktı.

Paul bir eliyle dürbünü tutup diğeriyle işaret ederek, "İşte şurada," dedi.

Jessica, Paul'ün gösterdiği yere baktı.

"Saguaro bitkisi," dedi. "Cılız görünüyorlar."

"Civarda yaşayan insanlar olabilir," dedi Paul.

"Belki de bir botanik test istasyonunun kalıntılarıdır," dedi Jessica.

"Sanmam... fazla güneydeyiz," dedi Paul. Dürbününü indirip burnunun kenarını ovuşturdu; dudakları kupkuru ve çatlamıştı... ağzında toz tadı vardı ve susamıştı. "Bence civarda bir Fremen yerleşim merkezi var," dedi.

Jessica "Fremenlerin dostça davranacağına emin miyiz?" diye sordu.

"Kynes yardım edeceklerine söz verdi."

Jessica, *Ama bu çölün insanları çaresiz,* diye düşündü. *Bugün ben de kendimi biraz çaresiz hissettim. Çaresiz insanlar bizi suyumuz için öldürebilir.*

Çöle gözlerini kapayıp zihninde Caladan'dan bir sahneyi canlandırdı. Bir keresinde, Paul'ün doğmasından önce, Dük Leto'yla birlikte Caladan'da tatile çıkmıştı. Yaban çalıları ve yemyeşil yapraklı ağaçlarla dolu güney ormanlarının, deltalardaki çeltik tarlalarının üstünden uçmuşlardı. O yeşilliklerin içinde karıncaya benzeyen, sırtlarında süspansör desteğiyle yük taşıyan, sıra sıra insanlar görmüşlerdi. Denizde de beyaz yelkenleri taçyapraklarına benzeyen balıkçı tekneleri görmüşlerdi.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

Jessica gözlerini açtı; çöl dingindi, hava giderek ısınıyordu. Sıcaklık arttıkça açık çölde hava titreşmeye başlamıştı. Uzaktaki diğer kayalık şimdi sanki ucuz bir camın ardından görünüyordu.

Yarığın ucundan aşağı biraz kum, hışırdayarak döküldü. Kumu harekete geçiren, sabah esintisi ve havalanmaya başlayan şahinlerdi. Ama hışırtı, kum akışı durduktan sonra da devam etti. Giderek yükseldi; insanın hayatı boyunca unutamayacağı bir sesti.

Paul, "Solucan," diye fısıldadı.

Solucan sağ taraftan geliyordu; öyle fütursuz ve görkem-

liydi ki, onu dikkate almamak imkânsızdı. Paul ile Jessica'nın gözlerinin önünde bir kumul, diğer kumulların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Ön kısmı dalga gibi yükseldi. Sonra sola saparak gözden kayboldu.

Ses giderek azaldıktan sonra tamamen kesildi.

Paul, "Bazı uzay firkateynlerinden bile büyük," diye fısıldadı.

Başıyla onaylayan Jessica çöle bakmayı sürdürdü. Solucanın geçtiği yerde kaygı verici bir iz kalmıştı. Bu iz sanki sonsuzdu... ufka dek uzanıyordu.

"Biraz dinlendikten sonra, derslerine devam etmeliyiz," dedi Jessica.

Paul birden öfkelendi; öfkesini bastırarak "Anne, sence dersler artık gerekli mi?" diye sordu.

"Bugün paniğe kapıldın," dedi Jessica. "Kendi zihnini ve bindu sinir sistemini benden iyi tanıyor olabilirsin, ama vücudunun prana kas yapısı konusunda hâlâ öğreneceğin çok şey var. İnsan vücudu bazen kendi başına hareket eder Paul; sana bu konuda öğreteceklerim var. Vücudunun her kasını, her lifini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Ellerini gözden geçirmelisin. Parmak kaslarıyla, avuç tendonlarıyla ve parmak ucu hassasiyetiyle başlayacağız." Sırtını döndü. "Haydi şimdi çadıra girelim."

Paul sol elinin parmaklarını açıp kaparken, Jessica'nın eğilip çadıra girmesini izledi. Onu bu kararından caydıramayacağını, boyun eğmek zorunda olduğunu biliyordu.

Bana her ne yapıldıysa, buna ben de iştirak ettim, diye düşündü.

Ellerini gözden geçirmeliydi!

Eline baktı. O solucan gibi yaratıklarla karşılaştırıldığında ne kadar da aciz, yetersiz görünüyordu.

Biz Caladan'dan... türümüz için cennet olan bir dünyadan geldik. Caladan'da fiziksel ya da zihinsel bir cennet inşa etmeye gerek yoktu, orası zaten cennetti. Bedeliyse, insanların bu hayatta cennete sahip olmak için hep ödedikleri bedeldi... yumuşamış, körelmiştik.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Konuşmalar"

"Demek o meşhur Gurney Halleck sensin," dedi adam.

Halleck yuvarlak bir mağara ofisinde ayakta durmuş, karşısındaki metal masanın diğer tarafında oturan kaçakçıya bakıyordu. Adam Fremen cüppesi giymişti, ama açık mavi gözleri bu gezegenin dışından gelen yiyeceklerle de beslendiğini gösteriyordu. Ofis bir uzay firkateyninin ana kontrol merkezini andırıyordu; duvarın otuz derece kavisli kısmında iletişim cihazları ve ekranlar bulunuyordu, yanlarında da silah ateşleme sistemlerinin uzaktan kumandaları vardı.

"Ben Staban Tuek; Esmar Tuek'in oğluyum," dedi kaçakçı.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Halleck.

"Ahhh, minnettarlık ha," dedi kaçakçı. "Otur."

Duvardan, ekranların altından, gemilerde görülen türden yuvarlak bir sandalye çıktı; Halleck oturunca rahatladığını hissedip iç geçirdi... yorgundu. Şimdi kaçakçının yanındaki karanlık bir ekrandan kendi yansımasını görebiliyordu; yumrulu yüzündeki bitkin ifadeyi görünce kaşlarını çattı. Çenesi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı izi kıvrıldı.

Tekrar Tuek'e baktı. Kaçakçının babasına benzediğini

gördü. Adam tıpkı babası gibi kalın kaşlı, iri burunlu, çıkık elmacık kemikliydi.

"Adamların babanın Harkonnenlar tarafından öldürüldüğünü söyledi," dedi Halleck.

"Babamı ya Harkonnenlar ya da içinizdeki bir hain öldürdü," dedi Tuek.

Halleck bitkinliğine karşın öfkelendi. Doğrulup, "Hainin adını verebilir misin?" diye sordu.

"Emin değiliz."

"Thufir Hawat, Leydi Jessica'dan şüpheleniyordu."

"Ahhh, o Bene Gesserit cadısı... evet, o olabilir. Ama Hawat artık Harkonnenların tutsağı."

"Biliyorum." Halleck derin bir nefes aldı. "Anlaşılan epey savaşmamız gerekecek."

"Dikkat çekecek hiçbir şey yapmayacağız," dedi Tuek.

Halleck kaskatı kesildi. "Ama..."

"Sen ve kurtardığımız adamların bizimle kalabilirsiniz," dedi Tuek. "Minnettarlıktan bahsediyorsun. Pekâlâ, bize olan borcunuzu çalışarak ödeyin öyleyse. Becerikli adamlara kapımız her zaman açık. Ama Harkonnenlara karşı en ufak bir açık saldırıda bulunursanız sizi öldürürüz."

"Onlar senin babanı öldürdü be adam!"

"Olabilir. Babamın düşüncesizce hareket eden insanlar için söylediği bir söz vardı: 'Taş da ağırdır, kum da; ama budalanın gazabı ikisinden de ağırdır,' derdi."

Halleck horgörüyle, "Yani babanın intikamını almayacak mısın?" diye sordu.

"Öyle bir şey demedim. Lonca ile aramızdaki anlaşmaya uyacağımı söylüyorum, o kadar. Lonca ihtiyatlı olmamızı istiyor. Hem bir düşmanı yok etmenin çeşitli yolları vardır."

"Ahhhh."

"Ah tabii. O cadının peşine düşmek istiyorsan sorun değil. Ama muhtemelen geç kaldın... hem hainin o olduğuna emin değiliz."

"Hawat pek hata yapmazdı."

"Harkonnenların eline düştü ama."

"Sence hain Hawat mı?"

Tuek omuz silkti. "Boşa konuşuyoruz. Cadı muhtemelen öldü. En azından Harkonnenlar buna inanıyor."

"Harkonnenlar hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Sağdan soldan bilgi topluyoruz."

"Yetmiş dört kişiyiz," dedi Halleck. "Bizi ciddi ciddi aranıza almak istediğine göre, Dük'ümüzün öldüğüne inanıyorsun."

"Cesedini görenler var."

"Peki ya çocuk... genç efendi Paul?" Halleck yutkunmaya çalıştı, ama boğazı şişmişti.

"Son aldığımız habere göre, annesiyle birlikte bir çöl fırtınasında kaybolmuş. Herhalde kemikleri bile asla bulunamaz."

"Demek cadı öldü... hepsi öldü."

Tuek başıyla onayladı. "Dune tahtına tekrar Hayvan Rabban'ın geçeceği söyleniyor."

"Lankiveil Kontu Rabban mı?"

"Evet."

Halleck içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştı. Dişlerini sıkarak konuştu: "Rabban ile görülecek kişisel bir hesabım var. Ailemi öldürdü," çenesindeki yara izini okşadı, "ve bu izi bıraktı..."

"Hesabını vaktinden önce görmek için her şeyi tehlikeye atma," dedi Tuek. Halleck'in çene kaslarının kabardığını, gözlerinin kısıldığını görünce kaşlarını çattı.

"Biliyorum... biliyorum." Halleck derin bir nefes aldı.

"Sen ve adamların bizim için çalışırsanız, sizi Arrakis'in dışına çıkarabiliriz. Gidebileceğiniz pek çok..."

"Adamlarımı serbest bırakıyorum; istedikleri yere gidebilirler. Ama Rabban buradaysa... ben de burada kalacağım."

"Şu ruh haline bakıyorum da, kalmanı ister miyiz emin değilim."

Halleck kaçakçıya dik dik baktı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Yo, hayır..."

"Beni Harkonnenlardan kurtardın. Dük Leto'ya da aynı sebepten dolayı bağlanmıştım. Arrakis'te kalacağım; ya seninle ya da Fremenlerin yanında."

"Bir düşünce ifade edilse de edilmese de, varlığı gerçektir ve güç barındırır. Fremenlerle yaşarsan, hiç beklemediğin bir anda ölebilirsin."

Giderek bitkinleştiğini hisseden Halleck gözlerini kapadı. "Bizi çöl ve çukurlar diyarından geçiren Efendi nerede?" diye mırıldandı.

"Sabırlı olursan, intikamını alacağın gün gelir," dedi Tuek. "Hız Şeytan'ın aracıdır. Kederini içine göm... seni oyalamanın yollarını buluruz; insanın içini hafifleten üç şey vardır: su, yeşil çimenler ve güzel kadınlar."

Halleck gözlerini açtı. "Rabban Harkonnen'ın kanının ayaklarımın etrafından aktığını görmek daha çok hoşuma gider." Tuek'e baktı. "Sence bunu göreceğim gün gelecek mi?"

"Geleceğinin nasıl olacağını bilemem Gurney Halleck. Sana ancak bugününde yardım edebilirim."

"Öyleyse yardımını kabul edeceğim; babanın ve diğerlerinin intikamını almamı söyleyeceğin güne dek yanında kalacağım..."

"Dinle beni savaşçı," dedi Tuek. Kulakları omuz hizasına gelene dek masasında öne eğilip Halleck'e dikkatle baktı. Kaçakçının yüzü, rüzgârın aşındırdığı bir kaya parçasına benzemişti birden. "Babamın suyunun öcünü... ben alacağım, kendi bıçağımla."

Halleck, Tuek'in bakışlarına karşılık verdi. O anda kaçakçı ona Dük Leto'yu anımsatmıştı; konumundan ve çizdiği yoldan son derece emin, yiğit bir liderdi. Dük'ün... Arrakis'e gelmeden önceki haline benziyordu.

Halleck, "Bıçağımla sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Tuek arkasına yaslanıp gevşedi; hiç konuşmadan Halleck'i süzdü.

Halleck, "Beni bir savaşçı olarak görüyor musun?" diye ısrarla sordu.

"Sen Dük'ün subayları arasında tek sağ kalansın," dedi Tuek. "Düşmanınız çok güçlüydü, ama sen ellerinden kurtuldun... biz Arrakis'i nasıl yendiysek, sen de onları öyle yendin."

"Anlamadım?"

"Burada zor koşullarda yaşıyoruz Gurney Halleck," dedi Tuek. "Arrakis bizim düşmanımız."

"Düşmanları birer birer alt etmek gerek, değil mi?"

"Evet."

"Fremenler de böyle mi sağ kalıyor?"

"Belki de."

"Fremenlerle yaşamakta zorlanabileceğimi söyledin. Çölde, açık havada yaşadıkları için mi?"

"Fremenlerin nerede yaşadığını kim bilir? Orta Plato bizim için tarafsız bir bölgedir. Ama asıl konuşmak istediğim mesele..."

"Lonca'nın çöle pek baharat mavnası göndermediğini duydum," dedi Halleck. "Ama çölün bazı kısımlarında, nereye bakacağını bilirsen, tek tük yeşillikler görmek mümkünmüş."

Tuek horgörüyle, "Bunlar boş laflar!" dedi. "Şimdi seçimini yapacak mısın: Ben mi, Fremenler mi? Bizim hayatımız bir ölçüde güvenlidir; kayaların içindeki gizli mağaralarımızda, kendi siyeçimizde yaşarız. Medeni insanlar gibi. Fremenlerse baldırı çıplak yerlilerdir; biz onları baharat avcıları olarak kullanırız."

"Ama Harkonnenları öldürebiliyorlar."

"Bunun sonucunu bilmek ister misin peki? Şimdi Harkonnenlar Fremenleri hayvan gibi avlıyor... lazer silahlarıyla, çünkü Fremenlerin kalkanları yok. Kökleri kazınıyor. Niye? Çünkü Harkonnenları öldürdüler."

Halleck, "Öldürdükleri Harkonnenlar mıydı acaba?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Harkonnenların yanında Sardaukarların olduğu söyleniyor. Duymadın mı?"

"Bu da bir söylenti sadece."

"Ama Harkonnenlar soykırım yapmaz. Onlar soykırımı ziyankârlık olarak görür."

"Ben gözümle gördüğüme inanırım," dedi Tuek. "Seçimini yap savaşçı. Ya ben ya Fremenler. Yanımda kalırsan güvende olursun... ileride intikam fırsatı da bulabilirsin; ikimiz de intikam almak istiyoruz. Buna emin ol. Fremenlerin yanında ise durmadan kaçmaktan başka bir şey yapamazsın."

Halleck kararsızdı; Tuek'in içten konuştuğunu ve haklı olduğunu hissediyordu, ama anlayamadığı bir sebepten dolayı tedirgindi.

"Yeteneklerine güven," dedi Tuek. "Sağ kalmanızı kimin kararları sağladı? Senin. Kararını ver."

"Haklısın," dedi Halleck. "Dük ile oğlu öldü demiştin, değil mi?"

"Harkonnenlar öldüklerine inanıyor. Böyle konularda Harkonnenlara güvenirim." Tuek keyifsizce gülümsedi. "Ama başka konularda asla."

Halleck tekrar, "Haklısın," dedi. Sağ avucunu yukarı çevirip, baş parmağını avucunun üstünde kıvırıp, elini öne uzatarak geleneksel hareketi yaptı. "Sana kılıcımı sunuyorum."

"Kabul ediyorum."

"Adamlarımı ikna etmemi ister misin?"

"Kendi kararlarını vermelerine izin mi veriyorsun?"

"Buraya kadar peşimden geldiler, ama çoğu Caladanlı. Arrakis onlarda hayal kırıklığı yarattı. Burada canları hariç her şeylerini kaybettiler. Şimdi kendi kararlarını vermelerini yeğlerim."

"Tereddüte kapılmanın sırası değil," dedi Tuek. "Buraya kadar peşinden gelmişler işte."

"Onlara ihtiyacın mı var?"

"Tecrübeli savaşçılar daima işimize yarar... hele bu aralar."

"Kılıcımı kabul ettin. Onları ikna etmemi ister misin?"

"Sanırım seninle kalacaklar Gurney Halleck."

"Umarım."

"Ben de."

"Yani bu konuda kararı ben mi vereceğim?"

"Evet, sen vereceksin."

Halleck ayağa kalktı; bu küçük hareket bile yorucu gelmişti. "Şimdi adamların karınlarını doyurup yatacak yer bulmalarıyla ilgilenmeliyim," dedi.

"Levazım subayımla konuş," dedi Tuek. "Adı Drisq. En iyi şekilde ağırlanmanızı istediğimi söyle ona. Ben birazdan yanına gelirim. Önce bazı baharat yükleriyle ilgilenmem gerek."

"İnsanın eline her yerde fırsatlar geçebilir," dedi Halleck.

"Her yerde," dedi Tuek. "Bizim meslekte özellikle kargaşa zamanlarında bol bol fırsat çıkar."

Halleck başıyla onayladı; arkasından gelen hafif tıslama sesi ve esintiden, bir kapının açıldığını anladı. Dönüp eğilerek kapıdan geçip dışarı çıktı.

Kendini toplantı salonunda buldu; az önce Tuek'in yaverleri, onu ve adamlarını buraya getirmişti. Burası kayaların içine oyulmuş, uzun ve dar bir odaydı; duvarların düzgünlüğüne bakılırsa, odanın inşasında bıçakışınlı yakıcılar kullanılmıştı. Tavan oldukça yüksekti ve mağaranın o kısmına dokunulmadığından, doğal bir kubbe ve dahili havalandırma sistemi teşkil ediyordu. Duvarlarda dolaplar ve silahlar vardı.

Halleck ayakta durabilecek haldeki tüm adamlarının ayakta durduğunu görünce onlarla gurur duydu. Bitkin ve yenilmiş olmalarına karşın gevşememişlerdi. Aralarında gezinen kaçakçı doktorları yaralılarla ilgileniyordu. Yaralılar ileride solda sedyelere uzanmışlardı. Her birinin başında bir Atreides askeri vardı.

Aldıkları Atreides eğitimi –"Birbirimizi kollarız!"– içlerine işlemişti.

Subaylarından biri Halleck'e doğru yürüdü; elinde Halleck'in dokuz telli baliseti vardı. Selam verdikten sonra "Efendim, buradaki doktorlar Mattai'yi kurtaramayacaklarını söylüyor," dedi. "Burada kemik ve organ bankaları yokmuş... sadece basit ilaçlar varmış. Mattai'nin fazla yaşamayacağını söylüyorlar; onun sizden bir isteği var."

"Nedir?"

Subay baliseti Halleck'e uzattı. "Ona bir şarkı çalmanızı istiyor efendim. Hangisi olduğunu bilirmişsiniz... çalmanızı defalarca istemiş." Subay yutkundu. "'Kadınım' şarkısını istiyor efendim. Eğer..."

"Biliyorum." Halleck baliseti alıp, sapına takılı penayı çıkardı. Enstrümanda hafifçe akor basınca, akort edilmiş olduğunu anladı. Gözleri yanıyordu; ama yürürken kendini buna aldırmamaya, gülümseyerek balisetini çalmaya zorladı.

Sedyelerden birinin üstüne birkaç adamı ve bir doktor eğilmişti. Halleck yaklaşırken, adamlardan biri usulca şarkı söylemeye başladı; bu şarkıyı iyi bildiği, balisetin ritmine kolayca uymasından belliydi.

"Kadınım pencereye çıkmış,
Dolgun vücudunu cama yaslamış.
Kolları havada... öne eğilmiş... duruyor.
Kırmızılı sarılı günbatımına karşı...
Gel bana...
Gel, sıcak kollarınla sar beni kadınım.
Benim için gel...
Gel, sıcak kollarınla sar beni kadınım."

Şarkı söyleyen adam sustu; sargılı elini uzatıp sedyedeki adamın gözlerini kapadı.

Halleck balisetinde son bir akor basarken, *Artık yetmiş üç kişi kaldık,* diye düşündü.

Kraliyet Sarayı'ndaki aile hayatını anlamak çoğu insan için güçtür, ama size kısaca anlatmaya çalışayım. Sanırım babamın tek bir gerçek dostu vardı. Tek dostu Kont Hasimir Fenring'ti; Kont genetik-hadımdı ve İmparatorluk'taki en ölümcül savaşçılardan biriydi. Hep şık giyinen, kısa boylu, çirkin bir adam olan Kont bir gün babama yeni bir köle-odalık getirince, annem beni bu konuda casusluk yapmakla görevlendirdi. Hepimiz kendi çıkarımızı korumak adına babamı gizlice izlerdik. Bene Gesserit-Lonca Anlaşması köle-odalıkların çocuklarının veliaht olmasını yasaklıyordu elbette, ama bu konuda sürekli kumpaslar kurulurdu. Annemin, kız kardeşlerimin ve benim canımıza defalarca kastedildi. Bunu söylemem korkunç gelebilir, ama bu girişimlerin bazılarında babamın parmağı olduğundan şüpheleniyorum. Kraliyet ailesi başka ailelere benzemez. Neyse, yeni köle-odalık babam gibi kızıl saçlıydı; fidan gibiydi ve zarifti. Dansçı olduğu kaslarından belliydi; nörocezbetme eğitimi aldığı da anlaşılıyordu. Babam karşısında çırılçıplak duran kızı uzun uzun inceledi. Sonunda şöyle dedi: "Fazla güzel. Onu birine armağan etmek için saklayalım." Bu kararın Kraliyet Sarayı'nda nasıl bir paniğe yol açtığını hayal bile edemezsiniz. Sonuçta babamın zekice davranabilmesi ve nefsine hâkim olabilmesi, hepimize yönelik en büyük tehditti.

—PRENSES IRULAN,
"Babamın Evinde"

Paul akşama doğru, damıtıcı-çadırın önünde ayakta duruyordu. Çadırı kurduğu yarık kara gölgelerle kaplıydı. Dışarıya, açık çöl arazisinin ardındaki kayalığa baktı; çadırda uyuyan annesini uyandırıp uyandırmamakta kararsızdı.

Karşısında sayısız kumul uzanıyordu. Güneş batarken, kumulların gölgeleri kapkara görünüyordu.

Engin bir düzlük.

Paul'ün gözleri yüksek bir şeyler aradı. Ama ufukta, gümüşi mavi göğün altında sadece kumullar ve uzaktaki o kayalık vardı. Rüzgâr estiğini belli edecek tek bir şey (örneğin bir çiçek) bile yoktu.

Paul, *Ya orada terk edilmiş bir test istasyonu yoksa?* diye düşündü. *Ya Fremenler de yoksa? Ya o gördüğümüz bitkiler tamamen tesadüf eseri buradaysa?*

Jessica uyanıp sırtüstü döndü ve çadırın şeffaf ucundan dışarıya, Paul'e baktı. Paul arkası dönük duruyordu; duruş tarzı Jessica'ya Paul'ün babasını, Dük Leto'yu anımsattı. Yoğun bir hüzne kapılınca yüzünü çevirdi.

Bir süre sonra damıtıcı-giysisini giydi, çadırın toplayıcı-keselerinden aldığı suyu içti ve emekleyerek dışarı çıkıp ayağa kalkarak gerindi.

Paul ona dönmeden konuştu: "Buranın sakinliği hoşuma gidiyor."

Jessica, *İnsan zihni bulunduğu ortama nasıl da uyum sağlıyor,* diye düşündü. Bir Bene Gesserit aksiyomunu anımsadı: "Zihin baskı altındayken pozitif veya negatif yöne gidebilir: açılabilir veya kapanabilir. Zihni bir spektrum olarak düşünün; negatif ucunda bilinçsizlik, pozitif ucundaysa hiperbilinç vardır. Zihnin baskı altında hangi yöne gideceğini belirleyen başlıca faktör, kişinin aldığı eğitimdir."

"Burada yaşamak güzel olabilir," dedi Paul.

Jessica çölü Paul'ün gözünden görmeye, bu gezegende olağan kabul edilen tüm güçlükleri düşünmeye çalıştı; Paul'ün hangi muhtemel gelecekleri gördüğünü merak etti. *İnsan burada gerçekten yalnız kalabilir... peşinde birilerinin olabileceğinden korkmadan, avcılardan korkmadan yalnız kalabilir,* diye düşündü.

Paul'ün yanından geçip dürbününü kaldırarak yağ merceklerini ayarladı; karşı tarafta yükselen kayalığı inceledi. Evet, orada saguaro ve benzeri dikenli bitkiler vardı... gölgede sarımsı yeşil görünen alçak çimenlikler de vardı.

"Çadırı toplayacağım," dedi Paul.

Jessica başıyla onaylayıp, yarığın ağzına doğru yürüdü... buradan çölü daha iyi görebilirdi; dürbününü sola çevirdi. O tarafta beyaz, kenarları lekeli bir tuz çukuru parlıyordu. Buralarda beyaz ölümün rengiydi ve o çukur bembeyazdı. Ama çukurun varlığı, eskiden orada su olduğunu gösteriyordu. Bir zamanlar, o parlak beyazlığın üstünden sular akmıştı. Jessica dürbününü indirdi, başlıklı pelerinini düzeltti ve bir an için Paul'ün hareketlerine kulak kabarttı.

Güneş iyice alçalmıştı. Tuz çukurunun üstü gölgeyle kaplanıyordu. Günbatımında ufka çeşitli renkler yayılıyordu. Bu renkler çölü giderek kaplayan karanlığa karışıyordu. Çöl kömür karası gölgelerle kaplanırken, gökyüzü de iyice kararardı.

Yıldızlar!

Jessica başını kaldırıp yıldızlara bakarken, yanına Paul'ün geldiğini hissetti. Sanki yıldızlara doğru yükseliyorlardı. Günün ağırlığını aşağıda bırakıyorlardı. Jessica yüzünde hafif bir esinti hissetti.

"Birazdan ilk ay doğar," dedi Paul. "Çanta hazır. Gümleyiciyi de yerleştirdim."

Jessica, *Bu cehennemde sonsuza dek kaybolabiliriz,* diye düşündü. Onları kimse bulamazdı.

Gece rüzgârı karanlıkta çeşitli kokular getirdi: Özellikle tarçın kokusu belirgindi; kokular yağmur gibi yağıyordu sanki.

Paul, "Tarçın kokusunu alıyorsundur," dedi.

"Filtreden bile alabiliyorum," dedi Jessica. "Burada bir servet yatıyor. Ama bununla su satın alabilir miyiz?" Havzayı gösterdi. "Orada hiç yapay ışık yok."

"Etrafta Fremenler varsa, şu kayaların ardındaki bir siyeçte gizleniyorlardır," dedi Paul.

Sağ taraflarında, ufukta gümüşi bir ışık belirdi: ilk ay. Giderek yükseldi; üstündeki el şekli oldukça belirgindi. Jessica ay ışığının gümüşi beyaza boyadığı çöle baktı.

"Gümleyiciyi yarığın en derin kısmına yerleştirdim," dedi Paul. "Çalıştırdığımda otuz dakikamız olacak."

"Otuz dakika mı?"

"Solucanları çağırmaya başlamasından önce."

"Anladım. Ben hazırım."

Paul yanından ayrıldı. Jessica onun yarığa geri döndüğünü işitti.

Gece bir tünel, yarına açılan bir delik... yarınımız olacaksa tabii, diye düşündü. Başını iki yana salladı. *Niye bu kadar karamsarım? Okulda bana karamsar olmayı öğretmediler!*

Paul geri döndü ve çantayı alıp aşağı inmeye başladı; ilk kumula varınca durup, peşinden gelen annesine kulak kabarttı. Annesinin hafif adımlarını ve soğuk kum tanelerinin hareketlerini duyuyordu; bunlar çölün emniyetlilik derecesini belirten şifreli seslerdi.

"Ritimsiz yürümeliyiz," dedi Paul; kumda yürüyen adamları hem geleceğe dair hafızasıyla, hem de asıl hafızasıyla anımsadı.

"Beni seyret," dedi. "Fremenler çölde böyle yürüyor."

Kumulun rüzgârüstü tarafına çıkıp, ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

Jessica, Paul'ün ilk on adımını seyrettikten sonra onu taklit etmeye başladı. Bu yürüyüş tarzındaki mantığı anlayabiliyordu; çıkardıkları sesler, rüzgârda kımıldayan kumların sesine benziyordu. ama kasları bu anormal, kesintili yürüyüş tarzına direniyordu: Adım at... ayak sürü... ayak sürü... adım at... adım at... bekle... ayak sürü... adım at...

Zaman geçip gidiyordu. İlerideki kayalık yakınlaşır gibi görünmüyordu. Arkadaki kayalıksa hâlâ çok yakındı.

"Güm! Güm! Güm! Güm!"

Bu sesler arkalarındaki kayalıktan geliyordu.

Paul, "Gümleyici," diye fısıldadı.

Adım atarken, gümleyicinin davul gibi çıkardığı seslerin ritmine kapılmamak zor oluyordu.

"Güm... güm... güm... güm..."

Ay ışığıyla aydınlanan dev bir kâsenin içinde, o boğuk davul sesi eşliğinde yürüyorlardı. Kumullara inip çıkıyorlardı: Adım at... ayak sürü... bekle... adım at... ayaklarının altında kaygan kum topakları yuvarlanıyordu: Ayak sürü... bekle... adım at...

Bu arada, tıslama sesi olup olmadığını anlamak için kulak kabartıyorlardı.

Tıslama sesi başladığında öyle hafifti ki, ayak sürümelerinin seslerine karıştığından fark etmediler. Ama giderek yükseldi; batıdan geliyordu.

Gümleyici hâlâ çalışıyordu: "Güm... güm... güm... güm..."

Arkalarından gelen tıslama geceye yayıldı. Yürürken başlarını geriye çevirince, solucanın yarattığı hareketli tepeyi gördüler.

Paul, "Yürümeye devam et," diye fısıldadı. "Arkana bakma."

Arkalarındaki gölgeli kayalıktan müthiş bir gümbürtü koptu; solucan kayalara sürtünüyordu. Sanki heyelan oluyordu.

Paul "Yürümeye devam et," diye tekrarladı.

İki kayalığın arasındaki alanın tam ortasına geldiklerini gördü.

Arkalarından hâlâ parçalanan kayaların gümbürtüsü geliyordu.

Yürümeye devam ettiler; kaslarındaki ağrı hiç geçmeyecek gibiydi; ama Paul karşıdaki kayalığa, sanki onları çağıran kayalığa giderek yaklaştıklarını görüyordu.

Jessica yürümeye tamamen odaklanmıştı; yürümeyi sürdürmesini yalnızca irade gücüne borçlu olduğunun farkındaydı. Ağzı kupkuruydu, ama arkadan gelen sesler yüzünden durup da damıtıcı-giysisinin toplayıcı-keselerinden bir yudum su içemiyordu.

"Güm... güm..."

Arkalarındaki kayalıktan gelen gümbürtü iyice yükselip gümleyicinin sesini boğdu.

Sessizlik!

Paul, "Daha çabuk," diye fısıldadı.

Jessica başıyla onayladı; Paul'ün bu hareketi görmediğini biliyordu, ama zaten dayanma sınırının sonuna gelmiş kaslarını daha da fazla zorlaması gerektiğini bu hareketle kendi kendine belirtmeye ihtiyacı vardı... o anormal hareketleri sürdürmeliydi...

Karşılarındaki kayalık şimdi sanki yıldızlara dek yükseli-

yordu... oraya ulaşabilirlerse kurtulacaklardı; Paul kayalığın dibinde bir kum düzlüğünün uzandığını gördü. Düzlüğe adım attı, bitkinlikten sendeleyince de dengesini korumak için bir ayağını bilinçsizce öne attı.

Etraflarındaki kumlar gürleyerek sarsıldı.

Paul yana doğru iki adım atarak düzlükten çıktı.

"Boom! Boom!"

Jessica "Kumdavulu!" diye fısıldadı.

Paul dengesini bulmuştu. Başını kaldırıp bakınca, kayalığın iki yüz metre kadar ileride olduğunu gördü.

Arkalarından bir tıslama sesi... rüzgâr sesini, susuz bir yerde ilerleyen bir dalgacığın sesini andıran bir ses geldiğini işitti.

Jessica, "Koş!" diye haykırdı. "Paul, koş!"

Koşmaya başladılar.

Attıkları her adımda kumdavulu gürlüyordu. Oradan çıkınca taşlı bir araziye girdiler. Koşmak sızlayan kaslarını biraz olsun rahatlatmıştı; anormal, ritimsiz yürüyüşten rahatsız olan kasları en azından ritme kavuşmuştu. Bu eylem anlaşılırdı. Bu eylem ritmikti. Ama kum topaklarına ve taşlara basıyorlardı. Solucanın tıslaması da giderek daha yakından geliyordu; etraflarını saran, giderek şiddetlenen bir fırtınanın sesi gibiydi.

Jessica tökezleyip dizlerinin üstüne düştü. Artık bitkinliğinden, o tıslama sesinden ve hissettiği korkudan başka bir şey düşünemiyordu.

Paul onu çekip ayağa kaldırdı.

Birlikte el ele koştular.

İleride kuma saplanmış ince bir kazık gördüler. Yanından geçtiler; karşılarına bir başkası çıktı.

Jessica'nın zihni bu kazıkların ne olduğunu ancak yanlarından geçtikten sonra kavradı.

Bir tane daha gördüler... kayalığın rüzgârla aşınmış cephesindeki bir çatlağa saplanmıştı.

Bir tane daha.

Kayalık!

Jessica artık kaya zemine bastığını hissetti; bastığı zeminin sert olması, gücünü biraz toplamasını sağladı.

Karşılarındaki kayalıkta boylamasına uzanan gölgeli bir yarık vardı; koşup dar yarığın içine girdiler.

Arkalarından gelen solucan sesi kesildi.

Jessica ile Paul dönüp çöle baktılar.

Elli metre kadar ötede, bir kaya sahilinin dibinde, kumların arasından yükselen gümüşi gri, halkalı bir yaratık vardı; üzerinden akan tozlarla kumlar dere gibiydi. Giderek yükselen yaratık bir deve dönüştü; açık ağzıyla etrafında yiyecek arıyordu. Bu ağız, kenarları ay ışığıyla parlayan, yuvarlak, kara bir delikti.

Ağız, Paul ile Jessica'nın sığındığı, birbirine sokulduğu dar yarığa yaklaştı. Kesif tarçın kokusu aldılar. Kristal dişler ay ışığında parlıyordu.

O dev ağız ileri geri hareket etmeye başladı.

Paul nefesini tuttu.

Jessica çömelmiş, öylece bakıyordu.

İçindeki ilkel korkuları bastırmak için, aldığı tüm Bene Gesserit eğitimini kullanması gerekiyordu; türsel hafızasına kazınmış bir dehşet, zihnine yayılmaya çalışıyordu.

Paul ise bir tür vecit hali yaşıyordu. Birkaç saniye önce, bir zaman engelini aşıp bilinmeyen bölgenin içlerine girmişti. İlerisinin karanlık olduğunu seziyordu... içsel gözü hiçbir şey görmüyordu. Sanki bir adım atınca bir kuyuya... veya iki dalga arasına düşmüştü ve bulunduğu yerden geleceği göremiyordu. Etrafı tamamen değişmişti.

Ama bu karanlık-zaman hissi onu korkutmak yerine, diğer duyularını bir tür hiperkeskinliğe geçmeye zorlamıştı. Kumlardan yükselerek kendisini arayan yaratığı en küçük ayrıntısına dek incelemeye başladığını fark etti. Yaratığın ağzı seksen metre çapındaydı; kenarları kıvrık, billurbıçak şeklinde kristal dişlerle doluydu; nefesi tarçın, biraz da aldehit, asit kokuyordu...

Solucan tepelerindeki kayalara sürtünürken ayı örttü. Daracık, küçük sığınaklarına taş ve kum yağmaya başladı.

Paul annesini geriye çekti.

Tarçın!

Tarçın kokusu iyice artmıştı.

Paul, *Solucanlar ile melanj baharatı arasındaki ilişki ne?* diye kendine sordu. Liet-Kynes'ın bu konudan üstü kapalı bahsettiğini anımsadı.

"Booooommm!"

Sağ taraflarından gelen bu ses, uzaklardan gelen bir gök-gürültüsünü andırıyordu.

Tekrar: "Booooommm!"

Solucan geriye, kumların arasına çekilip bir an öylece durdu. Ağzını oynattıkça kristal dişleri ay ışığında parlıyordu.

"Güm! Güm! Güm! Güm!"

Paul, *Başka bir gümleyici!* diye düşündü.

O ses tekrar geldi.

Solucanın gövdesine bir ürperti yayıldı. Kumların içine iyice çekildi. Şimdi yalnızca ağzının üst kısmı görünüyordu... bir çanın yarısı, kumulların üstünde yükselen bir mağara girişi gibiydi.

Kumlar hışırdadı.

Yaratık kıvrılıp bükülerek kumların içine biraz daha çekildi ve döndü. Kumulların arasında hareket eden bir kumula dönüştü.

Paul yarıktan çıkıp, o kum dalgasının yeni gümleyiciye doğru uzaklaşmasını seyretti.

Yanına gelen Jessica, sesleri onunla birlikte dinledi: "Güm... güm... güm... güm... güm..."

Sonra sesler kesildi.

Paul damıtıcı-giysisinin tüpünü bulup, vücudundan geri kazanılmış suyu içti.

Jessica onu seyrediyordu, ama zihni bitkinlikten ve az önce yaşadığı dehşetten ötürü durmuştu. "Geri gelir mi acaba?" diye fısıldadı.

"Biri onu çağırdı," dedi Paul. "Fremenler."

Jessica kendini toplamaya başladığını hissetti. "Öyle büyüktü ki!"

"Topterimizi parçalayan solucan kadar büyük değildi."

"Onu Fremenler mi uzaklaştırdı? Emin misin?"

"Gümleyici kullandılar."

"Bize neden yardım etsinler ki?"

"Belki yardım için değildi. Belki de bir solucan çağırmak istiyorlardı."

"Niye?"

Bunun yanıtı Paul'ün farkındalığının kenarında duruyor, ama daha fazla yaklaşmayı reddediyordu. Paul'ün zihninde, yanlarında taşıdıkları kancalı sopaların, "yaradan kancalarının" görüntüsü belirdi.

Jessica, "Niye bir solucan çağırmak istesinler ki?" diye sordu.

Paul'ün zihnine korku, nefes gibi yayıldı; annesine sırtını dönmeye, başını kaldırıp kayalığın üst kısmına bakmaya kendini zorladı. "Şafaktan önce oraya çıkmanın bir yolunu bulsak iyi olur." Eliyle işaret etti. "Yanından geçtiğimiz o kazıklardan şurada da var."

Jessica, Paul'ün gösterdiği yere bakınca kazıkları gördü. Rüzgârla aşınmışlardı; çok yukarıdaki bir yarığa doğru uzanan dar bir kaya çıkıntısının gölgesini seçti.

"Kayalığa giden bir yolu işaret ediyorlar," dedi Paul. Çantasını sırtladı ve kaya çıkıntısının dibine gidip tırmanmaya başladı.

Jessica bir an soluklanıp gücünü topladıktan sonra Paul'ün peşinden gitti.

Kılavuz kazıkları takip ederek tırmandılar; sonunda karanlık bir yarığın dar girişine ulaştılar.

Paul başını içeri sokup o gölgeli mekâna baktı. Bastığı kaya çıkıntısı yarığın girişinde iyice daraldığından, dengesini korumakta zorlanıyordu; ama kendini yavaş ve tedbirli olmaya zorladı. Yarığın içinde karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Yarık yukarı doğru uzanıyor, açık tepesinden yıldızlar görünüyordu. Paul kulak kabarttı, ama olağandışı bir ses duymadı; kayan kumların hafif hışırtısını, bir böceğin vızıltısını, koşan küçük bir hayvanın pıtırtısını duydu sadece.

Bir ayağını içeri uzatıp yoklayınca, kumlu zeminin sert olduğunu fark etti. Yavaşça içeri girip, annesine peşinden gelmesini işaret etti. Annesini cüppesinin eteğinden tutup, içeri girmesine yardım etti.

Yukarıya, iki kaya çıkıntısının arasındaki yıldızlara baktılar. Paul yanında duran annesini hareket eden gri bir karaltı olarak görüyordu. "Işık yakmak riskli olmasaydı..." diye fısıldadı.

"Gözlerimizden başka duyu organlarımız da var," dedi Jessica.

Paul bir ayağını öne kaydırıp, vücut ağırlığını o bacağına aktardı; sonra diğer ayağını da öne uzatıp zemini yoklayınca, bir engelle karşılaştı. Ayağını kaldırdığında, bunun bir basamak olduğunu anladı; basamağa çıktı. Elini geriye uzatıp annesini cüppesinden çekerek, peşinden gelmesini istediğini belirtti.

Bir basamak daha.

Paul, "Tepeye kadar çıkıyor galiba," diye fısıldadı.

Jessica, *Alçak ve düzgün basamaklar,* diye düşündü. *Hiç şüphesiz insan işi.*

Basamakları ayak yordamıyla bularak, karaltı olarak gördüğü Paul'ü takip etti. Kaya duvarlar giderek daralıyordu; sonunda Jessica'nın omuzları neredeyse duvarlara sürtünmeye başladı. Basamaklar yirmi metre kadar uzunlukta, dar, düz zeminli bir geçitte son buluyordu; bu geçit ay ışığıyla aydınlanan alçak bir havzaya açılıyordu.

Paul havzanın kenarına varınca, "Ne güzel bir yer," diye fısıldadı.

Bir adım gerisinde duran Jessica ona içinden hak verdi; öylece bakakalmıştı.

Jessica bitkinliğine karşın, devridaimlerin sinir bozuculuğuna ve damıtıcı-giysisinin yol açtığı kısılı kalmışlık hissine karşın, duyduğu korkuya ve dinlenme ihtiyacına karşın havzanın büyüsüne kapılmıştı; gözlerini oradan alamıyordu.

Paul, "Bir masal diyarı gibi," diye fısıldadı.

Jessica başıyla onayladı.

Karşısında türlü türlü çöl bitkileri, çalılar, kaktüsler, ufak yaprak öbekleri vardı; ay ışığında titreşiyorlardı. Havzanın halka şeklindeki duvarının sol tarafı karanlık, sağ tarafı aydınlıktı.

"Burası bir Fremen mekânı olmalı," dedi Paul.

Jessica "Bu kadar çok çeşit bitkinin bir arada yaşayabilmesi için, onlarla ilgilenen birileri olmalı," diyerek ona katıldı. Damıtıcı-giysi tüpünün kapağını açıp biraz su içti. Boğazından geçen ılık, hafif kekremsi suyu hissediyordu. Birden kendini daha iyi hissetti. Tüpün kapağını kapatırken, arada sıkışan kum taneleri gıcırdadı.

Paul altlarında uzanan yuvarlak havzanın sağ tarafında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Aşağıya, duman çalılarıyla yabani otların arasındaki bir kayaya baktı; kumlarla kaplı olan bu kama şeklindeki kayanın üstünde hızla hareket eden küçük şeyler vardı.

Paul, "Fareler!" diye fısıldadı.

Fareler gölgelerin içine dalıp çıkıyordu.

Paul ile Jessica'nın önünden sessizce geçen bir şey, farelerin üstüne hızla süzüldü. Hafif bir cıyaklama ve kanat sesleri duyuldu. Hayalete benzeyen gri bir kuş, pençelerinde küçük, kara bir gölge taşıyarak havzanın üstünde yükselip uzaklaştı.

Jessica, *Böyle bir derse ihtiyacımız vardı,* diye düşündü.

Paul havzaya bakmayı sürdürüyordu. Derin bir nefes alınca, burnuna hafif keskin adaçayı kokusu geldi. O avcı kuşu çölün bir simgesi olarak görüyordu. O kuş, havzaya öyle derin bir sessizlik çökmesine yol açmıştı ki... saguarolarla dikenli çalıları aydınlatan süt mavisi ay ışığının sesi duyuluyordu sanki. Burada ışık hafifçe uğuldar gibiydi; Paul hiç bu kadar ahenkli bir müzik duymamıştı.

"Çadır kuracak bir yer bulsak iyi olur," dedi. "Yarın o solucanı çağıran Fremenleri arayabi–"

"Davetsiz misafirler Fremenleri bulduklarına genellikle pişman olur!"

Paul'ün sözünü kesen bu kalın erkek sesi, anın büyüsünü bozmuştu. Ses yukarıdan, sağ taraftan gelmişti.

Paul geri çekilip yarığın içine girmeye davranınca, aynı ses "Lütfen koşmayın, davetsiz misafirlerimiz," dedi. "Koşmanız vücut suyunuzun ziyan olmasından başka bir işe yaramaz.

Jessica, *Vücut suyumuzu istiyorlar!* diye düşündü. Kasları bitkinliğini yenerek, çaktırmadan alarma geçti. Sesin geldiği yönü saptarken, *Ne kadar sessiz! Geldiğini duymadım,* diye düşündü. O sesin sahibinin, konuşmadan önce sadece çölün doğal seslerini andıran, hafif sesler çıkardığını anladı.

Havzanın sol kenarından bir başkası konuştu: "Elini çabuk tut Stil. Sularını al da yola devam edelim. Şafağa çok az kaldı."

Acil durumlarla başa çıkmak konusunda annesi kadar eğitimli olmayan Paul yeteneklerini kullanmak yerine bir anlığına da olsa paniğe kapılıp kaçmaya çalıştığı için kendinden utandı. Kendini annesinden öğrendiklerini uygulamaya zorladı: Sırf rahat gibi görünme, gerçekten gevşe ve kaslarını herhangi bir yöne atılmaya hazırla.

Yine de korkuyor ve bunun sebebini biliyordu. Kör bir zamandaydı, önceden görmediği bir gelecekteydi... ve kalkansız vücutlarının suyunu almaktan başka bir şey düşünmeyen vahşi Fremenlerin arasına düşmüşlerdi.

Fremenlerin bu dinsel adaptasyonu, bugün "Evrenin Sütunları" olarak tanımladığımız şeyin temelidir; aramızda olan Vüzera Tevhidleri bize her türlü alameti, kanıtı ve kehaneti sunar. Bize Arrakis'in mistik sentezini getirirler; bu sentezin derin güzelliğinin sembolü, eski formlar üstüne kurulmuş, ama yeni uyanışın izini taşıyan etkileyici müzikleridir. "Yaşlı Adamın İlahisi"ni duyup da derinden etkilenmemiş kimse var mıdır?

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm çöl boyunca
Ev sahibine benzer seraplar titreşirken.
Zafere aç ve tehlikeye susamıştım,
El Kulab ufuklarında gezinirken.
Koskoca dağları ufalamasını izledim
Arayışını sürdüren, bana aç zamanın.
Ve serçelerin hızla yaklaştığını gördüm,
Saldıran kurtlardan bile daha ataktılar.
Kondular gençliğimin ağacına.
O sürüyü dallarımda hissettim
Yakaladılar beni pençeleriyle, gagalarıyla!

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor"

Adam bir kumulun üstünde sürünüyordu. Öğle güneşinin ışığında bir noktaydı. Üstünde yalnızca lime lime olmuş bir cüppe pelerin vardı; yırtık kısımlardaki teni güneş ışınlarına karşı savunmasızdı. Pelerinin başlığı yırtılmıştı, ama adam başına bir bez parçasını türban niyetine dolamıştı. Türbanın altından kum rengi saç tutamları çıkmıştı; seyrek sakalıyla kalın kaşları da aynı renkteydi. Masmavi gözlerinin altında,

kara bir lekenin izleri yanaklarına dek yayılmıştı. Bıyığı ve sakalının bir kısmının yassılaşmış olması, orada daha önce burnundan toplayıcı-keselerine dek uzanan bir damıtıcı-giysi tüpü olduğunu gösteriyordu.

Adam kumulun tepesinde durup yüzükoyun uzandı. Sırtında, kollarında ve bacaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. Yaralarına sarımtırak kumlar yapışmıştı. Ellerini yavaşça altına getirip kendini iterek ayağa kalktı; ayakta sallanmaya başladı. Bu neredeyse bilinçsiz hareket bile, bir zamanlar hareketlerini tamamen kontrol edebildiğinin göstergesiydi.

Boş ufka, "Ben Liet-Kynes'ım," dedi; sesinde eski gürlüğünden eser kalmamıştı. "İmparator Hazretleri'nin gezegenbilimcisiyim, Arrakis'in ekolojistiyim," diye fısıldadı. "Bu diyarın kâhyasıyım."

Sendeledi ve kumulun rüzgârüstü cephesine yanlamasına düştü. Parmaklarını dermansızca kuma batırdı.

Bu diyarın kâhyasıyım, diye düşündü.

Sayıklamakta olduğunun farkındaydı; kendini kuma gömmesi gerektiğinin de farkındaydı... kumun içi daha serindi. Ama yeraltında bir ham baharat kütlesi vardı; o kütlenin yoğun, tatlımsı kokusunu alabiliyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu diğer tüm Fremenlerden çok daha iyi biliyordu. O ham baharat kütlesinin kokusunu buradan alabiliyorsa, yeraltında gazlar birikmiş ve neredeyse basınçtan patlama noktasına gelmiş demekti. Buradan uzaklaşmalıydı.

Elleriyle kumları dermansızca tırmaladı.

Aklından net, belirgin bir düşünce geçti: *Bir gezegenin asıl serveti onun toprağında yatar; önemli olan, medeniyetin temel kaynağı olan tarımın nasıl uygulandığıdır.*

Uzun süredir tek bir şeye odaklanmış zihninin bundan kopamaması tuhaftı. Harkonnen askerleri onu burada susuz ve damıtıcı-giysisiz bırakmışlardı; susuzluktan ölmese bile bir solucan tarafından öldürüleceğini düşünmüşlerdi. Bu gayrişahsi gezegenin onu yavaş yavaş öldürmesi fikrini eğlenceli bulmuşlardı.

Harkonnenlar, Fremenleri öldürmekte hep zorlanmıştır, diye

düşündü. *Kolay ölmeyiz. Aslında çoktan ölmeliydim... birazdan öleceğim... ama gezegenbilimcilik kanıma işlemiş.*

"Ekolojinin en önemli işlevi sonuçların kavranmasıdır."

Bu ses onu sarstı, çünkü sahibini tanımıştı ve ölmüş olduğunu biliyordu. Burada kendisinden önceki gezegenbilimci olan babasının sesiydi... babası çok uzun zaman önce, Alçı Havzası'ndaki bir mağarada, göçük yüzünden ölmüştü.

"Başın fena halde belada evlat," dedi babası. "O Dük'ün oğluna yardım etmenin sonuçlarını bilmeliydin."

Kynes, *Deliriyorum,* diye düşündü.

Ses sağından gelir gibiydi. Kynes kuma yasladığı yüzünü o tarafa çevirip baktı... orada kumulun kavisli yüzeyiyle, parlak güneşin altında titreşen havadan başka bir şey yoktu.

"Bir sistemin içindeki canlı sayısı arttıkça, canlılara elverişli yerlerin sayısı da doğru orantılı olarak artar," dedi babası. Sesi bu kez sol taraftan, arkadan gelmişti.

Kynes, *Niye yer değiştirip duruyor?* diye kendine sordu. *Onu görmemi istemiyor mu?*

"Hayat, doğal ortamın hayatı sürdürme kapasitesini artırır," dedi babası. "Hayat, gerekli besinlerin daha kolay bulunmasını sağlar. Organizmadan organizmaya yapılan muazzam kimyasal transferler yoluyla, sisteme enerji katar."

Kynes, *Niye hep aynı konudan bahsedip duruyor?* diye kendine sordu. *Bunu daha on yaşıma gelmeden öğrenmiştim.*

Bu diyarın en vahşi yaratıkları olan, leş yiyici çöl şahinleri tepesinde turlamaya başladı. Kynes elinin yanından bir gölgenin geçtiğini görünce, başını kaldırıp yukarı baktı. Kuşlar grimsi mavi gökyüzündeki bulanık lekelerdi, çok yukarılarda salınan is lekeleriydi.

"Bizler genellemeciyiz," dedi babası. "Gezegensel boyuttaki sorunlar keskin hatlarla belirlenemez. Gezegenbilimcilik kes-yapıştır tarzı bir bilimdir."

Kynes, *Bana ne söylemeye çalışıyor?* diye merak etti. *Yaptıklarımın fark edemediğim bir sonucu mu oldu?*

Yanağını tekrar sıcak kuma yasladı; ham baharat gazlarının kokusunun altında yanık kaya kokusu vardı. Zihninin

mantıklı bir köşesinde bir düşünce şekillendi: *Tepemde leş yiyici kuşlar dolanıyor. Belki de Fremenlerim onları görüp, ne olduğuna bakmaya gelir.*

"Faal bir gezegenbilimcinin en önemli çalışma aracı insanlardır," dedi babası. "Halkı eğitmeli, ekoloji hakkında bilgilenmelerini sağlamalısın. Yepyeni bir ekolojik simgeler sistemi geliştirmemin sebebi bu."

Kynes, *Bana çocukluğumda söylediği şeyleri tekrarlıyor,* diye düşündü.

Serinlediğini hissetmeye başlamıştı, ama zihninin mantıklı kısmı şöyle diyordu: *Tepende güneş var. Damıtıcı-giysin yok ve terliyorsun; güneş seni yakıyor, vücut suyunu alıyor.*

Parmaklarını dermansızca kuma batırdı.

Bana bir damıtıcı-giysi bile bırakmadılar!

"Havadaki nemin varlığı, canlıların terlemesini azaltır," dedi babası.

Kynes, *Niye bariz gerçekleri tekrarlayıp duruyor?* diye merak etti.

Havanın nemli olduğunu... bu kumulun çimenlerle kaplı olduğunu... aşağıda bir yerlerde uzun bir kanâtın içinden su aktığını hayal etmeye çalıştı; açık havada akan suyu ancak kitaplardaki resimlerde görmüştü. Açık havada akan su... su kanalları... büyüme mevsiminde bir hektarlık alanı sulamak için beş bin metreküp su gerektiğini anımsadı.

"Arrakis'teki ilk hedefimiz çayırlar oluşturmak," dedi babası. "İşe mutasyon geçirmiş yoksullukotlarıyla başlayacağız. Nemi çayırlarda hapsedip, tepelerde ormanlar oluşturacağız; sonra da birkaç açık su birikintisi oluşturup -başta ufak olacaklar- etraflarına nem toplayıcı rüzgârkapanları yerleştireceğiz... böylece rüzgârın çaldığı nemi geri kazanabileceğiz. Sıcak ve nemli rüzgârlar oluşturmalıyız, ama rüzgârkapanlarını hep kullanmak zorunda kalacağız."

Kynes, *Bana hep ders verir,* diye düşündü. *Niye çenesini kapamıyor? Can çekişiyorum, görmüyor mu?*

"Şu an tam altında, çok derinlerde oluşan gaz kütlesinden uzaklaşmazsan sen de öleceksin," dedi babası. "Orada

olduğunu biliyorsun. Ham baharat gazlarının kokusunu alıyorsun. Küçük yaradanların sularının bir kısmını o baharat kütlesine salmaya başladığını biliyorsun."

Altında su olduğunu düşünmek çıldırtıcıydı. Kynes suyu hayal edebiliyordu... kayışımsı, yarı-bitki yarı-hayvan küçük yaradanlar tarafından gözenekli kaya katmanlarına salgılanıyordu... ince yarıklardan en temiz, en saf, ferahlatıcı sular akıyordu...

Bir ham baharat kütlesine!

Kynes derin bir soluk alıp, o yoğun ve tatlı kokuyu içine çekti. Koku iyice artmıştı.

Kynes yeri iterek dizlerinin üstünde doğruldu; bir kuşun çığlık attığını, hızla kanat çırptığını işitti.

Burada çöl baharatı var, diye düşündü. *Gündüz vakti bile etrafta mutlaka Fremenler olmalı. Kuşları görüp, ne olduğuna bakmaya gelirler.*

"Arazide hareket etmek hayvanlar için bir zorunluluktur,"

dedi babası. "Göçebe kabileler de aynı zorunluluk yüzünden hareket eder. Su, yiyecek ve minerallere duyulan fiziksel ihtiyaç, hareket hatlarını belirler. Şimdi bu hareketi kontrol edip kendi amaçlarımız için kullanmalıyız."

Kynes, "Kapa çeneni ihtiyar," diye mırıldandı.

"Arrakis'te, daha önce hiçbir gezegenin tamamında denenmemiş bir şeyi yapmalıyız," dedi babası. "İnsanoğlunu yapıcı bir ekolojik güç olarak kullanmalıyız... buraya uyum sağlayabilecek canlı türleri, bitkiler, hayvanlar, insanlar yerleştirmeliyiz; böylece su döngüsünü dönüştürüp, arazi yapısını değiştirebiliriz."

Kynes çatlak sesle, "Kapa çeneni!" diye haykırdı.

"Solucanlar ile baharat arasında bir ilişki olduğunu anlamamızı sağlayan ilk ipucu hareket hatlarıydı," dedi babası.

Kynes umutla, *Bir solucan,* diye düşündü. *Bu gaz kütlesi patlayınca mutlaka bir yaradan gelir. Ama yanımda kanca yok. Büyük bir yaradanın üstüne kancasız nasıl binebilirim ki?*

Acizlikten kaynaklanan öfkesi, zaten azalmış gücünü iyi-

ce tüketiyordu. Çok yakınında... yalnızca yüz metre kadar altında su vardı; bir solucanın geleceği de kesindi, ama Kynes'ın onu yüzeyde yakalayıp kullanma olanağı yoktu.

Kumda az önce hareket ederken açtığı alçak çukura yüzüstü devrildi; sol yanağında sıcak kumu hayal meyal hissetti.

"Arrakis'in doğal ortamı, yerel canlı türlerinin geçirdiği evrimlere göre şekillendi," dedi babası. "Herkes buradaki baharatla ilgilenirken, bitki örtüsüyle kaplı geniş alanların bulunmayışına rağmen havadaki nitrojen-oksijen-CO_2 dengesinin ideale yakın olmasına pek az kişinin şaşırması ne tuhaf. Bu gezegenin enerji küresi görülebilir ve anlaşılabilir; güçlükle de olsa anlaşılabilir. İçinde bir boşluk mu var? O zaman o boşlukta bir şeyler oluyor demektir. Bilimde pek çok şey açıklandıktan sonra basit görünür. O küçük yaradanların kumların altında olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu; görmeden çok önce biliyordum."

Kynes, "Ders vermeyi keser misin baba?" diye fısıldadı.

Yerde yatan elinin yanına bir şahin kondu. Kynes şahinin kanatlarını topladığını, başını yana eğip ona baktığını gördü. Gücünü toplayıp, şahine çatlak sesiyle bağırdı. Kuş iki adım geriye sıçradı, ama ona bakmayı sürdürdü.

"Şimdiye dek insanlar, üstünde yaşadıkları gezegenlerde hastalık etkisi gösterdiler," dedi babası. "Doğa, hastalıkları kendi sisteminde özümsemek için, ya etkilerini telafi edecek bir şeyler çıkarır ya da onları yok eder veya yalıtır."

Şahin başını eğdi ve kanatlarını açıp kapadı. Kynes'ın yerde yatan eline bakmaya başladı.

Kynes artık o yaratığa bağıracak gücü kalmadığını fark etti.

"Tarihsel bir sistem olan karşılıklı yağmalama ve gasp sistemi burada, Arrakis'te son buluyor," dedi babası. "İhtiyacın olan şeyleri, gelecek nesilleri düşünmeden, sonsuza dek çalmayı sürdüremezsin. Bir gezegenin fiziksel nitelikleri, ekonomik ve siyasi hayatına yansır. Bu yansımayı açıkça görebiliyoruz; yolumuz da belli."

Kynes, *Ders vermekten hiç vazgeçemedi,* diye düşündü. *Ders, ders, ders... hep ders.*

Şahin, Kynes'ın yerde yatan eline bir adım yaklaştı. Başını sağa sola çevirip, Kynes'ın çıplak tenini inceledi.

"Arrakis tek ürünlü bir gezegen," dedi babası. "Tek ürünlü. Bir egemen sınıfı besliyor; bu egemen sınıf, tarihteki diğer egemen sınıflar gibi yaşıyor... altındaysa onun artıklarıyla beslenen, yarı-insan yarı-köle bir kitle var. Bizi kitleler ve artıklar ilgilendiriyor. Bunlar kimsenin tahmin etmediği kadar değerli."

Kynes, "Seni dinlemiyorum baba," diye fısıldadı. "Defol git." *Civarda Fremenlerim olmalı,* diye düşündü. *Tepemdeki kuşları görmemiş olamazlar. Burada su olup olmadığına bakmaya geleceklerdir.*

"Arrakis'teki kitleler topraklarını suya kavuşturmak için uğraştığımızı bilecek," dedi babası. "Bunların çoğu, yapmaya niyetlendiğimiz şeylere yarı mistik bir açıdan bakacak elbette. Hatta çoğu, kısıtlayıcı kütle-oran sorununu kavrayamadıkları için, bol sulu başka bir gezegenden buraya su getireceğimizi sanabilir. Böyle sanmaları önemli değil; yeter ki bize inansınlar."

Kynes, *Şimdi kalkıp ona hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim,* diye düşündü. *Bana yardım edeceğine, kalkmış ders veriyor.*

Kuş, Kynes'ın eline bir adım daha yaklaştı. Yanına iki şahin daha indi.

"Kitlelerimizin din ve hukuku bir ve aynı olmalı," dedi babası. "İtaatsizlik günah sayılmalı, cezası dinsel olmalı. Böylece halk hem bize daha çok inanır, hem de daha cesur olur. Anlarsın ya, bizim için önemli olan bireylerin cesaretinden çok halkın cesareti."

Kynes, *Halkım bu en muhtaç anımda nerede?* diye düşündü. Tüm gücünü toplayıp, yerdeki elini en yakındaki şahine birkaç santim yaklaştırdı. Şahin geriye, arkadaşlarının arasına sıçradı; hepsi uçmaya hazırlandı.

"Zaman programımız doğal bir fenomen gibi görülmeye başlanacak," dedi babası. "Bir gezegendeki yaşam uçsuz bucaksız, çok sıkı dokunmuş bir kumaştır. Bitki ve hayvanlarda-

ki değişimler ilk başta bizim kontrol ettiğimiz doğal fiziksel güçler tarafından belirlenecek. Ama onlar değiştikçe, bizim getirdiğimiz değişiklikler bağımsız etkenler halini alacak... o zaman onlarla da uğraşmamız gerekecek. Ama unutma ki, yüzeysel enerjinin sadece yüzde üçünü kontrol etmemiz yeterli... tüm gezegeni kendine yeten bir sistem haline getirmek için bu kadarı yeter."

Kynes, *Niye bana yardım etmiyorsun?* diye merak etti. *Hep aynısın: Sana en çok ihtiyaç duyduğumda beni yüzüstü bırakıyorsun.* Başını babasının sesinin geldiği yöne çevirerek, o ihtiyarı bakışlarıyla kaçırtmak istedi. Ama kasları kımıldamayı reddetti.

Kynes şahinin harekete geçtiğini gördü. Şahin eline yaklaşıyordu; adımlarını ihtiyatla atarken, arkadaşları ilgisiz kalır gibi yapıyordu. Şahin, Kynes'ın eline yalnızca bir adım kala durdu.

Ansızın Kynes'ın zihni açıldı. Birden Arrakis'te babasının asla göremediği bir potansiyel gördü. Bu farklı yolun olasılıkları sel baskını gibi zihnine üşüştü.

"Halkının başına gelebilecek en korkunç şey, bir kahramanın eline düşmek olur," dedi babası.

Kynes, *Aklımı okuyor!* diye düşündü. *Neyse... okusun bakalım.*

Siyeç köylerime haber gönderildi bile, diye düşündü. *Onları kimse durduramaz. Eğer Dük'ün oğlu sağ ise, onu emrettiğim şekilde bulup koruyacaklardır. Kadını, annesini boş verebilirler... ama çocuğu kurtaracaklardır.*

Şahin bir adım daha atıp, Kynes'ın elini ısırabilecek kadar yaklaştı. Başını yana eğip, Kynes'ın su dolu etini inceledi. Birden dikelip başını kaldırdı ve bir çığlık attıktan sonra havaya sıçrayıp uçmaya başladı. Arkadaşları onu takip etti.

Kynes, *Geldiler!* diye düşündü. *Fremenlerim beni buldu!*

Sonra kumun gürlediğini işitti.

Bu sesi her Fremen bilir, solucanların ya da diğer çöl canlılarının seslerinden hemen ayırt edebilirdi. Kynes'ın altında bir yerlerdeki ham baharat kütlesi, küçük yaradanlardan ye-

terince su ve organik madde toplamış, büyümesinin kritik safhasına ulaşmıştı. Kumun içinde dev bir karbondioksit kabarcığı oluşuyordu; giderek büyüyen bu kabarcığın ortasında bir toz girdabı vardı. Kumun içindekileri yukarı çıkarıp, üstündekileri aşağı çekecekti.

Kynes'ın tepesinde turlayan şahinler acizce, öfkeyle çığlık atıyordu. Olup bitenin farkındaydılar. Neler olduğunu her çöl yaratığı anlayabilirdi.

Kynes, *Ben de bir çöl yaratığıyım,* diye düşündü. *Beni görüyor musun baba? Ben bir çöl yaratığıyım.*

Altında büyüyen kabarcığın onu yükselttiğini hissetti... kabarcığın patladığını ve toz girdabının onu içine, aşağıdaki serin karanlığa çektiğini hissetti. O nemli serinlik ona bir an müthiş bir rahatlık hissi verdi. Sonra, gezegen tarafından öldürülürken, bir şeyin farkına vardı: Babası ve diğer tüm bilim insanları yanılmıştı. Evrendeki en güçlü ve kalıcı ilkeler, tesadüfler ve hatalardı.

Bunu şahinler bile biliyordu.

Kehanetler ve önseziler, yanıtlanmamış sorular karşısında nasıl sınanabilir? Şunu düşünün: Gelecek önceden bildirildiğinde, bunun ne kadarı "dalga formu"nun (Muad'Dib gördüğü, geleceğe dair görüntülere böyle derdi) önceden görülmesi ve ne kadarı kâhinin geleceği kehanetine uyacak şekilde biçimlendirmesidir? Peki ya kehanet eyleminin içindeki ahenk? Kâhin geleceği görür mü, yoksa zayıf bir hat, çatlak veya yarık bulup onu sözleri veya kararlarıyla -bir elmas kesicinin elindeki mücevheri tek bir bıçak darbesiyle parçalaması gibi- parçalar mı?

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib Üzerine Kişisel Düşünceler"

Gecenin içinden seslenen adam, "Sularını al," demişti. Paul korkusuyla mücadele edip annesine baktı. Eğitimli gözleri annesinin savaşa hazır olduğunu, kaslarının kırbaç gibi gerildiğini fark etti.

Yukarıdan gelen ses, "Sizi kontrolsüz bir şekilde öldürmek zorunda kalırsak üzülürüz," dedi.

Jessica, *Bu bizimle ilk konuşan adamın sesi,* diye düşündü. *En az iki kişiler... biri sağımızda, biri solumuzda.*

"Cignoro hrobosa sukares hin mange la pıçavagas doi me kamavas na beslas lele pal hrobas!"

Sağ taraftaki adam havzanın diğer tarafına sesleniyordu.

Paul adamın söylediklerinden bir şey anlamasa da, Bene Gesserit eğitimi almış Jessica bu dili tanıdı. Kadim av dillerinden biri olan Çakobsa'ydı; tepelerindeki adam, belki de bunların aradıkları yabancılar olduğunu söylüyordu.

Bir sessizlik oldu; tam o sırada ikinci ay -soluk fildişi mavisiydi- havzayı çevreleyen kayaların üstünden yükselip ışık saçtı.

Kayalardan, hem tepeden hem de her iki taraftan ayak sesleri geldi; ay ışığında karanlık şekiller hareket ediyordu. Gölgelerin arasından birçok kişi geçiyordu.

Paul dehşetle, *Koca bir birlik!* diye düşündü.

Alacalı cüppe giymiş, iri yarı bir adam Jessica'nın karşısına geçti. Rahat konuşabilmek için damıtıcı-giysisinin ağızlığını çıkarmıştı; yandan vuran ay ışığında, gür sakallı olduğu görülüyordu... ama kukuletası, yüzünü ve gözlerini gizliyordu.

"Kimsiniz... in misiniz cin misiniz?" diye sordu.

Adamın sesindeki şakacı tonu duyan Jessica biraz umutlandı. Bu bir kumandanın sesiydi; gecenin içinde ilk duyduklarında onları irkilten sesti.

"İnsansınız galiba," dedi adam.

Jessica adamın cüppesinin altında gizli olan bıçağı görmekten çok hissediyordu. Kalkansız olmaları ne kötüydü.

Adam, "Konuşabiliyor musunuz peki?" diye sordu.

Jessica hareketlerine ve sesine, soylulara özgü küstah havayı katmaya odaklandı. Hemen cevap vermesi gerekiyordu, ama adamın sesini yeterince duyamadığından henüz analiz edememişti; onun hangi kültüre ait olduğunu, zayıf yönlerinin neler olduğunu bilmiyordu.

Sert bir sesle, "Gecenin içinden haydut gibi çıkanlar kim?" diye sordu.

Kukuletası yüzünü gizleyen adam birden kasıldı, sonra da yavaşça gevşedi. Kendine hâkim olmayı iyi beceriyordu.

Paul annesinden uzaklaştı; böylece hem iki farklı hedef teşkil edip hem de eylem sahalarını genişletebilirlerdi.

Paul hareket edince, kukuletalı adam başını çevirip ona baktı; yüzünün bir kısmı ay ışığıyla aydınlandı. Jessica onun sivri burnunu, parlak gözünü -kapkara ve aksızdı-, kalın kaşını ve yukarı kıvrık bıyığını gördü.

"Sevimli bir ufaklık," dedi adam. "Harkonnenlardan kaçıyorsanız, belki bize sığınabilirsiniz. Ne dersin evlat?"

Paul'ün zihninden olasılıklar geçti: *Numara mı yapıyor? Doğru mu söylüyor?* Çabuk karar vermesi gerekiyordu.

"Niye kaçaklara kucak açmak isteyesiniz ki?" diye sordu.

İri yarı adam, "Şuna bak, büyümüş de küçülmüş," dedi. "Pekâlâ genç veli, sorunu yanıtlayayım; ben Harkonnenlara fey, yani su vergisi ödemeyen biriyim. Bu yüzden de kaçaklara kucak açabilirim."

Paul, *Kim olduğumuzu biliyor,* diye düşündü. *Bir şeyler gizlediği sesinden belli.*

İri yarı adam, "Adım Stilgar, Fremenim," dedi. "Bu dilini çözer mi evlat?"

Paul, *Aynı ses,* diye düşündü. Karargâh toplantısına gelen adamdı bu, Harkonnenların öldürdüğü arkadaşının cesedini arayan adamdı.

"Seni tanıyorum Stilgar," dedi Paul. "Arkadaşının suyunu almak için babamın toplantısına geldiğinde oradaydım. Giderken de yanına babamın adamlarından birini, Duncan Idaho'yu almıştın... bir arkadaş takası olmuştu."

"Idaho bizi terk edip Dük'ünün yanına döndü," dedi Stilgar.

Adamın sesinde hafif bir tiksinti sezen Jessica kendini saldırıya karşı hazırladı.

Tepedeki kayalardan bir adam seslendi: "Zaman harcıyoruz Stil."

Stilgar, "Bu Dük'ün oğlu," diye bağırdı. "Liet'in bulmamızı istediği çocuk."

"Ama... sonuçta bir çocuk Stil."

"Dük adam gibi adamdı, bu delikanlı da gümleyici kullandı," dedi Stilgar. "Şeyh Hulud'un toprağından cesurca geçti."

Jessica, Stilgar'ın artık kendisiyle ilgilenmediğini anlamıştı. Yoksa adam onun hakkında kararını vermiş miydi?

Yukarıdan gelen ses, "Sınama yapmaya vaktimiz yok," diye itiraz etti.

"Ama o Lisanü'l-Gayb olabilir," dedi Stilgar.

Jessica, *Bir alamet bekliyor!* diye düşündü.

Yukarıdan gelen ses, "Peki ya kadın?" diye sordu.

Jessica kendini tekrar saldırıya karşı hazırladı. Yukarıdan gelen seste ölüm tehdidi vardı.

"Evet, kadın," dedi Stilgar. "Ve suyu."

Kayalardan gelen ses, "Kanunu biliyorsun," dedi; "çölde yaşayamayan..."

"Sus," dedi Stilgar. "O eskidendi."

Kayalardan gelen ses, "Liet bunu da mı emretti?" diye sordu.

"Silagonun sesini duydun Jamis," dedi Stilgar. "Niye üstüme geliyorsun?"

Jessica, *Silago!* diye düşündü. Bu ipucu pek çok şeyi kavramasını sağlamıştı: İlim ve Fıkıh dilinde silago yarasa (küçük bir uçan memeli) demekti. Silagonun sesi: Demek ki Paul ile kendisini bir distrans mesajı sayesinde bulmuşlardı.

Yukarıdan gelen ses, "Sana görevlerini anımsatıyorum o kadar, dostum Stilgar," dedi.

"Benim görevim kabilemi güçlendirmek," dedi Stilgar. "Başka görevim yok. Bunu kimsenin anımsatmasına da ihtiyacım yok. Bu çocuk-adam ilgimi çekiyor. Dolgun etli. Bol suyla beslenmiş. Güneş babadan uzakta yaşamış. Onda İbad gözleri yok. Ama panlarda yaşayanlar gibi güçsüz de değil; sözlerinden ve tavırlarından anlaşılıyor bu. Babası da güçsüz değildi. Bu nasıl olabilir?"

Kayalardan gelen ses, "Burada bütün gece durup da bunu tartışamayız," dedi. "Eğer bir devriye..."

"Jamis, son kez söylüyorum, sus," dedi Stilgar.

Yukarıdaki adam sustu; ama Jessica onun hareket ettiğini, bir yarığın üstünden atlayıp sol taraftan havzaya indiğini işitti.

"Silagonun sesi, siz ikinizi kurtarmanın hayırlı bir iş olabileceğini söyledi," dedi Stilgar. "Bu çocuk-adamı kurtarmanın iyi olabileceğini görüyorum; o daha genç... eğitilebilir. Peki ya sen kadın?" Jessica'ya baktı.

Jessica, *Sesini ve tarzını artık çözdüm,* diye düşündü. *Onu tek bir sözümle kontrolüm altına alabilirim, ama o güçlü bir adam... hür iradesiyle bize çok daha faydalı olur. Bakalım, göreceğiz.*

"Ben bu çocuğun annesiyim," dedi Jessica. "Onda takdir ettiğin güç, kısmen benim verdiğim eğitimin eseridir."

"Kadınların gücü sınırsız olabilir," dedi Stilgar. "Rahibe Analarınki sınırsızdır mesela. Sen Rahibe Ana mısın?"

Jessica gerçeği söyledi: "Hayır."

"Çölde yaşama eğitimi aldın mı?"

"Hayır, ama verebileceğim eğitimi pek çok kişi değerli bulur."

"Bizim değer verdiğimiz şeyler farklıdır," dedi Stilgar.

"Herkesin fikri kendine," dedi Jessica.

"Mantıklı olman iyi," dedi Stilgar. "Burada durup seni sınamakla vakit harcayamayız kadın. Anlıyor musun? Yanımızda olup bizi rahatsız etmeni istemiyoruz. Çocuk-adamı, oğlunu yanıma alacağım; onu koruyup besleyecek, kabilemin himayesine alacağım. Sana gelince kadın... bunun şahsi bir mesele olmadığını anlıyorsun, değil mi? Bu İstislah yasası... çoğunluğun iyiliği önemli. Bu kadarı yeterli değil mi?"

Paul yarım adım öne çıktı. "Sen ne demek istiyorsun?"

Stilgar göz ucuyla Paul'e baksa da dikkatini Jessica'dan ayırmadı. "Burada yaşamayı çocukken öğrenmeye başlamazsan, bütün kabilenin felaketine sebep olabilirsin. Kanun böyle, bu yüzden..."

Jessica'nın harekete geçmesi, bayılıyormuş gibi yapmasıyla başladı. Güçsüz bir yabancıdan beklenecek bir şeydi bu, dolayısıyla da hasmının tepkilerini yavaşlatacağı kesindi. Bilinen bir şeyin aslında bilinmeyen bir şey olduğunu anlamak için bir saniye geçmesi gerekir. Jessica adamın saldırmak için sağ omzunu indirip cüppesinin altından silahını çıkardığını görünce yana kaydı. Dönüp kolunu uzatırken, cüppeleri birbirine karıştı; bir an sonra Jessica sırtını bir kayaya yaslamıştı, önünde sımsıkı tuttuğu adam da aciz kalmıştı.

Paul annesinin harekete geçmesiyle birlikte hemen iki adım geri çekilmişti. Annesi Stilgar'a saldırınca da gölgelerin arasına koştu. Karşısına sakallı, eli silahlı bir adam dikildi; adam biraz eğilerek saldırıya geçti. Paul elini dümdüz tutarak adamın önce göğüs kemiğine, hemen ardından da yana çekilip elinin kenarıyla ensesine vurdu; yere düşen adamın elinden silahını aldı.

Sonra gölgelerin içine dalıp kayalara tırmanmaya başladı; silahı belindeki kuşağa takmıştı. Silahın şekli tanıdık olmasa da, ne olduğunu anlamıştı... mermi fırlatan bir silahtı; burada kalkan kullanılmadığının bir başka göstergesiydi.

Anneme ve Stilgar denen adama odaklanacaklar. Annem Stilgar ile başa çıkabilir. Ben yukarı çıkıp, onları görebileceğim güvenli bir yer bulmalıyım; onları oradan tehdit ederek, anneme kaçma fırsatı verebilirim.

Havzada tabancaların çekilen horozlarının sesleri duyuldu. Paul'ün etrafında mermiler uçuşmaya, kayalardan sekmeye başladı. Bunlardan biri cüppesini deldi. Paul bir kayanın arkasına sığınınca, karşısında yukarı doğru uzanan dar bir yarık buldu. Yarığın bir duvarına sırtını, diğerine de ayaklarını dayayarak yavaş yavaş, olabildiğince sessizce yukarı çıkmaya başladı.

Stilgar'ın gür sesiyle haykırdığını işitti: "Geri çekilin, solucan kafalı bitler! Yaklaşırsanız boynumu kıracak!"

Havzadan bir ses yükseldi: "Çocuk kaçtı Stil. Ne yapaca–"

"Kaçar tabii, seni kum beyinli... Ahhh! Yavaş be kadın!"

"Onlara söyle, oğlumun peşini bıraksınlar," dedi Jessica.

"Bıraktılar zaten kadın. Çocuk kaçtı işte... istediğin oldu. Yeryüzünün yüce tanrıları adına! Bir sırrî ve savaşçı olduğunu niye söylemedin kadın?"

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle," dedi Jessica. "Havzaya inmelerini söyle; insinler ki onları görebileyim... kaç kişi olduklarını biliyorum inan."

Bu çok kritik bir an, diye düşündü. *Ama Stilgar düşündüğüm kadar akıllıysa, kurtulma şansımız olabilir.*

Santim santim tırmanan Paul dar bir kaya çıkıntısına ulaştı; orada dinlenirken aşağıdaki havzaya baktı. Stilgar'ın sesini duydu.

"Peki ya reddedersem? O zaman ne... Ahhh! Bıraksana be kadın! Sana zarar vermeyeceğiz. Yüce tanrılar adına! En güçlümüze bunu yapabiliyorsan, ağırlığınca suyun on misli değerindesin demektir."

Jessica, *Sıra mantık sınavında,* diye düşündü. "Lisanü'l-Gayb demiştin."

"Siz ikiniz efsanede bahsedilen kişiler olabilirsiniz, ama buna inanmam için sınanmanız gerekiyor," dedi Stilgar. "Henüz bildiğim tek şey, buraya o salak Dük'ünüzle gelip... Ahhh! Bana bak kadın! Beni öldürsen de umurumda değil! Dük onurlu ve cesur bir adamdı; ama buraya gelmesi, göz göre göre Harkonnenların tuzağına düşmesi salaklıktı!"

Sessizlik.

Sonra Jessica konuştu: "Başka seçeneği yoktu, ama bunu tartışmayacağız. Şimdi şu çalının arkasındaki adamına söyle de silahını indirsin; yoksa önce seni, sonra da onu gebertirim."

Stilgar, "Sen, oradaki!" diye gürledi. "Kadının dediğini yap!"

"Ama Stil..."

"Kadının dediğini yap dedim... solucan suratlı, kum beyinli kertenkele boku seni! Dediğini yap, yoksa seni parçalamasına bizzat yardım ederim! Bu kadının ne kadar değerli olduğunu görmüyor musun?"

Çalının ardında kısmen gizlenen adam ayağa kalkıp silahını indirdi.

"Dediğini yaptı," dedi Stilgar.

"Şimdi, benden ne istediğini adamlarına net bir dille açıkla," dedi Jessica. "Kanı kaynayan bir delikanlının aptalca bir hata yapmasını istemiyorum."

"Köy ve kasabalara girerken, pan ve graben halkının arasına karışırken ırkımızı gizlemek zorunda kalıyoruz," dedi Stilgar. "Silah taşıyamıyoruz, çünkü billurbıçaklar kutsaldır. Ama sen kadın... sende sırrî savaş yeteneği var. Bu yetenekten bahsedildiğini duymuştuk... çoğumuz da inanmıyordu; ama insan gözüyle gördüğüne inanır. Sen silahlı bir Fremen'i yendin. Böyle bir silah, hiçbir üst aramasında bulunamaz."

Havzadaki adamlar, Stilgar'ın ne demek istediğini anlayınca kıpırdanmaya başladılar.

"Peki ya size bu... sırrî yöntemini öğretmeyi kabul edersem?"

"Oğlunun yanı sıra seni de himayeme alırım."

"Sözünü tutacağını nereden bilelim?"

Stilgar biraz sinirli konuştu: "Bak kadın, biz yazılı anlaşma filan yapmayız. Akşam söz verip, sabah sözümüzden dönmeyiz. Laf ağızdan çıktı mı, anlaşma yapılmış demektir. Halkımın lideri olarak sana söz veriyorum. Bize bu sırrî yöntemini öğretirsen, bizimle istediğin kadar kalabilirsin. Suyun suyumuza karışır."

Jessica, "Tüm Fremenler adına konuşabilir misin?" diye sordu.

"İleride belki. Ama şimdilik sadece Liet kardeşim tüm Fremenler adına konuşabilir. Şu an sana sadece gizlilik vaat edebilirim. Halkım diğer siyeçlere sizden bahsetmeyecek. Harkonnenlar Dune'a geri döndü... Dük'ün öldü. Siz ikinizin de büyük bir fırtınada öldüğünüz sanılıyor. Avcı ölmüş avın peşinden koşmaz."

Jessica, *Haklı,* diye düşündü. *Ama bu insanların iletişim olanakları çok fazla. Biri mesaj gönderebilir.*

"Başımıza ödül konmuştur herhalde," dedi.

Stilgar sustu. Jessica neredeyse onun aklını okuyabiliyordu; ellerinin altında adamın kımıldayan kaslarını hissediyordu.

Stilgar bir süre sonra konuştu: "Bir kez daha söylüyorum: Sana kabilem adına söz verdim. Halkım bizim için ne kadar değerli olduğunu artık biliyor. Harkonnenlar bize ne verebilir ki? Özgürlüğümüzü mü? Hah! Hayır, sen takvâsın; bizim için, Harkonnenların depolarındaki tüm baharattan daha değerlisin."

"Öyleyse size dövüş stilimi öğreteceğim," dedi Jessica; ayindeymiş gibi konuştuğunu fark etti.

"Artık beni serbest bırakacak mısın?"

"Tamam," dedi Jessica. Stilgar'ı bıraktı; sonra da yana çekilip, havzadaki adamların görebileceği şekilde öne çıktı. *Bu*

meşed sınavıydı, diye düşündü. *Ama ben ölsem bile, Paul Fremenler hakkında bilgilenmeli.*

Paul gergin sessizlikte, annesini daha iyi görebilmek için biraz öne eğildi. O sırada yukarıdan bir soluk sesi geldi... ama ses hemen kesildi; Paul başını kaldırınca tepesinde, yıldızlı gökyüzünün altında karanlık bir şekil gördü.

Havzadan Stilgar'ın sesi yükseldi: "Sen, yukarıdaki! Çocuğun peşini bırak. Birazdan kendiliğinden iner zaten."

Paul'ün tepesinden, karanlıktan genç bir kız ya da erkeğin sesi geldi: "Ama Stil, fazla uzakta ola–"

"Peşini bırak dedim Chani! Kertenkelenin dölü!"

Paul'ün tepesinden bir fısıltı geldi: "Bana kertenkelenin dölü dersin ha!" Ama gölge geri çekilip gözden kayboldu.

Stilgar, "Hepiniz buraya gelin," diye seslendi. Jessica'ya döndü. "Şimdi sıra sende... anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getireceğini nasıl kanıtlayacaksın? Belgelerle, beş para etmez sözleşmelerle yaşamaya alışık olan sensin..."

"Biz Bene Gesseritler de tıpkı sizler gibi sözümüze sadığızdır."

Adamlar donup kaldı, sonra da hep bir ağızdan fısıldaşmaya başladı: "Bene Gesserit cadısıymış!"

Paul ele geçirdiği silahı belinden çekip Stilgar'a doğrulttu, ama Stilgar ile adamları hiç kımıldamadan Jessica'ya bakmayı sürdürdü.

"Efsane gerçekleşiyor," dedi biri.

"Shadout Mapes senin hakkında verdiği raporda bunu söylemişti," dedi Stilgar. "Ama bu kadar önemli bir şey mutlaka sınanmalı. Efsanede, bizi cennete götürecek çocuğun annesinin Bene Gesserit olacağı söylenir; eğer sen oysan..." Omuz silkti.

Jessica iç geçirdi. *Missionaria Protectiva'mız bu cehennem çukurunun bile her tarafına dinsel emniyet supapları yerleştirmiş demek,* diye düşündü. *Neyse... sonuçta işimize yarayacak; amaç da buydu zaten.*

"Size efsaneyi anlatan kâhin kadın, onu kerâmet ve i'câz

yoluyla, mucizeyle ve taklit edilemez kehanetle sundu. Bunu biliyorum. Bir alamet görmek ister misiniz?"

Stilgar'ın kabaran burun delikleri ay ışığında parıldadı. "Ayin yapmanı bekleyemeyiz," diye fısıldadı.

Jessica, Kynes'ın acil kaçış planı hazırlarken gösterdiği bir haritayı hatırladı. Bu çok eskiden olmuş gibi geliyordu şimdi. Haritadaki, "Tabr Siyeçi" diye bir yerin yanına "Stilgar" diye not düşülmüştü.

"Tabr Siyeçi'ne gittiğimizde olabilir," dedi.

Stilgar bunu duyunca sarsıldı; Jessica, *Ne numaralarımız var, bir bilse!* diye düşündü. *Missionaria Protectiva'nın buraya gönderdiği Bene Gesserit çok iyiymiş. Bu Fremenleri bize inanmaya ne güzel hazırlamış.*

Stilgar huzursuzca kıpırdandı. "Artık gitmeliyiz."

Jessica başıyla onayladı; böylece yola çıkmalarına izin verdiğini Stilgar'a göstermiş oluyordu.

Stilgar başını kaldırıp, Paul'ün üstünde çömeldiği kaya çıkıntısına doğru baktı. "Artık inebilirsin evlat." Sonra tekrar Jessica'ya dönüp, özür dilercesine konuştu: "Oğlun tırmanırken inanılmayacak kadar çok ses çıkardı. Öğrenmesi gereken çok şey var, yoksa hepimizin hayatını tehlikeye atar; ama daha genç."

"Birbirimize öğreteceğimiz çok şey var kuşkusuz," dedi Jessica. "Bu arada, baygın adamınla ilgilensen iyi olur. Gürültücü oğlum adamının silahını alırken biraz fazla sert davrandı."

Stilgar öyle hızlı döndü ki, kukuletası geriye düştü. "Nerede?"

"Şu çalıların ardında." Jessica eliyle gösterdi.

Stilgar adamlarından ikisine dokundu. "Gidip bakın." Adamlarını saydı. "Jamis yok." Jessica'ya döndü. "Demek oğlun bile sırrî yöntemini biliyor."

"Bu arada, oğlumun sözünü dinlemediğini, yerinden kımıldamadığını fark etmişsindir," dedi Jessica.

Stilgar'ın gönderdiği iki adam, aralarında üçüncü bir adamı taşıyarak döndüler; bu üçüncü adam sendeliyor, de-

rin derin soluyordu. Stilgar onlara göz attıktan sonra tekrar Jessica'ya döndü. "Demek oğlun sadece senden emir alıyor ha? Güzel. Disiplin nedir biliyor desene."

"Paul, aşağı gelebilirsin," dedi Jessica.

Paul ayağa kalkıp yarıktan dışarı, ay ışığına çıkarken Fremen silahını kuşağına sıkıştırdı. Tam dönerken, kayanın üstünde biri doğruldu.

Paul gri taşlardan yansıyan ay ışığında cüppeli, ufak tefek bir Fremen gördü... yüzü kukuletasının gölgesinde kalan bu kişi, Paul'e bakıyordu; cüppesinin bir kıvrımından çıkan mermili silah namlusunu Paul'e doğrultmuştu.

"Adım Chani; Liet'in kızıyım."

Sesi canlı, neşeliydi.

"Arkadaşlarıma zarar vermene izin vermezdim," dedi kız.

Paul yutkundu. Karşısındaki kız başını çevirince, yüzü ortaya çıktı; ince hatlıydı, gözleri kapkara görünüyordu. Paul'ün daha önce, geleceğe dair ilk rüyalarında defalarca gördüğü, tanıdık bir yüzdü bu; şaşıran Paul kalakaldı. Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'a rüyasında gördüğü bu yüzü tasvir ettiğini ve öfkeyle, "Onunla tanışacağım," dediğini hatırladı.

O kız sonunda karşısındaydı işte, ama tanışmaları beklediği gibi olmamıştı.

"Kızgın bir Şeyh Hulud kadar ses çıkardın," dedi kız. "Buraya tırmanmak için de en zor yolu seçtin. Beni takip et; aşağı inmenin daha kolay bir yolunu göstereyim."

Paul yarıktan tamamen çıkıp kızın peşine düştü; engebeli kayalıklarda ilerleyen kızın cüppesi dalgalanıyordu. Kayaların üstünde ceylan gibi seke seke koşuyordu. Paul yüzünün kızardığını hissetti; havanın karanlık olmasına şükretti.

O kız! Kaderin dokunuşu gibiydi. Paul bir dalgaya kapıldığını hissediyordu; içi coşkuyla dolmuştu.

Sonunda havzaya, Fremenlerin arasına indiler.

Jessica, Paul'e bakıp hafifçe gülümsedi, ama Stilgar'a hitap etti: "Birbirimize çok şey öğreteceğiz," dedi. "Şiddet kullanmamız seni ve adamlarını kızdırmamıştır umarım. Bu... ge-

rekli gibi görünüyordu. Bir... hata yapmak üzereydiniz."

"Hatadan döndürülmek, cennetten gelen bir armağandır," dedi Stilgar. Sol elini kendi dudaklarına dokundurdu, diğer eliyle de Paul'ün belindeki silahı alıp bir adamına fırlattı. "Bir maula tabancasına sahip olmak istiyorsan, bunu hak etmelisin evlat."

Paul tam konuşacakken vazgeçti; annesinin bir sözünü hatırlamıştı: "Başlangıçlar öyle kritik anlardır ki."

"Oğlumda ihtiyacı olan bütün silahlar var zaten," dedi Jessica. Stilgar'a dik dik bakarak, onu Paul'ün tabancayı nasıl ele geçirdiğini anımsamaya zorladı.

Stilgar, Paul'ün yendiği adama, Jamis'e baktı. Adam bir kenarda başını eğmiş duruyor, hâlâ derin derin soluyordu. "Başa çıkılması zor bir kadınsın," dedi Stilgar. Sol elini bir adamına uzatıp parmaklarını şıklattı. "Kuşti bakka te."

Jessica, *Yine Çakobsa dili,* diye düşündü.

Adam Stilgar'ın eline kare şeklinde iki tülbent parçası bıraktı. Stilgar bunlardan birini Jessica'nın boynuna, kukuletasının altından bağladı; ikincisini de aynı şekilde Paul'ün boynuna bağladı.

"Artık bekka mendili taşıyorsunuz," dedi. "Böylece birbirimizden ayrılsak bile Stilgar'ın siyeçinden olduğunuz anlaşılacak. Silahlardan ise başka zaman bahsederiz."

Adamlarının arasında gezinip onları teftiş etmeye başladı; Paul'ün fremkitini adamlardan birine, taşıması için verdi.

Jessica, *Bekka,* diye düşündü. Bu dinsel terimi biliyordu: Bekka, ağlayan demekti. Bu mendillerin sembolizminin grubu bir arada tuttuğunu hissediyordu. *Niye ağlamak onları bir arada tutuyor?*

Stilgar, Paul'ü utandırmış genç kızın yanına gidip "Chani, bu çocuk-adamı himayene al," dedi. "Onu beladan uzak tut."

Chani, Paul'ün koluna dokundu. "Gel bakalım çocuk-adam."

Paul öfkesini bastırarak konuştu: "Adım Paul. Lafına..."

"Sana bir isim vereceğiz evlat; mihnet vaktinde, akıl sınavında," dedi Stilgar.

Jessica, *Akıl sınavı,* diye düşündü. Paul'ün statüsünün yükselmesi arzusu, ona diğer tüm kaygılarını bir anda unutturdu. "Oğlum gomcebbârla sınandı!" diye haykırdı.

Sessizlik oldu... Jessica hedefi on ikiden vurduğunu biliyordu.

"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var," dedi Stilgar. "Ama burada fazla oyalandık. Güneş doğduğunda açık havada olmamalıyız." Paul'ün bayılttığı adamın yanına gitti. "Jamis, yürüyebilecek misin?"

Adam, "Gafil avlandım, o kadar," diye homurdandı. "Şansı vardı. Yürüyebilirim."

"Şansla alakası yoktu," dedi Stilgar. "Çocuğun güvenliğinden Chani ile birlikte sen sorumlu olacaksın Jamis. Bu insanlar benim himayemde."

Jessica, Jamis denen adama baktı. Kayaların üstünden Stilgar ile tartışan adamdı bu. Sesinde ölüm tehdidi olan adamdı. Ama Stilgar, Jessica'nın oğlunu bu adama emanet etmeyi seçmişti.

Stilgar adamlarını süzdükten sonra, ikisine öne çıkmalarını işaret etti. "Larus, Farrukh... siz ikiniz izlerimizi silin. Arkamızda hiç iz kalmasın. Çok dikkatli olun... yanımızda eğitimsiz iki kişi var." Dönüp elini kaldırarak havzanın diğer ucunu gösterdi. "Sıraya girin... iki yana gözcüler geçsin; yola çıkıyoruz. Şafaktan önce Sırtlar Mağarası'nda olmalıyız."

Jessica, Stilgar'ın yanında yürümeye başlarken gruptakileri saydı. Kırk Fremen vardı... Paul ve kendisiyle birlikte toplam kırk iki kişi. *Asker gibi hareket ediyorlar... Chani denen şu kız bile,* diye düşündü.

Paul sırada Chani'nin arkasına geçti. O kız tarafından yakalanmanın yol açtığı kötü hissi bastırmıştı. Annesinin "Oğlum gomcebbârla sınandı!" diye haykırmasıyla birlikte içinde canlanan anılara odaklanmıştı. Eli çektiği acının anısıyla karıncalanıyordu.

Chani, "Adımlarına dikkat et," diye fısıldadı. "Çalılara sürtünme, yoksa iz kalır."

Paul yutkundu... başıyla onayladı.

Askerlerin seslerine kulak kabartan Jessica sadece kendisiyle Paul'ün ayak seslerini duyunca şaşırdı. Kırk kişi yürüyordu, ama havzanın doğal seslerinden başka ses duyulmuyordu; hayalet gemiler gibiydiler, cüppeleri gölgelerin içinde dalgalanıyordu. Hedefleri Tabr Siyeçi'ydi... Stilgar'ın siyeçi.

Jessica bu sözcüğü zihninde evirip çevirdi: siyeç. Çakobsa dilinden bir sözcüktü; o çok eski avcı dilinden günümüze dek, değişmeden kalmıştı. Siyeç: tehlike esnasında buluşma yeri. Jessica az önce yaşadığı gerilimden sonra, bu sözcüğün ve o dilin derin anlamlarını yeni kavramaya başlıyordu.

"Tempomuz iyi," dedi Stilgar. "Şeyh Hulud'un izniyle, Sırtlar Mağarası'na şafaktan önce varırız."

Jessica başını sallamakla yetindi; sırf irade gücüyle ve... hissettiği mutluluk sayesinde (bunu kendine itiraf etti) ayakta durduğunun farkında olduğundan, gücünü idareli harcıyordu. Bu askerlerin ne kadar değerli olduğunu, onlar sayesinde Fremen kültürü hakkında ne çok şey öğrendiğini düşündü.

Hepsi asker... askeri eğitim almış, tamamen askeri düzende yaşayan bir toplum, diye düşündü. *Kaçak bir Dük için bundan iyisi can sağlığı!*

Fremenler eskilerin "spannungsbogen" dediği bir nitelikte kusursuzlaşmıştı... yani arzuladıkları bir şeyi elde etmeye çalışmadan önce sabredebiliyorlardı.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Bilgeliği"

Şafak sökerken Sırtlar Mağarası'na ulaştılar; havzanın duvarındaki yarık öyle dardı ki, içinden geçerken yan dönmek zorunda kaldılar. Jessica söken şafağın loş ışığında, Stilgar'ın seçtiği nöbetçilerin kayalığa tırmanmaya başladığını gördü.

Paul yürürken başını kaldırıp, grimsi mavi gökyüzüne doğru yükselen dar yarığa baktı.

Chani, Paul'ün cüppesini çekiştirdi. "Acele et. Neredeyse güneş doğacak."

Paul, "Şu yukarı tırmanan adamlar nereye gidiyor?" diye fısıldadı.

"Onlar ilk gündüz nöbetçileri," dedi kız. "Şimdi çabuk ol!"

Paul, *Dışarıda nöbetçi bırakıyorlar demek,* diye düşündü. *Zekice. Ama buraya ayrı ayrı gruplar halinde gelmemiz daha da zekice olurdu. Böylece askerlerin tamamını yitirme ihtimali azalırdı.* Birden gerilla gibi düşündüğünü fark etti; babasının Atreideslerin bir gerilla hanedanına dönüşmesinden korktuğunu anımsadı.

Chani, "Daha çabuk," diye fısıldadı.

Paul adımlarını hızlandırdı; arkasından gelen cüppe hışırtılarını duyuyordu. Yueh'nin ufacık T.K. İncili'ndeki sırat pasajını düşündü.

"Sağımda cennet, solumda cehennem, arkamda Ölüm Meleği." Bu alıntıyı düşünmeye başladı.

Bir köşeyi döndüklerinde geçit genişledi. Stilgar yana çekilip onları dar bir delikten geçirdi.

"Çabuk!" diye fısıldadı. "Devriyeler bizi burada yakalarsa kafesteki tavşanlara döneriz."

Paul eğilerek Chani'nin peşinden delikten geçince, kendini bir mağarada buldu; ileride bir yerlerden hafif bir gri ışık geliyordu.

"Kalkabilirsin," dedi Chani.

Paul doğrulup mağarayı inceledi: Mağara geniş ve uzundu; kubbe şeklindeki tavanı, bir yetişkinin erişebileceğinden biraz daha yüksekti. Askerler gölgelerin arasına dağıldı. Paul annesinin bir kenara çekilip adamları incelediğini gördü. Kıyafetinin aynı olmasına karşın, onun Fremenlere hiç benzemediğini fark etti. Annesinin hareketlerinde güç ve asalet vardı.

"Dinleneceğin bir yer bul... ayak altında dolaşma çocukadam," dedi Chani. "Al sana yiyecek." Paul'ün eline, yaprakla sarılı iki parça yiyecek tutuşturdu. Baharat kokuyorlardı.

Stilgar, Jessica'ya arkadan yaklaşırken, solundaki bir gruba "Kapımührünü yerleştirin, nem güvenliğini kontrol edin," diye seslendi. Bir başka Fremen'e döndü: "Lemil, körküreleri getir." Jessica'yı kolundan tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum, sırrî kadın." Onu mağaranın bir dönemecinden geçirip, ışığın kaynağına doğru götürdü.

Jessica karşısında mağaranın bir başka girişini gördü; daha geniş olan bu giriş yerden oldukça yüksekte, bir kayalığın cephesindeydi ve on-on iki kilometre genişliğinde bir başka havzaya bakıyordu. Bu havzanın etrafı yüksek kayalıklarla çevriliydi. Havzada seyrek bitki öbekleri vardı.

Jessica şafak aydınlığında gri görünen havzaya bakarken, güneş uzaktaki kayalıkların ardından yükselince, taşlı ve kumlu havza birden bisküvi rengine dönüştü. Jessica, Arrakis güneşinin ufuktan bir anda, sıçrarcasına yükseliverdiğine dikkat etti.

Öyle görünüyor, çünkü yükselmesini istemiyoruz, diye düşündü. *Gece, gündüzden daha güvenli.* Asla yağmur yağmaya-

cak bu yerde gökkuşağı görme arzusuna kapıldı birden. *Böyle arzuları bastırmalıyım,* diye düşündü. *Beni zayıflatırlar. Artık zayıf olma lüksüm yok.*

Stilgar onu kolundan tutup, havzanın öte tarafını gösterdi. "İşte, bak! Şu parlak kayaların olduğu yere bak."

Jessica oraya bakınca, havzada hareket eden insanlar gördü; karşıdaki kayalığın gölgelerine doğru gidiyorlardı. Aradaki mesafeye karşın, durgun ve berrak havada hareketleri açık seçik görülebiliyordu. Jessica cüppesinin altından dürbününü çıkarıp, yağ merceklerini bu insanlara odakladı. Mendilleri rengârenk kelebekler gibi titreşiyordu.

"İşte orası yuvamız," dedi Stilgar. "Bu gece varırız." Havzanın diğer tarafına bakarken bıyığını çekiştirdi. "Halkım bütün gece dışarıda kalıp çalışmış. Demek ki etrafta devriye yok. Onlara daha sonra işaret vereceğim... gelişimize hazırlansınlar diye."

"Halkın disiplinli," dedi Jessica. Dürbününü indirdiğinde, Stilgar'ın hâlâ onlara baktığını gördü.

"Kabilenin varlığını sürdürmesi için ne gerekiyorsa yaparlar," dedi Stilgar. "Liderimizi de böyle seçeriz. Lider en güçlü olandır; su ve güvenlik sağlayandır." Başını kaldırıp Jessica'nın yüzüne baktı.

Jessica, Stilgar'ın bakışına karşılık verdi; adamın aksız gözlerine, lekeli göz çukurlarına, tozlu sakalına ve bıyığına, burun deliklerinden aşağı kıvrılarak inip damıtıcı-giysisinin içinde gözden kaybolan toplayıcı-tüpüne baktı.

"Seni yenmekle liderliğini tehlikeye mi attım Stilgar?"

"Bana meydan okumamıştın ki," dedi Stilgar.

"Bir liderin askerlerinden saygı görmesi önemlidir," dedi Jessica.

"O kumpirelerinden hiçbiri bana karşı gelemez," dedi Stilgar. "Beni yenmekle hepimizi yenmiş oldun. Şimdi senden bir şeyler öğrenebilmeyi umuyorlar... sırrî yöntemini merak ediyorlar; bazıları da bana meydan okuyup okumayacağını merak ediyor."

Jessica bunu düşündü. "Liderlik için mi?"

Stilgar başıyla onayladı. "Bunu yapmanı tavsiye etmem, çünkü liderliğini kabul etmezler. Sen çölden biri değilsin. Bunu bu geceki yürüyüşümüz sırasında gördüler."

"Pratik insanlar," dedi Jessica.

"Haklısın." Stilgar havzaya baktı. "İhtiyaçlarımızı biliriz. Ama şimdi, yuvamıza bu kadar yaklaşmışken, çoğu pek derin şeyler düşünmüyordur. Epey uzak kaldık; lanet olası Lonca'nın serbest tacirlerine baharat teslimatımızı yaptık... suratları ebediyen kararsın."

Jessica tam başını çevirecekken durup tekrar ona baktı. "Lonca mı? Lonca'nın baharatınızla ne ilgisi var?"

"Liet'in emri," dedi Stilgar. "Sebebini biliyoruz, ama hoşumuza gitmiyor. Arrakis'te yaptıklarımızı kimse bilmesin diye Lonca'ya rüşvet olarak bol miktarda baharat veriyoruz; böylece bizi uydularla gözlemelerinden kurtuluyoruz."

Jessica bunu duyunca, Paul'ün Arrekeen göğünde uydu bulunmamasının sebebinin bu olması gerektiğini söylediğini anımsadı. "Arrakis'te kimsenin görmemesi gereken ne yapıyorsunuz ki?"

"Gezegenin yüzeyini değiştiriyoruz... ağır ağır, ama istikrarlı bir şekilde... amacımız bu gezegeni insan yaşamına uygun hale getirmek. Bunu biz göremeyeceğiz, çocuklarımız ya da çocuklarımızın çocukları veya torunları da göremeyecek... ama eninde sonunda olacak." Stilgar dışarıya, havzaya baktı. "Burada akarsular, göller, büyük yeşil bitkiler olacak; insanlar ortalıkta damıtıcı-giysisiz gezinecek."

Jessica, *Demek Liet-Kynes'in hayali bu,* diye düşündü. "Rüşvet tehlikelidir; miktarı giderek artar," dedi.

"Artıyor zaten, ama acele işe şeytan karışır," dedi Stilgar.

Jessica dönüp havzaya baktı; orayı Stilgar'ın hayal ettiği şekilde görmeye çalıştı. Ama uzaktaki, hardal rengi lekelere benzeyen kayalıklardan başka bir şey göremedi... sonra birden gökyüzünde, kayalıkların üstünde hareket eden bir şey görür gibi oldu.

"Ahhhh," dedi Stilgar.

Jessica ilk başta, gördüğü şeyin bir devriye aracı olduğunu

düşündü, ama sonra serap olduğunu anladı... çölde uzanan bir başka araziydi bu; yemyeşildi ve ortasında, yüzeyinde uzun bir solucan ilerliyordu... solucanın sırtında birileri vardı... Fremen cüppeleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Serap yavaşça kayboldu.

"Solucan sürerek gitmek daha iyi olurdu, ama bu havzaya yaradan girmesine izin veremeyiz," dedi Stilgar. "Dolayısıyla bu gece yine yürümek zorundayız."

Jessica, *Yaradan... solucanlara böyle diyorlar,* diye düşündü.

Stilgar'ın söylediklerini düşündü; bu havzaya solucan girmesine izin veremeyeceklerini söylemişti. Jessica'nın gördüğü serapta dev bir solucanın sırtında yolculuk eden Fremenler vardı. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca afalladı; şaşkınlığını gizlemekte epey zorlandı.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi Stilgar. "Yoksa seninle flört ettiğimi sanacaklar. Daha şimdiden beni kıskananlar var... dün gece Tuono Havzası'nda boğuşurken o güzel tenine dokunduğum için."

Jessica sertçe "Yeter!" dedi.

"Kızma," dedi Stilgar; sesi yumuşaktı. "Kadınları zorla almayız biz... hele senin..." omuz silkti, "...bundan korkmana hiç gerek yok."

"Unutma ki ben bir Dük'ün eşiydim," dedi Jessica, ama sesi şimdi daha sakindi.

"Öyle olsun," dedi Stilgar. "Bu girişi de kapatıp damıtıcı-giysi disiplinini gevşetmenin vakti geldi. Halkım bugün rahatça dinlenmeli. Yarın aileleri onlara dinlenme fırsatı vermeyecek."

Aralarında sessizlik oldu.

Jessica dışarıya, gün ışığına baktı. Stilgar'ın ne istediğini ses tonundan anlamıştı... Stilgar açıkça söylemese de, onu korumaktan fazlasını teklif etmişti. Eşe mi ihtiyacı vardı? Jessica bu rolü kabul edebileceğini fark etti. Kabile liderliği için çekişmelerini engellemenin bir yolu olurdu bu... kadının erkekle uygun bir şekilde birleşmesi olurdu.

Ama o zaman Paul'e ne olacaktı? Buradaki babalık kanun-

ları nasıldı acaba? Peki ya Jessica'nın birkaç haftadır karnında taşıdığı kız bebeğe ne olacaktı? Ölü Dük'ün kızına ne olacaktı? Jessica karnında bu diğer çocuğun büyümesinin ne anlama geldiğini, bunun olmasına tam olarak neden izin verdiğini tarafsızca düşündü. Yanıtı buldu... ölümle yüzleşen her canlı gibi o da çocuk yapmak yoluyla ölümsüzlüğe ulaşmak istemiş, bu güçlü dürtüye boyun eğmişti. Türlerinin üreme içgüdüsü her ikisine de galip gelmişti.

Jessica yan gözle Stilgar'a bakınca, adamın kendisini süzerek beklemekte olduğunu gördü. *Burada, böyle bir adamla evli bir kadının doğacak çocuğunun akıbeti ne olur?* diye merak etti. *Stilgar bir Bene Gesserit'in yapması gereken şeyleri kısıtlamaya kalkar mı?*

Stilgar genzini temizledikten sonra konuşmaya başladı; Jessica'nın bazı önemli meseleleri düşündüğünü anladığını belli etti. "Bir lider için önemli olan şey, onu neyin lider yaptığıdır. Onu lider yapan, halkının ihtiyaçlarıdır. Bildiklerini bana öğretirsen, günün birinde birbirimizle savaşmak zorunda kalabiliriz. Başka bir seçeneği yeğlerim."

Jessica, "Başka seçenekler mi var?" diye sordu.

"Seyyidinalık," dedi Stilgar. "Rahibe Anamız yaşlı."

Rahibe Anaları!

Jessica'nın bu konuda soru sormasına fırsat kalmadan, Stilgar devam etti: "Kendimi bir eş olarak sunmuyorum. Bu şahsi bir şey değil, çünkü sen güzel ve çekici bir kadınsın. Ama kadınlarımdan biri olursan, bazı genç adamlarım tensel zevklere fazla düşkün olduğumu ve kabilenin ihtiyaçlarını ihmal ettiğimi düşünebilir. Şimdi bile bizi dinliyor ve izliyorlar."

Jessica, *Dikkatli karar veren, adımlarını sağlam atan bir adam,* diye düşündü.

"Genç adamlarımdan bazıları, kanları kaynayacak yaşa geldi," dedi Stilgar. "Bu dönemde dikkatli olmalıyım. Onlara bana meydan okuma fırsatı vermemeliyim. Onları sakatlamak ya da öldürmek istemem. İyi bir lider, onuru söz konusu olmadığı sürece bundan mümkün olduğunca kaçınmalıdır.

Lider, güruhla halk arasındaki farkı belirleyen şeylerden biridir. Bireylerin sayısı ona bağlıdır. Bireylerin sayısı fazla azalırsa, halk güruha dönüşür."

Stilgar'ın söyledikleri, sözlerindeki derinlik, bunları Jessica'ya olduğu kadar gizlice dinleyen adamlara da söylüyor olması, Jessica'yı onun hakkındaki kanısını değiştirmeye zorladı.

Etkileyici biri, diye düşündü. *Böyle içsel dengeye sahip olmayı nereden öğrenmiş acaba?*

"Lider seçimini belirleyen yasamız adil bir yasadır," dedi Stilgar. "Ama bir halk her zaman adalete ihtiyaç duymaz. Şimdi asıl ihtiyacımız olan şey, büyüyüp gelişmek ve topraklarımızı genişletmek için zaman."

Jessica, *Soyu sopu ne acaba?* diye merak etti. *Bu eğitimi nereden almış?* "Stilgar, seni fazla küçümsemişim," dedi.

"Ben de bundan şüphelenmiştim," dedi Stilgar.

"Anlaşılan ikimiz de birbirimizi fazla küçümsemişiz," dedi Jessica.

"Buna bir son versek?" dedi Stilgar. "Arkadaş olalım... birbirimize güvenelim. İşin içine cinsellik katmadan, birbirimize saygı duyalım."

"Seni anlıyorum," dedi Jessica.

"Bana güveniyor musun?"

"Samimi olduğunu sesinden anlıyorum."

"Seyyidinalar, resmi lider yokken özel bir mevkiye sahiptir," dedi Stilgar. "Öğretmenlik yaparlar. Burada Tanrı'nın gücünü sürdürürler." Göğsüne dokundu.

Jessica, *Şimdi şu Rahibe Ana meselesini sormamın tam sırası,* diye düşündü. "Rahibe Ananızdan bahsetmiştin... bir efsaneden, kehanetten bahsedildiğini de işittim," dedi.

"Geleceğimizi bir Bene Gesserit ile çocuğunun belirleyeceği söylenir," dedi Stilgar.

"Benim bu kişi olduğuma mı inanıyorsunuz?"

Jessica, Stilgar'ın yüzünü incelerken şöyle düşündü: *Körpe saz kolay ölür. Başlangıçlar öyle tehlikeli zamanlardır ki.*

"Bilmiyoruz," dedi Stilgar.

Jessica başıyla onaylarken, *Onurlu bir adam,* diye düşündü. *Benden bir işaret bekliyor, ama bu işaretin ne olduğunu söyleyip de kadere müdahale etmeyecek.*

Jessica başını çevirip havzaya, altın sarısı gölgelere, mor gölgelere, mağaralarının girişindeki havada titreşen toz zerreciklerine baktı. Birden kadınsı bir basirete kapılmıştı. Missionaria Protectiva'nın samimiyetsiz sözlerini biliyordu; acil durumlarda kullanılacak efsane, korku ve umut tekniklerini biliyordu; ama burada büyük değişimler olduğunu hissediyordu... sanki biri bu Fremenlerin arasına gelip Missionaria Protectiva'nın damgasını çok güçlü bir şekilde vurmuştu.

Stilgar genzini temizledi.

Jessica onun sabırsızlandığını sezdi; gün ilerliyor, adamlar bu girişin kapatılmasını bekliyordu. Şimdi harekete geçmeliydi; neye ihtiyacı olduğunu birden kavradı: Darü'l-Hikmet'e, işine yarayacak bir çeviriye ihtiyacı vardı...

"Âdâb," diye fısıldadı.

Sanki zihni tersyüz oldu. Nabzının hızlandığını hissetti. Onca yıllık Bene Gesserit eğitimi sırasında hiç böylesine yoğun bir tanıma hissine kapılmamıştı. Bu sadece âdâb, yani kendiliğinden gelen, kendini dayatan bellek olabilirdi. Kendini ona bırakan Jessica, ağzından kelimelerin dökülmesine izin verdi.

"İbn kirtayba... tozların bittiği yere dek," dedi. Kolunu cüppesinden çıkararak uzatırken, Stilgar'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Arkasında çok sayıda cüppenin hışırdadığını işitti. Ayindeymişçesine, "Bir... Fremen görüyorum; elinde örnekler kitabı var," dedi. "Bu kitabı el-Lât'a, yendiği, boyun eğdirdiği güneşe okuyor. Mahkemenin Sadularına okuyor ve okuduğu şu:

"Düşmanlarım kasırganın geçtiği yerdeki
Köklerine kadar yenmiş, yeşil otlara benzer.
Sen, görmüyor musun Tanrı'mızın yaptıklarını?
Salgın hastalıklar gönderdi
Bize karşı kumpas kuranların arasına.

Onlar ki avcıdan kaçan kuş sürüleri gibi dağıldılar.
Kumpasları zehirli lokmalar gibiydi
Her ağzın reddettiği."

Ürperdi. Kolunu indirdi.

Arkadan, mağaranın gölgeleri arasından pek çok kişi hep bir ağızdan fısıldadı: "Onların yaptıkları yıkıldı."

"Kalbinde Tanrı'nın ateşi yükselsin," dedi Jessica. *Şimdi uygun kanala girdik,* diye düşündü.

Kalabalık "Tanrı'nın ateşi yansın," diye karşılık verdi.

Jessica başıyla onayladı. "Düşmanların yenilecek," dedi.

"Bilâ-keyf," diye karşılık verdiler.

Birden çöken sessizlikte, Stilgar gelip Jessica'nın önünde eğildi. "Seyyidina," dedi. "Şeyh Hulud'un izniyle, içeri girip Rahibe Ana olabilirsin."

Jessica *İçeri girmek,* diye düşündü. *Tuhaf bir ifade.* Ama gerisi sahte öğretiyle örtüşüyordu. Yaptığı şeye karşı alaycılıkla karışık öfke duydu. *Missionaria Protectiva'mızın başarısız olduğu nadirdir. Bu çölde bize bir yer hazırlandı. Gizlenme yerimiz salat duasıyla hazırlandı. Şimdi... bu serseri topluma Tanrı'nın Dostu, Evliya rolü... Seyyidina rolü oynamalıyım; bizim Bene Gesserit kehanetlerinden öyle etkilenmişler ki, baş rahibelerine Rahibe Ana diyorlar.*

Paul mağaranın içinde, gölgelik bir yerde, Chani'nin yanında duruyordu. Kızın verdiği yiyeceğin, baharat balıyla yoğrulmuş kuş etli ve arpalı yaprak sarmanın tadı hâlâ damağındaydı. Yaprak sarmaları yerken, ilk kez bir oturuşta bu kadar çok baharat özü tükettiğini fark edince bir an korkmuştu. Bu özün ona neler yapabileceğini, zihnini etkileyip geleceği görme yetisini harekete geçirebileceğini biliyordu.

Chani, "Bilâ-keyf," diye fısıldadı.

Paul kıza baktı; annesinin söylediklerini bu Fremen'in huşuyla kabul ettiğini gördü. Sadece Jamis denen adam ayine katılmıyor, kollarını kavuşturmuş bir kenarda duruyordu.

Chani, "Duy yakha hin mange," diye fısıldadı. "Duy punra hin mange. İki gözüm var. İki ayağım var."

Paul'e merakla baktı.

Paul derin bir nefes alarak, içinde kopan fırtınayı dindirmeye çalıştı. Annesinin sözleri, baharat özünün etkisini artırmıştı; içinde annesinin sesinin, bir kamp ateşinin gölgeleri gibi yükselip alçaldığını hissetmişti. Annesinin sesindeki alaycılığı da hissetmişti -onu öyle iyi tanıyordu ki!-, ama bir lokma yiyecekle başlayan bu şeyi durdurmak mümkün değildi.

Korkunç gaye!

Paul onu, kurtulamadığı ırksal bilinci hissediyordu. Zihni açılmıştı, veriler akıyordu, farkındalığı soğuk ve keskindi. Yere çöküp sırtını kayaya yasladı ve kendini bıraktı. Farkındalığı zamanın dışındaki o katmana, zamanı görebildiği, gidilebilecek yolları seçebildiği, geçmişin ve geleceğin rüzgârlarını hissedebildiği boyuta aktı; tek bir gözle geçmişi, tek bir gözle şimdiyi, tek bir gözle geleceği görüyordu... tüm bunlar üçlü bir görüntüde birleşerek, Paul'ün zamanın mekâna dönüştüğünü görmesini sağlıyordu.

Kendini kaybetme tehlikesi olduğunu seziyordu... şimdiki zamanın farkındalığına tutunmak zorundaydı; deneyim akışının bulanıklaşarak yön değiştirmesini, anın akışını, var olanın daimi var olmuşa mütemadiyen dönüşüp katılaşmasını algılıyordu.

Şimdiki zamana tutununca ilk kez, her yerdeki muazzam zaman akışının yön değiştiren akıntılar, dalgalar, kabarmalar ve karşı akıntılar tarafından karmaşıklaştırıldığını hissetti; kayalara çarpan dalgalar gibiydiler. Bunu görünce, geleceği görme yetisini farklı bir açıdan kavradı; kör zamanın kaynağını, içindeki hatanın kaynağını görünce korktu.

Geleceği görme yetisinin, sergilediği şeylerin sınırlarıyla kısıtlanan bir aydınlanma olduğunu fark etti... bu aydınlanma hem gerçeğin hem de anlamlı hataların kaynağıydı. Bir tür Heisenberg belirsizliğinin müdahalesi vardı; gördüklerini görmek için sarf ettiği enerji, gördüklerini değiştiriyordu.

Bu mağaranın içinde bir zaman düğümü görüyordu... pek çok olasılık burada toplanmıştı; en küçük bir eylem -bir göz

kırpışı, düşüncesizce edilen bir laf, yanlış yere konan bir kum tanesi- bile bilinen evrenin kaderini tamamen değiştirebilirdi. Şiddet görüyordu; muhtemel sonuçlarının sayısı öyle fazlaydı ki, Paul'ün yaptığı en küçük hareket örüntüde büyük değişikliklere yol açıyordu.

Gördükleri karşısında donup kalmak, hiç kımıldamamak istedi; ama bu da birtakım sonuçlar doğuracak bir eylemdi.

Bu mağarada yelpaze şeklinde uzanan sayısız olasılık hattının çoğunda, kendi cesedini görüyordu; vücudundaki bir bıçak yarasından kan fışkırıyordu.

Babam Padişah İmparator, Dük Leto'nun ölümüne sebep olup Arrakis'i Harkonnenlara geri verdiği sene 72 yaşındaydı, ama en fazla 35 yaşında gösteriyordu. Halkın karşısına genellikle Sardaukar üniforması ve tepesinde altın İmparatorluk aslanı bulunan siyah burseg miğferiyle çıkardı. Üniforması gücünün kaynağını açıkça anımsatırdı. Ama her zaman bu kadar kaba değildi. İstediği zaman hoş ve samimi olabiliyordu; gerçi son zamanlarda, sahiden göründüğü gibi bir insan mıydı diye kendime sık sık soruyorum. Şimdi düşünüyorum da, babam görünmez bir kafesten sürekli kurtulmaya çalışan bir adamdı. Unutmayın ki o bir imparatordu; kökü en eski çağlara dek uzanan bir hanedanın başıydı. Ama biz, ondan meşru bir oğlu esirgedik. Bu bir hükümdarın uğrayabileceği en korkunç yenilgi değil miydi? Annem, Leydi Jessica'nın tersine, amirlerinin, üstü olan Kız Kardeşlerinin emirlerine uydu. Hangisi daha güçlüydü? Tarih bunun yanıtını verdi bile.

—PRENSES IRULAN,
"Babamın Evinde"

Jessica mağaranın karanlığında uyanınca, etrafındaki Fremenlerin kıpırdandığı gördü; burnuna keskin damıtıcı-giysi kokusu geldi. İçsel zaman hissi dışarıda birazdan gece olacağını söylüyordu, ama mağara hâlâ karanlıktı; mağara girişleri, içerideki vücut nemini koruyan plastik kapaklarla örtülüydü.

Jessica bitkinlikten dolayı tamamen gevşeyip derin bir uykuya dalmış olduğunu fark etti; demek ki bilinçaltı Stilgar'ın askerlerine güveniyordu. Cüppesinden yapılmış hamağın üstünde dönüp ayaklarını yere, taş zemine indirdi ve çöl botlarını giydi.

Damıtıcı-giysimin pompalama sistemini güçlendirmek için botlarımı özel bir tarzda bağlamalıyım, diye düşündü. *Hatırlanacak öyle çok şey var ki.*

Kahvaltının, baharat balıyla yoğrulmuş kuş etli ve arpalı yaprak sarmanın tadı hâlâ damağındaydı; burada insanların gündüzleri uyuyup geceleri faal olduklarını fark etti.

Gece gizler; gece daha güvenlidir.

İçinde bulunduğu girintinin taş duvarlarındaki kazıklara bağlı cüppesini çözüp, karanlıkta el yordamıyla giydi.

Bene Gesserit'e nasıl mesaj gönderecekti? Başlarına gelenlerden haberdar edilmeliydiler.

Mağaranın derinliklerinde korküreler yandı. Jessica orada hareket eden insanlar gördü; aralarında Paul de vardı ve çoktan giyinmişti... kukuletasını başına geçirmediği için, Atreideslerin kartal benzeri hatlarını taşıyan yüzü profilden görülüyordu.

Paul uyumadan önce çok tuhaf davranmıştı. İçine kapanmıştı. Sanki ölüp dirilmiş, ama geri döndüğünü henüz tam olarak idrak edememişti; gözleri kısık ve donuktu. Jessica, Paul'ün baharatlı yiyecekler hakkındaki uyarısını hatırladı: Bağımlılık yapar.

Yan etkileri var mı acaba? diye merak etti. *Geleceği görme yetisiyle ilgisi olduğunu söyledi, ama gördüklerinden nedense hiç bahsetmiyor.*

Stilgar sağ taraftan, gölgelerin içinden çıkıp korkürelerin altındaki gruba doğru yürüdü. Jessica adamın sakalını sıvazladığını, etrafına kedi gibi dikkatle baktığını gördü.

Paul'ün etrafında toplanmış insanların ne kadar gergin olduğunu fark edince birden korkuya kapıldı... kaskatı hareket ediyor, birbirlerine yakın duruyorlardı.

Stilgar, "Onlar benim himayemde!" diye gürledi.

Jessica, Stilgar'ın bağırdığı adamı tanıdı... Jamis! O zaman Jamis'in ne kadar öfkeli olduğunu fark etti; adam omuzlarını yukarı kaldırmıştı.

Jamis, Paul'ün yendiği adam! diye düşündü.

"Kanunu biliyorsun Stilgar," dedi Jamis.

Stilgar, "Benden iyi bilen var mı?" diye sordu; Jessica onun ses tonundan, Jamis'i yatıştırmaya çalıştığını anladı.

Jamis hırıldayarak "Dövüşmeyi seçiyorum," dedi.

Jessica oraya koşup Stilgar'ın kolunu tuttu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Emsâl Yasası," dedi Stilgar. "Jamis senin efsanedeki kişi olup olmadığını sınamak istiyor."

"Onun yerine biri dövüşmeli," dedi Jamis. "Seçtiği adam kazanırsa, bu kadın efsanedeki kişi demektir. Ama efsaneye göre..." Etrafına toplanmış insanlara baktı. "...Fremen bir koruyucuya ihtiyacı olmamalı; yani dövüşe kendi koruyucusunu sokması gerekiyor."

Jessica, *Paul ile teke tek dövüşmekten bahsediyor!* diye düşündü.

Stilgar'ın kolunu bırakıp yarım adım öne çıktı. "Ben hep kendi kendimin koruyucusu oldum," dedi. "Efsanenin anlamı açıkça..."

Jamis, "Bize âdetlerimizi anlatma!" diye bağırdı. "Önce kendini kanıtla. Dün sabah söylediklerini Stilgar ezberletmiş olabilir. Belki de bizi kandırmayı umarak o sözleri papağan gibi tekrarladın."

Jessica, *Onu yenebilirim, ama bu efsaneyi yorumlama tarzlarına ters düşebilir,* diye düşündü. Missionaria Protectiva'nın burada yaptığı çalışmanın sonuçlarının bu kadar çarpık olmasına bir kez daha şaşırdı.

Stilgar, Jessica'ya bakarak alçak sesle, ama kalabalığı kendi taraflarına çekmeye yönelik bir ses tonuyla konuştu: "Jamis kincidir Seyyidina. Oğlun onu yendi, ayrıca..."

Jamis, "O şans eseriydi!" diye haykırdı. "Hem Tuono Havzası'nda bu cadı güçlerini kullanmıştı... bunu şimdi kanıtlayacağım!"

Stilgar "... ben de yenmiştim," diye devam etti. "Bu tahaddi meydan okumasıyla benden de intikam almak istiyor. Jamis şiddete fazla düşkün, bu yüzden de asla iyi bir lider olamaz... fazla gafletli, dikkati dağınık. Ağzını kanunlara, yüreğiniyse sarfeye veriyor... Tanrı'ya sırt çeviriyor. Hayır, o asla iyi bir

lider olamaz. İyi bir dövüşçü olduğu için ona şimdiye kadar tahammül ettim, ama böyle kızınca kendi halkı için tehlikeli oluyor."

Jamis, "Stilgarrrr!" diye kükredi.

Jessica, Stilgar'ın ne yapmaya çalıştığını anladı. Stilgar, Jamis'i kızdırıp, Paul'ün yerine kendisiyle dövüşmesini sağlamak istiyordu.

Stilgar, Jamis'e baktı; Jessica, Stilgar'ın gürleyen sesindeki yatıştırıcı tonu tekrar işitti. "Jamis, o sadece bir çocuk. O..."

"Ama sen ona adam dedin," dedi Jamis. "Annesi de gomcebbâr sınavından geçtiğini söylüyor. Eti dolgun; suyla dolu. Onların çantasını taşıyanlar, içinde litrejonlar dolusu su olduğunu söylüyor. Litrejonlar dolusu! Bizse hâlâ damıtıcı-giysi tüpü emip duruyoruz."

Stilgar, Jessica'ya baktı. "Bu doğru mu? Çantanızda su mu var?"

"Evet."

"Litrejonlar dolusu mu?"

"İki litrejon."

"Bu servetle ne yapmayı düşünüyordunuz?"

Jessica, *Servet mi?* diye düşündü. Başını iki yana salladı; Stilgar'ın sesindeki soğukluğu hissetmişti.

"Benim doğduğum yerde su gökten yağardı, yeryüzünde de geniş ırmaklar halinde akardı," dedi. "Okyanus denen öyle büyük su birikintileri vardı ki, bir kıyıdan bakınca karşı kıyı görünmezdi. Ben sizin su disiplininizle eğitilmedim. Daha önce hiç bu tarz düşünmek zorunda kalmadım."

Çevrelerindeki insanlardan hayret nidaları yükseldi: "Gökten su yağarmış... yeryüzünde akarmış."

"İçimizden bazıları damıtıcı-giysilerinin toplayıcı-keselerindeki suyu kazayla kaybetti; başları fena halde belada, bu gece Tabr'a ulaşana dek epey sıkıntı çekecekler... bunu biliyor muydun?"

"Nereden bilebilirdim?" Jessica başını iki yana salladı. "İhtiyaçları varsa, çantamızdaki sudan verin."

"Bu servetle yapmak istediğin bu muydu?"

"Onunla hayat kurtarmak istiyordum," dedi Jessica.

"Öyleyse armağanını kabul ediyoruz Seyyidina."

Jamis, "Bizi suyla satın alamazsın," diye homurdandı. "Stilgar, sen de beni kızdıramazsın. Boşuna uğraşma; sana meydan okumamı sağlamaya çalışıyorsun... böylece sözlerimi kanıtlamamı engelleyeceksin aklınca."

Stilgar, Jamis'e baktı. "Bir çocukla dövüşmekte kararlı mısın Jamis?" Sesi kısık ve öfkeliydi.

"Kadın kendi adına dövüşecek birini bulmalı."

"Benim himayemde olsa bile mi?"

"Amtal Kuralı'nın uygulanmasını istiyorum," dedi Jamis. "Bu benim hakkım."

Stilgar başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama çocuk seni doğramazsa bile, dövüşten sonra ben doğrayacağım. Bu sefer daha önceki gibi merhamet göstermemi de bekleme."

"Bunu yapamazsınız," dedi Jessica. "Paul daha..."

"Bu işe karışma Seyyidina," dedi Stilgar. "Biliyorum, beni yenebilirsin; demek ki aramızdan herhangi birini de yenebilirsin... ama hepimizle birden başa çıkamazsın. Bu iş olmalı; bu Amtal Kuralı."

Jessica sustu; korkürelerin yeşil ışığında Stilgar'a bakınca, adamın yüzünde belirmiş katı, şeytani ifadeyi gördü. Sonra Jamis'e döndü; Jamis'in kaşlarını çatmış, fesatça baktığını görünce, *Bunu tahmin etmeliydim,* diye düşündü. *Nasıl da kötü kötü bakıyor. Kinini içinde biriktiren tiplerden. Hazırlıklı olmalıydım.*

"Oğluma zarar verirsen benimle hesaplaşırsın," dedi. "Sana şimdi meydan okuyorum. Seni lime lime doğrayıp..."

"Anne." Paul öne çıkıp annesinin koluna dokundu. "Belki Jamis'e onu nasıl yendiğimi açıklarsam..."

Jamis öfkeyle, "Neyi açıklayacaksın!" dedi.

Paul susup adama baktı. Ondan korkmuyordu. Jamis hantal görünüyordu; Paul kumda karşılaştıkları gece onu kolayca yenmişti. Ama yine de bu mağaranın içinde bir zaman düğümü görüyordu... geleceğe baktığında, olası yolla-

rın çoğunda bıçakla öldürülmüş kendi cesedini gördüğünü anımsıyordu. Bu yolların pek azında kurtulabiliyordu...

"Seyyidina," dedi Stilgar, "şimdi geri çekil de..."

"Ona Seyyidina demeyi kes!" dedi Jamis. "Bu daha kanıtlanmadı. Duayı biliyorsa ne olmuş! Bu neyi kanıtlar ki? O duayı çocuklar bile bilir."

Jessica, *Yeterince konuştu,* diye düşündü. *Onu çözdüm. Tek bir sözcükle durdurabilirim.* Duraksadı. *Ama hepsini birden durduramam.*

"Bana hesap vereceksin," dedi Jessica; başta tiz sesle, hafifçe inildercesine konuşurken birden sesini kalınlaştırmıştı.

Jamis ona bakakaldı; korktuğu yüzünden okunuyordu.

Jessica aynı ses tonuyla, "Sana acı çekmek neymiş göstereceğim," dedi. "Dövüşürken bunu düşün. Öyle acı çekeceksin ki, gomcebbârın acısı solda sıfır kalacak. Tüm vücudun acıyla kıvrana–"

Jamis, "Bana büyü yapmaya çalışıyor!" diye inledi. Sağ yumruğunu kulağına dayadı. "Sussun!"

"Pekâlâ," dedi Stilgar. Jessica'ya uyarırcasına baktı. "Seyyidina, konuşmayı sürdürürsen büyü yaptığını düşüneceğiz ve seni öldüreceğiz." Geri çekilmesini başıyla işaret etti.

Jessica kendisini tutan, ama hoyrat olmayan eller tarafından geri çekildiğini hissetti. Paul'ün kalabalıktan çıkarıldığını, elf yüzlü Chani'nin onun kulağına bir şeyler fısıldarken Jamis'e bakıp başını salladığını gördü.

Topluluk bir çember oluşturdu. Yeni korküreler getirildi ve hepsi de sarı ışığa ayarlandı.

Jamis çemberin içine girdi; cüppesini çıkarıp kalabalıktaki birine fırlattı. Üstünde yamalı, bulut grisi, kaygan bir damıtıcı-giysi vardı. Başını omzuna eğip, toplayıcı-kese tüpünden su içti. Sonra doğrulup giysiyi çıkararak kalabalıktaki birine özenle teslim etti. Şimdi üstünde sadece bir tür peştemal ve deri ayakkabılar, sağ elinde de billurbıçak vardı.

Jessica, Chani'nin Paul'e yardım ettiğini, avucuna bir billurbıçak tutuşturduğunu, Paul'ün bıçağı kaldırıp ağırlığını ve dengesini sınadığını gördü. Paul'ün prana ve bindu, sinir

ve kas eğitimi aldığını... Duncan Idaho, Gurney Halleck gibi yaşayan efsanelerden dövüş dersi aldığını hatırladı. Çocuk Bene Gesserit yöntemlerini de biliyordu; dinç ve kendinden emin görünüyordu.

Jessica, *Ama daha on beşinde,* diye düşündü. *Kalkanı da yok. Buna engel olmalıyım. Bir yolu olmalı...* Başını kaldırınca, Stilgar'ın kendisine baktığını gördü.

"Hiçbir şey yapamazsın," dedi Stilgar. "Konuşmamalısın."

Jessica elini ağzına götürüp şöyle düşündü: *Jamis'in zihnine korku tohumları ektim. Bu onu biraz yavaşlatır... belki. Dua edebilseydim... gerçekten edebilseydim.*

Paul şimdi çemberin içinde tek başına duruyordu; üstünde, damıtıcı-giysisinin altına giydiği dövüş giysisi vardı. Sağ elinde billurbıçak tutuyor, kumlu taş zemine yalınayak basıyordu. Idaho onu "Zeminden emin değilsen yalınayak dövüş," diye defalarca uyarmıştı. Chani'nin verdiği talimatları da hatırlıyordu: "Jamis bir hamleyi savuşturduktan sonra bıçağıyla sağa döner. Bu alışkanlığını hepimiz gördük. Ayrıca gözlerine hamle edecektir... gözlerini kırpıştırırken gardını indirmen için. Her iki eliyle de bıçak kullanabilir, bu yüzden el değiştirmesine dikkat et."

Ama Paul'ün en yoğun hissettiği, tüm vücudunda hissettiği şey, egzersiz salonunda her gün aldığı eğitim sayesinde içine işlemiş içgüdüsel tepki mekanizmasıydı.

Gurney Halleck'in sözlerini anımsıyordu: "İyi bir bıçak dövüşçüsü bıçağın ucunu, ağzını ve balçağını aynı anda düşünür. Ucu saplanabilir, ağzı kesebilir, balçağı hasmının darbesini savuşturabilir."

Paul billurbıçağa baktı. Bıçağın balçağı yoktu; ince, yuvarlak sapının üst kısmı, eli korumak için biraz kalkıktı o kadar. Paul bu bıçağın dayanıklılığı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti; kırılıp kırılamayacağını bile bilmiyordu.

Paul'ün karşısında duran Jamis, çemberin sağ tarafına doğru yan yan gitmeye başladı.

Paul dizlerini kırarken, birden kalkanı olmadığını anımsadı... oysa kalkanla dövüşmeye alışıktı; savunmada hızlı

olurken, saldırıda düşmanın kalkanını delecek kadar yavaş hamle yapmaya alışıktı. Öğretmenlerinden kalkanla dövüşmeye alışmaması yönünde sürekli uyarı almış olmasına karşın, bu artık onun dövüş tarzının bir parçası haline gelmişti.

Jamis âdet olduğu üzere, "Bıçağın kırılsın, tuzla buz olsun!" diyerek meydan okudu.

Paul, *Demek bu bıçak kırılabiliyor,* diye düşündü.

Jamis de kalkansızdı, ama o zaten ne kalkan kullanmaya alışıktı ne de kalkan eğitimi almıştı.

Paul, Jamis'e baktı. Adamın vücudu, düğümlü halatlar bağlanmış bir iskelete benziyordu. Elindeki billurbıçak, korkürelerin ışığında sarı sarı parlıyordu.

Paul ansızın korkuya kapıldı. Bu insan çemberinin ortasında, bu donuk sarı ışığın altında kendini yapayalnız ve çırılçıplak hissetti.

Geleceği görme yetisi ona sayısız deneyimler sergilemiş, geleceğin en güçlü akıntılarını ve onları yönlendiren karar zincirlerini hayal meyal göstermişti; ama burada gerçek-şimdiyi yaşıyordu. Sayısız küçük talihsizliğin yol açabileceği ölümle karşı karşıyaydı.

Burada geleceği herhangi bir şeyin belirleyebileceğini kavradı. Bir izleyicinin öksürmesi, dikkat dağıtacak bir şey. Bir korkürenin ışığının azalması veya güçlenmesi, aldatıcı bir gölge hareketi.

Paul, *Korkuyorum,* diye düşündü.

Jamis'in karşısında yavaşça hareket ederken, Bene Gesserit korku duasını içinden tekrarladı: "Korku katilidir aklın ..." Bu soğuk duş etkisi yarattı. Kaslarının gevşediğini, tetikte ve hazır hale geldiğini hissetti.

Jamis, "Bıçağımı kanınla yıkayacağım," diye hırladı. Son sözcüğün tam ortasında saldırdı.

Jessica neredeyse çığlığı basacaktı.

Adamın darbesini indirdiği yerde yalnızca boşluk vardı; Paul şimdi Jamis'in arkasında duruyordu; Jamis'in savunmasız sırtı tam karşısındaydı.

Jessica içinden, *Şimdi Paul! Şimdi!* diye haykırdı.

Paul'ün hamlesi son derece akıcı ve güzeldi, ama öyle yavaştı ki Jamis kaçıp sağa dönme fırsatı buldu.

Paul gerileyip dizlerini kırdı. "Önce kanımı bulmalısın," dedi.

Jessica oğlunun kalkan dövüşü yapar gibi dövüştüğünü fark etti; bu hem avantaj hem dezavantajdı. Oğlu gençti ve bu insanların hiç bilmediği yöntemlerle eğitilmişti. Ama saldırırken hasmı kalkanlıymış gibi, bu kalkanı delmek zorundaymış gibi davranıyordu. Bir kalkanı delmek için, yavaş hamle etmek gerekirdi. Kontrollü ve kurnaz davranmak şarttı.

Jessica, *Paul öyle dövüştüğünün farkında mı?* diye merak etti. *Farkına varmalı!*

Jamis tekrar saldırdı; mürekkep karası gözleri ateş saçıyordu. Hamle eden vücudu, korkürelerin ışığı altında sarı ve bulanıktı.

Paul tekrar yana çekildi, ama karşı saldırıya geçmekte yine gecikti.

Yine.

Yine.

Her seferinde, Paul karşı hamlesini bir saniye geç yapıyordu.

Jessica, Jamis'in fark etmediğini umduğu bir şey görmüştü. Paul savunmada çok hızlıydı, ama her seferinde sanki etrafında Jamis'in darbelerini saptıracak bir kalkan varmış gibi tepki veriyordu.

Stilgar, "Oğlun o zavallı sersemle eğleniyor mu?" diye sordu. Jessica tam yanıt verecekken, Stilgar onu eliyle susturdu. "Affedersin, konuşmaman gerektiğini unutmuşum."

Taş zeminin üstünde iki kişi birbirinin etrafında dolanıyordu; Jamis bıçaklı elini iyice öne uzatıp, bıçağın ucunu hafifçe kaldırmıştı... Paul ise dizlerini kırmış, bıçağını yere yakın tutuyordu.

Jamis tekrar hamle etti; bu sefer Paul'ün sıçramakta olduğu sağ tarafa yöneldi.

Paul geri sıçramak yerine, adamın bıçağını kendi bıçağı-

nın ucuyla karşıladı. Sonra sola dönüp uzaklaşırken, Chani'ye yaptığı uyarı için içinden teşekkür etti.

Jamis çemberin ortasına dek geriledi; bıçaklı elini ovuşturuyordu. Eli yaralanmıştı; yarasından sadece bir iki damla kan aktı. Jamis'in faltaşı gibi açılmış gözleri -mavili siyahlı bir çift delikti-, korkürelerin donuk ışığında Paul'e kaygıyla bakıyordu.

Stilgar, "Ah, canı yandı," diye mırıldandı.

Paul dizlerini kırmış hazır beklerken "Teslim oluyor musun?" diye seslendi; ilk kanı akıttıktan sonra bu soruyu sorması öğretilmişti.

Jamis "Hah!" diye haykırdı.

Kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi.

Stilgar, "Susun!" diye bağırdı. "Çocuk kuralı bilmiyor." Sonra Paul'e döndü. "Tahaddi dövüşünde teslim olmak yoktur. Ölümüne dövüşülür."

Jessica, Paul'ün yutkunduğunu gördü. *Daha önce hiç bu şekilde... bıçak dövüşünde adam öldürmedi,* diye düşündü. *Yapabilecek mi?*

Paul, Jamis'in karşısında yavaşça sağa kaydı. Bu mağaradaki zaman düğümünü tekrar görmeye başlamıştı. Yeni kavrayışı, bu kavgada hızla verilebilecek çok fazla karar olduğunu, bu yüzden de ileride açık seçik bir yol görmenin mümkün olmadığını söylüyordu.

O kadar çok değişken vardı ki... yolunun üstündeki bu mağaranın bulanık bir düğüm gibi görünmesinin sebebi buydu. Bu mağara selin içindeki dev bir kaya gibiydi; etrafındaki akıntıda girdaplar oluşturuyordu.

Stilgar, "Bitir işini evlat," diye fısıldadı. "Oyun oynama."

Paul hız avantajına güvenerek, çemberin ortasına azar azar yaklaştı.

Jamis geriledi; karşısındakinin, tahaddi dövüşüne girdiği kişinin, bir Fremen billurbıçağıyla kolayca öldürülecek zayıf bir dışdünyalı olmadığını anlamaya başlıyordu.

Jessica adamın yüzünde beliren çaresizliği gördü. *Bu en tehlikeli hali,* diye düşündü. *Artık çaresizlikten her şeyi yapa-*

bilir. Karşısındakinin sıradan bir çocuk değil, bebekliğinden beri dövüş eğitimi almış bir ölüm makinesi olduğunu anlamaya başladı. İçine ektiğim korku tohumları serpilmeye başladı.

Jamis'e acıdığını fark etti; ancak oğlunun karşı karşıya olduğu tehlike, bu hissi azaltıyordu.

Jamis her şeyi yapabilir, hiç beklenmedik bir şey yapabilir, diye düşündü. Paul'ün geleceği görüp görmediğini, bu anı tekrar yaşayıp yaşamadığını merak etti. Ama oğlunun hareketlerine bakınca, onun yüzündeki ve omuzlarındaki ter damlalarını, kas hareketlerindeki temkinliliği ve sakınganlığı gördü. Paul'ün yeteneğindeki belirsizlik faktörünü ilk kez, kavramasa da sezdi.

Paul şimdi hasmının üstüne gidiyordu; onun etrafında dolanıyor, ama saldırmıyordu. Hasmının korktuğunu görmüştü. Duncan Idaho'nun sözlerini hatırlıyordu: "Hasmın senden korkmaya başlarsa, korkunun dizginleri ele almasını bekle... bırak iyice etki etsin. Hasmının korkusunun dehşete dönüşmesini bekle. Dehşete kapılan insan kendi kendisiyle savaşır. En sonunda da umutsuzca saldırır. İşte bu en tehlikeli andır, ama dehşet içindeki adam genellikle ölümcül bir hata yapar. Sen burada, bu hataları fark etmeyi ve onlardan faydalanmayı öğreniyorsun."

Seyirciler mırıldanmaya başladı.

Jessica, *Paul'ün Jamis ile eğlendiğini sanıyorlar,* diye düşündü. *Gereksiz yere zalimlik ettiğini düşünüyorlar.*

Ama kalabalığın içten içe heyecanlandığını, dövüşü izlemekten zevk aldığını da hissediyordu. Jamis'in giderek daha fazla gerildiğini de görüyordu. Sonunda, bu gerilim dayanılmaz bir hal aldığında, bunu Jessica da Paul de açıkça gördüler.

Jamis yükseğe sıçrayıp, sağ eliyle darbe indirdi... ama o eli boştu. Billurbıçağını sol eline geçirmişti.

Jessica inledi.

Ama Paul, Chani'nin uyarısını unutmamıştı: "Jamis her iki eliyle de bıçak kullanabilir." Aldığı eğitim sayesinde, bu uyarı hafızasına kazınmıştı. Gurney Halleck de onu defalar-

ca uyarmıştı: "Gözün bıçakta olsun, onu tutan elde değil. Bıçak, elden daha tehlikelidir ve her iki elle de kullanılabilir."

Paul, Jamis'in yaptığı hatayı da görmüştü: Jamis, Paul'ün dikkatini dağıtıp bıçağı diğer eline aldığını gizlemek için sıçrarken, ayaklarını yere sağlam basmadığından iyi sıçrayamamıştı.

Paul sanki egzersiz salonunda çalışıyordu; tek fark, alçak korkürelerin donuk sarı ışığı ve etrafını çevirmiş kalabalıktı. Bir de burada kalkan yoktu. Paul hızla yana kayarken bıçağını yukarıya, Jamis'in göğsüne doğru savurdu... bıçak saplanınca geri çekilip, adamın yere düşmesini izledi.

Jamis cansız bir kukla gibi yere kapaklandı; bir kez inledikten sonra yüzünü Paul'e çevirdi, ardından da taş zeminin üstünde hareketsiz kaldı. Ölü gözleri siyah cam bilyelere benziyordu.

Idaho bir keresinde Paul'e "Bıçağın ucuyla öldürmek sanat değildir, ama sen yine de fırsat bulursan öyle öldürmekten çekinme," demişti.

Çevresindeki adamlar Jamis'in cesedinin başına üşüştü; Paul'ü yana iterek, cesedi hemen yerden kaldırıp bir cüppeyle sardılar. Sonra birkaçı onu mağaranın derinliklerine taşıdı.

Taş zemindeki ceset göz açıp kapayıncaya dek ortadan kaybolmuştu.

Jessica kalabalığın arasından geçerek oğluna yaklaştı. Cüppeli, pis kokulu bir sırt denizinde yüzer gibiydi; kalabalık tuhaf bir şekilde sessizdi.

Bu korkunç bir an, diye düşündü. *Paul akıl ve kas üstünlüğüyle bir adamı kolayca öldürdü. Böyle zaferlerden hoşlanmaya başlamamalı.*

Önündeki son adamı da itip ufak bir boşluğa girdi; burada iki sakallı Fremen, Paul'ün damıtıcı-giysisini giymesine yardım ediyorlardı.

Jessica oğluna baktı. Paul'ün gözleri parlıyordu. Derin derin soluyordu; bedeniyle ilgilenmelerine göz yumuyor, ama adamlara yardım etmiyordu.

Adamlardan biri, "Jamis ile dövüştü, ama çizik bile almadı," diye mırıldandı.

Chani yanda durmuş, gözlerini Paul'den ayırmıyordu. Jessica kızın ince hatlı yüzünde heyecan ve takdir gördü.

Şimdi yapmalıyım, hemen, diye düşündü Jessica.

Tamamen küçümseyici konuşmaya ve davranmaya özen göstererek, "Eee, söyle bakalım... katil olmak nasıl bir hismiş?" dedi.

Paul darbe almışçasına irkildi. Annesinin soğuk gözlerine bakınca, yüzü kıpkırmızı kesildi. Elinde olmadan başını eğip yana, az önce Jamis'in cesedinin durduğu yere baktı.

Stilgar kalabalığın arasından Jessica'nın yanına geldi; Jamis'in cesedinin götürüldüğü yerden dönmüştü. Paul'e dönüp, acı ve kontrollü bir sesle, "Bana meydan okumanın vakti geldiğinde, benimle de Jamis ile eğlendiğin gibi eğlenebileceğini sanma," dedi.

Jessica kendisinin ve Stilgar'ın sözlerinin Paul'ü nasıl etkilediğini gördü. Bu insanların yaptığı hata... şimdi faydalı olmuştu. Paul ile birlikte etraftakilerin yüzlerini incelemeye başlayınca, onun gördüklerini gördü. Hayranlık, evet ve korku... bazılarında da... tiksinti. Stilgar'a bakıp yüzündeki ciddiyeti görünce, onun kavgayı nasıl yorumladığını anladı.

Paul annesine baktı. "Sen gerçeği biliyorsun," dedi.

Jessica, Paul'ün aklının başına geldiğini sesindeki pişmanlıktan anladı. Çevresindeki insanlara bakarak, "Paul ilk kez bıçakla adam öldürdü," dedi.

Stilgar'ın buna inanmadığı yüzünden okunuyordu.

"Onunla eğlenmiyordum," dedi Paul. Annesinin karşısına geçip cüppesini düzeltti; yerdeki kara lekeye, Jamis'in kanına baktı. "Onu öldürmek istememiştim."

Jessica, Stilgar'ın buna inanmaya başlayıp rahatladığını gördü; Stilgar sakalını damarlı eliyle sıvazlamaya başlamıştı. Jessica çevredekilerin mırıltılarından, onların da Paul'e inandığını işitti.

"Demek bu yüzden teslim olmasını istedin," dedi Stilgar. "Anlıyorum. Bizim âdetlerimiz farklıdır, ama öğrendikçe

mantıklı olduklarını göreceksin. Aramıza bir akrep aldığımızı sanmıştım." Duraksadıktan sonra ekledi: "Sana artık evlat demeyeceğim."

Adamlardan biri seslendi: "Ona isim verelim Stil."

Stilgar başıyla onayladı; sakalını sıvazladı. "Sen güçlüsün... sütunun temeli gibi güçlüsün." Tekrar duraksadı. "Aramızdaki adın Usûl olacak, yani sütun kaidesi. Bu gizli adın, asker adın. Biz Tabr Siyeçliler sana Usûl diyebiliriz, ama başka kimse diyemez... Usûl."

Adamlar, "İyi seçim... güçlü... bize şans getirir," diye mırıldandı. Jessica savunucusuyla birlikte kendisinin de kabul edildiğini sezdi. O artık gerçekten de Seyyidina'ydı.

Stilgar, "Şimdi, gizli adının yanı sıra, sana normal bir isim de vermemiz lazım; bu ismin ne olmasını istersin?" diye sordu.

Paul önce annesine, sonra tekrar Stilgar'a baktı. Bu anın bazı kısımları geleceğe dair hafızasında vardı, ama aradaki farkları fizikselmiş gibi hissediyordu; sanki onu şimdiki zamanın dar kapısından geçmeye zorluyorlardı.

Tuono Havzası'ndaki fareleri anımsayarak "O sıçrayıp duran, küçük farelere ne diyorsunuz?" diye sordu. Hareketlerini eliyle taklit etti.

Askerler gülüştü.

"Muad'Dib deriz," dedi Stilgar.

Jessica'nın soluğu kesildi. Paul'ün söylediği isimdi bu; Fremenlerin ona böyle hitap edeceğini söylemişti. Jessica birden hem oğlundan hem de oğlu için korktu.

Paul yutkundu. Zihninde sayısız kez oynadığı bir rolü tekrar oynadığını hissediyordu... ama yine de... arada farklar vardı. Kendini baş döndürücü bir zirvede görüyordu; pek çok şey yaşamıştı ve derin bir bilgi birikimine sahipti, ama etrafı uçurumla çevriliydi.

Atreidesların yeşilli siyahlı bayrağını taşıyarak, evreni peygamberleri Muad'Dib adına yakıp yağmalayan fanatik lejyonlarının görüntüsü zihninde tekrar belirdi.

Bu olmamalı, dedi kendine.

Stilgar, "Seçtiğin isim bu mu... Muad'Dib mi?" diye sordu.

Paul, "Ben bir Atreides'im," diye fısıldadı; sonra sesini yükseltti: "Babamın bana verdiği isimden tamamen vazgeçmem doğru olmaz. Bana Paul Muad'Dib diyebilir misiniz?"

"Sen Paul Muad'Dib'sin," dedi Stilgar.

Paul, *Bunu önceden görmemiştim,* diye düşündü. *Farklı bir şey yaptım.*

Ama hâlâ çevresinde uçurumu hissediyordu.

Kalabalıktakiler dönüp birbirleriyle konuşmaya başlayınca tekrar mırıltılar yükseldi: "Hem bilge hem güçlü... Daha ne olsun... Efsane kesinlikle gerçekleşiyor... Lisanü'l-Gayb... Lisanü'l-Gayb..."

"Sana yeni isminle ilgili bir şey söyleyeceğim," dedi Stilgar. "Seçimin hoşumuza gitti. Muad'Dib çölde zekice yaşar. Muad'Dib kendi suyunu yaratır. Muad'Dib güneşten saklanır, gecenin serinliğinde yolculuk eder. Muad'Dib çabuk ürer ve tüm diyara yayılır. Muad'Dib'e 'erkek çocukların öğretmeni' deriz. Hayatını kurmak için güçlü bir temel seçtin, Usûl adıyla tanıdığımız Paul Muad'Dib. Aramıza hoşgeldin."

Stilgar avucuyla Paul'ün alnına dokundu, elini çekti, sonra da Paul'e sarıldı... "Usûl," diye mırıldandı.

Stilgar onu bırakınca, bir başka asker Paul'e sarılıp yeni asker adını tekrarladı. Bütün askerler sırayla Paul'ü kucaklayıp, adını farklı tonlamalarla söylediler: "Usûl... Usûl... Usûl..." Paul bu insanlardan bazılarının adını şimdiden biliyordu. Chani, sıra kendisine geldiğinde, Paul'e sarılıp adını söylerken yanağını hafifçe onun yanağına sürttü.

Bu tören bitince Paul, Stilgar'ın karşısına geçti. Stilgar "Artık İhvan Bedeviyân'dansın, kardeşimizsin," dedi. Yüzü sertleşti; buyurgan bir tonla, "Şimdi Paul Muad'Dib, şu damıtıcı-giysinin önünü iyice kapa," dedi. Chani'ye baktı. "Chani! Paul Muad'Dib'in burun tıkaçlarıyla ilgilen. Hayatımda böyle kötü tıkaçlar görmedim! Onunla ilgilenmeni söylemiştim!"

"Yedek tıkacım yok Stil," dedi Chani. "Jamis'inki var tabii, ama..."

"Yeter!"

"Tamam, benimkilerden birini veririm," dedi Chani. "Bir taneyle idare edebilirim..."

"Hayır," dedi Stilgar. "Yedek tıkaçlarımız olduğunu biliyorum. Nerede bu yedek tıkaçlar? Biz asker miyiz yoksa yabaniler sürüsü müyüz?"

Askerlerden bazıları sert, kıvrık cisimler uzattı. Stilgar dört tanesini seçip Chani'ye verdi. "Bunları Usûl ile Seyyidina'ya tak."

Arkalardan bir askerin sesi yükseldi: "Peki ya su ne olacak Stil? Çantalarındaki litrejonlar dolusu su ne olacak?"

"Suya ihtiyacın olduğunu biliyorum Farok," dedi Stilgar. Jessica'ya baktı. Jessica başıyla onayladı.

"İhtiyacı olanlara su verin," dedi Stilgar. "Su efendisi... su efendisi nerede? Ah, Shimoom, ihtiyacı olanlara su ver. Ama yalnızca gereken miktarda; daha fazlasını verme. Bu su Seyyidina'nın malı; siyeçte ona açık hava faiziyle birlikte, taşıma bedeli düşülerek ödenecek."

Jessica, "Açık hava faizi ne kadar?" diye sordu.

"Onda bir," dedi Stilgar.

"Ama..."

"Bu iyi bir kuraldır... ileride anlarsın," dedi Stilgar.

En arkadaki askerler dönüp suyu getirmeye gitti; cüppeleri hışırdadı.

Stilgar elini kaldırınca herkes sustu. "Jamis'e gelince... eksiksiz bir tören yapılmasını emrediyorum," dedi. "Jamis arkadaşımızdı, İhvan Bedeviyân'dan kardeşimizdi. Yaptığı tahaddi meydan okumasıyla, ne kadar talihli olduğumuzu kanıtladı; ona saygıda kusur edilmeyecek. Tören günbatımında düzenlenecek... Jamis karanlığa gömülecek."

Paul bu sözleri duyunca, tekrar boşluğa, kör zamana dalmış olduğunu fark etti. Zihninde geleceği dair tek bir görüntü vardı: İleride bir yerde yeşilli siyahlı Atredies bayrağının dalgalandığını hâlâ görüyordu, cihadın kanlı kılıçlarını ve fanatik lejyonlarını hâlâ görüyordu.

Bu olmayacak, dedi kendine. *Olmasına izin veremem.*

Tanrı Arrakis'i imanlıları eğitmek için yarattı.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Bilgeliği"

Jessica mağaranın sessizliğinde, uzaktan gelen kuş seslerini (Stilgar bunların gözcülerin işareti olduğunu söylemişti) ve kumlu taş zeminde yürüyen insanları duydu.

Mağara girişini kapayan büyük plastik mühürler açılmıştı. Jessica dışarıda giderek koyulaşan akşam gölgelerini ve ilerideki havzayı gördü. Günün sona erdiğini hem gölgelerden hem de kuru sıcak havadan anlıyordu. Fremenlerin açıkça sahip olduğu bir yeteneğe, havadaki en ufak nem değişikliğini algılama yeteneğine eğitimli farkındalığı sayesinde kısa sürede kavuşacağını biliyordu.

Mağaranın girişi açılınca, nasıl da hemen damıtıcı-giysilerini sıkılaştırmışlardı!

Mağaranın derinliklerinde biri dua okumaya başladı:

"Ima trava okolo!
I korenja okolo!"

Jessica içinden tercüme etti: "Bunlar kül! Ve bunlar kök!"

Jamis'in cenaze töreni başlıyordu.

Jessica dışarıya, Arrakis'in günbatımına, gökyüzündeki renkli şeritlere baktı. Gecenin gölgeleri uzak kayalıkları ve kumulları kaplamaya başlamıştı.

Ama hava hâlâ sıcaktı.

Sıcaklık, Jessica'nın suyu düşünmesine yol açıyordu; bu insanların yalnızca belirli zamanlarda susuzluk çekecek şekilde eğitildiğini fark etti.

Susuzluk.

Caladan'da ay ışığı altında kayalara vuran, beyaz cüppeleri andıran köpüklü dalgaları... nemli rüzgârları anımsıyordu. Şimdiyse cüppesini yoklayan esinti, açıkta olan yanaklarını ve alnını yakıyordu. Yeni burun tıkaçları, tıpkı nefesindeki nemi toplayan, yüzünden aşağı inip giysisinin içine giren ince boru gibi onu rahatsız ediyordu.

Giysinin içi sauna gibiydi.

"Vücudundaki nem oranının azalmasına alıştığında, bu giysiyle daha rahat edeceksin," demişti Stilgar.

Jessica onun haklı olduğunu biliyordu, ama bunu bilmesi şu an hissettiği rahatsızlığı azaltmıyordu. Burada bilinçaltının sürekli suyla meşgul olması onu düşündürüyordu. *Hayır, suyla değil nemle,* diye düzeltti.

Bu daha ince ve derin bir meseleydi.

Yaklaşan ayak sesleri duyunca dönüp baktı; Paul'ün mağaranın derinliklerinden, peşinde ince yüzlü Chani ile geldiğini gördü.

Bu da ayrı bir mesele, diye düşündü. *Paul'ü Fremen kadınları konusunda uyarmalıyım. Bu çöl kadınlarının hiçbiri Dük karısı olamaz. Odalık olabilirler, ama o kadar.*

Sonra kendine şaşırdı; *Ben de mi kumpasçı olmaya başladım?* diye düşündü. Ne kadar iyi koşullandırılmış olduğunu kavradı. *Soyluların nasıl kadınlarla evlenmesi gerektiğini düşünüyorum, ama ben de odalıktım; bunu hiç aklıma getirmiyorum. Ama... ben bir odalıktan daha fazlasıydım.*

"Anne."

Paul, Jessica'nın karşısına geçti. Chani, Paul'ün yanında durdu.

"Anne, orada ne yapıyorlar biliyor musun?"

Jessica, Paul'ün kukuletasının içinden bakan koyu gözlerine baktı. "Sanırım biliyorum."

"Chani bana gösterdi... çünkü bunu görmem ve... suyun tartılmasına izin vermem gerekiyormuş."

Jessica, Chani'ye baktı.

"Jamis'in suyunu alıyorlar," dedi Chani; ince sesi burnun-

daki tıkaçlar yüzünden genizden geliyordu. "Kanun böyle. İnsanın eti kendisine, suyu kabilesine aittir... savaş zamanı hariç."

"Suyun benim olduğunu söylüyorlar," dedi Paul.

Jessica birden, sebebini bilmeden tedirgin oldu.

"Dövüş suyu, dövüşü kazanana aittir," dedi Chani. "Açık havada damıtıcı-giysisiz dövüşüldüğü için, kazanan dövüşürken yitirdiği suyu geri almak zorundadır."

Paul, "Onun suyunu istemiyorum," diye mırıldandı. Zihninde, içsel gözünü rahatsız eden bölük pörçük görüntülerin aynı anda hareket ettiğini görüyor, bunların parçası olduğunu hissediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu, ama emin olduğu bir şey vardı: Jamis'in etinden damıtılmış suyu istemiyordu.

"Ama o... su," dedi Chani.

"Su" deme tarzı Jessica'yı şaşırttı. Bu basit seste öyle anlamlar yüklüydü ki. Jessica bir Bene Gesserit aksiyomunu hatırladı: "Tuhaf sularda yüzebilenler sağ kalır." *Paul ile ben... sağ kalmak istiyorsak bu tuhaf sulardaki akıntıları bulmalıyız*, diye düşündü.

"Suyu kabul edeceksin," dedi Jessica.

Chani'nin ses tonunu tanımıştı. Aynı ses tonunu bir keresinde kendisi de, Leto'yla konuşurken kullanmıştı... Dük'e sonu belirsiz bir girişime vereceği destek karşılığında teklif edilen yüklü meblağı kabul etmesi gerektiğini, çünkü o paranın Atreidesleri güçlendireceğini söylerken kullanmıştı.

Arrakis'te geçerli olan para birimi suydu. Jessica bunu açıkça görüyordu.

Paul susmaktaydı... Jessica'ya itaat edeceğini biliyordu; bunu annesi emrettiği için değil, onun ses tonu yüzünden yapacaktı; o ses tonu sebebiyle meseleyi tekrar düşününce, o suyu reddetmenin Fremen âdetlerine karşı gelmek olacağını anlamıştı.

Yueh'nin verdiği T.K. İncili'nin 467. Kelimesindeki sözü hatırladı. "Hayat suda başlar," dedi.

Jessica, Paul'e baktı. *Bu sözü nereden biliyor acaba?* diye merak etti. *Mistisizm eğitimi almadı ki.*

"Öyle denir," dedi Chani. "Giudichar mantene: Şahnâme'de, ilk yaratılan şeyin su olduğu yazar."

Jessica birden, sebebini bilmeden ürperdi (sebebini bilememek onu daha da rahatsız etti). Aklının karıştığını gizlemek için başını çevirince, günbatımını gördü. Güneş ufukta kaybolurken gökyüzüne çeşitli renkler yayılıyordu.

"Vakit geldi!"

Stilgar'ın sesi mağarada gürlüyordu. "Jamis'in silahı öldürüldü. Jamis, O'nun tarafından, her gün doğup batan, batarken kuru dallar gibi bükülüp solan ayların evrelerini düzenleyen Şeyh Hulud tarafından çağrıldı." Stilgar sesini alçalttı. "Jamis'e böyle oldu."

Mağaraya sessizlik çöktü.

Jessica, Stilgar'ın mağaranın içinde gri bir hayalet gibi hareket ettiğini gördü. Dönüp havzaya göz attı; hava serinliyordu.

"Jamis'in dostları gelsin," dedi Stilgar.

Jessica'nın arkasındaki bazı adamlar harekete geçip, mağaranın girişini perdeyle örttü. Mağaranın diğer tarafında tek bir korküre yakıldı. Onun sarı ışığında yürüyen insanlar görülüyordu. Jessica cüppe hışırtıları duydu.

Chani ışık tarafından çekilircesine, bir adım öne çıktı.

Jessica, Paul'ün kulağına eğilip aile şifresiyle konuşarak "Peşlerinden git, yaptıklarını yap. Jamis'in ruhunun gönlünü almak için basit bir tören yapacaklar," diye fısıldadı.

Paul, *Bundan daha fazlası olacak,* diye düşündü. Farkındalığında bir zorlanma hissetti; sanki hareket eden bir şeyi tutmuş, onu durdurmaya çalışıyordu.

Chani, Jessica'nın yanına usulca dönüp elini tuttu. "Gel Seyyidina. Biz ayrı bir yere oturmalıyız."

Paul gölgelerin içine girmelerini, kendisini yalnız bırakmalarını seyretti. Kendini terk edilmiş hissediyordu.

Mağaranın girişini perdeyle örten adamlar yanına geldi.

"Gel Usûl."

Paul adamların kendisini götürmesine, Stilgar'ın etrafında çember olmuş insanların arasına itmesine izin verdi;

Stilgar korkürenin altında ayaktaydı... yanında, taş zeminde, cüppeyle örtülmüş, kıvrımlı, köşeli bir şeyler duruyordu.

Stilgar'ın bir el işaretiyle askerler çömeldi; cüppeleri hışırdadı. Paul onlarla birlikte çömelirken gözlerini Stilgar'dan ayırmadı; tepedeki korkürenin ışığında Stilgar'ın gözlerinin kara delikler gibi göründüğüne, boynundaki yeşil kumaşın ışıldadığına dikkat etti. Stilgar'ın ayaklarının dibindeki, cüppeyle örtülü şeylere baktığında, kumaşın altından çıkmış baliset sapını gördü.

Stilgar duaya başladı: "İlk ay yükseldiğinde, ruh bedenin suyunu terk eder. Böyle denir. Bu gece ilk ay yükseldiğinde, kimi çağıracak?"

Askerler, "Jamis'i," diye karşılık verdi.

Stilgar topuğunun üstünde üç yüz altmış derece dönüp, etrafında çember olmuş askerlerin yüzlerini inceledi. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. "Kayadaki Delik'te, o şahin uçağı tepemize geldiğinde, Jamis beni saklanacak bir yere çekip kurtarmıştı."

Eğilip cüppeyi kaldırdı. "Bu cüppeyi Jamis'in dostu olarak alıyorum... liderin hakkı." Cüppeyi omzuna atıp doğruldu.

Paul cüppenin altındakileri şimdi görebiliyordu: donuk donuk ışıldayan gri bir damıtıcı-giysi, yıpranmış bir litrejon, ortasında küçük bir kitap duran bir mendil, bir billurbıçak sapı, boş bir kın, ağzı kapalı bir torba, bir parapusula, bir distrans, bir gümleyici, yumruk büyüklüğünde metal kancalar, bezle sarılmış küçük taşlar, bir öbek kuş tüyü... ve torbanın yanında duran baliset.

Paul, *Demek Jamis baliset çalardı,* diye düşündü. Bu enstrüman ona Gurney Halleck'i ve yitirdiği her şeyi anımsatmıştı. Halleck ile tekrar karşılaşması ihtimalinin olduğunu geçmişte gördüğü, geleceğe dair birtakım rastlantısal hatlardan biliyordu; ama bu hatlar net değildi, sayıları da çok azdı. Aklını karıştırıyorlardı. Bu belirsizlik faktörü karşısında şaşırıyordu. *Bu yapacaklarımla... veya yapabileceklerimle, Gurney'nin ölümüne sebep olabileceğim... veya onu geri getirebileceğim anlamına mı geliyor... yoksa...*

Paul yutkundu. Başını salladı.

Stilgar tekrar yerdeki şeylerin üstüne eğildi.

"Jamis'in kadını ve nöbetçiler için," dedi. Küçük taşları ve kitabı alıp cüppesinin altına soktu.

Askerler hep bir ağızdan, "Liderin hakkı," dedi.

Stilgar küçük, yeşil bir metal fincanı havaya kaldırarak "Jamis'in kahve takımının fincanı," dedi. "Siyeçe döndüğümüzde Usûl'a törenle verilecek."

Askerler hep bir ağızdan, "Liderin hakkı," dedi.

Stilgar son olarak billurbıçak sapını alıp havaya kaldırdı.

"Cenaze ovası için," dedi.

Askerler, "Cenaze ovası için," diye karşılık verdi.

Çemberdeki yerinde, Paul'ün karşısında oturan Jessica başını salladı. Bu törenin kökenini biliyordu. *Cehalet ile bilginin, vahşilik ile kültürün kesişmesi... ölülerimize gösterdiğimiz saygıyla başlar,* diye düşündü. Paul'e baktı. *Bunu anlayacak mı?* diye merak etti. *Ne yapacağını bilecek mi?*

"Bizler Jamis'in dostlarıyız," dedi Stilgar. "Ölülerimizin ardından garvarg sürüsü gibi ağıt yakmayız."

Paul'ün solundaki gri sakallı bir adam ayağa kalktı. "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. Gidip distransı aldı. "İki Kuş kuşatmasında, suyumuz azalınca Jamis benimle suyunu paylaşmıştı." Çemberdeki yerine geri döndü.

Paul, *Jamis'in dostu olduğumu mu söylemem gerekiyor?* diye merak etti. *Eşyalarından birini almamı mı bekliyorlar?* Kendisine atılan kaçamak bakışları gördü. *Evet, bunu bekliyorlar!*

Paul'ün karşısında oturan bir adam kalkıp yerden parapusulayı aldı. "Ben Jamis'in dostuydum. Uçurum Koyu'nda bir devriyeye yakalandığımızda yaralanmıştım; Jamis yaralıları kurtarmak için düşmanı oyalayıp uzaklaştırmıştı." Çemberdeki yerine geri döndü.

Yüzler tekrar Paul'e çevrildi; Paul kendisine beklentiyle baktıklarını görünce gözlerini indirdi. Yanındaki biri onu dirseğiyle dürtüp, "Başımıza felaket mi getireceksin?" diye fısıldadı.

Paul, *Dostu olduğumu nasıl söylerim?* diye merak etti.

Paul'ün karşısındaki bir başka kişi ayağa kalktı. Kukuletası yüzünü gizleyen bu kişi ışığın altına gelince, Paul annesini tanıdı. Jessica yerden bir mendil alıp "Ben Jamis'in dostuydum," dedi. "İçindeki ruhların ruhu gerçeğin kanıtlanması gerektiğini görünce, geri çekilerek oğlumun canını bağışladı." Yerine geri döndü.

Paul annesinin kavgadan sonra kendisiyle nasıl horgörülü konuştuğunu hatırladı. "Katil olmak nasıl bir hismiş?"

Yine yüzlerin kendisine çevrildiğini gördü; askerlerin kızdığını ve korktuğunu hissetti. Annesinin kendisi için bir film-kitaba aktardığı "Ölüler Tarikatı"ndan bir pasajı anımsadı. Birden ne yapması gerektiğini anladı.

Yavaşça ayağa kalktı.

Çemberdekiler rahatlayarak iç geçirdi.

Paul çemberin ortasına yürürken, benliğinin küçüldüğünü hissetti. Sanki kendinden bir parçayı yitirmişti de burada arıyordu. Jamis'in eşyalarının üstüne eğilip baliseti aldı. Baliset eşya yığınındaki bir şeye çarpınca hafifçe tıngırdadı.

Paul, "Ben Jamis'in dostuydum," diye fısıldadı.

Gözlerinin yandığını, ağlamaklı olduğunu hissediyordu; sesini yükseltti. "Jamis bana... insan... öldürmenin... bedeli olduğunu öğretti. Keşke onu daha yakından tanısaydım."

Önünü görmeden, el yordamıyla çemberdeki yerine geçip taş zemine çöktü.

Biri, "Ağlıyor!" diye fısıldadı.

Çemberdekiler fısıldaşmaya başladı: "Usûl ölüye su veriyor!"

Paul ıslak yanaklarına dokunan parmakları hissetti, etrafındakilerin hayretle fısıldaştığını işitti.

Onların seslerini duyan Jessica, bu deneyimin ne kadar derin olduğunu, burada gözyaşı dökmenin normalde ne büyük bir kabahat olduğunu fark etti. Bir söze odaklandı: *"Ölüye su veriyor."* Gözyaşları, gölgeler dünyasına sunulan bir armağandı. Kutsal sayılacaklardı şüphesiz.

Jessica bu gezegende suyun ne kadar değerli olduğunu ilk kez böylesine derinden kavrıyordu. Ne su satıcıları, ne

yerlilerin kuru tenleri, ne damıtıcı-giysiler ne de su disiplini kuralları bunu anlamasını sağlayabilmişti. Burada, diğer tüm maddelerden daha değerli bir madde vardı... hayatın ta kendisi olan bu madde sembolizm ve ayinlerle sarmalanmıştı.

Su.

Biri, "Yanağına dokundum" diye fısıldadı. "Armağanını hissettim."

Paul yanağına dokunan parmaklardan ilk başta ürkmüştü. Balisetin soğuk sapını sıkı sıkı kavrayınca, tellerin avucuna battığını hissetti. Sonra ellerini uzatanların yüzlerini gördü; gözleri fal taşı gibi açılmıştı... şaşkınlık içindeydiler.

Sonunda eller geri çekildi. Cenaze törenine devam edildi. Ama artık Paul'ün etrafı boşalmıştı. Askerler onu tek başına bırakmakla saygı gösterisinde bulunuyordu. Tören usulca okunan bir duayla son buldu:

"Dolunay çağırıyor seni...
Şeyh Hulud'u göreceksin;
Kızıl gecede, tozlu gökte,
Öldün kanlar içinde.
Bir aya dua ediyoruz: yuvarlak aya...
O şans getirecek bize,
Aradığımızı bulacağız sonunda
Sert topraklar diyarında."

Stilgar'ın ayaklarının dibinde hâlâ dolu bir torba duruyordu. Çömelip avuçlarıyla torbaya dokundu. Biri yanına gelip diz çöktü; Paul bu kukuletalı kişinin Chani olduğunu fark etti.

"Jamis'in kabileye ait otuz üç litre, yedi nokta otuz üç dirhem suyu vardı," dedi Chani. "Şimdi bir Seyyidina'nın huzurunda bu suyu kutsuyorum. Ekkeri-akairi, bu su Paul Muad'Dib'e aittir! Kivi a-kavi, daha fazlası değil, nakalas! Nakelas! Ölçülecek ve sayılacak, ukair-an! Dostumuz Jamis'in kalp atışlarıyla... jan-jan-jan."

Ani bir sessizlik oldu. Chani dönüp Paul'e uzun uzun bak-

tı. Sonra "Ben ateşim, sen kömür," dedi. "Ben çiyim, sen su."

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

"Bu su Paul Muad'Dib'in," dedi Chani. "Onu kabilesi adına muhafaza etsin, gereksiz yere harcamasın. Muhtaçlara vermekten kaçınmasın. Eceli gelince, suyundan kabilesi faydalansın."

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

Paul, *Bu suyu kabul etmek zorundayım,* diye düşündü. Yavaşça kalkıp Chani'nin yanına gitti. Stilgar ona yer açmak için yana kayarken, baliseti usulca elinden aldı.

"Diz çök," dedi Chani.

Paul diz çöktü.

Chani, Paul'ün ellerini tutup su torbasının üstüne koydu. "Kabile bu suyu sana emanet ediyor," dedi. "Jamis bu suyu terk etti. Gönül rahatlığıyla alabilirsin." Ayağa kalktı; Paul'ü de kaldırdı.

Stilgar baliseti geri verdikten sonra avucunu uzattı; avu-

cunda metal yüzükler vardı. Paul korkürenin ışığında parlayan bu yüzüklerin çeşitli boyutlarda olduğunu gördü.

Chani en büyük yüzüğü alıp parmağına geçirdi. "Otuz litre," dedi. Diğer yüzükleri de teker teker alarak, her birini Paul'e gösterip açıklama yaptı. "İki litre; bir litre; birer dirhemlik yedi su kontörü; sıfır nokta otuz üç dirhemlik bir su kontörü. Hepsi toplam otuz üç litre, yedi nokta otuz üç dirhem ediyor."

Elini kaldırıp, parmağındaki yüzükleri Paul'e gösterdi.

Stilgar, "Bunları kabul ediyor musun?" diye sordu.

Paul yutkundu; başıyla onayladı. "Evet."

"Daha sonra sana bunları mendille, şıkırdamayacak şekilde bağlamayı öğreteceğim," dedi Chani. "Böylece, ses çıkarmaman gerektiğinde seni ele vermezler." Elini uzattı.

Paul, "Onları... benim için saklar mısın?" diye sordu.

Şaşıran Chani dönüp Stilgar'a baktı.

Stilgar gülümseyerek, "Paul Muad'Dib, yani Usûl henüz âdetlerimizi bilmiyor Chani," dedi. "Ona su kontörlerinin

nasıl taşınacağını öğretene kadar sende dursunlar; ama onların sorumluluğu sende olmayacak."

Chani başıyla onayladı. Cüppesinin altından bir bez şerit çıkarıp, yüzüklerin içinden karmaşık bir şekilde geçirdi; bir an duraksadıktan sonra, yüzüklere geçirdiği bezi cüppesinin altındaki kuşağına sıkıştırdı.

Paul, *Anlayamadığım bir şeyler oluyor,* diye düşündü. Etrafındakiler neşelenmiş, şakacı bir hal almıştı; Paul'ün zihni bu durumu geleceğe dair bir görüntüyle ilişkilendirdi: *Bir kadına su kontörü vermek... kur yapmak demek.*

"Su efendileri," dedi Stilgar.

Askerler cüppelerini hışırdatarak ayağa kalktı. İki adam öne çıkıp su torbasını kaldırdı. Stilgar korküreyi indirip elinde taşıyarak mağaranın içlerine doğru yürüdü.

Chani'nin arkasında sıraya geçirilen Paul kaya duvarları aydınlatan tereyağı rengi ışığa, dans eden gölgelere dikkat etti; askerlerin ses çıkarmasalar da heyecanlı olduklarını sezdi.

Sıranın sonuna geçirilen Jessica'nın etrafı birbirini itip kakan insanlarla çevrilmişti; bir an paniğe kapıldı, ama bu duyguyu bastırdı. Az önce yapılan törenin bazı kısımlarını biliyordu... Çakobsa ve Botani-jib dilinde sözcükler kullanılmıştı; bu sıradan görünen anlarda ansızın şiddetin patlak verebileceğinin farkındaydı.

Jan-jan-jan, diye düşündü. *Git-git-git.*

Sanki bu bir çocuk oyunuydu, ama büyükler tarafından oynanırken tüm yasaklar kaldırılmıştı.

Stilgar sarı bir taş duvarın karşısında durdu. Bir çıkıntıya basınca, duvar sessizce yana kaydı ve zikzak şeklinde bir yarık belirdi. Stilgar yarığa girince, diğerleri onu takip etti; karanlık bir koridorda yürümeye başladılar... tavandaki bal peteği şeklinde bir ızgaranın altından geçerlerken, Paul yüzünde serin bir esinti hissetti.

Soran gözlerle Chani'ye bakıp kolunu tuttu. "O hava nemliydi," dedi.

Chani, "Şşşt," diye fısıldadı.

Ama arkalarındaki bir adam, "Bu gece kapanda epey nem var," dedi. "Jamis bize ruhunun huzur içinde olduğunu söylüyor."

Jessica gizli geçidin kapısından geçince, ardından kapandığını işitti. Fremenlerin ızgaranın altından geçerken yavaşladıklarını fark etmiş, havanın nemli olduğunu hissetmişti.

Rüzgârkapanı! diye düşündü. *Yüzeyde bir yere bir rüzgârkapanı gizlemişler; böylece havayı daha soğuk olan bu aşağı kısımlara getirip, içindeki nemin ayrışmasını sağlıyorlar.*

Tepesi ızgaralı bir başka taş kapıdan geçtiler; bu kapı da arkalarından kapandı. Jessica da Paul de sırtlarında gezinen esintinin nemli olduğunu açıkça hissettiler.

Grubun başında yürüyen Stilgar'ın elindeki korkürenin ışığı, Paul'ün önündeki kişilerin baş hizasının altına indi. Paul biraz daha yürüyünce, ayaklarının altında basamaklar hissetti; sola doğru kıvrılıyorlardı. Kukuletalı insanlar spiral şeklindeki merdiveni iniyordu.

Jessica çevresindeki insanların iyice gerildiğini seziyordu; suskunlukları gerilim yüklüydü.

Basamakların bittiği yerde bir başka alçak kapıdan geçtiler. Yüksek kubbeli, geniş bir odaya girdiler; korküre bu odanın çok azını aydınlatıyordu.

Paul kolunda Chani'nin elini hissetti, soğuk havada hafif su şıpırtıları işitti, bu su katedraline giren Fremenlerin tamamen sustuğunu fark etti.

Burayı rüyamda görmüştüm, diye düşündü.

Hem rahatlatıcı hem de huzursuz edici bir düşünceydi bu. Bu yolun ilerisinde bir yerlerde, fanatik orduları evreni onun adına yakıp yıkarak ele geçiriyordu. Yeşilli siyahlı Atreides bayrağı bir dehşet sembolüne dönüşecekti. Vahşi lejyonlar saldırıya geçerken, savaş çığlığı niyetine onun adını haykıracaktı: "Muad'Dib!"

Bu olmamalı, diye düşündü. *Buna izin veremem.*

Ama içindeki ırksal bilinci, korkunç gayesi talepkârdı; bu geleceği değiştirmenin kolay olmayacağını biliyordu. Gördüğü gelecek giderek güçleniyor, momentum kazanıyordu.

Paul şu an ölse bile, o gelecek yine de gerçekleşecekti... annesi ve doğmamış kız kardeşi vasıtasıyla gerçekleşecekti. Onu durdurmak için, kendisiyle birlikte şu an etrafında bulunan herkesin -annesi de dahil olmak üzere- ölmesi gerekiyordu.

Paul etrafına bakınınca, askerlerin tek sıra halinde dizilmiş olduğunu gördü. Onu iterek, kayadan oyulmuş alçak bir sete götürdüler. Setin diğer tarafında, Stilgar'ın korküresinin aydınlattığı, kımıltısız, karanlık sular vardı. Gölgelerin arasında uzanan suyun derin olduğu belliydi; karşı duvar ancak hayal meyal seçiliyordu... yüz metre kadar ötedeydi.

Jessica alın ve yanaklarının kuruyunca gerilmiş derisinin, havadaki nemin etkisiyle gevşediğini hissetti. Su havuzu derindi... Jessica bunu hissedebiliyordu; ellerini suya daldırmak istedi... kendini güç tutuyordu.

Solundan su sesi geldi. Dönüp baktığında, Stilgar ile Paul'ün yanında duran su efendilerinin taşıdıkları suyu bir sayacın içinden havuza boşalttıklarını gördü. Havuzun kenarındaki gri, yuvarlak su sayacı göze benziyordu. Jessica, sayacın içinden su geçtikçe parlak ibresinin hareket ettiğini, ibrenin tam otuz üç litre, yedi nokta otuz üç dirhemde durduğunu gördü.

Su ölçme konusunda çok titizler, diye düşündü. Suyun tamamı aktıktan sonra, su sayacının oluğunda hiç su kalmadığına dikkat etti. Su oluktan neredeyse sürtünmesiz akmıştı. Jessica, Fremen teknolojisine dair büyük bir ipucu yakaladığını düşündü; bunlar mükemmeliyetçi insanlardı.

Stilgar'ın yanına gitti. Askerler ona abartısız bir hürmetle yol verdi. Jessica, Paul'ün gözlerindeki içedönük ifadeyi gördü; ama aklı bu büyük su havuzunun gizemiyle meşguldü.

Stilgar, Jessica'ya baktı. "Aramızda suya ihtiyacı olanlar vardı. Ama buraya gelip de bu suya el sürmediler," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, ama inanırım," dedi Jessica.

Stilgar havuza baktı. "Burada otuz sekiz milyon dekalitreden fazla suyumuz var," dedi. "Küçük yaradanlardan korumak için duvarlarla çevrilip gizlenmiş halde duruyor."

"Bir hazine," dedi Jessica.

Stilgar korküreyi kaldırıp Jessica'nın gözlerine baktı. "Hazineden de fazlası. Böyle binlerce sarnıcımız var. Hepsinin yerini sadece birkaçımız biliyor." Başını yana eğdi. Korkürenin sarı ışığı, Stilgar'ın yüzünü ve sakalını aydınlattı. "Duyuyor musun?"

Kulak kabarttılar.

Şimdi sadece rüzgârkapanında toplanmış, damlayan suyun şıpırtıları duyuluyordu. Jessica tüm askerlerin kendilerinden geçmişçesine bu sesi dinlemekte olduğunu gördü. Görünüşe göre, bunu yapmayan tek kişi Paul'dü.

Paul için bu sesler geçip giden anların sesi gibiydi. İçinden akıp giden zamanı, bir daha asla geri gelmeyecek anları hissediyordu. Bir karar vermesi gerektiğini hissediyor, ama kendinde harekete geçecek gücü bulamıyordu.

Stilgar, "Ne kadar suya ihtiyacımız olduğunu hesapladık," diye fısıldadı. "Bir milyon dekalitrelik hata payıyla hesapladık. Yeterince suyumuz olduğunda, Arrakis'in yüzeyini değiştireceğiz."

Askerler huşuyla fısıldadı: "Bilâ-keyf."

Stilgar sesini yükselterek "Kumullar çimenlik olacak," dedi. "Suyu ağaçlar ve bitki kökleri vasıtasıyla toprağa bağlayacağız."

Askerler hep bir ağızdan, "Bilâ-keyf," dedi.

"Kutup buzulları her sene biraz daha eriyor," dedi Stilgar.

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

"Arrakis'i yaşanabilir bir dünyaya dönüştüreceğiz... kutuplara eritici mercekler yerleştireceğiz, ılıman bölgelerde göller oluşturacağız... ama çölün içlerini, yaradanlar ve baharat için, olduğu gibi bırakacağız."

"Bilâ-keyf."

"Kimse susuz kalmayacak. Suyu ister kuyulardan, ister havuzlardan, ister göllerden, ister kanallardan alacak. Kanâtlardan akan sular bitkilerimizi besleyecek. Herkesin suyu olacak. Su isteyenin elini uzatması yetecek."

"Bilâ-keyf."

Jessica bunun bir dua olduğunu hissetmişti; duaya verdiği içgüdüsel tepki huşu duymak olmuştu. *Geleceği değiştirmek istiyorlar,* diye düşündü. *Tırmanılacak bir dağları var. Bu basit insanlar, bu köylüler... bilim insanları gibi hayal kuruyor.*

İmparator'un ekolojisti Liet-Kynes'ı, yerlilerin arasına karışmış o adamı düşündü; ona ne olduğunu merak etti. İnsanları cezbeden bu hayalde o gezegenbilimcinin parmağı olduğunu seziyordu. İnsanlar bu hayal için canlarını seve seve feda edebilirdi. Oğlunun ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de buydu işte: Hedefi olan bir halk. Böyle insanları coşturmak, fanatikleştirmek kolay olurdu. Bir kılıca dönüştürülebilir, Paul'ün düklüğünü kurtarıp ona geri verebilirlerdi.

"Şimdi gidip ilk ayın yükselmesini bekleyeceğiz," dedi Stilgar. "Jamis sağ salim yola çıktığında, yuvamıza gideceğiz."

Askerler onu takip etti; su setine sırtlarını dönüp basamakları çıkarken, gitmek istemedikleri fısıldaşmalarından anlaşılıyordu.

Chani'nin arkasında yürüyen Paul, kritik bir anı kaçırdığını hissediyordu; hayati önem taşıyan bir karar alması gerekirken, bunu yapmadığı için şimdi kendi efsanesinin içinde kısılı kalmıştı. Burayı daha önce gördüğünü biliyordu... çok uzaklardaki Caladan'da, geleceğe dair bir rüyada görmüştü; ama rüyasında görmediği bazı ayrıntılar şimdi tamamlanıyordu. Yeteneğinin sınırları onu bir kez daha şaşırttı. Sanki zamanın dalgasını sürüyor, bazen üstünde, bazen altında ilerliyordu; etrafında başka dalgalar yükselip alçalıyordu, sadece üzerlerinde olan şeyler görünüyordu, görünüp kayboluyordu.

Bütün bunların ortasında, ileride hâlâ o vahşi cihat, o şiddet ve katliam vardı. Denizde yükselen bir burun gibiydi.

Askerler son kapıdan da geçip ana mağaraya girdi. Kapı kapatıldı. Işıklar söndürüldü, mağaranın girişleri açıldı; dışarıda gece olmuştu, çölün üstünde uzanan gökyüzü yıldızlarla kaplıydı.

Jessica mağaranın havzaya açılan ağzına gidip yukarıya, yıldızlara baktı. Işıl ışıldılar, çok yakın görünüyorlardı. Jes-

sica etrafındaki askerlerin kıpırdandığını hissetti. Arkasında bir yerlerde bir balisetin akort edildiğini işitti. Paul akort yaparken balisetten çıkan seslere alçak sesle eşlik ediyordu. Sesinde Jessica'nın hoşlanmadığı bir hüzün vardı.

Karanlık mağaranın içinden Chani'nin sesi geldi: "Bana doğduğun dünyanın sularını anlat Paul Muad'Dib."

Ardından Paul'ün sesi geldi: "Başka zaman anlatırım Chani. Söz."

Çok kederli.

"Bu iyi bir balisettir," dedi Chani.

"Gerçekten çok iyi," dedi Paul. "Jamis bunu kullanmama kızar mı sence?"

Jessica, *Ölüden yaşıyormuş gibi bahsediyor,* diye düşündü. Bu da hoşuna gitmemişti.

Bir erkek sesi duyuldu: "Jamis arada sırada şarkı söylemeyi severdi."

Chani, "Haydi bana şarkılarınızdan birini söyle," diye yalvardı.

Jessica, *Kızın sesi öyle kadınsı ve baştan çıkarıcı ki,* diye düşündü. *Paul'ü Fremen kadınları konusunda uyarmalıyım... ilk fırsatta.*

"Bu şarkı Gurney adlı bir dostumun bestesi," dedi Paul. "Sanırım o artık yaşamıyor. Bu şarkıya akşam duası derdi."

Askerler susup Paul'ün şarkısını dinlemeye başladı; Paul baliseti çalarken tatlı, çocuksu bir tenor sesle şarkı söyledi:

"Korları görme vakti...
Sarı güneş kayboluyor günbatımında.
Duyular çıldırıyor, misk kokuları geliyor
Geçmişi anımsayınca."

Jessica şarkıyı göğsünde hissediyordu. Bu pagan şarkısı ansızın kendinin, vücudunun ve ihtiyaçlarının farkına varmasına yol açmıştı. Gergin bir suskunlukla dinledi.

"İncilerle bezeli gece...
Ağıt yakıyor bize!
Neşeyle parlıyor...
Gözlerin...
Çiçeklerle süslü arzular
Kalplerimizi çeliyor...
Çiçeklerle süslü arzular
İçimize doluyor."

Jessica son notanın sessizlikte yankılandığını işitti. *Oğlum niye o kıza aşk şarkısı söylüyor?* diye kendine sordu. Birden korkuya kapıldı. Hayatın etrafından akıp gittiğini hissediyor, ama onu dizginleyemiyordu. *Niye o şarkıyı seçti?* diye merak etti. *İçgüdüler bazen gerçeği gösterir. Bunu niye yaptı?*

Paul karanlıkta sessizce oturuyordu; aklında tek bir düşünce vardı: *Annem benim düşmanım. Farkında değil, ama öyle. Cihada yol açacak. Beni doğurdu; beni eğitti. O benim düşmanım.*

İlerleme fikri, bizi geleceğin dehşetinden koruyan bir koruma mekanizmasıdır.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Feyd-Rautha Harkonnen on yedinci doğumgününde, aile oyunlarında yüzüncü köle-gladyatörünü öldürdü. Bunu izlemek için İmparatorluk Sarayı'ndan Harkonnenların yurdu Giedi Prime'a gelen konuklar -Kont ve Leydi Fenring- o ikindi vakti üçgen şeklindeki arenanın üstündeki altın locada, Harkonnen ailesinin fertleriyle birlikte oturmaya davet edilmişti.

Na-Baron'un doğumgünü şerefine ve tüm Harkonnenlar ile kullarına veliahtın Feyd-Rautha olduğunu hatırlatmak maksadıyla, Giedi Prime'da tatil ilan edilmişti. Yaşlı Baron o gün gezegendeki herkesin dinlenmesini emretmişti, hanedanlık şehri Harko'da da halkın kutlama yapıyormuş gibi görünmesi için çaba harcanmıştı; binalarda bayraklar dalgalanıyordu, Saray Yolu'nun duvarları boyanmıştı.

Ama Kont Fenring ile eşi ana yoldan çıktıklarında çöp yığınları, karanlık ve çamurlu sokaklar, rengi atmış kahverengi duvarlar gördüler; halkın korkuyla, usulca kaçıştığına dikkat ettiler.

Baron'un mavi duvarlı kalesinde her şey mükemmeldi, ama Kont ile eşi bunun bedelini görebiliyorlardı. Her yerde muhafızlar vardı; ellerindeki silahların parlaklığı, bu işten anlayanlara, sık sık kullanıldıklarını gösteriyordu. Kalenin içinde bile, bölümler arasında kontrol noktaları vardı. Hizmetçilerin askeri eğitim aldığı yürüyüş tarzlarından, omuz-

larının duruşundan... gözlerini dikip bakmalarından anlaşılıyordu.

Kont şifreli konuşarak eşine, "Baron baskı altında," diye mırıldandı. "Dük Leto'dan kurtulmanın bedelinin ne kadar ağır olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyor."

"Sana bir ara anka kuşu efsanesini anlatmalıyım," dedi eşi.

Kalenin kabul salonundaydılar; aile oyunlarını izlemek üzere arenaya götürülmeyi bekliyorlardı. Burası geniş bir salon değildi -uzunluğu kırk, genişliği yirmi metre kadardı-; ama yan duvarlar boyunca uzanan sahte sütunlar ve tavanın hafifçe kubbeli olması, aslından çok daha geniş olduğu izlenimi uyandırıyordu.

"Ahhh, işte Baron geliyor," dedi Kont.

Salonun diğer ucunda beliren Baron süspansör kullanmak zorunda olduğundan her zamanki gibi tuhaf bir şekilde sekerek, havada süzülerek yaklaşıyordu. Çifte gerdanı inip kalkıyor, turuncu kaftanının altındaki süspansörler hafifçe sarsılarak yer değiştiriyordu. Parmaklarındaki yüzükler ve kaftanına işlenmiş ateş opalleri parlıyordu.

Baron'un yanında Feyd-Rautha yürüyordu. Siyah kâkülleri ona donuk gözleriyle hiç uyuşmayan neşeli bir hava katıyordu. Dar siyah tünik ve bol pantolon giymişti. Küçük ayaklarında yumuşak tabanlı terlikler vardı.

Leydi Fenring o delikanlının duruşunu ve tüniğinin altında hareket eden kaslarını incelerken, *İşte asla kendini salıp da şişmanlamayacak biri,* diye düşündü.

Baron karşılarına gelince durup Feyd-Rautha'nın kolunu tutarak, "Yeğenim, na-Baron, Feyd-Rautha Harkonnen," dedi. Sonra bebeksi yüzünü Feyd-Rautha'ya çevirdi: "Kont ve Leydi Fenring; sana bahsetmiştim."

Feyd-Rautha başını hafifçe eğerek selam verdi. Leydi Fenring'e baktı. Leydi Fenring altın sarısı saçlı ve fidan gibiydi; kusursuz vücudunun üstüne açık kahverengi, dökümlü bir elbise giymişti... sade giyinmiş, takı takmamıştı. Feyd-Rautha'nın bakışına grimsi yeşil gözleriyle bakarak karşılık

verdi. Bene Gesseritlere özgü sakin duruşu, delikanlıyı biraz rahatsız etmişti.

"Mmmm," dedi Kont. Feyd-Rautha'yı süzdü. "Mmmm, ne mükemmel bir delikanlı, değil mi canım?" Baron'a baktı. "Sevgili Baron, bu mükemmel delikanlıya bizden bahsettiğinizi söylediniz. Ne demiştiniz acaba?"

"Yeğenime İmparator'un sizi el üstünde tuttuğunu söyledim Kont Fenring," dedi Baron. *Ona iyi bak Feyd!* diye düşündü. *Tavşan gibi davranan bir katil... en tehlikelisi budur.*

"Ah, evet!" dedi Kont; eşine bakarak gülümsedi.

Feyd-Rautha adamın tavırlarını ve sözlerini aşağılayıcı bulmuştu. Adam inceden hakaret eder gibiydi. Delikanlı, Kont'a odaklandı: Kont güçsüz görünen, ufak tefek bir adamdı. Gelincik suratlıydı... koyu renk gözleri fazla iriydi. Şakaklarına kır düşmüştü. Hareketlerini takip etmek güçtü... biriyle konuşurken, elini veya başını diğer tarafa çeviriyordu.

Kont, Baron'un omzuna bakarak, "Mmmmm, böyle mükemmel insanlar, mmm, artık pek kalmadı," dedi. "Dört dörtlük bir, hımm, veliaht seçmişsiniz... kutlarım. Hele ağabeyini düşününce."

"Çok naziksiniz," dedi Baron. Eğilerek selam verdi; ama Feyd-Rautha amcasının gözlerine bakınca, asıl hislerinin çok farklı olduğunu anladı.

"İroni, mmm, yaptığınızda, ahh, derin düşüncelere, hımm, dalmışsınız demektir," dedi Kont.

Feyd-Rautha, *İşte yine aynı şeyi yapıyor,* diye düşündü. *Sanki hakaret ediyor, ama karşı çıkılacak bir şey söylemiyor.*

Feyd-Rautha adamın konuşmasını dinlerken, başı lapanın içine bastırılıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu... adamın mmmm deyip durması canını sıkıyordu. Dikkatini tekrar Leydi Fenring'e yöneltti.

"Biz, ahh, bu delikanlının zamanını çalıyoruz," dedi Leydi Fenring. "Anladığım kadarıyla bugün arenaya çıkacak."

Feyd-Rautha, *İmparatorluk hareminin hurileri adına, bu ne muhteşem bir kadın!* diye düşündü. "Bugün sizin için öldüre-

ceğim Leydim," dedi. "İzninizle, arenada zaferimi size adayacağım."

Kadın onun bakışlarına sakince karşılık verdi, ama sesi kırbaç gibiydi: "İzin vermiyorum."

"Feyd!" dedi Baron. *Şu hınzırın yaptığına bak!* diye düşündü. *Bu katil Kont'un onu düelloya davet etmesini mi istiyor?*

Ama Kont gülümseyip, "Mmmmm," demekle yetindi.

"Feyd, artık arenaya hazırlanmanın vakti geldi," dedi Baron. "Dinlenmelisin; sakın aptalca risklere de atılma."

Feyd-Rautha eğilerek selam verdi; yüzü öfkeden kararmıştı. "Her şey istediğin gibi olacak amca," dedi. Kont Fenring'e başıyla veda etti. "Beyefendi." Sonra Leydi'ye döndü: "Leydim." Dönüp uzun adımlarla salondan çıkarken, çift kanatlı kapının yanında toplanmış Küçük Hanedan mensuplarına doğru dürüst bakmadı bile.

Baron, "Öyle genç ki," diyerek iç geçirdi.

"Mmmm, ah, hakikaten öyle," dedi Kont.

Leydi Fenring şöyle düşündü: *O delikanlı, Rahibe Ana'nın bahsettiği kişi olabilir mi? Bu korumamız gereken bir soy mu?*

"Arenaya gitmemize bir saatten fazla zaman var," dedi Baron. "Kont Fenring, isterseniz biraz sohbet edelim." Tombul başını yana eğdi. "Konuşacak çok şey var; epey ilerleme kaydettik."

Bakalım İmparator'un ayakçısı, getirdiği mesajı açıkça söylemeden nasıl iletecek? diye düşündü.

Kont, eşine döndü: "Mmmm, şey, bize biraz, ahh, izin verir misin canım?"

"Her gün, her saat değişim getirir," dedi Leydi. "Mmmm." Baron'a tatlı tatlı gülümsedikten sonra sırtını döndü. Salonun ucundaki çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı; sırtını dimdik tutup soylu bir edayla yürürken, uzun eteği hışırdıyordu.

Baron Küçük Hanedan mensuplarının Leydi'nin yaklaştığını görünce konuşmayı kestiklerini, gözleriyle onu takip ettiklerini fark etti. *Bene Gesseritler!* diye düşündü. *Topunun köküne kibrit suyu!*

"Soldaki şu iki sütunun arasında sessizlik konisi var," dedi Baron. "Orada rahatça konuşabiliriz." Seke seke önden gidip o ses geçirmez alana girince, kalenin sesleri boğuklaşıp hafifledi.

Kont, Baron'un peşinden gitti; dudakları okunmasın diye duvara döndüler.

"Sardaukarlara Arrakis'i terk etmelerini emretmenizden hoşlanmadık," dedi Kont.

Baron, *Açık konuşuyor!* diye düşündü.

"Sardaukarlar daha fazla kalsa, İmparator'un bana yardım ettiğini başkalarının öğrenmesi riski doğardı," dedi Baron.

"Ama yeğeniniz Rabban, Fremen sorununu çözebilecek gibi görünmüyor."

Baron, "İmparator ne istiyor ki?" diye sordu. "Arrakis'te en fazla bir avuç Fremen kalmıştır. Güney çölünde yaşanmaz. Kuzey çölünde ise devriyelerimiz sürekli kol geziyor."

"Güney çölünün yaşanmaz olduğunu kim söyledi?"

"Sizin gezegenbilimciniz söyledi, sevgili Kont."

"Ama Doktor Kynes öldü."

"Ah, evet... ne acı."

"Güney çölü üstünde yapılan bir uçuştan aldığımız rapora göre, orada bitkilerin yaşadığına dair belirtiler var," dedi Kont.

"Lonca uzaydan inceleme yapmayı kabul etti mi peki?"

"Bunun mümkün olamayacağını biliyorsunuz Baron. İmparator Arrakis'i resmi olarak gözetleyemez."

"Benim de buna param yetmez. Bu uçuşu kim yapmış?"

"Bir... kaçakçı."

"Biri size yalan söylemiş Kont," dedi Baron. "Kaçakçılar güneyde Rabban'ın adamlarından daha kolay gezemez. Orada fırtınalar, kum statiği filan var, biliyorsunuz. Yol işaretleri de konulur konulmaz devriliyor."

"Statik türlerini başka zaman konuşuruz," dedi Kont.

Baron, *Ahhhh,* diye düşündü. Sert bir sesle "Hesaplarımda yanıldığımı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Yanıldıysanız mazeretiniz olamaz," dedi Kont.

Baron, *Beni sinirlendirmeye çalışıyor,* diye düşündü. Sakin olmak için iki derin nefes aldı. Kendi terinin kokusunu alıyordu, kaftanının altındaki süspansör kayışı da birden belini sıkmaya ve kaşındırmaya başlamıştı.

"İmparator, odalıkla oğlanın ölümüne kızmış olamaz," dedi Baron. "Çöle kaçmışlardı. Fırtına vardı."

"Evet, işinize gelen öyle çok kaza oldu ki," dedi Kont.

"Konuşma tarzınızı beğenmedim Kont," dedi Baron.

"Öfkeyle şiddet farklı şeylerdir," dedi Kont. "Sizi uyarıyorum: Burada başıma talihsiz bir kaza gelecek olursa, Arrakis'te yaptıklarınızı bütün Büyük Hanedanlar öğrenir. Nasıl dolaplar çevirdiğinizden epeydir şüpheleniyorlar zaten."

"Hatırlayabildiğim kadarıyla çevirdiğim en son dolap, çok sayıda Sardaukar lejyonunu Arrakis'e götürmekti," dedi Baron.

"Bununla İmparator'a şantaj yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Bunu aklımdan bile geçirmemiştim!"

Kont gülümsedi. "Bazı Sardaukar kumandanları, Fremen pisliklerle savaşmak için oraya izinsiz gittiklerini söyleyebilir."

"Buna kim inanır ki?" dedi Baron. Ama bu tehdit onu sarsmıştı. *Sardaukarlar gerçekten bu kadar disiplinli mi?* diye merak etti.

"İmparator hesaplarınızı denetlemek istiyor," dedi Kont.

"Ne zaman isterse."

"Ah... itiraz etmiyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır. CHOAM Şirketi yöneticiliği hesaplarımı istediği kadar inceleyebilir." *Bana yanlış bir suçlama yöneltirse, ortalığı ayağa kaldırabilirim. "Bakın, bana haksızlık yapılıyor," diyebilirim. Böylece, daha sonraki suçlamaları doğru bile olsa, Büyük Hanedanlar ona inanmaz.*

Kont, "Hesaplarınız titizlikle incelenecek," diye mırıldandı.

Baron, "İmparator niye Fremenlerin kökünü kazımak istiyor?" diye sordu.

"Konuyu değiştirmek istiyorsunuz ha?" Kont omuz silkti.

"Bunu Sardaukarlar istiyor, İmparator değil. Sardaukarların öldürme egzersizi yapması gerek... yarım kalmış işlerden de nefret ederler."

Baron, *Arkasında kana susamış katiller olduğunu hatırlatarak bana gözdağı mı vermek istiyor?* diye merak etti.

"İş yapmak için birilerini öldürmek illa ki gerekir," dedi Baron. "Ama bir yere kadar. Baharat toplayacak birileri kalmalı."

Kont kesik bir kahkaha attı. "Fremenleri ehlileştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Sayıları uğraşmaya değecek kadar fazla olmadı hiç," dedi Baron. "Ama öldürülmeleri halkımın geri kalanını rahatsız ediyor. Bu mesele öyle bir noktaya geldi ki, sonunda Arrakis sorununa başka bir çözüm aramak zorunda kalabilirim sevgili Fenring. İlhamımı İmparator'dan aldığımı da itiraf etmeliyim."

"Öyle mi?"

"İmparator'un hapishane gezegeni Salusa Secundus ilham verdi."

Kont ona dikkatle baktı; gözleri parlıyordu. "Arrakis ile Salusa Secundus'un birbiriyle ne alakası var?"

Baron, Fenring'in ne kadar dikkatli baktığını fark etmişti; "Henüz bir alakaları yok," dedi.

"Henüz mü?"

"Siz de kabul edersiniz ki, Arrakis'teki iş gücünü artırmanın yollarından biri... orayı bir hapishane gezegenine dönüştürmek."

"Mahkûm sayısında artış mı bekliyorsunuz?"

Baron, "Halk huzursuz," diye itiraf etti. "Onları epey sömürmek zorunda kalıyorum Fenring. Sonuçta ortak güçlerimizi Arrakis'e nakletmek için o kahrolası Lonca'ya ödediğim parayı biliyorsunuz. O parayı bir yerden çıkarmalıyım."

"İmparator'un iznini almadan Arrakis'i bir hapishane gezegenine dönüştürmenizi tavsiye etmem Baron."

"Bunu tabii ki yapmam," dedi Baron. Fenring'in sesinin birden buz gibi olması dikkatini çekmişti.

"Bir şey daha," dedi Kont. "Dük Leto'nun mentatı Thufir Hawat'ın ölmediğini hizmetinizde çalıştığını öğrendik."

"Ziyan olmasına içim el vermedi," dedi Baron.

"Sardaukar kumandanımıza yalan söylediniz... Hawat'ın öldüğünü söylediniz."

"Masum bir yalandı, sevgili Kont. Onunla uzun bir tartışmaya girmek istemedim."

"Gerçek hain Hawat mıydı?"

"Hayır, kesinlikle hayır! Hain, sahte doktordu." Baron boynunun terini sildi. "Durumumu anlamalısınız Fenring; mentatsız kalmıştım. Bunu biliyorsunuz. İlk kez mentatsız kalıyordum. Çok rahatsız ediciydi."

"Hawat'ı kendi tarafınıza geçirmeyi nasıl başardınız?"

"Dük'ü ölmüştü." Baron kendini gülümsemeye zorladı. "Hawat'tan korkmamıza gerek yok, sevgili Kont. Ona kalıcı bir zehir içirdik. Yemeklerine panzehir katıyoruz. Panzehiri almazsa, zehir harekete geçer ve onu birkaç günde öldürür."

"Panzehiri kesin," dedi Kont.

"Ama Hawat çok işime yarıyor!"

"Kimsenin bilmemesi gereken şeyler biliyor."

"İmparator'un yaptıklarının öğrenilmesinden korkmadığını söylemiştiniz."

"Benimle oyun oynamayın Baron!"

"İmparatorluk mührü taşıyan bir emir alırsam uyarım," dedi Baron. "Ama kaprislerinize boyun eğecek değilim."

"Kapris mi yapıyorum sizce?"

"Başka ne olabilir ki? İmparator'un da bana borcu var Fenring. Onu o baş belası Dük'ten kurtardım."

"Birkaç Sardaukar'ın yardımıyla."

"İmparator işin içinde olduğunu belli etmemek için adamlarına başka hangi Hanedan'ın üniformasını giydirebilirdi ki?"

"İmparator da kendine aynı soruyu sordu Baron, ama biraz farklı bir vurguyla."

Baron, Fenring'i süzdü; adamın çenesini sıktığını, kendine zor hâkim olduğunu gördü. "Ahhh, haydi ama. İmparator

bana karşı gizli bir saldırıya geçebileceğini sanmıyordur herhalde?"

"Bunun gerekli olmayacağını umuyor."

"İmparator onun için tehlikeli olduğuma inanıyor olamaz!" Baron kızmış ve üzülmüş numarası yaparken şöyle düşündü: *Beni haksız yere suçlasın bakalım! Böylece göğsümü döve döve, haksızlığa uğradığımı haykıra haykıra tahta çıkabilirim.*

Kont'un sesi soğuklaştı: "İmparator aklının söylediklerine inanıyor."

"İmparator beni Landsraad Yüce Divanı'nda hainlikle suçlamaya cesaret edebilir mi?" Baron soluğunu tuttu; yanıtın evet olmasını umuyordu.

"İmparator'un herhangi bir şeye cesaret etmesine gerek yok."

Baron yüz ifadesini gizlemek için sırtını döndü. *Tahta oturabilirim!* diye düşündü. *İmparator olabilirim! Beni haksız yere suçlasın! O zaman... Büyük Hanedanları rüşvet ve tatlı dille etrafımda toplarım. Bayrağımın altında, sığınacak yer arayan köylüler gibi toplanırlar. En çok korktukları şey, İmparator'un Sardaukarlarının onlara teker teker saldırması.*

"İmparator asla sizi hainlikle suçlamak zorunda kalmayacağını umuyor," dedi Kont.

Baron alaycı konuşmamakta, gücenmiş gibi yapmakta epey zorlansa da, bunu başardı. "Ben sadık bir kulum. Bu sözler beni ifade edemeyeceğim kadar incitti."

"Mmmmmm," dedi Kont.

Baron, Kont'a dönmeden başını salladı. "Arenaya gitme vakti geldi," dedi.

"Haklısınız," dedi Kont.

Sessizlik konisinden yan yana çıkıp, salonun ucundaki Küçük Hanedan mensupları grubuna doğru yürüdüler. Kalenin bir yerinde bir çan ağır ağır çalmaya başladı... arena gösterisine yirmi dakika kaldığını haber veriyordu.

Kont yaklaştıkları insanları başıyla göstererek, "Küçük Hanedanlar onlara yol göstermenizi bekliyor," dedi.

Baron, *İmalı konuşuyor,* diye düşündü.

Salon kapısının iki yanına yeni asılmış tılsımlara... boğa kafasına ve müteveffa Dük Leto'nun babasının yağlıboya tablosuna baktı. Bunlar Baron'u tuhaf bir şekilde ürkütüyordu; bu tılsımların... cesaretini göstermeye meraklı babanın resmiyle onu öldüren boğanın kafasının önce Caladan'daki, sonra da Arrakis'teki salonlarda asılıyken Dük Leto'ya ne hissettirdiğini merak etti.

Peşlerinde diğer konuklarla salondan çıkıp bekleme odasına girerlerken Kont "İnsanoğlunun, mmmm, tek bir bilimi vardır," dedi. Burası beyazlı morlu çinilerle kaplı, yüksek pencereli, dar bir odaydı.

Baron, "Neymiş bu bilim?" diye sordu.

"Mmmm, şey, hoşnutsuzluk bilimi," dedi Kont.

Arkalarındaki Küçük Hanedan mensupları koyun gibi hep bir ağızdan güldü, ama uşaklar dış kapıyı açınca ve motorların gürültüsü duyulunca kahkahaları kesildi; kapının önünde arabalar diziliydi... flamaları rüzgârda dalgalanıyordu.

Baron bu ani gürültüde duyulmak için sesini yükselterek "Kont Fenring, umarım yeğenimin bugünkü performansı sizi hayal kırıklığına uğratmaz," dedi.

"Ben, mmm, sadece beklentiliyim, evet," dedi Kont. "İnsan şifahi usulde, mmm, karşısındakinin kim olduğuna, ahhh, dikkat etmeli."

İrkilen Baron, şaşkınlığını kapının önündeki merdivenin ilk basamağında tökezleyerek gizledi. *Şifahi usul! Yani İmparator'a karşı işlenen bir suçu bildiren rapor!*

Fakat Kont şaka yapmış gibi gülerek, Baron'un koluna pat pat vurdu.

Ama arenaya giderlerken, zırhlı arabasının arka koltuğunda oturan Baron yanındaki Kont'a sık sık kaçamak bakışlar fırlatarak, İmparator'un ayakçısının Küçük Hanedan mensuplarının önünde böyle bir şaka yapmaya gerek görmesinin sebebini merak etti. Fenring gereksiz işler yapmayan, boş konuşmayan, hep imalı laflar eden biriydi.

Üçgen arenanın üstündeki altın locaya girip oturdular;

borular çalınıyordu, tepelerinde ve etraflarında sıra sıra oturmuş insanlar flama sallıyordu... Baron o sırada birden yanıtı buldu.

Kont onun kulağına eğilerek, "Sevgili Baron, İmparator'un veliahtınızı resmen onaylamadığını biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Baron öyle şaşırdı ki, sanki bir sessizlik konisinin içine girdi. Fenring'e bakakaldı; Kont'un eşinin, loca girişindeki muhafızların arasından geçip aralarına katıldığını hayal meyal gördü.

"Buraya gelmemin asıl sebebi bu," dedi Kont. "İmparator seçtiğiniz veliahtın uygun olup olmadığını öğrenmek istiyor. Bir insanın gerçek yüzünü görmek için arena gibisi yoktur, değil mi?"

Baron öfkeyle, "İmparator veliaht seçiminde serbest olacağıma söz vermişti!" dedi.

"Bakalım, göreceğiz," dedi Fenring; dönüp eşini selamladı. Eşi Baron'a gülümseyerek oturdu ve aşağıdaki kumlu alana bakmaya başladı; Feyd-Rautha alana giriyordu... üstünde dar giysiler vardı... siyah eldivenli sağ elinde uzun bir bıçak, beyaz eldivenli sol elindeyse kısa bir bıçak tutuyordu.

Leydi Fenring, "Beyaz zehri, siyah saflığı simgeliyor," dedi. "Ne tuhaf bir âdet, değil mi aşkım?"

"Mmmm," dedi Kont.

Hanedan mensuplarının bulunduğu üst localardan alkışlar yükseldi; durup alkışları kabul eden Feyd-Rautha başını kaldırıp yukarıdaki yüzleri inceledi... kuzenîlerini ve kuzenlerini, yarıkardeşlerini, odalıkları ve dış-freyn akrabalarını gördü. Titreşen rengârenk giysilerin ve bayrakların arasında trompet gibi ses çıkaran öyle çok pembe ağız vardı ki.

Feyd-Rautha yan yana, üst üste dizilmiş o suratların, köle-gladyatörün yerine kendisinin kanının döküldüğünü görmekten de mutlu olacaklarını fark etti. Gerçi bu dövüşün sonucu şimdiden belliydi. Gerçek bir tehlike yoktu... ama yine de...

Feyd-Rautha kadim geleneğe uyarak, bıçaklarını havaya

kaldırıp arenanın üç köşesini selamladı. Beyaz eldivenli elindeki kısa bıçağı (beyaz, zehrin simgesiydi) kınına soktu. Sonra, siyah eldivenli elindeki uzun bıçağı da kınına soktu; bu güya saf bıçak artık saf değildi... Feyd-Rautha bugün tamamen kişisel bir zafer kazanmak için bu siyah bıçağın ucuna gizlice zehir sürmüştü.

Vücut kalkanını ayarlaması bir saniye sürdü; kalkanın düzgün çalışıp çalışmadığını anlamak için öylece durup alın derisinin gerilmesini bekledi.

Gergin bir andı bu; Feyd-Rautha usta bir gösterici gibi, emin hareketlerle bu anı uzattı... yardımcılarına ve oyalayıcılara başını salladı, aletlerine göz gezdirdi... sivri ve parlak kancalı, mavi flamalı mızrakları yerli yerindeydi.

Feyd-Rautha müzisyenlere işaret verdi.

Geçmişin şatafatlılığıyla yüklü, ağır bir marş çalmaya başladı; Feyd-Rautha adamların başına geçti... birlikte arenayı kat edip, amcasını selamlamak üzere locasının dibine gittiler. Feyd-Rautha aşağı atılan tören anahtarını havada yakaladı.

Müzik kesildi.

Aniden çöken sessizlikte, Feyd-Rautha iki adım gerileyip anahtarı havaya kaldırarak, "Bu gerçeği..." diye bağırdı. Duraksadı; amcasının ne düşündüğünü biliyordu: *Bu salak delikanlı dövüşü Leydi Fenring'e adayıp başımızı belaya sokacak!*

"...amcam ve hamim, Baron Vladimir Harkonnen'a adıyorum!" diye haykırdı.

Amcasının rahatladığını görmek çok hoşuna gitti.

Müzik hızlı bir tempoyla sürdü; Feyd-Rautha adamlarını tedbir kapısına gönderdi; bu kapıdan yalnızca uygun kimlik bilekliğini takanlar geçebilirdi. Feyd-Rautha bu kapıyı asla kullanmamakla ve oyalayıcılara genellikle ihtiyaç duymamakla övünürdü. Ama bugün gerekirse müdahale edebileceklerini bilmek iyiydi; sıradışı planlar bazen sıradışı tehlikeleri beraberinde getirirdi.

Arenaya tekrar sessizlik çöktü.

Feyd-Rautha dönüp karşısındaki büyük, kırmızı kapıya baktı; gladyatör buradan gelecekti.

Özel gladyatör.

Thufir Hawat'ın planı basit ve kusursuzdu, takdire şayandı; köle uyuşturulmayacaktı... planın tehlikeli yanı buydu. Ama adamın bilinçaltı koşullandırılmıştı; böylece, kritik bir anda söylenen bir anahtar sözcük, adamın donup kalmasına yol açacaktı. Feyd-Rautha bu hayati önem taşıyan sözcüğü düşünüp, ağzını onu söylermiş gibi hareket ettirdi: "Pislik!" Seyirciler arenadaki kölenin na-Baron'u öldürsün diye, kasıtlı olarak uyuşturulmadığını sanacaktı. Özenle hazırlanmış tüm deliller ise kölecibaşına işaret edecekti.

Kırmızı kapının servo motorları çalışmaya başlayınca hafif bir uğultu duyuldu.

Feyd-Rautha tüm dikkatini kapıya verdi. Bu ilk an çok kritikti. Dövüşten anlayan biri, gladyatörün kapıda belirdiği andan çok şey öğrenebilirdi. Bütün gladyatörlere elakka uyuşturucusu verilirdi... böylece ölümüne dövüşmeye hazır hale gelirlerdi; ama bıçağı nasıl tuttuklarına, savunma yaparken hangi tarafa döndüklerine, tribünlerdeki seyircilerin farkında olup olmadıklarına bakmak gerekirdi. Bir kölenin başını ne tarafa eğdiği, onun hangi taraftan hamle ve savunma yapacağı konusunda son derece hayati bir ipucu verebilirdi.

Kırmızı kapı gürültüyle açıldı.

İri yarı, kaslı bir adam arenaya daldı; kafası kazılı, kara gözleri çukurdu. Derisi havuç rengiydi; elakka uyuşturucusu insan derisine bu rengi verirdi, ama Feyd-Rautha adamın derisinin aslında boyanmış olduğunu biliyordu. Kölenin üstünde dar, yeşil, tek parça bir giysi ile kırmızı bir yarımkalkan kemeri vardı... kemerin üstündeki ok işaretinin sola dönük olması, adamın sol tarafının kalkanlı olduğunu gösteriyordu. Bıçağını kılıç gibi tutuyordu; eğitimli bir dövüşçü duruşuyla, bıçağın ucunu biraz öne uzatmıştı. Kalkanlı tarafını Feyd-Rautha ile tedbir kapısının yakınındaki gruba çevirip, arenanın içinde yavaşça ilerlemeye başladı.

Feyd-Rautha'nın mızrakçılarından biri, "Bu adamın görünüşünü hiç beğenmedim," dedi. "Uyuşturulduğuna emin misiniz Lordum?"

Feyd-Rautha, "Rengine baksana," dedi.

Bir başka yardımcısı, "Ama dövüşçü gibi duruyor," dedi.

Feyd-Rautha kum zeminde iki adım ilerleyip köleyi inceledi.

Oyalayıcılardan biri, "Koluna ne yapmış öyle?" diye sordu.

Feyd-Rautha adamın sol ön kolundaki kanlı yaraya baktı; bakışlarını adamın elinden aşağı indirince, yeşil giysinin sol kalçasında, kanla çizilmiş bir figür gördü: bir şahin resmi.

Şahin!

Feyd-Rautha başını kaldırıp o kara, çukura kaçmış gözlere bakınca, şaşılacak kadar parlak ve dikkatli olduklarını gördü; adam öfkeyle bakıyordu.

Feyd-Rautha, *Dük Leto'nun Arrakis'te esir aldığımız askerlerinden biri bu!* diye düşündü. *Sıradan bir gladyatör değil!* Tepeden tırnağa ürperdi; yoksa Hawat'ın başka bir planı mı vardı... hile içinde hile içinde hile mi yapmıştı? Üstelik bir tek kölecibaşı suçlanacaktı!

Feyd-Rautha'nın başyardımcısı kulağına eğilip, "Bu seferkinin görünüşünü beğenmedim Lordum," dedi. "İzninizle onu sınamak için sol koluna bir iki mızrak savurayım."

"Ben yaparım," dedi Feyd-Rautha. Yardımcısının elinden iki uzun kancalı mızrak alıp dengelerini ölçtü. Aslında bu kancaların ucuna da uyuşturucu sürülmüş olması gerekiyordu. Ama bu kez sürülmemişti. Başyardımcısı bu yüzden ölebilirdi. Ama bu da planın bir parçasıydı.

"Kahraman olacaksın," demişti Hawat. "Gladyatörü teke tek dövüşte öldüreceksin, hem de hıyanete rağmen. Kölecibaşı idam edilecek, yerine de senin adamın geçecek."

Feyd-Rautha beş adım daha ilerledi; hareketleri ağırdı... köleyi süzüyordu. Yukarıdaki localarda oturan uzmanların bir terslik olduğunu şimdiden anladığını biliyordu. Gladyatörün ten rengi uyuşturulmuş bir adamınki gibiydi, ama olduğu yerde duruyor ve hiç titremiyordu. Uzmanlar kendi aralarında şöyle fısıldaşıyor olsa gerekti: "Baksanıza nasıl duruyor. Gayet sakin... oysa saldırması ya da geri çekilmesi

gerekirdi. Bakın, nasıl gücünü topluyor, nasıl bekliyor. Beklememesi gerekirdi."

Feyd-Rautha heyecanlandığını hissediyordu. *Hawat ihanet etmiş olsa bile, bu köleyle başa çıkabilirim,* diye düşündü. *Hem bu kez kısa bıçağımın değil, uzun bıçağımın ucu zehirli. Bunu Hawat bile bilmiyor.*

Köle, "Hey Harkonnen!" diye seslendi. "Ölmeye hazır mısın?"

Arenaya ölüm sessizliği çöktü. Köleler meydan okumazdı!

Feyd-Rautha artık gladyatörün gözlerini net görebiliyordu; adamın soğuk bakışları vahşi ve umutsuzdu. Adamın duruşuna dikkat etti; gevşek ve tetikteydi, kasları zafer kazanmaya hazırdı. Hawat bir köle aracılığıyla ona mesaj göndermişti: "Na-Baron'u öldürmek için eline gerçek bir fırsat geçecek." En azından planlarının bu kısmı doğru dürüst uygulanmıştı demek.

Feyd-Rautha hafifçe gülümsedi. Kancalı mızrakları havaya kaldırırken kölenin duruşuna baktı ve onu yenebileceğini düşündü.

Köle, "Haydi! Haydi!" diye meydan okuyarak iki adım ilerledi.

Feyd-Rautha, *Artık bütün seyirciler durumu anlamıştır,* diye düşündü.

Bu kölenin uyuşturucunun etkisiyle korkuyor olması gerekirdi. Kazanma şansı olmadığını bildiğini her hareketiyle ele vermesi gerekirdi. Na-Baron'un beyaz eldivenli elinde tuttuğu zehirli bıçaktan ürkmesi gerekirdi. Na-Baron kurbanlarını asla çabucak öldürmezdi; nadide zehirler kullanmaya, zehrin can çekişen kurban üstündeki ilginç etkilerini seyircilere açıklamaya bayılırdı. Bu köle korkuyordu, evet... ama dehşete kapılmamıştı.

Feyd-Rautha kancalı mızrakları yukarı kaldırıp, selam verircesine başını salladı.

Gladyatör saldırıya geçti.

Feyd-Rautha hiç bu kadar iyi bir saldırı ve savunma hamlesi görmemişti. Kölenin zamanlaması mükemmel bir yan

hamleyle savurduğu bıçağın ucu, na-Baron'un sol bacak tendonlarının bir santim yanından geçmişti.

Feyd-Rautha dans eder gibi gerilerken, kölenin sağ ön koluna bir kancalı mızrak savurdu; mızrağın kancaları adamın koluna saplandı... kancaları çıkarmaya kalkarsa tendonları parçalanırdı; Feyd-Rautha mızrağı bırakarak geri çekildi.

Seyircilerden heyecan nidaları yükseldi.

Bu ses Feyd-Rautha'nın içini gururla doldurdu.

Yukarıda, İmparatorluk Sarayı'ndan gelen gözlemcilerle, Fenringlerle birlikte oturan amcasının ne hissettiğini biliyordu. Bu dövüşe kimse karışamazdı. Tanıkların önünde kurallara uymak şarttı. Baron arenadaki olayları şahsına yönelik bir tehdit olarak algılayacaktı.

Köle gerilerken, bıçağını ağzına alarak, kancalı mızrağı flamayla koluna bağladı. "İğneni hissetmiyorum bile!" diye bağırdı. Bıçağını eline alıp sol tarafını Feyd-Rautha'ya çevirerek, tekrar azar azar ilerlemeye başladı; yarımkalkandan olabildiğince faydalanmak için gövdesini geriye eğmişti.

Bu hareketi de seyircilerin gözünden kaçmadı. Aile localarından tiz çığlıklar yükseldi. Feyd-Rautha'nın yardımcıları seslenerek, onlara ihtiyacı olup olmadığını sormaya başladılar.

Feyd-Rautha elini sallayarak geri çekilmelerini, tedbir kapısına geri dönmelerini işaret etti.

Onlara hayatlarında görmedikleri bir gösteri sunacağım, diye düşündü. *Arkalarına yaslanıp keyif çatarak dövüşçülerin tarzını takdir edecekleri, uygarca bir dövüş olmayacak bu. Onları irkiltecek bir dövüş olacak. Baron olduğumda bugünü hatırlayacaklar ve hepsi benden korkacak.*

Feyd-Rautha, yengeç gibi yaklaşan gladyatörün karşısında yavaşça gerilemeye başladı. Ayaklarının altında ezilen kumlar gıcırdıyordu. Kölenin hızlı hızlı soluduğunu duyuyor, kendi terinin kokusunu alıyordu; havada hafif bir kan kokusu da vardı.

Na-Baron gerilemeyi sürdürürken, sağa dönüp ikinci kancalı mızrağı hazırladı. Köle dans edercesine yana sıçra-

dı. Feyd-Rautha tökezler gibi olunca, seyircilerden yükselen çığlıkları duydu.

Köle yeniden saldırıya geçti.

Feyd-Rautha yana sıçrarken, *Tanrılar adına, bu ne yaman bir dövüşçü!* diye düşündü. Hayatını kurtaran tek şey, gençliğinin verdiği çeviklikti. Ama ikinci kancalı haladını kölenin sağ kolunun delta kasına saplamayı başardı.

Seyirciler tiz seslerle tezahürat yapmaya başladı.

Feyd-Rautha, *Bana tezahürat yapıyorlar,* diye düşündü. Seyircilerin sesindeki coşkuyu duyuyordu; tam Hawat'ın söylediği gibi olmuştu. Bir aile dövüşçüsüne ilk kez böylesine tezahürat yapıyorlardı. Feyd-Rautha, Hawat'ın söylediği bir başka sözü düşündü: "Takdir ettiğin bir düşmandan korkman daha kolaydır."

Hızla arenanın ortasına çekildi; burada olup bitenleri herkes rahatça görebilirdi. Uzun bıçağını çekip dizlerini kırarak, kölenin yaklaşmasını bekledi.

Adam ikinci kancalı mızrağı da koluna bağlar bağlamaz, hemen Feyd-Rautha'nın peşine düşmüştü.

Feyd-Rautha, *Akrabalarım bunu yaptığımı görsün,* diye düşündü. *Ben onların düşmanıyım: Beni hep bu halimle hatırlasınlar.*

Kısa bıçağını çekti.

"Senden korkmuyorum, Harkonnen domuzu," dedi gladyatör. "Ben zaten öleceğim... bana işkence yapamayacaksınız. Yardımcıların bana el süremeden, bıçağımla intihar ederim. Ama seni yanımda götüreceğim!"

Feyd-Rautha sırıttı. Uzun bıçağını, zehirli olanı öne uzattı. "Bunu dene," diyerek, diğer elindeki kısa bıçakla saldırdı.

Köle bıçağını diğer eline geçirip darbeyi savuşturduktan sonra na-Baron'un beyaz eldivenli elindeki bıçağını, âdetlere göre zehirli olması gereken kısa bıçağı almaya çalıştı.

Gladyatör soluk soluğa, "Öleceksin Harkonnen," dedi.

Kumlu zeminde, birbirlerine yan dönmüş halde çarpıştılar. Feyd-Rautha'nın kalkanı köleninkiyle temas ettiğinde,

mavi bir ışık çakıyordu. Etraflarındaki havaya ozon kokusu yayılmıştı.

Köle dişlerini sıkarak, "Kendi zehrinle öl!" dedi.

Beyaz eldivenli eldeki bıçağı, zehirli sandığı bıçağı Feyd-Rautha'ya doğru çevirmeye başladı.

Feyd-Rautha, *Bunu görsünler!* diye düşündü. Uzun bıçağını savurdu, ama kölenin koluna bağlanmış kancalı mızrağa vurdu sadece.

Feyd-Rautha bir an umutsuzluğa kapıldı. Kancalı mızrakların kölenin işine yarayabileceği aklına gelmemişti. Oysa köle şimdi onları ikinci bir kalkan niyetine kullanıyordu. Ayrıca bu gladyatör öyle güçlüydü ki! Feyd-Rautha'ya doğru çevrilmiş kısa bıçağın sivri ucu giderek yaklaşıyordu. Feyd-Rautha zehirli olmayan bir bıçağın da ölümcül olabileceğini düşündü.

Soluk soluğa, "Pislik!" dedi.

Bu anahtar sözcük, gladyatörün kaslarının bir anlığına gevşemesine yol açtı. Bu an Feyd-Rautha için yeterliydi. Hemen geri çekilip, uzun bıçağını kullanabileceği kadar uzaklaştı. Bıçağın zehirli ucu, kölenin göğsüne kızıl bir çizgi çizdi. Zehir hemen acı çektirmeye başlayan türdendi. Adam Feyd-Rautha'yı bırakıp sendeleyerek geriledi.

Feyd-Rautha, *Şimdi sevgili akrabalarım seyretsinler bakalım,* diye düşündü. *Zehirli olduğunu sandığı bıçağı üstüme çeviren, bana karşı kullanmaya kalkan bu kölenin halini düşünsünler. Bu arenaya gelen bir gladyatörün böyle bir şeye nasıl kalkışabildiğini merak etsinler. Hangi elimde zehir taşıdığımdan asla emin olamayacaklarını da hiç unutmasınlar.*

Feyd-Rautha sessizce durup, kölenin hareketlerinin ağırlaşmasını seyretti. Adam kendisine ne olduğunun farkındaydı. Yüzüne bakan herkes bunu anlayabilirdi. Yüzünde ölüm yazılıydı. Köle ona neyin nasıl yapıldığını biliyordu. Zehir yanlış bıçaktaydı.

Adam, "Sen!" diye inledi.

Feyd-Rautha can çekişen adama yer açmak için geri çekildi. Zehrin felç edici etkisi henüz başlamamıştı, ama adamın

hareketlerinin yavaşlaması, başlamak üzere olduğunun göstergesiydi.

Köle iple çekilircesine, öne doğru sendeledi... ağır ağır, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Onun evreninde, attığı her adım son adımı olabilirdi. Bıçağını hâlâ elinden bırakmamıştı, ama ucu titriyordu.

"Bir gün... birimiz... seni... öldüreceğiz," diye inledi.

Ağzında hafif, kederli bir gülümseme belirdi. Diz çöktü, sallandı, sonra da kaskatı kesilerek yere yüzüstü kapaklandı.

Feyd-Rautha sessiz arenada ilerleyip, ayağının ucuyla gladyatörü sırtüstü çevirdi; adamın yüzünün zehrin acısıyla çarpıldığını seyircilerin görmesini istiyordu. Ama gladyatörü çevirdiğinde, adamın göğsünde kendi bıçağının saplı olduğunu gördü.

Bunu görmek Feyd-Rautha'nın canını sıktı; ama yine de felce direnip kendine bunu yapmayı başarabilen kölenin çabasını takdir etti. Birden, o adamın gerçekten korkulacak biri olduğunu anladı.

İnsanı insanüstü kılan şey korkutucudur.

Bu düşünceye yoğunlaşırken, etrafından sesler yükseldiğini fark etti. Seyirciler çılgınca alkışlıyor, tezahürat yapıyordu.

Feyd-Rautha dönüp onlara baktı.

Baron, Kont ve eşi hariç herkes alkışlıyordu; Baron çenesini eline dayamış, derin düşüncelere dalmıştı... Kont ile eşiyse aşağıya, Feyd-Rautha'ya bakarken gerçek hislerini gülümseyerek maskeliyorlardı.

Kont Fenring eşine döndü: "Mmmm, çok becerikli bir, mmm, delikanlı. Mmmm, değil mi canım?"

Leydi Fenring, "Ahh, sinirsel refleksleri çok hızlı," dedi.

Baron o ikisine baktıktan sonra gözlerini tekrar arenaya çevirip, *O köle, bir akrabamı öldürmeye nasıl bu kadar yaklaşabildi!* diye düşündü. Korkusu yerini hiddete bırakmaya başlamıştı. *Bu gece kölecibaşını bir ateşin üstünde ağır ağır kızartacağım... ve eğer bu Kont ile karısının da bu işte parmağı varsa...*

Feyd-Rautha, Baron'un locasında konuşulanları duyamı-

yordu; şimdi bütün seyirciler ayaklarını yere vurarak bağırmaya başlamıştı:

"Kafasını kes! Kafasını kes! Kafasını kes! Kafasını kes!"

Baron, Feyd-Rautha'nın dönüp kendisine baktığını görünce kaşlarını çattı. Hiddetini dizginlemekte zorlanıyordu; arenada, kölenin cesedinin yanında duran delikanlıya el salladı. *Kafasını kessin. Kölecibaşının hain olduğunu ortaya çıkarmakla bunu hak etti.*

Feyd-Rautha onay verildiğini görünce, *Beni onurlandırdıklarını sanıyorlar*, diye düşündü. *Ne düşündüğümü görsünler bakalım!*

Yardımcılarının testere getirdiğini görünce, elini sallayarak gitmelerini işaret etti. Bocaladıklarını görünce de aynı hareketi tekrarladı. *Beni altı üstü bir kelleyle onurlandırabileceklerini sanıyorlar!* diye düşündü. Cesedin üstüne eğilip, gladyatörün ellerini göğsündeki bıçağın sapının etrafına yerleştirdi... sonra da bıçağı çıkarıp, cansız ellerin arasına koydu.

Bu işi bir saniyede halletmişti; doğrulup yardımcılarına seslendi. "Bu köleyi ellerinde bıçakla gömün," dedi. "Bunu hak etti."

Altın locada Kont Fenring, Baron'a doğru eğildi. "Mükemmel bir jest... gerçekten müthiş," dedi. "Yeğeniniz hem cesur hem etkileyici."

Baron, "Kölenin kafasını kesmeyi reddetmekle kalabalığa hakaret ediyor," diye mırıldandı.

Leydi Fenring, "Kesinlikle hayır," dedi. Başını kaldırıp, etraflarında oturan seyircilere baktı.

Baron'un gözü kadının boynuna takıldı; kadının kasları gerçekten mükemmeldi... boynu, oğlan boynu gibiydi.

Leydi Fenring, "Yeğeninizin davranışı hoşlarına gitti," dedi.

Feyd-Rautha'nın yaptığı jestin büyüklüğünü en arka koltuklardakiler bile kavradığında, ölü gladyatörün yardımcılar tarafından taşınan cesedinin başının yerli yerinde olduğunu herkes gördüğünde, Baron kadının haklı olduğunu anladı.

Halk çılgına döndü. Birbirlerini yumrukluyor, tepiniyor, çığlıklar atıyorlardı.

Baron bezgin bir sesle konuştu. "Bir şenlik düzenlemem gerekecek. Halkı bu halde evlerine gönderemem. Enerjilerini boşaltmaları gerek. Coşkularını paylaştığımı görmeliler." Eliyle muhafıza bir işaret yapınca, tepelerindeki bir uşak Harkonnenların turuncu flamasını locanın üstünde üç kez salladı... bu şenlik yapılacağının işaretiydi.

Feyd-Rautha arenayı kat edip, altın locanın altında durdu; silahlarını kınlarına koymuş, kollarını iki yanından sarkıtmıştı. Gürültüsü dinmemiş kalabalığın çığlıkları arasından seslendi: "Şenlik mi var amca?"

Halk ikisinin konuştuğunu görünce susup beklemeye başladı.

Baron aşağıya, "Evet Feyd, senin şerefine!" diye seslendi. Sonra flamanın tekrar şenlik işareti vermesini emretti.

Arenanın diğer ucundaki ted-kapıları açılmıştı; arenaya akın eden delikanlılar Feyd-Rautha'ya doğru koşuyordu.

Kont, "Ted-kalkanlarının indirilmesini mi emrettiniz Baron?" diye sordu.

"Çocuğa kimse zarar vermez," dedi Baron. "O bir kahraman."

Feyd-Rautha'ya ilk ulaşanlar onu omuzlarına alıp arenada gezdirmeye başladı.

"Bu gece Harko'nun en fakir semtlerinde bile silahsız ve kalkansız gezebilir," dedi Baron. "Sırf yanlarında olsun diye, ona son lokmalarını bile verirler."

Baron koltuğundan kalkıp ağırlığını süspansörlerine verdi. "Şimdi izninizle. Acilen ilgilenmem gereken bazı meseleler var. Muhafızlar sizi şatoya götürür."

Kont ayağa kalkıp eğilerek veda etti. "Elbette Baron. Şenliği dört gözle bekliyoruz. Mmmm, ilk kez bir Harkonnen şenliği göreceğim."

"Evet," dedi Baron. "Şenlik." Dönüp locanın özel çıkış kapısından çıkarken etrafı muhafızlarla çevrildi.

Bir muhafız subayı, Kont Fenring'in önünde eğilerek selam verdi. "Emrinizdeyim Lordum."

"Biz, ahhh, kalabalığın, mmm, biraz dağılmasını, eee, bekleyelim," dedi Kont.

"Başüstüne Lordum." Adam tekrar eğilip üç adım geri çekildi.

Kont Fenring eşine dönüp, özel şifreli dilleriyle "Gördün değil mi?" diye fısıldadı.

Eşi aynı dilde mırıldanarak karşılık verdi: "O çocuk, gladyatörün uyuşturulmayacağını biliyordu. Bir an korktu, evet, ama şaşırmadı."

"Planlanmıştı," dedi Kont. "O gösterinin tamamı planlanmıştı."

"Kuşkusuz."

"Hawat'ın işi olsa gerek."

"Haklısın," dedi eşi.

"Baron'a Hawat'ı öldürmesini söyledim."

"Hata yapmışsın canım."

"Evet, bunu şimdi anlıyorum."

"Harkonnenların yakında yeni bir baronu olabilir."

"Hawat'ın planı buysa."

Leydi Fenring, "Bunu araştırmak gerek," dedi.

"Delikanlıyı kontrol etmek daha kolay olur."

Leydi Fenring, "Bizim için... bu geceden sonra evet," dedi.

"Onu baştan çıkarmakta zorlanmazsın değil mi, minik kuluçka tavuğum?"

"Zorlanmam aşkım. Bana nasıl baktığını gördün."

"Evet... bu hanedanın soyuna neden ihtiyacımız olduğunu şimdi anlıyorum."

"Evet... ona sözümüzün geçmesi gerektiği de ortada. En derin benliğine gerekli prana-bindu sözcüklerini yerleştirerek onu ele geçireceğim."

"İşini bitirir bitirmez buradan ayrılalım," dedi Kont.

Leydi Fenring ürperdi. "Kesinlikle. Bu korkunç yerde çocuk doğurmak istemem."

"İnsanlık adına nelere katlanıyoruz," dedi Kont.

Leydi Fenring, "Senin işin kolay," dedi.

"Bazı kadim önyargılarımı güçlükle bastırıyorum," dedi Kont. "Bu adamlar çok ilkel."

Leydi Fenring, "Zavallı aşkım," dedi; Kont'un yanağına pat pat vurdu. "Bu hanedanın soyunu kurtarmanın tek emin yolu bu, biliyorsun."

Kont soğuk bir sesle "Ne yaptığımızın gayet iyi farkındayım," dedi.

Leydi Fenring, "Başaracağız," dedi.

Kont, "Suçluluk duygusu başarısızlık hissiyle başlar, biliyorsun," diye anımsattı.

Leydi Fenring, "Suçluluk duygusu filan olmayacak," dedi. "Feyd-Rautha'nın bilinçaltına hipnotik tohumlar ekip, rahmimde de çocuğunu taşımaya başladım mı... hemen gideceğiz."

"Amcası nasıl allak bullak oldu, gördün mü?" dedi Kont.

Leydi Fenring "Sinirli bir yapısı var, ama yeğeni büyüyünce ondan beter olabilir," dedi.

"Amcası yüzünden. Oysa başka türlü... mesela Atreides tarzıyla yetiştirilseydi..."

Leydi Fenring, "Sahiden çok yazık," dedi.

"Keşke hem bu çocuğu hem de o Atreides çocuğunu kurtarabilseydik. Duyduğuma göre, Paul hayranlık verici bir çocukmuş; iyi bir çiftleşmenin ve eğitimin ürünüydü." Başını iki yana salladı. "Ama talihsiz aristokratlar için üzülmenin faydası yok."

Leydi Fenring, "Bir Bene Gesserit deyişi vardır," dedi.

"Olmasa şaşardım zaten!" dedi Kont.

Leydi Fenring "Bunu seveceksin," dedi. "Şöyle: 'Cesedini görmeden kimseyi ölü saymayın. Görseniz bile yanılmış olabilirsiniz.'"

"Düşünme Zamanı"nda Muad'Dib bize eğitiminin aslında Arrakis'te yaşamanın getirdiği güçlüklerle tanışmasıyla başladığını söyler. Yani havanın nasıl olacağını kestirmek için kuma kazık çakmayı öğrendi, rüzgârın dilini tenine iğne gibi batan kum tanelerinden öğrendi, kumun insanın burnunu kaşındırdığını öğrendi, vücudunun değerli suyunu koruyup muhafaza etmeyi öğrendi. Gözleri İbad mavisine dönüşürken, Çakobsa yöntemlerini öğrendi.

—STILGAR;
Prenses Irulan'ın
"Muad'Dib, İnsan" adlı kitabına yazdığı önsözden.

İlk ayın ışığı solarken Stilgar'ın askerleri, yanlarında çölde buldukları iki kişiyle birlikte havzadan dışarı tırmanarak siyeçe dönüyordu. Yuvalarının kokusunu alan bu cüppeli insanlar acele ediyordu. Arkalarında uzanan gri şafak hattının en parlak kısmı, onların ufuktakvimlerine göre sonbaharın ortasını, yani dorukkaya ayını gösteren noktaydı.

Kayalığın dibine, rüzgârın kopardığı ve siyeç çocuklarının topladığı ölü yapraklar saçılmıştı; yine de, oradan geçen askerlerin çıkardığı sesler gecenin doğal seslerinden ayırt edilemezdi (Paul ile annesinin arada sırada yaptığı sakarlıklar sayılmazsa).

Paul terli alnına yapışmış tozları silerken, kolunun çekiştirildiğini hissetti ve Chani'nin fısıldadığını işitti: "Sana söylediğimi yap, kukuletanı alnının üstüne indir! Sadece gözlerin açıkta kalsın. Boşa su harcıyorsun."

Arkalarından gelen bir fısıltı susmalarını emretti: "Bütün çöl sizi duyuyor!"

Tepelerindeki kayalıklardan kuş sesi geldi.

Askerler durdu. Paul birden gerildiklerini sezdi.

Kayaların arasından hafif bir ses geldi; kumda sıçrayan bir farenin sesine benziyordu.

Kuş yine öttü.

Askerler kımıldandı. Fare pıtırtısına benzeyen ses kumların arasında uzaklaştı.

Kuş bir kez daha öttü.

Askerler tırmanmaya devam etti; kayalıklardaki bir yarığa doğru tırmanıyorlardı, ama Fremenlerin şimdiki sessizliği Paul'ü kaygılandırmıştı... arada sırada Chani'ye kaçamak bakışlar fırlatınca, kızın içine kapanmış olduğunu görüyordu.

Kayalık zemine varmışlardı... cüppelerin hafif hışırtısı duyuluyordu; Paul adamların biraz gevşemiş olduğunu fark etti, ama yine de Chani ve diğerleri çıt çıkarmıyordu. Paul önündeki bir gölge adamı takip etti... basamakları çıktılar, saptılar, başka basamakları çıktılar, bir tünele girdiler, iki nemmühürlü kapıdan geçtiler, sarı kaya duvarları ve tavanı korkürelerle aydınlatılan dar bir geçide girdiler.

Paul etrafındaki Fremenlerin kukuletalarını geriye atıp, burun tıkaçlarını çıkarıp derin soluklar aldığını gördü. Biri iç geçirdi. Paul'ün gözleri Chani'yi aradı, ama artık yanında olmadığını gördü. Cüppeli insanların arasında sıkışmıştı. Arkasından onu iten biri, "Kusura bakma Usûl, burada hep sıkışıklık olur!" dedi.

Solundaki, Farok adlı zayıf yüzlü ve sakallı adam, Paul'e döndü. Lekeli göz altları ve koyu mavi gözleri kürelerin sarı ışığında daha da koyu görünüyordu. "Başını açsana Usûl," dedi Farok. "Yuvana geldin." Dirsekleriyle yer açarak, Paul'ün kukuletasını rahatça indirmesine yardım etti.

Paul burun tıkaçlarını ve ağızlığını çıkardı. Kesif bir koku aldı: Yıkanmamış insanların, suyu alınmış dışkıların, her yere sinmiş nahoş vücut kokularının, bunları bastıran baharat ve baharat ürünleri kokularının karışımıydı.

Paul, "Niye bekliyoruz Farok?" diye sordu.

"Rahibe Ana'yı bekliyoruz galiba. Haberi duymuşsundur... zavallı Chani."

Paul, *Zavallı Chani mi?* diye kendine sordu. Etrafına bakınıp Chani'yi ararken, annesinin nerede olduğunu merak etti.

Farok derin bir nefes aldı. "Yuva kokusu," dedi.

Paul adamın şaka yapmadığını, bu pis kokudan gerçekten hoşlandığını gördü. Annesinin öksürdüğünü, ardından da konuştuğunu duydu: "Siyeçinizin kokuları ne kadar yoğun Stilgar. Baharatla bir sürü şey yapıyorsunuz anlaşılan; kâğıt... plastik... ve sanırım kimyasal patlayıcılar imal ediyorsunuz, değil mi?"

"Bütün bunları kokudan mı anladın?" Başka bir adamın sesiydi bu.

Paul annesinin aslında kendisine hitap ettiğini fark etti... bu pis kokuya bir an önce alışmasını istiyordu.

Öndeki askerler arasında bir hareketlenme oldu; fısıltılar önden arkaya doğru yayıldı: "Doğruymuş... Liet ölmüş."

Paul, *Liet,* diye düşündü. Sonra: *Chani, Liet'in kızı.* Zihni parçaları birleştirdi. *Liet gezegenbilimcinin Fremen adıydı.*

Paul, Farok'a bakıp "Kynes adıyla bilinen Liet mi?" diye sordu.

"Sadece bir tek Liet vardır," dedi Farok.

Paul dönüp önündeki Fremen'in cüppeli sırtına baktı. *Demek Liet-Kynes öldü,* diye düşündü.

Biri öfkeyle, "Harkonnenların hainliği," diye fısıldadı. "Kaza süsü verdiler... güya çölde kaybolmuş... topteri düşmüş..."

Paul'ün içinde öfke kabardı. Onlara yardım eli uzatıp Harkonnen avcılarının elinden kurtaran, Fremenlere çölde onları bulma talimatını veren adam... Harkonnenların bir başka kurbanı olmuştu.

Farok "Usûl intikam mı almak istiyor?" diye sordu.

Paul'ün yanıt vermesine fırsat kalmadan biri usulca seslenince, askerler geçitte ilerleyip, Paul'ü beraberlerinde sürükleyerek geniş bir odaya girdi. Paul birden kendini Stilgar'ın karşısında tek başına buldu; Stilgar'ın yanında tuhaf bir

kadın vardı... parlak turuncu ve yeşil, bol bir elbise giymişti. Kolları omuzlarına dek çıplaktı ve üstünde damıtıcı-giysi yoktu. Teni soluk zeytuniydi. Geriye taranmış siyah saçı, uzun alnını açıkta bırakmıştı; böylece dikkatli, kara gözlerinin arasındaki kanca burnu ve çıkık elmacık kemikleri iyice göze batıyordu.

Kadın ona doğru dönünce, Paul kadının kulaklarından su kontörleri geçirilmiş altın halkaların sarktığını gördü.

Kadın sert bir sesle "Jamis'imi bu mu yendi?" diye sordu.

"Sus Harah," dedi Stilgar. "Jamis'in suçuydu... tahaddiyü'l-burhan yapılmasını istedi."

"Ama bu daha çocuk!" dedi kadın. Başını sertçe sağa sola çevirince su kontörleri şıngırdadı. "Çocuklarımı bir çocuk mu babasız bıraktı? Olamaz... bir kazaydı mutlaka!"

Stilgar "Kaç yaşındasın Usûl?" diye sordu.

"On beş standart," dedi Paul.

Stilgar bakışlarını askerlerinde gezdirdi. "Aranızda bana meydan okumak isteyen var mı?"

Sessizlik.

Stilgar kadına baktı. "Ben bile sırrî yöntemini öğrenmeden ona meydan okumam," dedi.

Kadın, Stilgar'ın bakışına karşılık verdi. "Ama..."

Stilgar "Chani'yle birlikte Rahibe Ana'ya giden yabancı kadını gördün mü?" diye sordu. "O bu çocuğun annesi; dışfreyn bir Seyyidina. Hem bu çocuk hem de annesi sırrî yöntemiyle savaşmakta ustalar."

Kadın "Lisanü'l-Gayb," diye mırıldandı. Tekrar Paul'e baktığında, gözlerinde huşu vardı.

Paul, *Yine o efsane,* diye düşündü.

"Olabilir," dedi Stilgar. "Ama henüz sınanmadı." Tekrar Paul'e döndü: "Usûl, âdetlerimiz gereği Jamis'in karısı ile iki oğlunun sorumluluğunu üstlenmelisin. Yalisi... yani evi senindir. Jamis'in kahve payı da artık senin... ve kadını da."

Paul kadını süzerken şöyle düşündü: *Niye erkeğinin yasını tutmuyor? Niye benden nefret eder gibi davranmıyor?* Sonra Fremenlerin kendisine baktığını gördü... bekliyorlardı.

İçlerinden biri "İşimiz gücümüz var. Kabul ettiğini söyle de gidelim," diye fısıldadı.

Stilgar, "Harah'yı kadın veya hizmetçi olarak almayı kabul ediyor musun?" diye sordu.

Harah kollarını kaldırıp topuğunun üstünde yavaşça döndü. "Hâlâ gencim Usûl. Geoff ile birlikteykenki kadar genç göründüğümü söylerler... sonra Jamis onu yenmişti."

Paul, *Jamis onu kazanmak için birini öldürmüş*, diye düşündü.

"Hizmetçi olarak kabul edersem, sonra fikrimi değiştirebilir miyim?" diye sordu.

"Kararını değiştirmek için bir yılın var," dedi Stilgar. "Bir yıl sonra o artık özgür bir kadın olacak, istediğini yapabilecek... veya sen herhangi bir zamanda onu serbest bırakmayı seçebilirsin. Ama her halükârda, bir yıl boyunca senin sorumluluğunda olacak... Jamis'in oğullarının sorumluluğunu da, kısmen de olsa, daima taşıyacaksın."

"Onu hizmetçi olarak kabul ediyorum," dedi Paul.

Harah ayağını öfkeyle yere vurup omuzlarını oynattı. "Ama ben gencim!"

Stilgar, Paul'e bakıp, "Liderlik yapacak insanın temkinli olması iyidir," dedi.

Harah, "Ama ben gencim!" diye tekrarladı.

Stilgar, "Sus," diye emretti. "Usûl kararını verdi. Şimdi onu evine götür, temiz giysiler ver ve yatacak yer göster."

"Ama!"

Paul kadını genel bir fikir sahibi olacak kadar tanımıştı. Askerlerin sabırsızlandığını hissediyordu; bir sürü iş gecikiyordu. Annesiyle Chani'nin yerini sormak istedi, ama Stilgar'ın huzursuzluğunu görünce bunu yapmaması gerektiğini anladı.

Harah'nın karşısına geçerek, onda korku ve huşu uyandıracak bir sesle konuştu: "Beni evime götür Harah! Gençliğini başka zaman konuşuruz."

Harah iki adım gerileyip, Stilgar'a korkuyla baktı. "Onda sırrî sesi var," diye fısıldadı.

"Stilgar," dedi Paul. "Chani'nin babasına çok şey borçluyum. Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Kararı meclis verecek," dedi Stilgar. "O zaman konuşabilirsin." Başıyla gidebileceğini işaret ettikten sonra, dönüp yürümeye başladı. Diğer askerler peşinden gitti.

Paul, Harah'yı kolundan tuttu. Kadının teninin buz gibi olduğunu, titrediğini hissetti. "Seni incitmeyeceğim Harah. Beni evimize götür." Bu kez yatıştırıcı bir sesle konuşmuştu.

Kadın, "Bir yıl sonra beni başından atmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Artık eskisi kadar genç değilim."

"Yaşadığım sürece yanımda yerin olacak," dedi Paul. Kadının kolunu bıraktı. "Haydi artık evimize gidelim."

Harah dönüp geçitte yürümeye başladı; sağdaki geniş bir tünele saptı... buranın tavanına düzenli aralıklarla sarı korküreler yerleştirilmişti. Taş zemini düz ve kumsuzdu... süpürüldüğü belliydi.

Paul, Harah'nın yanına geçti ve yürürken ona yandan bakıp, kartalı andıran yüzünü inceledi. "Benden nefret etmiyorsun, değil mi Harah?"

"Senden niye nefret edeyim ki?"

Kadın bir yan geçitteki çıkıntının üstünden bakan bir grup çocuğa başıyla selam verdi. Paul çocukların arkasında, tül perdelerin ardında yetişkinler gördü.

"Jamis'i... yendiğim için."

"Stilgar cenaze töreni yapıldığını, senin Jamis'in dostu olduğunu söyledi." Kadın başını çevirip Paul'e baktı. "Stilgar onun ölüsüne su verdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Ben olsam yapmazdım... yapamazdım."

"Onun ölümüne üzülmüyor musun?"

"Vakti gelince yasını tutarım."

Kemerli bir girişin önünden geçtiler. Paul içeri bakınca geniş, aydınlık bir oda gördü; odadaki makinelerin başında erkek ve kadınlar çalışıyordu. Telaşlı görünüyorlardı.

Paul, "Orada ne yapıyorlar?" diye sordu.

Harah başını geriye çevirip kemerli girişe göz atarak ko-

nuştu: "Kaçmadan önce kotayı dolduracak kadar plastik üretmeliyiz. Bir sürü çiy biriktiriciye ihtiyacımız var."

"Kaçmak mı dedin?"

"Kasaplar bizi avlamayı bırakana dek veya onlar topraklarımızdan kovulana dek kaçacağız."

Paul zaman durmuş gibi hissetti... eskiden gördüğü, geleceğe dair bir görüntüyü anımsamıştı; ama bu görüntü tek başına bir anlam ifade etmiyordu... sanki etrafındaki dünyaya montaj yapılmıştı. Geleceğe dair anıları bölük pörçüktü.

"Bizi avlayanlar Sardaukarlar," dedi.

"Pek bir şey bulamazlar... en fazla bir iki boş siyeç, o kadar," dedi Harah. "Kumlar onlara mezar olacak."

"Burayı bulurlar mı sence?"

"Büyük ihtimalle."

"Yani buna rağmen burada kalıp..." Artık çok geride kalmış olan kemerli girişi eliyle gösterdi. "...çiy biriktirici mi imal ediyoruz?"

"Onlara ihtiyacımız var."

Paul, "Çiy biriktirici nedir?" diye sordu.

Harah ona şaşkınlıkla baktı. "Her nereden geldiysen... orada sana hiçbir şey öğretmediler mi?"

"Çiy biriktiricilerden bahsetmediler."

"Hah!" dedi Harah; çıkardığı bu ses, uzun cümlelere bedeldi.

"Eee, nedir, söylesene?"

"Biz yokken ergdeki her çalı, her bitki nasıl yaşar sanıyorsun?" dedi Harah. "Her biri kendi küçük çukuruna özenle ekilir. Çukurlar yumuşak oval kromoplastikle doldurulur. Işık kromoplastiği beyazlaştırır. Şafakta yüksek bir yerden bakınca, parladıklarını görebilirsin. Beyaz ışığı yansıtır. Ama Yaşlı Güneş Baba gidince, kromoplastik karanlıkta tekrar saydamlaşır. Hızla soğur. Yüzeyi havadaki nemi alır. Bitkilerimiz bu nemle beslenir."

Paul, "Çiy biriktiriciler," diye mırıldandı. Bu basit, ama dahiyane fikre hayran kalmıştı.

"Uygun bir zamanda Jamis'in yasını tutacağım," dedi Ha-

rah; hâlâ o meseleyi düşündüğü belliydi. "Jamis iyi adamdı, ama çok asabiydi. Evine iyi bakar, çocuklarla ilgilenirdi. İlk çocuğumla, yani Geoff'un oğluyla kendi oğlu arasında ayrım yapmazdı. Onlara eşit davranırdı." Paul'e dönüp soran gözlerle baktı. "Sen de öyle yapacak mısın Usûl?"

"Bizim böyle bir sorunumuz yok ki."

"Ama eğer..."

"Harah!"

Paul'ün sesindeki sertlik kadını sindirdi.

Soldaki bir kemerli girişin ardındaki bir başka aydınlık odanın önünden geçtiler. Paul, "Orada ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Dokuma makinesini onarıyorlar," dedi Harah. "Ama geceye kadar sökülmesi gerek." Sollarındaki bir tünele baktı. "Şu tünelde ve ilerisinde, gıda işleme ve damıtıcı-giysi bakımı üniteleri var." Paul'e baktı. "Damıtıcı-giysin yeni görünüyor. Ama bakıma ihtiyacı varsa, bu işten anlarım. Fabrikada mevsimlik işçi olarak çalışıyorum."

Artık karşılarına insan grupları çıkmaya başlamıştı; tünelin iki yanındaki girişlerin sayısı da artıyordu. Yanlarından geçen kadınlı erkekli bir grup, lıkırdayan torbalar taşıyordu; kesif bir baharat kokusu yayıyorlardı.

"Suyumuzu alamayacaklar," dedi Harah. "Baharatımızı da. Buna emin olabilirsin."

Paul tünel duvarlarındaki girişlere baktı; yüksek, düz kaya çıkıntılarına serilmiş büyük halılar ve duvarları parlak kumaşlarla kaplı, minderli odalar gördü. Girişlerde duran insanlar onların yaklaştığını görünce susuyor, Paul'e yabani gözlerle bakıyordu.

"Jamis'i yenmeni tuhaf buluyorlar," dedi Harah. "Yeni bir siyeçe yerleştiğimizde, büyük ihtimalle kendini kanıtlaman gerekecek."

"Öldürmeyi sevmiyorum," dedi Paul.

"Stilgar da senin için öyle diyor," dedi Harah, ama buna inanmadığı sesinden belli oluyordu.

İleride birileri hep birlikte, yüksek ve tiz sesle şarkı söylü-

yordu. Bir başka yan girişe yaklaştılar; bu giriş öncekilerden daha büyüktü. Paul yavaşlayıp içeri baktı; çok sayıda çocuk, vişne çürüğü rengi bir halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Odanın diğer uçtaki duvarında bulunan karatahtanın önünde sarı giysili bir kadın duruyordu; elinde projektör kalemi vardı. Karatahta çeşitli şekillerle... çemberler, üçgenler, eğriler, yılan şeklinde kıvrımlar, kareler, paralel çizgilerle bölünmüş yaylarla kaplıydı. Kadın karatahtadaki şekilleri birer birer, elinden geldiğince hızlı gösterdikçe çocuklar onun gösterdiği şeylerin ismini hep bir ağızdan söylüyordu.

Paul, Harah ile birlikte siyeçin içlerine doğru giderken, çocukların giderek hafifleyen seslerini dinledi.

"Ağaç," diyorlardı. "Ağaç, çimen, kumul, rüzgâr, dağ, tepe, ateş, şimşek, kaya, kayalık, toz, kum, sıcak, sığınak, sıcak, dolu, kış, soğuk, boş, erozyon, yaz, mağara, gündüz, gerilim, ay, gece, dorukkaya, kumgelgiti, yamaç, ekim, demetleme makinesi..."

Paul, "Böyle bir zamanda bile okullar açık mı?" diye sordu.

Harah'nın yüzünde ve sesinde hüzün belirdi: "Liet'in bize öğrettiklerini aktarmaya bir an bile ara veremeyiz. Artık ölü olan Liet unutulmamalı. Bu Çakobsa yolu."

Soldaki tünele sapıp, bir merdivenden düz bir kaya çıkıntısının üstüne çıktı ve turuncu bir tül perdeyi aralayıp kenara çekildi: "Yalin seni bekliyor Usûl."

Paul kaya çıkıntısının üstüne çıkmakta tereddüt etti. Bu kadınla yalnız kalmayı istemez olmuştu birden. Artık öyle bir hayat tarzıyla kuşatılmıştı ki, onu anlamak için bir fikir ve değerler sistemini kayıtsız şartsız kabullenmesi gerekiyordu. Bu Fremen dünyasının onu ayartmaya, kendi tarzıyla baştan çıkarmaya çalıştığını hissediyordu. Baştan çıkarsa ne olacağını da biliyordu... o kanlı cihat gerçekleşecekti; bunu ne pahasına olursa olsun önlemeliydi.

"Burası senin yalin," dedi Harah. "Girsene, ne duruyorsun?"

Paul başıyla onaylayıp kaya çıkıntısının üstüne çıktı. Per-

deleri aralarken, kumaşın içinde metal teller olduğunu hissetti. Harah'nın peşinden giderek önce kısa bir hole, ardından da aşağı yukarı otuz altı metrekarelik, kare şeklinde bir odaya girdi... yerde mavi ve kalın halılar seriliydi, kaya duvarlar mavi ve yeşil kumaşlarla örtülüydü, sarı kumaşla kaplı tavanın hemen altında hafifçe salınan korküreler de sarıya ayarlanmıştı.

Burası çok eski çağlardan kalma bir çadıra benziyordu.

Harah karşısına geçip ellerini beline koyarak Paul'ün yüzünü inceledi. "Çocuklar bir arkadaşımın yanında," dedi. "Birazdan gelip kendilerini tanıtacaklar."

Paul huzursuzluğunu gizlemek için odayı hızla inceledi. Sağındaki ince perdelerin ardında daha büyük bir oda vardı; kısmen görünen bu odanın duvarlarına minderler yaslıydı. Hafif bir esinti hisseden Paul başını kaldırıp bakınca tam tepesinde, tavanda kumaşlarla ustaca örtülerek gizlenmiş bir havalandırma deliği olduğunu fark etti.

Harah, "Damıtıcı-giysini çıkarmana yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır... sağol."

"Yiyecek getireyim mi?"

"Evet."

"Diğer odanın arkasında geri kazanma sistemli bir oda var." Harah eliyle işaret etti. "Damıtıcı-giysini çıkardığında orada dinlenebilirsin."

"Bu siyeçten ayrılmamız gerektiğini söylemiştin," dedi Paul. "Toplanmamız gerekmez mi?"

"Vakti gelince," dedi kadın. "Kasaplar henüz topraklarımıza girmedi."

Paul'ün karşısında durmuş, ona bakmayı sürdürüyordu.

Paul, "Ne var?" diye sordu.

"Sende İbad gözleri yok," dedi Harah. "Bu tuhaf, ama çekici."

"Yiyecek getir," dedi Paul. "Acıktım."

Harah gülümsedi... bu kadınsı, kendinden emin gülümseme Paul'ü rahatsız etti. Kadın, "Hizmetçinim," diyerek hız-

la arkasını dönüp, duvardaki kalın perdelerden birini çekti; perdenin ardındaki dar koridora dalarak gözden kayboldu.

Kendine kızan Paul sağdaki ince perdeyi açıp büyük odaya girdi. Orada bir an kararsızlığa kapıldı. Chani'nin... babasını yeni kaybetmiş olan Chani'nin nerede olduğunu da merak etti.

İkimiz de babamızı kaybettik, diye düşündü.

Dışarıdan iniltiye benzer bir haykırış geldi; perdeler sesi boğuklaştırmıştı. Aynı ses biraz daha uzaktan geldi. Sonra bir kez daha tekrarlandı. Paul birinin saati söylediğini fark etti. Burada hiç saat görmemişti.

Siyeçin pis kokularının arasından, hafif bir yanık katranruhu çalısı kokusu aldı. Siyeçin kokularına şimdiden alışmaya başladığını fark etti.

Tekrar annesini düşündü; onun nerede olduğunu, geleceğin değişken kurgusundaki yerinin ne olacağını... ve doğuracağı kızı merak etti. Etrafında değişken zamanın dalgalandığını hissedebiliyordu. Başını sertçe iki yana sallayıp, dikkatini içinde bulunduğu odaya verdi; bu odada, onları yutan Fremen kültürünün derinliğinin ve zenginliğinin kanıtları vardı.

Bazı yönleriyle tuhaf bir kültürdü bu.

Paul'ün mağaralarda ve bu odada fark ettiği bir şey, aradaki farkı en açık şekilde gösteriyordu.

Burada, bu mağaralarda zehir-bulucular dan eser yoktu. Oysa Paul siyeçin pis kokuları arasında zehir kokusu alıyordu... güçlü ve vasat zehirlerin kokusunu alıyordu.

Perde hışırtıları duyunca, Harah'nın geri geldiğini, yiyecek getirdiğini sandı. Ama arkasına döndüğünde, iki oğlan çocuğunun -dokuz on yaşlarındaydılar- kendisine baktığını gördü; bakışları açgözlüydü. Bellerinde kincal tipi, küçük birer billurbıçak vardı; birer elleri bıçaklarının sapındaydı.

Paul, Fremenlerle ilgili söylenenleri anımsadı... çocuklarının da yetişkinler kadar vahşice dövüştüğü söylenirdi.

Elleri kımıldar, dudakları kımıldar...
Sözlerinden fikirler fışkırır,
Ve gözleri yutar!
O bir Benlik adasıdır.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'i Anlama Kılavuzu"ndan bir tasvir

Mağaranın üst kısımlarındaki fosforlutüpler içerideki kalabalığı hafifçe aydınlatıyor, kayayla çevrelenmiş bu odanın büyüklüğü hakkında da az çok fikir veriyordu... Jessica buranın Bene Gesserit Okulu'nun Toplantı Salonu'ndan bile büyük olduğunu görüyordu. Burada, Stilgar ile birlikte yan yana durduğu kaya platformun altında, en az beş bin kişi vardı.

Üstelik hâlâ yeni insanlar geliyordu.

Fısıldaşan insanların uğultusu yüksekti.

"Oğlunu çağırdık Seyyidina," dedi Stilgar. "Kararını onunla paylaşmak ister misin?"

"Kararımı değiştirebilir mi?"

"Elbette, konuşurken kullandığın hava kendi ciğerlerinden gelse de..."

"Kararım kesin," dedi Jessica.

Ama içten içe tereddüt ediyor, tehlikeli gördüğü bir yoldan ayrılmak için Paul'ü bahane olarak kullanmanın daha mı iyi olacağını merak ediyordu. Henüz doğmamış kızını da düşünmek zorundaydı. Kendi canını tehlikeye atması, kızının canını da tehlikeye atması demekti.

Rulo yapılmış halılar taşıyan adamlar geldi; inleyerek taşıdıkları halıları kaya platforma bıraktıklarında bir toz bulutu yükseldi.

Stilgar, Jessica'yı kolundan tutarak kaya platformun arka kısmına götürdü; burası boynuz şeklinde, akustik bir yerdi. Stilgar bir taş bankı gösterdi. "Buraya Rahibe Ana oturacak, ama o gelene kadar dinlenebilirsin."

"Ayakta durmayı tercih ederim," dedi Jessica.

Adamların halıları platforma sermelerini seyretti; kalabalığa baktı. Toplanmış insanların sayısı şimdi en az on bindi.

Üstelik hâlâ gelenler vardı.

Jessica dışarıdaki çölün üstüne gece çöktüğünü, gökyüzündeki kızıllığın giderek karardığını biliyordu; oysa bu mağaranın içinde daimi alacakaranlık hâkimdi... bu gri enginlik, Jessica'nın canını tehlikeye atmasını izlemeye gelen insanlarla doluydu.

Sağındaki kalabalık yol vermek için ikiye ayrılınca, Paul'ün iki oğlan çocuğunun arasında yaklaştığını gördü. Çocuklar kasıla kasıla yürüyorlardı. Ellerini bıçaklarından ayırmıyor, her iki taraflarında dizili insanlara çatık kaşlarla bakıyorlardı.

"Jamis'in oğulları artık Usûl'ün oğulları," dedi Stilgar. "Muhafızlık görevlerini ciddiye alıyorlar." Jessica'ya ihtiyatla gülümsedi.

Jessica, Stilgar'ın onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti; bunun için minnettardı, ama kendisini bekleyen tehlikeyi aklından çıkaramıyordu.

Bunu yapmaktan başka çarem yok, diye düşündü. *Bu Fremenlerin arasına bir an önce karışmalıyız.*

Paul iki çocuğu aşağıda bırakıp taş platforma çıktı. Annesinin karşısına geçti; Stilgar'a, sonra tekrar annesine baktı. "Neler oluyor? Divan toplantısına çağrıldığımı sanıyordum."

Stilgar elini kaldırıp onu susturdu ve sol tarafı gösterdi; o tarafta da kalabalık, gelmekte olan Chani'ye yol açmıştı... ince yüzlü Chani kederliydi. Damıtıcı-giysisini çıkarmış, ince kollarını açıkta bırakan hoş bir mavi elbise giymişti. Sol koluna, omzunun hemen altına yeşil mendil bağlanmıştı.

Paul, *Yeşil yas simgesi,* diye düşündü.

Jamis'in iki oğlu ona bu âdeti açıklamışlardı... yeşil men-

dil takmadıklarını, çünkü Paul'ü hamibabaları olarak kabul ettiklerini söylemişlerdi.

"Lisanü'l-Gayb mısın?" diye sormuşlardı. Paul sözlerinde cihadı hissetmiş, bu yüzden de soruyu omuz silkerek geçiştirip, soruyla karşılık vermişti... böylece, çocukların büyüğü olan Kaleff'in on yaşında olduğunu, Geoff'un oğlu olduğunu öğrenmişti. Orlop ise sekiz yaşındaydı ve Jamis'in öz oğluydu.

Paul bu tuhaf günde, o ikisinin kendisine muhafızlık etmesini istemişti; böylece meraklıları uzak tutup, ona düşünme ve geleceğe dair hafızasına dalıp cihadı önleyecek bir plan yapma fırsatı vereceklerdi.

Ama şimdi, bu mağaradaki taş platformun üstünde, annesinin yanında durmuş, karşısındaki insan kalabalığına bakarken, herhangi bir planın fanatik lejyonların vahşi saldırılarını önleyebileceğinden şüphe duyuyordu.

Taş platforma yaklaşan Chani'nin peşinden dört kadın, bir tahtırevanda başka bir kadını taşıyarak gelmekteydi.

Chani'nin yaklaşmasına aldırmayan Jessica tüm dikkatini tahtırevandaki kadına verdi. Bu kadın çok yaşlıydı... kara kuruydu, cildi kırış kırıştı; kara cüppesinin kukuletası açık olduğundan, topuz yapılmış beyaz saçı ve incecik boynu görünüyordu.

Taşıyıcılar tahtırevanı taş platformun üstüne yavaşça yerleştirdi; Chani yaşlı kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

Jessica, *Demek Rahibe Anaları bu,* diye düşündü.

Yaşlı kadın, Chani'den destek alarak, topallayarak Jessica'ya doğru yürümeye başladı; kara bir cüppeyle sarılmış bir sopa demeti gibi görünüyordu. Jessica'nın karşısına geçince, başını kaldırıp ona uzun uzun baktıktan sonra boğuk bir fısıltıyla konuştu.

"Demek o sensin." Sıska boynunun üstündeki yaşlı kafasını tek bir kez, onay verircesine salladı. "Shadout Mapes sana acımakta haklıymış."

Jessica hemen, horgörüyle karşılık verdi: "Kimsenin acımasına ihtiyacım yok."

Yaşlı kadın "Göreceğiz," diye fısıldadı. Şaşırtıcı bir çeviklikle dönüp kalabalığa baktı. "Stilgar, söyle onlara."

Stilgar, "Söylemesem olmaz mı?" diye sordu.

Yaşlı kadın, "Biz Mısr halkıyız," dedi. "Sünni atalarımızın Nilotik el Ouruba'dan kaçışından beri, durmadan kaçıyor ve ölümle yüzleşiyoruz. Halkımızın yaşaması genç nesillere bağlı."

Stilgar derin bir nefes alıp iki adım öne çıktı.

Jessica mağaradaki kalabalığın birden pür dikkat kesildiğini sezdi... yirmi bin kişi şimdi sus pus olmuş, neredeyse hiç kımıldamadan duruyordu. Birden kendini ufacık hissetti; tedbirli olma ihtiyacı duydu.

"Bu gece, uzun süredir yuvamız olan bu siyeçi terk edip güneye, çöle gitmeliyiz," dedi Stilgar. Başlarını kaldırmış kendisine bakan insanların üzerinde gürleyen sesi, taş platformun arka tarafındaki akustik boynuzun etkisiyle tüm mağaraya yayılmıştı.

Kalabalık hâlâ sessizdi.

"Rahibe Ana yeni bir hicrete daha çıkamayacağını söyledi," dedi Stilgar. "Rahibe Ana'sız kaldığımız zamanlar oldu, ama yeni bir yurt ararken bu olmamalı."

Kalabalık kıpırdanıp fısıldaşmaya, huzursuzluk belirtileri göstermeye başladı.

"Bunun olmaması için, yeni Seyyidinamız Sırrî Jessica şimdi ayine katılmayı kabul etti," dedi Stilgar. "Rahibe Anamızın gücünü kaybetmememiz için aramıza katılmaya çalışacak."

Jessica, *Sırrî Jessica,* diye düşündü. Paul'ün kendisine soran gözlerle baktığını, ama çevresinde olup biten tuhaf şeyler karşısında sustuğunu gördü.

Başaramayıp ölürsem ona ne olacak? diye kendine sordu. Tekrar şüpheye kapıldığını hissetti.

Chani, Rahibe Ana'yı akustik boynuzun içindeki taş banka oturttuktan sonra Stilgar'ın yanına döndü.

"Sırrî Jessica başaramazsa her şeyimizi kaybetmeyelim diye, Liet'in kızı Chani şimdi takdis edilerek Seyyidinalığa

kabul edilecek," dedi Stilgar. Bir adım yana çekildi.

Akustik boynuzun içlerinden yaşlı kadının sesi geldi; yükselmiş, sert ve etkileyici bir fısıltıydı bu: "Chani hicretinden döndü... Chani suları gördü."

Kalabalık hep bir ağızdan tekrarladı: "Suları gördü."

Yaşlı kadın, "Liet'in kızını takdis ediyor ve Seyyidinalığa kabul ediyorum," diye fısıldadı.

Kalabalık, "Kabul edildi," diye karşılık verdi.

Paul ayini pek duymuyordu. Aklı annesi hakkında söylenen şeye takılmıştı.

Başaramazsa?

Dönüp Rahibe Ana denen kadına baktı; kadının kara kuru yüzünü, delici bakışlı mavi gözlerini inceledi. Kadın sanki rüzgâr esse savrulacak gibiydi, ama coriolis fırtınasında bile başına bir şey gelmezmiş gibi bir hali de vardı. Tıpkı Paul'ü ıstırap verici gomcebbâr sınavından geçiren Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam gibi güçlü görünüyordu.

Yaşlı kadın, "Ben, kalabalıkların sesiyle konuşan Rahibe Ana Ramallo, size diyorum ki Chani'nin Seyyidinalığa kabul edilmesi münasiptir," dedi.

Kalabalık, "Münasiptir," diye karşılık verdi.

Yaşlı kadın başıyla onayladıktan sonra fısıldadı: "Ona gümüşi göğü, altın sarısı çölü ve parlak kayalarını, müstakbel yeşil çayırları veriyorum. Bütün bunları Seyyidina Chani'ye veriyorum. Hepimizin hizmetkârı olduğunu unutmasın diye, bu Tohum Ayini'nde hizmetkârlık yapacak. Şeyh Hulud'un istediği olsun." İncecik, esmer kolunu kaldırıp indirdi.

Ayinin onu bir akıntı gibi, geri dönülmez bir şekilde alıp götürdüğünü hisseden Jessica, Paul'ün meraklı yüzüne baktıktan sonra kendini sınava hazırladı.

"Su efendileri öne çıksın," dedi Chani; genç kızın sesinde özgüvensizlikten kaynaklanan hafif bir titreme vardı, o kadar.

Jessica şimdi tehlikede olduğunu hissetti; bunu kalabalığın sessizce kendisine bakmasından anlayabiliyordu.

Arkalardan bir grup adam, kalabalığın açtığı yılankavi

yoldan çifter çifter geçmeye başladı. Her çift, küçük birer deri torba taşıyordu; insan kafasının iki misli kadar büyüklükte olan bu torbalar hareket ettikçe lıkırdıyordu.

En öndeki iki adam taşıdıkları torbayı taş platforma, Chani'nin ayaklarının dibine bırakıp geri çekildi.

Jessica önce torbaya, sonra adamlara baktı. Başları açıktı, enselerinde kuyruk yapılmış saçları uzundu. Çukura kaçmış kara gözleri, Jessica'nın gözlerine dimdik bakıyordu.

Torbadan yoğun bir tarçın kokusu yükseldi. Jessica, *Baharat mı?* diye merak etti.

Chani, "Su var mı?" diye sordu.

Soldaki su efendisi, burun kemerinde mor bir yara izi olan adam başıyla evetledi. "Su var Seyyidina, ama içemeyiz," dedi.

Chani, "Tohum var mı?" diye sordu.

"Tohum var," dedi adam.

Chani eğilip ellerini lıkırdayan torbanın üstüne koydu. "Su ve onun tohumu kutsaldır."

Bu ayinde tanıdık bir şeyler bulan Jessica dönüp tekrar Rahibe Ana Ramallo'ya baktı. Yaşlı kadın gözlerini kapamış, öne eğilmişti; uyur gibiydi.

"Seyyidina Jessica," dedi Chani.

Jessica dönünce, kızın kendisine baktığını gördü.

Chani, "Kutsanmış sudan içtin mi?" diye sordu.

Jessica yanıt veremeden, Chani devam etti: "Kutsanmış sudan içmiş olamazsın. Sen dışdünyadan gelen, imtiyazsız birisin."

Kalabalıktan iç çekişleri ve cüppe hışırtıları yükseldi; bu sesler Jessica'nın ense tüylerini diken diken etti.

"Mahsul boldu ve yaradan öldürüldü," dedi Chani. Torbanın tepesindeki kıvrık borunun ağzını açtı.

Jessica'nın duyduğu tehlike hissi iyice artmıştı. Paul'e baktığında, onun da ayinin gizemine kapılmış olduğunu gördü; Paul'ün gözü Chani'den başkasını görmüyordu.

Jessica, *Bu anı önceden gördü mü acaba?* diye merak etti. Elini karnına koyup, oradaki doğmamış kızını düşündü... *İki-*

mizin de canını tehlikeye atmaya hakkım var mı? diye kendine sordu.

Chani torbayı kaldırıp Jessica'ya uzattı: "İşte Yaşam Suyu, sudan daha yüce olan su... Kan, ruhu özgür kılan su. Eğer Rahibe Ana'ysan, sana evrenin kapılarını açar. Şimdi kararı Şeyh Hulud versin."

Jessica doğmamış çocuğuna olan sorumluluğuyla Paul'e olan sorumluluğu arasında kararsız kalmıştı. Paul'ün selameti için o torbayı alıp içindekini içmesi gerektiğini biliyordu; ama kendisine uzatılan boruya doğru eğilirken, sezileri büyük tehlikede olduğunu söylüyordu.

Torbadaki şeyin kokusu, bildiği bazı zehirlerin kokusuna benzese de, onlardan farklıydı.

"Şimdi içmelisin," dedi Chani.

Jessica, *Bunun geri dönüşü yok,* diye kendine hatırlattı. Ama aldığı onca Bene Gesserit eğitimi şu an işine yaramıyordu.

Bu ne? diye kendine sordu. *Likör mü? Uyuşturucu mu?*

Boruya eğilirken aldığı tarçın kokusu, Duncan Idaho'nun sarhoşluğunu hatırlattı. *Baharat likörü mü?* diye kendine sordu. Tüpü ağzına alıp hafifçe emdi. Sıvıda baharat tadı vardı... biraz acıydı.

Chani deri torbayı sıkınca, Jessica'nın ağzına o sıvı doldu. Jessica elinde olmadan sıvıyı yuttu; sakinliğini korumaya, rezil olmamaya çalıştı.

"Azar azar ölmeyi kabul etmek, ölmekten daha kötüdür," dedi Chani. Jessica'ya bakıyor, bekliyordu.

Jessica onun bakışlarına karşılık verdi; boru hâlâ ağzındaydı. O sıvının tadını genzinde, damağında, yanaklarında, gözlerinde hissediyordu... sıvı artık keskin ve tatlı geliyordu.

Serin.

Chani torbayı tekrar sıkıp, Jessica'nın ağzına bir sıvı dalgası daha gönderdi.

Nefis.

Jessica, Chani'nin yüzünü inceledi; kızın yüz hatları in-

ceydi... yüzünde Liet-Kynes'tan izler vardı, ama henüz belirginleşmemişti.

Bana uyuşturucu veriyorlar, diye düşündü.

Ama bildiği hiçbir uyuşturucuya benzemiyordu bu. Oysa Bene Gesserit eğitimi alırken pek çok uyuşturucu tatmıştı.

Chani'nin yüz hatları öyle belirgindi ki... sanki yüzüne ışık tutuluyordu.

Bir uyuşturucu.

Jessica'nın başı dönmeye başladı; etrafa sessizlik çökmüştü. Vücudunun her hücresi, ona çok derin bir şey olduğunu kabul ediyordu. Jessica bilinçli bir zerrecik olduğunu, atomaltı parçacıklardan bile küçük olduğunu, ama yine de hareket edebildiğini, etrafının farkında olabildiğini hissediyordu. Sanki gözlerindeki perdeler bir anda kalkmıştı... kendinin psikokinestetik bir uzantısının farkına varıyordu. O hem bir zerrecikti hem de değildi.

Etrafında hâlâ mağara... insanlar vardı. Jessica onların varlığını hissediyordu: Paul, Chani, Stilgar, Rahibe Ana Ramallo.

Rahibe Ana!

Okulda duyduğu söylentilere göre, Rahibe Analık sınavını geçemeyip uyuşturucuya kurban gidenler vardı.

Jessica, Rahibe Ana Ramallo'ya tamamen odaklandı. Bütün bunların zamanda donmuş bir an içinde gerçekleştiğini fark ediyordu... zaman yalnızca onun için durmuştu.

Zaman niye durdu? diye kendine sordu. Etrafındaki donmuş yüzlere baktı, Chani'nin başının üstünde gördüğü bir toz zerresine odaklandı.

Bekledi.

Birden yanıtı buldu... bilincinde bir patlama olmuştu sanki; yanıt şuydu: Kişisel zamanının durmasının sebebi, hayatını kurtarmaktı.

Kendisinin psikokinestetik uzantısına odaklandı... kendi içine baktığında, hücrelerden oluşan bir öz, karanlık bir çukur gördü; ürküp geri çekildi.

Burası bakamayacağımız yer, diye düşündü. *Burası Rahibe*

Anaların bahsetmek istemediği yer... sadece Kuisatz Haderah'ın bakabileceği yer.

Bunu anlayınca özgüveni biraz yerine geldi; böylece psikokinestetik uzantıya tekrar odaklanmaya cesaret etti... kendi içindeki tehlikeyi arayan bir zerreciğe dönüştü.

Tehlike yuttuğu uyuşturucudaydı.

İçinde, uyuşturucunun parçacıkları dans ediyordu; öyle hızlıydılar ki, donmuş zaman bile onları durduramıyordu. Dans eden parçacıklar. Jessica tanıdık şekiller, atomik bağlantılar görmeye başladı: bir karbon atomu, sarmal titreşimler, bir glikoz molekülü. Karşısına uzun bir molekül zinciri çıktı; proteinlerden birini tanıdı... metil proteindi.

Ahhh!

Zehrin ne olduğunu anlayınca, zihni sessizce iç geçirmişti.

Psikokinestetik araştırması sırasında zehrin içine yöneldi; bir oksijen zerreciğinin yerini değiştirdi, bir karbon zerreciğinin onunla birleşmesini sağladı... kopmuş bir hidrojen-oksijen bağını onardı.

Değişim hızlanıyordu... katalize olan tepkime temas yüzeyini genişlettikçe giderek daha da hızlanıp yayılıyordu.

Zaman tekrar harekete geçti; Jessica bir hareket sezdi. Torbanın tüpü ağzına hafifçe dokunduruldu... tüpün içine bir damla su alındı.

Chani torbadaki zehri değişime uğratmak için vücudumdan aldığı katalizörü kullanıyor, diye düşündü. *Ama niye?*

Biri onu yere oturttu. Yaşlı Rahibe Ana Ramallo'nun da getirilip yanına, halının üstüne oturtulduğunu gördü. Boynuna kuru bir el dokundu.

Farkındalığında bir başka psikokinestetik zerrecik belirdi! Jessica bu zerreciği reddetmeye çalıştı, ama zerrecik giderek yaklaştı... yaklaştı.

Birbirlerine dokundular!

Bu aynı anda iki kişi olmak gibiydi. Telepati değil, paylaşılan bir farkındalıktı.

Jessica bu farkındalığı Yaşlı Rahibe Ana ile paylaşıyordu!

Ama Rahibe Ana'nın kendini yaşlı olarak görmediğini anladı. O ikili zihinde bir görüntü belirdi: Ruhu neşeyle dans eden, iyi kalpli ve narin bir genç kız.

Ortak farkındalığın içinde, genç kız "Evet, ben buyum," dedi.

Jessica söyleneni duysa da karşılık veremedi.

İçindeki görüntü, "Yakında hepsini göreceksin," dedi.

Jessica kendine, *Halüsinasyon görüyorum,* dedi.

İçindeki görüntü "Halüsinasyon görmediğini biliyorsun," dedi. "Rahat ol; benimle savaşma. Fazla vaktimiz yok. Biz..." Birden sustu; uzun bir sessizliğin ardından "Hamile olduğunu bize söylemeliydin!" dedi.

Jessica ortak farkındalığın içinde kendi sesini duydu: "Neden?"

"Bu ikinizi de değiştirir! Kutsal Ana adına, biz ne yaptık?"

Jessica ortak farkındalıkta bir değişim hissetti; içsel gözü bir başka zerrecik gördü. Bu yeni zerrecik çılgınca dönüp duruyordu. Yaydığı his saf korkuydu.

Yaşlı Rahibe Ana, "Güçlü olmalısın," dedi. "Şükret ki erkek değil kız. Erkek olsa ölürdü. Şimdi... yavaşça, özenle... kızına dokun. Kızın ol. Korkusunu al... onu yatıştır... cesaretini ve gücünü kullan... yavaşça... çok yavaşça ..."

Dönüp duran zerrecik giderek yaklaştı. Jessica kendini ona dokunmaya zorladı.

Dehşete kapılacak gibi oldu.

Korkuya karşı bildiği tek yöntemle savaştı: "Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın..."

Bu dua onu biraz sakinleştirdi. Diğer zerrecik şimdi ona yaslanmış titreşiyordu.

Jessica kendine, *Sözler işe yaramaz,* dedi.

Kendini temel duygusal tepkilere indirgedi; sevgi, rahatlık, sıcaklık, şefkat hisleri yaymaya başladı.

Diğer zerreciğin korkusu azaldı.

Yaşlı Rahibe Ana'nın varlığı tekrar belirginleşti, ama bu kez üçlü bir ortak farkındalık vardı... ikisi faaldi, üçüncüsü ise sessizce durmuş, sadece algılıyordu.

Rahibe Ana ortak farkındalığın içinde, "Zaman azalıyor," dedi. "Sana verecek çok şeyim var. Kızının delirmesine yol açabilir. Ama yine de yapmalıyım; kabilenin ihtiyaçları önde gelir."

"Ne..."

"Sus ve al!"

Jessica'nın karşısında deneyimler belirmeye başladı. Bene Gesserit Okulu'ndaki bilinçaltı eğitim projektöründeki görüntülere benziyorlardı... ama daha hızlıydılar... çok daha hızlıydılar.

Ama yine de... nettiler.

Jessica gördüğü her deneyimi biliyordu: Bir sevgili... güçlü kuvvetli, sakallı, koyu Fremen gözlü bir adam vardı; Jessica o adamın hem güçlü hem şefkatli olduğunu bir anda, Rahibe Ana'nın hafızasında gördü.

Bu olanların cenin halindeki kızına etkisini düşünmeye vakti yoktu; yalnızca kabul edip kaydetmeye vakti vardı. Jessica'nın içine deneyimler doluyordu: doğum, yaşam, ölüm... önemli ve önemsiz meseleler, tek bir bakış açısından zamanın ilerleyişi.

Bir tepeden akan kumlar niye hafızasına kazınmış ki? diye kendine sordu.

Jessica neler olduğunu anladığında artık çok geçti: Yaşlı kadın ölüyordu... ölürken de deneyimlerini Jessica'nın hafızasına, bir bardağa su koyarcasına boşaltıyordu. Jessica bu olanları izlerken, üçüncü zerrecik solup doğum öncesi farkındalığına geri döndü. Ölürken hayatını Jessica'nın hafızasına bırakan yaşlı Rahibe Ana son sözlerini fısıldadı.

"Uzun süredir seni bekliyordum," dedi. "İşte hayatım."

Hayatı oradaydı, tamamen oradaydı.

Ölüm anı bile.

Jessica, *Artık bir Rahibe Ana'yım,* diye düşündü.

Artık tam anlamıyla bir Bene Gesserit Rahibe Anasına dönüşmüştü. O zehirli uyuşturucu onu dönüştürmüştü.

Bene Gesserit Okulu'nda bu iş daha farklı yapılırdı. Gerçi

kimse ona işin sırrını anlatmamıştı, ama yine de bunu biliyordu.

Sonuç aynıydı.

Jessica içsel farkındalığına kızının zerreciğinin hâlâ dokunduğunu fark etti; ona uzandı, ama karşılık alamadı.

Kendisine ne olduğunu fark edince, korkunç bir yalnızlık hissine kapıldı. Kendi hayatının yavaşlayıp çevresindeki hayatın hızlandığını, dolayısıyla da aradaki farkın iyice belirginleştiğini görüyordu.

Zerrecik farkındalığı hissi biraz azaldı... vücudu zehrin etkisinden kurtulmaya başlamıştı; ama Jessica o diğer zerreciği hâlâ hissediyordu... ona dokunurken, onun başına gelenlere göz yumduğu için utanç duyuyordu.

Bunu ben yaptım, benim zavallı, şekillenmemiş, minik, sevgili kızım... seni bu evrene ben getirdim ve kalkanlarını oluşturmana fırsat tanımadan, seni bu evrendeki çeşitli şeylere maruz bıraktım.

Diğer zerrecikten hafif bir sevgi-rahatlatma hissi geldi; Jessica'nın ona gönderdiği hissin yansıması gibiydi.

Jessica karşılık veremeden "âdâb"ın, zorlayıcı belleğinin baskısını hissetti. Yapılması gereken bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bulmaya çalışırken, değiştirilmiş uyuşturucunun zihnini bulandırdığını fark etti.

Bu etkiyi ortadan kaldırabilirim, diye düşündü. *Uyuşturucuyu zararsız bir şeye dönüştürebilirim.* Ama bunun hata olacağını hissediyordu. *Bir birleşme ayinindeyim.*

O zaman, ne yapması gerektiğini anladı.

Jessica gözlerini açıp, Chani'nin şimdi başının üstünde tuttuğu su torbasına işaret etti.

"Kutsandı," dedi. "Suları karıştırın; değişim herkese yayılsın, halkımız kutsanmayı paylaşsın."

Katalist işini yapsın, diye düşündü. *İnsanlar onu içsin... birbirlerini bir süreliğine daha yüksek bir farkındalıkla algılasın. Uyuşturucu artık güvenli... Çünkü bir Rahibe Ana onu değiştirdi.*

İçindeki zorlayıcı bellek hâlâ faaldi. Yapması gereken bir

şey daha olduğunu fark etti, ama uyuşturucunun etkisi yüzünden buna odaklanmakta zorlanıyordu.

Ahhhhh... yaşlı Rahibe Ana.

"Rahibe Ana Ramallo'yla tanıştım," dedi Jessica. "O öldü, ama hâlâ burada. Hatırası ayinle kutsansın."

Bu sözler nereden aklıma geldi? diye merak etti.

O sözlerin bir başka bellekten, ona verilmiş ve şimdi onun bir parçası olan hayattan geldiğini fark etti. Ama bu armağanda bir şeyler eksikti.

İçindeki diğer bellek, "Bırak eğlensinler," dedi. "Zaten hayattan aldıkları pek az zevk var. Bu arada biz de tanışma fırsatı bulabiliriz; daha sonra geri çekilecek, anılarına karışacağım. Ahhh, zihnin ilginç şeylerle dolu. Hayal bile etmediğim bir sürü şeyle dolu."

İçindeki anı-zihin, kendini Jessica'ya açtı... Jessica geniş bir koridor gördü; bu koridordan baktığında, Rahibe Anaların içindeki Rahibe Anaların içindeki Rahibe Anaları görebiliyordu... sayıları sonsuzdu sanki.

Ürken Jessica geri çekildi; bu teklik okyanusunda yitmekten korkmuştu. Ama koridor hâlâ oradaydı; Jessica'ya Fremen kültürünün sandığından çok daha eski olduğunu gösteriyordu.

Jessica bir zamanlar Poritrin'de Fremenler olduğunu gördü; rahat bir gezegende yaşaya yaşaya güçsüzleşmiş bir halktılar... Bela Tegeuse ile Salusa Secundus'a insan kolonileri yerleştirmek isteyen İmparatorluk akıncıları için kolay lokmaydılar.

Ah, o gezegenden ayrılmak onlar için ne acı olmuştu... Jessica bunu hissedebiliyordu.

Koridorun çok ilerisinde bir yerlerden bir imge-ses haykırdı: "Hacca gitmemizi engellediler!"

Jessica içindeki o koridorda, Bela Tegeuse'deki köle hücrelerini gördü; insanların elendiğini, seçilenlerin Rossak ve Harmonthep'e gönderildiğini gördü. Gözlerinin önünde tüyler ürpertici vahşet sahneleri belirdi... korkunç bir çiçeğin taçyaprakları gibi açılıverdiler. Seyyidinaların geçmişin

sicimini birbirlerine aktardıklarını gördü... bunu önce çöl türküleri vasıtasıyla sözel olarak, ardından da (Rossak'ta zehirli uyuşturucunun keşfedilmesiyle birlikte) daha gelişkin bir şekilde, kendi Rahibe Anaları vasıtasıyla yapmışlardı... Şimdiyse, Arrakis'te Yaşam Suyu'nun keşfedilmesiyle birlikte, geçmişle aradaki bağ iyice güçlenmişti.

İçsel koridorun çok uzak bir yerinden bir başka ses haykırdı: "Asla affetme! Asla unutma!"

Ama Jessica'nın dikkati Yaşam Suyu'nun kaynağına odaklanmıştı: Yaşam Suyu bir kumsolucanının, yaradanın can çekişirken saldığı sıvıydı. Jessica solucanın öldürülmesine yeni belleğinde tanık olurken, az kalsın inleyecekti.

Yaratık boğularak ölmüştü!

"Anne, iyi misin?"

Paul'ün sesi araya girmişti; Jessica içsel farkındalığından sıyrılmayı başarıp başını kaldırarak ona baktı... ona karşı sorumluluk taşıdığının bilincindeydi, ama yine de varlığından esef duyuyordu.

Elleri doğuştan hissiz bir insan gibiyim... günün birinde onlara hissetme yetisi dayatıldı.

Bu düşünce zihnini kapladı.

Ve diyorum ki: "Bakın! Ellerim var!" Ama çevremdeki herkes "El ne demek?" diyor.

Paul, "İyi misin?" diye tekrarladı.

"Evet."

"Bunu içmemde bir sakınca var mı?" Paul, Chani'nin iki eliyle tuttuğu torbayı gösterdi. "İçmemi istiyorlar."

Jessica, Paul'ün sözlerindeki gizli anlamı fark etti; Paul'ün zehrin ilk, değişmemiş halini saptadığını ve annesi için kaygılandığını anladı. Onun geleceği görme yetisinin sınırlarını merak etti. Paul'ün sorduğu soru, Jessica'nın çok şey anlamasını sağlamıştı.

"İçebilirsin," dedi Jessica. "Artık değişti." Paul'ün arkasına baktığında, Stilgar'ın orada durmuş, başını eğmiş, kendisine bakmakta olduğunu gördü; adam koyu gözleriyle onu inceliyordu.

"Artık sahtekâr olmadığını biliyoruz," dedi Stilgar.

Jessica bu sözdeki gizli anlamı da fark etti, ama uyuşturucu zihnini bulandırıyordu. Öyle sıcak ve yatıştırıcıydı ki. Bu Fremenler ne iyi insanlardı... onu aralarına almışlardı.

Paul annesinin uyuşturucunun etkisinde olduğunu gördü.

Hafızasını... sabit geçmişi ve muhtemel geleceklerin değişken hatlarını taradı. Zamanın dondurulmuş anlarını taramak gibiydi bu... içsel gözünü rahatsız ediyordu. Bu parçaları, akıntının içinden kapıp çıkarınca anlamak zordu.

Bu uyuşturucu hakkında bilgi toplayabilir, onun annesine ne yaptığını anlayabilirdi; ama bu bilgi doğal bir ritimden, bir karşılıklı yansıma sisteminden yoksun olurdu.

Birden şunu kavradı: Geçmişi şimdide görmek önemli olsa da, geleceği görebilme yetisinin en büyük göstergesi gelecekte geçmişi görebilmekti.

Her şey göründüğü gibi olmamakta direniyordu.

"İç," dedi Chani. Torbanın borusunu Paul'ün burnunun dibinde salladı.

Paul dikelip Chani'ye baktı. Etrafa şenlik heyecanının hâkim olduğunu hissediyordu. Dönüştürülmüş baharattan yapılma uyuşturucuyu içerse ne olacağını biliyordu. Saf zamanın görüntüsüne, zamanın mekânlaşmış haline geri dönecekti. Uyuşturucu onu baş döndürücü bir zirveye çıkarıp, gerçeği kavraması için meydan okuyacaktı.

Stilgar, Chani'nin arkasından "İçsene evlat," dedi. "Ayini geciktiriyorsun."

Paul o zaman kalabalığı dinledi; seslerindeki heyecanı duydu... "Lisanü'l-Gayb," diyorlardı. "Muad'Dib!" Paul başını eğip annesine baktı. Annesi oturduğu yerde huzur içinde uyur gibiydi... solukları derin ve düzenliydi. Paul yapayalnız geçmişi olan gelecekten bir söz anımsadı: "Yaşam Suyu'nda uyuyor."

Chani kolunu çekiştirdi.

Paul boruyu ağzına alınca insanların haykırdığını işitti. Chani torbayı sıkınca boğazına hücum eden sıvıyı, sıvının

kokusunun başını döndürdüğünü hissetti. Chani torbayı geri çekip, aşağıdan uzanan ellere verdi. Paul'ün bakışları Chani'nin koluna, oradaki yeşil matem bandına odaklandı.

Chani doğrulurken Paul'ün nereye baktığını görünce "Suyun verdiği mutluluk sırasında bile onun yasını tutabilirim," dedi. "Bize öğrettiği şeylerden biri de buydu." Elini Paul'ünkinin üstüne koyarak, onu platformun kenarına çekti. "Ortak bir yanımız var Usûl; ikimizin de babasını Harkonnenlar öldürdü."

Paul, Chani'yi seyretti. Başının vücudundan ayrıldığını, sonra da eski yerine konup tuhaf şeylere bağlandığını hissediyordu. Bacakları hissizdi, lastik gibiydi.

Dar bir yan geçide girdiler; duvarlardaki korkürelerin loş ışığı geçidi aydınlatıyordu. Paul uyuşturucunun eşsiz etkisini göstermeye başladığını, zamanı çiçek gibi açtığını hissetti. Bir başka gölgeli tünele saparlarken, düşmemek için Chani'ye yaslanma ihtiyacı duydu. Chani'nin cüppesinin altındaki diri, yumuşak vücudunu hissedince içi bir hoş oldu. Bu his uyuşturucunun etkisiyle birleşince, geleceği ve geçmişi katlayarak şimdiki zamana getirdi; Paul'ün üçlü bakışı iyice daraldı.

"Seni tanıyorum Chani," diye fısıldadı. "Kumların üstündeki bir kaya çıkıntısında oturduk; korkularını yatıştırdım. Siyeçin karanlığında birbirimizi okşadık. Biz..." Dikkatinin dağıldığını hissetti; başını sallamaya çalışınca tökezledi.

Chani onu doğrultup, kalın perdelerin arasından geçirerek sarı, sıcak bir odaya soktu... içeride alçak masalar, minderler, turuncu çarşaflı bir yer yatağı vardı.

Paul durduklarını fark etti; Chani karşısında durmuş, ona bakıyordu... gözlerinde sessiz bir dehşet vardı.

Chani, "Bana anlatmalısın," diye fısıldadı.

"Sen Sihaya'sın... çöl baharı," dedi Paul.

"Kabile, Su'yu paylaşınca, hepimiz... bir oluruz," dedi Chani. "Biz... paylaşırız. Ben... diğerlerini içimde hissedebiliyorum; ama seninle paylaşmaya korkuyorum."

"Neden?"

Paul, Chani'ye odaklanmaya çalıştı; ama geçmişle gelecek şimdiki zamana karışıyor, Chani'nin görüntüsünü bulandırıyordu. Chani'yi sayısız şekilde, konumda ve ortamda görüyordu.

"Sende korkutucu bir şeyler var. Seni diğerlerinden uzaklaştırdım, çünkü... onların ne istediğini hissedebiliyordum. Sen... insanları etkiliyorsun. Bazı... şeyler görmemize yol açıyorsun!"

Paul tane tane konuşmaya çabaladı: "Ne görüyorsun?"

Chani başını eğip ellerine baktı. "Kucağımda... bir çocuk görüyorum. Bizim çocuğumuz... seninle benim." Elini ağzına götürdü. "Her şeyini biliyorum; bu nasıl olabilir?"

Paul'ün zihni, *Yeteneğe biraz sahipler,* dedi. *Ama bastırıyorlar, çünkü onları korkutuyor.*

Birden zihni açıldı; Chani'nin tir tir titrediğini gördü.

"Ne söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Chani "Usûl," diye fısıldadı; hâlâ titriyordu.

"Geleceğe kaçamazsın," dedi Paul.

Chani'ye karşı yoğun bir şefkat duydu. Onu kendine çekip başını okşadı. "Chani, Chani, korkma."

Chani, "Usûl, yardım et bana," diye hıçkırdı.

Chani konuşurken, Paul'ün içindeki uyuşturucunun etkisi had safhaya ulaştı. Perdeleri çekip açarak, Paul'e kendi geleceğinin uzak, gri karmaşasını gösterdi.

"Çok sessizsin," dedi Chani.

Paul farkındalığının içinde öylece duruyordu... kendi tuhaf boyutunda göz alabildiğine uzanan zamanı seyrediyordu; zaman çok hassas bir dengedeydi, ama dönüp duruyordu; dardı, ama sayısız dünyayı ve gücü toplayan bir ağ gibi dört bir yana uzanmıştı; Paul'ün üstünde yürümesi gereken gergin halat, aynı zamanda üstünde dengesini koruduğu bir tahterevalliydi.

Bir yanında İmparatorluk'u görebiliyordu; Feyd-Rautha adlı bir Harkonnen ölümcül bir bıçak gibi üstüne geliyor, Sardaukarlar gezegenlerinde öfkeden kudurarak Arrakis'te soykırım yapmak istiyor, Lonca kumpas kurup plan yapıyor,

Bene Gesseritler seçici üreme programlarıyla uğraşıyordu. Tüm bunlar Paul'ün ufkunda fırtına bulutları gibi toplanmıştı ve onları geride tutan yegâne şey Fremenler ile onların Muad'Dib'iydi... Fremenlerin evrene karşı başlatacakları korkunç din savaşı için uyandıracakları, uyuyan devdi.

Paul kendini tüm bunların merkezinde hissediyordu... tüm bu yapının üstünde döndüğü mihverdi o; incecik bir huzur telinin üstünde, yanında Chani'yle, az çok mutlu yürüyordu. Önünde uzanan teli görüyordu; göreceli olarak sakin bir zamanda, gizli bir siyeçteydi... şiddet dönemleri arasındaki bir huzur anındaydı.

"Başka hiçbir yerde huzur yok," dedi.

Chani, "Usûl, ağlıyorsun," diye mırıldandı. "Usûl, gücüm benim, ölülere su mu veriyorsun? Hangi ölülere?"

"Henüz ölmemişlere," dedi Paul.

"Öyleyse hayatlarının kalanını yaşasınlar," dedi Chani.

Uyuşturucunun sisi içindeki Paul, Chani'nin ne kadar haklı olduğunu kavradı; kızı vahşice kendine çekti. "Sihaya!" dedi.

Kız elini Paul'ün yanağına koydu. "Artık korkmuyorum Usûl. Bak bana. Beni böyle tuttuğunda, senin gördüğün şeyi görüyorum."

Paul sert bir sesle, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Fırtınalar arasındaki bir dinginlik anında birbirimizi sevdiğimizi görüyorum. Kaderimiz bu."

Paul tekrar uyuşturucunun etkisi altına girmişti; *Beni kim bilir kaç kez rahatlattın, yüreğime su serptin, unutmamı sağladın,* diye düşündü. Zamanın tekrar parlaklaştığını, geleceğinin anılara dönüştüğünü hissetti... fiziksel aşkın şefkatli ve küçük düşürücü hareketlerini, benliklerin paylaşımını ve birleşimini, yumuşaklığı ve şiddeti hissetti.

"Güçlü olan sensin Chani," diye mırıldandı. "Yanımda kal."

"Daima," diyen Chani, onu yanağından öptü.

Üçüncü Kısım

PEYGAMBER

Babam hiçbir kadın, erkek ya da çocukla yakınlık kurmamıştı. Padişah İmparator ile biraz olsun arkadaşlık kurabilen tek kişi, çocukluktan tanıdığı Kont Hasimir Fenring idi. Kont Fenring'in dostluğuna dair ilk örnek olumludur: Landsraad'ın Arrakis Olayı hakkındaki şüphelerini gidermişti. Annemin söylediğine göre, rüşvet olarak vermek zorunda kaldığı baharatın ederi bir milyar solariden fazlaymış; ayrıca köle kadınlar, soyluluk payeleri ve yüksek mevkiler gibi çeşitli armağanlar da dağıtmıştı. Kont'un dostluğunun ikinci önemli kanıtı ise olumsuzdu. Babamın emrine karşı gelerek, bir adamı öldürmeyi reddetmişti; oysa istese yapabileceği bir şeydi bu. Şimdi bu meseleden bahsedeceğim.

—PRENSES IRULAN,
"Kont Fenring: Bir Profil"

Baron Vlamidir Harkonnen özel dairesinden çıkıp koridorda öfkeyle yürümeye başladı; yüksek pencerelerden düşen huzmelerin içinden havada süzülerek geçiyordu. Süspansörlerinin etkisiyle sıçrıyor, sağa sola dönüyordu; hareketleri sertti.

Özel mutfağının, kütüphanenin, küçük kabul odasının yanından hışımla geçerek hizmetkârların bölümüne girdi; hizmetkârlar daha şimdiden akşam mahmurluğu içindeydi.

Muhafız subayı lakin Nefud odanın diğer tarafındaki bir divanda çömelmiş oturuyordu; semutanın etkisiyle uyuştuğu yüzünden ve odada çalan tuhaf semuta müziğinden belli oluyordu. Adamları etrafında oturmuş, emirlerini bekliyordu.

Baron, "Nefud!" diye gürledi.

Adamlar çil yavrusu gibi dağıldı.

Nefud ayağa kalktı; uyuşturucunun etkisiyle sakin gö-

rünen yüzünün solması korktuğunu gösteriyordu. Semuta müziği kesildi.

"Lordum, Baron," dedi Nefud. Uyuşturucunun etkisinde olmasa sesi titreyecekti.

Baron etrafındaki adamların yüzlerini inceledi; hepsinin kaygılı olduğunu gördü. Sonra tekrar Nefud'a dönerek, usulca konuştu:

"Ne kadar zamandır muhafız subayımsın Nefud?"

Nefud yutkundu. "Arrakis'e gittiğimizden beri Lordum. Neredeyse iki yıl oldu."

"Şahsıma yönelik tehditlere karşı hep önlem aldın mı peki?"

"Tek arzum budur Lordum."

Baron, "Öyleyse Feyd-Rautha nerede?" diye gürledi.

Nefud korkuyla geri çekildi. "Lordum?"

"Feyd-Rautha'yı şahsıma yönelik bir tehdit saymıyor musun?" Baron yine usulca konuşmuştu.

Nefud dudaklarını diliyle ıslattı. Gözlerindeki semuta donukluğu biraz azalmıştı. "Feyd-Rautha kölelerin yanında Lordum."

"Yine kadınlarla birlikte ha?" Hiddetini bastırmaya çalışan Baron titredi.

"Efendim, belki de..."

"Sus!"

Baron odanın içinde bir adım daha attı; diğer adamların hemen gerileyip Nefud'dan uzaklaştıklarını fark etti... Nefud'u Baron'un gazabıyla baş başa bırakıyorlardı.

"Na-Baron'un tam olarak nerede olduğunu her zaman bileceksin demedim mi?" diye sordu. Bir adım daha yaklaştı. "Na-Baron'un tam olarak ne dediğini... ve kime dediğini her zaman bileceksin demedim mi?" Bir adım daha attı. "Köle kadınların yanına giderse bana mutlaka haber vereceksin demedim mi?"

Nefud yutkundu. Alnı terlemeye başlamıştı.

Baron sert bir sesle, "Sana bütün bunları söylemedim mi?" diye sordu.

Nefud başıyla onayladı.

"Peki, bana gönderilen bütün köle oğlanları... bizzat kontrol etmeni emretmedim mi?"

Nefud yine başıyla onayladı.

Baron, "Bana bu akşam gönderilen oğlanın kalçasındaki lekeyi görmedin mi?" diye sordu. "Yoksa..."

"Amca."

Baron arkasına dönünce, Feyd-Rautha'nın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Yeğeninin hemen buraya gelmesi ve telaşını gizleyememesi çok şey anlatıyordu. Demek ki Feyd-Rautha, Baron'u kendi casus teşkilatıyla gözetliyordu.

"Dairemde bir ceset var... ortadan kaldırılmasını istiyorum," dedi Baron; kaftanının altındaki eli mermili silahının üstündeydi... kalkanının en iyi kalite olmasına şükrediyordu.

Feyd-Rautha sağ duvarın dibindeki iki muhafıza başını salladı. Adamlar hemen kapıdan çıkıp koridorda Baron'un dairesine doğru koşmaya başladılar.

Baron, *O ikisini seçti ha?* diye düşündü. *Ah, bu genç canavarın kumpas kurmak konusunda daha öğreneceği çok şey var!*

"Kölelerin yanında sorun çıkmadı umarım Feyd," dedi Baron.

"Kölecibaşıyla keops oynadım," diyen Feyd-Rautha, *Ne terslik oldu acaba?* diye düşündü. *Amcama gönderdiğimiz oğlan ölmüş besbelli. Ama bu iş için biçilmiş kaftandı. Hawat bile daha iyisini seçemezdi. O çocuk kusursuzdu!*

"Demek piramit satrancı oynadınız," dedi Baron. "Ne güzel. Kazandın mı bari?"

"Şey... evet amca." Feyd-Rautha sakin görünmeye çalışıyordu.

Baron parmaklarını şıklattı. "Nefud, tekrar gözüme girmek ister misin?"

Nefud titrek bir sesle, "Lordum, ne yaptım da gözünüzden düştüm?" diye sordu.

"Bunun artık önemi yok," dedi Baron. "Feyd kölecibaşını keopsta yenmiş. Duydun mu?"

"Evet... efendimiz."

"Yanına üç adam alıp kölecibaşını bul," dedi Baron. "Kölecibaşı Garrote'yi. İşini bitirince cesedini getir ki, öldüğüne emin olayım. Satrançtan anlamayan insanları yanımızda çalıştıramayız."

Feyd-Rautha'nın beti benzi attı; bir adım önce çıktı. "Ama amca, ben..."

Baron "Sonra konuşuruz Feyd," diyerek elini salladı. "Sonra."

Baron'un dairesine gönderilen iki muhafız, köle oğlanın cesedini taşıyarak kapının önünden geçtiler; cesedin kolları yerde sürünüyordu. Baron onları gözden kaybolmalarına dek izledi.

Nefud, Baron'un yanına geldi. "Kölecibaşını şimdi mi öldüreyim Lordum?"

"Şimdi," dedi Baron. "Bu iş bitince, kapının önünden geçen o iki adamı da listene ekle. Cesedi taşıma tarzlarını beğenmedim. Böyle işler doğru dürüst yapılmalı. Onların da leşini görmek istiyorum."

Nefud, "Lordum, bir kabahat işlediysem..." diye söze başladı.

Feyd-Rautha "Efendinin emirlerini yerine getir," dedi. *Artık kendi canımı kurtarmaktan başka bir şey düşünemem,* diye düşündü.

Baron, *Güzel!* diye düşündü. *Zararın neresinden dönülse kârdır diye düşünmeyi biliyor.* İçin için gülümsedi. *Bu çocuk beni nasıl memnun edeceğini, gazabımdan kurtulmak için ne yapması gerektiğini de biliyor. Onu öldüremeyeceğimi biliyor. Günün birinde dizginleri devredeceğim başka kim var ki? Bu işi yapabilecek başka biri yok. Ama dersini iyi öğrenmeli! O öğrenirken, ben de kendimi korumalıyım.*

Nefud adamlarına peşinden gelmelerini işaret ederek çıktı.

Baron, "Bana daireme kadar eşlik eder misin Feyd?" diye sordu.

Feyd-Rautha, "Hizmetinizdeyim," dedi. Eğilerek selam verirken, *Yakalandım,* diye düşündü.

Baron kapıyı göstererek, "Önden buyur," dedi.

Feyd-Rautha bir an duraksayarak, korktuğunu ele verdi. *Her şeyi yüzüme gözüme mi bulaştırdım?* diye kendine sordu. *Sırtıma zehirli bıçak mı saplayacak... yavaşça, kalkanı delerek? Aklında başka bir veliaht mı var?*

Baron yeğeninin arkasından yürürken *İyice korksun bakalım,* diye düşündü. *Yerime geçecek, ama benim seçtiğim zamanda. Alnımın teriyle kurduğum her şeyi yıkmasına izin veremem!*

Feyd-Rautha fazla hızlı yürümemeye çalışıyordu. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu; sanki vücudu da bıçağın ne zaman saplanacağını merak ediyordu. Kasları kasılıp gevşiyordu.

Baron, "Arrakis'ten gelen son haberleri duydun mu?" diye sordu.

"Hayır amca."

Feyd-Rautha kendini dönüp arkaya bakmamaya zorladı. Koridorun sonundan saparak, hizmetkârlar bölümünden çıktı.

"Fremenlerin yeni bir peygamberi veya dini lideri var," dedi Baron. "Ona Muad'Dib diyorlar. Aslında çok komik. Anlamı 'Fare'. Rabban'a bu işe karışmamasını söyledim. Din onları oyalar."

Feyd-Rautha, "Bu çok ilginç amca," dedi. Amcasının dairesine giden koridora saparken, *Niye dinden bahsediyor?* diye merak etti. *Yoksa bana alttan alta mesaj mı veriyor?*

"Sahiden ilginç, değil mi?" dedi Baron.

Kabul salonundan geçip Baron'un yatak odasına girdiler. Orada karşılarına bir boğuşmanın ufak tefek belirtileri çıktı... bir süspansör lambası yerinden oynamış, bir yatak yastığı yere düşmüş, yatağın yanındaki bir komodinin üstüne sakinleştirici içki dökülmüştü.

"Zekice bir planmış," dedi Baron. Vücut kalkanına tam güç vererek, yeğeninin karşısında durdu. "Ama yeterince zekice değil. Söylesene Feyd, niye bana bizzat saldırmadın? Eline bir sürü fırsat geçti."

Feyd-Rautha bir süspansör sandalyesi bulup oturdu; otu-

rurken bunun için izin almadığını fark etti, ama içinden, *Boşver,* dedi.

Şimdi cesur olmalıyım, diye düşündü.

"Bana ellerimin temiz kalması gerektiğini öğretmiştiniz," dedi.

"Ah, evet," dedi Baron. "İmparator'un karşısına çıktığında, o işi senin yapmadığını rahatça söyleyebilmelisin. Yalan söylersen, İmparator'un yanındaki cadı bunu sesinden anlar. Evet. Seni bu konuda uyarmıştım."

Feyd-Rautha, "Niye bir Bene Gesserit satın almadınız amca?" diye sordu. "Yanınızda bir Gerçeğisöyleten olsa..."

Baron sertçe, "Onlardan hazzetmediğimi biliyorsun!" dedi.

Feyd-Rautha amcasını süzdü; "Yine de çok işinize yarayabilirdi..."

Baron öfkeyle "Onlara güvenmiyorum!" dedi. "Hem konuyu değiştirmeye çalışma!"

Feyd-Rautha usulca, "Nasıl isterseniz amca," dedi.

"Yıllar öncesini, arenadaki bir günü hatırlıyorum," dedi Baron. "O gün bir kölenin seni öldürmesi ayarlanmış gibiydi. Bu gerçekten doğru muydu?"

"Bu çok eskidendi amca. Hatırlamam..."

"Lütfen gerçeği söyle," dedi Baron; öfkesine zor hâkim olduğu sesindeki gerginlikten anlaşılıyordu.

Feyd-Rautha amcasına baktı... *Biliyor. Bilmese sormazdı,* diye düşündü.

"Bir oyundu amca. Kölecibaşını gözünden düşürmek için ayarladığım bir oyundu."

"Çok zekiceydi," dedi Baron. "Cesurcaydı da. O köle-gladyatör seni az kalsın öldürüyordu, değil mi?"

"Evet."

"Cesur olduğun kadar bir de zeki olsan, gerçekten takdire şayan biri olurdun." Baron başını iki yana salladı. Arrakis'teki o korkunç günden sonra defalarca olduğu gibi, bir kez daha Mentat Piter'ın yokluğundan esef duydu. Piter'ın şeytani bir kurnazlığı vardı. Ama bu canını kurtarmasına yetmemişti.

Baron yine başını salladı. Bazen kadere direnmek imkânsızdı.

Feyd-Rautha yatak odasına bakınarak, mücadele izlerini inceledi; amcasının köleyi nasıl yendiğini merak etti... oysa köleyi öyle özenle hazırlamışlardı ki.

Baron, "Onu nasıl mı yendim?" diye sordu. "Ahhh, yapma Feyd... bu yaşımda elimin altında hep silah bulundurmak zorundayım. Bunları boşver de, seninle bir anlaşma yapalım."

Feyd-Rautha, Baron'a bakakaldı. *Anlaşma dedi! Demek hâlâ gözünden düşmedim. Yoksa niye anlaşma yapsın ki? İnsan az çok kendine eşit gördüğü kişilerle anlaşma yapar!*

"Nasıl bir anlaşma amca?" Feyd-Rautha sesinin korkusunu ele vermeden, sakin ve makul çıkmasından gurur duydu.

Feyd-Rautha'nın kendine hâkim oluşu Baron'un dikkatinden kaçmamıştı. Başıyla onayladı. "Sende potansiyel var Feyd. Seni harcamak istemem. Ama senin için ne kadar değerli olduğumu anlamamakta direniyorsun. Dik kafalısın. Senin için hayati önem taşıyan biri olduğumu, bu yüzden de üstüme titremen gerektiğini anlamıyorsun. Bu..." Yatak odasındaki mücadele izlerini gösterdi. "Bu aptalcaydı. Ben aptalca işler için ödül vermem."

Feyd-Rautha, *Sadede gel sersem moruk!* diye düşündü.

"Sersem moruğun teki olduğumu düşünüyorsun," dedi Baron. "Bu inancını değiştirmeliyim."

"Bir anlaşmadan bahsetmiştiniz."

"Ah, gençler ne kadar da sabırsız oluyor," dedi Baron. "Pekâlâ, madem merak ettin söyleyeyim: Bana karşı aptalca suikast girişimlerinde bulunmaktan vazgeçeceksin. Buna karşılık ben de hazır olduğunda tahtımı sana bırakıp danışmanın olacağım."

"Tamamen çekilecek misiniz amca?"

"Beni hâlâ sersem sanıyorsun; teklifim de bu kanını destekliyor, değil mi?" dedi Baron. "Sana yalvarıyorum sanıyorsun! Adımlarına dikkat et Feyd. Bu sersem moruk, o köle oğlanın kalçasına yerleştirdiğin kalkanlı iğneyi gördü. Tam

elimi koyacağım yere yerleştirmiştin, değil mi? Biraz bastırınca... tık! Zehirli iğne sersem moruğun avucuna batıverecekti! Ahhh Feyd..."

Baron başını iki yana sallarken *Hawat uyarmasa bu plan işe yarayacaktı da,* diye düşündü. *Ama çocuk ben fark ettim sansın. Aslında bu bir bakıma doğru sayılır. Ne de olsa Hawat'ı Arrakis'ten kurtaran benim. Bu çocuk bana saygı duymayı öğrenmeli.*

Feyd-Rautha susuyor, kendi kendisiyle mücadele ediyordu. *Doğru mu söylüyor? Gerçekten çekilmeyi mi düşünüyor? Neden olmasın? Adımlarımı dikkatli atarsam, günün birinde onun yerine geçeceğim kesin. Sonsuza dek yaşayacak değil ya. Belki de ölümünü çabuklaştırmaya çalışmam aptalcaydı.*

"Bir anlaşmadan söz ettiniz," dedi. "Bunun garantisi ne olacak?"

"Yani birbirimize nasıl güveneceğiz diyorsun," dedi Baron. "Ben şahsen Thufir Hawat'ı seni gözlemekle görevlendireceğim. Hawat'a güveniyorum... bir mentat olarak bu işin altından kalkacağına eminim. Beni anlıyor musun? Sana gelince, bana güvenmekten başka şansın yok. Sonsuza dek yaşayamam, değil mi Feyd? Hem belki de sana öğretebileceğim şeyler vardır."

Feyd-Rautha, "Söz verirsem, karşılığında ne vereceksiniz?" diye sordu.

"Yaşamana izin vereceğim," dedi Baron.

Feyd-Rautha tekrar amcasını süzdü. *Hawat'ı başıma nöbetçi dikecek! Kölecibaşının canına mal olan o gladyatör numarasını Hawat'ın planladığını söylesem ne der acaba? Herhalde yalan söylediğimi, Hawat'a kara çalmaya çalıştığımı söyler. Hayır, Thufir iyi bir mentat; bunu söyleyebileceğimi düşünüp, ona göre hesabını yapmıştır.*

Baron, "Eee, ne diyorsun?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? Elbette kabul ediyorum."

Feyd-Rautha, *Hawat!* diye düşündü. *İkili mi oynuyor? Köle*

oğlan meselesinde ona danışmadım diye amcamın tarafına mı geçti?

"Hawat'ı seni gözlemekle görevlendirmem konusunda bir şey demedin," dedi Baron.

Feyd-Rautha'nın kabaran burun delikleri, öfkesini ele verdi. Hawat ismi Harkonnen ailesinde yıllarca bir tehlike sinyali olarak görülmüştü; şimdiyse yeni bir anlamı vardı... ama hâlâ tehlikeliydi.

Feyd-Rautha, "Hawat tehlikeli bir oyuncak," dedi.

"Oyuncak mı! Aptal olma. Hawat'ın ne olduğunu, onu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Hawat'ın derin duyguları var Feyd. Duygusuz adamdan korkacaksın. Duygulu insanlarıysa... ah, onları kontrol edebilir, senin ihtiyaçlarını gidermelerini sağlayabilirsin."

"Ne demek istediğinizi anlamadım amca."

"Evet, bu açıkça ortada."

Feyd-Rautha'nın bu karşılığa sinirlendiği yalnızca gözlerini hafifçe kırpıştırmasından anlaşılıyordu.

"Hawat'ı da anlamıyorsun," dedi Baron.

Feyd-Rautha, *Sanki sen çok anlıyorsun!* diye düşündü.

Baron "Hawat şimdiki durumundan kimi sorumlu tutuyor?" diye sordu. "Beni mi? Tabii ki evet. Ama o bir zamanlar Atreideslerin hizmetkârıydı; İmparatorluk işe el atmadan önce, yıllarca beni alt etti. Durumu böyle görüyor. Bana karşı duyduğu nefret artık soğudu. Beni istediği zaman yenebileceğini sanıyor. Buna inandığı için de yeniliyor. Çünkü Hawat'ın dikkatini istediğim yere çekiyorum... onu İmparatorluk'a karşı kışkırtıyorum."

Baron'un ne demek istediğini anlayan Feyd-Rautha'nın alnı kırıştı, dudakları gerildi. "Onu İmparator'a düşman mı ediyorsunuz?"

Baron, *Sevgili yeğenim buna bayılacak,* diye düşündü. *Kendi kendine "İmparator Feyd-Rautha Harkonnen!" diyecek. Bunun nelere değer olduğunu kendine soracak. Bu hayalini ger-*

çekleştirebilecek tek kişi olan yaşlı amcasının ölmesinden daha önemlidir herhalde!

Feyd-Rautha dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi. Bu sersem moruğun söyledikleri doğru olabilir miydi? İşin içinde bir iş vardı sanki.

"Hawat'ın bu işle ne ilgisi var peki?" diye sordu.

"İmparator'dan intikam almak için bizi kullandığını sanıyor."

"İntikamını aldıktan sonra ne yapacak?"

"Sonrasını düşünmüyor. Hawat uşak ruhlu bir adam; hep başkalarına hizmet etmek zorunda... ama bunun farkında değil."

Feyd-Rautha, "Hawat'tan çok şey öğrendim," dedi; bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ama öğrendiklerim arttıkça, ondan kurtulmamız gerektiği yönündeki kanaatim güçleniyor... hem de bir an önce kurtulmalıyız ondan."

"Seni gözetlemesi fikri hoşuna gitmedi mi?"

"Hawat herkesi gözetler."

"Hawat seni İmparator yapabilir. Hawat kurnazdır. Tehlikelidir, cin gibidir. Ama panzehiri henüz kesmeyeceğim. Kılıç kullanmak tehlikelidir Feyd. Ama Hawat'ın işini bitirmemiz kolay. Panzehiri kesmemiz yeter."

Feyd-Rautha "Bir bakıma arenadaki gibi," dedi. "Hile içinde hile içinde hile. Gladyatörün hangi tarafa eğildiğine, hangi tarafa baktığına, bıçağını nasıl tuttuğuna dikkat etmek gibi."

Bu sözlerinin amcasının hoşuna gittiğini fark edince başını yukarı aşağı salladı, ama bir yandan da, *Evet! Tıpkı arenadaki gibi! Tek fark, insanın zekâsıyla kesip biçmesi!* diye düşündü.

"Şimdi bana ne kadar ihtiyacın olduğunu anlamışsındır," dedi Baron. "Hâlâ faydalıyım Feyd."

Feyd-Rautha, *Körelip işe yaramaz hale gelene dek kullanılacak bir kılıç,* diye düşündü.

"Evet amca," dedi.

"Şimdi köle odalarına ineceğiz," dedi Baron. "Haz kanadındaki tüm köle kadınları kendi ellerinle öldüreceksin... ben de seni seyredeceğim."

"Ama amca!"

"Başka kadınların olacak Feyd. Ama sana söylemiştim: Bana yanlış yaparsan bedelini ödersin."

Feyd-Rautha'nın yüzü asıldı. "Amca, siz..."

"Cezanı kabullenecek ve ondan ders çıkaracaksın," dedi Baron.

Feyd-Rautha amcasının şeytani bir neşeyle parlayan gözlerine baktı. *Bu geceyi hatırlamalıyım,* diye düşündü. *Bu geceyi hatırlarken, başka geceleri de hatırlamalıyım.*

"Kabul edeceksin," dedi Baron.

Feyd-Rautha içinden, *Kabul etmesem ne yaparsın moruk?* diye sordu. Ama Baron'un başka bir ceza da verebileceğini biliyordu... daha kötü bir ceza vermesi bile mümkündü.

"Seni tanıyorum Feyd," dedi Baron. "Kabul edeceksin."

Feyd-Rautha, *Pekâlâ,* diye düşündü. *Şimdilik sana ihtiyacım var. Bunu anlıyorum. Bir anlaşma yaptık. Ama sana hep ihtiyacım olacak değil ya. Er ya da geç...*

İnsan bilinçaltının derinliklerinde, anlamlı ve mantığa uygun bir evrene duyulan ihtiyaç yatar. Ama gerçek evren, mantığın hep bir adım ötesindedir.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Thufir Hawat, *Onca Büyük Hanedan hükümdarının karşısında oturdum, ama bu domuz kadar iğrenç ve tehlikelisini görmedim,* diye düşündü.

Baron, "Benimle açık konuşabilirsin Hawat," diye gürledi. Süspansör koltuğuna yaslandı; yağ kıvrımları arasına gömülmüş gözlerini Hawat'a dikmişti.

Yaşlı mentat, Baron Vladimir Harkonnen ile arasındaki masaya bakınca, ahşabın ne kadar kaliteli olduğunu gördü. Bu bile Baron'u anlamak için bir ipucuydu... tıpkı bu özel toplantı odasının kırmızı duvarları ve içerideki misk kokusunu gizleyen hafif, hoş tütsü kokusu gibi.

"Rabban'a o uyarıyı göndermemi boş yere istemiş olamazsın," dedi Baron.

Hawat'ın duyduğu tiksinti, kırış kırış olmuş yaşlı çehresinden okunmuyordu. "Şüphelendiğim çok şey var Lordum," dedi.

"Tamam. Benim öğrenmek istediğim, Salusa Secundus'a dair şüphelerinle Arrakis arasında nasıl bir ilişki olduğu. İmparator'un Arrakis ile o gizemli hapishane gezegeni arasındaki bir ilişki yüzünden kaygılandığını söylemen yeterli değil. Uyarını Rabban'a hemen iletmemin tek bir sebebi vardı; ulak zaten o büklümgemisiyle yola çıkacaktı. Sen de mesajın gecikmemesi gerektiğini söylemiştin. İyi denk geldi. Ama yine de bir açıklama yapmalısın."

Hawat, *Fazla geveze,* diye düşündü. *Leto gibi değil; Leto tek kaş veya el hareketiyle bir şeyler anlatabilirdi. Eski Dük gibi de değil; o tek bir sözcüğe vurgu yaparak koca bir cümleyi ifade edebilirdi. Bu herif ahmağın teki! İnsanlık adına yok edilmeli.*

"Tatmin edici bir açıklama yapmadan gidemezsin."

"Salusa Secundus'tan önemsizmiş gibi bahsediyorsunuz," dedi Hawat.

"Orası bir hapishane kolonisi. Galaksinin en adi serserileri oraya gönderilir. Orası hakkında bilinecek başka ne var ki?"

"O hapishane gezegenindeki yaşam koşulları, diğer tüm gezegenlerdeki koşullardan daha ağır. Yeni mahkûmların ölüm oranı yüzde altmıştan fazla. İmparator orada her türlü zulmü uyguluyor. Bütün bunları duyuyor, ama meraklanmıyorsunuz, öyle mi?"

Baron, "İmparator hapishanesini Büyük Hanedanların incelemesine izin vermiyor," diye homurdandı. "Ama o da benim zindanlarımı görmedi."

"İnsanlar Salusa Secundus hakkında soru sormamaya... ah..." Hawat sıska parmağını dudaklarına götürdü. "...teşvik ediliyor."

"Demek ki İmparator orada yapmak zorunda olduğu bazı şeylerden gurur duymuyor!"

Hawat koyu dudaklarını hafifçe kıvırarak gülümsedi. Baron'a bakan gözleri kortüpün ışığında parlıyordu. "Peki İmparator'un Sardaukarlarını nereden bulduğunu hiç merak etmediniz mi?"

Baron tombul dudaklarını büzdü. Böylece, somurtan bir bebeğe benzedi; huysuz bir sesle konuştu: "Halka zorunlu askerlik yaptırarak ve..."

Hawat, "Saçma!" dedi. "Sardaukarların müthiş savaşçılar olduğunu duyuyorsunuz; bunlar söylenti değil gerçek, değil mi? Sardaukarlarla savaşıp da sağ kalabilmiş çok az sayıda kişinin anlattıkları, değil mi?"

"Sardaukarlar mükemmel savaşçılar şüphesiz," dedi Baron. "Ama bence benim lejyonlarım..."

Hawat horgörüyle, "Onların yanında zararsız turistler gibi kalırlar!" dedi. "İmparator'un Atreides Hanedanı'na niye düşman olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsunuz?"

Baron "Bunlar üstünde yorum yapabileceğin konular değil," diye uyardı.

Hawat, *İmparator'un niye Atreideslere düşman olduğunu sahiden bilmiyor olabilir mi?* diye merak etti. "İşimi yapmam için gerekirse her konuda yorum yapabilirim," dedi. "Ben bir mentatım. Bir mentattan bilgi saklanmaz; yoksa sağlıklı hesaplamalar yapamaz."

Baron ona uzun uzun baktıktan sonra, "Ne diyeceksen de mentat," dedi.

"Padişah İmparator, Atreides Hanedanı'na düşman oldu, çünkü Dük'ün savaş liderleri Gurney Halleck ile Duncan Idaho, neredeyse Sardaukarlar kadar iyi, küçük bir ordu eğitmişti. Bu askerlerden bazıları Sardaukarlardan bile iyiydi. Ayrıca Dük ordusunu büyütüp İmparator'unkiyle boy ölçüşür hale getirebilecek durumdaydı."

Baron bu söylenenleri düşündükten sonra, "Peki Arrakis'in bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Arrakis'te en ağır yaşam koşullarına alışmış insanlar var. Bunlar iyi askerlere dönüştürülebilir."

Baron başını iki yana salladı. "Fremenleri kastediyor olamazsın?"

"Fremenleri kastediyorum."

"Pöh! Öyleyse niye Rabban'ı uyardın? Sardaukarların yaptığı soykırımdan ve Rabban'ın zulmünden sonra orada ancak bir avuç Fremen kalmıştır."

Hawat ona sessizce baktı.

Baron, "Bir avuç!" diye tekrarladı. "Rabban sırf geçen sene altı bin Fremen öldürdü!"

Hawat hâlâ konuşmadan ona bakıyordu.

"Ondan önceki sene de dokuz bin," dedi Baron. "Sardaukarlar da, Arrakis'ten ayrılmadan önce en az yirmi bin Fremen öldürmüştür."

Hawat, "Rabban son iki yıl içinde kaç askerini kaybetti?" diye sordu.

Baron çenesini ovuşturdu. "Bilmem... epey asker topluyor. Ajanları büyük vaatlerde bulunup..."

Hawat "Yuvarlak hesap otuz bin diyelim mi?" diye sordu.

"Bu biraz abartılı olur," dedi Baron.

"Tam tersine," dedi Hawat. "Rabban'ın raporlarının satır aralarını sizin kadar iyi okuyabiliyorum. Ajanlarımızdan aldığım bilgilere dayalı raporlarımı da okumuş olmalısınız."

"Arrakis yaşanması zor bir gezegen," dedi Baron. "Fırtınaların yol açtığı kayıplar..."

"Fırtınalarda kaç adamımızın öldüğünü ikimiz de biliyoruz."

"Otuz bin adam kaybettiyse ne olmuş yani?" dedi Baron; yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Sizin verdiğiniz sayılara göre, Rabban son iki yıl içinde on beş bin Fremen öldürüp bunun iki misli adam kaybetti," dedi Hawat. "Sardaukarların da en az yirmi bin Fremen öldürdüğünü söylüyorsunuz. Arrakis'ten dönen Sardaukarların nakliyat listelerini gördüm. Her beş Sardaukar'dan biri ölmüş. Bu sayıların ne anlama geldiğini niçin görmüyorsunuz Baron?"

Baron soğuk bir sesle konuştu: "Bu senin işin mentat. Ne anlama geliyorlar?"

"Duncan Idaho'nun ziyaret ettiği siyeçin nüfusuna dair verdiği sayıyı size söylemiştim," dedi Hawat. "Her şey birbirine uyuyor. Fremenlerin sadece iki yüz elli siyeçleri olsa bile, nüfusları beş milyon civarında olurdu. Ama bence en az beş yüz siyeçleri var. Adamlarınızı işte böyle bir gezegene gönderdiniz."

"On milyon Fremen mi?" Şaşıran Baron'un çenesi titremeye başlamıştı.

"En az."

Baron tombul dudaklarını büzdü. Boncuk gözlerini Hawat'a dikti. *Bu mentatın hesabı doğru mu? Eğer doğruysa, nasıl oldu da bundan kimse şüphelenmedi?*

"Henüz Fremen nüfusunun artış hızını bile tam olarak bilmiyoruz," dedi Hawat. "Aralarındaki zayıf insanları eledik, o kadar. Geriye güçlüler kaldı ve bunlar daha da güçlenecek... tıpkı Salusa Secundus'ta olduğu gibi."

Baron, "Salusa Secundus!" diye bağırdı. "Bu meselenin İmparator'un hapishane gezegeniyle ne alakası var?"

"Salusa Secundus'tan sağ kurtulabilen biri, diğer insanlardan çok daha güçlenmiş olur," dedi Hawat. "Mükemmel bir askeri eğitim de alınca..."

"Saçma! Bu mantığa göre, yeğenimin ezdiği Fremenleri askere alabilirim!"

Hawat usulca konuştu: "Askerlerinizi zaten ezmiyor musunuz?"

"Şey... evet... ama..."

"Zulüm göreceli bir şeydir," dedi Hawat. "Askerlerinizin hali, etraflarındaki insanların halinden çok daha iyi değil mi? Hayatta Baron'un askeri olmaktan daha kötü şeyler olduğunu görüyorlar, değil mi?"

Baron sustu; gözleri daldı. Olasılıkları düşünüyordu... Rabban farkında olmadan Harkonnen Hanedanı'na müthiş bir silah vermiş olabilir miydi?

Sonunda konuştu: "İyi ama o adamları askere alırsak, bize sadık olacakları ne malum?"

"Ben olsam onları küçük gruplar halinde askere alırdım; bir seferde en fazla bir müfrezelik adam alırdım," dedi Hawat. "Onları içinde bulundukları kötü ortamdan çıkarıp izole ederdim; onları anlayan insanları başlarına eğitmen olarak geçirirdim... bu eğitmenler aynı kötü ortamdan gelmiş kişiler olursa daha da iyi. Sonra onlara gezegenlerinin aslında kendileri gibi üstün varlıklar üretecek şekilde tasarlanmış gizli bir eğitim alanı olduğu fikrini aşılardım. Bir yandan da onlara böyle üstün varlıkların neler elde edebileceğini gösterirdim: para, güzel kadınlar, lüks malikâneler... ne isterlerse verirdim."

Baron başıyla onayladı. "Sardaukarlar da öyle yaşıyor."

"Sardaukarlar zamanla Salusa Secundus'un varlığını ma-

zur görmeye başlıyor, çünkü orası kendileri gibi elit varlıklar üreten bir yer. En düşük rütbeli Sardaukar askeri bile pek çok açıdan herhangi bir Büyük Hanedan mensubu kadar zengin bir yaşam sürüyor."

Baron, "Bu müthiş bir fikir!" diye fısıldadı.

"Şüphelerimi paylaşmaya başlıyorsunuz," dedi Hawat.

Baron, "Bu iş nerede başladı?" diye sordu.

"Ah, evet: Corrino Hanedanı nerede başladı? İmparator, Salusa Secundus'a ilk mahkûmlarını göndermeden önce, orada yaşayan insanlar var mıydı? Anne tarafından kuzeniniz Dük Leto bile bundan asla emin olamadı. Böyle sorular hoş karşılanmıyor."

Baron'un yine gözleri daldı. "Evet, çok iyi korunan bir sır. Bunu gizlemek için her yola başvurdular..."

"Gizlenecek ne var ki? Padişah İmparator'un bir hapishane gezegenine sahip olduğu mu? Bunu herkes biliyor. Yoksa..."

Baron, "Kont Fenring!" diye haykırdı.

Hawat susup, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Baron'u süzdü. "Kont Fenring'e ne olmuş?"

"Yıllar önce, yeğenimin doğum gününde," dedi Baron. "Kont Fenring denen o züppe, İmparator'un resmi gözlemcisi sıfatıyla gelmişti... İmparator ile aramdaki... şey... bir iş anlaşmasını tamamlamak için."

"Eee?"

"Ben... şey, konuşmalarımızdan birinde Arrakis'i bir hapishane gezegenine dönüştürmekten bahsetmiştim galiba. Fenring..."

Hawat, "Tam olarak ne demiştiniz?" diye sordu.

"Tam olarak mı? Bu çok eskidendi ve..."

"Baron, Lordum, hizmetlerimden en iyi şekilde faydalanmak istiyorsanız, bana yeterince bilgi vermelisiniz. Bu konuşma kaydedilmemiş miydi?"

Baron'un yüzü öfkeden kararmış. "Sen Piter kadar kötüsün! Böyle tavırları sevmi..."

"Piter artık yanınızda yok Lordum. Söz açılmışken, Piter'a ne olmuştu?"

"Benimle fazla samimi olmuştu... fazla talepkâr olmuştu."

"Faydalı bir adamı asla heba etmeyeceğinizi söylersiniz," dedi Hawat. "Beni tehditlerle, kaçamak laflarla heba edecek misiniz? Kont Fenring'e ne dediğinizden bahsediyorduk."

Baron yavaşça kendini sakinleştirdi. *Vakti gelince bu tavrını hatırlayacağım,* diye düşündü. *Evet. Hatırlayacağım.*

"Bir saniye," dedi Baron; büyük salonunda yaptığı görüşmeyi anımsamaya çalıştı. İçinde durdukları sessizlik konisini zihninde canlandırmak işe yaradı. "'İş yapmak için birilerini öldürmek illa ki gerekir... İmparator bunu biliyor,' gibisinden bir şeyler demiştim. İş gücü kaybımızdan bahsediyordum. Sonra Arrakis sorununa alternatif bir çözüm düşündüğümden, İmparator'un hapishane gezegeninin bana ilham verdiğinden bahsettim."

Hawat heyecanla, "Vay canına!" dedi. "Fenring ne dedi peki?"

"Beni senin hakkında sorguya çekmeye başladı."

Hawat arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak düşüncelere daldı. "Demek bu yüzden Arrakis dikkatlerini çekti," dedi. "Neyse, olan olmuş artık." Gözlerini açtı. "Artık Arrakis'in her yerinde casusları vardır. Aradan iki yıl geçmiş!"

"Ama masum bir fikirden..."

"İmparator'un gözünde hiçbir şey masum değildir! Rabban'a verdiğiniz talimatlar nelerdi?"

"Arrakislilere bizden korkmalarını öğretmesini söyledim, o kadar."

Hawat başını iki yana salladı. "Şimdi iki seçeneğiniz var Baron. Ya bütün yerlileri öldürür, köklerini kazırsınız ya da..."

"Oradaki iş gücünün tamamını heba mı edeyim?"

"İmparator ile hâlâ onun tarafında olan Büyük Hanedanların buraya gelmelerini, Giedi Prime'ı yakıp yıkmalarını mı tercih edersiniz?"

Baron mentatı süzdü; sonra, "Buna cesaret edemez!" dedi.

"Öyle mi dersiniz?"

Baron'un dudakları titredi. "Diğer seçenek ne?"

"Sevgili yeğeniniz Rabban'ı gözden çıkarmanız."

"Gözden çı..." Baron birden susup, Hawat'a dik dik baktı.

"Ona asker göndermeyi kesin... her türlü yardımı kesin. Mesajlarına tek bir karşılık verin: Arrakis'te işleri yüzüne gözüne bulaştırdığını haber aldığınızı, en kısa zamanda duruma bizzat müdahale edeceğinizi söyleyin. Mesajlarınızdan bazılarının İmparatorluk casuslarının kulağına gitmesini sağlayacağım."

"Peki ya baharata, gelirlere ne olacak?"

"Baronluk hakkınız olan gelirleri talep edin, ama nasıl talep ettiğinize dikkat edin. Rabban'dan sabit ödeme yapmasını isteyin. Böylece..."

Baron avuçlarını yukarı çevirdi. "Ama sinsi yeğenimin..."

"Arrakis'te bizim de casuslarımız var. Rabban'a, belirlediğiniz baharat kotasını karşılamazsa yerine başkasını atayacağınızı söyleyin."

"Yeğenimi tanırım," dedi Baron. "Halka iyice zulmetmesinden başka işe yaramaz bu."

"İyi ya işte!" dedi Hawat. "Şimdi zulümden vazgeçmesi işinize gelmez ki! Sizin tek istediğiniz bu işe bulaşmamak. Bırakın Rabban size Salusa Secundus'unuzu hazırlasın. Oraya mahkûm göndermeye bile gerek yok. Rabban'ın elinde yeterince insan var. Baharat kotalarınızı karşılamak için halkın ümüğünü sıkarsa, İmparator'un başka bir sebep aramasına gerek kalmaz. Bu Arrakis'e zulmetmek için yeterli bir sebep olur. Fakat asıl sebebin farklı olduğunu sözleriniz veya tavırlarınızla kesinlikle belli etmemelisiniz."

Baron konuşurken hayranlığını gizleyemedi: "Ah Hawat, çok kurnazsın. Peki Rabban'ın bize hazırladığı insanlardan faydalanmak için Arrakis'e yerleşmeyi nasıl becereceğiz?"

"Bu işin en kolay kısmı Baron. Her yıl kotayı biraz daha artırın; kısa sürede Arrakis'te işler çığırından çıkar. Üretim azalır. Böylece... kargaşaya son vermek adına Rabban'ı azledip, yerine siz geçersiniz."

"Mantıklı," dedi Baron. "Ama bunları dinlemek bile beni yordu. Arrakis'i benim yerime yönetecek birini yetiştiriyorum."

Hawat karşısındaki tombul, toparlak yüzü inceledi. Yaşlı asker-casus başını yavaşça, yukarı aşağı sallamaya başladı. "Feyd-Rautha," dedi. "Demek şimdiki zulmün sebebi bu? Siz de çok kurnazsınız Baron. Belki de bu iki planı birleştirebiliriz. Evet. Feyd-Rautha, Arrakis'e kurtarıcı olarak gidebilir. Halkın sevgisini kazanabilir. Evet."

Baron gülümsedi. *Hawat'ın bu işten çıkarı ne?* diye düşündü.

Hawat konuşmanın sona erdiğini anlamıştı; ayağa kalkıp, kırmızı duvarlı odadan çıktı. Yürürken aklı Arrakis ile ilgili her hesaplamada karşısına çıkan rahatsız edici bilinmezlerle meşguldü. Kaçakçıların yanında saklanan Gurney Halleck'in bahsettiği yeni dini lideri, Muad'Dib'i düşünüyordu.

Belki de Baron'a bu yeni dinin serpilmesine göz yummasını söylememeliydim... sırf pan ve graben halkına yayılsa bile, diye düşündü. *Ama zulmün dinlerin serpilmesini kolaylaştırdığı bilinen bir gerçektir.*

Halleck'in Fremenlerin savaş taktikleri hakkında verdiği raporları düşündü. Bu taktiklerde Halleck'ten... Idaho'dan... hatta Hawat'ın kendisinden izler vardı.

Idaho sağ mı acaba? diye düşündü.

Ama bunu sormak boşunaydı. Paul'ün sağ olmasının mümkün olup olmadığınıysa henüz kendine sormamıştı. Baron'un tüm Atreideslerin öldüğüne emin olduğunu biliyordu. Baron, Bene Gesserit cadısını kullandığını itiraf etmişti. Bu durumda hepsi... kadının öz oğlu bile ölmüş olmalıydı.

Jessica, Atreideslerden ölesiye nefret ediyordu herhalde, diye düşündü. *Tıpkı benim bu Baron'dan nefret ettiğim gibi. Benim darbem de Jessica'nınki gibi ölümcül ve kusursuz olacak mı?*

Her şeyde bir düzen vardır. Evrenimizin parçası olan bu düzen simetri, zarafet ve güzelliğe -gerçek bir sanatçının eserlerinde mutlaka var olan niteliklere- sahiptir. Bunu mevsimlerde görebilirsiniz; bir uçurumun kenarında rüzgârla sürüklenen kumda, katranruhu çalısının öbekleşmiş dallarında veya yapraklarındaki çizgilerde görebilirsiniz. Biz bu düzeni hayatlarımız ve toplumumuzda kopyalamaya çalışır, onun ritimlerini, danslarını, huzur verici şekillerini ararız. Ama mutlak kusursuzluğu bulmak tehlikeli olabilir. Mutlak düzenin sabit olması gerektiği barizdir. Böyle bir kusursuzlukta, her şey ölüme doğru gider.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Paul Muad'Dib baharatlı, ağır bir yemek yediğini hatırlıyordu. Bu anıya tutundu, çünkü o sabit bir noktaydı ve oradan baktığında, az önce yaşadığı şeylerin rüya olduğunu düşünebiliyordu.

Ben bir süreçler tiyatrosuyum, diye düşündü. *Kusurlu görüntülerin, ırksal bilincin ve onun korkunç gayesinin kurbanıyım.*

Ama bir şekilde kontrolü kaybettiği, zamanda kaybolduğu ve böylece geçmişin, geleceğin ve şimdiki zamanın birbirinden ayırt edilemez şekilde iç içe geçtiği korkusunu içinden atamıyordu. Bir tür görsel yorgunluk yaşıyordu; bunun sebebi, geleceğe dair hafızasının aslında geçmişe dair olmasıydı.

Yemeği Chani yapmıştı, diye düşündü.

Ama Chani çok uzakta, güneydeydi... güneşin sıcak olduğu soğuk diyardaydı... yeni siyeç kalelerinden birinde, oğulları II. Leto ile birlikte güvendeydi.

Yoksa bu henüz olmamış mıydı?

Hayır, oldu, dedi kendine. Çünkü kız kardeşi Tuhaf Alia oraya annesi ve Chani ile birlikte gitmişti... güneye yirmi gümleyicilik bir yolculuk yapmış, vahşi bir yaradanın sırtında, Rahibe Ana'nın tahtırevanında gitmişlerdi.

Dev solucanların sırtında gitme düşüncesi Paul'ü ürküttü; *Yoksa Alia henüz doğmadı mı?* diye düşündü.

Râzziyyede binmiştim, diye hatırladı. *Arrakeen'deki ölülerimizin sularını almak için akına çıkmıştık. Ölülerin yakıldığı yerde babamın kalıntılarını bulmuştum. Babamın kafatasını Harg Geçidi'ne tepeden bakan bir kayanın içine oyulan türbeye koydum.*

Yoksa bunlar ileride mi olacaktı?

Paul kendine, *Yaralarım gerçek,* dedi. *Yara izlerim gerçek. Babamın kafatasının bulunduğu türbe gerçek.*

Hâlâ rüyada gibi olan Paul, Jamis'in karısı Harah'nın bir keresinde odasına izinsiz girerek, siyeç koridorunda kavga çıktığını söylediğini anımsadı. Kadınlarla çocukların güneye gönderilmesinden önce geçici olarak kaldıkları siyeçteydiler. Siyah saçını su halkaları geçirilmiş bir zincirle arkadan toplamış olan Harah kapının perdesini açıp, Chani'nin birini öldürdüğünü söylemişti.

Paul kendine, *Bu oldu,* dedi. *Bu gerçekti... önceden gördüğüm, değiştirilebilecek bir şey değil.*

Paul hemen dışarı koştuğunu anımsadı; Chani koridoru aydınlatan sarı kürelerin altında duruyordu; üstünde parlak mavi cüppe vardı, başı açıktı, ince hatlı yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Billurbıçağını kınına sokuyordu. İki büklüm olmuş birkaç kişi, aralarında bir şey taşıyarak, koşarak uzaklaşıyordu.

Paul, *Ceset taşıdıkları belli,* diye düşündüğünü anımsadı.

Chani ona doğru dönerken, boynunda asılı su halkaları şıkırdamıştı; siyeçte bunlar uluorta taşınabiliyordu.

Paul, "Chani, ne oldu?" diye sormuştu.

"Sana meydan okumaya gelen birini hakladım Usûl."

"Onu öldürdün mü?"

"Evet. Ama belki de bu işi Harah'ya bırakmalıydım."

(Paul etrafta toplanmış insanların bu sözü beğendiklerini yüzlerinden anladığını anımsadı. Harah bile gülmüştü.)

"Ama o bana meydan okumaya gelmişti!"

"Beni sırrî yöntemiyle eğittin ya Usûl."

"Elbette! Ama yine de..."

"Ben çölde doğdum Usûl. Billurbıçak kullanmayı bilirim."

Paul öfkesini bastırarak mantıklı konuşmaya çalışmıştı. "Chani, bütün bunlar doğru olabilir, ama yine de..."

"Artık siyeçte elküresi ışığında akrep avlayan bir çocuk değilim Usûl. Oyun oynamıyorum."

Paul ona öfkeyle bakmıştı; rahat görünmesine karşın tuhaf bir şekilde saldırgan olduğunu sezmişti.

"Vaktini harcamana değmezdi Usûl," demişti Chani. "O adam gibiler yüzünden dikkatinin dağılmasına göz yumamam." Yaklaşıp göz ucuyla Paul'e bakmış, yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuşmuştu: "Hem sana meydan okuyanların benimle kapışmak zorunda kalabileceği, Muad'Dib'in kadınının elinde can verip rezil olabileceği duyulursa, meydan okuyanların sayısı azalır aşkım."

Paul kendine, *Evet, bu kesinlikle oldu,* dedi. *Bu hakiki geçmiş. Muad'Dib'e meydan okuyanların sayısı da gerçekten azaldı.*

Rüya olmayan dünyanın bir yerinde bir şey hareket etti, bir gece kuşu öttü.

Paul, *Rüya görüyorum,* diye düşündü. *Baharatlı yemek yüzünden olmalı.*

Yine de etrafında kimse olmadığını hissediyordu. Yoksa ruhu başka bir dünyaya, Fremenlerin onun gerçek varlığının bulunduğuna inandığı dünyaya... Âlemü'l-Misâl'e, suretler dünyasına, tüm fiziksel sınırların kalktığı metafiziksel boyuta mı geçmişti? Bunu düşününce korktu, çünkü tüm sınırların kalkması demek tüm referans noktalarının da kalkması demekti. O efsanevi dünyada, nerede olduğunu anlayamaz, "Ben benim, çünkü buradayım," diyemezdi.

Bir keresinde annesi, "İnsanların seninle ilgili farklı farklı görüşleri var," demişti.

Rüyadan uyanıyorum galiba, diye düşündü. Çünkü bu ger-

çekten olmuştu... annesi, şimdi Fremenlerin Rahibe Anası olan Leydi Jessica bunu gerçekten söylemişti.

Paul, Fremenlerle arasındaki dini ilişkinin Jessica'yı korkuttuğunu biliyordu. Jessica hem siyeç hem de graben halkının Muad'Dib'den Ulu diye bahsetmesinden hoşlanmıyordu. Kabilelere Seyyidina casuslarını gönderip bilgi topluyor, öğrendikleri üstüne düşünüyordu.

Paul'e bir Bene Gesserit atasözünü söylemişti: "Din ile siyaset aynı arabada gittiğinde, sürücüler karşılarında hiçbir şeyin duramayacağını sanır. Dümdüz gider, hızlandıkça hızlanırlar. Engelleri tamamen göz ardı eder, körlemesine gidenlerin uçurumu çok geç fark edeceğini unuturlar."

Paul bunu işittiğinde annesinin evinde, Fremen mitolojisinden desenlerle bezeli kara perdelerle çevrili odada oturduğunu anımsadı. Orada oturup onu dinlerken, annesinin hep izleme halinde olduğunu fark etmişti... Jessica'nın gözleri aşağı dönükken bile etrafı izliyordu. Oval yüzünde, ağız kenarlarında yeni kırışıklar belirmişti, ama saçı hâlâ cilalı bronz gibi görünüyordu. Birbirinden epey ayrı olan yeşil gözleri baharatla beslenmekten mavileşmeye başlamıştı.

"Fremenlerin dini basit ve pratik," demişti Paul.

Annesi, "Dine dair hiçbir şey basit değildir," diye uyarmıştı.

Ama Paul, tepelerinde hâlâ asılı duran karanlık geleceği gördüğünden öfkelenmişti. Sadece şöyle diyebilmişti: "Din güçlerimizi birleştiriyor. Hayatımıza gizem katıyor."

Annesi, "İnsanlara cesaret vermek için dini duygularına hitap ediyorsun," diye saldırmıştı. "Telkin yapmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

"Bana bunu yapmayı öğreten sendin," demişti Paul.

Ama annesi o gün tartışmak istiyordu. Küçük Leto'nun sünnet töreninin yapıldığı gündü. Paul annesinin sinirli olmasının sebebini az çok anlayabiliyordu. Chani'yle olan ilişkisini –"gençlerin evliliğini"– annesi asla içine sindirememişti. Ama Chani bir Atreides... bir erkek çocuk doğurmuştu, Jessica da çocukla annesini reddedememişti.

Paul dik dik bakmıştı; Jessica sonunda huzursuzca kımıldanıp, "Benim tuhaf bir anne olduğumu düşünüyorsun," demişti.

"Tabii ki hayır."

"Kız kardeşinin yanında olduğum zamanlarda bana nasıl baktığını görüyorum. Kız kardeşini anlamıyorsun."

"Alia'nın niye farklı olduğunu biliyorum," demişti Paul. "Sen Yaşam Suyu'nu değiştirdiğinde, o henüz doğmamıştı. Bu yüzden..."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Paul gelecekten aldığı bilgiyi ifade edemediği için, "Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum," demekle yetinmişti.

Paul'ün sıkıntılı halini gören Jessica, "Sana bir şey söylemek istiyorum oğlum," demişti.

"Evet?"

"Chani'ni seviyorum. Onu kabul ediyorum."

Paul, *Bu gerçekti,* diye düşündü. *Zamanın doğuşundaki sapmalarla değiştirilecek, geleceğe dair, eksik bir görüntü değildi.*

Bunun verdiği güvenle, kendi dünyasına daha sıkı tutundu. İçinde bulunduğu rüya haline giderek daha fazla gerçeklik yayılmaya başladı. Birden bir hiyeregde, yani çöl kampında olduğunu anladı. Chani damıtıcı-çadırı unkumunun üstüne kurmuştu, çünkü bu zemin yumuşaktı. Demek ki Chani yakındaydı... Chani, Paul'ün ruhu, Sihayası, çöl baharı kadar tatlı Chani, güneyin içlerindeki palmiyelikten dönmüş olan Chani.

Uykuya dalarken Chani'nin ona bir çöl şarkısı söylediğini anımsadı.

"Ey ruhum,
Bu gece Cenneti arama,
Şeyh Hulud adına yemin ederim ki
Gideceksin oraya,
Bana sadık kalırsan."

Sonra da çölde yürüyen âşıkların şarkısını söylemişti; şarkının ritmi, kumullarda atılan adımların ritmi gibiydi.

"Gözlerini anlat bana
Kalbini anlatayım.
Ayaklarını anlat bana
Ellerini anlatayım.
Uykunu anlat bana
Yürüyüşünü anlatayım.
Arzularını anlat bana
İhtiyacını anlatayım."

Başka bir çadırda birinin baliset çaldığını duymuştu; o zaman aklına Gurney Halleck gelmişti. Gurney'yi bir keresinde kaçakçıların arasında görmüş, ama kendini göstermemişti; Gurney onu görürse, istemeden de olsa Harkonnenları peşine takabilirdi.

Ama o gece duyduğu baliset sesi, onu çalan kişiyi de anımsatmıştı. Muad'Dib'i koruyan ölüm komandolarının, Fedaykinlerin komutanı Sıçrayan Chatt'i anımsatmıştı.

Paul, *Çöldeyiz,* diye hatırladı. *Harkonnen devriyelerinden uzakta, orta ergdeyiz. Buraya kumlarda yürümek, bir yaradan çağırmak ve sırtına tek başına binmeyi başarmak için geldim; böylece gerçek bir Fremen olabileceğim.*

Belindeki maula tabancasını ve billurbıçağı hissetti. Etrafındaki sessizliği hissetti.

Seher vaktine özgü bir sessizlikti bu. Gece kuşları ortadan kaybolmuş, gündüz yaratıklarıysa düşmanları olan güneşin yükseldiğini belirten sesler çıkarmaya henüz başlamamıştı.

"Şeyh Hulud'u gün ışığında, kumlarda sürmelisin ki korkmadığını görsün ve anlasın," demişti Stilgar. "Bu yüzden, her zamankinin aksine, bu gece uyuyacağız."

Paul sessizce doğrulunca, üstünde gevşek bir damıtıcıgiysi olduğunu fark etti; içinde bulunduğu, gölgeli damıtıcı-çadır boştu. Usulca hareket etmesine karşın, Chani onu duymuştu.

Çadırın bir köşesinden, gölgelerin içinden seslendi: "Daha gün doğmadı aşkım."

Paul hafifçe gülerek, "Sihaya," dedi.

"Bana çöl baharım diyorsun, ama bugün başının belasıyım," dedi Chani. "Kurallara uyup uymadığını kontrol edecek Seyyidina'yım."

Paul damıtıcı-giysisinin önünü kapamaya başladı. "Bana bir keresinde Kitabü'l-İbâr'dan bir alıntı yapmıştın. 'Kadınlarınız tarlalarınızdır; onları sürün,' demiştin."

Chani, "İlk çocuğunun annesiyim," diye katıldı.

Paul loşlukta Chani'nin onun hareketlerini taklit ettiğini, çölde açık havaya çıkmak için damıtıcı-giysisinin önünü kapadığını gördü. "Olabildiğince dinlenmelisin," dedi Chani.

Paul, Chani'nin sevgiyle konuştuğunu hissedince, onu hafifçe azarladı: "Gözlemci Seyyidina adayı uyaramaz, tavsiye veremez."

Chani yanına gelip avucunu onun yanağına koydu. "Bugün hem gözlemcin hem de kadınınım."

"Bugün kadınlık vazifesini bir kenara bırakmalısın," dedi Paul.

"Beklemek ne kötü," dedi Chani. "Yanında olmayı tercih ederdim."

Paul, Chani'nin avucunu öptükten sonra giysisinin yüz kısmını kapadı ve çadırın girişini açtı. İçeri giren soğuk hava hafif nemliydi; bu nem şafakta çiye dönüşecekti. Havada ham baharat kütlesi kokusu vardı... kuzeydoğuda baharat olduğunu saptamışlardı; civarda bir yaradan olduğu anlamına geliyordu bu.

Paul emekleyerek çadırdan çıkıp ayağa kalktı ve gerindi. Doğu ufku açık yeşildi. Loşlukta askerlerinin çadırları küçük kumullar gibi görünüyordu. Solunda bir hareket gördü... muhafız hareket etmişti; kendisini görmüşlerdi.

Askerler bugün yüzleşeceği tehlikeyi biliyordu. O tehlikeyle her Fremen yüzleşmişti. Paul'ün kendini hazırlaması için, onu bu son birkaç dakikada yalnız bırakıyorlardı.

Bu işi bugün halletmeliyim, diye düşündü.

Sardaukarların katliamı sayesinde ne büyük bir güç kazandığını düşündü... yaşlılar sırrî yöntemiyle savaşmayı öğrensinler diye ona oğullarını gönderiyor, mecliste sözünü dinliyor, planlarını uyguluyorlardı; geri dönen adamlar, ona bir Fremen'in duyabileceği en büyük övgüde bulunuyorlardı: "Planın işe yaradı Muad'Dib."

Ama Paul en beceriksiz, en küçük Fremen savaşçılarının bile yapabildiği bir şeyi hiç yapmamıştı. Bu durumun otoritesine zarar verdiğini biliyordu.

Bir yaradanı hiç sürmemişti.

Evet, eğitim gezilerinde ve akınlarda diğerleriyle birlikte yaradanların sırtına binmişti, ama kendi başına asla. Bunu yapana dek, başkalarına bağımlı kalacaktı. Gerçek bir Fremen buna izin veremezdi. Paul bunu tek başına yapana dek, geniş güney topraklarına -ergin ötesindeki yirmi gümleyicilik bölgeye- bile ancak tahtırevanla, bir Rahibe Ana, hasta veya yaralı gibi gidebilecekti.

Gece boyunca yaşadığı içsel mücadeleyi anımsadı. Arada tuhaf bir paralellik vardı... yaradana hâkim olursa, otoritesi güçlenecekti; içsel gözüne hâkim olursa, bu da bir şekilde otoritesini güçlendirecekti. Ama her ikisinin de ötesinde o karanlık bölge, evrenin dört bir yanına yayılan Büyük Karmaşa vardı.

Evreni algılayışındaki farklılıklar onu rahatsız ediyordu... netlik ve belirsizlik birbirine karışıyordu. Her şeyi yerli yerinde görüyordu. Ama belirsizlik doğduğunda, şimdiye karışarak küçük farklılıklar yaratmıştı. Geride korkunç gaye kalmıştı. Irksal bilinç kalmıştı. Her şeyin tepesindeyse, o kanlı ve vahşi cihat duruyordu.

Chani çadırdan çıkıp yanına geldi... elleriyle kendi dirseklerini tutuyordu; başını kaldırıp Paul'e yan gözle baktı... onun ruh halini anlamaya çalıştığında böyle bakardı.

"Doğduğun dünyanın sularını yine anlatsana Usûl," dedi.

Paul, Chani'nin aklını başka tarafa çekerek onu tehlikeli sınavdan önce rahatlatmaya çalıştığını anladı. Hava aydınla-

nıyordu; Fedaykinlerden bazıları çadırlarını toplamaya başlamıştı bile.

"Siyeçten ve oğlumuzdan bahsetmeni yeğlerim," dedi Paul. "Leto'muz annemi avucunun içine aldı mı?"

"Alia'yı da aldı," dedi Chani. "Hızla büyüyor. Uzun boylu olacak."

Paul, "Güney nasıl bir yer?" diye sordu.

Chani "Yaradanı sürünce kendi gözlerinle göreceksin," dedi.

"Ama önce senin gözlerinden görmek istiyorum."

"Kendini yapayalnız hissedeceğin bir yer," dedi Chani.

Paul, Chani'nin damıtıcı-giysi başlığından kenarı çıkmış nezhoni eşarbına dokundu. "Niye siyeçten bahsetmek istemiyorsun?"

"Söyledim ya. Siyeç bizsiz kendini yapayalnız hissedeceğin bir yer. Bir çalışma yeri. Fabrikalarda ve çömlek atölyelerinde çalışırız; silahlar ve hava tahmini için kazıklar yapar, rüşvet vermek için baharat toplarız. Kumullara bitkiler ekeriz. Kumaş ve halı dokur, yakıt pillerini doldururuz. Kabile güçlü kalsın diye çocukları eğitiriz."

Paul "Siyeçte güzel olan hiçbir şey yok mu yani?" diye sordu.

"Çocuklar güzeldir. Kurallara uyarız. Yeterince yiyeceğimiz var. Bazen aramızdan birinin, erkeğiyle birlikte olmak için kuzeye gitmesine izin verilir. Soyumuz devam etmeli."

"Halk... kız kardeşim Alia'yı kabul etti mi?"

Chani giderek güçlenen şafak ışığında ona döndü. Delici bakışlarla baktı. "Bunu başka zaman konuşalım aşkım."

"Şimdi konuşalım."

"Gücünü sınava saklamalısın."

Paul hassas bir noktaya parmak bastığını Chani'nin ses tonundan anladı. "Bilinmeyen şeyler kaygı uyandırır," dedi.

Chani bir süre sustuktan sonra başıyla onaylayarak, "Alia'nın tuhaflığı yüzünden bazı... yanlış anlamalar oluyor," dedi. "Küçük bir çocuğun yetişkin gibi konuşması... yalnızca bir yetişkinin bilebileceği şeylerden bahsetmesi kadınları

korkutuyor. Alia'nın ana rahmindeyken... değiştiğini anlamıyorlar."

Paul, "Sorun mu çıkıyor?" diye sordu. *Rüyalarımda Alia'nın sorun yaşadığını görmüştüm,* diye düşündü.

Chani giderek aydınlanan ufka baktı. "Bazı kadınlar toplanıp Rahibe Ana'ya başvurdu. Kızının içindeki şeytanı çıkarmasını talep ettiler. Kutsal kitaptan alıntı yaptılar: 'Aramızda cadıların yaşamasına izin vermeyin' deniyor dediler."

"Annem ne dedi peki?"

"Kanunu hatırlatarak onları geri çevirdi. 'Alia sorun çıkarırsa, bunun suçlusu gerekli tedbirleri almayan yetkililerdir,' dedi. Alia'nın ana rahminde nasıl değiştiğini açıklamaya çalıştı. Ama kadınlar kızdı. Öfkeyle mırıldanarak çekip gittiler."

Paul, *Alia yüzünden sorun çıkacak,* diye düşündü.

Bir esintiyle birlikte, yüzünün açıkta olan kısmına kum taneleri vurdu ve ham baharat kütlesi kokusu geldi. "El-Seyl, sabahı getiren kum yağmuru," dedi.

Gri göğün altında, karşısında uzanan çöle baktı; burası
520 acımasız bir yerdi... her yerde kum vardı. Güneyin karanlık göğünde şimşek çaktı... orada fırtına olduğunu gösteriyordu bu. Çok sonra gökgürültüsü duyuldu.

"Diyarı güzelleştiren ses," dedi Chani.

Paul'ün adamları çadırlarından çıkıyordu. Muhafızlar kayalardaki yerlerinden iniyordu. Paul'ün etrafındaki her şey, emre ihtiyaç duymadan, kadim rutinlere göre hareket ediyordu.

"Olabildiğince az emir ver" demişti babası, çok eskiden. "Bir konuda emir verirsen, artık o konuda hep emir vermelisin."

Fremenler bu kuralı içgüdüsel olarak biliyordu.

Birliğin su efendisi sabah duasını okumaya başladı; ardından da kumsüvarisi sınavı duasını okuyacaktı.

Titrek sesle, "Dünya bir enkazdır," diye dua okudu. "Ölüm Meleği'nden kim kaçabilir? Şeyh Hulud'un istediği olur."

Paul duayı dinlerken, fedaykinlerinin ölüm şarkısının da bu sözlerle başladığını fark etti. Ölüm komandolarının savaşa atılırken söyledikleri şarkıydı bu.

Bugün burada ölecek miyim... adıma taş bir türbe mi yapılacak? diye merak etti. *Gelecekte Fremenler buraya gelip taş bırakarak, burada ölmüş Muad'Dib'i mi düşünecek?*

Bugünkü olasılıklardan biri buydu. Zaman-mekândaki bu konumdan yayılan gelecek hatlarından bazılarında yer alan bir gerçeklikti. Kusurlu görüntü, Paul'ün peşini bırakmıyordu. Korkunç gayesine direnerek cihadı engellemeye çalıştıkça, gelecekteki karmaşa artıyordu. Tüm geleceği, uçuruma doğru akan bir nehre dönüşmekteydi... o uçurumun fırıl fırıl dönen girdabının ardındaysa yalnızca sis ve bulutlar görünüyordu.

"Stilgar geliyor," dedi Chani. "Gitmeliyim aşkım. Şimdi Seyyidina olup kuralları gözetmeliyim ki, olanlar tarihçelere doğru dürüst geçirilsin." Başını kaldırıp Paul'e baktı; bir an kontrolünü yitirdi, ama sonra kendine tekrar hâkim oldu. "Bu iş bitince, sana ellerimle kahvaltı hazırlayacağım," dedi. Sonra dönüp gitti.

Stilgar unkumuna basa basa geliyordu; adımları ufak toz bulutları havalandırıyordu. Paul'e karanlık, vahşi gözlerle bakıyordu. Yüzünde damıtıcı-giysi maskesi olduğundan, siyah sakalının yalnızca birazı görünüyordu; sert ve kırışıklı yanakları, rüzgârın aşındırdığı kaya parçaları gibiydi.

Stilgar, Paul'ün sancağını... gönderinde su tüpü deseni olan yeşili siyahlı sancağı taşıyordu; bu sancak daha şimdiden diyarda efsaneleşmişti. Paul biraz gurur duyarak, *Ne yapsam efsane oluyor zaten,* diye düşündü. *Bugün yaptığım ve yapacağım her şey kayıtlara geçecek; Chani'den nasıl ayrıldığım, Stilgar'ı nasıl selamladığım... hepsi kayıtlara geçecek. Yaşasam da ölsem de, bu bir efsane olacak. Ama ölmemeliyim. Ölürsem yalnızca efsane olarak kalacak; cihadı önlemeyecek.*

Stilgar sancağı Paul'ün yanına, kuma sapladıktan sonra ellerini indirdi. Mavi gözleri sakin ve kararlıydı. Paul kendi gözlerinin de baharat yüzünden mavileşmeye başladığını düşündü.

Stilgar tören ciddiyetiyle, "Hacca gitmemizi engellediler," dedi.

Paul, Chani'den öğrendiği şekilde karşılık verdi: "Bir Fremen'in istediği yere gitme hakkını kim elinden alabilir?"

"Ben bir Naibim; düşman beni asla sağ ele geçiremez," dedi Stilgar. "Düşmanlarımızı yok edecek ölüm üçayağının ayaklarından biriyim."

Etrafa sessizlik çöktü.

Paul, Stilgar'ın arkasında dağınık duran Fremenlere baktı; bu kişisel dua vaktinde kımıldamadan duruyorlardı. Fremen hayatının öldürmekten ibaret olduğunu düşündü; hayatları boyunca öfke ve kederle yaşıyor, başka türlüsünü akıllarına bile getirmiyorlardı; yalnızca Liet-Kynes, ölmeden önce onlara bir düş aşılamayı başarmıştı.

Stilgar, "Bizi çöl ve çukurlar diyarından geçiren Efendi nerede?" diye sordu.

Fremenler hep bir ağızdan, "O daima bizimle," dedi.

Stilgar omuzlarını kaldırıp Paul'e biraz daha yaklaşarak "Şimdi, sana söylediklerimi hatırla," diye fısıldadı. "Bu işi basitçe hallet... gösteri yapmana gerek yok. Biz yaradana bin-

meyi on iki yaşında öğreniriz. Sen on sekizini geçtin; ayrıca aramızda da doğmadın. Kimseyi cesaretinle etkilemene gerek yok. Cesur olduğunu zaten biliyoruz. Tek yapman gereken, yaradanı çağırmak ve sırtına binip onu sürmek."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Paul.

"Elinden geleni yap. Beni, öğretmenini utandırma."

Stilgar cüppesinin altından aşağı yukarı bir metre uzunluğunda bir plastik çubuk çıkardı. Çubuğun bir ucu sivri, diğer ucu tokmak şeklindeydi. "Bu gümleyiciyi kendi ellerimle yaptım. İyidir. Al."

Paul gümleyiciyi aldı; çubuğun yüzeyi ılık ve pürüzsüzdü.

"Kancaların Shishakli'de," dedi Stilgar. "Şu kumula çıktığında sana verecek." Sağını gösterdi. "Büyük bir yaradan çağır Usûl. Bize yol göster."

Stilgar'ın ses tonu Paul'ün dikkatini çekmişti... bu seste törensi soğukluğun yanı sıra bir dostun kaygısı da vardı.

O an ufukta güneş belirdi. Gökyüzü gümüşi grimsi maviye dönüştü. Günün Arrakis için bile fazlasıyla sıcak ve nemsiz geçeceğinin alametiydi bu.

"Sıcak bir gün olacak," dedi Stilgar; bu kez sesi sadece soğuktu. "Git Usûl... git ve yaradanı sür; kumlarda bir lider olarak gezin."

Paul sancağını selamladı; şafak rüzgârı kesildiğinden, yeşilli siyahlı sancak artık dalgalanmıyordu. Stilgar'ın gösterdiği kumula doğru döndü. Burası, üstü S şeklinde olan, sarımsı kahverengi bir tepeydi. Askerlerin çoğu tepeden uzaklaşmaya başlamıştı bile; kamplarının diğer tarafındaki kumula çıkıyorlardı.

Paul'ün yolunda tek bir cüppeli kişi kalmıştı: Bir Fedaykin mangasının komutanı Shishakli; damıtıcı-giysisinin başlığı ve maskesi yüzünden, yalnızca çekik gözleri açıktaydı.

Paul yanına gidince, Shishakli ona kırbaca benzeyen iki ince halat verdi. Her biri aşağı yukarı bir buçuk metre uzunluğunda olan halatların bir ucunda parlak plasçelik kancalar vardı; diğer uçlarıysa rahat tutulsun diye sertleştirilmişti.

Paul tören gereği iki haladı da sol eliyle aldı.

Shishakli boğuk sesle, "Bunlar benim kancalarım," dedi. "Hep işe yaradılar."

Paul konuşmaması gerektiği için yalnızca başını salladı; sonra adamın yanından geçip kumula çıkmaya başladı. Tepeye varınca dönüp arkasına baktı; askerleri böcek sürüsü gibi dağılıyordu... cüppeleri uçuşuyordu. Paul artık tek başınaydı; karşısında yalnızca ufuk... düz, hareketsiz ufuk vardı. Stilgar iyi bir kumul seçmişti; bu kumul diğerlerinden yüksek olduğundan, buradan bakınca daha uzağı görmek mümkündü.

Paul eğilip gümleyiciyi tepenin rüzgârüstü tarafına sapladı; buranın kumu daha sert olduğundan, daha çok titreşim yayacaktı. Bu işi hallettikten sonra, durup aldığı dersleri, yüzleşmek zorunda olduğu hayati zorunlulukları gözden geçirdi.

Düğmesini çevirince gümleyici çalışmaya başlayacaktı... çöldeki dev bir solucan -bir yaradan- sesleri duyup gelecekti. Paul kırbaca benzeyen, kancalı halatlar sayesinde yaradanın sırtına çıkabileceğini biliyordu. Solucanın halka bölütlerinden birinin ön kenarı kancalarla kaldırılınca, yaratık

kumların içine dalamazdı; yoksa içeri giren kumlar hassas iç organlarına zarar verirdi. Bu yüzden, kuma dalmak bir yana, devasa vücudunun açılmış kısmını çöl yüzeyinden olabildiğince uzaklaştırmak için daha da yükselecekti.

Paul kendine, *Ben bir kumsüvarisiyim,* dedi.

Sol elindeki kancalara baktı; bir yaradanı sürmek, onu istediği yere götürmek için tek yapması gerekenin, bu kancaları yaratığın gövdesinin yan tarafına, iki dev halkanın arasına saplamak olduğunu düşündü. Bunun nasıl yapıldığını görmüştü. Eğitim sırasında, yardım alarak bir solucanın üstüne çıkmış ve kısa bir gezinti yapmıştı. Yakalanan solucan bitkinlikten kımıldayamaz hale gelene dek sürülebilirdi; sonra yeni bir solucan bulmak gerekirdi.

Paul bu sınavı verince güneye yolculuk yapabileceğini, o yirmi gümleyicilik yolu kat ederek, dinlenmeye ve kendini toplamaya gidebileceğini biliyordu; güneyde, katliamdan kaçırılan kadınlar ve aileler, yeni palmiyelikler ve kalabalık siyeç köyleri vardı.

Başını kaldırıp güneye baktı; çağıracağı solucanın nasıl olacağını bilmediği gibi, bu sınavı verip veremeyeceğini de bilmiyordu.

"Yaklaşan yaradanın hareketlerine çok dikkat etmelisin," demişti Stilgar. "O geçip giderken sırtına çıkabilecek kadar yakında, ama ezilmeyecek kadar uzakta durmalısın."

Paul ani bir kararla gümleyicinin düğmesini çevirdi. Gümleyici, tokmak şeklindeki ucunun dönmesiyle birlikte düzenli aralıklarla "güm...güm... güm..." diye ses çıkarmaya başladı.

Paul doğrulup ufku tararken Stilgar'ın sözlerini hatırladı: "Yaklaşma hattını çok dikkatli ölç. Unutma, solucanların gümleyicilere yeraltından yaklaştığı çok nadirdir. Yine de kulaklarını dört aç. Genellikle yaradanı görmeden önce sesini duyabilirsin."

Chani'nin geceleyin, korkusuna yenilince kaygıyla fısıldadığı sözleri hatırladı: "Bir yaradanın yolundayken hiç kımıldamadan durmalısın. Kendini kuma dönüşmüş gibi hisset-

melisin. Pelerininin altına gizlen ve tüm varlığınla, küçük bir kumula dönüş."

Ufku yavaşça taradı, kulak kabarttı, ona öğretilen işaretleri aradı.

İşaret güneydoğudan geldi... uzaklardan gelen bir tıslama sesi, bir çöl fısıltısıydı. Bir süre sonra Paul şafak aydınlığında, çok uzakta bir solucan silueti gördü; böylesine büyük bir yaradanı ne görmüş ne duymuştu. Yaratığın boyu üç kilometre kadardı. Kumu yararak ilerleyen başı, yaklaşan bir dağ gibiydi.

Ne hayatımda ne de geleceğe dair görüntülerde böyle bir şey gördüm, diye kendini uyardı. Yaratığın yoluna çıkmak için koşmaya başlarken, o an yapması gerekenler dışında her şeyi aklından çıkardı.

"Mali sistemi ve mahkemeleri kontrol edin yeter... gerisini ayaktakımına bırakın." Padişah-İmparator size bu tavsiyede bulunuyor. Ve diyor ki: "Kazanç istiyorsanız hükmetmelisiniz." Sözlerinde haklılık payı var, ama kendime şu soruyu sormadan edemiyorum: "Ayaktakımı kim, yönetilenler kim?"

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor",
Muad'Dib'in Landsraad'a Gönderdiği Gizli Mesaj

Jessica'nın aklından ansızın bir düşünce geçti: *Paul kumsüvarisi sınavına her an başlayabilir. Bunu benden gizlemeye çalışıyorlar, ama açıkça ortada.*

Chani de gizemli bir göreve gitti.

Jessica gece vakti, dinlenme odasında oturmuş dinleniyordu; az önce dersten çıkmıştı ve az sonra bir başka derse girecekti. Burası hoş bir oda olsa da, katliamdan kaçmadan önce yaşadıkları Tabr Siyeçi'ndeki odası kadar büyük değildi. Yine de yerde kalın halılar, yumuşak minderler, alçak bir kahve masası, duvarlarda rengârenk örtüler, tavanda da donuk sarı ışık yayan korküreler vardı. Odadaki, Fremen siyeçlerine özgü kesif post kokusu, Jessica'nın kendini güvende hissetmesini sağlıyordu

Ama kendini hep yabancı bir yerde gibi hissedeceğini biliyordu. Bunun sebebi, halıların ve duvar örtülerinin gizleyemediği sertlikti.

Dinlenme odasına hafif çan, davul ve alkış sesleri geldi. Jessica bir doğumun kutlandığını anladı; muhtemelen Subiay doğum yapmıştı. Jessica az sonra Subiay'ın bebeğini göreceğini biliyordu... o mavi gözlü, nur topu gibi çocuk kutsansın diye Rahibe Ana'ya getirilecekti. Jessica kızı Alia'nın

kutlamaya katıldığını ve orada olanları daha sonra kendisine anlatacağını da biliyordu.

Her gece edilen ayrılık duasının vakti henüz gelmemişti anlaşılan. Yoksa Poritrin, Bela Tegeuse, Rossak ve Harmonthep'e yapılan köle akınlarında katledilenler için düzenlenen törenden hemen önce kutlama yapmazlardı.

Jessica iç geçirdi. Oğlunu ve yüzleştiği tehlikeleri... zehirli dikenli tellerle kaplı çukur tuzakları, Harkonnen saldırılarını (gerçi bunların sayısı Paul'ün yeni temin ettiği silahlar sayesinde, Fremenler Harkonnen uçaklarıyla akıncılarını peş peşe düşürdükçe azalıyordu) ve çölün doğal tehlikeleri olan yaradanları, susuzluğu, toz uçurumlarını düşünmemek için aklını meşgul etmeye çalıştığını biliyordu.

Kahve istemeyi düşündü; bu düşünce, Fremenlerin hayatının ne kadar paradoksal olduğunu bir kez daha düşünmesine yol açtı: Bu siyeç mağaralarında graben payonlarına kıyasla çok daha konforlu yaşıyorlardı, ama çöl hicrine çıktıklarında Harkonnen kölelerininkinden çok daha çetin koşullarla mücadele ediyorlardı.

Yanındaki perdeler aralandı ve içeri uzanan esmer bir el, masanın üstüne bir fincan bırakıp geri çekildi. Fincandan baharatlı kahve kokusu yükseliyordu.

Jessica, *Doğum kutlaması için,* diye düşündü.

Fincanı alıp kahveyi yudumlarken kendi kendine gülümsedi. *Evrenimizdeki başka hangi toplumda, benim konumumda biri kimin verdiğini bilmediği bir fincan kahveyi hiç korkmadan içebilir ki?* diye kendine sordu. *Gerçi içinde zehir olsa bile beni etkilemez, çünkü yapısını hemen değiştirebilirim; ama kahveyi veren kişi bunu bilmiyor.*

Kahveyi bitirince içinin enerjiyle dolduğunu hissetti... bu sıcak, nefis kahve ona iyi gelmişti.

Başka hangi toplumda özel hayata ve rahatlığa böylesine doğal bir saygı gösteriliyordu ki? Kahveyi veren kişi yalnızca elini uzatıp fincanı bırakmış ve geri çekilmiş, kendini göstermemişti. Bu armağan sevgi ve saygıyla, biraz da korkuyla verilmişti.

Bu meselenin bir başka yönü Jessica'nın dikkatini çekti; kahve istemeyi düşününce kahve gelmişti. Bunun telepatiyle ilgisi olmadığını biliyordu. Bu tau idi, siyeç toplumundaki bir-oluştu, yedikleri baharattaki gizli zehrin olumlu bir etkisiydi. Buradaki insanların hemen hiçbiri, baharat tohumlarının Jessica'da yarattığı aydınlanma etkisinden faydalanamayacaktı; çünkü bunun için eğitilmemiş, buna hazırlanmamışlardı. Zihinleri anlayamadıkları, kavrayamadıkları şeyleri reddediyordu. Yine de bazen tek bir organizma gibi düşünüp tepki verdikleri oluyordu.

Bunun rastlantı olabileceğini asla düşünmüyorlardı.

Jessica, *Paul çöldeki sınavı verdi mi acaba?* diye merak etti. *Bunu başarabilecek kapasitede, ama aksilikler her zaman çıkabilir.*

Beklemek ne zordu.

İnsanın içi kararıyor, diye düşündü. *Beklemek bir süre sonra insanı yormaya başlıyor.*

Hayatlarında türlü türlü bekleme çeşitleri vardı.

İki yıldan fazladır buradayız, diye düşündü. *Arrakis'i Harkonnen vali Müdir Nahye'nin, Hayvan Rabban'ın elinden almamızaysa daha bunun en az iki misli kadar zaman var.*

"Rahibe Ana?"

Kapıdaki perdelerin ardından gelen ses Harah'ya, Paul'ün diğer kadınına aitti.

"Evet Harah."

Perdeler açıldı ve Harah aralarından süzülerek içeri girdi. Siyeç sandaletleri ve kollarını neredeyse omuzlarına dek açıkta bırakan, kırmızılı sarılı bir elbise giymişti. Ortadan ayrılıp arkadan toplanmış, yağlı, siyah saçı böcek kanatlarına benziyordu. Bir avcının ifadesini taşıyan, sert yüzündeki kaşları çatıktı.

Harah'nın peşinden iki yaşındaki Alia geldi.

Jessica, Alia'yı görünce, Paul'ün o yaştaki haline ne kadar benzediğini bir kez daha düşündü. O faltaşı gibi açık ve meraklı gözlerdeki ciddiyet, siyah saç, düz ağız aynıydı. Ama ilk bakışta anlaşılmayan farklar da vardı, ki bunlar çoğu yetiş-

kinin Alia'dan hoşlanmamasının başlıca sebebiydi. Yeni yeni yürümeye başlayan bu küçük çocuk yaşından beklenmeyecek kadar sakin ve dikkatliydi. Yapılan ince cinsel esprilerin çocuğu güldürmesi yetişkinleri irkiltiyordu. Çocuğun peltek peltek konuşmasını dinlerken (damağı henüz sertleşmemişti), iki yaşında bir çocuğun bilemeyeceği deneyimlere dayanan zekice espriler yapmasına da şaşırıyorlardı.

Harah bitkince iç geçirerek kendini bir minderin üstüne bıraktıktan sonra, kaşlarını çatmayı sürdürerek çocuğa baktı.

"Alia." Jessica kızına yaklaşmasını işaret etti.

Çocuk, Jessica'nın yanındaki mindere oturup annesinin elini tuttu. Tenlerinin teması, Alia'nın doğumundan önce paylaştıkları ortak farkındalığı geri getirdi. Ortak düşünceleri paylaşmak değildi bu; gerçi bazen, Jessica tören için baharat zehri dönüştürürken birbirlerine dokunduklarında aynı şeyleri düşündükleri oluyordu. Ama bu çok daha büyük bir şeydi... Bir başka canlı parıltıyı, güçlü ve duygulu bir varlığı yoğun bir şekilde algılamaktı; onları duygusal olarak bütünleştiren sinirsel bir ilişkiydi.

Jessica oğlunun ailesinden biriyle konuştuğu için resmi ve saygılı bir edayla, "Sabahü'l-Hayr, Harah," dedi. "Bu gece iyi misin?"

Harah aynı geleneksel resmiyetle "Sabahü'l-nûr. İyiyim," diye karşılık verdi. Sesi neredeyse hissizdi. Tekrar iç geçirdi.

Jessica, Alia'nın bütün bunları eğlenceli bulduğunu hissetti.

Alia peltek sesiyle, "Abimin ganimeti beni sinir bozucu buluyor," dedi.

Alia'nın Harah'dan ganimet diye bahsetmesi Jessica'nın dikkatini çekti. Fremen dilinde ganimet "savaşta elde edilen şey" demekti; ayrıca artık eski işlevinde kullanılmayan şey anlamına da geliyordu. Örneğin süs eşyası veya perde ağırlığı olarak kullanılan bir mızrak başına ganimet denirdi.

Harah çocuğa bakıp kaşlarını iyice çattı. "Bana hakaret etmeye çalışma çocuk. Yerimi biliyorum zaten."

Jessica, "Bu sefer ne yaptın bakalım Alia?" diye sordu.

Harah yanıtladı: "Diğer çocuklarla oynamayı reddetmekle kalmayıp, izinsiz..."

"Perdelerin arkasına saklanıp, Subiay'ın çocuğunun doğumunu izledim," dedi Alia. "Subiay'ın oğlu oldu. Çocuk zırlayıp duruyordu. O çocukta da amma ciğer varmış! Ağlamasını duymaktan bıkınca..."

"Perdelerin arkasından çıkıp çocuğa dokundu; çocuk ağlamayı kesti," dedi Harah. "Şunu herkes bilir ki, bir Fremen bebeğinin (siyeçte doğmuşsa) istediği kadar ağlamasına izin vermek gerekir; çünkü buna bir daha izin verilmez, bizi hicrde ele vermesin diye."

"Yeterince ağlamıştı," dedi Alia. "Işığını, canını hissetmek istedim, o kadar. O da beni hissedince daha fazla ağlamak istemedi."

"Bu milleti daha da huzursuz etti," dedi Harah.

Jessica, "Subiay'ın oğlu sağlıklı mı?" diye sordu. Harah'nın canını fena halde sıkan bir şey olduğu belliydi; Jessica bunun ne olduğunu merak ediyordu.

"Bir şeyi yok," dedi Harah. "Alia'nın ona zarar vermediğini biliyorlar. Bebeğe dokunmasına da pek kızmadılar aslında. Bebeğin bundan mutlu olduğu belliydi. Ama..." Harah omuz silkti.

"Onları asıl rahatsız eden şey kızımın tuhaflığı, değil mi?" dedi Jessica. "Büyümüş de küçülmüş gibi konuşması, onun yaşında bir çocuğun bilemeyeceği şeylerden... geçmişten bahsetmesi."

Harah, "Bela Tegeuse'deki bir çocuğun yüzünü nereden bilebilir ki?" diye sordu.

"Ama benziyor!" dedi Alia. "Subiay'ın oğlu, Mitha'nın göçten hemen önce doğan oğluna benziyor."

"Alia!" dedi Jessica. "Seni uyarıyorum."

"Ama anne, onu gördüm; haklıyım..."

Jessica, Harah'nın huzursuz olduğunu yüzünden anlayınca başını iki yana salladı. *Ben ne doğurdum?* diye kendine sordu. *Doğarken benim bildiğim her şeyi bilen bir kız... üstelik*

daha fazlasını da biliyor: İçimdeki Rahibe Anaların ona geçmişin koridorlarında gösterdiği her şeyi biliyor.

"Sorun sadece söyledikleri de değil," dedi Harah. "Yaptığı egzersizler: Oturup gözünü bir taşa dikmesi, yalnızca burnunun yanındaki veya parmağındaki bir kası oynatması..."

"Bunlar Bene Gesserit egzersizleri," dedi Jessica. "Bunu biliyorsun Harah. Kızımın Bene Gesserit yöntemiyle eğitilmesine itirazın mı var?"

"Rahibe Ana, ben böyle şeylere aldırmam, biliyorsunuz," dedi Harah. "Ama millet huzursuz... fısıldaşıp duruyorlar. Tehlike seziyorum. Kızınızın bir iblis olduğunu, diğer çocukların onunla oynamak istemediğini..."

"Diğer çocuklarla pek ortak yönü yok," dedi Jessica. "Kızım iblis değil. Sadece..."

"Tabii ki değil!"

Harah'nın bu ani çıkışına şaşıran Jessica, Alia'ya baktı. Çocuk düşüncelere dalmış gibiydi; bir... bekleme hissi yayıyordu. Jessica tekrar Harah'ya baktı.

"Oğlumun ailesinden olmana saygı duyuyorum," dedi Jessica. (Alia'nın kıpırdandığını hissetti.) "Derdin neyse, açıkça söyle."

"Oğlunuzun yanında fazla kalmayacağım," dedi Harah. "Bu kadar beklememin tek sebebi oğullarımdı... Usûl'ün çocukları olarak özel eğitim almalarıydı. Oğlunuzun yatağını paylaşmadığımı herkes bildiğinden, çocuklarıma daha fazlasını veremedim."

Alia tekrar kıpırdandı; uykusu gelmiş gibiydi... eli sıcaktı.

"Oğluma iyi bir partner olurdun," dedi Jessica. *Partner... ama eş değil,* diye düşündü. Siyeçte konuşulanları hatırladı: Oğlunun Chani'yle ilişkisinin yeterince uzadığı, artık evlenmeleri gerektiği söyleniyordu.

Chani'yi severim, diye düşündü; ama Hanedan'ın gereklilikleri sevginin önüne geçebilirdi. Soylular aşk için evlenmezdi.

Harah, "Oğlunuz için ne planladığınızı bilmiyor muyum sanıyorsunuz?" diye sordu.

Jessica sert bir sesle "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kabileleri onun liderliğinde birleştirmek istiyorsunuz," dedi Harah.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Onun için tehlikeli... Alia için de."

Alia annesine sokuldu; artık gözleri açıktı... Harah'yı süzüyordu.

"İkinizi birlikteyken izledim; birbirinize nasıl dokunduğunuzu gördüm," dedi Harah. "Alia'yı kendi kanımdan sayıyorum, çünkü kardeşim gibi olan kişinin kız kardeşi. Ona bebekliğinden beri... râzziyye zamanından, buraya kaçışımızdan beri baktım. Onda birçok şey gördüm."

Jessica başıyla onayladı; yanındaki Alia'nın giderek huzursuzlandığını hissediyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz," dedi Harah. "Doğduğu andan itibaren, ona ne dediğimizi anlıyordu. Su disiplinini o kadar genç yaşta bilen başka çocuk görülmüş mü? Başka hangi çocuğun dadısına söylediği ilk söz 'Seni seviyorum Harah' olmuştur?"

Harah, Alia'ya baktı. "Onun hakaretlerine niye katlanıyorum, biliyor musunuz? Çünkü kötü niyetli olmadığını biliyorum."

Alia başını kaldırıp annesine baktı.

"Evet, kafam çalışıyor Rahibe Ana," dedi Harah. "Seyyidina olabilirdim. Bir sürü şey gördüm."

"Harah..." Jessica omuz silkti. "Ne desem bilemiyorum." Bunun gerçekten de doğru olduğunu fark edince şaşırdı.

Alia doğrulup omuzlarını kaldırdı. Jessica o kararlı, hüzünlü bekleyiş hissinin sona erdiğini hissetti.

"Bir hata yaptık," dedi Alia. "Şimdi Harah'ya ihtiyacımız var."

"Tohum Ayini yüzünden; bütün bunların sebebi, Alia henüz doğmamışken, içinizdeyken Yaşam Suyu'nu değiştirmeniz Rahibe Ana," dedi Harah.

Jessica kendine, *Harah'ya ihtiyacımız mı var?* diye sordu.

Alia, "Ondan başka kim insanlarla konuşup, beni biraz olsun anlamalarını sağlayabilir ki?" diye sordu.

Jessica, "Ne yapmasını istiyorsun?" diye sordu.

"Ne yapacağını zaten biliyor," dedi Alia.

"Onlara gerçeği söyleyeceğim," dedi Harah. Yüzü birden yaşlı ve üzgün görünmeye başlamıştı; kaşlarını çatması, zeytuni teninde kırışıklar belirmesine yol açmıştı... sivri yüz hatlarıyla cadıya benziyordu. "Onlara Alia'nın küçük bir kız numarası yaptığını, ama aslında hiçbir zaman küçük bir kız olmadığını söyleyeceğim."

Alia başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Jessica kızından yayılan hüznü öyle yoğun hissediyordu ki, sanki bu duygu kendisine aitti.

Alia, "Ben bir hilkat garibesiyim, biliyorum," diye fısıldadı. Çocuğun ağzından çıkan bu yetişkince söz, durumun acı bir şekilde onaylanması gibiydi.

Harah öfkeyle, "Hilkat garibesi filan değilsin!" dedi. "Öyle söylemeye kim cüret etti?"

Harah'nın sesindeki koruyucu ve saldırgan ton, Jessica'yı bir kez daha şaşırttı. Alia'nın haklı olduğunu anladı... Harah'ya gerçekten ihtiyaçları vardı. Kabile, Harah'yı anlardı... onun hem sözlerini hem duygularını anlardı; çünkü Harah'nın Alia'yı öz evladı gibi sevdiği belliydi.

Harah "Kim söyledi?" diye tekrarladı.

"Kimse."

Alia, Jessica'nın abasının kenarıyla gözyaşlarını sildi. Sonra da ıslanıp buruşmuş kumaşı düzeltti.

Harah, "Öyleyse sen de söyleme," diye emretti.

"Peki Harah."

"Şimdi, sana ne olduğunu anlat," dedi Harah. "Anlat ki ben de diğerlerine anlatabileyim."

Alia yutkundu; başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica başıyla onayladı.

"Bir gün uyandım," dedi Alia. "Uykudan uyanmak gibiydi; tek farkı, uykuya dalışımı hatırlamamamdı. Sıcak, karanlık bir yerdeydim. Korkuyordum."

Kızının peltek sesini dinleyen Jessica, büyük mağaradaki o günü hatırladı.

"Korktuğum için kaçmaya çalıştım," dedi Alia. "Ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Sonra bir ışık gördüm... aslında görmek denemez. Işık orada, yanımdaydı; duygularını hissediyordum; beni yatıştırıp rahatlatıyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. O ışık annemdi."

Harah gözlerini ovuşturup, Alia'yı teşvik edercesine gülümsedi. Ama Fremen kadının gözlerinde öyle yoğun bir dikkat vardı ki, sanki söylenenleri gözleriyle de duymaya çalışıyordu.

Jessica şöyle düşündü: *Böyle birinin düşünce tarzı hakkında ne biliyoruz ki... benzersiz deneyimleri, eğitimi ve ataları hakkında ne biliyoruz?*

"Tam kendimi sakin ve güvende hissetmeye başlarken, yanımızda bir başka ışık belirdi ve aynı anda bir sürü şey olmaya başladı," dedi Alia. "Diğer ışık, yaşlı Rahibe Ana'ydı. O... anneme hayatlar aktarıyordu... her şeyi... ve ben oradaydım, onların yanındaydım, her şeyi görüyordum. Bittiğinde de onlarla birlikteydim... onlarla ve tüm diğerleriyle birlikteydim... ama kendimi bulmam çok uzun sürdü. Başka öyle çok kişi vardı ki."

"Korkunç bir şey," dedi Jessica. "Hiçbir varlığın bilinci hayata böyle başlamamalı. Başına gelen her şeyi kabullenebilmiş olman hayret verici."

"Başka seçeneğim yoktu ki!" dedi Alia. "Bilincimi nasıl reddedebileceğimi, saklayabileceğimi veya durdurabileceğimi bilmiyordum... her şey kendiliğinden oluyordu... her şey..."

Harah, "Bilmiyorduk," diye mırıldandı. "Annene Su'yu değiştirsin diye verirken, karnında senin olduğunu bilmiyorduk."

"Boş ver Harah," dedi Alia. "Ben de aldırmamalıyım. Sonuçta iyi bir şey oldu: Ben bir Rahibe Ana'yım. Kabilenin iki Rahibe..."

Birden susup başını eğerek kulak kabarttı.

Harah minderde doğrulup önce Alia'ya, sonra da başını kaldırıp Jessica'ya baktı.

Jessica, "Hiç şüphelenmemiş miydiniz?" diye sordu.

"Şşşt," dedi Alia.

Odayı siyeç koridorlarından ayıran perdelerin ardından, uzaklardan, hep bir ağızdan okunan ritmik bir dua sesi geliyordu. Ses giderek yükseldi; sonunda söylenenleri anlamaya başladılar: "Ya! Ya! Yevm! Ya! Ya! Yevm! Mu zeyn, vallah! Ya! Ya! Yevm! Mu zeyn, vallah!"

Dua okuyanlar kapının önünden geçerken, sesleri gürlemeye dönüştü. Sonra giderek uzaklaştılar.

Ses yeterince alçalınca, Jessica hüzünlü bir sesle ayine başladı: "Bela Tegeuse'de aylardan Ramazan'dı, Nisan'dı."

"Ailem evlerinin avlusunda, havuz başında oturuyordu; fıskiyeden fışkıran sularla nemlenmiş havayı soluyorlardı," dedi Harah. "Yakında bir portakal ağacı vardı; meyveleri yuvarlak ve parlaktı. Yanlarındaki sepette mişmiş, baklava ve liban kupaları... bir sürü leziz yiyecek vardı. Bahçelerimiz ve sürülerimizde huzur vardı... tüm diyarda huzur vardı."

"Hayat mutluluk vericiydi, akıncılar gelene dek," dedi Alia.

"Dostlarımızın çığlıkları kanımızı donduruyordu," dedi Jessica. Geçmişlerini paylaştığı bütün o kişilere ait anılar zihninde canlandı.

"Kadınlar lâ, lâ, lâ diye çığlık atıyordu," dedi Harah.

"Akıncılar müştemâle dalıp üstümüze saldırdı; bıçaklarından erkeklerimizin kanı damlıyordu," dedi Jessica.

Sustular... siyeçteki tüm evler gibi oraya da sessizlik hâkim oldu; bu sessizlik, acıları anımsayıp taze tutmak içindi.

Bir süre sonra Harah, ayini geleneksel sözlerle bitirdi. Ama Jessica o sözlerin böylesine öfkeyle söylendiğini ilk kez duyuyordu.

"Asla affetmeyeceğiz, asla unutmayacağız," dedi Harah.

Çöken derin sessizlikte mırıltılar, cüppe hışırtıları işittiler. Jessica odanın girişindeki perdelerin ardında birinin durduğunu sezdi.

"Rahibe Ana?"

Jessica bu sesi tanıdı: Stilgar'ın eşlerinden biri olan Tharthar'ın sesiydi.

"Ne var Tharthar?"

"Bir sorun var, Rahibe Ana."

Kalbinin sıkıştığını hisseden Jessica, birden Paul için korkmaya başladı. "Paul..." diye inledi.

Tharthar perdeleri aralayıp odaya girdi. Perdeler kapanmadan önce, Jessica dış odada toplanmış insanlar gördü. Başını kaldırıp Tharthar'a baktı; Tharthar ufak tefek, esmer bir kadındı; üstünde kırmızı işlemeli siyah bir giysi vardı, masmavi gözlerini Jessica'ya dikmişti, küçük burnunda tıkaç izleri görülüyordu.

Jessica, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çölden haber geldi," dedi Tharthar. "Usûl bugün... yaradan sınavına girecekmiş. Gençler mutlaka başaracağını söylüyor. Râzziyye için toplanıyorlar. Kuzeye akın yapıp, orada Usûl ile buluşacaklar. Usûl ile buluşunca da onu Stilgar'a meydan okumaya zorlayacaklarmış; kabilelerin lideri olmasını istiyorlar."

Jessica şöyle düşündü: *Su biriktirmek, kumullarda ekim yapmak, dünyalarını yavaş ama emin adımlarla değiştirmek artık onlara yetmiyor. Küçük ve emniyetli akınlar yetmiyor, çünkü Paul ile benden eğitim aldılar. Güçlerini hissediyorlar. Dövüşmek istiyorlar.*

Tharthar ağırlığını diğer ayağına aktarıp genzini temizledi.

Jessica, *İhtiyatlı olmamız, sabretmemiz gerektiğini biliyoruz, ama sabırsızlanıyoruz,* diye düşündü. *Gereğinden fazla beklemenin kötü olacağını da biliyoruz. Fazla beklersek şevkimizi kaybederiz.*

"Gençler diyor ki: Usûl, Stilgar'a meydan okumazsa korktuğundandır," dedi Tharthar.

Jessica gözlerini indirdi.

"Demek öyle," diye mırıldandı. *Bunun olacağını biliyordum,* diye düşündü. *Stilgar da biliyordu.*

Tharthar tekrar genzini temizledi. "Ağabeyim Shoab bile öyle diyor," dedi. "Usûl'e seçme şansı vermeyecekler."

Jessica, *Demek vakit geldi,* diye düşündü. *Paul bu meseleyi kendi başına halletmek zorunda. Rahibe Ana kimin lider olacağına karışamaz.*

Annesinin elini bırakan Alia, "Tharthar ile gidip, şu gençleri bir de ben dinleyeyim," dedi. "Belki bir çözüm yolu bulunur."

Jessica, Tharthar'a baksa da Alia'ya hitap etti: "Tamam, git. Ama olabildiğince çabuk dönüp, olanları bana anlat."

"Bunun olmasını istemiyoruz Rahibe Ana," dedi Tharthar.

Jessica, "Doğru, istemiyoruz," diye katıldı. "Kabilenin her ferdine ihtiyacı var." Harah'ya baktı. "Onlarla gidecek misin?"

Harah sorunun dillendirilmemiş kısmını yanıtladı: "Tharthar, Alia'nın başına bir şey gelmesine izin vermez. Yakında aynı erkeği paylaşacağımızı biliyor; aynı adamın karısı olacağız. Tharthar ile ben epey konuştuk." Başını kaldırıp Tharthar'a baktıktan sonra Jessica'ya döndü. "Birbirimizi anlıyoruz."

Tharthar, Alia'ya elini uzatıp, "Acele etmeliyiz," dedi. "Gençler gidiyor."

Perdelerin arasından el ele çıkarlarken, kadın çocuğu değil de sanki çocuk kadını götürür gibiydi.

"Paul Muad'Dib'in Stilgar'ı öldürmesi kabile için hayırlı olmaz," dedi Harah. "Şimdiye kadar liderler hep meydan okumayla başa geçti, ama artık devir değişti."

"Senin için de devir değişti," dedi Jessica.

"Kimin kazanacağı belli," dedi Harah. "Usûl kesin kazanır."

"Ben de bunu demek istemiştim," dedi Jessica.

"Hislerimden dolayı böyle düşündüğümü sanıyorsunuz," dedi Harah. Başını iki yana sallayınca, boynundaki su halkaları şıkırdadı. "Ama yanılıyorsunuz. Usûl'ün seçtiği kadın

olamadığım için Chani'yi kıskandığımı da düşünüyorsunuzdur belki?"

"Sen söyle," dedi Jessica.

"Chani'ye acıyorum," dedi Harah.

Jessica dikeldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Chani hakkındaki düşüncelerinizi biliyorum," dedi Harah. "Oğlunuzun karısı olamayacağını düşünüyorsunuz."

Jessica bunu duyunca rahatladı. Omuz silkti. "Belki de."

"Haklı olabilirsiniz. Haklıysanız... Chani'nin yardım etmesi sizi şaşırtmasın. Usûl için en iyi olanı istiyor."

Jessica'nın boğazı birden kasılınca, yutkunmak zorunda kaldı. "Chani'yi çok severim," dedi. "Onu..."

"Halılarınız çok kirlenmiş," dedi Harah. Yere bakıyor, Jessica'yla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Buraya öyle çok insan girip çıkıyor ki. Daha sık temizletmelisiniz."

Ortodoks bir dine siyasetin karışması kaçınılmazdır. Bu iktidar mücadelesi ortodoks cemaatinin eğitimini ve disiplinini etkiler. Bu baskı yüzünden, böyle bir cemaatin liderleri kaçınılmaz bir soruyla yüzleşmek zorunda kalır: Liderliklerini korumak için tamamen oportünist mi olmalı, yoksa ortodoks etiği adına kendilerini feda mı etmelidirler?

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Dinsel Sorunlar"

Paul devasa yaradanın yolunda durmuş, yaklaşmasını bekliyordu. *Bir kaçakçı gibi beklememeliyim... sabırlı ve sakin olmalıyım,* diye düşündü. *Çölün bir parçası olmalıyım.*

Yaratığın gelmesine dakikalar kalmıştı; tıslama sesi iyice yükselmişti. Yaratığın iri dişlerle çevrili, mağara girişini andıran, yuvarlak ağzı çiçek gibi açılmıştı. Ağzından yayılan baharat kokusu ortalığı kaplamıştı.

Paul damıtıcı-giysisinin içinde rahattı; burun tıkaçlarını ve solunum maskesini neredeyse hissetmiyordu. Stilgar'ın çölde saatlerce verdiği dersler, her şeyin önüne geçmişti.

Stilgar, "Bezelye kumundayken, yaradandan ne kadar uzakta durmalısın?" diye sormuştu.

Paul soruyu doğru yanıtlamıştı: "Yaradanın çapının yarısı kadar uzakta."

"Neden?"

"Yaradan dönerken girdabına kapılmamak, ama koşup sırtına çıkmaya vakit bulabilmek için."

"Tohumlar ve Yaşam Suyu için yetiştirilen küçük yaradanlara bindin," demişti Stilgar. "Ama sınavda vahşi bir yaradan çağıracaksın... çölün yaşlılarından birini çağıracaksın. Böyle bir yaradana karşı saygılı olmalısın."

Gümleyicinin çıkardığı kalın ve ritmik sesler, yaklaşan solucanın tıslamasına karışmaya başlamıştı. Paul derin bir soluk alınca, filtrelere karşın keskin mineral kokusu aldı. Vahşi yaradan, çölün yaşlısı artık neredeyse tepesindeydi. Yükselen ön bölütlerinin gönderdiği kumdalgası, Paul'ün dizlerini yaladı.

Paul, *Gel bakalım sevimli canavar,* diye düşündü. *Yüksel. Beni duyuyorsun. Yüksel. Yüksel.*

Paul dalgayla birlikte yükseldi. Yüzüne toz bulutu vurdu. Ayakta kalmayı başarırken, aklında sadece karşısında yükselen o kıvrık duvar, o bölütlü kayalık ve üstündeki belirgin halka çizgileri vardı.

Paul kancalarını kaldırıp savurdu. Kancaların takıldığını, halatların gerildiğini hissetti. Sıçrayıp ayaklarını solucanın gövdesine dayadı ve halatlara tutunarak yukarı çıkmaya başladı. En kritik an buydu: Paul kancaları doğru yere takıp bölütü açmayı başarmışsa, solucan yan dönüp onu ezmeyecekti.

Solucan yavaşladı. Gümleyicinin üstünden geçip onu susturdu. Yavaşça dönmeye başladı; o rahatsız edici bölütü olabildiğince yüksekte tutmaya, etinin ayrılmış kısmından içeri kum girmesini engellemeye çalışıyordu.

Paul kendini solucanın sırtında bulunca coşkuya kapıldı. Kendini dünyasını teftişe çıkmış bir imparator gibi hissediyordu. Solucanı sağa sola döndürmek, onunla oynamak, bu yaratığa tamamen hâkim olduğunu kanıtlamak istedi; ama bu isteği bastırdı.

Stilgar'ın bu canavarları dans ettiren, onlarla oynayan, sırtlarında amuda kalkan, iki kancayı birden çıkarıp tekrar takan gözüpek gençler gibi yapmamasını söyleyerek onu uyarmasının sebebini şimdi anlıyordu.

Kancalardan birini yerinde bırakarak diğerini çıkarıp biraz aşağıya taktı. İkinci kancayı yerine iyice oturtup sınadıktan sonra, birincisini çıkarıp daha da aşağıya taktı. Kancaları yaratığın gövdesinin daha alt kısımlarına taktıkça, solucan dönüyor ve döndükçe kıvrılarak, diğerlerinin Paul'ü beklediği unkumu sahasına yöneliyordu.

Paul yaklaştıklarını gördü; kancalarını kullanıp tırman-

maya başladılar... ama yaratığın sırtına çıkana dek, kancalarını hassas bölüt kenarlarına takmaktan kaçındılar. Sonunda hepsi çıktı; şimdi Paul'ün arkasında üç sıra halinde duruyorlardı... kancalara bağlı halatlara tutunuyorlardı.

Stilgar, Paul'ün yanına gelip kancalarını kontrol etti; sonra başını kaldırıp, Paul'ün gülümseyen yüzüne baktı.

Tıslama sesini bastıracak kadar yüksek sesle "Demek başardın ha?" diye bağırdı. "Öyle mi sanıyorsun? Başardın mı sanıyorsun?" Doğruldu. "Bence berbattın. On iki yaşındaki çocuklar bile bu işi senden iyi yapıyor. Beklediğin yerde, solunda bir kumdavulu vardı. Solucan üstüne gelse, o tarafa çekilemezdin."

Paul'ün yüzü asıldı. "Kumdavulunu gördüm."

"Öyleyse niye işaret verip birimizin yardıma gelmesini istemedin? Bunu sınavdayken bile yapabilirdin."

Paul yutkunup yüzünü rüzgâra çevirdi.

"Bunu şimdi söylemem hoşuna gitmedi," dedi Stilgar. "Ama bu benim vazifem. Bizim için çok değerlisin. Yanlışlıkla o kumdavuluna bassan, yaradan üstüne gelirdi."

Paul öfkelenmesine karşın, Stilgar'ın haklı olduğunu biliyordu. Annesinden öğrendiği şekilde sakinleşmek için bir dakika uğraşmak zorunda kaldı; bu süre ona çok uzun geldi. "Özür dilerim," dedi. "Bir daha olmayacak."

"Başın sıkışınca mutlaka birini yardıma çağır... yaradanın sırtına çıkamıyorsan, bunu yapabilecek birini çağır," dedi Stilgar. "Unutma, biz ekip olarak çalışırız. Böylesi daha güvenli. Ekip olarak çalışırız, değil mi?"

Paul'ün omzuna şaplak attı.

Paul, "Ekip olarak çalışırız," diye katıldı.

Stilgar hâlâ sert konuşarak, "Şimdi, bakalım yaradan sürmesini biliyor musun," dedi. "Hangi taraftayız?"

Paul üstünde durdukları pullu bölüte baktı; pulların şekline ve boyutuna dikkat etti... sağına doğru büyüyüp, soluna doğru küçülüyorlardı. Her solucanın genellikle hep aynı tarafının üstünde hareket ettiğini biliyordu. Solucanın yaşı ilerledikçe bu alışkanlık halini alırdı. Bu yüzden alt pullar

daha büyük, kalın ve kaygan olurdu. İri solucanların pulları arasındaki boyut farkını ayırt etmek kolaydı.

Paul kancalarını kaydırarak sola doğru yürüdü. Yancılara kancaları o tarafa takmalarını, solucanı saptırmadan döndürmelerini işaret etti. Solucan dönünce, iki serdümeni çağırıp önüne geçirdi.

"Agh heyyyyoo!" diye bağırdı. Bu işareti duyan soldaki serdümen, oradaki bir bölütü ayırdı.

Yaradan açılan bölütünü korumak için, muazzam bir şekilde dönmeye başladı. Dönüşünü tamamladıktan sonra geriye, güneye yöneldi... Paul, "Geyrat!" diye bağırdı.

Serdümen kancasını çıkardı. Yaradan dümdüz ilerlemeye başladı.

"Aferin Paul Muad'Dib," dedi Stilgar. "Çok çalışırsan belki bir gün kumsüvarisi olabilirsin."

Paul kaşlarını çattı; *Solucanın sırtına ilk çıkan ben değil miydim?* diye düşündü.

Arkasından kahkaha sesleri geldi. Askerler Paul'ün ismini hep bir ağızdan gökyüzüne haykırmaya başladılar.

"Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib!"

Paul en arkadaki adamların, solucanın kuyruk bölütlerine üvendireleriyle vurduklarını işitti. Solucan hızlanmaya başladı. Şimdi hepsinin cüppeleri rüzgârda dalgalanıyordu. Tıslama sesi giderek yükseliyordu.

Paul arkadaki askerlere bakarken, Chani'yi gördü; gözlerini ondan ayırmadan Stilgar'a, "Kumsüvarisi miyim, değil miyim Stil?" diye sordu.

"Hel yevm! Bugün bir kumsüvarisisin."

"Öyleyse gideceğimiz yeri tayin edebilir miyim?"

"Edebilirsin."

"Ben bugün burada, Habbanya Ergi'nde doğmuş bir Fremenim. Hayatım bugün başlıyor. Daha önce çocuktum."

"Çocuk sayılmazdın," dedi Stilgar. Kukuletasının rüzgârda titreşen ucunu damıtıcı-giysisine tıkıştırdı.

"Ama beni dünyama hapseden bir tıpa vardı; o tıpa çıkarıldı."

"Artık tıpa filan yok."

"Güneye gitmek istiyorum Stilgar... yirmi gümleyicilik bir yolculuk yapmak istiyorum. Yarattığımız o diyarı görmek istiyorum; şimdiye kadar sadece başkalarının gözünden gördüm."

Oğlumu ve ailemi de görmek istiyorum, diye düşündü. *Zihnimde geçmiş olan geleceği düşünmek için zamana ihtiyacım var. Kargaşa yaklaşıyor; ona engel olamazsam işler çığırından çıkacak.*

Stilgar, Paul'ün yüzünü inceledi. Paul, Chani'ye bakıyordu... Chani'nin heyecanlandığını yüzünden anlamıştı; sözleri askerleri de heyecanlandırmıştı.

"Adamlar seninle birlikte Harkonnen çanaklarına akına çıkmak için sabırsızlanıyor," dedi Stilgar. "Çanaklar yalnızca bir gümleyicilik mesafede."

"Fedaykinler benimle akınlara çıktılar," dedi Paul. "Bundan sonra da çıkacaklar, ta ki Arrakis'te Harkonnen kalmayana dek."

Stilgar, Paul'e bakmayı sürdürdü; Paul adamın anılara daldığını fark etti... Stilgar önce Tabr Siyeçi liderliğine, Liet-Kynes'ın ölümünden sonra da Liderler Divanı başkanlığına yükselişini düşünüyor olmalıydı.

Paul, *Genç Fremenlerin sorun çıkardığını biliyor,* diye düşündü.

Stilgar, "Liderler toplantısı yapılmasını mı istiyorsun?" diye sordu.

Genç askerlerin gözleri parladı. Paul ile Stilgar'ı izliyorlardı. Paul, Chani'nin gözlerindeki kaygıyı fark etti; Chani'nin bakışları dayısı Stilgar ile sevgilisi Paul Muad'Dib arasında mekik dokuyordu.

"Ne istediğimi tahmin bile edemezsin," dedi Paul. *Taviz veremem,* diye düşündü. *Bu insanlar üstünde hâkimiyet kurmalıyım.*

"Bugünkü kumsürüşünün müdiri sensin," dedi Stilgar. Sesi soğuk ve resmiydi. "Bu yetkiyi nasıl kullanacaksın?"

Paul, *Gevşemek, sakin kafayla düşünmek için zamana ihti-*

yacımız var, diye düşündü. "Güneye gideceğiz," dedi.

"Peki ya bugün bittiğinde kuzeye geri döneceğimizi söylersem?"

Paul, "Güneye gideceğiz," diye tekrarladı.

Stilgar alttan alamazdı; cüppesine mağrurca sarınıp "Toplantı yapılacak," dedi. "Haber göndereceğim."

Paul, *Ona meydan okuyacağımı sanıyor,* diye düşündü. *Beni yenemeyeceğini biliyor.*

Yüzünü güneye çeviren Paul yanaklarında rüzgârı hissederken, kararlarını vermesine sebep olan zorunlulukları düşündü.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar, diye düşündü.

Ama herhangi bir kaygının onu yolundan saptırmasına izin veremezdi. Gelecekte gördüğü zaman fırtınasına giden ana hatta kalmak zorundaydı. Fırtınayı dindirebileceği bir an gelecekti, ama tam o anda merkezi düğümü kesebilecek yerde olması gerekiyordu.

Mecbur kalmadıkça Stilgar'a meydan okumayacağım, diye düşündü. *Eğer cihadı engellemenin başka bir yolu varsa...*

"Akşam yemeği ve dua için Habbanya Sırtı'nın altındaki Kuşlar Mağarası'nda kamp kuracağız," dedi Stilgar. Yaradan sallanınca, elindeki kanca haladı sayesinde dengesini korudu; diğer eliyle, ufukta yükselen alçak bir kayalığı gösterdi.

Paul orayı inceledi; kayalığın büyük katmanları dalga şeklindeydi. O kaskatı ufukta hiç yeşillik yoktu. Kayalığın ardında güney çölüne giden yol uzanıyordu... en az on gün on gecelik bir yoldu bu.

Yirmi gümleyicilik bir yoldu.

Yolda Harkonnen devriyeleriyle karşılaşmayacakları kesindi. Paul yolculuğun nasıl geçeceğini biliyordu. Rüyalarında görmüştü. Bir gün, ilerlerken ufkun renginin hafifçe değiştiğini görecekti... bu öyle küçük bir değişim olacaktı ki, Paul serap gördüğünü sanacaktı... sonra karşısına yeni siyeç çıkacaktı.

Stilgar, "Muad'Dib kararımı uygun buluyor mu?" diye sordu. Sesindeki alaycılık belli belirsizdi; ama çevrelerindeki

Fremenlerin kuş ya da silago seslerinin her tonunu algılamaya eğitilmiş kulakları bu alaycı tonu da algılamıştı... Paul'ün ne yapacağını merakla bekliyorlardı.

"Fedaykinleri takdis ederken Stilgar'a bağlılık yemini etmiştim," dedi Paul. "Ölüm komandolarım sözümün eri olduğumu bilir. Yoksa Stilgar'ın bundan şüphesi mi var?"

Paul'ün sesindeki üzüntü gerçekti. Bunu fark eden Stilgar gözlerini indirdi.

"Siyeç yoldaşım Usûl'den asla şüphe duymam," dedi. "Ama sen aynı zamanda Atreides Dük'ü Paul Muad'Dib ve Lisanü'l-Gayb, yani Dışdünyadan Gelen Ses'sin. Bu adamları tanımıyorum."

Paul başını çevirip, ufukta yükselen Habbanya Sırtı'na baktı. Altlarındaki yaradan hâlâ dinç ve şevkli gibiydi. Onları Fremenlerin şimdiye dek kullandığı herhangi bir solucandan iki misli uzağa taşıyabilirdi. Paul bunu biliyordu. Böyle bir çöl yaşlısından ancak efsanelerde söz edilirdi. Paul yeni bir efsanenin doğmakta olduğunu fark etti.

Omzunu bir el tuttu.

Paul dönüp baktığında Stilgar'ın karanlık gözlerini gördü... filtre maskesi ile damıtıcı-giysi başlığının arasından bakıyorlardı.

"Benden önce Tabr Siyeçi'ni yöneten adam dostumdu," dedi Stilgar. "Birlikte pek çok tehlikeye göğüs gerdik. Defalarca hayatını kurtarmıştım... o da benimkini kurtarmıştı."

"Ben de senin dostunum Stilgar."

"Bundan kimsenin şüphesi yok," dedi Stilgar. Elini indirdi. Omuz silkti. "Hayat böyle."

Paul, Stilgar'ın Fremen hayat tarzını fazlasıyla benimsediği için aklına başka bir seçenek gelmediğini anladı. Burada lider olmak ya önceki lideri öldürmek ya da lider çölde ölmüşse kabilenin en güçlü adamını öldürmekle mümkündü. Stilgar da Naib olmak için bunu yapmıştı.

"Bu yaradanı çölün içlerinde bırakmalıyız," dedi Paul.

Stilgar, "Evet," diye katıldı. "Buradan mağaraya yürüyebiliriz."

"Onu çok yorduk; artık kumların altında bir gün dinlenir," dedi Paul.

"Sen bu yolculuğun müdirisin," dedi Stilgar. "Ne zaman istersen..." Sustu. Başını kaldırıp doğu göğüne baktı.

Paul birden döndü. Gözlerindeki baharat mavisi zar, gökyüzünü koyu görmesine yol açıyordu; o koyu mavi gökyüzünde, çok uzaklarda ritmik bir ışıltı vardı.

Ornitopter!

"Küçük bir topter," dedi Stilgar.

"Keşif uçuşu yapıyor olabilir," dedi Paul. "Bizi gördüler mi sence?"

"O mesafeden sadece solucanı görebilirler," dedi Stilgar. Sol elini salladı. "İnin. Dağılın."

Askerler solucanın iki yanından inmeye başladı; yere atlayınca kumların üstüne kapaklanıp, pelerinleriyle üstlerini örtüyorlardı. Paul, Chani'nin nereye atladığına dikkat etti. Sonunda solucanın üstünde kendisiyle Stilgar'dan başka kimse kalmadı.

"İlk çıkan son iner," dedi Paul.

Stilgar başıyla onayladı; kanca halatlarına tutunarak solucanın yan tarafından inip kuma atladı. Paul yaradanın diğerlerinden uzaklaşmasını bekledikten sonra kancalarını çıkardı. Bitkin düşmemiş bir solucanın sırtındayken oldukça kritik bir andı bu.

Dev solucan kancalardan kurtulunca kuma dalmaya başladı. Paul solucanın geniş sırtında koşarak, zamanlamasını iyi ayarlayıp sıçradı. Ayaklarının üstüne düşüp koşmaya başladı; kendisine öğretilen şekilde, bir kumulun arkasına sığınıp cüppesinin altına gizlendi; üstüne kum yağıyordu.

Artık beklemeliydi...

Paul hafifçe dönüp pelerininin ucunu kaldırarak dışarı baktı. Gerideki diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını tahmin ediyordu.

Topteri görmeden önce kanat seslerini duymaya başladı. Aracın jet motorları tıslıyordu; Paul'ün üstünden geçtikten sonra geniş bir kavis çizip dağlara yöneldi.

Topterin üstünde işaret olmaması Paul'ün dikkatini çekti.

Topter Habbanya Sırtı'nın ardında gözden kayboldu.

Çölde bir kuş çığlığı duyuldu. Sonra bir başkası.

Paul ayağa kalkıp silkindi, sonra da kumula tırmandı. Uzakta sıra halinde ayakta duran insanlar vardı. Paul aralarında Chani ile Stilgar'ı seçti.

Stilgar sırtı gösterdi.

Toplanıp kum yürüyüşüne başladılar; yaradanların dikkatini çekmemek için adımlarını düzensiz atıyorlardı. Stilgar bir kumulun üstünde, rüzgârın sıkıştırıp sertleştirdiği kısmında Paul'e yetişti.

"Kaçakçı aracıydı," dedi Stilgar.

"Öyle görünüyordu," dedi Paul. "Ama kaçakçılar çölün bu kadar içlerine gelmez."

"Onların da başı devriyelerle belada," dedi Stilgar.

"Buraya kadar geliyorlarsa, daha ileri de gidebilirler," dedi Paul.

"Haklısın."

"Fazla güneye giderlerse, görmemeleri gereken şeyler görebilirler. Kaçakçılar bilgi de satar."

Stilgar, "Baharat mı avlıyorlardı sence?" diye sordu.

"Bir yerlerde onları bekleyen bir taşıyıcı ve fabrika olmalı," dedi Paul. "Baharatımız var. Tuzak kurup şu kaçakçıları yakalayalım. Bu toprakların bizim olduğunu öğrensinler; hem askerlerimizin yeni silahlarla talim yapması gerekiyor."

"İşte şimdi Usûl konuşuyor," dedi Stilgar. "Usûl Fremen gibi düşünür."

Paul, *Ama Usûl korkunç gaye doğrultusunda karar vermek zorunda,* diye düşündü.

Fırtına geliyordu.

Kanunlar ve görevler din çatısı altında birleştiğinde, insan asla tamamen bilinçli olamaz, asla kendinin tamamen bilincine varamaz. Asla tam bir birey olamaz.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib: Evrenin Doksan Dokuz Harikası"

Bir ana taşıyıcı tarafından taşınan, kaçakçılara ait baharat fabrikası ile etrafında halka olmuş ornitopterler kumulların üstünde belirdiğinde, kraliçelerinin peşinden giden bir böcek sürüsü gibiydiler. Sürünün biraz ilerisinde, Kalkan Duvarı'nın küçük kopyalarını andıran alçak kayalıklardan biri vardı; kayalığın sahile benzeyen etekleri yakın zamanda bir fırtına tarafından kumlardan temizlenmişti.

Fabrikanın yuvarlak pilot kabininde oturan Gurney Halleck öne eğilip dürbününün yağ merceklerini ayarlayarak araziyi inceledi. Kayalığın ardında koyu bir leke görüyordu... bu bir baharat püskürtüsü olabilirdi; ornitopterlerden birine, gidip oraya bakılması için sinyal verdi.

Topter mesajın alındığını belirtecek şekilde kanat çırptı. Sonra da sürüden ayrılıp, çöldeki o koyu lekeye doğru hızla süzüldü... çöl yüzeyine yaklaşınca, dedektörlerini çıkarıp lekenin etrafında turlamaya başladı.

Neredeyse aynı anda kanatlarını toplayıp dimdik yükseldi ve havada çember çizdi; baharat bulunduğunu haber veriyordu.

Gurney dürbününü kılıfına koydu; diğerlerinin de işareti gördüğünü biliyordu. Burayı beğenmişti. Kayalığın yanında olması iyiydi. Burası çölün epey içinde olduğundan, tuzak kurulma ihtimali düşüktü... ama yine de... Gurney bir eki-

bin kayalığın üstünü taramasını, gözcülerin de etrafı kolaçan etmesini işaret etti; bunu alçaktan yapmaları gerekiyordu, yoksa Harkonnen dedektörleri tarafından saptanabilirlerdi.

Gerçi Harkonnen devriyelerinin bu kadar güneye geleceğinden şüpheliydi. Burası hâlâ Fremen bölgesiydi.

Gurney silahlarını kontrol ederken, burada kalkanları kullanışsız kılan kadere küfretti. Solucanları çağırabilecek hiçbir şey kullanılmamalıydı, ne pahasına olursa olsun. Çenesindeki mürekkep sarmaşığı izini ovuşturarak araziyi inceleyen Gurney, kayalığa bir yer ekibi indirmenin en güvenlisi olacağına karar verdi. Yürüyerek incelemek hâlâ en güvenli yoldu. Fremenlerle Harkonnenlar birbirlerini boğazlarken, ihtiyatlı olmak en iyisiydi.

Gurney burada Fremenlerden çekiniyordu. İnsan onlardan parası yettiğince baharat satın alabilirdi, ama topraklarına izinsiz girildiğinde vahşi savaşçılara dönüşüyorlardı. Hele son günlerde iyice kurnaz ve gözüpek olmuşlardı.

Bu yerlilerin savaştaki gözüpekliği ve ustalığı Gurney'nin sinirini bozuyordu. Evrendeki en iyi dövüşçüler tarafından eğitilmiş, çok az kişinin sağ çıkabildiği savaşlara katılmış olmasına karşın onlardan iyisini görmemişti.

Araziyi tekrar incelerken, içindeki huzursuzluğun sebebini bulmaya çalıştı. Belki de onu huzursuz eden şey gördükleri solucandı, ama onu sırtın diğer tarafında görmüşlerdi.

Gurney'nin yanında bir adamın başı belirdi. Tek gözlü, gür sakallı, baharat yemekten gözü mavileşip dişleri süt beyazı olmuş fabrika komutanıydı bu... o yaşlı korsan, başını yuvarlak pilot kabinine sokmuştu.

Fabrika komutanı, "Zengin bir yatağa benziyor efendim," dedi. "Fabrikayı indireyim mi?"

Gurney, "Şu kayalığın yanına indir," diye emretti. "Ben de adamlarımı indireceğim. Baharat toplamaya şuradan başlayın. Biz de kayalıklara bakarız."

"Tamam."

"Sorun çıkarsa fabrikayı kurtarın," dedi Gurney. "Biz topterlerle kaçarız."

Fabrika komutanı selam durdu. "Başüstüne efendim." Sonra zemindeki kapak boşluğundan aşağı indi.

Gurney tekrar ufku taradı. Burada Fremenler olduğu, Fremenlerin bölgesine girdiği ihtimalini göz önünde bulundurmak zorundaydı. Fremenlerin ne yapacağı belli olmayan güçlü savaşçılar olması onu kaygılandırıyordu. Aslında bu yaptığı işle ilgili bir sürü şey onu kaygılandırıyordu, ama ödül çok büyüktü. Yükseğe gözcüler gönderememek ve telsiz kullanamamak da onu huzursuz ediyordu.

Fabrika sürüngeni dönüp alçalmaya başladı. Sırtın dibindeki kumluğa yavaşça indi. Paletleri kuma dokundu.

Gurney pilot kabininin yuvarlak kapağını kaldırıp, emniyet kemerini çözdü. Fabrika iner inmez dışarı çıktı, kabinin kapağını kapadı ve palet muhafızlarının arasından geçerek kumluğa doğru yürüdü. Burun kapısından inen beş özel muhafızı ona katıldı. Fabrikayı taşıyıcı kanada bağlayan halatlar çözüldü. Kanat alçakta turlamaya başladı.

550 Dev fabrika sürüngeni yavaşça baharat yatağına doğru ilerledi.

Bir topter süzülerek alçalıp yakına, kayarak indi. Onu başkaları takip etti. Gurney'nin askerleri indikten sonra topterler tekrar havalandı.

Damıtıcı-giysili Gurney gerindi. Yüzündeki filtre maskesini çıkardı; bu nem kaybetmesine yol açacaktı, ama başka çaresi yoktu... bağırarak emir vermesi gerektiğinde, sesi olabildiğince gür çıkmalıydı. Kayalığa tırmanmaya başlarken, araziye göz attı... zemin çakıllı ve bezelye kumluydu; baharat kokusu alıyordu.

Acil durum üssü kurmak için iyi bir yer, diye düşündü. *Buraya biraz teçhizat gömmek akıllıca olabilir.*

Arkasına baktığında, peşinden gelen adamların yelpaze şeklinde yayılmış olduğunu gördü. Bunlar iyi askerlerdi... gerçi yeni gelenleri sınamaya henüz vakit bulamamıştı. Ama iyi askerlerdi. Ne yapmaları gerektiğini her seferinde söylemeye gerek yoktu. Hiçbiri korkak değildi... buldukları ba-

haratı bir solucana kaptırmalarına yol açabilecek kalkanlar taşımıyorlardı.

Gurney yarım kilometre kadar ilerideki baharat yatağını ve oraya varmak üzere olan fabrikayı görebiliyordu. Başını kaldırıp gözcülere baktı; fazla yüksekte değildiler. Rahatlamış olarak, sırta tırmanmayı sürdürdü.

Tam o anda sırtta kıyamet koptu.

On iki alev huzmesi, yukarıdaki topterlere ve taşıyıcı kanada doğru yükseldi. Fabrika sürüngeninden patlama sesi geldi; Gurney'nin etrafındaki kayalar kukuletalı savaşçılarla dolmuştu.

Gurney, *Yüce Ana'nın boynuzları adına!* diye düşündü. *Roketler! Roket kullanmaya cesaret ediyorlar!*

Birden karşısına kukuletalı, billurbıçaklı, dizlerini epey kırmış, saldırmaya hazır biri çıktı. Solunda ve sağında, kayaların üstünde birer adam daha ayakta durmuş bekliyorlardı. Gurney karşısındaki kukuletalı, kum rengi maskeli adamın yalnızca gözlerini görebiliyordu; ama o kişinin eğitimli bir dövüşçü olduğu dizlerini kırıp tetikte durmasından belliydi. Gözleri masmavi Fremen gözleriydi.

Gurney gözlerini karşısındakinin bıçağından ayırmadan kendi bıçağına davrandı. Roket kullanmaya cesaret ediyorlarsa, ellerinde mermili silahlar da var demekti. Çok dikkatli olmalıydı. Seslerden anladığı kadarıyla, hava araçlarının en azından bir kısmı düşmüştü. Arkasından da dövüşen adamların homurtuları, sesleri geliyordu.

Karşısındaki adamın gözleri, Gurney'nin bıçağına giden elini izledi. Sonra tekrar onun gözlerine baktı.

"Bıçağını kınında bırak Gurney Halleck," dedi adam.

Gurney duraksadı. Damıtıcı-giysi filtresinin ardından gelen ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana bıçak çekmene gerek yok Gurney," dedi adam. Doğrulup billurbıçağını cüppesinin altındaki kınına geri soktu. "Adamlarına söyle, boşuna direnmeyi kessinler."

Adam kukuletasını geriye atıp maskesini indirdi.

Gurney adamın yüzünü görünce dona kaldı. İlk başta, Dük Leto Atreides'in hayaletini gördüğünü sandı. Sonra karşısındaki kişiyi tanıdı.

"Paul" diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle: "Paul, sen misin?"

Paul, "Gözlerinle gördüğüne inanmıyor musun?" diye sordu.

Gurney boğuk sesle, "Öldüğünü söylemişlerdi," dedi. Öne doğru ufak bir adım attı.

Paul "Adamlarına söyle, teslim olsunlar," diye emretti. Elini sırtın aşağısındakilere doğru salladı.

Gurney gözlerini Paul'den ayırmak istemese de arkasına döndü. Adamlarından yalnızca birkaçı dövüşüyordu. Her yerde kukuletalı çöl adamları vardı. Kımıldamayan, sessiz fabrikanın üstünde de Fremenler duruyordu. Gökyüzünde hiç araç yoktu.

Gurney, "Dövüşü kesin," diye haykırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve ellerini birleştirerek megafon niyetine kullandı. "Ben Gurney Halleck! Dövüşü kesin!"

Dövüşenler yavaşça, ihtiyatla birbirinden uzaklaştı. Adamları meraklı gözlerini ona çevirdi.

Gurney, "Bunlar dostlarımız," diye seslendi.

Biri, "Aman ne iyi dostlar!" diye haykırdı. "Adamlarımızın yarısını öldürdüler."

"Bir yanlışlık oldu," dedi Gurney. "Uzatmayın."

Tekrar Paul'e dönüp, delikanlının masmavi Fremen gözlerine baktı.

Paul hafifçe gülümsedi, ama yüzündeki sert ifade Gurney'ye Paul'ün dedesi Eski Dük'ü anımsattı. Paul'de daha önce hiçbir Atreides'te görmediği bir sertlik görüyordu... delikanlının cildi kayış gibi olmuştu, kısık gözleri de hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu.

Gurney, "Öldüğünü söylemişlerdi," diye tekrarladı.

"Öyle sanmaları işime geldi," dedi Paul.

Gurney yapayalnız bırakılmasının, dostu genç Dük'ün öldüğünü sanmasının karşılığında bundan başka bir özür du-

yamayacağını anladı. O zaman, karşısındaki bu delikanlının bir zamanlar tanıdığı, dövüş eğitimi verdiği çocukla hâlâ ilgisi olup olmadığını merak etti.

Gurney'ye bir adım yaklaşan Paul, onun bakışlarındaki sitemi gördü. "Gurney..."

Birden kucaklaştılar ve birbirlerinin sırtına pat pat vurmaya başladılar. Birbirlerinin vücudunu hissederek, varlıklarının gerçekliğinden emin oluyorlardı.

Gurney, "Seni enik seni! Seni enik seni!" deyip duruyordu.

Paul de, "Gurney, dostum! Gurney, dostum!" diyordu.

Sonunda ayrılıp birbirlerine baktılar. Gurney derin bir nefes aldı. "Fremenlerin bu kadar iyi dövüşmesinin sebebi şimdi anlaşıldı. Tahmin etmeliydim. Benim gibi düşünüp hareket ediyorlar. Bilseydim..." Başını iki yana salladı. "Keşke bana haber gönderseydin evlat. Beni hiçbir şey durduramazdı. Koşa koşa gelir..."

Paul'ün bakışları... sert, inceleyici bakışları onu susturdu.

Gurney iç geçirdi. "Haklısın, Gurney Halleck'in niye koşa koşa gittiğini merak edenler çıkardı; soru sormaktan fazlasını yapanlar da olurdu. Yanıtların peşine düşerlerdi."

Paul başıyla onayladı; etraflarında bekleşen Fremenlere baktı... Fedaykinler onları merakla izliyordu. Paul tekrar Gurney Halleck'e döndü. Eski kılıç öğretmenini bulduğuna çok sevinmişti. Bunu iyi bir alamet, güzel bir geleceğe doğru ilerlediğinin işareti olarak yorumluyordu.

Yanımda Gurney varken...

Paul sırtın alt kısımlarında, Fedaykinlerin aşağısında duran, Halleck ile gelmiş kaçakçı tayfasına baktı; onları inceledi.

"Adamların kimin için çalışıyor Gurney?" diye sordu.

"Hepsi kaçakçı. Kim para verirse onun için çalışırlar."

"Bizim fazla paramız yok," dedi Paul; Gurney'nin sağ el parmağıyla ona çaktırmadan işaret yaptığını gördü. Bu şifreli mesaja göre kaçakçı tayfasında çekinilecek, güvenilmez adamlar vardı.

Paul anladığını belirtmek için kendi dudağını çekiştirdi;

sonra tepelerindeki kayalarda duran muhafızlara baktı. Stilgar da oradaydı. Stilgar ile arasındaki sorunun hâlâ hallolmadığını anımsamak Paul'ün coşkusunu biraz azalttı.

"Stilgar, seni Gurney Halleck ile tanıştırayım; kendisinden bahsetmiştim, hatırlarsın," dedi. "Bana dövüşmeyi öğreten kılıçustalarından biridir... eski bir dostumdur. Güvenilir adamdır."

"Anlıyorum," dedi Stilgar. "Onun Dük'üsün."

Paul, Stilgar'ın böyle demesinin sebebini merak etti. *Onun Dük'üsün.* Stilgar'ın sesinde tuhaf, ince bir ima vardı... sanki başka bir şey söylemek istiyordu. Oysa Fremenlerin lideri Stilgar genellikle açık konuşur, sözünü sakınmazdı.

Gurney, *Dük'üm!* diye düşündü. Tekrar Paul'e baktı. *Doğru... Leto ölünce, Dük unvanı Paul'e geçti.*

Gurney, Arrakis'teki Fremen savaşını yeni bir açıdan değerlendirmeye başladı. *Dük'üm!* İçinde ölmüş bir şey canlanmaya başlıyordu. Paul'ün kaçakçı tayfasının silahlarının alınmasını, sorguya çekilmelerinden sonra da iade edilmesini emrettiğini duyarken, aklı başka yerdeydi.

Bazı adamlarının itiraz ettiğini duyunca toparlandı. Başını iki yana sallayıp hızla arkasına döndü. "Sağır mısınız?" diye öfkeyle haykırdı. "Karşınızda Arrakis'in gerçek Dük'ü duruyor. Emirlerine uyun."

Kaçakçılar homurdanarak boyun eğdi.

Paul, Gurney'nin yanına gelip fısıltıyla konuştu: "Bu tuzağa düşmeni beklemezdim Gurney."

"Dersimi aldım," dedi Gurney. "Orada aslında baharat yatağı filan yok, değil mi? Bizi kandırmak için kumları biraz baharatla kapladınız, o kadar."

"Haklısın," dedi Paul. Aşağıya bakıp, kaçakçıların silahlarının toplanmasını izledi. "Tayfanda babamın adamları var mı?"

"Hayır. Dağıldık. Birkaçı serbest tacirlerin yanında çalışıyor. Çoğu buradan gitti."

"Ama sen kaldın."

"Ben kaldım."

"Çünkü Rabban burada," dedi Paul.

"Yaşamak için intikamdan başka sebebim kalmadığını düşünüyordum," dedi Gurney.

Sırtın tepesinden tuhaf bir çığlık geldi. Gurney başını kaldırınca, mendil sallayan bir Fremen gördü.

"Bir yaradan geliyor," dedi Paul. Bir kayanın üstüne çıkıp güneybatıya baktı; Gurney onu takip etti. Uzakta bir solucanın yaklaştığı görülebiliyordu; kumulların arasından geçerek, sırta doğru ilerliyordu.

"Epey iri," dedi Paul.

Aşağıdaki fabrika sürüngeni gürültülü bir şekilde hareket geçti ve dev bir böcek gibi, ağır ağır dönüp kayalığa yöneldi.

"Taşıyıcıyı düşürmemiz yazık oldu," dedi Paul.

Gurney dönüp çöle baktı; Fremen roketlerinin düşürdüğü taşıyıcı ile ornitopterlerin enkazlarından dumanlar yükseliyordu. Birden kaybettiği adamları için üzüntü duydu... "Baban olsa, kurtaramadığı adamlar için daha çok üzülürdü," dedi.

Paul ona dik dik baktı; sonra gözlerini indirdi. "Onlar arkadaşlarındı Gurney," dedi. "Seni anlıyorum. Ama bizim için, topraklarımıza izinsiz giren adamlardı o kadar. Görmemeleri gereken şeyler görebilirlerdi. Bunu anlamalısın."

"Anlıyorum," dedi Gurney. "Ama şimdi, görmemem gereken şeyleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Paul gözlerini kaldırınca, Halleck'in yüzündeki tanıdık gülümsemeyi gördü; adamın çenesindeki mürekkep sarmaşığı izi kıvrılmıştı... Gurney böyle gülümseyince kurda benzerdi.

Gurney aşağıda uzanan çöle bakıp başını salladı. Her tarafta birtakım işlerle meşgul olan Fremenler vardı. Solucanın yaklaşmasından kaygılanmışa benzemiyorlardı.

Baharat tuzağının ardındaki kumullarda bir gümleyici çalışmaya başladı... çıkardığı kalın ve ritmik ses, sanki ayaklarından vücutlarına yayılıyordu. Gurney, Fremenlerin yayılarak solucanın yoluna çıktığını gördü.

Solucan dev bir kum balığı gibi, kuma bata çıka yaklaşıyordu; halkaları titreşiyor, kıvrılıyordu. Gurney bir an sonra, solucanın nasıl yakalandığını gördü... ilk kancacının cesurca sıçradığını, solucanın döndüğünü, sonra diğerlerinin yaratığın pullu, parlak gövdesine tırmandığını gördü.

"Görmemen gereken şeylerden birini gördün bile," dedi Paul.

"Söylentiler duymuştum," dedi Gurney. "Ama böyle bir şeye görmeden inanmak kolay değil." Başını iki yana salladı. "Arrakis'te herkesin ödünü koparan bu yaratıkları binek hayvanı olarak kullanıyorsunuz demek."

"Babamın çöl gücünden bahsettiğini duymuştun," dedi Paul. "İşte bu. Bu gezegenin yüzeyi bizim. Hiçbir fırtına, yaratık veya koşul bizi durduramaz."

Gurney, *Bizi,* diye düşündü. *Fremenleri kastediyor. Onlardan biriymiş gibi konuşuyor.* Paul'ün baharat mavisi gözlerine tekrar baktı. Kendi gözleri de biraz maviydi... ama kaçakçılar gezegen dışından yiyecek getirtebildiğinden, tamamen mavileşmemişti; bunu kimse açık açık dillendirmese de, aralarında göz rengine dayalı bir kast sistemi vardı. Kaçakçılar bir insanın yerlilere fazla benzediğini belirtmek için "baharat fırçasıyla boyanmış" deyimini kullanırdı. O kişinin güvenilmez olduğunu belirten bir deyimdi bu.

"Eskiden buralarda yaradanları gündüz vakti sürmezdik," dedi Paul. "Ama Rabban'ın elinde fazla hava aracı kalmadı." Gurney'ye baktı. "Senin hava araçlarını görünce çok şaşırdık."

Şaşırdık... şaşırdık...

Gurney böyle şeyler düşünmemek için başını iki yana salladı. "Bizim kadar şaşırmış olamazsınız," dedi.

Paul, "Çanaklarda ve köylerde Rabban için ne diyorlar?" diye sordu.

"Graben köylerini güçlendirdiğini, fethedilmez hale getirdiğini söylüyorlar. Köylerin içinde savunmada kalacaklarını, sizin ise boşu boşuna saldırıp kendinizi yıpratacağınızı söylüyorlar."

"Kısacası, adamları köylerde çakılı kalmış durumda," dedi Paul.

"Evet, istediğin yere rahatça gidebilirsin," dedi Gurney.

"Senden öğrendiğim bir taktik bu," dedi Paul. "İnisiyatifi kaybettiler. Bu da savaşı kaybettiler demektir."

Gurney yavaşça gülümsedi.

"Düşmanımızı tam istediğim kıvama getirdim," dedi Paul. Gurney'ye baktı. "Eee Gurney, bu savaşın geri kalanı boyunca bana katılmak ister misin?"

"Size katılmak mı?" Gurney, Paul'e uzun uzun baktı. "Lordum, hizmetinizden hiç ayrılmadım ki. Beni terk eden sizsiniz... öldüğünüzü sanmıştım. Efendisiz kalınca kendimi tek bir gayeye... Rabban'ı öldürmeye adadım."

Utanan Paul sustu.

Yanlarına bir kadın tırmandı; kukuleta ile maskesinin arasındaki gözleri, Paul ile Gurney arasında gidip geldi. Paul'ün karşısında durdu. Gurney kadının sahiplenmeci tavrına, Paul'e yakın durduğuna dikkat etti.

"Chani, seni Gurney Halleck ile tanıştırayım," dedi Paul. "Ondan bahsetmiştim."

Chani, Halleck'e, ardından da tekrar Paul'e baktı. "Evet."

Paul, "Yaradanın üstündeki adamlar nereye gitti?" diye sordu.

"Teçhizatları kurtarmamıza fırsat vermek için onu oyalıyorlar."

"Pekâlâ..." Paul birden susup havayı kokladı.

"Rüzgâr geliyor," dedi Chani.

Tepelerindeki sırtın üstünden bir ses geldi: "Hey, aşağıdakiler... rüzgâr!"

Gurney, Fremenlerin telaşa kapıldığını, ortalıkta koşturmaya başladığını gördü. Solucan karşısında istiflerini bozmamışlardı, ama rüzgârdan korkuyorlardı. Fabrika kayalığın eteğine götürüldü ve kayaların arasında açılan bir girişten içeri sokuldu... giriş fabrikanın ardından öyle hızlı kapandı ki, Gurney içeriyi görmeye fırsat bulamadı.

"Böyle çok gizlenme yeriniz var mı?" diye sordu.

"Epeyce var," dedi Paul. Chani'ye baktı. "Korba'yı bul. Gurney'nin kaçakçıların arasında güvenilir olmayan kişiler bulunduğu konusunda beni uyardığını söyle."

Önce Gurney'ye, sonra tekrar Paul'e bakan Chani başıyla onaylayıp, kayaların üstünde ceylan gibi seke seke aşağı inmeye başladı.

"Kadının ha?" dedi Gurney.

"İlk çocuğumun annesi," dedi Paul. "Atreideslerin arasına yeni bir Leto katıldı."

Gurney'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Paul etraflarında olup bitenleri dikkatle izliyordu. Güney göğü köri rengine dönmüş, rüzgâr hızlanmıştı.

"Giysini kapa," dedi Paul. Maskesini ve kukuletasını taktı.

Gurney itaat ederken, filtreli maskesi olduğuna memnundu.

Paul maskesinin ardından boğuk gelen bir sesle konuştu: "Adamlarından hangilerine güvenmiyorsun Gurney?"

"Bazıları aramıza yeni katıldı. Dışdünyalılar..." Gurney duraksadı; kendine şaşırmıştı. *Dışdünyalılar.* Bu kelimeyi öyle rahatça kullanmıştı ki.

"Eee?" dedi Paul.

"Normalde aramıza servet peşinde tipler katılır... bunlar öyle değil," dedi Gurney. "Daha sertler."

Paul, "Harkonnen casusları mı?" diye sordu.

"Harkonnenlara rapor gönderdiklerini sanmıyorum Lordum. İmparator'un hizmetinde olduklarından şüpheleniyorum. Salusa Secundus'tan gelmişe benziyorlar."

Paul ona sert bir bakış fırlattı. "Sardaukarlar mı?"

Gurney omuz silkti. "Olabilir, ama öyleyse iyi rol yapıyorlar."

Başıyla onaylayan Paul, Gurney'nin Atreideslerin hizmetkârı rolüne ne çabuk geri döndüğünü düşündü; ama arada küçük farklar vardı. Arrakis onu da değiştirmişti.

Aşağıdaki kaya çıkıntısının altından çıkan, kukuletalı iki Fremen yukarı tırmanmaya başladı. Birinin omzunda büyük, siyah bir torba vardı.

Gurney, "Adamlarım şimdi nerede?" diye sordu.

"Altımızdaki kayaların içinde emniyetteler," dedi Paul. "Burada bir mağaramız var... Kuşlar Mağarası. Fırtına geçtikten sonra, onlara ne yapacağımıza karar veririz."

Aşağıdan biri seslendi: "Muad'Dib!"

Paul dönüp bakınca, bir Fremen muhafızın mağaraya inmelerini işaret ettiğini gördü. Paul duyduğunu işaret etti.

Gurney ona merakla bakıyordu. "Muad'Dib sen misin?" diye sordu. "Kumun iradesi dedikleri sen misin?"

"Fremen ismim bu," dedi Paul.

Gurney sırtını döndü; birden içi kararmıştı. Adamlarının yarısı kumların üstünde cansız yatıyordu, geri kalanlarsa tutsak edilmişti. Yeni katılan, şüphe uyandırıcı adamlar Gurney'nin umurunda değildi; ama diğerlerinin arasında iyi adamlar, dostları, sorumlululuk duyduğu insanlar vardı. "Fırtına geçtikten sonra, onlara ne yapacağımıza karar veririz." Paul böyle demişti; Muad'Dib böyle demişti. Gurney, Muad'Dib hakkında, Lisanü'l-Gayb hakkında söylenenleri anımsadı; bir Harkonnen subayının derisinden davul yaptığını, etrafının ölüm komandoları Fedaykinlerle çevrili olduğunu, bu adamların savaşa atılırken şarkı söylediğini duymuştu.

Ulu Muad'Dib.

Kayalara tırmanan iki Fremen, Paul'ün önündeki kaya çıkıntısına usulca atladı. Esmer yüzlü olan, "Bir terslik yok Muad'Dib," dedi. "Artık insek iyi olacak."

"Tamam."

Gurney adamın ses tonuna dikkat etmişti... adam emirle karışık rica eder gibi konuşmuştu. Stilgar denen adamdı bu; yeni Fremen efsanelerinden bir başkasıydı.

Paul diğer adamın taşıdığı torbaya bakıp, "Korba, torbada ne var?" diye sordu.

Stilgar yanıtladı: "Fabrikada bulduk. Üstünde bu arkadaşının isminin baş harfleri yazılı, içinde de baliset var. Gurney Halleck'in ne kadar iyi baliset çaldığından bana sık sık bahsetmiştin."

Gurney, Stilgar'ı süzdü; Stilgar'ın damıtıcı-giysi maskesinin üstünden siyah sakalının bir kısmı, şahin bakışları, düz burnu görünüyordu.

"Sanırım bir dostunuz var Lordum," dedi Gurney. "Sağ ol Stilgar."

Stilgar diğer Fremen'e, torbayı Gurney'ye vermesini işaret etti; "Efendin Dük'e teşekkür et. Aramıza katılmana izin veren odur," dedi.

Gurney torbayı alırken, Stilgar'ın sert sözleri karşısında şaşırmıştı. Adamın meydan okur gibi bir havası vardı... yoksa Paul'ü kıskanıyor muydu? Gurney Halleck diye bir adamın Paul'ü Arrakis'e gelişinden bile önceden tanıyor olması, onunla Stilgar'ın asla olamayacağı kadar yakın olması, adamın kıskançlığa kapılmasına yol açmış olabilirdi.

"Arkadaş olmanızı istiyorum," dedi Paul.

"Fremen Stilgar meşhur biridir," dedi Gurney. "Harkonnenları öldüren herkesi dostum saymaktan onur duyarım."

560 Paul, "Stilgar, dostum Gurney Halleck ile el sıkışır mısın?" diye sordu.

Stilgar elini yavaşça uzatıp Gurney'nin nasırlı elini, kılıç kullandığı elini sıktı. "Gurney Halleck'in ismini duymayan pek yoktur," dedi, sonra da Gurney'nin elini bıraktı. Paul'e döndü. "Fırtına hızla yaklaşıyor."

"Hemen inelim," dedi Paul.

Stilgar öne geçip, onları kayaların arasındaki yılankavi bir yoldan indirerek karanlık bir yarığa götürdü; bu yarıktan geçince, bir mağaranın alçak girişine vardılar. İçeri girince, mağaradaki adamlar hemen girişi arkalarından kapadı. Korkürelerin ışığında, geniş bir kubbeli alan gördüler; alanın bir tarafında yüksek bir platform ve bir geçit vardı.

Paul platforma sıçrayıp geçide girdi; Gurney hemen arkasından onu takip etti. Diğerleriyse girişin tam karşısındaki bir başka bir geçide doğru yürüdü. Paul, Gurney'yi küçük bir odadan geçirip, duvarları şarap kırmızısı örtülerle kaplı bir başka odaya soktu.

"Burada bir süre baş başa kalabiliriz," dedi Paul. "Diğerleri özel hayatıma saygı..."

Dışarıda alarm çanı çaldı; bunu haykırışlar ve silah sesleri takip etti. Paul hemen geldiği yoldan geri koşmaya başladı; ön odadan geçide, oradan da kubbeli alandaki platforma çıktı. Gurney silahını çekmiş, peşinden geliyordu.

Platforma vardıklarında, aşağıda dövüşen insanlar gördüler. Paul bir an durup bu sahneyi inceledi. Fremen cüppeliler ve burkalılar ile dövüştükleri adamların giysilerini ayırt etti. En ufak ayrıntılara bile dikkat etmeyi annesinden öğrenmişti; şimdi önemli bir gerçeği fark etti... Fremenler kaçakçı cüppesi giymiş adamlarla dövüşüyordu, ama kaçakçılar üçerli gruplar halinde dövüşüyor ve baskı altındayken bile bundan vazgeçmiyorlardı.

Böyle gruplar halinde dövüşme alışkanlığı İmparator'un Sardaukarlarına özgüydü.

Kalabalıktaki Fedaykinlerden birinin Paul'ü görünce attığı savaş çığlığı mağarada yankılandı: "Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib!"

Paul'ü bir başkası da görmüştü. Siyah bir bıçak ona doğru uçtu. Yana çekilen Paul, yanından geçen bıçağın arkasındaki taş duvara çarpıp düştüğünü işitti. Dönüp baktığında, Gurney'nin eğilip bıçağı yerden aldığını gördü.

Üçerli gruplar artık geri çekiliyordu.

Gurney bıçağı Paul'e gösterdi. Bıçağın üstünde İmparatorluk rengi olan sarı renkte, yılankavi bir şekil vardı. Bıçağın altın sarısı sapı aslan kafası şeklindeydi.

Bir Sardaukar bıçağıydı bu.

Paul platformun kenarına yürüdü. Sardaukarlardan geriye sadece üç kişi kalmıştı. Mağaranın zemininde, kanlı Sardaukar ve Fremen cesetleri yığınlar halinde uzanıyordu.

Paul, "Durun!" diye bağırdı. "Dük Paul Atreides durmanızı emrediyor!"

Savaşan adamlar duraksadı.

Paul geride kalan üç kişiye, "Siz, Sardaukarlar!" diye seslendi. "Kimden emir aldınız da bir Dük'e saldırıyorsunuz?"

Adamlarının Sardaukarlara saldırdığını görünce "Durun dedim!" diye bağırdı.

Köşeye sıkışmış adamlardan biri doğruldu. Sert bir sesle "Sardaukar olduğumuzu kim söyledi?" diye sordu.

Paul, Gurney'den bıçağı alıp havaya kaldırdı. "Bu söyledi."

Adam, "Peki senin Dük olduğunu kim söylüyor?" diye sordu.

Paul, Fedaykinleri gösterdi. "Bu adamlar söylüyor. İmparator'unuz Arrakis'i Atreides Hanedanı'na vermişti. Ben Atreides Hanedanı'ndanım."

Sardaukar konuşmadan durup, huzursuzca kımıldandı.

Paul onu inceledi; adam uzun boylu, basık suratlıydı... sol yanağının yarısında soluk bir yara izi vardı. Öfkeli ve şaşkın olduğu belliydi, ama hâlâ gururu elden bırakmıyordu; bir Sardaukar gururu olmadan kendini çıplak hissederdi... gururluyken ise, çırılçıplak bile olsa tamamen giyinik gibi görünürdü.

Paul, Fedaykin subaylarından birine bakıp "Korba, silahları varmış... nasıl olur?" dedi.

"Damıtıcı-giysilerinin gizli ceplerine bıçak gizlemişler," dedi subay.

Paul içerideki ölü ve yaralılara baktıktan sonra gözlerini tekrar subaya çevirdi. Bir şey demesine gerek yoktu. Subay gözlerini indirdi.

Paul, "Chani nerede?" diye sordu; yanıtı kaygıyla, nefesini tutarak bekledi.

"Stilgar onu kaçırdı." Subay başıyla diğer geçidi gösterdi, sonra da ölü ve yaralılara baktı. "Bu hatanın sorumlusu benim Muad'Dib."

Paul, "Kaç Sardaukar vardı Gurney?" diye sordu.

"On."

Paul usulca aşağı atlayıp, Sardaukar sözcüsüne yaklaştı; adamın saldırabileceği kadar yaklaştı.

Fedaykinler gerildi. Paul'ün kendini tehlikeye atmasından hoşlanmamışlardı. Onu korumaya yemin etmişlerdi, çünkü

Fremenler Muad'Dib'in bilgeliğinden mahrum kalmak istemiyordu.

Paul arkasına dönmeden subayına, "Zayiatımız ne?" diye sordu.

"Dört yaralı, iki ölü Muad'Dib."

Paul, Sardaukarların arkasında hareket eden birilerini gördü; Chani ile Stilgar diğer geçidin girişine gelmişlerdi. Paul dikkatini tekrar Sardaukarlara yöneltti; sözcünün yabancılara özgü, aklı gözlerine baktı. Sert bir sesle "Sen... adın ne?" diye sordu.

Adam kasıldı; huzursuzca sağa sola bakındı.

"Aklından bile geçirme," dedi Paul. "Görevin Muad'Dib'i bulup öldürmekti, değil mi? Çölün içlerinde baharat aramayı öneren de sizdiniz herhalde."

Gurney'nin şaşkınlık nidası attığını duymak, Paul'ün hafifçe gülümsemesine yol açtı.

Sardaukar'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Karşında gördüğün kişi sadece Muad'Dib değil," dedi Paul. "Siz yedi adam kaybettiniz, biz iki adam. Üçe bir. Sardaukarlara karşı fena sayılmaz, değil mi?"

Adam, Paul'ün üstüne atlayacak oldu; ama Fedaykinlerin öne çıktığını görünce vazgeçti.

"Adını sordum," dedi Paul. Ses'in inceliklerini kullanmaya başladı: "Adını söyle!"

Adam, "İmparator'un Sardaukarlarından Yüzbaşı Aramsham!" diye bağırdı. Sonra ağzı açık kalakaldı. Şaşkın şaşkın Paul'e baktı. Artık bu mağarayı bir barbar yuvası olarak görmediği belliydi.

"Pekâlâ Yüzbaşı Aramsham, artık çok şey biliyorsun; Harkonnenlar bunları öğrenmek için çok şey verir," dedi Paul. "İmparator da ihanetine karşın bir Atreides'in hâlâ sağ olduğunu öğrense, bu bilgiye karşılık neler vermez ki?"

Yüzbaşı sağına soluna, hâlâ sağ olan iki adamına baktı. Paul adamın aklından geçenleri okuyabiliyordu. Sardaukarlar asla teslim olmazdı, ama öte yandan İmparator'un bu tehditten haberdar edilmesi şarttı.

Paul hâlâ Ses'i kullanarak konuştu: "Teslim ol yüzbaşı."

Yüzbaşının solundaki adam birden Paul'ün üstüne atılınca, yüzbaşısının bıçağı göğsüne saplandı. Saldırgan, göğsünde bıçakla yere yığıldı.

Yüzbaşı geride kalan tek adamına döndü. "İmparator'umuza en iyi nasıl hizmet edeceğimize ben karar veririm. Anlaşıldı mı?"

Diğer Sardaukar'ın omuzları çöktü.

"Silahını bırak," dedi yüzbaşı.

Sardaukar itaat etti.

Yüzbaşı, Paul'e döndü. "Senin için bir dostumu öldürdüm," dedi. "Bunu sakın unutma."

"Siz tutsaklarımsınız. Bana teslim oldunuz. Yaşamanız veya ölmeniz önemli değil." Paul muhafızlarına iki Sardaukar'ı alıp götürmelerini, tutsakların üstünü aramış subaya da yaklaşmasını işaret etti.

Fedaykinler Sardaukarları götürdü.

Paul subayına doğru eğildi.

"Muad'Dib," dedi adam. "Seni hayal kırıklığına..."

"Suç bende Korba," dedi Paul. "Tam olarak ne araman gerektiğini söylemeliydim. Bundan sonra Sardaukarların üstünü ararken, bugün olanları sakın unutma. Her birinin bir iki ayak tırnağının sahte olduğunu da unutma; bunları vücutlarının çeşitli yerlerinde gizli diğer parçalarla birleştirerek telsiz yapabilirler. Birden fazla dişleri takmadır. Saçlarında şiga telleri taşırlar; neredeyse gözle görülmeyecek kadar ince olan bu teller, bir adamın kafasını kopartabilecek kadar sağlamdır. Sardaukarların üstünü hem elle hem de tarayıcı ışınlarla –hem yansıyıcı ışınlar hem de sert ışınlarla– taramalısınız; vücutlarını tamamen tıraş edin. İşiniz bittikten sonra bile tedbiri elden bırakmayın, çünkü bulamadığınız bir şeyler mutlaka kalmıştır."

Konuşulanları dinlemek için yaklaşan Gurney'ye baktı.

"Öyleyse en iyisi onları öldürmek," dedi subay.

Paul gözlerini Gurney'den ayırmadan başını iki yana salladı. "Hayır. Kaçmalarını istiyorum."

Gurney ona bakakaldı. "Efendimiz..." diye fısıldadı.

"Evet?"

"Adamınız haklı. O tutsakları hemen öldürün. Geride bıraktıkları tüm izleri de yok edin. İmparatorluk Sardaukarlarını rezil ettiniz! İmparator bunu öğrenirse, sizi bir ateşin üstünde ağır ağır döndürerek kızartmadan rahat etmez."

Paul soğuk bir sesle, yavaş konuşarak, "İmparator'un eline öyle bir fırsat geçmeyecek," dedi. Sardaukarlarla yüzleşirken içinde bir şeyler olmuştu. Zihninde bir kararlar toplamı belirmişti. "Gurney, Rabban'ın etrafında çok Lonca adamı var mı?" diye sordu.

Gurney dikelip gözlerini kıstı. "Sorunuza anlam vere..."

Paul, "Var mı?" diye bağırdı.

"Arrakis, Lonca ajanlarıyla dolu. Baharat satın alıp duruyorlar... sanki evrendeki en değerli şeymiş gibi. Yoksa niye çölün bu kadar içlerine gelmeyi göze alalım?"

"Baharat evrendeki en değerli şey," dedi Paul. "Onlar için."

Yaklaşmakta olan Stilgar ile Chani'ye baktı. "Baharatı kontrol edense biziz Gurney."

Gurney, "Baharatı Harkonnenlar kontrol ediyor!" diye itiraz etti.

"Bir şeyi yok edebilecek durumdaysan, onu kontrol de edebilirsin," dedi Paul. Elini sallayarak Gurney'nin daha fazla konuşmasını engelledikten sonra, karşısında duran Stilgar'a başını salladı; Stilgar'ın yanında Chani vardı.

Paul, Sardaukar'ın bıçağını sol eline alıp Stilgar'a uzattı. "Sen kabileye hizmet etmek için yaşıyorsun," dedi. "Bu bıçakla canımı alabilir misin?"

Stilgar, "Kabilenin iyiliği içinse evet," diye homurdandı.

"Öyleyse bıçağı kullan," dedi Paul.

Stilgar sert bir sesle, "Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

"Sana meydan okursam, karşında silahsız durup, beni öldürmene izin vereceğim," dedi Paul.

Stilgar kesik, sert bir nefes aldı.

"Usûl!" dedi Chani; Gurney'ye, sonra tekrar Paul'e baktı.

Stilgar sözlerini tartarken, Paul devam etti: "Sen bir savaşçısın Stilgar. Oysa Sardaukarlar burada dövüşmeye başlayınca savaşmadın. Aklına ilk gelen şey Chani'yi korumak oldu."

"O benim yeğenim," dedi Stilgar. "Fedaykinlerinin o pisliklerin hakkından geleceği kesindi..."

Paul, "Niye aklına ilk gelen şey Chani'ydi?" diye sordu.

"O değildi!"

"Ya?"

Stilgar "Sendin," diye itiraf etti.

Paul, "Bana el kaldırabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Stilgar titremeye başladı. "Kurallar böyle," diye mırıldandı.

"Çölde bulunan dışdünyalı yabancıları öldürmek, sularını Şeyh Hulud'dan armağan olarak kabul edip almak da bir kuraldır," dedi Paul. "Oysa annemle benim yaşamamıza izin vermiştin."

Stilgar konuşmadan, titreyerek Paul'e bakıyordu; "Kurallar değişir Stil," dedi Paul. "Sen de kuralları değiştirdin."

Stilgar elindeki bıçağın üstündeki sarı armaya baktı.

Paul, "Arrakis Dük'ü olduğumda, yanımda Chani'yle tahta çıktığımda Tabr Siyeçi'ni yönetmeye vaktim olacak mı sence?" diye sordu. "Sen her aileyle teker teker ilgileniyor musun?"

Stilgar bıçağa bakmayı sürdürüyordu.

Paul sert bir sesle "Sağ kolumu kesip atmak ister miyim sence?" diye sordu.

Stilgar yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

"Söyle!" dedi Paul. "Kendimi ve kabileyi senin bilgeliğinden ve gücünden mahrum bırakmak ister miyim sanıyorsun?"

Stilgar alçak sesle konuştu: "Kabilemden olan delikanlıyı, ki adını biliyorum, bu delikanlıyı teke tek dövüşte Şeyh Hulud'un izniyle öldürebilirim. Ama Lisanü'l-Gayb'ı incitemem. Bıçağı verirken bunu biliyordun."

Paul, "Evet," diye onayladı.

Stilgar elini açtı. Bıçak elinden düşüp taş zeminde tangırdadı. "Kurallar değişir," dedi.

"Chani, git anneme söyle, buraya gelsin," dedi Paul; "tavsiyesine ihtiya... "

Chani ,"Ama hani güneye gidiyorduk!" diye itiraz etti.

"Yanılmışım," dedi Paul. "Harkonnenlar güneyde değil. Savaş güneyde değil."

Chani derin bir nefes aldı; bir çöl kadını olarak bunu da, ölümle burun buruna yaşadığı hayatının diğer tüm zorunlulukları gibi kabullendi.

"Anneme ileteceğin mesajı başka kimse duymasın," dedi Paul. "Stilgar'ın beni Arrakis Dük'ü olarak kabul ettiğini, ama gençlere bunu dövüşsüz kabul ettirmenin bir yolunu bulmak gerektiğini söyle."

Chani, Stilgar'a baktı.

Stilgar, "Söylediğini yap," diye homurdandı. "İstese beni yenebilir... bunu ikimiz de biliyoruz; hem ona el kaldıramam... bu kabile için hayırlı olmaz."

"Anneni alıp döneceğim," dedi Chani.

"Hayır, sadece o gelsin," dedi Paul. "Stilgar içgüdüsel olarak seni korumakta haklıydı. Sen güvende olunca ben daha güçlü oluyorum. Siyeçte kalmalısın."

Chani itiraz edecek oldu, ama sonra yutkunup susmakla yetindi.

Paul, "Sihaya," dedi; ona verdiği isimdi bu. Sonra birden sağa dönüp, öfkeyle bakan Gurney ile göz göze geldi.

Paul annesinden bahsettiğinden beri, Gurney konuşulanları duymaz olmuştu.

"Anneniz ha," dedi Gurney.

"Idaho bizi saldırı gecesi kurtardı," dedi Paul; Chani'nin uzaklaşmasını izledi. "Şimdi yapmamız ge..."

Gurney "Peki Duncan Idaho'ya ne oldu Lordum?" diye sordu.

"Öldü... kaçmamız için bize zaman kazandırırken öldü."

Gurney *O cadı yaşıyor!* diye düşündü. *İntikam almaya ye-*

min ettiğim cadı yaşıyor! Dük Paul kendisini doğuran kadının nasıl bir canavar olduğundan habersiz besbelli. İblis! O kadın, Paul'ün babasına ihanet etti; onu Harkonnenlara teslim etti!

Paul, Gurney'ye sürtünerek yanından geçip platforma çıktı. Dönüp arkasına baktığında, yaralılar ve ölülerin götürülmüş olduğunu gördü. Paul Muad'Dib efsanesine bir bölüm daha eklendiğini acı acı düşündü. *Bıçağımı bile çekmedim, ama bugün yirmi Sardaukar öldürdüğümü söyleyecekler,* diye düşündü.

Gurney, Stilgar ile birlikte Paul'ün peşinden giderken, nereye bastığının bile farkında değildi. Gözünü intikam hırsı bürümüş olduğundan, sarı korkürelerle aydınlanan mağarayı görmüyordu. *O cadı yaşıyor. İhanet ettiklerinin kemikleriyse isimsiz mezarlarda yatıyor. Onu öldürmeden önce, Paul'ün annesi hakkındaki gerçeği öğrenmesini sağlamalıyım.*

Öfkeli insan genellikle iç benliğinin sesine kulak tıkar.

—PRENSES IRULAN,
"Muad'Dib'in Toplu Özdeyişleri"

Jessica mağaranın toplantı salonundaki kalabalıkta sürü psikolojisinin hâkim olduğunu fark etti; Paul'ün Jamis'i öldürdüğü günkü gibiydiler. Küçük gruplar halinde toplanmış, huzursuzca fısıldaşıyorlardı.

Jessica, Paul'ün evinden çıkıp platforma giderken cüppesinin altına bir mesaj tüpü sıkıştırmıştı. Güneyden yaptığı uzun yolculuktan sonra iyice dinlenmişti; ama Paul'e, ele geçirilmiş ornitopterleri kullanmalarına izin vermediği için hâlâ kızgındı.

"Hava hâkimiyetini tam sağlayamadık," demişti Paul. "Hem ithal yakıta bağımlı olmamalıyız. Yakıtımızı da hava araçlarımızı da ilerisi için saklamalıyız."

Paul platformun yakınında, bir grup delikanlıyla birlikte duruyordu. Korkürelerin donuk ışığı ortama gerçekdışı bir hava veriyordu. Sanki bu sahne bir tabloydu; siyeç kokuları, fısıltılar ve ayak sesleri eklenmiş bir tabloydu.

Jessica oğlunu süzerken, onun sürprizinin, yani Gurney Halleck'in neden ortalarda olmadığını merak etti. Gurney'yi düşünmek Jessica'yı rahatsız ediyordu; rahat geçmişini, Paul'ün babasıyla yaşadığı sevgi dolu güzel günleri anımsatıyordu.

Stilgar platformun diğer ucunda, kendi küçük grubuyla birlikte beklemekteydi. Kaderine razı ama mağrur bir edayla, konuşmadan duruyordu.

Jessica, *Bu adamı kaybetmemeliyiz,* diye düşündü. *Paul'ün*

planı işe yaramalı. İşe yaramaması büyük bir trajedi olur.

Platformda yürüyerek, Stilgar'ın yanından ona hiç bakmadan geçip kalabalığın arasına indi. Paul'e doğru yürürken, kalabalıktakiler ona yol açıyor, geçtiği yerdeki insanlar susuyordu.

Jessica bu sessizliğin anlamını biliyordu... Rahibe Ana'ya huşu duyduklarından, akıllarındaki soruları soramıyorlardı.

Jessica yaklaşınca, Paul'ün yanındaki delikanlılar geri çekildi. Paul'e yeni göstermeye başladıkları bu saygı, Jessica'yı bir an rahatsız etti. "Senden düşük konumlu herkes seni kıskanır," diye bir Bene Gesserit aksiyomu vardı. Oysa Jessica bu gençlerin yüzlerinde kıskançlık görmüyordu. Paul'ün liderliğinin dinsel dayanağı, onu kıskanmalarını engelliyordu. Jessica bir başka Bene Gesserit deyişini hatırladı: "Peygamberler çoğunlukla öldürülür."

Paul ona baktı.

Jessica, "Vakit geldi," diyerek, mesaj tüpünü Paul'e uzattı.

Paul'ün arkadaşlarından biri, en cesurları, Stilgar'a bakıp, "Ona meydan okuyacak mısın Muad'Dib?" diye sordu. "Bunun tam sırası. Bunu yapmazsan korkak olduğunu düşünecekler..."

Paul sert bir sesle, "Kim bana korkak diyor?" dedi. Eli bilurbıçağının sapına gitti.

Önce gruptakiler, sonra herkes sustu.

Konuşan delikanlı geri çekilerek uzaklaşırken Paul, "Yapılacak işler var," dedi. Dönüp kalabalığın arasından ite kaka geçerek platforma sıçradı ve kalabalığa döndü.

Biri, "Meydan oku!" diye haykırdı.

Bunu mırıltılar ve fısıltılar takip etti.

Paul herkesin susmasını bekledi. Ortalık giderek sessizleşti; sonunda ayak sürümeleri ve öksürüklerden başka ses duyulmaz oldu. Bu sesler de dinince, Paul başını kaldırıp salonun en uzak köşelerine kadar yayılan bir sesle, "Beklemekten bıktınız," diye bağırdı.

Karşılık verenlerin çığlıklarının dinmesini bekledi.

Gerçekten bıkmışlar, diye düşündü. Mesaj tüpünü havaya

kaldırdı. İçinde yazanları düşündü. Annesi o tüpü gösterirken, onun bir Harkonnen ulağından alındığını söylemişti.

Mesaj açıktı: Rabban'a gönderilen yardım kesilmişti! Rabban artık desteksiz kalmıştı!

Paul tekrar haykırdı: "Stilgar'a meydan okumamın, bir lider değişikliği olmasının vaktinin geldiğini düşünüyorsunuz!" Kalabalık cevap veremeden, Paul öfkeyle devam etti: "Lisanü'l-Gayb'ı o kadar aptal mı sanıyorsunuz?"

Afallayan kalabalık sustu.

Jessica, *Kendisine biçilen dinsel rolü kabul ediyor,* diye düşündü. *Bunu yapmamalı!*

Biri, "Kurallar böyle!" diye bağırdı.

Paul kalabalığın ruh halini anlamak için, soğuk bir sesle "Kurallar değişir," diye karşılık verdi.

Mağaranın bir köşesinden öfkeli bir ses yükseldi: "Neyin değişeceğine biz karar veririz!"

Kalabalığın dört bir yanından insanlar bağırarak ona katıldı.

"Nasıl isterseniz," dedi Paul.

Jessica, Paul'ün ondan öğrendiği şekilde Ses'i kullandığını fark etti.

Paul, "Evet, siz karar vereceksiniz," diye katıldı. "Ama önce beni dinleyeceksiniz."

Stilgar platforma yaklaştı; sakallı yüzü ifadesizdi. "Bu da bir kuraldır," dedi. "Divan toplantısı sırasında her Fremen konuşabilir. Paul Muad'Dib, Fremen'dir."

Paul "Kabilenin iyiliği her şeyden önce gelir, değil mi?" diye sordu.

Stilgar yine o soğuk, mağrur havayla "Evet," dedi. "Adımlarımızı yönlendiren budur."

"Pekâlâ," dedi Paul. "Öyleyse söyleyin bakalım: Kabilemizin askerlerini kim yönetiyor; tüm kabileleri ve askerlerini, sırrî yöntemiyle eğittiğimiz dövüş öğretmenleri aracılığıyla kim yönetiyor?"

Paul kalabalığa bakarak cevap bekledi. Kimse cevap vermedi.

Paul sonunda konuştu: "Bunca insanı Stilgar mı yönetiyor? Kendisi hayır diyor. Ben mi yönetiyorum? Bazen Stilgar bile sözümü dinliyor; bilgeler, bilgelerin bilgeleri de Divan'da beni dinliyor, bana hürmet ediyorlar."

Kalabalık hâlâ sessizdi.

"Peki," dedi Paul. "Annem mi yönetiyor?" Aralarındaki, resmi siyah cüppeli Jessica'yi yukarıdan gösterdi. "Stilgar ve diğer tüm komutanlar önemli kararlar verirken genellikle ona danışıyor. Bunu biliyorsunuz. Ama bir Rahibe Ana çölde dolaşabilir mi... veya Harkonnenlara karşı bir râzziyyede liderlik edebilir mi?"

Paul kalabalıktaki insanların kaşlarını çattığını, alınlarının kırıştığını gördü; ama hâlâ öfkeli mırıltılar duyuluyordu.

Jessica, *Tehlikeli bir yol izliyor,* diye düşündü, ama mesaj tüpünü ve içinde yazanları hatırladı. Birden Paul'ün ne yapmak istediğini anladı: Paul halkın kararsızlığının temeline inip, ona yol açan sebebi ortadan kaldırmak istiyordu; böylece herkes onun sözünü dinleyecekti.

"Ama kimse meydan okumadan ve dövüşmeden lider olamaz diyorsunuz, öyle mi?"

Biri "Kural böyle!" diye bağırdı.

Paul, "Amacımız ne?" diye sordu. "Rabban'ı, o Harkonnen hayvanını devirip dünyamızı sulak bir gezegen, çocuklarımızı mutluluk içinde yetiştireceğimiz bir yer haline getirmek... amacımız bu değil mi?"

Biri, "Zor işler için zor yollardan geçmek gerek," diye bağırdı.

Paul sert bir sesle, "Savaşa girmeden önce bıçağınızı kırar mısınız?" diye sordu. "Övünmeden bir gerçeği dile getireyim: Stilgar da dahil, aranızda beni teke tek dövüşte yenebilecek tek bir kişi bile yok. Bunu Stilgar da kabul ediyor. O bunu biliyor; hepiniz biliyorsunuz."

Kalabalıktan tekrar öfkeli mırıltılar yükseldi.

"Çoğunuz benimle birlikte antrenman yaptınız," dedi Paul. "Palavra atmadığımı biliyorsunuz. Bunu söylüyorum, çünkü hepimizin bildiği bir gerçek; benim de bilmemem

aptallık olurdu. Savaş eğitimime sizden çok daha genç yaşta başladım, öğretmenlerim de bildiğiniz bütün öğretmenlerden daha iyiydi. Çocuk denecek yaştayken Jamis'i nasıl yendim sanıyorsunuz?"

Jessica, *Ses'i iyi kullanıyor,* diye düşündü. *Ama bu insanlar için yeterli değil. Ses kontrolüne dayanıklılar. Paul onları mantık yoluyla da ikna etmeli.*

"Bakın ne öğrendim," dedi Paul. Mesaj tüpünün içindeki bandı çıkardı. "Bunu bir Harkonnen ulağının üstünde bulduk. Sahte olmadığı kesin. Rabban'a yazılmış. Rabban'ın yeni asker talebinin reddedildiği, baharat hasatının da kotanın çok altında olduğu, Arrakis'ten daha fazla baharat elde etmesi gerektiği söyleniyor."

Stilgar, Paul'ün yanına gitti.

Paul, "Bunun ne demek olduğunu kaçınız anlıyor?" diye sordu. "Stilgar hemen anladı."

Biri, "Yalnız kaldılar!" diye bağırdı.

Paul mesajı ve tüpü cüppesinin altına soktu. Boynundaki örgülü şiga telini çıkarıp, telden aldığı yüzüğü havaya kaldırdı.

"Bu babamın düklük mühür yüzüğü," dedi. "Askerlerimle Arrakis'in tamamına saldırıp onu geri almaya hazır olana dek takmamaya yemin etmiştim." Yüzüğü parmağına geçirip yumruğunu sıktı.

Herkes sustu.

Paul, "Burada lider kim?" diye sordu. Yumruğunu kaldırdı. "Lider benim! Arrakis'in her santimetrekaresinin hâkimi benim! Burası benim düklüğüm, İmparator kabul etse de etmese de! Burayı babama veren oydu; babamdan da bana miras kaldı!"

Paul, ayak parmaklarının uçlarında yükseldikten sonra tekrar topuklarının üstüne indi. Kalabalığı süzüp hislerini tarttı.

Başarmak üzereyim, diye düşündü.

"Hakkım olan düklüğü geri alınca, buradaki bazı insanlar Arrakis'te önemli mevkilere gelecek," dedi Paul. "Bunlardan

biri de Stilgar. Ona rüşvet vermek istediğimden değil! Minettarlığımdan da değil, ona canını borçlu olan buradaki pek çok kişiden biri olmama karşın. Hayır! O akıllı ve güçlü biri olduğu için. Askerlerini yalnızca kurallarla değil, zekâsıyla da yönettiği için. Beni aptal mı sanıyorsunuz? Sizi eğlendirmek için sağ kolumu kesip önünüze atar mıyım?"

Paul kalabalığa dik dik baktı. "Aranızda Arrakis'in meşru hâkimi olduğuma karşı çıkan var mı? Bunu kanıtlamak için ergdeki her Fremen kabile liderini öldürmem mi gerekiyor?"

Paul'ün yanındaki Stilgar kımıldanıp soran gözlerle baktı.

Paul, "Gücümüzü en çok toplamamız gereken şu zamanda, tam tersini mi yapayım?" diye sordu. "Lideriniz benim ve size diyorum ki, en iyi adamlarımızı öldürmekten vazgeçmenin vakti geldi; onları değil, asıl düşmanlarımızı... Harkonnenları öldürelim!"

Stilgar billurbıçağını kınından çıkarıp havaya kaldırdı. "Yaşasın Dük Paul Muad'Dib!" diye haykırdı.

Kalabalık hep bir ağızdan gürlemeye başladı: "Yaşa şüheda! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Yaşa şüheda!"

Jessica içinden tercüme etti: "Yaşasın Muad'Dib'in savaşçıları!" Stilgar ve Paul ile birlikte yaptıkları plan başarıya ulaşmıştı.

Gürültü giderek dinip tekrar sessizlik çöktüğünde Paul, Stilgar'a dönüp, "Diz çök Stilgar," dedi.

Stilgar platformda dizlerinin üstüne çöktü.

"Billurbıçağını ver," dedi Paul.

Stilgar itaat etti.

Jessica, *Planımızda bu yoktu,* diye düşündü.

"Söylediklerimi tekrarla Stilgar," dedi Paul. Eskiden babasından duyduğu, hizmete alma sözlerini tekrarlamaya başladı: "Ben, Stilgar, bu bıçağı Dük'ümün elinden alıyorum."

"Ben, Stilgar, bu bıçağı Dük'ümün elinden alıyorum," diyen Stilgar süt beyazı bıçağı Paul'den aldı.

"Bu bıçağı Dük'ümün emrettiği yere saplayacağım," dedi Paul.

Stilgar bunu da ağır ağır tekrarladı.

Bu törenin kaynağını hatırlayan Jessica ağlamaklı oldu. *Bunun sebebini biliyorum,* diye düşündü. *Etkilenmemeliyim.*

"Bu bıçağı yaşadığım sürece Dük'üm adına, Dük'ümün düşmanlarını öldürmekte kullanacağım," dedi Paul.

Stilgar tekrarladı.

Paul, "Bıçağı öp," diye emretti.

Stilgar itaat etti. Sonra Fremenlerde âdet olduğu üzere, Paul'ün bıçak kullanan elini öptü. Paul başıyla onaylayınca da bıçağı kınına sokup ayağa kalktı.

Şaşkın kalabalık fısıldaşmaya başladı; Jessica söylenenleri duyabiliyordu: "Kehanet... bir Bene Gesserit yolu gösterecek, bir Rahibe Ana yolu görecek." Daha uzaklardan bir başka ses geldi: "Bize yolu oğlu aracılığıyla gösteriyor!"

"Yanlış anlaşılmasın. Bu kabilenin lideri Stilgar'dır," dedi Paul. "O benim sesimle emir verir. Onun emirleri, benim emirlerimdir."

Jessica, *Zekice,* diye düşündü. *Kabile lideri otoritesini yitirmemeli.*

Paul sesini alçaltarak, "Stilgar, bu gece kumdayürüyenler ve silagolar gönderilsin; Divan Toplantısı yapılmasını istiyorum," dedi. "Onları gönderdikten sonra Chatt, Korba, Otheym ve seçtiğin iki subayı alıp evime gel. Savaş planları yapacağız. Divan Liderleri buraya geldiğinde, onlara gösterecek bir zaferimiz olmalı."

Paul annesine başını sallayarak kendisiyle gelmesini işaret ettikten sonra platformdan inip kalabalığın içinden geçerek orta geçide doğru ilerledi; bu geçitte kendisi için hazırlanmış bir ev vardı. Kalabalığın içinden geçerken insanlar ona dokunmak için ellerini uzatıyorlardı. Ona sesleniyorlardı.

"Bıçağım Stilgar'ın emrindedir Paul Muad'Dib! Haydi savaşalım Paul Muad'Dib! Gezegenimizi Harkonnenların kanıyla sulayalım!"

Jessica bu insanların dövüşmeye ne kadar arzulu olduğunu hissediyordu. Bundan daha hazır olamazlardı. *Onları doruk noktasına ulaştırdık,* diye düşündü.

Eve girdiklerinde Paul annesine oturmasını işaret edip "Burada bekle," dedi. Kapı perdelerinin arasından geçerek yan geçide girdi.

Paul gidince odaya sessizlik çöktü; siyeçte hava dolaşımını sağlayan rüzgâr pompalarının sesi bile duyulmuyordu.

Jessica, *Gurney Halleck'i getirmeye gitti,* diye düşündü. Bu düşüncenin içinde karmaşık hisler uyandırmasına şaşırdı. Gurney ile müziği ona Arrakis'e gelmeden önceki, Caladan'daki hayatlarına dair öyle çok güzel şeyi anımsatıyordu ki. Şimdi sanki Caladan'daki Jessica başka biriymiş gibi geliyordu. Aradan geçen yaklaşık üç sene içinde başka birine dönüşmüştü. Gurney ile tekrar karşılaşması, kendisindeki değişimleri görmek zorunda kalması demekti.

Paul'e Jamis'ten kalan, üstünde çizgiler olan, gümüş-jasmium alaşımı kahve fincanı sağındaki bir sehpanın üstünde duruyordu. Jessica fincana bakarken, o metale kim bilir kaç elin dokunduğunu düşündü. Daha bu ay Chani, Paul'e o fincanla kahve getirmişti.

Jessica, *Paul'ün sevgilisi olan o çöl kadını, Dük'üne kahve servisi yapmaktan başka ne işe yarar ki?* diye kendine sordu. *Ne soylu ne nüfuzlu. Paul'ün tek şansı güçlü bir Büyük Hanedan'la, hatta mümkünse İmparatorluk ailesiyle ittifak kurmak. Evlenebileceği bir sürü prenses var; üstelik hepsi de Bene Gesserit eğitimi almış kızlar.*

Arrakis'teki çetin yaşam koşullarından kurtulduğunu, bir soylunun annesi olarak güce ve güvenliğe kavuştuğunu hayal etti. Mağara odasının kaya duvarlarını örten kalın perdelere bakarken, buraya nasıl geldiğini düşündü; bir sürü solucanın üstünde, yakında çıkılacak sefer için gerekli olan levazım malzemelerinin arasında, tahtırevanla seyahat etmek zorunda kalmıştı.

Chani yaşadığı sürece Paul asıl vazifesinin farkına varamayacak, diye düşündü. *Chani ona bir oğul verdi; bu kadarı yeterli.*

Birden torununu görmek istedi... o çocuk dedesine, Leto'ya öyle benziyordu ki. Jessica avuçlarını yanaklarına da-

yadı ve hisleri yatıştırıp zihni açan solunum ayinine başladı, sonra da vücudunu zihninin taleplerine hazırlamak için belden yukarısını öne eğerek egzersiz yapmaya girişti.

Paul karargâh olarak bu Kuşlar Mağarası'nı seçmekle iyi yapmıştı. Burası ideal bir yerdi. Kuzeydeki Rüzgâr Geçidi de sarp tepelerle korunan bir çanağa açılıyordu ve bu çanakta çok önemli bir köy vardı. Zanaatkâr ve mühendislerle dolu bu köy, Harkonnenların savunma sektörünün tamamına hizmet veren bakım-onarım merkeziydi.

Kapıdaki perdelerin ardında biri öksürdü. Jessica doğruldu ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Girin," dedi.

Perdeler birden açıldı ve içeri Gurney Halleck daldı. Jessica, Gurney Halleck'in tuhaf bir şekilde sırıttığını görecek vakti ancak buldu... sonra Gurney arkasına geçip, kalın kolunu onun boğazına doladı ve onu ayağa kaldırdı.

Jessica, "Gurney, salak herif, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sırtında bir bıçağın ucunu hissetti. Bıçağın sivri ucunun yaslandığı yerden vücuduna ürperti yayıldı. Gurney'nin onu öldürmek istediğini anladı. *Ama neden?* Aklına bir sebep gelmiyordu; Gurney ihanet edecek adam değildi. Ama niyeti apaçıktı. Jessica'nın zihni hızla çalışmaya başladı. Gurney kolay alt edilecek biri değildi. Ses'e, her türlü savaş taktiğine, ölüm ve şiddet numarasına hazırlıklı bir katildi. Jessica ona küçük numaralar öğretip tavsiyeler vererek, eğitimine bizzat katkıda bulunmuştu.

Gurney, "Kurtulduğunu sanmıştın, değil mi cadı?" diye hırladı.

Jessica'nın Gurney'nin ne demek istediğini düşünmesine veya yanıt vermeye çalışmasına fırsat kalmadan perdeler açıldı ve içeri Paul girdi.

"Anne, işte..." Birden sustu.

"Olduğunuz yerde kalın Lordum," dedi Gurney.

"Ne..." Paul başını iki yana salladı.

Konuşmaya kalkan Jessica boğazının iyice sıkıldığını hissetti.

"Ancak sana izin verdiğimde konuşabilirsin cadı," dedi

Gurney. "Oğluna tek bir şey söylemeni istiyorum; numara yapmaya kalkarsan bıçağı kalbine yersin. Sesin monoton olmalı. Kaslarını germe, kımıldatma. Birkaç saniye daha yaşamak istiyorsan çok dikkatli ol. İnan bana, ömrün o kadar."

Paul bir adım ilerledi. "Gurney, dostum, ne ya..."

Gurney, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı. "Bir adım daha atarsan onu öldürürüm."

Paul'ün eli usulca bıçağının sapına gitti. Buz gibi bir sesle "Ne yapmaya çalıştığını açıklasan iyi olur Gurney," dedi.

"Babanıza ihanet eden kişiyi öldüreceğime yemin etmiştim," dedi Gurney. "Babanız beni bir Harkonnen köle çukurundan kurtarmıştı... bana özgürlüğümü, hayatımı, onurumu geri vermişti... en önemlisi de, o benim dostumdu; onu unutur muyum sandınız? İşte, ona ihanet eden kişi şimdi burada, bıçağımın ucunda. Artık intikamımı almama kimse engel..."

"Gurney, çok yanılıyorsun," dedi Paul.

Jessica, *Şimdi anlaşıldı,* diye düşündü. *Ne ironik bir durum!*

"Öyle mi dersiniz?" dedi Gurney. "Bir de şu kadına soralım... bakalım ne diyecek. Ama bu bilgiyi almak için ne rüşvetler verip ne zahmetlere girdiğimi aklında tutsun. Hatta bir Harkonnen muhafız subayını bile semutayla uyuşturdum."

Jessica boğazındaki kolun biraz gevşediğini hissetti, ama konuşmasına fırsat kalmadan Paul "Hain Yueh'ydi," dedi. "Sana bunu tek bir kez söylüyorum Gurney. Kanıtlar kesin, çürütülmeleri imkânsız. Hain Yueh'ydi. Annemden neden şüphelendin bilmiyorum, ama yanılıyorsun. Eğer onu incitirsen..." Paul billurbıçağını kınından çıkarıp öne uzattı. "... seni öldürürüm."

Gurney öfkeyle, "Yueh soylulara hizmet için koşullandırılmış bir doktordu," dedi. "Hain o olamaz!"

"O koşullandırmayı kırmanın bir yolunu biliyorum," dedi Paul.

"Kanıt istiyorum" dedi Gurney.

"Kanıt burada değil," dedi Paul. "Güneyde, çok uzaktaki Tabr siyeçinde; ama eğer..."

Gurney, "Numara yapıyorsun," diye hırladı. Jessica'nın boğazını tekrar sıktı.

"Numara değil Gurney," dedi Paul; sesi öyle hüzünlüydü ki, Jessica'nın içi parçalandı.

"Yakalanan Harkonnen ajanının üstünde bulunan mesajı gördüm," dedi Gurney. "Mesajda suçlunun..."

"Onu ben de gördüm," dedi Paul. "Babam bir gece bana o mesajı gösterdi; bunun mutlaka Harkonnenların bir oyunu olduğunu, amaçlarının onun sevdiği kadından şüphelenmesini sağlamak olduğunu söyledi."

"Eminim öyleydi!" dedi Gurney. "Sen de bunu..."

"Sus," dedi Paul; sesinin tonlamasız olmasına karşın, Jessica hayatında bu kadar etkileyici bir ses duymamıştı.

Onda Büyük Kontrol yeteneği var, diye düşündü.

Gurney'nin kolu titremeye başlamıştı. Jessica'nın sırtındaki bıçak kararsızca kımıldanıyordu.

"Annemin Dük'ünü kaybettiği gece nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığını duymadın," dedi Paul. "Harkonnenları öldürmekten bahsederken gözlerinin nasıl ateş saçtığını görmedin."

Jessica, *Demek beni duymuş,* diye düşündü. Gözleri yaşlarla doldu.

Paul, "O Harkonnen köle çukurunda öğrendiğin dersleri unutmuşsun," diye devam etti. "Babamın dostu olmaktan gurur duyduğunu söylüyorsun! Harkonnenlar ile Atreidesler arasındaki farkı hâlâ öğrenemedin mi... Harkonnenların iğrenç kumpasçılar olduğunu bilmiyor musun? Atreideslerin sadakatinin ancak sevgiyle elde edilebileceğini, Harkonnenlarınsa bildiği tek şeyin nefret olduğunu hâlâ öğrenemedin mi? Hainin kim olduğunu anlayamıyor musun?"

Gurney, "Ama hain... nasıl Yueh olabilir?" diye mırıldandı.

"Yueh bize ihanetini itiraf eden bir not bıraktı," dedi Paul. "Sana olan sevgim adına yemin ederim ki bu doğru ve seni buracıkta öldürsem bile sevgim devam edecek."

Jessica oğlunu dinlerken, keskin zekâsı karşısında hayrete kapıldı.

"Babam dostlarını iyi seçerdi," dedi Paul. "Sevgisini pek az

kişiye verir, ama seçiminde asla yanılmazdı. Zayıf noktası ise nefretin ne olduğunu iyi anlayamamasıydı. Harkonnenlardan nefret eden hiç kimsenin kendisine ihanet edemeyeceğini sanıyordu." Annesine baktı. "Annem bunu biliyor. Ona babamın bir mesajını iletmiştim; babam mesajda ondan asla şüphelenmediğini söylüyordu."

Jessica kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedince alt dudağını ısırdı. Paul'ün kaskatı ve soğuk bir edayla durması, bu sözleri söylemenin onun için ne kadar güç olduğunu gösteriyordu. Jessica koşup onu daha önce hiç yapmadığı şekilde bağrına basmak istiyordu. Ama boğazındaki kol titremeyi kesmişti; sırtındaki bıçağın sipsivri ucu hâlâ batıyordu.

"Bir çocuğun hayatındaki en korkunç anlardan biri, babasıyla annesinin birbirlerine karşı, kendisinin asla paylaşamayacağı bir sevgi beslediklerini anlamasıdır," dedi Paul. "Bu bir kayıptır; dünyanın içimizde ve dışımızda var olduğunu, dünyada tek başımıza olduğumuzu anladığımız andır. Bu andan kaçış yoktur. Babamın annemden bahsederkenki ses tonunu duydum. Hain annem değil Gurney."

Jessica sonunda konuşabildi: "Gurney, bırak beni," dedi. Sesinde buyurganlık yoktu. Gurney'nin zayıflıklarına odaklanarak numara yapmaya kalkmış değildi; ama Gurney yine de onu bıraktı. Jessica, Paul'e gidip karşısında durdu; ama ona dokunmadı.

"Paul, insanın bu evrende kavradığı başka şeyler de vardır," dedi. "Şimdi anlıyorum ki, seni kendi istediğim yola yönlendirmeye çalışmışım... ben aldığım eğitim yüzünden o yoldan gitmek zorundaydım... bu mazeret olabilir mi bilmem." Yutkundu ve gözlerini kaldırıp oğlunun gözlerine baktı. "Paul, benim için bir şey yapmanı istiyorum: Mutluluğa giden yolu kendin seç. Şu çöl kadının... istersen onunla evlen. Bunu yapmak istiyorsan, kimseye ve hiçbir şeye aldırma. Ne olursa olsun, kendi yolunu seç. Ben–"

Arkasından hafif bir mırıltı gelince sustu.

Gurney!

Paul'ün gözleri Jessica'nın arkasına bakıyordu; Jessica hızla döndü.

Gurney olduğu yerde duruyordu; ama bıçağını kınına sokmuş, bağrını açmıştı; göğsünde kaçakçıların siyeçlerde sattığı türden bir damıtıcı-giysinin bıraktığı izler vardı.

"Bıçağınızı göğsüme saplayın," diye mırıldandı. "Öldürün beni. İşimi bitirin. Onursuz davrandım. Dük'üme ihanet ettim! Gelmiş geçmiş en–"

"Yeter!" dedi Paul.

Gurney ona bakakaldı.

"Önünü kapa ve salakça davranmayı kes," dedi Paul. "Bugün yeterince saçmalığa katlandım zaten."

Gurney öfkeyle, "Öldürün beni dedim!" diye bağırdı.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi Paul. "Beni aptal mı sanıyorsun? İhtiyaç duyduğum herkesle bu tartışmayı yapmak zorunda mıyım?"

Gurney, Jessica'ya bakarak, kendisine hiç uymayan bir şekilde kederle, yalvarırcasına konuştu: "Öyleyse siz yapın Leydim, lütfen... siz öldürün beni."

Jessica, Gurney'nin karşısına geçip ellerini adamın omuzlarına koydu. "Gurney, niye Atreideslerin sevdikleri insanları öldürmelerinde ısrar ediyorsun?" Gurney'nin cüppesinin kenarlarını ellerinden yavaşça alıp, önünü kapadı.

Gurney kesik kesik konuştu: "Ama... ben..."

"Leto adına iyi bir şey yaptığını düşünüyordun; bunun için seninle gurur duyuyorum," dedi Jessica.

"Leydim," dedi Gurney. Çenesi göğsüne düştü. Kapanan gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bunu eski dostlar arasındaki bir yanlış anlama olarak kabul edelim," dedi Jessica; Paul annesinin sesindeki yatıştırıcı tonu fark etti. "Artık bitti ve neyse ki bir daha asla birbirimizi o kadar yanlış anlamayacağız."

Gurney yaşlı gözlerini açıp indirerek Jessica'ya baktı; gözleri yaştan parlıyordu.

"Tanıdığım Gurney Halleck hem bıçak hem de baliset ustasıydı," dedi Jessica. "Baliset çalışına hayrandım. O Gurney

Halleck, benim için saatlerce baliset çaldığını, onu zevkle dinlediğimi unuttu mu yoksa? Hâlâ balisetin var mı Gurney?"

"Yeni bir tane var," dedi Gurney. "Chusuk'tan getirttim; güzel alet. Üstünde işaret yok, ama tınısı Varota balisetini andırıyor. Sanırım Varota'nın öğrencilerden biri tarafından yapılmış..." Sözünü yarıda kesti. "Ne diyebilirim ki Leydim? Burada durmuş önemsiz meselelerle vakit öldürü–"

"Vakit öldürmüyoruz Gurney," dedi Paul. Annesinin yanına gidip Gurney'nin gözlerinin içine baktı. "Vakit öldürmüyoruz; dostların yaptığı bir şeyi yapıyoruz. Şimdi anneme bir şeyler çalmanı çok isterim. Savaş planları biraz bekleyebilir. Zaten yarına dek savaşmayacağız."

"Ben... balisetimi getireyim," dedi Gurney. "Koridorda." Yanlarından geçerek, kapı perdelerinin arasından çıkıp gitti.

Paul elini annesinin koluna koyunca, titrediğini fark etti.

"Geçti anne," dedi.

Jessica başını çevirmeden, göz ucuyla Paul'e baktı. "Sahi mi?"

"Elbette. Gurney..."

"Gurney mi? Ha, evet." Jessica gözlerini indirdi.

Kapı perdeleri hışırdadı; Gurney balisetiyle geri dönmüştü. Onlarla göz göze gelmekten kaçınarak, baliseti akort etmeye başladı. Duvarlardaki perdeler balisetin yankılarını boğuklaştırıyor, sesine yumuşak ve sıcak bir tını katıyordu.

Paul annesini bir mindere oturttu; Jessica sırtını kalın duvar perdesine yasladı. Paul birden annesinin ne kadar yaşlı göründüğünü fark etti; annesinin yüzünde, mavi gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı... cildi çölde kurumuştu.

Paul, *Yorulmuş,* diye düşündü. *Yükünü bir şekilde hafifletmeliyiz.*

Gurney bir akor bastı.

Paul, Gurney'ye baktı; "Halletmem gereken... bir şey var. Beni burada bekle," dedi.

Gurney başıyla onayladı. Dalgın görünüyordu; Caladan'da, bulutsuz göğün altında oturduğunu, ufukta yağmur bulutları gördüğünü hayal eder gibiydi.

Paul ona gönülsüzce sırtını dönüp, kalın perdelerin arasından geçerek yan geçide çıktı. Gurney'nin şarkı söylemeye başladığını duyunca kapının önünde durup kulak kabarttı; müziğin sesi boğuk geliyordu.

"Meyve bahçeleri, üzüm bağları,
Dolgun memeli huriler
Ve önümde dolu bir kadeh.
Niye saçmalıyorum, niye bahsediyorum savaşlardan,
Niye bahsediyorum un ufak olmuş dağlardan?
Niye ağlamak istiyorum?
Gökyüzü açık duruyor,
Servetini saçıyor;
Ellerimi uzatsam toplayacağım.
Niye pusuları düşünüyorum
Ve kızıl kadehteki zehri?
Niye yaşlandığımı hissediyorum?
Sevgilimin kolları çağırıyor beni
Çıplaklığın hazlarına
Cennet vaatleriyle.
Niye yaraları anımsıyorum
Ve yapılmış saldırıları...
Niye uyumaya korkuyorum?"

Koridorun köşesinde cüppeli bir Fedaykin ulağı belirdi. Kukuletası inikti, damıtıcı-giysisinin boyun kayışları da açıktı; bunlar çölden yeni geldiğini gösteriyordu.

Paul ona durmasını işaret etti; kapı perdelerinin önünden ayrılıp ulağa doğru yürüdü.

Adam ellerini önünde kavuşturarak eğilip, bir Rahibe Ana'yı veya Seyyidina'yı selamlar gibi selam verdi. "Muad'Dib, liderler Divan için gelmeye başladılar," dedi.

"Şimdiden mi?"

"Bunlar Stilgar'ın daha önceden haber gönderdikleri; ona meydan okuyacağınızı sandığından..." Omuz silkti.

"Anlıyorum." Paul hafif baliset sesinin geldiği tarafa döndü; annesinin çok sevdiği o eski şarkıyı... müziği neşeli, sözleri kederli olan o tuhaf şarkıyı düşündü. "Stilgar birazdan diğerleriyle birlikte gelir. Onlara annemin nerede beklediğini göster."

"Burada bekleyeceğim Muad'Dib," dedi ulak.

"Evet... evet, burada bekle."

Paul adamın yanından geçip mağaranın içlerine yürüdü; böyle her mağarada, sarnıcın yanında bulunan bir yere gidiyordu. Orada küçük bir Şeyh Hulud vardı mutlaka; gelişimi engellendiğinden, en fazla dokuz metre boyunda olsa gerekti... etrafı su kanallarıyla çevrili olduğundan oradan ayrılamazdı. Su onun için zehir demekti. Fremenlerin bildiği en büyük sır, boğulan solucanların Yaşam Suyu üretmeleriydi; Fremenleri birleştiren bu zehirli suyuysa ancak bir Rahibe Ana dönüştürebilirdi.

Paul o yere gitmeye, annesine yönelik tehditle uğraşırken karar vermişti. Gurney Halleck'ten gelen o tehdidi, geleceğe ait hiçbir hatta görmemişti. Gelecek... gri bulutlarla kaplı gelecek... çevresinde hayalet bir dünya gibi duruyordu; sanki tüm evren karmaşa içindeki bir merkeze doğru gidiyordu.

Geleceği görmeliyim, diye düşündü.

Vücudu baharata karşı giderek bağışıklık kazandığı için, geleceği görme yetisi zayıflamıştı. Bunun çözümü ortadaydı.

Yaradanı boğacağım. Gerçekten Kuisatz Haderah mıyım, Rahibe Anaların geçtiği sınavdan geçebilecek miyim... o zaman göreceğiz.

Çöl Savaşı'nın üçüncü senesinde Paul Muad'Dib, Kuşlar Mağarası'nda, duvarları kisveli perdelerle örtülü bir odada tek başına yatıyordu. Orada ölü gibi yatarken, Yaşam Suyu'nun kendisine ifşa ettiklerini görüyordu; hayat veren zehir sayesinde, varlığı zamanın sınırlarının ötesine geçiyordu. Böylece Lisanü'l-Gayb'ın aynı anda hem sağ hem ölü olabileceği kehaneti gerçekleşmişti.

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis'in Toplu Efsaneleri"

Seher karanlığında Habbanya Havzası'ndan çıkan Chani, kendisini güneyden buraya getiren topterin çöldeki gizli bir merkeze doğru uzaklaştığını işitti. Kendisine eşlik eden muhafızlar kayalıkları inceliyor, etrafta tehlike olup olmadığına bakıyordu; böylece Muad'Dib'in ilk çocuğunun annesinin talebini de yerine getirerek, onu biraz yalnız bırakmış oluyorlardı.

Chani, *Beni niye çağırdı acaba?* diye kendine sordu. *Oysa daha önce güneyde, küçük Leto ve Alia'yla birlikte kalmamı istemişti.*

Cüppesinin eteklerini toplayıp bir kayanın üstünden sıçrayarak, yalnızca çöl eğitimi almış kişilerin karanlıkta seçebileceği bir patikaya inip yukarı doğru yürümeye başladı. Çakıllarla kaplı yolda dans eder gibi yürürken, kendi çevikliği dikkatini çekmiyordu.

Bu yoldan yukarı çıkmak harikaydı; kendisini almak için değerli bir topter gönderilmiş olmasının ve muhafızlarının tuhaf suskunluğunun yol açtığı korkuyu hafifletiyordu. Paul Muad'Dib'e, Usûl'üne tekrar kavuşacağı için sevinçliydi.

Bu diyardaki herkes savaşa atılırken onun adını haykırıyor, "Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib!" diye savaş çığlığı atıyor olabilirdi; ama Chani'nin tanıdığı adam farklıydı, ismi de farklıydı... o adam şefkatli sevgilisi, oğlunun babasıydı.

Tepesindeki kayalarda beliren iri yarı bir adam çabuk olmasını işaret edince adımlarını hızlandırdı. Şafak kuşları ötmeye, uçuşmaya başlamıştı bile. Doğu göğüne hafif bir aydınlık yayılıyordu.

Tepesindeki adam kendi muhafızlarından biri değildi. *Otheym mi?* diye merak etti; adamın hareketleri ve tavrı tanıdıktı. Chani yaklaşınca, o Fedaykin subayının geniş ve basık yüzünü tanıdı. Otheym'in başı açık, ağız filtresi gevşekti; çöle çok kısa süreliğine çıktığı belliydi.

Otheym, "Çabuk," diye fısıldadı; Chani'yi gizli yarıktan geçirip gizli mağaraya soktu. Kapı mührünü onun için açık tutarken, "Güneşin doğmasına az kaldı," dedi. "Ortalık Harkonnen devriyeleri kaynıyor. Bizi şimdi bulmaları riskine giremeyiz."

Dar yan geçitten geçerek Kuşlar Mağarası'na girdiler. Korküreler yandı. "Peşimden gel. Çabuk," dedi Otheym.

Koridoru hızla kat ettiler. Bir başka yuvarlak kapıdan, bir başka koridordan ve kapı perdelerinin arasından geçerek eskiden, buranın yalnızca gündüz vakti dinlenilen bir mağara olduğu zamanlarda Seyyidina'ya ait olan odaya girdiler. Şimdi odanın zemini halılar ve minderlerle kaplıydı. Kaya duvarlara kırmızı şahin desenli örtüler asılmıştı. Odanın bir yanındaki alçak masanın üstüne, hammaddeleri olan baharatın kokusunu yayan kâğıtlar saçılmıştı.

Girişin tam karşısında Rahibe Ana tek başına oturuyordu. Başını kaldırıp baktı; gözlerindeki içe dönük bakış, inisiye olmamışları ürpertecek türdendi.

Otheym avuçlarını birleştirip konuştu: "Chani'yi getirdim." Eğilip geri çekilerek odadan çıktı.

Jessica, *Chani'ye nasıl söylesem?* diye düşündü.

"Torunum nasıl?" diye sordu.

Chani, *Resmi karşılama ha?* diye düşündü; korkuları geri

geldi. *Muad'Dib nerede? Niye beni karşılamaya gelmedi?*

"Sağlıklı ve mutlu, anne," dedi Chani. "Onu Alia'yla birlikte Harah'ya emanet ettim."

Jessica, *Anne ha?* diye düşündü. *Doğru, resmi bir selamlaşmada bana anne demeye hakkı var. Bana bir torun verdi.*

"Coanua Siyeçi'nden hediye olarak kumaş göndermişler diye duydum," dedi.

"Çok güzel bir kumaş," dedi Chani.

"Alia'nın bir mesajı var mı?"

"Hayır. Yalnız şunu söyleyeyim: Halk onun durumundaki mucizeyi kabullenmeye başladıkça, siyeçte işler düzeliyor."

Chani *Lafı niye uzatıyor ki?* diye merak etti. *Beni almaya topter gönderdiklerine göre, demek ki acil bir durum var. Resmiyetin sırası mı şimdi!*

"Yeni kumaşların bir kısmıyla küçük Leto'ya giysi diktirmeliyiz," dedi Jessica.

"Nasıl isterseniz anne," dedi Chani. Gözlerini indirdi. "Savaştan haber var mı?" Bunu sormaktaki amacını Jessica'ya belli etmemek için yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etti... aslında Paul Muad'Dib ile ilgili bir soruydu bu.

"Yeni zaferler kazandık," dedi Jessica. "Rabban ateşkes için elçiler gönderdi. Elçileri sularını alıp geri gönderdik. Rabban bazı çanak köylerinin üstündeki baskısını bile azalttı. Ama artık çok geç. Bizden korktuğu için öyle yaptığını halk biliyor."

"Muad'Dib'in dedikleri bir bir çıkıyor," dedi Chani. Korktuğunu belli etmemeye çalışarak Jessica'ya baktı. *Onun ismini söyledim, ama bir şey demedi. Şu surata bak... duvar gibi; hislerini genellikle belli etmez zaten... ama bu kez fazla soğuk. Neden öyle hiç kımıldamadan duruyor? Usûl'üme ne oldu?*

"Keşke güneyde olsaydık," dedi Jessica. "Vahalar ne güzeldi. Her taraf öyle olsa ne güzel olurdu, değil mi?"

"Haklısınız, orası çok güzel," dedi Chani. "Ama acılarla dolu."

"Acı, zaferin bedelidir," dedi Jessica.

Chani, *Beni kötü bir habere mi hazırlıyor?* diye kendine sor-

du. "Orada erkeksiz bir sürü kadın var," dedi. "Kuzeye çağrıldığımı duyunca beni kıskandılar."

"Seni ben çağırdım," dedi Jessica.

Chani'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Kötü bir haber duymaktan korkuyor, kulaklarını elleriyle kapamak istiyordu. Sesini titretmeden konuşmayı başardı: "Mesajda Muad'Dib'in imzası vardı."

"O imzayı ben, subaylarının yanında attım," dedi Jessica. "Zorunlu bir tedbirdi." *Paul'ümün kadını çok cesur,* diye düşündü. *Korkudan neredeyse delirmek üzere, ama yine de resmiyete bağlı kalabiliyor. Evet. Şu an ihtiyaç duyduğumuz kişi o olabilir.*

"Söylemeniz gereken şeyi artık söyleyebilirsiniz," dedi Chani; sesinde çok hafif bir bezginlik vardı.

"Paul'ü kurtarmak için yardımına ihtiyacım var," dedi Jessica. *İşte!* diye düşündü. *En uygun kelimeyi kullandım. Kurtarmak. Böylece Paul'ün sağ ama tehlikede olduğunu tek kelimeyle anlatmış oldum.*

Chani sadece bir an durup kendini sakinleştirdikten sonra, "Ne yapabilirim?" diye sordu. Jessica'nın üstüne atılıp onu sarsarak "Çabuk beni ona götür!" diye haykırmak istiyordu. Ama yanıtı sessizce bekledi.

"Harkonnenların aramıza casus gönderip Paul'ü zehirlediğinden şüpheleniyorum," dedi Jessica. "En mantıklı açıklama bu gibi görünüyor. Son derece sıradışı bir zehir olmalı. Paul'ün kanını her şekilde incelediğim halde, zehrin izine rastlayamadım."

Chani, Jessica'nın dizlerine kapandı. "Zehir mi? Acı çekiyor mu? Onu..."

"Bilinci yerinde değil," dedi Jessica. "Hayat fonksiyonları öyle zayıf ki, ancak en gelişmiş cihazlarla saptanabiliyor. Onu o halde ben değil de başkası bulmuş olsa olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Bu işlerden anlamayan biri bulsa, onu ölü sanırdı."

"Beni inceliğinizden çağırmadınız," dedi Chani. "Sizi tanırım Rahibe Ana. Söyleyin, sizin yapamadığınız neyi yapabileceğimi düşünüyorsunuz?"

Jessica, *Öyle cesur, tatlı ve... ahhh, zeki ki,* diye düşündü. *İyi bir Bene Gesserit olurdu.*

"Chani, buna inanmakta zorlanabilirsin, ama seni niye çağırdığımı ben de tam olarak bilmiyorum," dedi. "Seni... çağırmam gerektiğini hissettim. Birden aklımdan 'Chani'yi çağır,' diye bir düşünce geçti."

Chani ilk kez Jessica'nın yüzünde, içe dönük gözlerinde keder gördü.

"Elimden gelen her şeyi yaptım," dedi Jessica. "Hayal bile edemeyeceğin şeyler yaptım. Ama... işe yaramadı."

Chani, "Eski dostu, Halleck; hain o olabilir mi?" diye sordu.

"Gurney değil," dedi Jessica.

Bu iki sözcük, upuzun bir konuşmaya bedeldi; bu kesin kanaate kim bilir ne sınamalardan, ne sınavlardan, ne başarısızlıklardan sonra varılmıştı.

Chani ayağa kalkıp çölde kirlenmiş cüppesini düzeltti. "Beni ona götürün," dedi.

Jessica ayağa kalktı ve dönüp sol duvardaki kapı perdelerinin arasından geçti.

Onun peşinden giden Chani kendini eskiden depo olan, şimdiyse kaya duvarları kalın örtülerle kaplı bir odada buldu. Paul karşı duvara dayalı bir manyetik alanlı yatakta yatıyordu. Tepesindeki korküre yüzünü aydınlatıyordu. Üstü kara bir cüppeyle, göğsüne dek örtülüydü; iki yanında uzanan kolları açıktaydı. Cüppenin altında çıplak gibiydi. Görünen teni soluk ve gergindi. Kımıldamıyordu.

Chani ona koşup üstüne kapanmak istedi, ama kendine hâkim oldu. Aklı oğluna, Leto'ya gitti. Birden Jessica'nın böyle bir anı daha önce de yaşamış olduğunu fark etti... Jessica, erkeği ölüm tehdidi altındayken, genç oğlunu kurtarmak için ne yapması gerektiğini düşünmek zorunda kalmıştı.

Chani bunu anlayınca, o yaşlı kadına derin bir yakınlık duydu; Jessica'nın elini tuttu. Jessica'nın verdiği karşılık, Chani'nin elini acıtacak kadar güçlüydü.

"Yaşıyor," dedi Jessica. "Emin ol ki yaşıyor. Ama hayat belirtileri öyle hafif ki, fark etmek çok güç. Liderlerden bazıları oğlumun öldüğünü söylemeye başladı bile; Rahibe Ana değil anne olarak konuştuğumu, oğlumun suyunu kabileye vermek istemediğimi düşünüyorlar."

Chani, "Ne zamandır bu halde?" diye sordu. Jessica'nın elini bırakıp Paul'e doğru yürüdü.

"Üç haftadır," dedi Jessica. "Neredeyse bir hafta onu canlandırmaya uğraştım. Görüşmeler, toplantılar, soruşturmalar yapıldı. Sonunda seni çağırmaya karar verdim. İyi ki Fedaykinler sözümü dinliyor, yoksa Paul'ün suyunun alınmasını daha fazla..." Diliyle dudaklarını ıslatıp, Chani'nin Paul'ün yanına gitmesini seyretti.

Paul'ün yanında duran Chani, onun yumuşak sakallı genç yüzüne... uzun alnına, sağlam burnuna, kapalı gözlerine baktı; Paul böyle hareketsiz yatarken öyle huzurlu görünüyordu ki.

Chani, "Nasıl besleniyor?" diye sordu.

"Vücudunun ihtiyaçları öyle az ki, henüz yiyeceğe gerek duymuyor," dedi Jessica.

"Paul'ün durumunu kaç kişi biliyor?"

"Sadece en yakın danışmanları, liderlerden birkaçı, Fedaykinler ve tabii ki zehri veren kişi (her kimse) biliyor."

"Zehri kimin verdiğine dair hiç ipucu yok mu?"

"Yok... elimizden geleni yaptık, ama hiçbir şey bulamadık," dedi Jessica.

Chani, "Fedaykinler ne diyor?" diye sordu.

"Paul'ün kutsal bir transta olduğuna, son saldırıdan önce kutsal güçlerini topladığına inanıyorlar. Böyle düşünmelerini sağladım."

Chani yatağın yanında diz çöküp Paul'ün yüzüne eğildi. Paul'ün yüzünün çevresindeki havada bir farklılık vardı... ama bu sadece baharat kokusuydu, Fremen hayatının olağan bir parçası olan baharat kokusuydu. Yine de...

"Siz baharat tüketmeye doğuştan itibaren değil sonradan başladınız," dedi Chani. "Paul'ün vücudu aşırı baharata tepki veriyor olabilir mi?"

"Alerji testleri negatif sonuç verdi," dedi Jessica.

Chani gözlerini kapadı. Bunun sebebi hem Paul'ün bu halini görmek istememesi hem de birden kendini çok bitkin hissetmesiydi. *Uyumayalı ne kadar oldu?* diye kendine sordu. *Epey oldu.*

"Yaşam Suyu'nu değiştirirken bunu içinizde, içsel farkındalığınızla yapıyorsunuz," dedi Chani. "Bu farkındalığınızı Paul'ün kanını test etmekte kullandınız mı?"

"Normal Fremen kanı," dedi Jessica. "Buradaki beslenme ve yaşam tarzına tamamen uyum sağlamış."

Chani doğrulup Paul'ün yüzünü inceledi; içindeki korkuları bastırmak için düşünmeye çabalıyordu. Bu numarayı Rahibe Anaları izleyerek öğrenmişti. Zaman akla hizmet edebilirdi. Tüm mesele tamamen odaklanabilmekti.

Chani bir süre sonra konuştu: "Burada bir yaradan var mı?"

Jessica bezgin bir sesle, "Çok var," dedi. "Bugünlerde elimizden öyle çok yaradan geçiyor ki. Her zaferin kutsanması gerekiyor. Her akından önce ayin..."

"Ama Paul Muad'Dib bu ayinlere katılmamayı seçiyor," dedi Chani.

Jessica başıyla onayladı; oğlunun baharat uyuşturucusuna ve onun uyandırdığı geleceği görme yetisine karşı beslediği karmaşık hisleri anımsamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Öyle deniyor."

Jessica acı acı, "Çok fazla şey deniyor," dedi.

"Bana yaradanın ham suyunu verin," dedi Chani.

Chani'nin sesindeki buyurganlık Jessica'yı irkiltti; ama genç kadının ne kadar kararlı olduğunu görünce, "Hemen," dedi. Bir su sorumlusu çağırmak üzere dışarı çıktı.

Chani, Paul'e bakmayı sürdürdü. *Tahmin ettiğim şeyi yap-*

mayı denediyse... ki tam ondan beklenecek bir şey, diye düşündü.

Jessica, Chani'nin yanında çömelip, sade bir kamp ibriği uzattı. İbrikten yükselen keskin zehir kokusu Chani'nin genzine doldu. Chani sıvıya parmağını batırıp, o parmağını Paul'ün burnuna uzattı.

Paul'ün burun kemiğinin iki yanındaki derisi hafifçe kımıldadı. Burun delikleri yavaşça açıldı.

Jessica inledi.

Chani ıslak parmağını Paul'ün üst dudağına dokundurdu.

Paul uzun, derin bir nefes aldı.

Jessica sert bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sessiz olun," dedi Chani. "Kutsal suyun birazını dönüştürmelisiniz. Çabuk!"

Chani'nin sesindeki özgüven Jessica'yı hemen harekete geçirdi. İbriği kaldırıp küçük bir yudum aldı.

Birden Paul gözlerini açtı. Chani'ye baktı.

"Suyu değiştirmesine gerek yok," dedi Paul. Sesi zayıftı, ama titremiyordu.

Sıvının birazını yutmuş olan Jessica, vücudunun şimdiden harekete geçip neredeyse kendiliğinden zehri dönüştürmeye başladığını fark etti. Bu ayinlerde hep olduğu gibi algıları açılmıştı; Paul'ün hayat ışığını hissedebiliyordu... algılayabiliyordu.

O an gerçeği anladı.

"Kutsal sudan içmişsin!" diye haykırdı.

"Bir damlacık," dedi Paul. "Çok azıcık... bir damla."

Jessica sert bir sesle, "Böyle aptalca bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sordu.

"O sizin oğlunuz," dedi Chani.

Jessica ona öfkeyle baktı.

Paul'ün dudaklarında sıradışı, sıcak, anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Sevgilimi dinle," dedi. "Onu dinle anne. O biliyor."

"Başkaları yapabiliyorsa, o da yapmalı," dedi Chani.

"Bir yudum alınca, o suyun tadını ve kokusunu alınca,

bende nasıl bir etki göstereceğini anladım; senin yaptığın şeyi yapabileceğimi anladım," dedi Paul. "Bene Gesserit gözetmenlerin Kuisatz Haderah'tan bahsedip duruyorlar, ama ne çok yere gittiğimi hayal bile edemezler. Birkaç dakikada..." Sustu. Sonra kaşlarını şaşkınca çatıp Chani'ye baktı. "Chani? Burada ne işin var? Sen... niye buradasın?"

Dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Chani usulca onun göğsüne bastırdı. "Lütfen Usûl'üm," dedi.

"Çok halsizim," dedi Paul. Etrafına bakındı. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Üç haftadır ölü gibi yatıyorsun," dedi Jessica.

"Ama... o sudan içeli daha birkaç saniye oldu..."

"Sana öyle gelebilir, ama ben üç haftadır korku içindeyim," dedi Jessica.

"Sadece bir yudum aldım, ama dönüştürmeyi başardım," dedi Paul. "Yaşam Suyu'nu dönüştürdüm." Elini yerdeki ibriğe uzattı; Chani ile Jessica'nın engel olmasına fırsat kalmadan, ibrikten aldığı bir avuç suyu ağzına götürüp içti.

Jessica, "Paul!" diye haykırdı.

Paul annesinin elini tutup kurukafa gibi sırıttı, ardından da farkındalığını ona gönderdi.

Aralarındaki iletişim, Jessica'nın mağarada Alia ve yaşlı Rahibe Ana'yla kurduğu iletişim kadar yakın ve sıcak değildi... ama yine de yoğundu, mutlak bir bütünleşme hissiydi. Jessica'yı sarstı, zayıflattı, Paul'den korkmasına yol açtı.

Paul yüksek sesle, "Gidemediğin bir yerden bahsetmiştin, değil mi?" dedi. "Rahibe Anaların bakamadığı bu yeri göster bana."

Jessica başını iki yana salladı; bunun düşüncesi bile dehşete kapılmasına yol açmıştı.

Paul, "Göster!" diye emretti.

"Hayır!"

Ama Jessica oğlundan kaçamıyordu. Onun müthiş gücüne karşı koyamayınca, gözlerini kapayıp kendi içine... içindeki karanlığa baktı.

Karanlıkta Paul'ün bilinci Jessica'nın etrafında dolanıyor,

içinden geçiyordu. Jessica söz konusu yeri hayal meyal görünce korkuyla geriledi. Gördüğü şey karşısında tüm benliğinin ürpermesinin sebebini bilmiyordu... orası rüzgârların estiği, ışıkların yanıp söndüğü, ışık halkalarının büyüyüp küçüldüğü bir yerdi; karanlığın ve nereden estiği belli olmayan bir rüzgârın hareket ettirdiği şişkin, beyaz şekiller halkaların altında, üstünde ve etrafında dolanıyordu.

Jessica sonunda gözlerini açınca, Paul'ün kendisine baktığını gördü. Paul hâlâ onun elini tutuyordu, ama aralarındaki korkunç içsel iletişim kesilmişti. Jessica titriyordu; kendine hâkim oldu. Paul'ün elini bıraktığını hissetti. Birden sanki koltuk değneğini yitirmiş gibi oldu. Ayağa kalktı, ama sendeleyerek geriledi; Chani hemen fırlayıp onu tutmasa yere yığılacaktı.

"Rahibe Ana!" dedi Chani. "Ne oldu?"

Jessica, "Yorgunum," diye fısıldadı. "Çok... yorgunum."

"Gelin," dedi Chani. "Oturun şöyle." Jessica'yı duvar dibindeki bir mindere götürdü.

O genç, güçlü kolların arasında olmak Jessica'ya iyi gelmişti. Chani'ye tutundu.

Chani, "Yaşam Suyu'nu gerçekten gördü mü?" diye sordu. Jessica'nın elinden kurtuldu.

Jessica "Gördü," diye fısıldadı. O temasın etkisiyle hâlâ başı dönüyordu. Sanki çalkantılı denizde aylarca kaldıktan sonra karaya ayak basmıştı. İçindeki yaşlı Rahibe Ana'nın... ve tüm diğerlerinin uyandığını hissediyordu; "O neydi? Ne oldu? Orası neresiydi?" diye soruyorlardı.

Bütün bunların merkezinde olan şeyse Jessica'nın oğlunun Kuisatz Haderah, yani aynı anda birden fazla yerde bulunabilen kişi olduğunu anlamasıydı. Paul, Bene Gesserit hayalinin gerçekleşmiş haliydi. Bunu bilmek Jessica'yı çok kaygılandırıyordu.

Chani sert bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Jessica başını iki yana salladı.

Paul konuştu: "Hepimizin içinde kadim bir alıcı güç ve kadim bir verici güç vardır. Bir erkeğin kendi içindeki alıcı

gücün yerini bulması zor değildir, ama verici gücü bulmak için erkekten başka bir şeye dönüşmesi neredeyse şarttır. Bir kadın içinse tam tersi geçerlidir."

Jessica başını kaldırınca, Chani'nin Paul'ü dinlediği halde kendisine baktığını gördü.

Paul, "Beni anlıyor musun anne?" diye sordu.

Jessica yalnızca başıyla onaylayabildi.

"İçimizdeki bu şeyler öylesine kadimdir ki, vücudumuzun her hücresinde bulunur," dedi Paul. "Bizi böyle güçler şekillendirir. Kendi kendine 'Evet, bunu anlayabiliyorum,' diyebilirsin. Ama içine baktığında, saf hayat gücünü tüm çıplaklığıyla gördüğünde, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlarsın. Bu gücü kontrol edemeyebileceğini görürsün. Veren kişi için en büyük tehlike alıcı güçtür. Alan kişi içinse en büyük tehlike verici güçtür. Vermek de almak kadar tehlikelidir."

Jessica, "Peki ya sen... alıcı mısın, verici misin oğlum?" diye sordu.

"Ben ortadaki dayanak noktasıyım," dedi Paul. "Almadan veremem, vermeden de..." Sustu; sağındaki duvara baktı.

Yanağında bir esinti hissedince başını o tarafa çeviren Chani, kapı perdelerinin kapandığını gördü.

"Otheym'di," dedi Paul. "Bizi dinliyordu."

Chani birden tıpkı Paul gibi geleceği gördü. Otheym gördüklerini ve duyduklarını başkalarına anlatacaktı. Öykü kulaktan kulağa tüm diyara, yangın gibi yayılacaktı. *Paul Muad'Dib diğer insanlar gibi değil,* diyeceklerdi. *Bu açıkça ortada. O bir erkek, ama tıpkı Rahibe Analar gibi Yaşam Suyu'nun içine bakabiliyor. O sahiden Lisanü'l-Gayb.*

"Geleceği gördün Paul," dedi Jessica. "Gördüklerini anlatacak mısın?"

"Geleceği görmedim," dedi Paul. "Şimdiyi gördüm." Güçlükle doğrulup otururken, yardıma gelen Chani'ye yana çekilmesini işaret etti. "Arrakis'in çevresi Lonca gemileriyle çevrili."

Paul'ün kendinden emin sesi Jessica'yı ürpertti.

"Padişah İmparator da orada," dedi Paul. Odanın kaya tavanına baktı. "Yanında en gözde Gerçeğisöyleteni ve beş Sardaukar lejyonu var. Yaşlı Baron Vladimir Harkonnen da orada; yanına Thufir Hawat'ı ve yedi gemiye tıkıştırdığı tüm askerlerini alıp gelmiş. Tepemizde tüm Büyük Hanedanların akıncıları var... bekliyorlar."

Chani başını iki yana salladı; gözlerini Paul'den alamıyordu. Paul'ün tuhaf hali, monoton sesi, delici bakışları karşısında huşuya kapılmıştı.

Boğazı kupkuru kesilen Jessica yutkunmaya çalışıp, "Neyi bekliyorlar?" diye sordu.

Paul ona baktı. "Lonca'nın iniş izni vermesini. Lonca, Arrakis'e izinsiz inenlerin buradan ayrılmasına izin vermeyecek."

Jessica, "Lonca bizi mi koruyor?" diye sordu.

"Korumak mı! Başımıza bu belayı açan Lonca'nın ta kendisi; burada ne yaptığımızı herkese anlattılar ve askeri nakliyat ücretini asgariye indirdiler... böylece en fakir Hanedanlar bile bizi yağmalamaya geldi."

Jessica, Paul'ün sesindeki sitemi fark etmişti; sebebini merak etti. Onun sözlerinden şüphe duyamazdı... Paul bir gece ona geleceği anlatırken de aynı özgüvenle konuşmuştu ve söylediği şekilde Fremenlerin arasına katılmışlardı.

Paul derin bir nefes aldıktan sonra, "Anne, bizim için biraz Su dönüştürmelisin," dedi. "Bu kataliste ihtiyacımız var. Chani, dışarı bir keşif kolu gönder... ham baharat kütlesi arasınlar. Ham baharat kütlesine Yaşam Suyu dökersek ne olur, biliyor musunuz?"

Jessica bunu düşündü; birden Paul'ün ne demek istediğini anladı. "Paul!" diye inledi.

"Ölüm Suyu," dedi Paul. "Zincirleme tepkime oluşur." Yeri gösterdi. "Ölüm Suyu küçük yaradanları öldürür; böylece baharat ve yaradanları da içeren bir yaşam çemberinin bir öğesi yok olur. Baharat ve yaradan olmayınca... Arrakis ıssız bir gezegene dönüşür."

Paul'ün bu kâfirce sözleri karşısında afallayan Chani elini ağzına bastırdı.

"Bir şeyi yok edebilecek durumdaysan, onu gerçekten kontrol edebilirsin," dedi Paul. "Baharatı yok edebiliriz."

Jessica, "Lonca neden bekliyor?" diye fısıldadı.

"Beni arıyorlar," dedi Paul. "Düşünebiliyor musun! En iyi Lonca seyrüsefercileri, zamanın içinde önden gidip en hızlı büklümgemileri için en güvenilir yolları bulabilen adamlar... hepsi beni arıyor... ve bulamıyor. Korkudan tir tir titriyorlar! Sırlarını bildiğimi biliyorlar!" Paul yumruğunu kaldırdı. "Baharatsız kör olurlar!"

Chani sonunda konuşabildi. "Şimdiyi gördüğünü söylemiştin!"

Paul yatağa uzandı. Dört bir yanda gördüğü şimdiki zamanı, onun geleceğe ve geçmişe uzanan sınırlarını araştırdı; baharat aydınlanması geçmeye başladıkça farkındalığı azalıyordu.

"Gidin ve emirlerimi yerine getirin," dedi. "Lonca da benim gibi geleceği bulanık görmeye başladı. Görüş alanları daralıyor. Her şey buraya, baharatın olduğu yere odaklanıyor; şimdiye kadar buraya müdahale etmeye cesaret edemediler... çünkü müdahale etseler, ihtiyaçları olan şeyi ebediyen kaybedeceklerdi. Ama artık çaresizler. Bütün yollar karanlığa gidiyor."

Böylece Arrakis'in evrenin merkezi olduğu gün geldi; evren bir tekerlek gibi, onun ekseninde dönecekti.

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor"

Stilgar, "Şuna bak!" diye fısıldadı.

Onun yanında uzanan Paul bir Fremen teleskopundan bakıyordu; Kalkan Duvarı'nın kenarında, yüksek bir kayalıktaydılar. Yağ merceği altlarındaki havzada duran, şafak ışığıyla aydınlanan yıldızgemisine odaklanmıştı. Büyük geminin doğuya bakan tarafı gün ışığıyla aydınlanıyordu; diğer tarafıysa karanlıktı... oradaki lombozlarda hâlâ sarı korküre ışıkları görülüyordu. Geminin ardında uzanan Arrakeen şehri, kuzey güneşinin ışığında soğuk soğuk parlıyordu.

Paul, Stilgar'ı şaşırtan şeyin nakliye gemisi olmadığını biliyordu; orada bir şey inşa edilmişti ve uzay gemisi bunun yalnızca temel direğiydi. İnşa edilen yapı, kat kat yükselen, üst üste geçirilmiş metal levhalardan oluşan, bir kilometre çapında, dev bir çadırdı... burası beş Sardaukar lejyonu ile Majesteleri Padişah İmparator IV. Shaddam'ın geçici ikâmetgâhıydı.

Paul'ün solunda çömelmiş olan Gurney Halleck konuştu: "Tam dokuz kat saydım. İçinde epey Sardaukar vardır herhalde."

"Beş lejyon," dedi Paul.

Stilgar, "Hava aydınlanıyor," diye fısıldadı. "Kendini tehlikeye atman hoşumuza gitmiyor Muad'Dib. Haydi artık kayaların arasına dönelim."

"Burada tamamen emniyetteyim," dedi Paul.

"O gemide mermili silahlar var," dedi Gurney.

"Kalkan kullandığımızı sanıyorlar," dedi Paul. "Bizi görseler bile, ne idüğü belirsiz üç kişiye ateş ederek cephane harcamak istemezler."

Paul teleskopu havzanın diğer ucuna çevirip, girintili çıkıntılı kayalıkları taradı; orası babasının birçok askerinin mezarıydı. O adamların ruhlarının belki de şimdi onları yukarıdan seyrettiğini aklından geçirdi; eğer seyrediyorlarsa, duruma seviniyor olmalıydılar. Kalkanlı bölgelerin dışında kalan Harkonnen kaleleri ve kentleri ya Fremenlerin elindeydi ya da kuşatılmıştı... bir bitkiden koparılmış, kurumaya bırakılmış dallar gibiydiler. Düşmanın elinde yalnızca bu havzayla içindeki şehir kalmıştı.

"Bizi görürlerse topterle saldırabilirler," dedi Stilgar.

"Saldırsınlar," dedi Paul. "Onları düşürürüz... hem fırtınanın yaklaştığını da biliyoruz."

Teleskopu Arrakeen iniş alanının diğer ucuna çevirdi; orada sıra sıra dizili Harkonnen firkateynlerinin yanına CHOAM Şirketi'nin sancağı dikilmişti... rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Paul, Lonca'nın diğerlerini bekletirken bu iki grubun inmesine izin vermesini, çaresizliklerinin göstergesi olarak yorumladı. Lonca çadır kurmadan önce ayağını kuma sokup sıcaklığını ölçen biri gibiydi.

Gurney, "Göreceğiniz her şeyi gördünüz mü?" diye sordu. "Artık kapalı bir yere girmeliyiz. Sahiden fırtına geliyor."

Paul teleskopu tekrar dev karargâha çevirdi. "Kadınlarını bile getirmişler," dedi. "Uşaklarını. Ahhh, sevgili İmparator, kendine ne kadar da güveniyorsun."

"Gizli yoldan gelenler var," dedi Stilgar. "Otheym ile Korba geri dönüyor olabilir."

"Tamam Stil," dedi Paul. "Geri dönüyoruz."

Ama teleskopla son bir kez etrafa baktı... ovayı, büyük gemileri, parlak metal karargâhı, sessiz şehri, Harkonnen paralı askerlerinin firkateynlerini inceledi. Sonra yanındaki kayanın ardına süzüldü. Teleskopun başına bir Fedaykin muhafızı geçti.

Paul, Kalkan Duvarı'ndaki sığ bir çukura ulaştı. Burası otuz metre çapında, üç metre derinliğinde, doğal bir çatlaktı; Fremenler burayı yarı saydam bir kamuflaj örtüsüyle gizlemişti. Sağdaki duvarda bulunan bir deliğin etrafında iletişim cihazları vardı. Bu çukurda toplanmış Fedaykin muhafızlar, Muad'Dib'in saldırı emri vermesini bekliyordu.

Delikten çıkan iki adam, iletişim cihazlarının yanındaki muhafızlarla konuşmaya başladı.

Paul, Stilgar'a bakıp başıyla o iki adamı gösterdi. "Onlardan rapor al Stil."

Stilgar emri yerine getirmek için harekete geçti.

Paul sırtını kayaya verip oturdu ve gerindi. Stilgar'ın iki adamı o karanlık deliğe geri gönderdiğini gördü. Havzanın zeminine dek inen o daracık ve uzun, insan yapımı tüneli düşündü.

Stilgar, Paul'e doğru yürüdü.

Paul, "Silagoyla haber veremeyecekleri kadar önemli ne olmuş ki?" diye sordu.

"Kuşlarını savaşa saklıyorlar," dedi Stilgar. Dönüp iletişim cihazlarına ve sonra tekrar Paul'e baktı. "Bu cihazları kullanmamalıyız Muad'Dib. Sinyalleri takip ederek seni bulabilirler."

"Yakında başlarına öyle dertler açılacak ki, beni bulmakla uğraşamayacaklar," dedi Paul. "Adamlar ne dedi?"

"Sardaukar tutsaklarımız yamacın dibinde, Eski Yarık civarında serbest bırakılmış... efendilerine gidiyorlarmış. Roket fırlatıcılar ve diğer mermili silahlar konuşlandırılmış. Tüm askerler de emrettiğin şekilde konuşlandırılmış. Her şey hazır."

Paul dar çukurdaki adamlarına baktı... kamuflaj örtüsünden giren loş ışıkta onları inceledi. Zamanın, açıktaki bir kayaya doğru yavaş yavaş giden bir böcek gibi ilerlediğini hissediyordu.

"Sardaukarlarımız bir askeri nakliye gemisine sinyal vermeden önce epey yürümek zorunda kalacak," dedi. "Gözleniyorlar mı?"

"Gözleniyorlar," dedi Stilgar.

Paul'ün yanında oturan Gurney Halleck genzini temizledi. "Emniyetli bir yere gitsek daha iyi olmaz mı?"

"Öyle bir yer yok ki," dedi Paul. "Hava durumu raporları hâlâ olumlu mu?"

"Çok ama çok büyük bir fırtına geliyor," dedi Stilgar. "Hissetmiyor musun Muad'Dib?"

Paul, "Havada bir değişiklik var," diye katıldı. "Ama hava durumunu kum kazıklama yöntemiyle öğrenmeyi yeğlerim."

"Fırtına bir saat içinde burada olur," dedi Stilgar. İmparator'un karargâhına ve Harkonnen firkateynlerine bakan girişi başıyla gösterdi. "Onlar da biliyor. Gökyüzünde hiç topter yok. Bütün hava araçları yerde, sımsıkı bağlanmış durumda. Uzaydaki dostlarından hava durumu raporu almışlardır."

Paul, "Devriye uçuşları yapmıyorlar mı?" diye sordu.

"Dün geceki inişlerinden beri hayır," dedi Stilgar. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Bence peşimize düşmek için vakit kolluyorlar."

"Vakti biz belirleriz," dedi Paul.

Gurney yukarı bakıp, "Yukarıdakiler izin verirse," diye homurdandı.

"O donanma uzayda kalacak," dedi Paul.

Gurney başını iki yana salladı.

"Başka seçenekleri yok," dedi Paul. "Yoksa baharatı yok ederiz. Lonca bu riske giremez."

"En tehlikeli insanlar çaresiz olanlardır," dedi Gurney.

"Biz de öyle değil miyiz?" dedi Stilgar.

Gurney ona bakarak kaşlarını çattı.

"Sen Fremenlerin hayatlarını adadıkları hayali bilmiyorsun," dedi Paul. "Stil rüşvet olarak verdiğimiz onca suyu düşünüyor... o kayıp yüzünden, Arrakis'in yeşillendirilmesi yıllarca gecikecek. O..."

Gurney kaşlarını çatarak, "Eeeh," dedi.

Stilgar, "Niye canı sıkkın?" diye sordu.

"Savaştan önce hep böyle olur," dedi Paul. "Gurney'nin en neşeli olduğu zamanlardır."

Gurney yavaşça, kurt gibi sırıtınca, damıtıcı-giysi çeneliğinin yukarısında beyaz dişleri belirdi. "Bugün öldüreceğimiz zavallı Harkonnenlar günah çıkaramadan öbür dünyaya gidecek... ona üzülüyorum," dedi.

Stilgar kıkırdadı. "Fedaykin gibi konuşuyor."

"Gurney doğuştan ölüm komandosudur," dedi Paul. *Evet, biraz çene çalıp kafalarını dağıtsınlar; birazdan şu ovada çetin bir sınava gireceğiz,* diye düşündü. Kaya duvardaki deliğe baktı; gözlerini Gurney'ye çevirince, saz şairi savaşçının kaşlarının yine çatık olduğunu gördü.

"Kaygı insanın gücünü azaltır," diye mırıldandı. "Bunu bana söyleyen sendin Gurney."

"Dük'üm, beni kaygılandıran şey atomikler," dedi Gurney. "Onları Kalkan Duvarı'nda delik açmakta kullanırsanız..."

"Yukarıdakiler bize karşı atomik kullanmaz," dedi Paul. "Baharat kaynağını yok etmemiz riskini göze alamamalarıyla aynı sebepten dolayı... buna cesaret edemezler."

"Ama atomik kullanmak yasak..."

Paul, "Yasak mı!" diye bağırdı. "Hanedanların birbirlerine atomik fırlatmalarını engelleyen şey yasaklar değil korkudur. Büyük Sözleşme'de aynen şöyle denir: 'İnsanlara karşı atomik kullanılması, gezegenlerin yok edilmesiyle cezalandırılır.' Biz insanlara karşı değil, Kalkan Duvarı'nı yarmak için atomik kullanacağız."

"Fazla ince bir ayrım," dedi Gurney.

"Yukarıdakiler kılı kırk yarmaya düşkündür, merak etme," dedi Paul. "Bunu da kabul ederler. Artık bu konuyu kapatalım."

Başını çevirdi; *Keşke gerçekten kendimden bu kadar emin olsaydım,* diye düşündü. Bir süre sonra konuştu: "Peki ya şehirdekiler? Konuşlandılar mı?"

Stilgar, "Evet," diye mırıldandı.

Paul ona baktı. "Canını sıkan ne?"

"Şehirlilere asla tamamen güvenmem," dedi Stilgar.

"Eskiden ben de şehirliydim," dedi Paul.

Stilgar kaskatı kesildi. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Muad'Dib bunu demek istemediğimi bili..."

"Ne demek istediğini biliyorum Stil. Ama insanları davranışlarına göre değerlendir. Ne yapacaklarına dair tahminlerine göre değil. Bu şehirlilerde de Fremen kanı var. Boyunduruklarından nasıl kurtulacaklarını henüz öğrenmediler, o kadar. Biz öğreteceğiz."

Stilgar başıyla onaylayıp, pişman bir sesle konuştu: "Alışkanlıklardan kurtulmak kolay değil Muad'Dib. Cenaze Ovası'nda bize şehirlileri hor görmemiz öğretildi."

Paul, Gurney'ye bakınca, onun Stilgar'ı süzdüğünü gördü. "Söylesene Gurney, Sardaukarlar şehirlileri niye evlerinden kovdu?"

"Eski numara. Mültecilerle yükümüzü artırmak istiyorlar."

"Uzun zamandır etkili gerilla savaşları yapılmıyor; egemen güçler, gerillalarla nasıl başa çıkılacağını unuttu," dedi Paul. "Sardaukarlar ekmeğimize yağ sürdü. Şehirli kadınlardan bazılarına zevk için el koydular, savaş sancaklarını da buna karşı çıkan erkeklerin kelleleriyle süslediler. Halkı kendilerinden nefret ettirdiler; öyle davranmasalar, halk savaşı rahatsız edici bir şey olarak görecekti, o kadar... en kötü ihtimalle efendileri değişecekti. Oysa Sardaukarlar bize yeni askerler kazandırıyor Stilgar."

"Şehir halkı gerçekten de savaşmaya istekli görünüyor," dedi Stilgar.

"Nefretleri çok yoğun ve taze," dedi Paul. "Bu yüzden, onları sürpriz saldırılarda kullanacağız."

"Çoğu ölecek," dedi Gurney.

Stilgar başıyla onayladı.

"Bunu zaten biliyorlar," dedi Paul. "Ne kadar Sardaukar öldürürlerse bizim için kâr olduğunu biliyorlar. Artık uğrunda ölecek bir şeyleri var. Halk olduklarını keşfettiler. Uyanıyorlar."

Teleskopun başındaki gözcü bir şeyler mırıldandı. Paul

kayalıktaki dar aralığa doğru gidip, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Gözcü, "Hareketlenme var Muad'Dib," diye fısıldadı. "Şu büyük metal çadırda. Batı Kenar Duvarı'ndan bir yer aracı geldi; kaya kekliğinin yuvasına dalan şahin gibiydi."

"Sardaukar tutsaklarımız nihayet geldi," dedi Paul.

"Şimdi tüm iniş pistinin etrafını kalkanla çevirdiler," dedi gözcü. "Havanın titreştiğini görebiliyorum; ta baharat ambarının orada bile titreşiyor."

"Kiminle savaştıklarını artık biliyorlar," dedi Gurney. "Harkonnen hayvanları titresin bakalım... bir Atreides hâlâ yaşıyor!"

Paul teleskopun başındaki Fedaykin'e, "İmparator'un gemisinin gönderine bak," dedi. "Oraya benim bayrağımı çekerlerse..."

"Çekmeyecekler," dedi Gurney.

Paul, Stilgar'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi, çatık kaşlarını görünce açıklama yaptı: "İmparator, Dük olduğumu kabul ederse, bunu göstermek için Arrakis'te göndere Atreides bayrağı çekecektir. Bu durumda ikinci planı uygulayıp yalnızca Harkonnenlara saldırırız. Sardaukarlar bu işe karışmaz... aramızda hesaplaşmamıza izin verirler."

"Dışdünya meseleleri konusunda tecrübeli değilim," dedi Stilgar. "Ama bunu yapacaklarını pek sanmı..."

"Ne yapacaklarını bilmek için tecrübeli olmaya gerek yok," dedi Gurney.

"Büyük gemiye yeni bir bayrak çekiyorlar," dedi gözcü. "Rengi sarı, ortasında da siyahlı kırmızılı bir çember var."

"İşler karışıyor," dedi Paul. "CHOAM Şirketi'nin bayrağı bu."

Fedaykin muhafızı, "Diğer gemilerdeki bayrakların aynısı," dedi.

"Anlamıyorum," dedi Stilgar.

"İşler sahiden karışıyor," dedi Gurney. "İmparator, Atreides bayrağını çektirseydi, sözünü tutmak zorunda kalacaktı. Etrafta çok fazla şahit var. Harkonnen bayrağını da çektire-

bilirdi... bu da açık bir mesaj olurdu. Ama hayır... CHOAM bayrağını, o paçavrayı çektirmeyi yeğledi. Yukarıdakilere..." Gurney yukarıyı gösterdi. "...çıkarlarının nerede yattığını söylüyor. 'Burada bir Atreides olsa da olmasa da umurumda değil' mesajını veriyor."

Paul, "Fırtınanın Kalkan Duvarı'na ulaşmasına ne kadar kaldı?" diye sordu.

Stilgar gidip çukurdaki Fedaykinlerden biriyle konuştu. Sonra geri gelip, "Çok az kalmış Muad'Dib," dedi. "Beklediğimizden de az. Çok ama çok büyük bir fırtına geliyor... belki istediğinden de büyük."

"Benim fırtınam," dedi Paul; kendisini duyan Fedaykinlerin sessizce, huşuyla baktığını gördü. "Tüm dünyayı sarsa bile bana yetmez. Kalkan Duvarı'na tüm gücüyle vuracak mı?"

"Sanırım evet," dedi Stilgar.

Havzaya inen tünelden bir ulak çıktı. "Sardaukar ve Harkonnen devriyeleri geri dönüyor Muad'Dib," dedi.

"Fırtınanın havzadaki görüş mesafesini düşüreceğini, bunun bizim için de sorun olacağını düşünüyorlar," dedi Stilgar.

"Nişancılarımıza görüş mesafesi azalmadan önce hedeflerine iyi nişan almalarını söyleyin," dedi Paul. "Fırtına kalkanları bozar bozmaz, nişancılar o gemilerin hepsini burnundan vurmalı." Çukurun kenarına gidip, kamuflaj örtüsünü kaldırarak gökyüzüne baktı. Karanlık gökyüzünde dönen bir kum girdabı görülüyordu. Paul örtüyü indirip "Adamlarımızı aşağı göndermeye başla Stil," dedi.

Stilgar, "Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu.

"Burada, Fedaykinlerle birlikte biraz daha bekleyeceğim," dedi Paul.

Stilgar, Gurney'ye bakıp omuz silktikten sonra kayadaki tünele girip karanlıkta gözden kayboldu.

"Gurney, Kalkan Duvarı'nı yaracak patlama için düğmeye senin basmanı istiyorum," dedi Paul. "Bunu yapar mısın?"

"Yaparım."

Paul bir Fedaykin subayına el işareti yapıp "Otheym, kontrol devriyelerini patlama sahasından uzaklaştırmaya başla," dedi. "Fırtına gelmeden oradan uzaklaşmalılar."

Adam emri anladığını belirtmek için eğildi, sonra da Stilgar'ın peşinden gitti.

Gurney kayalıktaki aralıktan içeri eğilip, teleskopun başındaki adama, "Gözünü güney yamacından ayırma," dedi. "Orayı patlatana dek tamamen savunmasız olacak."

"Uygun anı belirtmek için silago gönderin," dedi Paul.

Teleskopun başındaki adam, "Güney yamacına doğru birkaç yer aracı gidiyor," dedi. "Bazıları mermili silahlarla test atışları yapıyor. Adamlarımız vücut kalkanı kullanıyor... emrettiğiniz gibi. Yer araçları durdu."

Çöken sessizlikte Paul yukarıda esen rüzgârın giderek sertleştiğini duydu... bu fırtınanın yaklaştığını gösteriyordu. Çukurun üstündeki örtünün kenarlarından içeri kum girmeye başladı. Sert bir rüzgâr örtüyü havalandırdı.

Paul, Fedaykinlerine sığınacak yer bulmalarını işaret edip, tünel ağzının etrafındaki iletişim cihazlarının başındaki adamlara doğru yürüdü. Gurney onu takip etti. Paul sinyal görevlilerinin yanına çömeldi.

Görevlilerden biri, "Çok ama çok büyük bir fırtına geliyor Muad'Dib," dedi.

Paul kararan göğe bakıp "Gurney, güney yamacındaki gözcüler hemen geri çekilsin," dedi. Ama fırtınanın giderek artan gürültüsü yüzünden sesini duyuramadığından, bu emri bağırarak tekrarlamak zorunda kaldı.

Gurney emri yerine getirmek üzere dönüp gitti.

Paul yüz filtresini taktı ve damıtıcı-giysi başlığının kayışlarını sıkılaştırdı.

Gurney geri döndü.

Paul, Gurney'nin omzuna dokunup, sinyal görevlilerinin ötesinde, tünel ağzında duran ateşleme kutusunu gösterdi. Gurney tünele girdi; kutunun yanında durup, parmağını düğmenin üstüne koyarak Paul'e baktı.

Paul'ün yanındaki sinyalci, "Mesaj almıyoruz," dedi. "Çok parazit var."

Paul başıyla onayladı; sinyalcinin önündeki panelde bulunan standart zaman ibresinden gözünü ayırmıyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp Gurney'ye baktı, elini kaldırdı, gözlerini tekrar ibreye çevirdi. Zaman ibresi son turunu tamamladı.

Paul elini indirerek, "Şimdi!" diye haykırdı.

Gurney ateşleme düğmesine bastı.

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ama sonra yerin sarsılıp yarılmaya başladığını hissettiler. Fırtınanın gürültüsüne yeni bir gümbürtü karıştı.

Fedaykin gözcü, teleskopunu koltuk altında taşıyarak Paul'ün yanına geldi. "Kalkan Duvarı yarıldı Muad'Dib!" diye bağırdı. "Fırtına üzerlerine esiyor... nişancılarımız da ateş etmeye başladı."

Paul fırtınanın havzaya yayılışını hayalinde canlandırdı; kumlardaki statik akım, düşman kampındaki tüm kalkanları bozuyor olmalıydı.

Biri, "Fırtına!" diye bağırdı. "Sığınağa gitmeliyiz Muad'Dib!"

Paul kendine geldi; açıktaki yanaklarına kum tanelerinin iğne gibi battığını hissetti. *Kendimizi amma kaptırıyoruz,* diye düşündü. Sinyalcinin omzuna elini koyarak, "Cihazları bırakın!" diye bağırdı. "Tünelde de bunlardan var nasılsa." Birinin kendisini çektiğini hissetti; etrafı onu korumak isteyen Fedaykinlerle çevrildi. Tünele sıkış tıkış girdiler... burası daha az gürültülüydü; bir köşeyi dönüp, korkürelerle aydınlanan küçük bir odaya girdiler... odanın diğer ucunda bir başka tünel girişi vardı.

Bu odada da iletişim cihazlarının başında bir sinyalci oturmaktaydı.

"Çok parazit var," dedi adam.

İçeri rüzgârla birlikte kum girmeye başladı.

Paul, "Bu tüneli kapatın!" diye bağırdı. Rüzgâr birden kesilince, emrinin yerine getirildiğini anladı. "Havzaya inen yol hâlâ açık mı?" diye sordu.

Bir Fedaykin bakmak için gittikten sonra dönüp, "Patlama küçük bir kayanın düşmesine yol açmış, ama mühendisler yolun hâlâ açık olduğunu söylüyor," dedi. "Yolu lazer ışınlarıyla temizliyorlar."

Paul, "Ellerini kullanmalarını söyle!" diye bağırdı. "Aşağıda hâlâ çalışan kalkanlar olabilir!"

"Dikkatli çalışıyorlar Muad'Dib," dedi adam; ama emri yerine getirmek üzere dönüp gitti.

Dışarıdan gelen sinyalciler kucaklarında cihazlarıyla yanlarından geçti.

"Cihazları bırakmalarını söylemiştim!" dedi Paul.

Fedaykinlerinden biri sitemkâr bir sesle, "Fremenler cihazlarını bırakıp gitmekten hiç hoşlanmazlar Muad'Dib," dedi.

"Şimdi adamlarımız cihazlardan daha önemli," dedi Paul. "Yakında ya kullanamayacağımız kadar çok cihazımız olacak ya da hiçbir cihaza ihtiyacımız kalmayacak."

Gurney Halleck yanına gelip, "Aşağı inen yolun açık olduğunu duydum," dedi. "Burada yüzeye fazla yakınız Lordum; Harkonnenlar saldırımıza aynı şekilde karşılık verebilir."

"Karşılık verecek halde değiller," dedi Paul. "Kalkanlarının çalışmadığını ve Arrakis'ten ayrılamayacaklarını fark etmeye başlamışlardır."

"Ama yeni karargâhınız hazır Lordum," dedi Gurney.

"Karargâhta henüz bana ihtiyaçları yok," dedi Paul. "Plan bensiz de işler. Beklememiz gerekiyor, ta ki..."

İletişim cihazının başındaki sinyalci "Bir mesaj alıyorum Muad'Dib," dedi. Başını sallayıp, kulağındaki alıcı kulaklığına bastırdı. "Çok parazit var!" Önündeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı; başını iki yana salladı, bekledi, yazdı... bekledi.

Paul sinyalcinin yanına gitti. Fedaykinler geri çekilip ona yer açtı. Paul adamın yazdıklarına bakıp, yüksek sesle okudu:

"Tabr Siyeçi'ne... akın... tutsaklar... Alia (boşluk) aileleri (boşluk) öldü... onlar (boşluk) Muad'Dib'in oğlu..."

Sinyalci başını yine iki yana salladı.

Paul başını kaldırınca Gurney ile göz göze geldi.

"Mesajı iyi duyamadı," dedi Gurney. "Parazit var. Emin olamazsınız..."

"Oğlum öldü," dedi Paul; bunu söylerken, doğru olduğunu biliyordu. "Oğlum öldü... Alia da esir düştü." Kendini bomboş hissediyordu; hissiz bir kabuktu. Dokunduğu her şeye ölüm ve acı getiriyordu. Tüm evrene yayılabilecek salgın bir hastalık gibiydi bu.

Yaşlıların bilgeliğini, sayısız hayat tecrübesinin toplamını hissedebiliyordu. Sanki içinde kıkırdayıp ellerini ovuşturan biri vardı.

Evren, gerçek zalimliğin doğasını ne kadar az biliyor! diye düşündü.

Ve Muad'Dib karşılarına geçip dedi ki: "Tutsakları ölü saymak âdetimizdir, ama kız kardeşim yaşıyor. Çünkü onun tohumu benim tohumum, onun sesi benim sesim. O en uzak ihtimalleri bile görebilir. Evet, benim sayemde, bilinemezler diyarını bile görebilir."

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor"

Baron Vladimir Harkonnen, İmparator'un kabul salonunda, yere bakarak ayakta duruyordu; burası Padişah İmparator'un karargâhındaki oval selamlıktı. Baron metal duvarlı odaya ve içindekilere, nûgerlere, uşaklara, muhafızlara, duvar diplerinde dizilmiş Sardaukarlara kaçamak bakışlarla göz gezdirmişti; Sardaukarlar odadaki tek süs olan, kanlı ve yırtık düşman sancaklarının altında rahatta duruyordu.

Odanın sağından gelen, yüksek geçitte yankılanan sesler duyuldu: "Açılın! İmparator'a yol açın!"

Padişah İmparator IV. Shaddam peşinde maiyetiyle birlikte kabul salonuna girdi. Tahtının getirilmesini beklerken ne Baron'a ne de odadaki diğer insanlara baktı.

Baron ise gözünü İmparator'dan alamıyordu; bu görüşmenin sebebi hakkında fikir sahibi olabilmek için, İmparator'u dikkatle inceleyerek ipucu arıyordu. İmparator ayakta dimdik beklemekteydi; zayıf ve zarif görünüyordu... kenarları gümüş ve altın işlemeli, gri bir Sardaukar üniforması giymişti. İnce yüzü ve soğuk gözleri, Baron'a öleli epey olmuş Dük Leto'yu anımsatıyordu. İmparator da avcı kuş gibi bakıyordu. Ama onun saçı Leto'nunki gibi siyah değil kızıldı; saçının neredeyse tamamını gizleyen siyah burseg miğferinin tepesinde, altın İmparatorluk arması vardı.

Uşaklar tahtı getirdi. Hagal kuartzından yapılmış bu dev, yarı saydam, yekpare koltuğun rengi mavimsi yeşildi... içinde alev sarısı, parlak şeritler görülüyordu. Taht platformun üstüne yerleştirildi; İmparator tahta oturdu.

Siyah aba cüppeli, kukuletasını alnına dek indirmiş, yaşlı bir kadın, İmparator'un maiyetinin arasından çıkıp tahtın arkasına geçti; sıska elini kuartz tahtın sırtına koydu. Kukuletanın içindeki yüzü bir cadı karikatürü gibiydi... avurtları ve gözleri çöküktü, burnu aşırı uzundu, damarlı cildinde yaşlılık lekeleri vardı.

Baron kadını görünce başlayan titremesini bastırdı. İmparator'un Gerçeğisöyleteni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın varlığı, bu görüşmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Baron maiyeti inceleyip, görüşmenin sebebini anlamaya çalıştı. Aralarında iki Lonca ajanı vardı; biri uzun, diğeri kısa boyluydu... ama ikisi de şişmandı ve gözleri donuk griydi. Uşakların arasında İmparator'un kızlarından biri, Prenses Irulan duruyordu; bu kızın en derin Bene Gesserit eğitimini aldığı, ileride Rahibe Ana olacağı söyleniyordu. Prenses uzun boylu, sarışın, güzel yüzlü, yeşil gözlüydü; delici bakışlarıyla Baron'a baktı... onu görmez gibiydi.

"Sevgili Baron."

İmparator, Baron'un farkına varmaya nihayet tenezzül etmişti. Sesi bariton, ses kontrolü mükemmeldi. Baron'u daha selamlarken bile aşağılamayı başarmıştı.

Baron eğilip selam verdikten sonra tahta yaklaştı; kurala uyarak, tahta on adım kala durdu. "Beni çağırmışsınız Majesteleri; hemen geldim."

Yaşlı cadı, "Kendi gelmiş!" diye kıkırdadı.

İmparator, "Lütfen Rahibe Ana," diyerek onu paylasa da, dönüp de Baron'un kaygılı halini görünce gülümsedi; "Önce bana adamın Thufir Hawat'ı nereye gönderdiğini söyleyeceksin," dedi.

Baron sağına soluna kaçamak bakışlar fırlattı; buraya muhafızlarıyla gelmediğine pişman olmuştu... gerçi Sardaukarlara karşı pek işe yaramazlardı. Ama yine de...

"Eee?" dedi İmparator.

"Beş gün önce gitti Majesteleri." Baron, Lonca ajanlarına, sonra da tekrar İmparator'a baktı. "Bir kaçakçı üssüne inip, Muad'Dib denen Fremen fanatiğin kampına sızmayı deneyecekti."

"İnanılmaz!" dedi İmparator.

Cadı pençeye benzeyen eliyle İmparator'un omzuna dokundu; eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

İmparator başıyla onayladı; "Beş gün ha Baron?" dedi. "Söylesene, hâlâ dönmemesi seni kaygılandırmıyor mu?"

"Elbette kaygılandırıyor Majesteleri!"

İmparator konuşmadan Baron'a baktı... bekliyordu. Sonunda Rahibe Ana çatlak bir kahkaha attı.

"Yani demek istediğim, Majesteleri... Thufir Hawat zaten birkaç saat içinde ölecek," dedi Baron. Hawat'ın vücudundaki zehirden ve panzehirinden bahsetti.

"Ne kadar zekisin Baron," dedi İmparator. "Peki yeğenlerin, Rabban ile genç Feyd-Rautha nerede?"

"Fırtına geliyor Majesteleri. Onları etrafa bakmaları için gönderdim; Fremenler kum fırtınasını fırsat bilip saldırıya geçebilir... ne olur ne olmaz."

İmparator dudaklarını büzerek, "Etrafa ha?" dedi. "Fırtına burada, havzada pek etkili olmaz; o Fremen çapulcular da, ben beş Sardaukar lejyonumla birlikte buradayken saldırmaya cesaret edemezler."

"Elbette edemezler Majesteleri, ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerek," dedi Baron.

"Ahhhh," dedi İmparator. "Tedbirmiş. Bu Arrakis saçmalığı yüzünden ne kadar zaman harcadım, biliyor musun? CHOAM Şirketi'nden gelen paranın ne kadarını bu sıçan deliğine harcadım, biliyor musun? Bu aptalca mesele yüzünden ne çok devlet işini erteledim, hatta iptal ettim, biliyor musun?"

İmparator'un öfkesinden ürken Baron gözlerini indirdi. Bıçak sırtında yürüyordu; onu koruyan tek şey Sözleşme'deki, Büyük Hanedanlarla ilgili *dictum familia* kuralıydı. *Niyeti*

beni öldürmek mi? diye kendine sordu. *Yapamaz! Diğer Büyük Hanedanlar yukarıda toplanmış, Arrakis'teki bu kargaşadan çıkar sağlamak için fırsat kollarken yapamaz.*

İmparator, "Elinizde hiç tutsak var mı?" diye sordu.

"Tutsaklar işe yaramıyor Majesteleri," dedi Baron. "O deli Fremenler her tutsak için cenaze ayini düzenliyor, sanki ölmüş gibi davranıyorlar."

"Eee?" dedi İmparator.

Baron bekledi; sağına soluna, selamlığın metal duvarlarına baktı... içinde bulunduğu, yelpazemetalden yapılma dev çadırı düşündü. Bu çadır öyle muazzam bir servetin sembolüydü ki, Baron'u bile hayrete düşürüyordu. *Uşaklarını, gereksiz saray dalkavuklarını, kadınlarını ve eşlikçilerini, kuaförleri, tasarımcıları, herkesi, saraydaki tüm asalakları getirmiş,* diye düşündü. *Hepsi burada... İmparator'a yağ çekerken bir yandan da sinsice kumpas kuruyorlar; İmparator'un bu meseleyi halletmesine, savaş üstüne vecizeler yumurtlamasına, yaralıları öve öve göklere çıkarmasına tanık olmak için buradalar.*

"Belki de doğru insanları tutsak almadınız," dedi İmparator.

Bir şeyler biliyor. Baron midesine taş gibi oturan korkuyu hissetti; birden herhangi bir şey yeme düşüncesine neredeyse katlanamaz oldu. Ama bir yandan da acıkmıştı; süspansörlerinin üstünde dururken, yiyecek getirtmeyi düşündü. Ama burada hizmetine koşacak kimse yoktu.

İmparator, "Bu Muad'Dib denen kişinin kimliği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Ümmilerden biridir mutlaka," dedi Baron. "Fanatik bir Fremen, dine düşkün bir maceraperesttir. Geri kalmış toplumlarda böyleleri sık görülür. Majesteleri bunu bilirler."

İmparator, Gerçeğisöyletenine baktıktan sonra Baron'a dönüp kaşlarını çattı. "Muad'Dib'in kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Delinin teki," dedi Baron. "Ama Fremenlerin hepsi az çok delidir."

"Deli mi?"

"Adamları savaşırken onun ismini haykırıyor. Kadınlar, erkekleri saldırmaya fırsat bulsun diye bebeklerini üstümüze fırlatıp bıçaklarımızın üstüne atlıyor. Hayvanlardan farkları yok!"

İmparator "Demek o kadar kötüler ha?" diye mırıldandı; sesindeki alaycılık Baron'un dikkatinden kaçmamıştı. "Söylesene sevgili Baron, Arrakis'in güney kutup bölgesini incelettin mi?"

Baron, İmparator'a baktı; konunun değişmesi karşısında afallamıştı. "Ama... şey, biliyorsunuz Majesteleri, o bölgede yaşamak imkânsızdır... fırtınalar ve solucanlar yüzünden. Oralarda baharat bile yok."

"Peki, baharat gemilerinden, oralarda yeşil alanlar bulunduğuna dair raporlar almadın mı?"

"Öyle raporlar hep gelir. Bazı araştırmalar yapıldı... çok eskiden. Tek tük bitkiler görenler oldu. Ama çok topter kaybettik. Bu iş fazla pahalıya patlıyor Majesteleri. Zaten orada bir insanın uzun süre sağ kalabilmesi mümkün değil."

"Öyle mi?" dedi İmparator. Parmaklarını şıklatınca solunda, tahtın ardında bir kapı açıldı. İçeri iki Sardaukar, aralarında dört yaşlarında bir kız çocuğuyla birlikte girdi. Kızın üstünde siyah bir aba vardı; başı açık olduğundan, boynundan sarkan damıtıcı-giysi kayışları görülüyordu. Gözleri Fremen mavisiydi; yüzü toparlak, teni yumuşaktı. Korkmuş gibi bir hali yoktu. Bakışlarında Baron'u anlayamadığı bir sebepten dolayı rahatsız eden bir şey vardı.

Kız yürürken yaşlı Gerçeğisöyleten'e geri durmasını işaret edince, o Bene Gesserit cadısı bile geri çekildi. Çocuğun varlığı onu sarsmıştı besbelli.

İmparator konuşmak için genzini temizledi, ama ilk konuşan çocuk oldu... tiz ve biraz peltek bir sesle konuşsa da sözleri anlaşılıyordu. "Sonunda geldi demek," dedi. Platformun kenarına dek yürüdü. "Pek etkileyici görünmüyor, değil mi? Vücudunu süspansörsüz taşıyamayacak kadar güçsüz, yaşlı, şişman, korkmuş bir adam."

Bunlar bir çocuktan beklenmeyecek laflardı; Baron öyle

şaşırmıştı ki, sinirlenmesine karşın bir şey diyemedi. *Yoksa cüce mi?* diye kendine sordu.

"Sevgili Baron, seni Muad'Dib'in kız kardeşiyle tanıştırayım," dedi İmparator.

"Kız kar..." Baron, İmparator'a baktı. "Anlamıyorum."

"Bazen benim de ihtiyatlı davrandığım olur," dedi İmparator. "Aldığım raporlara göre, senin o kimse yaşamıyor dediğin güney kutup bölgelerinde insanların yaşadığına dair kanıtlar bulunmuş."

Baron, "Ama bu imkânsız!" diye itiraz etti. "Solucanlar... kumlar..."

"Bu insanlar solucanlardan uzak durmayı başarıyor anlaşılan," dedi İmparator.

Çocuk platformun kenarına, tahtın yanına oturdu; ayaklarını sarkıtıp sallamaya, platforma vurmaya başladı. Çevresini incelerken bakışları kendinden emindi.

Baron çocuğun platforma vuran ayaklarına ve siyah cüppesinde yol açtıkları hareketlere baktı; kumaşın hemen altından çocuğun sandaletli ayakları çıkıyordu.

"Ne yazık ki oraya sadece beş asker taşıyıcı ve küçük bir taarruz kuvveti gönderdim; görevleri esirler alıp sorguya çekmekti," dedi İmparator. "Yalnızca üç esir alabildik, gemilerden de yalnızca biri geri dönebildi. Büyük çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan bir kuvvet, neredeyse o Sardaukarlarımın tamamını öldürecekti Baron. Bu çocuk, saldıran gruplardan birinin lideriydi."

"Görüyorsunuz ya Majesteleri!" dedi Baron. "Nasıl olduklarını görüyorsunuz!"

"Beni esir almanıza izin verdim," dedi çocuk. "Abime oğlunun öldüğünü söylemek zorunda kalmak istemedim."

"Adamlarımızdan yalnızca birkaçı kurtuldu," dedi İmparator. "Kaçarak! Duyuyor musun?"

"Alevler olmasa onları da haklardık," dedi çocuk.

"Sardaukarlarım asker taşıyıcının jet motorlarını alev püskürtücü niyetine kullandı," dedi İmparator. "Ancak bu sayede, üç esirle birlikte kaçabildiler. Düşünebiliyor musun

sevgili Baron: Sardaukarlar kadın, çocuk ve yaşlılardan kaçmak zorunda kaldı!"

"Büyük bir taarruz yapmalıyız," dedi Baron. "Onların kökünü kazıma..."

İmparator, "Sus!" diye gürledi. Tahtında öne eğildi. "Beni aptal yerine koymayı kes. Karşımda durmuş, saf ve masum numarası yaparak..."

Yaşlı Gerçeğisöyleten, "Majesteleri," dedi.

İmparator elini sallayarak onu susturdu. "Orada saptadığımız faaliyetler ve bu müthiş savaşçılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demek!" Tahtından biraz doğruldu. "Sen beni ne sanıyorsun Baron?"

Baron iki adım geriledi. *Rabban,* diye düşündü. *Rabban'ın yüzünden. Rabban...*

İmparator tahtına tekrar otururken "Dük Leto'yla aran açıkmış gibi yapmayı da iyi becermiştin," dedi.

Baron, "Majesteleri," diye yalvardı. "Ne diyor..."

"Sus!"

Yaşlı Bene Gesserit elini İmparator'un omzuna koyup eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Platformda oturan çocuk ayaklarını vurmayı kesip, "Onu biraz daha korkut Shaddam," dedi. "Bu hoşuma gidiyor. Ne yapayım, elimde değil."

"Sus çocuk," dedi İmparator. Öne eğilip elini kızın başına koyarak Baron'a baktı. "Bu mümkün mü Baron? Gerçeğisöyletenimin söylediği kadar saf olabilir misin gerçekten? Bu çocuğu, müttefikin Dük Leto'nun kızını tanımadın mı?"

"Babam asla onun müttefiki olmadı," dedi kız. "Babam öldü; bu yaşlı Harkonnen hayvanı da beni ilk kez görüyor."

Baron faltaşı gibi açık gözlerle, öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bir süre sonra konuşabildiğinde, yalnızca "Kim?" diyebildi.

"Adım Alia; Dük Leto ile Leydi Jessica'nın kızı, Dük Paul Muad'Dib'in kız kardeşiyim," dedi çocuk. Platformdan aşağı atladı. "Abim savaş sancağının ucuna senin kelleni geçirmeye yemin etti; bence bunu yapacak."

"Sus çocuk," dedi İmparator; arkasına yaslanıp elini çenesine götürerek Baron'u süzdü.

"Ben İmparator'dan emir almam," dedi Alia. Dönüp başını kaldırarak yaşlı Rahibe Ana'ya baktı. "O biliyor."

İmparator da başını kaldırıp Gerçeğisöyletenine baktı. "Ne demek istiyor?"

Yaşlı kadın, "Bu çocuk bir hilkat garibesi!" dedi. "Annesi gelmiş geçmiş en ağır cezayı hak ediyor. Ölmeli! Hem bu çocuk hem de annesi derhal öldürülmeli!" Yaşlı kadın işaret parmağını Alia'ya uzattı. "Zihnimden çık!"

İmparator, "T-P mi?" diye fısıldadı. Dikkatini yeniden Alia'ya yöneltti. "Yüce Ana adına!"

Yaşlı kadın "Anlamıyorsunuz Majesteleri," dedi. "Telepati değil. O zihnimin içinde. Tıpkı benden öncekiler gibi, bana anılarını verenler gibi. Zihnimde duruyor! Orada olmaması gerek, ama orada!"

İmparator sert bir sesle, "Kimlerden bahsediyorsun?" diye sordu. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Yaşlı kadın doğrulup elini indirdi. "Gereğinden fazla şey söyledim, ama şu kesin: Aslında çocuk olmayan bu çocuk öldürülmeli. Böyle birinin doğacağı konusunda çok önceden uyarılmıştık... bunu nasıl önleyebileceğimiz söylenmişti; ama içimizden biri ihanet etti."

"Saçmalıyorsun yaşlı kadın," dedi Alia. "Gerçeği bilmiyorsun; kör bir budala gibi saçmalıyorsun." Alia gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu.

Yaşlı Rahibe Ana inleyip sendeledi.

Alia gözlerini açtı. "İşte böyle oldu," dedi. "Kozmik bir kazaydı... bunda senin de payın vardı."

Rahibe Ana ellerini Alia'ya uzattı; avuçları yukarı dönüktü.

İmparator, "Neler oluyor?" diye sertçe sordu. "Çocuk, düşüncelerini gerçekten başkalarının zihnine gönderebiliyor musun?"

"Öyle bir şey değil... alakası yok," dedi Alia. "Sizlerden biri olarak doğmadığımdan, sizin gibi düşünemem."

Yaşlı kadın, "Öldürün onu," diye mırıldandı; ayakta kalmak için tahtın sırtına tutundu. "Öldürün onu!" Alia'ya bakan çöküк, yaşlı gözleri ateş saçıyordu.

"Sus," dedi İmparator; Alia'yı süzdü. "Çocuk, abinle iletişim kurabilir misin?"

"Abim burada olduğumu biliyor," dedi Alia.

"Teslim olursa senin canını bağışlayacağımı ona söyler misin?"

Alia masumca gülümsedi. "Bunu yapmam," dedi.

Baron öne atılıp Alia'nın yanına geldi. Yalvarırcasına konuştu: "Majesteleri, bu konuda hiçbir şey bilmi..."

"Beni bir daha rahatsız edersen Baron," dedi İmparator, "bir daha asla rahatsız edemeyecek hale gelirsin." Alia'yı kısık gözlerle incelemeyi sürdürdü. "Yapmazsın demek? Peki zihnimi okuyabiliyor musun? Bana itaatsizlik edersen ne yapacağımı görebiliyor musun?"

"Zihin okuyamadığımı söylemiştim, ama niyetini anlamak için telepatiye gerek yok," dedi Alia.

İmparator kaşlarını çattı. "Çaresiz durumdasın çocuk. Askerlerime vereceğim tek bir emirle bu gezegeni tamamen..."

"O kadar basit değil," dedi Alia. İki Lonca görevlisine baktı. "Onlara sor."

"İsteklerime karşı gelmek akıl kârı değildir," dedi İmparator. "Bu küçücük isteğimi reddetmemelisin."

"Abim geliyor. Muad'Dib'in karşısında İmparatorlar bile titrer, çünkü onda haklılığın gücü var ve gökyüzü ona gülümsüyor."

İmparator ayağa fırladı. "Bu oyun yeterince uzadı. Abini de, bu gezegeni de yok ede..."

Birden salon sarsıldı. Tahtın arkasına, çadırın İmparatorluk gemisiyle temas ettiği kısımdan içeri kum yağmaya başladı. İnsanların derilerinin aniden gerilmesi, bir geniş alan kalkanının çalıştırıldığının göstergesiydi.

"Söylemiştim," dedi Alia. "Abim geliyor."

İmparator tahtının önünde durup sağ elini sağ kulağına bastırarak, kulağındaki servo-alıcıdan durum raporunu din-

ledi. Baron, Alia'nın iki adım gerisine geçti. Sardaukarlar kapıları tutuyordu.

"Uzaya çekilip toparlanacağız," dedi İmparator. "Baron, kusura bakmayın. O deliler fırtınayı fırsat bilip saldırıya geçmiş. Onlara bir İmparator'un gazabı neymiş göstereceğiz." Alia'yı gösterdi. "Cesedini fırtınanın içine atın."

Alia korkup kaçmaya çalışır gibi yaptı. "Bırakın da fırtına istediğini alsın!" diye haykırdı. Baron'un kollarının arasına doğru geriledi.

Baron, "Onu yakaladım Majesteleri!" diye haykırdı. "Hemen buracıkta... ayyyy!" Alia'yı yere çalıp, sol kolunu tuttu.

"Üzgünüm dede," dedi Alia. "Atreideslerin gomcebbârıyla tanıştın." Ayağa kalkıp elindeki siyah iğneyi yere attı.

Baron geriledi. Sol avucundaki kırmızı çiziğe bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... sen." Yana, süspansörlerinin üstüne yığıldı; zeminin birkaç santim yukarısında, başı sarkık, ağzı açık halde duran bir et yığınıydı artık.

İmparator öfkeyle, "Bunların hepsi zırdeli," dedi. "Çabuk! Gemiye binin. Hepsinin kökünü kazıyacağız; bu gezegendeki bütün... "

Sol tarafında bir şey parıldadı. Oradaki duvardan seken bir ışık topu, metal zemine düşünce cızırdadı. Selamlığa yanık yalıtkan kokusu yayıldı.

Sardaukar subaylarından biri, "Kalkan!" diye haykırdı. "Dış kalkan çalışmıyor! Onlar..."

İmparator'un ardındaki gemi duvarı sarsıldı; kopan metalik gümbürtü, subayın sesini boğdu.

Biri, "Gemimizin burnunu vurdular!" diye seslendi.

Birden salonun içine toz doldu. Bunu fırsat bilen Alia dış kapıya doğru koştu.

İmparator dönüp maiyetine tahtın ardında, geminin yan tarafında kayarak açılan acil durum kapısından geçmelerini işaret etti. Toz bulutunun içinde koşan bir Sardaukar subayına da el işareti yaptı. "Burada savaşacağız!" diye emretti.

Çadır yeniden sarsıldı. Salonun diğer ucundaki çift kanatlı kapı birden açılınca, içeri rüzgârın getirdiği kumlar dol-

du ve bağrışmalar duyuldu. Kapıdan giren ışıkta ufak tefek, siyah cüppeli biri görüldü bir an... Alia aldığı Fremen eğitimine uygun şekilde, bir bıçak bulup Harkonnen ve Sardaukar yaralılarını öldürmek için dışarı fırlıyordu. Yeşilimsi sarı toz bulutunun içinde kapıya koşan Sardaukarlar, İmparator geri çekilirken onu korumak için yay şeklinde dizilip silahlarını ellerine aldılar.

Bir Sardaukar subayı, "Kendinizi kurtarın Efendimiz!" diye bağırdı. "Gemiye binin!"

Ama İmparator platformunun üstünde tek başına durmuş, kapıyı gösteriyordu. Çadırın o kısmının kırk metrelik bir bölümü parçalanmıştı; selamlığın açık kapısından içeri kum giriyordu. Dış dünyada alçak bir toz bulutu uzanıyor, uzaklarda pastel renkler seçiliyordu. Bulutta statik şimşekler çakıyor, sisin içinde fırtınanın kısa devre yaptırdığı kalkanların parıltıları görülüyordu. Ova dövüşen insanlarla... Sardaukarlarla ve fırtınanın içinden çıkan, sıçrayan, döne döne saldıran cüppeli adamlarla doluydu.

İmparator'un eli bütün bunları gösteriyordu.

Fırtınanın savurduğu kumların arasında dev figürler belirdi... billur mızraklarla dolu, inip kalkan devasa eğriler, kumsolucanlarının açık ağızlarına dönüştü; düzenli ilerleyen solucanlar bir duvar gibiydi ve sırtlarında onları saldırıya yönelten Fremen askerleri vardı. Solucanlar ovada savaşanların arasına tıslayarak dalarken, Fremenlerin cüppeleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Onlar İmparator'un karargâhına doğru ilerlerken, Sardaukarlar tarihte ilk kez bir saldırı karşısında donup kalıyor ve neler olduğunu kavrayamıyorlardı.

Ama solucanların sırtlarından atlayan figürler insandı, ürkütücü sarı ışıkta parlayan bıçaklar da Sardaukarların yüzleşmek üzere eğitildiği şeylerdi. Sardaukarlar savaşa atıldı. Arrakeen ovasında göğüs göğse savaş yapılırken, bir Sardaukar muhafızı İmparator'u geminin içine iterek kapıyı kapadı ve o kapının önünde ölmeye hazırlandı.

Geminin içindeki göreceli sessizlik afallatıcıydı... İmpara-

tor gözleri faltaşı gibi açılmış maiyetine bakınca, yanakları kıpkırmızı olmuş en büyük kızını gördü... yaşlı Gerçeğisöyleten ise kukuletasını yüzüne indirmiş, kara bir gölge gibi öylece duruyordu; İmparator sonunda aradığı kişileri... iki Lonca ajanını buldu. Üzerlerinde gri, sade Lonca giysileri vardı; etraftakilerin paniğine karşın sakin kalmaya çalıştıkları için, bu renk onlara uyuyordu.

Adamlardan uzun boylu olanı eliyle sol gözünü kapamıştı. İmparator bakarken biri Lonca ajanının koluna çarpınca, adamın gözü ortaya çıktı. Göz lenslerinden birini yitirmişti; şimdi gözü öyle koyu bir maviydi ki neredeyse siyah görünüyordu.

Kısa boylu Lonca ajanı çevresindekileri iterek İmparator'a bir adım yaklaşıp, "Sonucu bilemeyiz," dedi. Uzun boylu ajan elini tekrar gözüne götürüp soğuk bir sesle, "Ama şu Muad'Dib de bilemez," diye ekledi.

Bu sözler İmparator'u sarsıp kendine gelmesini sağladı. Ters bir karşılık vermemek için kendini zor tuttuğu açıkça görülüyordu; bu ovada olanların kısa vadeli sonucunu görmek için, her seferde ancak tek bir şeye odaklanabilen bir Lonca seyrüsefercisine ihtiyacı yoktu. *Bu ikisi yeteneklerini fazla kullanmaktan gözlerini ve akıllarını mı köreltmişler?* diye merak etti.

"Rahibe Ana, bir plan yapmalıyız," dedi.

Rahibe Ana kukuletasını biraz geriye çekip, gözlerini hiç kırpıştırmadan İmparator'a baktı. Bakışarak hemfikir oldular. Geride tek bir silahları kalmıştı ve bunun ne olduğunu ikisi de biliyordu: Hıyanet.

Rahibe Ana, "Kont Fenring'i çağırın," dedi.

Padişah İmparator başıyla onayladı ve yaverlerinden birine emri yerine getirmesini işaret etti.

O bir savaşçı ve gizemciydi, canavar ve azizdi, kurnaz ve masumdu, şövalye ruhlu ve acımasızdı; Tanrı değildi, ama insandan üstündü. Muad'Dib'in davranış sebepleri genel standartlarla değerlendirilemez. Zafer anında bile, ölmesinin planlandığını görmüş, ama bu hıyaneti kabullenmişti. Bunun sebebinin adalet hissi olduğunu söyleyebilir misiniz? Kimin adaletiydi öyleyse? Unutmayın ki Muad'Dib düşmanlarının derisinden savaş davulları yapılmasını emretmiş ve düklük geçmişinin âdetlerine elini sallayarak boş verip "Ben Kuisatz Haderah'ım. Başka sebep aramaya gerek yok," demiş biriydi.

—PRENSES IRULAN,
"Arrakis Uyanıyor"

Paul Muad'Dib'in zafer kazandığı günün akşamında adamlarıyla birlikte gittiği yer, eskiden Atreideslerin Dune'daki ilk ikâmetgâhı olan Arrakeen vali konağıydı. Rabban binayı restore ettirmişti. Bina savaştan zarar görmemiş, ama şehirliler tarafından yağmalanmıştı. Ana salondaki eşyalardan bazıları devrilmiş ya da kırılmıştı.

Paul ana kapıdan hızlı adımlarla geçerken, bir adım gerisinden Gurney Halleck ile Stilgar geliyordu. Adamları Büyük Salon'a dağılmış, ortalığı topluyor ve Muad'Dib'e yer açıyordu. Bir ekip içeride tuzak olup olmadığını incelemeye başladı.

"Buraya babanızla birlikte ilk geldiğimiz günü hatırlıyorum," dedi Gurney. Kirişlere ve yüksek, uzun pencerelere baktı. "Burayı o zaman da sevmemiştim... şimdi hiç sevmiyorum. Mağaralarımızdan birinde daha emniyette olurduk."

"Tam Fremen gibi konuştun" dedi Stilgar; Muad'Dib'in

soğukça gülümsediğini gördü. "İstersen tekrar düşün Muad'Dib?"

"Burası bir sembol," dedi Paul. "Rabban burada yaşadı. Buraya yerleşmekle, zafer kazandığımı herkese gösteriyorum. Adamlarımız binayı arasın. Hiçbir şeye dokunmasınlar. Geride Harkonnen adamları veya oyuncakları kalıp kalmadığına baksınlar yeter."

Gönülsüzce, "Emredersin," diyen Stilgar emri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

İletişim görevlileri kucaklarında cihazlarıyla koşarak yanlarından geçip, ekipmanları büyük şöminenin etrafında kurmaya başladılar. Sağ kalan Fedaykinlere katılmış Fremen muhafızları odanın çeşitli yerlerinde konumlandı. Birbirleriyle fısıldaşıp etrafa şüpheyle bakıyorlardı. Burası çok uzun zaman boyunca düşmanın elinde olduğundan, kendilerini rahat hissetmiyorlardı.

"Gurney, adamlara söyle, annemi ve Chani'yi getirsinler," dedi Paul. "Chani oğlumuzun öldüğünü biliyor mu?"

"Haber gönderildi Lordum."

"Yaradanlar havzadan çıkarıldı mı peki?"

"Evet Lordum. Fırtına dinmek üzere."

Paul, "Fırtına ne kadar hasar vermiş?" diye sordu.

"İniş alanında ve ovadaki baharat depolarında epey hasar var," dedi Gurney. "Sırf fırtına değil savaş yüzünden de."

"Parasını verince onartmak sorun olmaz herhalde," dedi Paul.

Gurney azarlayıcı bir sesle, "Ama ölüler geri gelmez Lordum," dedi. *Atreidesler ne zamandır candan önce malı düşünür oldu?* der gibiydi.

Ama Paul'ün tüm dikkati içsel gözündeydi; hâlâ yolunu kesen zaman duvarındaki deliklerden bakıyordu. Her deliğin ardında, geleceğin tüm koridorlarında cihat vardı.

İç geçiren Paul salonun karşı duvarına dayalı bir sandalye görünce, oraya doğru yürüdü. Bu sandalye eskiden yemek salonunda dururdu... Paul'ün babası tarafından kullanılmış bile olabilirdi. Ama o an, Paul'ün dinlenmekte ve bitkinliğini

diğerlerinden gizlemekte kullanabileceği bir nesneydi, o kadar. Oturup cüppesinin eteklerini topladı ve damıtıcı-giysisinin boyun kısmını gevşetti.

"İmparator, gemisinin enkazında kısılı kaldı," dedi Gurney.

"Şimdilik orada kalsın," dedi Paul. "Harkonnenlar bulundu mu?"

"Cesetlerin incelenmesi sürüyor."

"Yukarıdaki gemilerden yanıt var mı?" Paul başını tavana doğru kaldırdı.

"Henüz yok Lordum."

Paul iç geçirip sandalyenin sırtına yaslandı. Bir süre sonra konuştu: "Bana Sardaukar tutsaklardan birini getir. İmparator'umuza bir mesaj göndermeliyiz. Şartları konuşmanın vakti geldi."

"Emredersiniz Lordum."

Gurney dönüp yakındaki Fedaykinlerden birine el işareti yaptı; Fedaykin, Paul'ü korumak için yaklaştı.

Paul, "Gurney," diye fısıldadı. "Sonunda birbirimize kavuştuk, ama hâlâ buna uygun bir alıntı yapmış değilsin." Dönüp baktığında Gurney'nin yutkunduğunu, kederlendiğini, çenesinin kasıldığını gördü.

"Nasıl isterseniz Lordum," dedi Gurney. Genzini temizleyip boğuk bir sesle konuştu: "'Ve o gün zafer herkes için yasa dönüştü: Çünkü halk o gün kralın oğlu için yas tuttuğunu duymuştu.'"

Paul gözlerini kapayıp içindeki hüzünle mücadele etti. Bir zamanlar nasıl babası için üzülmeyi beklediyse, bu kez de üzüntüsünün geçmesini bekledi. Sonra gün içinde öğrendiklerini... iç içe geçmiş gelecekleri, farkındalığının içinde gizlendiğini keşfettiği Alia'yı düşünmeye başladı.

Zamanı görebilme yeteneğini hiç bu kadar tuhaf bir şekilde kullanmamıştı. "Sözlerimi, onları sadece senin duyabileceğin bir yere bırakmak için geleceğe gittim," demişti Alia. "Bunu sen bile yapamazsın abi. İlginç bir oyun bu. Ha, bu

arada... dedemizi, o yaşlı ve sapık Baron'u öldürdüm. Çok acı çekmedi."

Sessizlik. Paul, Alia'nın geri çekildiğini görmüştü.

"Muad'Dib."

Paul gözlerini açınca tepesinde Stilgar'ın kara sakallı yüzünü, hâlâ savaş ateşiyle parlayan siyah gözlerini gördü.

"Yaşlı Baron'un cesedini buldun," dedi Paul.

Stilgar çok şaşırmıştı. "Nasıl bildin?" diye fısıldadı. "Cesedini daha demin, İmparator'un büyük metal çadırının enkazında bulduk."

Paul soruya yanıt vermedi; Gurney'nin iki Fremen ve aralarında bir Sardaukar tutsakla birlikte yaklaştığını gördü.

"İşte onlardan biri Lordum," dedi Gurney. Muhafızlara tutsağı Paul'ün beş adım önüne getirmelerini işaret etti.

Paul, Sardaukar'ın şokta olduğunu donuk gözlerinden anladı. Sardaukar'ın yüzünde, burun kemerinden ağız kenarına dek uzanan bir morluk vardı. Sarışındı, yüz hatları biçimliydi; yüksek rütbeli bir Sardaukar olduğu belliydi, ama paçavraya dönmüş üniformasında bunu belli eden bir şey yoktu... İmparatorluk arması taşıyan altın düğmeleri ve pantolonunun lime lime olmuş yan şeritleri hariç.

"Sanırım bu bir subay Lordum," dedi Gurney.

Paul başıyla onayladı. "Ben Dük Paul Atreides'im. Beni anlıyor musun?"

Sardaukar kımıldamadan ona baktı.

"Konuş, yoksa İmparator'un ölebilir," dedi Paul.

Adam gözlerini kırpıştırıp yutkundu.

Paul, "Ben kimim?" diye sordu.

Adam boğuk bir sesle, "Dük Paul Atreides'siniz," dedi.

Paul adamın fazla itaatkâr olduğunu düşündü; ama Sardaukarlar asla böyle bir gün yaşamamışlardı. Şimdiye dek hep zafer kazanmışlardı; Paul bunun da bir zayıflık olabileceğini fark etti. Bu fikri daha sonra, kişisel eğitim programının bir parçası olarak üstünde düşünmek üzere bir kenara koydu.

"İmparator'a bir mesaj iletmeni istiyorum," dedi. Mesajını

kadim formüle uygun şekilde söyledi: "İmparatorluk soyundan gelen ben, bir Büyük Hanedan Dük'ü olarak, Sözleşme çerçevesinde söz veriyorum ki, İmparator ve adamları silahlarını bırakıp teslim olurlarsa onları canım pahasına koruyacağım." Sol elini kaldırıp düklük mühür yüzüğünü Sardaukar'a gösterdi. "Bunun adına yemin ederim."

Adam diliyle dudaklarını ıslatıp Gurney'ye baktı.

"Evet," dedi Paul. "Gurney Halleck ancak bir Atreides'in emrinde çalışır."

"Mesajınızı ileteceğim," dedi Sardaukar.

"Onu ileri komuta yerimize götürüp İmparator'a gönderin," dedi Paul.

"Emredersiniz Lordum." Gurney muhafızlara emre uymaları için el işareti yaptı; başlarına geçti ve hep birlikte çıkıp gittiler.

Paul tekrar Stilgar'a döndü.

"Chani ile annen geldi," dedi Stilgar. "Chani yas tutmak için bir süre yalnız kalmak istiyor. Rahibe Ana da sırrî odasında biraz yalnız kalmak istedi... sebebini bilmiyorum."

"Annem belki de bir daha asla göremeyeceği bir gezegeni özlüyor," dedi Paul. "Orada gökyüzünden su yağar, bitkiler de öyle büyük ve sıktır ki geçit vermezler."

Stilgar, "Gökyüzünden yağan su," diye fısıldadı.

Paul o an bir şeyi fark etti; eskiden Fremen Naibi olan Stilgar zaman geçtikçe kendini Lisanü'l-Gayb'e adamış bir yaratığa, sürekli huşu duyan itaatkâr birine dönüşmüştü. İnsanı küçülten bir şeydi bu; Paul'e cihadın hayalet rüzgârını hissettiriyordu.

Bir dostumun kula dönüştüğünü gördüm, diye düşündü.

Birden kendini yapayalnız hissedince salona bakındı; muhafızlarının kendisinin huzurunda ne kadar dikkatli ve titiz olduklarını gördü. Aralarındaki rekabeti ve Muad'Dib'in adamı olmaktan duydukları gururu hissedebiliyordu... hepsi de Muad'Dib tarafından fark edilmek istiyordu.

Muad'Dib... tüm nimetler ondan akar, diye düşündü; hayatının en acı düşüncesiydi bu. *Tahta geçmem gerektiğini sezi-*

yorlar, diye düşündü. *Ama bunu cihadı önlemek için yaptığımı bilemezler.*

Stilgar genzini temizledi; "Rabban da ölmüş," dedi.

Paul başıyla onayladı.

Sağdaki muhafızlar birden iki yana açıldı ve aralarından Jessica geçti. Üstünde siyah abası vardı; kumda yürüme alışkanlığı adımlarından biraz belli oluyordu... ama Paul, onun bu eve gelince eski havasına, bir Dük'ün odalığıykenki havasına az çok tekrar kavuşmuş olduğunu fark etti. Jessica'nın eski, iddialı havası biraz geri gelmişti.

Jessica, Paul'ün önünde durup ona baktı. Paul'ün bitkin olduğunu ve bunu gizlediğini gördü... ama onun için üzülemiyordu. Sanki artık oğluna karşı hiçbir şey hissedemiyordu.

Jessica, Büyük Salon'a girerken, buraya dair anılarının canlanmamasına şaşırmıştı. Burası yabancı bir oda gibiydi, sanki ilk kez girdiği bir yerdi; sanki sevgili Leto'suyla burada asla yürümemiş, sarhoş Duncan Idaho'yla burada asla konuşmamıştı... asla, asla, asla...

Zorlayıcı belleğin, yani âdabın zıttını belirten bir sözcük olmalı, diye düşündü. *Gizlenmekte direten anılar için bir sözcük olmalı.*

"Alia nerede?" diye sordu.

"Dışarıda; böyle bir zamanda her Fremen çocuğunun yapması gerekeni yapıyor," dedi Paul. "Yaralı düşmanları öldürüyor ve su toplama ekipleri için cesetleri işaretliyor."

"Paul!"

"Bunu yaralılara acıdığından yaptığını anlamalısın," dedi Paul. "İyilik ile zalimlik arasında gizli bir bağ olduğunu görmememiz ne tuhaf, değil mi?"

Jessica oğluna öfkeyle baktı; ondaki bu derin değişim karşısında afallamıştı. *Oğlunun ölümü yüzünden mi böyle oldu?* diye merak etti. "Hakkında tuhaf şeyler söyleniyor Paul," dedi. "Efsanede bahsedilen tüm güçlere sahip olduğun... senden hiçbir şey gizlenemeyeceği, başkalarının göremediği şeyleri görebildiğin söyleniyor."

Paul, "Bir Bene Gesserit'in efsaneler hakkında soru sormasına gerek var mı?" diye sordu.

Jessica, "Bu halinde benim de parmağım var," diye itiraf etti; "ama yine de benden..."

Paul "Milyarlarca, trilyonlarca hayat yaşamak ister miydin?" diye sordu. "İşte sana bir efsane! Onca deneyimi, getirecekleri bilgeliği düşün. Ama bilgelik sevgiyi azaltır, değil mi? Nefrete de yeni bir biçim verir. Hem zalimliğin hem de iyiliğin derinliklerine inmeden acımasızlığı nasıl bilebilirsin ki? Benden korkmalısın anne. Ben Kuisatz Haderah'ım."

Jessica yutkunmaya çalıştı; boğazı kupkuru olmuştu. Bir süre sonra konuştu: "Eskiden Kuisatz Haderah olduğunu inkâr ederdin."

Paul başını iki yana salladı. "Artık hiçbir şeyi inkâr edemem." Jessica'nın gözlerine baktı. "İmparator ve maiyeti geliyor. Her an burada olabilirler. Yanımda dur. Onları rahat görmek istiyorum. Müstakbel eşim de aralarında olacak."

Jessica sert bir sesle, "Paul!" dedi. "Babanın yaptığı hatayı yapma!"

"O bir prenses. Tahta çıkmamı sağlayacak bir araç, o kadar; asla daha fazlası olmayacak. Hata mı dedin? Beni sen yetiştirdin diye, intikam ihtiyacı duyamam mı sanıyorsun?"

Jessica, "Masumlardan da mı intikam alacaksın?" diye sordu; *Benim yaptığım hatalara düşmemeli,* diye düşündü.

"Artık kimse masum değil," dedi Paul.

"Bunu Chani'ye söyle," dedi Jessica; arka taraftaki koridoru gösterdi.

Chani oradan Büyük Salon'a giriyordu; Fremen muhafızların arasından geçerken, sanki onların farkında değildi. Kukuletası ve damıtıcı-giysi başlığı geriye atılmış, yüz maskesi indirilmişti. Salonu kat edip Jessica'nın yanında dururken, hareketlerinde kırılganlık ve kararsızlık vardı.

Paul, Chani'nin yanaklarındaki gözyaşlarını gördü... *Ölüye su veriyor.* İçinde derin bir sızı hissetti, ama sanki bunu ancak Chani'nin varlığı aracılığıyla hissedebiliyordu.

"Oğlumuz öldü aşkım," dedi Chani. "O öldü."

Paul kendini tamamen kontrol altında tutarak ayağa kalktı. Elini uzatıp Chani'nin yanağına dokundu; onun gözyaşlarını hissetti. "Onu geri getiremeyiz, ama başka oğullarımız olacak," dedi. "Usûl buna söz veriyor." Chani'yi yavaşça yana çekip, Stilgar'a el işareti yaptı.

"Muad'Dib," dedi Stilgar.

"İmparator ve maiyeti gemiden geliyor," dedi Paul. "Burada bekleyeceğim. Tutsakları salonun ortasında toplayın; etrafları boş olsun. Aksi yönde emir vermediğim sürece benden on metre uzakta dursunlar."

"Emredersin Muad'Dib."

Stilgar emri yerine getirmek üzere dönüp giderken Paul, Fremen muhafızlarının huşuyla fısıldaştığını işitti: "Gördünüz mü? Biliyor! Kimse söylemedi, ama biliyor!"

İmparator ile maiyetinin yaklaştığı artık duyuluyordu; Sardaukarlar morallerini yüksek tutmak için marş söylüyordu. Kapıdan mırıltılar geldi; Gurney Halleck muhafızların arasından geçip Stilgar'ın yanına gitti, onunla konuştuktan sonra da Paul'e doğru yürüdü... gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

Paul, *Gurney'yi de mi kaybedeceğim?* diye düşündü. *Stilgar'ı kaybettiğim gibi... bir dostum daha mı yaratığa dönüşecek?*

"Üzerlerinde fırlatabilecekleri türden silah yok," dedi Gurney. "Bizzat aradım." Salona bakınınca, Paul'ün yaptırdığı hazırlıkları gördü. "Yanlarında Feyd-Rautha Harkonnen da var. Dışarıda kalsın mı?"

"Gelsin."

"Lonca ajanları da var; bazı imtiyazlar istiyorlar, yoksa Arrakis'e ambargo koyacaklarmış. Mesajlarını size ileteceğimi söyledim."

"Bırak tehditler savursunlar."

Jessica arkadan, "Paul!" diye fısıldadı. "Lonca'dan bahsediyor!"

"Birazdan onların da dişlerini sökeceğim," dedi Paul.

Lonca'yı düşündü... çok uzun zamandır var olan bu güç odağı sonunda asalağa dönüşmüş, sömürdüğü canlılar ol-

madan yaşayamaz hale gelmişti. Savaşmaya asla cesaret edememişlerdi... şimdi de edemeyeceklerdi. Zamanında, seyrüsefercilerini melanj denen, farkındalık yelpazesi uyuşturucusuna bağımlı kılmanın hata olduğunu ilk fark ettiklerinde, Arrakis'i ele geçirebilirlerdi. Bunu yapabilirlerdi; görkemli bir zafer kazandıktan sonra ölebilirlerdi. Ama bunu yapmamış, biraz daha yaşamayı seçmiş, içinde yüzdükleri denizlerdeki besin kaynakları olan canlı türü yok olduğunda yerine bir yenisinin geleceğini ümit etmişlerdi.

Geleceği görme yetileri sınırlı olan Lonca seyrüsefercileri ölümcül bir hata yapmışlardı: Hep açık ve güvenli yolları seçmişlerdi; oysa bunlar kişiyi daima aşağıya, atalete götüren yollardı.

Paul, *Şimdi yeni besin kaynaklarını yakından görsünler bakalım,* diye düşündü.

"Bir de Bene Gesserit Rahibe Anası var; annenizin arkadaşı olduğunu söylüyor," dedi Gurney.

"Annemin Bene Gesseritler arasında arkadaşı yoktur," dedi Paul.

Gurney tekrar Büyük Salon'a bakındıktan sonra Paul'ün kulağına eğildi. "Thufir Hawat da yanlarında Lordum. Onunla yalnız kalmaya fırsatım olmadı; ama eski el işareti dilimizle konuşarak, sizin öldüğünüzü sandığından Harkonnenlar için çalışmaya başladığını söyledi. Onlarla birlikte gelmek istediğini söylüyor."

"Thufir'i onların arasında mı..."

"Kendisi istedi... bir bildiği vardır diye düşündüm. Bir... terslik çıkarsa, onu zapt edebiliriz. Çıkmazsa da... onların arasındaki kulağımız olur."

Paul önceden gördüğü, bu ana ilişkin olasılıkları düşündü; bunlardan birinde Thufir zehirli bir iğne taşıyordu... İmparator bu iğneyi "o zıpçıktı Dük'e" karşı kullanmasını emretmişti.

Giriş kapısındaki muhafızlar iki yana çekilip mızraklarını önlerinde tutarak kısa bir koridor oluşturdu. Giysi hışırtıları ve içeri dolmuş kumları ezen ayakların sesi duyuldu.

Padişah İmparator IV. Shaddam, maiyetinin önünde salona girdi. Başında artık burseg miğferi yoktu; kızıl saçı dağınıktı. Üniformasının sol yeni yırtılmıştı. Kalkan kemersiz ve silahsız olmasına karşın etkileyici görünüyordu; sanki etrafındaki bir güç kalkanı diğer insanları uzak tutuyordu.

Bir Fremen, mızrağını uzatarak İmparator'u Paul'ün emrettiği yerde durdurdu. Diğerleri İmparator'un arkasında toplandı; İmparator'un maiyeti, rengârenk giysiler içindeki bu insanlar kımıldanıp duruyor ve etrafa merakla bakınıyordu.

Paul bu grubu inceledi; ağladıklarını belli etmemeye çalışan kadınlar, Sardaukarların kazanacağı zaferden pay alma umuduyla gelip de yenilgi karşısında şaşkına dönerek sus pus olmuş dalkavuklar gördü. Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın gözlerinin, kara kukuletasının içinde kuş gözleri gibi parladığını gördü; kadının yanında sinsi Feyd-Rautha duruyordu.

Paul, *Orada zamanın ihanet edip göstermediği bir yüz var,* diye düşündü.

Feyd-Rautha'nın arkasına baktı... oradaki bir kıpırtı dikkatini çekmişti; yüzü gelinciği andıran birini gördü... o ana dek zamanın ne içinde ne de dışında gördüğü biriydi bu. Yine de yüzü tanıdıktı ve onu korkutuyordu.

Bu adamdan niye korkuyorum ki? diye merak etti.

Annesine eğilip, "Rahibe Ana'nın solundaki şu fesat görünüşlü adam kim?" diye sordu.

Jessica adama bakınca onu tanıdı; bu simayı Dük'ün dosyalarında görmüştü. "Kont Fenring," dedi. "Buranın bizden önceki yöneticisi. Genetik hadım... ve katil."

Paul *İmparator'un ayakçısı,* diye düşündü. Bu düşünce onu sarsmıştı, çünkü İmparator'u muhtemel geleceklerde sayısız kez görmesine karşın Kont Fenring'i bir kez bile görmemişti.

O anda bir şeyi daha fark etti. Zaman ağının sayısız yerinde kendi cesedini görmüş, ama ölüm anını hiç görmemişti.

Katilim bu adam mı olacak... o yüzden mi bana gösterilmedi? diye merak etti.

Bu düşünce içini kararttı. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı; Sardaukar erleri ile subaylarından geriye kalanlara baktı... yüzlerindeki acı ve umutsuzluğu gördü. Onlara bakarken, içlerinden bazıları bir anlığına ilgisini çekiyordu: Bunlar salonu inceleyen, hâlâ yenilgiyi zafere dönüştürmenin yollarını arayan Sardaukar subaylarıydı.

Paul sonunda uzun boylu, sarışın, yeşil gözlü bir kadına bakmaya başladı; bu kadın tam bir aristokrattı; mağrurdu, ağlamamıştı, yenilgiyi kesinlikle kabullenmiyordu. Paul onun kim olduğunu biliyordu, çünkü zamanın içinde pek çok kez görmüştü: Bene Gesserit eğitimi almış Prenses Irulan'dı bu.

İşte tahta çıkmamı sağlayacak araç, diye düşündü.

Kalabalıkta bir hareketlenme olduğunu, birinin... Thufir Hawat'ın öne çıktığını gördü; Hawat'ın yüzü yaşlıydı, kırış kırıştı... dudakları lekeliydi, omuzları çöküktü, dermansız görünüyordu.

"İşte Thufir Hawat," dedi Paul. "Yaklaşmasına izin verin Gurney."

"Lordum," dedi Gurney.

Paul, "Yaklaşmasına izin verin," diye tekrarladı.

Gurney başıyla onayladı.

Hawat, önündeki Fremen mızrağı kaldırılınca ayaklarını sürüyerek ilerledi; mızrak arkasından tekrar indi. Hawat kızarmış, sulu gözleriyle Paul'e baktı; inceliyor, arıyordu.

Paul bir adım öne çıktı; İmparator ile adamlarının gergin bir bekleyiş içinde olduğunu seziyordu.

Hawat, Paul'ün arkasına baktı; yaşlı adam, "Leydi Jessica, hakkınızda yanlış düşündüğümü bugün öğrendim," dedi. "Ama beni bağışlamanıza gerek yok."

Paul bekledi, ama annesi susuyordu.

"Thufir, eski dostum... görüyorsun ya, sırtımı hiçbir kapıya dönmüyorum," dedi Paul.

"Evren kapılarla dolu," dedi Hawat.

Paul, "Babama benziyor muyum?" diye sordu.

Hawat boğuk bir sesle "Daha çok dedenize benziyorsunuz," dedi. "Tavırlarınız ve gözlerinizdeki ifade benziyor."

"Yine de babamın oğluyum," dedi Paul. "Aileme yıllarca hizmet ettin Thufir... şimdi dile benden ne dilersen. Ne dilersen. Beni öldürmek ister misin Thufir? Canımı alabilirsin." Paul bir adım daha ilerledi... kolları iki yanından sarkıyordu; Hawat'ın durumu anlamaya başladığını gözlerinden okudu.

Paul, *Hıyanetin farkında olduğumu anladı,* diye düşündü.

Sadece Hawat'ın duyabileceği kadar kısık bir sesle "Ciddiyim Thufir," dedi. "Beni öldüreceksen şimdi öldür."

"Tek istediğim huzurunuzda son bir kez durmaktı Dük'üm," dedi Hawat. Paul yaşlı adamın ayakta durmakta zorlandığını fark etti. Ellerini uzatıp Hawat'ı omuzlarından tutarak destek verdiğinde, yaşlı adamın kaslarının titrediğini hissetti.

"Ağrın mı var eski dostum?" diye sordu.

"Evet Dük'üm, ama aldığım haz daha fazla," dedi Hawat. Paul'ün kollarının arasında yan dönüp, sol avucunu İmparator'a doğru kaldırdı ve parmaklarının arasındaki küçücük iğneyi gösterdi. "Görüyor musunuz Majesteleri?" diye seslendi. "Haininizin iğnesini görüyor musunuz? Ben ki hayatımı Atreideslere adamışım; şimdi onlar için canımı vermekten kaçınır mıyım sandınız?"

Yaşlı adam birden kollarının arasına yığılınca Paul sendeledi; Hawat'ın öldüğünü anlamıştı. Onu yavaşça yere yatırıp doğruldu ve muhafızlara cesedi götürmelerini işaret etti.

Emri yerine getirilirken salonda çıt çıkmıyordu.

Şimdi İmparator'un yüzünde gergin bir bekleyiş ifadesi vardı. Nihayet, ilk kez gözlerinde korku okunuyordu.

"Majesteleri," dedi Paul; uzun boylu Prenses'in, sesini duyunca birden irkildiğini gördü. Paul bu sözcüğü Bene Gesseritlerin kontrollü atonalleriyle, elinden geldiğince küçümseyici ve aşağılayıcı bir ses tonuyla söylemişti.

Sahiden Bene Gesserit eğitimi almış, diye düşündü.

İmparator genzini temizledikten sonra, "Saygıdeğer akrabam, her şeyin lehinize olduğunu sanıyor olabilirsiniz,"

dedi. "Ne yazık ki çok yanılıyorsunuz. Atomik kullanmakla Sözleşme'yi ihlal..."

"Atomikleri çölde bir kayalığı yarmakta kullandım, o kadar," dedi Paul. "Size bir an önce ulaşıp, bazı tuhaf faaliyetleriniz hakkında açıklama istemem gerekiyordu Majesteleri."

"Arrakis'in etrafında Büyük Hanedanların gemilerinden oluşan dev bir donanma var. Tek bir sözümle burayı..."

"Ah, evet," dedi Paul. "Onları neredeyse unutuyordum." İmparator'un maiyetine göz gezdirip, iki Lonca ajanını buldu; Gurney'nin kulağına, "Lonca ajanları şu gri kıyafetli, şişman iki adam mı Gurney?" diye fısıldadı.

"Evet Lordum."

Paul "Siz, ikiniz," diye işaret etti. "Hemen gidip donanmaya söyleyin, evlerine dönsünler. Bundan sonra benden izinsiz..."

Uzun boylu Lonca ajanı, "Lonca senden emir almaz!" diye haykırdı. Paul'ün bir işaretiyle açılan mızrakların arasından arkadaşıyla birlikte geçti. Parmağını Paul'e uzatıp konuştu: "Bu yaptıkların yüzünden ambargoya..."

"Saçmalamayı sürdürürseniz, Arrakis'teki tüm baharatın... ebediyen yok edilmesini emrederim," dedi Paul.

Uzun boylu Lonca ajanı, "Delirdin mi sen?" dedi. Yarım adım geriledi.

Paul, "Bunu yapabileceğimi kabul ediyorsun yani?" diye sordu.

Lonca ajanı bir an suskun kalıp, dalgın gözlerle öylece durduktan sonra, "Evet, ama yapmamalısınız," dedi.

"Ahhh," dedi Paul; başını salladı. "İkiniz de Lonca seyrüsefercisisiniz, değil mi?"

"Evet!"

Kısa boylu Lonca ajanı, "Kendinizi de köreltmiş olursunuz; hepimizi de yavaş yavaş ölmeye mahkûm edersiniz," dedi. "Baharat likörüne bağımlıyken onsuz kalmanın ne demek olduğunu bilir misiniz?"

"Güvenli yolları gören gözler sonsuza dek kapanır," dedi Paul. "Lonca'nın işi biter. İnsanlar tecrit olmuş gezegenlerin-

de, tecrit olmuş küçük gruplar halinde yaşar. Aslında bunu yapabilirim... sırf fesatlık olsun diye veya can sıkıntısından yapabilirim."

Uzun boylu Lonca ajanı, "Bu meseleyi baş başa konuşalım," dedi. "Eminim bir uzlaşmaya vara..."

"Mesajımı Arrakis'in etrafındaki adamlarınıza iletin," dedi Paul. "Bu konuşmadan sıkılmaya başladım. Tepemizdeki donanma hemen uzaklaşmazsa, daha fazla konuşmamıza gerek kalmayacak." Salonun bir yanındaki iletişim görevlilerini başıyla gösterdi. "Cihazlarımızı kullanabilirsiniz."

Uzun boylu Lonca ajanı, "Önce bu meseleyi konuşmalıyız," dedi. "Böyle durup dururken..."

Paul, "Dediğimi yapın!" diye bağırdı. "Bir şeyi tamamen kontrol etmenin yolu, onu yok edebilecek güce sahip olmaktır. Bu güce sahip olduğumu kabul ettiniz. Konuşacak, pazarlık yapacak, uzlaşacak konumda değilsiniz. Emirlerime hemen uymazsanız, bunun sonuçlarına katlanırsınız!"

Kısa boylu Lonca ajanı, "Blöf yapmıyor," dedi. Paul adamların korkuya kapıldığını gördü.

İki adam yavaşça Fremen iletişim cihazlarına doğru yürüdüler.

Gurney, "İtaat edecekler mi?" diye sordu.

"Zamanı dar bir açıdan görebiliyorlar," dedi Paul. "İtaatsizliğin sonuçlarını göremiyorlar; ileriye bakınca boş bir duvar görüyorlar sadece. Tepemizdeki her gemide bulunan Lonca seyrüsefercileri de aynı duvarı görecek. İtaat edecekler."

Paul tekrar İmparator'a dönüp, "Babanızın tahtına çıkmanıza bir şartla izin vermişlerdi: Baharat akışının kesilmemesini sağlayacaktınız," dedi. "Ama onları hayal kırıklığına uğrattınız Majesteleri. Bunun sonuçları ne olacak, biliyor musunuz?"

"Benim kimseden izin almaya..."

Paul, "Salak numarası yapmayı kes!" diye bağırdı. "Lonca nehir kıyısındaki bir köy gibidir. Suya ihtiyaçları var, ama ancak ihtiyaç duydukları kadarını alabiliyorlar. Nehre set çeke-

miyorlar, çünkü o zaman dikkat çekerler... bu da sonları olur. Baharat akışı... onların nehri bu işte... ve ben nehirlerine set çektim. Bu öyle bir set ki, yıkılırsa nehir de yok olur."

İmparator kızıl saçını eliyle geriye atıp, iki Lonca ajanının sırtlarına baktı.

"Bene Gesserit Gerçeğisöyletenin bile tir tir titriyor," dedi Paul. "Rahibe Anaların numaralarını yapmakta kullanabileceği başka zehirler de var; ama bir kez baharat likörü kullandılar mı, diğerleri işe yaramaz oluyor."

Yaşlı kadın siyah cüppesinin eteklerini toplayarak kalabalığın içinden sıyrılıp mızrak engeline yaklaştı.

"Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam," dedi Paul. "Caladan'da görüşeli epey oldu, değil mi?"

Rahibe Ana, Paul'ün arkasına, annesine bakarak, "Jessica, oğlun gerçekten de oymuş," dedi. "Hilkat garibesi kızını bile affettirebilecek bir şey bu."

Yoğun, soğuk bir öfkeye kapılan Paul kendine hâkim olup "Annemi affedecekmiş... sen kim oluyorsun?" dedi.

Yaşlı kadın gözlerini Paul'e dikti.

"Numaralarını bende dene bakalım yaşlı cadı," dedi Paul. "Gomcebbârın nerede? Bakmaya cesaret edemediğin yere bakmayı denesene! Oradan sana baktığımı göreceksin!"

Yaşlı kadın gözlerini indirdi.

Paul sert bir sesle, "Söyleyecek sözün yok mu?" diye sordu.

Yaşlı kadın, "İnsan olduğunu kanıtlayan bendim," diye mırıldandı. "Buna leke sürme."

Paul sesini yükseltti: "Şuna bir bakın yoldaşlar! Karşınızda bir Bene Gesserit Rahibe Anası duruyor; kadim davası uğruna öyle sabırlı ki. Kız kardeşleriyle birlikte bekliyordu; planlarını uygulamak için tek bir kişiye ihtiyaçları var... onu yaratmak için doksan kuşaktır uygun gen kombinasyonlarını ve koşulları bulmaya çalışıyorlar. Şuna bakın! Şimdi o doksan kuşaklık çabanın meyvesini verdiğini, istedikleri kişinin karşısında olduğunu biliyor. İşte buradayım... ama... onun... sözünü... asla... dinlemeyeceğim!"

Yaşlı kadın, "Jessica!" diye haykırdı. "Sustur onu!"

"Sen sustur," dedi Jessica.

Paul yaşlı kadına öfkeyle baktı. "Bu meseledeki rolün yüzünden seni seve seve boğdururdum," dedi. "Buna engel olamazdın!" diyerek parmağını şıklatınca, yaşlı kadın hiddetten kaskatı kesildi. "Ama hayatta kalman, bana dokunamadan, tek bir sözünü bile dinletemeden yaşamayı sürdürmen daha uygun bir ceza olur."

Yaşlı kadın sert bir sesle, "Jessica, sen ne yaptın?" diye sordu.

"Sana tek bir şey vereceğim," dedi Paul. "İnsan ırkının neye ihtiyacı olduğunu kısmen gördünüz, ama iyi göremediniz. Büyük planınızı uygulamak için insanların üreyişini kontrol altına alıp seçkin bir nesil üretmek istediniz! Oysa o kadar az şey anlıyorsunuz ki..."

Yaşlı kadın öfkeyle, "Bunlardan bahsetmemelisin!" diye fısıldadı.

Paul "Sus!" diye gürledi. Sesi havada, yaşlı kadına doğru uçarken cismanileşmişti sanki.

Gerileyen yaşlı kadın arkasındakilere çarptı; Paul'ün müthiş bir güçle benliğini ele geçirmesi karşısında afallamıştı. "Jessica," diye fısıldadı. "Jessica."

"Gomcebbârını hatırlıyorum," dedi Paul. "Sen de benimkini hatırla. Seni tek bir sözümle öldürebilirim."

Etraftaki Fremenler bakıştı. Efsanede, "Ve sözü adalete karşı gelen herkese ebedi ölüm getirecek" denmiyor muydu?

Paul, İmparator'un yanında duran uzun boylu Prenses'e baktı. Gözlerini kadından ayırmadan konuştu: "Majesteleri, bu hassas meseleyi halletmenin yolunu ikimiz de biliyoruz."

İmparator önce kızına, sonra da Paul'e baktı. "Buna nasıl cüret edersin!" dedi. "Sen ailesiz bir maceraperestsin, basit bir..."

"Kim olduğumu kendi ağzınla itiraf ettin," dedi Paul. "Soylu akrabam dedin. Bu yüzden saçmalamayı kes."

"Ben senin hükümdarınım," dedi İmparator.

Paul, Lonca ajanlarına göz attı; iletişim cihazlarının başında durmuş, ona bakıyorlardı. Biri başıyla onayladı.

"Gerekirse zor kullanırım," dedi Paul.

İmparator öfkeyle, "Buna cüret edemezsin!" dedi.

Paul konuşmadan ona baktı.

Prenses elini babasının koluna koydu. "Baba," dedi; sesi ipeksi, yumuşak, yatıştırıcıydı.

"Beni kandırmaya çalışma," dedi İmparator. Kızına baktı. "Bunu yapmana gerek yok kızım. Çareler tükenmiş de..."

"Ama işte karşında oğlun olmaya uygun biri duruyor," dedi Prenses.

Kendini toparlayan yaşlı Rahibe Ana kalabalığın arasından ite kaka geçerek İmparator'un yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Seni savunuyor," dedi Jessica.

Paul altın sarısı saçlı Prenses'e bakmayı sürdürüyordu. Annesine, "Bu İmparator'un en büyük kızı Irulan, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Chani, Paul'ün diğer tarafına geçti. "Gitmemi ister misin Muad'Dib?"

Paul ona baktı. "Gitmeni mi? Bir daha asla yanımdan ayrılmayacaksın."

"Aramızda bir bağ yok," dedi Chani.

Paul ona bir an sessizce baktıktan sonra, "Bana yalnızca gerçekleri söyle Sihayam," dedi. Chani karşılık verecekken, Paul parmağını onun dudaklarına dayayıp onu susturdu. "Aramızda kopmaz bir bağ var. Şimdi olanları dikkatle izle, çünkü daha sonra sana akıl danışacağım."

İmparator ve Gerçeğisöyleten fısıldaşarak, hararetle tartışıyorlardı.

Paul annesine, "Aralarındaki anlaşmanın bir koşulunun da tahta bir Bene Gesserit geçirmek olduğunu, Irulan'ı bunun için eğittiklerini İmparator'a hatırlatıyor," dedi.

Jessica, "Planları bu muymuş?" diye sordu.

Paul, "Bariz değil mi?" dedi.

Jessica, "Belirtileri görüyorum!" diye tersledi. "Sana öğ-

rettiğim şeyleri bana öğretmeye çalışmana gerek yok demek istemiştim."

Annesine bakan Paul, onun dudaklarında soğuk bir gülümseme gördü.

Gurney Halleck aralarına eğilip, "Lordum, o grupta bir Harkonnen olduğunu hatırlatayım," dedi. Solda, bir mızrağın ardında duran siyah saçlı Feyd-Rautha'yı başıyla gösterdi. "Şu soldaki, gözleri kısık olan. Hayatımda böyle habis surat görmedim. Bana bir söz vermiştiniz..."

"Sağ ol Gurney," dedi Paul.

"Na-Baron... daha doğrusu artık Baron; ne de olsa babası öldü," dedi Gurney. Onu..."

"Onu haklayabilir misin Gurney?"

"Lordum, şaka yapıyorsunuz herhalde!"

"İmparator'la cadısı yeterince tartıştılar, değil mi anne?"

Jessica başıyla onayladı. "Haklısın."

Paul sesini yükselterek İmparator'a seslendi: "Majesteleri, aranızda bir Harkonnen var mı?"

İmparator dönüp Paul'e baktı; yüzünde horgörü belirdi. "Maiyetime zarar gelmeyeceğine bir Dük olarak söz vermiştin."

"Sadece bilgi almak için sordum," dedi Paul. "Bilmek istediğim şu: Aranızdaki Harkonnen resmen maiyetinize dahil mi, yoksa korkusundan bir teknik ayrıntıya mı sığınıyor?"

İmparator kurnazca gülümsedi. "İmparator'un yanına kabul edilen herkes maiyetinden sayılır."

"Bir Dük olarak söz verdim, ama Muad'Dib olarak söz vermedim," dedi Paul. "Muad'Dib olarak, maiyet tanımınıza katılmayabilirim. Dostum Gurney Halleck bir Harkonnen öldürmek istiyor. Eğer o..."

Feyd-Rautha, "Kanlı!" diye haykırdı. Yolunu kesen mızrağa yaslandı. "Bu kan davasının adını koyan babandı Atreides. Kadınlarının arkasına saklanıp uşaklarına beni öldürtmeye çalışan sen, bana nasıl korkak dersin!"

Yaşlı Gerçeğisöyleten telaşla İmparator'un kulağına bir

şeyler fısıldamaya başladı, ama İmparator onu yana itti. "Kanlı ha?" dedi. "Kanlının katı kuralları vardır."

"Paul, kes şunu," dedi Jessica.

"Lordum, Harkonnenlardan intikam alacağıma söz vermiştiniz," dedi Gurney.

"İntikamını aldın zaten," dedi Paul; boşvermişlik hissine kapılmıştı. Cüppesini çıkarıp, kemeri ve billurbıçağıyla birlikte annesine verdi; sonra damıtıcı-giysisini çıkarmaya başladı. Tüm evrenin bu ana odaklandığını hissediyordu.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Jessica. "Bu işi halletmenin daha kolay yolları var Paul."

Paul damıtıcı-giysisini çıkardıktan sonra, annesinin elindeki billurbıçağını kınından çekip aldı. "Biliyorum," dedi. "Zehir veya suikast gibi bildik yöntemler de aynı işi görür."

Gurney, "Bana bir Harkonnen vaat etmiştiniz!" diye öfkeyle fısıldadı; Paul adamın yüzündeki hiddeti gördü... Gurney'nin çenesindeki mürekkep sarmaşığı izi kıvrılıp pütürlenmişti. "Bana bir Harkonnen borçlusunuz Lordum!"

Paul, "Harkonnenlar hangimize daha çok acı çektirdi... sana mı, bana mı?" diye sordu.

Gurney boğuk bir sesle, "Kız kardeşim," dedi. "Köle çukurlarında geçirdiğim yıllar..."

"Babam," dedi Paul. "Dostlarım ve yoldaşlarım, Thufir Hawat ve Duncan Idaho, her şeyini yitirmiş bir kaçak olarak geçirdiğim yıllar... hem bir şey daha var: Artık bu bir kanlı; uyulması gereken kuralları sen de benim kadar biliyorsun."

Halleck'in omuzları çöktü. "Lordum, eğer o domuz... o hayvanın teki, ayağınızın ucuyla bile dokunmamanız gereken hastalıklı bir hayvan. Bir cellat çağırın veya bırakın bu işi ben halledeyim; kendinizi..."

"Muad'Dib'in bunu yapmasına gerek yok," dedi Chani.

Paul, Chani'ye bakınca, onun kendisi için kaygılandığını gözlerinden okudu. "Ama Dük Paul yapmalı," dedi.

"O bir Harkonnen hayvanı!" dedi Gurney.

Paul kendisinin de Harkonnen kanı taşıdığını söyleyecekken, annesinin sert bakışlarını görünce, "Ama insan görünü-

münde Gurney, bu yüzden de ona insan gibi davranmalıyız," demekle yetindi.

Gurney, "Eğer..." dedi.

"Lütfen yana çekil," dedi Paul. Billurbıçağını kaldırıp Gurney'yi kibarca yana itti.

"Gurney!" dedi Jessica. Gurney'nin koluna dokundu. "Bu ruh halindeyken dedesine benziyor. Dikkatini dağıtma. Şimdi onun için yapabileceğin tek şey bu." *Yüce Ana!* diye düşündü. *İroniye bak.*

İmparator, Feyd-Rautha'ya bakıyordu; onun geniş omuzlarını, şişkin kaslarını inceliyordu. Sonra dönüp Paul'e baktı; Paul sırım gibi bir delikanlıydı, Arrakis yerlileri kadar sıska olmasa da kaburgaları sayılıyordu, öyle yağsızdı ki teninin altındaki kaslarının hareketleri kolayca seçiliyordu.

Jessica oğlunun kulağına eğilip, yalnızca onun duyabileceği bir sesle, "Bir şey söyleyeyim oğlum," diye fısıldadı. "Bene Gesseritler bazı tehlikeli insanların bilinçaltına eski haz-acı yöntemleriyle bir sözcük kazır. En sık kullanılan sözcük-ses Uroşnor'dur. Tahminimce buna da aynı şeyi yapmışlardır; kulağına o sözcüğü fısıldarsan kasları bir anda gevşer ve..."

"Özel avantajlara ihtiyacım yok," dedi Paul. "Yolumdan çekil."

Gurney, Jessica'ya döndü: "Bunu niye yapıyor? Kendini öldürtüp şehitlik mertebesine mi ulaşmak istiyor? Fremenlerin dinsel saçmalıkları kafasını mı karıştırdı?"

Jessica elleriyle yüzünü örttü; Paul'ün bunu yapmayı seçmesinin sebebini tam olarak bilmediğini fark etmişti. Salonda ölümün varlığını hissediyordu... Paul'ün bu değişmiş haliyle, Gurney'nin söylediği şeyi yapabilecek ruh halinde olduğunu biliyordu. Sahip olduğu tüm yeteneklerle oğlunu korumak istiyor, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Gurney ısrarla, "O dinsel saçmalıklar yüzünden mi?" diye sordu.

Jessica, "Sus," diye fısıldadı. "Ve dua et."

İmparator gülümsedi. "Maiyetimden olan... Feyd-Rautha... arzu ederse, kendisini bu konuda istediğini yap-

makta özgür bırakabilirim," dedi. Paul'ün Fedaykin muhafızlarına doğru elini salladı. "Adamlarından biri kalkanımı ve bıçağımı aldı. Feyd-Rautha isterse sana karşı bıçağımı kullanabilir."

Feyd-Rautha, "İstiyorum," dedi.

Paul onun yüzündeki sevinci gördü. *Kendine fazla güveniyor,* diye düşündü. *Bu benim lehime.*

"İmparator'un bıçağını getirin," dedi; emrinin yerine getirilmesini seyretti. "Şuraya, yere bırak." Bıçağın bırakılmasını istediği yeri ayağıyla gösterdi. "İmparator'un adamları duvara çekilip yer açsın; Harkonnen'ın etrafı açılsın."

Paul'ün emri yerine getirilirken giysi hışırtıları, ayak sesleri, kısık sesle verilen emirler ve itirazlar duyuldu. Lonca ajanları hâlâ iletişim cihazlarının yanında duruyordu. Paul'e kaşlarını çatarak bakıyorlardı; ne yapacaklarını bilemedikleri belliydi.

Paul, *Geleceği görmeye alışıklar,* diye düşündü. *Oysa bu mekânda ve zamanda körler... tıpkı benim gibi.* Zamanın rüzgârlarını ölçtü; fırtınanın merkezi şimdi bu ana ve mekâna odaklanmıştı. Küçük boşluklar bile kapanmıştı. Burada doğmayı bekleyen cihat vardı. Burada Paul'ün bir zamanlar korkunç gaye olarak tanıdığı ırksal bilinç vardı. Burada bir Kuisatz Haderah veya Lisanü'l-Gayb için, hatta Bene Gesseritlerin kusurlu planları için bile yeterli sebep vardı. İnsan ırkı uykuda olduğunu, hareketsiz kaldığını hissetmişti ve kargaşaya ihtiyaç duyuyordu; böylece genler birleşebilecek, güçlü yeni karışımlar varlığını sürdürecekti. Bu anda tüm insanlar tek bir bilinçsiz organizmanın parçası olan canlılardı; tüm engelleri aşabilecek bir tür cinsel dürtü duyuyorlardı.

Paul bütün bunları biraz olsun değiştirmeye çalışmasının boşuna olduğunu gördü. İçindeki cihada karşı gelmeyi düşünmüştü, oysa cihat kaçınılmazdı. Paul ölse bile, lejyonları Arrakis'ten çıkıp öfkeyle evrene saldıracaktı. İhtiyaçları olan tek şey bir efsaneydi, ki Paul bu efsaneye zaten dönüşmüştü. Onlara yolu göstermiş, hatta Lonca'yı bile kontrol altına al-

malarını sağlamıştı; Lonca baharatsız var olamazdı.

Başarısızlık hissine kapıldı; Feyd-Rautha Harkonnen'ın yırtık üniformasını çıkarıp zırhlı bir dövüş kuşağı taktığını gördü.

En kritik an geldi, diye düşündü. *Bundan sonrasında gelecek apaçık olacak; bulutlar dağılıp ihtişamı gözler önüne serecek. Burada ölürsem, onlara ruhumla önderlik etmek için kendimi feda ettiğimi söyleyecekler. Sağ kalırsam da Muad'Dib'in karşısında hiçbir şeyin duramayacağını söyleyecekler.*

Feyd-Rautha kadim kanlı kuralına uyarak, "Atredies hazır mı?" diye seslendi.

Paul ona Fremen tarzıyla karşılık vermeyi seçti: "Bıçağın kırılıp paramparça olsun!" İmparator'un yerde duran bıçağını gösterdi; Feyd-Rautha'ya öne çıkıp onu almasını işaret etti.

Feyd-Rautha gözlerini Paul'den ayırmadan yürüyüp bıçağı aldı ve elinde tutup dengesini tarttı. İçi heyecan doluydu. Hep böyle bir dövüşün... göğüs göğse, kalkansız dövüşün hayalini kurmuştu. Bu baş belası Dük'ü öldürürse İmparator'un onu ödüllendireceği kesindi. Hatta İmparator onu kibirli kızıyla evlendirip, tahtı onunla paylaşabilirdi. Bu hödük Dük'ün, bu geri kalmış dünyanın maceraperestinin nice arena dövüşü yapmış, savaş sanatının bin bir türlü numarasını ve hilesini bilen kendisinin karşısında hiç şansı yoktu. O hödük, rakibinde alelade bir bıçaktan fazlası olduğunu da bilemezdi.

Feyd-Rautha, *Bakalım zehre karşı dayanıklı mısın!* diye düşündü. İmparator'un bıçağını kaldırarak Paul'ü selamlayıp "Ölmeye hazırlan sersem," dedi.

Paul, "Dövüşe başlayalım mı kuzen?" diye sordu. Kedi gibi ilerlemeye başladı. Dizlerini kırarak yürürken gözlerini hasmının bıçağından ayırmıyor, kendi süt beyazı billurbıçağınıysa kolunun bir uzantısıymış gibi önünde tutuyordu.

Birbirlerinin etrafında döndüler; çıplak ayaklarını yere sürterken, en küçük bir saldırı fırsatını bile kaçırmamak için birbirlerine bakıyorlardı.

Feyd-Rautha, "Ne güzel dans ediyorsun," dedi.

Paul, *Konuşmayı seviyor,* diye düşündü. *Bu da bir başka zayıflığı. Sessizlik sinirini bozuyor.*

Feyd-Rautha, "Ne o, dilini mi yuttun?" diye sordu.

Paul hâlâ sessizce dönmeyi sürdürüyordu.

İmparator'un maiyeti arasından dövüşü izleyen yaşlı Rahibe Ana titriyordu. O Atreides delikanlısı, Harkonnen'a kuzen demişti. Demek ki akraba olduklarını biliyordu; Kuisatz Haderah olduğundan, bunu bilmesi normaldi... ama o sözü yaşlı kadının buradaki tek önemli meseleye odaklanmasına yol açmıştı.

Burada olanlar, Bene Gesserit üreme planı açısından bir felaketle sonuçlanabilirdi

Paul'ün gördüklerinin birazını o da görmüştü; Feyd-Rautha'nın Paul'ü öldürse bile zafer kazanamayabileceğini biliyordu. Ama aklını kurcalayan başka bir mesele vardı. Bene Gesseritlerin uzun ve pahalı programlarının iki farklı ürünü olan bu gençler, ölümüne dövüşürken birbirlerini öldürebilirlerdi. İkisi de ölürse geriye yalnızca Feyd-Rautha'nın piç kızı ile Alia kalacaktı, ki bunlardan biri henüz bebekti, yani bilinmeyen bir faktördü... diğeriyse hilkat garibesiydi.

Feyd-Rautha, "Burada pagan âdetlerinden başka bir şey bilmiyorsunuz galiba," dedi. "İmparator'un Gerçeğisöyleteni ruhunu öbür dünyaya yolculuğa hazırlasın mı... ister misin?"

Paul gülümsedi. Dikkatle turlamayı sürdürürken yalnızca anın gerekliliklerine odaklanmıştı... aklındaki karanlık düşünceleri bastırıyordu.

Feyd-Rautha birden sıçradı; sağ eliyle darbe indirecekmiş gibi yapıp, bıçağı sol eline geçiriverdi.

Paul hamleden kolayca kaçarken, Feyd-Rautha'nın kalkanla dövüşmeye alışık olduğu için yavaş hareket ettiğine dikkat etti. Yine de Feyd-Rautha çok yavaş değildi; daha önce de kalkansız hasımlarla dövüşmüş olmalıydı.

Feyd-Rautha, "Atreidesler erkek gibi durup dövüşür mü yoksa kaçar mı?" diye sordu.

Paul sessizce turlamayı sürdürdü. Idaho'nun çok eskiden,

Caladan'daki egzersiz salonunda söylediklerini anımsadı: "İlk saniyeleri hasmını incelemekte kullan. Böylece başta bazı fırsatları kaçırsan bile zaferi garantilemiş olursun. Acele etme ve emin olmadan harekete geçme."

Feyd-Rautha, "Dans ederek hayatını birkaç saniye daha uzatmayı umuyorsun galiba," dedi. "Benim için sakıncası yok." Turlamayı kesip durdu ve doğruldu.

Paul, Feyd-Rautha'yı az çok fikir sahibi olacak kadar incelemişti. Genç adam sürekli sola eğiliyor ve sağ kalçasını öne uzatıyordu... sanki zırhlı dövüş kuşağı tüm sağ tarafını koruyabilirmiş gibi davranıyordu. Kalkan ve çift bıçakla dövüşmeye alışkın birinin tavrıydı bu.

Veya... Paul duraksadı... belki de o kuşakta bir numara vardı.

Bu Harkonnen, bugün Sardaukar lejyonlarını yenmiş bir adamın karşısında kendinden fazla emin görünüyordu.

Paul'ün tereddütünü fark eden Feyd-Rautha, "Kaçınılmaz sonu niye erteliyorsun?" diye sordu. "Hakkım olan bu pis gezegeni almamı geciktiriyorsun."

Paul, *Kuşağında açılıp kapanır iğne gizli,* diye düşündü. *Çok ustaca yerleştirilmiş. Hiç belli olmuyor.*

Feyd-Rautha sert bir sesle, "Niye konuşmuyorsun?" diye sordu.

Paul tekrar turlamaya başladı; Feyd-Rautha'nın sesindeki kaygı, soğukça gülümsemesine yol açtı... suskunluğunun Feyd-Rautha'nın sinirini bozmaya başladığı belliydi.

Feyd-Rautha, "Gülümsüyorsun ha?" diye sordu. Bunu sorarken birden öne atıldı.

Paul rakibinin biraz ağır hareket etmesini bekliyordu; üstüne gelen bıçaktan kılpayı kurtuldu, ama bıçağın ucunun sol kolunu çizdiğini hissetti. Orada ansızın beliren acıyı dindirirken, Feyd-Rautha'nın önceki yavaşlığının da hile olduğunu anladı. Hasmı sandığından daha tehlikeliydi. Hile içinde hile içinde hile yapacaktı.

Feyd-Rautha, "Sizin şu Thufir Hawat bana da bazı numaralar öğretti," dedi. "İlk kanı akıtmamı ona borçluyum. Ne

yazık ki o yaşlı budala bunu görecek kadar yaşamadı."

Paul, Idaho'nun sözlerini hatırladı: "Savaşırken yalnızca o an olanlara odaklan... bir şey umma. Böylece asla şaşırmazsın."

Tekrar eğilerek birbirlerinin etrafında ihtiyatla turlamaya başladılar.

Paul hasmının keyfinin tekrar yerine geldiğini görünce, sebebini merak etti. Feyd-Rautha ufacık bir sıyrığa neden bu kadar seviniyordu ki? Yoksa bıçakta zehir mi vardı! Ama bu mümkün değildi. Paul'ün adamları silahı bizzat incelemişti. Zehir olsa mutlaka fark ederlerdi.

Feyd-Rautha, "Az önce konuştuğun kadın," dedi. "Kısa boylu olan. Senin için özel mi? Odalığın mı? Benim olmaya layık mı?"

Paul susmayı sürdürürken, bir yandan da yarasındaki kanı inceliyordu; kanında az miktarda uyku ilacı saptadı. İlacın moleküllerini değiştirmek için metabolizmasında değişiklik yaptı, ama içine kuşku düşmüştü. İmparator'un bıçağının ucuna uyku ilacı sürmüşlerdi. Uyku ilacı. Zehir-bulucular tarafından saptanmasa da, temas ettiği kasları yavaşlatabilirdi. Paul'ün düşmanları tuzak içinde tuzak, kumpas içinde kumpas kurmuştu.

Feyd-Rautha tekrar saldırıya geçti.

Paul gülümserken bir anda dona kalmış gibi yaptı; sonra, uyku ilacının etkisindeymiş gibi yavaş hareket ederken, birden hızlandı... son anda yana çekilip billurbıçağını yukarı savurarak, üstüne inen kolu yaraladı.

Feyd-Rautha da yana çekilip uzaklaşırken, bıçağını sol eline geçirdi; yarasındaki asidin canını yaktığı ancak çenesinin hafifçe soluklaşmasından anlaşılıyordu.

Paul, *Şimdi de o şüpheye kapılsın bakalım,* diye düşündü. *Şimdi de o zehir var mı diye kaygılansın.*

Feyd-Rautha, "Hıyanet!" diye haykırdı. "Beni zehirledi! Kolumda zehir hissediyorum!"

Paul sonunda konuştu: "Birazcık asit, o kadar... İmparator'un bıçağındaki uyku ilacına karşılık."

Feyd-Rautha ile Paul birbirlerine soğukça gülümsediler; Feyd-Rautha sol elindeki bıçağı kaldırıp Paul'ü selamladı. Ama bıçağın ardındaki gözleri hiddetle parlıyordu.

Paul de billurbıçağını sol eline geçirdi. Tekrar birbirlerinin etrafında dönüp fırsat kollamaya başladılar.

Feyd-Rautha aralarındaki mesafeyi azaltmaya başladı; bıçağını yukarıda tutuyordu... öfkeli olduğu gözlerini kısmasından, çenesini sıkmasından anlaşılıyordu. Eğilip sağa, aşağı doğru hamle yaptı; birbirlerinin bıçaklı ellerini kavrayarak göğüs göğse geldiler.

Paul, Feyd-Rautha'nın sağ kalçasında zehirli iğne gizli olduğundan şüphelendiği için, onu sağa dönmeye zorladı. Kemerin hemen altından çıkan iğneyi görmekte az kalsın çok geç kalıyordu. Onu uyaran şey, Feyd-Rautha'nın hafifçe kıpırdanması ve harcadığı çabayı azaltması olmuştu. Küçük iğnenin ucu az kalsın Paul'ün tenini sıyırıyordu.

Sol kalçasındaymış!

Hıyanet içinde hıyanet içinde hıyanet, diye düşündü. Bene Gesserit yöntemiyle eğitilmiş kaslarını kullanarak, Feyd-Rautha'yı bir refleks hareketi yapmaya zorlamak için kendini geriye bıraktı; ama hasmının kalçasındaki iğneden uzak durma kaygısı yüzünden dengesini yitirerek yere sırt üstü düştü... Feyd-Rautha da üstünde kaldı.

Feyd-Rautha, "Kalçamdakini görüyor musun?" diye fısıldadı. "O senin ölümün sersem." Yan dönmeye başladı... zehirli iğne giderek yaklaşıyordu. "Kaslarını felç edecek... sonra da bıçağımla işini bitireceğim. Zehirden hiç iz kalmayacak!"

Paul zihnindeki sessiz çığlıkları duyuyordu; hücrelerine işlemiş ataları, gizli sözcüğü söyleyerek Feyd-Rautha'yı yavaşlatmasını ve böylece kendini kurtarmasını haykırıyordu.

Nefesini tutmakta olan Paul birden, "Söylemeyeceğim!" dedi.

Feyd-Rautha ona şaşkın şaşkın baktı; bir an duraksamıştı. Bu an, Paul'ün hasmının bacaklarından birindeki denge kusurunu saptamasına yetti; böylece onu tek hamlede altına alıp tepesine çıktı... şimdi yer değiştirmişlerdi. Feyd-Rautha

kısmen sol kalçasının üstünde yatıyordu; kalçasındaki zehirli iğne yere saplandığından, dönmesini engelliyordu.

Paul kanla kayganlaşmış sol kolunu çekip kurtararak, bıçağını Feyd-Rautha'nın gıdısına sapladı. Bıçağın ucu Feyd-Rautha'nın beynini deldi. Feyd-Rautha bir an kasıldıktan sonra gevşedi; yere saplanmış iğne yüzünden, biraz yan yatmış halde kaldı.

Paul sakinleşmek için derin soluklar alarak ayağa kalktı. Elinde bıçağıyla cesedin tepesinde durup, gözlerini bilinçli bir şekilde ağır ağır kaldırarak İmparator'a baktı.

"Majesteleri, bir adamınız daha öldü," dedi. "Artık tüm oyunları, numaraları bir kenara bırakalım mı? Bundan sonra ne olacağını konuşalım mı? Kızınız benimle evlenmeli; bir Atreides'e taht yolu açılmalı."

İmparator dönüp Kont Fenring'e baktı. Kont onun bakışlarına karşılık verdi... gri gözler, yeşil gözlerle bakıştı. Birbirlerini o kadar uzun zamandır tanıyorlardı ki, artık bakışarak konuşabiliyorlardı.

Bu zıpçıktıyı benim için öldür, diyordu İmparator. *Evet, bu Atreides genç ve becerikli... ama şimdi yorgun; her halükârda seninle başa çıkamaz zaten. Ona şimdi meydan oku... bunu yapabilirsin. Öldür onu.*

Fenring başını yavaşça çevirip Paul'e baktı.

İmparator öfkeyle, "Haydi!" diye fısıldadı.

Paul'e bakan Kont, onu eşi Leydi Margot'tan öğrendiği Bene Gesserit yöntemiyle inceledi; bu Atreides delikanlısının gizemini ve gizli ihtişamını gördü.

Fenring, *Onu öldürebilirim,* diye düşündü... bunu yapabileceğini biliyordu.

O an içinin gizli derinliklerinde kımıldayan bir şey onu engelledi; Paul'e karşı sahip olduğu avantajı az çok gördü... kendini o delikanlıdan gizleyebiliyordu, kendini ele vermeyen biriydi, hedeflerini kimse anlayamazdı.

Kont Fenring'in içinde olup bitenleri zamanın merkezinde yer alan çalkantıdaki değişimler sayesinde az çok anlayabilen Paul, Fenring'in yüzünü geleceğe dair düşlerinde görmeme-

sinin sebebini nihayet kavradı. Fenring kudretli olabilecekken olamamış biriydi; neredeyse bir Kuisatz Haderah'tı, ama genetik yapısındaki bir kusur bunu engellemişti... hadım olduğu için, yeteneğini gizliliğe ve içsel inzivaya odaklamıştı. Paul, Kont'a karşı derin bir yakınlık duydu; hayatında ilk kez bir erkeğe karşı kardeşlik hissi duyuyordu.

Paul'ün ne hissettiğini sezen Fenring, "Majesteleri, reddetmek zorundayım," dedi.

IV. Shaddam hiddete kapıldı. İki kısa adım atıp maiyetinin arasından geçerek, Fenring'in çenesine sert bir tokat indirdi.

Kont'un yüzü kıpkırmızı kesildi; İmparator'a bakarak buz gibi bir sesle konuştu: "Majesteleri, biz dostuz. Dostluğumuz adına, bana vurduğunuzu unutacağım."

Paul genzini temizleyip, "Tahttan bahsediyorduk Majesteleri," dedi.

İmparator birden dönüp Paul'e öfkeyle baktı. "Tahtta ben varım!" diye bağırdı.

"Salusa Secundus'ta da bir tahtınız olacak," dedi Paul.

İmparator "Sözüne güvenip silahlarımı bırakarak buraya geldim!" diye bağırdı. "Beni tehdit etmeye cüret mi edi..."

"Huzurumda güvendesiniz Majesteleri," dedi Paul. "Buna bir Atreides olarak söz verdim. Ama Muad'Dib sizi hapishane gezegeninize sürgüne gitmeye mahkûm ediyor. Ama korkmayın Majesteleri. Orada rahat etmeniz için elimden geleni yapacağım. O gezegeni güzel şeylerle dolu bir bahçeye dönüştüreceğim."

İmparator, Paul'ün yaptığı imayı anlayınca, ona öfkeyle baktı. "Şimdi asıl niyetin anlaşıldı," dedi.

"Evet," dedi Paul.

İmparator, "Peki ya Arrakis?" diye sordu. "Burayı da mı güzel şeylerle dolu bir bahçeye dönüştüreceksin?"

"Muad'Dib'in Fremenlere verdiği bir söz var," dedi Paul. "Burada, açık havada nehirler, göller, güzel şeylerle dolu yeşil vahalar olacak. Ama baharatı da düşünmeliyiz. Bu yüzden Arrakis'te çöl hep olmalı... sert rüzgârlar, insanları güçlendirecek çetin yaşam koşulları hep olmalı. Biz Fremenlerin bir

atasözü vardır: 'Tanrı Arrakis'i imanlıları eğitmek için yarattı' deriz. Tanrı'nın sözüne karşı gelinmez."

Yaşlı Gerçeğisöyleten, Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, Paul'ün sözlerindeki gizli imayı anlamıştı. Cihadı bir an için görünce, "Bu insanları evrene salamazsın!" dedi.

Paul, "Sardaukarlar daha iyi sanki!" diye tersledi.

Rahibe Ana "Yapamazsın," diye fısıldadı.

"Sen bir Gerçeğisöyletensin," dedi Paul. "Bence tekrar düşün." Önce Prenses'e, sonra tekrar İmparator'a baktı. "Şu işi halledelim artık Majesteleri," dedi.

İmparator dönüp kızına üzgün gözlerle baktı. Kızı onun koluna dokunup, yatıştırıcı bir sesle, "Bunun için eğitilmiştim baba," dedi.

İmparator derin bir nefes aldı.

Yaşlı Gerçeğisöyleten, "Buna engel olamazsınız," diye mırıldandı.

İmparator dikelip, tekrar anımsadığı vakarıyla Paul'e baktı. "Senin adına kim konuşacak akrabam?" diye sordu.

Paul dönüp annesine baktı; annesi, Chani'nin yanında durmuş yere bakıyordu... etrafları Fedaykin muhafızlarıyla çevriliydi. Paul yanlarına gidip Chani'nin karşısında durdu.

Chani, "Anlıyorum," diye fısıldadı. "Mecbursan... yap Usûl."

Chani'nin sesinde gizli kederi hisseden Paul, onun yanağına dokundu. "Sihayamın korkmasına gerek yok... asla," diye fısıldadı. Kolunu indirip annesine döndü. "Benim adıma sen konuş anne; Chani de yanında olsun. O hem akıllı hem de dikkatlidir. Ayrıca kimse bir Fremen'den daha iyi pazarlık yapamaz denir. Chani hem bana duyduğu sevgiyle hem de müstakbel oğullarının ihtiyaçlarını gözeterek hareket edecektir. Onun sözünü dinle."

Jessica oğlunun soğuk ve hesaplayıcı bir tavırla konuştuğunu fark etmişti; kendini tutmasa ürperecekti. "Talimatların neler?" diye sordu.

"Drahoma olarak İmparator'un CHOAM Şirketi hisselerinin tamamını istiyorum," dedi Paul.

"Tamamını mı?" Jessica öyle şaşırmıştı ki, neredeyse dili tutulmuştu.

"Onu soyup soğana çevirmeliyiz. Gurney Halleck için bir kontluk ve CHOAM yöneticiliği istiyorum; ayrıca Caladan Derebeyliği'nin başına geçirilmeli. Sağ olan her Atreides askerine, erlere bile payeler ve mevkiler verilmeli."

Jessica, "Peki ya Fremenler?" diye sordu.

"Fremenler bana ait," dedi Paul. "Onlara ödüllerini Muad'Dib verecek. Başlangıç olarak Stilgar'ı Arrakis valisi yapacağım, ama bunun acelesi yok."

Jessica, "Peki ya ben?" diye sordu.

"İstediğin bir şey var mı?"

Jessica, Gurney'ye bakarak "Belki Caladan," dedi. "Emin değilim. Fremen olmaya... ve Rahibe Analığa fazla alıştım. Düşünmek için huzura, dinginliğe ve zamana ihtiyacım var."

"İstediğin olacak; Gurney'nin ya da benim verebileceğimiz her şeye sahip olabilirsin," dedi Paul.

Jessica başıyla onayladı; birden kendini yaşlı ve bitkin hissetmişti. Chani'ye baktı. "Peki ya resmi odalığın?" diye sordu.

Chani, "Unvan istemem," diye fısıldadı. "Hiçbir şey istemiyorum. Lütfen... yalvarırım."

Paul, Chani'nin gözlerine baktı; birden onu kucağında küçük Leto'yla gördüğü zamanı anımsadı... çocukları artık ölüydü. "Sana yemin ederim ki unvana ihtiyacın olmayacak," dedi. "O kadın karım olacak, sen ise sadece odalığım olacaksın... ama sırf politik zorunluluklar yüzünden; elimize geçen fırsatı kullanıp Landsraad'ın Büyük Hanedanlarını yanımıza çekmeliyiz. Kurallara uymalıyız. Ama o Prenses yalnızca soyadımı taşıyacak, o kadar. Benden çocuğu olmayacak... ona dokunmayacağım, sevgiyle bakmayacağım, arzuyla yaklaşmayacağım."

"Şimdi böyle diyorsun," dedi Chani. Salonun diğer tarafındaki, uzun boylu Prenses'e baktı.

Jessica, "Oğlumu tanımaz gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı. "Şu Prenses'e bak... nasıl da mağrur ve kendine güveniyor. Edebiyatçı olmaya heveslendiğini söylüyorlar. Umarım

böyle şeyler onu mutlu eder, çünkü başka pek bir şeyi olmayacak." Jessica kendini tutamayıp alaycı bir kahkaha attı. "Düşünsene Chani. O Prenses, Paul'ün soyadını taşısa da, bir odalık gibi bile yaşayamayacak... evli olduğu adamdan asla sevgi göremeyecek. Oysa biz Chani, biz odalık unvanını taşısak da... tarihe eşler olacak geçeceğiz."

EKLER

1. EK
Dune Ekolojisi

Sınırlı bir mekânda, kritik bir noktanın ötesine geçildiğinde, sayılar arttıkça özgürlük azalır. Bu durum, ağzı kapalı bir şişedeki gaz molekülleri için olduğu kadar, bir gezegenin ekosisteminin sınırlı mekânında yaşayan insanlar için de geçerlidir. İnsanlar için önemli olan şey, o sistemin içinde muhtemelen kaç kişinin yaşayabileceği değil, sağ kalabilenler için nasıl bir hayatın mümkün olacağıdır.

—Arrakis'in İlk Gezegenbilimcisi PARDOT KYNES

Arrakis'e ilk kez gelenler başlangıçta genellikle çevrelerinde çorak topraklardan başka bir şey görmez. Bu yabancılar, bu arazilerde hiçbir şeyin yaşayamayacağını ve yetişemeyeceğini, bu çölün asla bereketli olmadığını ve olmayacağını sanabilir.

Pardot Kynes ise o gezegeni yalnızca enerjinin bir tezahürü, güneşinden güç alan bir makine olarak görmüştü. Arrakis'in insanların ihtiyaçlarını karşılaması için yeniden biçimlendirilmesi yeterliydi. Kynes hemen gezegenin göçebe halkı Fremenlere odaklandı. Bu ne büyük bir projeydi! O insanlar öyle faydalı olabilirdi ki! Fremenler neredeyse sınırsız potansiyele sahip, ekolojik ve jeolojik bir güçtü.

Pardot Kynes pek çok açıdan, dolambaçlı yolları sevmeyen

bir insandı. Harkonnenların dayattığı kısıtlamalardan kurtulması mı gerekiyordu? Sorun değildi. Gidip bir Fremen kadınla evlendi. Kadın ona bir Fremen oğul (yani Liet-Kynes'ı) verdiğinde, Kynes oğluna ve diğer çocuklara ekolojiyi öğretmeye başladı; onlar için yeni bir sembolik dil yaratmalıydı... bu dil sayesinde gezegenin toprağını, iklimini, mevsimsel kısıtlamalarını değiştirebilecek ve sonunda doğanın gücüyle ilgili tüm kanıları yıkarak, oraya şaşırtıcı bir düzen getireceklerdi.

"İnsanoğlunun yaşayabileceği her gezegende içsel bir hareket ve denge güzelliği bulmak mümkündür," demişti Kynes. "Bu güzelliği, her canlı türü için şart olan dinamik bir dengeleyici etkide bulmak mümkündür. Bu etkinin hedefi basittir: Giderek çeşitlenen ve birbiriyle uyumlu modeller oluşturmak. Yaşam, kapalı bir sistemin canlıları yaşatma kapasitesini artırır. Yaşam –tüm canlılar– yaşama hizmet eder. Yaşam canlılara gerekli besinleri sağlarken, canlı türlerinin sayısı arttıkça bu besinler de çeşitlenir. Tüm dünya canlanır, ilişkilerle ve ilişkiler içindeki ilişkilerle dolar."

Pardot Kynes bunları kalabalık bir siyeç sınıfında verdiği derste söylemişti.

Ancak ders vermeye başlamadan önce Fremenleri ikna etmek zorundaydı. Bunu nasıl başardığını anlamak için, her şeyden önce Kynes'ın herhangi bir soruna ne kadar basit ve safça yaklaştığını anlamalısınız. Naif değildi; tüm dikkatini ilgilendiği meseleye veriyordu, o kadar.

Sıcak bir ikindi vakti, tek kişilik bir yer aracıyla Arrakis arazisini keşfe çıkmışken, ne yazık ki son derece sıradan bir sahneye rast geldi. Rüzgârçıkını Köyü civarındaki Kalkan Duvarı'nın yakınlarında, kalkanlı ve tepeden tırnağa silahlı altı Harkonnen haydutu, üç Fremen gencini açıkta kıstırmıştı. Kynes başta bu çatışmayı önemsemedi, ama sonra Harkonnenların Fremenleri öldürmek niyetinde olduğunu fark etti. Kynes bunu fark edene kadar delikanlılardan birinin şahdamarı yarılmış, haydutlardan da ikisi yere yığılmıştı. Ama geride kalan iki delikanlının karşısında hâlâ dört silahlı adam vardı.

Kynes cesur değildi; kararlı ve ihtiyatlıydı, o kadar. Harkonnenlar Fremenleri öldürüyordu. Yani Kynes'ın gezegeni değiştirmekte kullanacağı araçları yok ediyorlardı! Kendi kalkanını çalıştırıp, dövüşenlerin arasına daldı; Harkonnenlara arkadan yaklaştı ve ne olduğunu anlamalarına fırsat vermeden, içlerinden ikisini kaygan-uç darbeleriyle öldürdü. Geriye kalan iki Harkonnen'dan birinin kılıç hamlesini savuşturduktan sonra, adamın boğazını tek harekette kesiverdi; son kalan haydutu delikanlılara bırakıp, yerdeki Fremenle ilgilenmeye başladı. Altıncı Harkonnen öldürülürken, o delikanlıyı kurtarmayı başardı.

Şimdi işler iyice karışmıştı! Fremenler Kynes'a ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı elbette. Fremenler Arrakis'e gelen herkes hakkında bilgi toplardı. Kim olduğunu biliyorlardı: İmparator'un hizmetkârlarından biriydi.

Ama Harkonnenları öldürmüştü!

Yetişkin olsalar, omuz silker ve esefle de olsa Kynes'ın ruhunu yerdeki altı cesedin ruhunun yanına gönderirlerdi. Ama o Fremenler deneyimsiz gençlerdi, bu yüzden de İmparator'un hizmetkârına minnet duygusuyla bağlandılar.

Kynes iki gün sonra kendini Rüzgâr Geçidi'ne bakan bir siyeçte buldu. Kynes için bu çok doğaldı. Fremenlerle su, otlarla bağlanmış kumullar, hurma ağaçlarıyla dolu palmiyelikler, çölde kullanılan açık kanâtlar hakkında konuştu. Konuştu, konuştu... durmadan konuştu.

Kynes farkında olmasa da, etrafındaki herkes hararetle tartışıyordu. Bu deliyi ne yapacaklardı? Büyük bir siyeçin yerini artık biliyordu. Ne yapmalıydılar? Arrakis'i cennete dönüştürmekten bahsedip duran bu deli ne diyordu? *Palavra sıkıyor. Çok fazla şey biliyor. Ama Harkonnenları öldürdü! Ona karşı olan su borcumuz ne olacak peki? Fremenler İmparator'a ne zaman bir şey borçlu oldu ki? Harkonnenları öldürdü. Herkes Harkonnenları öldürebilir. Ben de öldürdüm, ne var yani.*

Ama Arrakis'i çiçeklendirmekten bahsediyor?

Şunu cevaplasın: Suyu nereden bulacakmış?

Burada su var diyor! Hem bizden üç kişiyi kurtardı.

Göz göre göre Harkonnenların tuzağına düşen üç salağı kurtardı! Ayrıca billurbıçakları da gördü!

Kararın ne olduğu, dillendirilmesinden saatler önce bile biliniyordu. Siyeç "tau"su, siyeç üyelerine ne yapmaları gerektiğini söyler; bazı kararlar zalimce de olsa gereklidir. Kynes'ın işini bitirmek için deneyimli bir savaşçı, kutsanmış bir bıçakla birlikte gönderildi; cesedin suyunu almakla görevli iki su sorumlusu onun peşinden gitti. Bu zalimce de olsa gerekliydi.

Kynes kendisini öldürmek için gelen cellada belki de dikkat bile etmemişti. Güvenli bir mesafede duran bir gruba konuşma yapmaktaydı. Konuşurken yürüyordu; kısa turlar atıyor, el kol hareketleri yapıyordu. *Açık havada sular akacak,* diyordu. *Dışarıda damıtıcı-giysisiz gezebileceksiniz. Göletlerden kova kova su alacaksınız! Portigullar olacak!*

Bıçaklı adam, Kynes'ın karşısına geçti.

"Yolumdan çekil," diyen Kynes, gizli rüzgârkapanlarından bahsetmeyi sürdürdü. Adama hafifçe sürtünerek yanından geçti. Şimdi sırtı celladına dönüktü... adam darbesini rahatça indirebilirdi.

O an celladın aklından neler geçtiğini bilemiyoruz. Nihayet Kynes'ın sözlerine kulak verip ona inandı mı? Kim bilir? Ama ne yaptığını biliyoruz. Adı Uliet'ti... Yaşlı Liet. Uliet üç adım atıp yere kapaklanarak, kendi bıçağının üstüne düşüp öldü. İntihar mı etmişti? Kimileri onu Şeyh Hulud'un öldürdüğünü söyler.

Bu kutsal bir alametti!

O andan itibaren tüm Fremenler Kynes'ın sözünü dinler oldu. Kynes parmağını uzatıp, "Şuraya gidin," dedi mi, tüm Fremen kabileleri itaat ediyordu. Erkekler ölüyor, kadınlar ölüyor, çocuklar ölüyordu. Ama yine de itaat ediyorlardı.

Kynes, İmparator'a karşı olan vazifeleriyle ilgilenmeye, Biyolojik Test İstasyonlarını yönetmeye geri döndü. İstasyon personelleri arasına Fremenler de katılmaya başladı. Fremenler birbirlerini kolluyordu. "Sistemin" içine sızmaya

başlamışlardı; bu olasılık daha önce hiç akıllarına gelmemişti. İstasyon cihazları... özellikle de havzalarda su toplama ve gizli rüzgârkapanı çukurlarını kazmakta kullanılan kesici bıçakışınlar siyeçlere götürülmeye başlandı.

Havzalarda su toplanmaya başladı.

Fremenler Kynes'ın zırdeli olmadığını anlamaya başlamışlardı; Kynes kutsal sayılabilecek kadar deliydi, o kadar. O bir ümmiydi, bir peygamberdi. Uliet'in ruhu saduların, kutsal yargıçların yanına gitmişti.

Dobra, hırslı ve kararlı olan Kynes son derece organize bir araştırmanın yeni sonuçlar ortaya koymayacağını biliyordu. Tansley etkisinden faydalanıp çabuk sonuçlar almak için, sürekli bilgi alışverişinde bulunacak küçük deney ekipleri kurdu ve onları serbest bıraktı. Bu ekipler milyonlarca bilgi kırıntısı toplamalıydı. Kynes onları ıssız ve çetin bölgelere gönderip, yaşadıkları güçlükleri karşılaştırdı.

Beledin her tarafından cevher numuneleri alındı. Hava şartlarının iklim denilen uzun vadeli eğilimlerini gösteren haritalar çizildi. Kynes kuzey ve güneydeki 70. enlemler arasında kalan geniş kuşakta hava sıcaklığının binlerce yıldır 19-59 derece arasında seyrettiğini, bu kuşağın tarıma elverişli uzun mevsimlerindeyse hava sıcaklığının genellikle 11-29 derece arasında olduğunu keşfetti; su sorunu halledilirse, orada canlılar yaşayabilirdi.

Fremenler, *Bu sorunu ne zaman halledeceğiz?* diye sordu. *Arrakis'te cenneti ne zaman göreceğiz?*

Kynes iki artı ikinin kaç ettiğini soran bir çocuğa cevap veren öğretmen edasıyla konuşarak, "Üç ila beş yüz yıl sonra," dedi.

Daha az gelişkin bir halk, hayal kırıklığıyla bağırıp çağırabilirdi. Ama Fremenler sabırlı olmayı kamçılı adamlardan öğrenmişti. Söylenen süre umduklarından biraz uzundu, ama o kutlu günün eninde sonunda geleceğine hepsi emindi. Kuşaklarını sıkılaştırıp işlerine geri döndüler. Yaşadıkları hayal kırıklığı, Arrakis'in cennete dönüştürülmesi umutlarını tuhaf bir şekilde artırmıştı.

Arrakis'te mesele su değil nemdi. Orada neredeyse hiç evcil hayvan yoktu; çiftlik hayvanlarının da sayısı çok azdı. Bazı kaçakçılar ehlileştirilmiş çöl eşeği, yani kulon kullanıyordu; ama bu hayvanlar, onlara uygun damıtıcı-giysiler giydirilse bile çok fazla su harcıyordu.

Kynes kayaların içinde kalmış hidrojen ve oksijeni alarak su üretecek fabrikalar kurmayı düşündü, ama bunların maliyeti çok yüksek olurdu. Kutup başlıklarındaki su ise (payonlarda su konusunda sahte bir güvenlik hissine yol açmasına karşın) projesi için gereken miktarın çok altındaydı... ama Kynes nerede su bulunduğunu şimdiden tahmin ediyordu. Orta yükseklikler ve belirli rüzgârlar hep daha nemliydi. Bu konudaki asıl büyük ipucu havanın yapısındaydı... %23'ü oksijen, %74,5'i nitrojen, %0,023'ü karbondioksit, geri kalanı da eser gazlardan oluşuyordu.

Kuzey ılıman kuşakta, 2.500 metre seviyesinin üstünde yetişen nadide bir köklü yerel bitki vardı. Bu bitkinin iki metre uzunluğundaki yumru kökünden yarım litre su elde edilebiliyordu. Ayrıca yer şekillendirmeye uygun çöl bitkileri de vardı: Bunların dayanıklı olanları, çiy toplayıcılar yerleştirilmiş çukurlara ekildiğinde büyüyebiliyordu.

Derken Kynes tuz yatağını gördü.

Beleddeki iki istasyon arasında topteriyle uçarken, fırtına yüzünden rotasından sapmıştı. Fırtına dindiğinde, karşısında tuz yatağı uzanıyordu: aşağı yukarı üç yüz kilometre uzunluğunda, oval şeklinde, dev bir çukurdu... çölün ortasında ışıldayan, bembeyaz bir sürprizdi. Kynes yüzeyi fırtına tarafından temizlenmiş çukura indi ve ışıldayan maddenin tadına baktı.

Tuz.

Artık emindi.

Bir zamanlar Arrakis'in yüzeyinde su vardı. Kynes bir ara su ihtiva eden, ama ebediyen kurumuş kuyulara ilişkin kanıtları yeniden incelemeye girişti.

Kynes yeni eğittiği Fremen tatlı su bilimcilerini hemen çalıştırmaya başladı: Ellerindeki en önemli ipucu, bir püs-

kürtü sonrasında bazen baharat kütlesiyle birlikte bulunan derimsi maddelerdi. Fremen efsanelerinde bunların hayali "kumalabalıklarına" ait olduğu söyleniyordu. Ancak eldeki kanıtlar çoğaldıkça, bu derimsi parçacıkları açıklayacak bir yaratığın varlığı ortaya çıktı... bu yaratık, 7 derece sıcaklık sınırının altındaki gözenekli katmanlarda yaşayan, keselerinde su biriktiren bir kumyüzücüsüydü.

Her baharat püskürtüsü sırasında, bu "su hırsızından" milyonlarcası ölüyordu. Sıcaklıktaki beş derecelik bir değişim bu yaratıkları öldürebiliyordu. Sağ kalmayı başarabilenleri yarı cansız hale geçerek uzun bir kış uykusuna yatıyor ve altı yıl sonra kozalarından küçük (yaklaşık üç metre uzunlukta) kumsolucanları olarak çıkıyordu. Bunların pek azı daha iri hemcinslerinden ve ham baharat suyu birikintilerinden uzak durmayı başarıp büyüyerek yetişkin hale gelebiliyor, yani devasa bir Şeyh Hulud oluyordu. (Suyun Şeyh Hulud için zehirli olduğunu Fremenler uzun süredir biliyordu; Yaşam Suyu adını verdikleri, farkındalık yelpazesi uyuşturucusunu elde etmek için, Küçük Erg'de nadir bulunan "güdük solucanları" suda boğuyorlardı. İlkel bir Şeyh Hulud cinsi olan "güdük solucan" en fazla dokuz metre civarına dek büyüyebilir.)

Artık döngüsel ilişkiyi anlamışlardı: Küçük yaradanlar ham baharat kütlelerini oluşturuyordu; küçük yaradanlar Şeyh Huludlara dönüşüyordu; Şeyh Huludların çevreye saçtığı baharatlar, kum planktonu adı verilen mikroskobik canlıları besliyordu; Şeyh Hulud'un besini olan kum planktonları büyüyor, tünel kazıp kendilerini kuma gömüyor ve küçük yaradanlara dönüşüyordu.

Kynes ve adamları bu devasa döngüyle ilgilenmeyi bırakıp mikro-ekolojiye odaklandılar. Önce iklimle ilgilendiler: Çöl yüzeyinin sıcaklığı çoğunlukla 71 ila 77 dereceye dek çıkıyordu. Sıcaklık yüzeyin otuz santimetre altında 55, otuz santimetre üstündeyse 25 derece kadar düşebiliyordu. Yapraklar veya koyu gölgeler, sıcaklığı 18 derece daha düşürebilirdi. Sonra besinlerle ilgilendiler: Arrakis kumu büyük

ölçüde solucanların sindirim sisteminin ürünüdür; tozlar (ki gezegenin her yerinde var olan tek sorundur) ise yüzeydeki daimi sürtünmelerle, kumların "sıçrama" hareketiyle oluşur. Kumulların rüzgâraltı tarafındaki kum taneleri daha iridir. Rüzgârüstü taraflarıysa pürüzsüz ve serttir. Eski kumulların rengi sarı olur (oksitlenme sebebiyle); yenilerse kum tanelerinin önceden ait olduğu kayanın renginde, yani genellikle gridir.

Eski kumulların rüzgâraltı tarafları, ilk ekim alanları oldu. Fremenlerin ilk hedefi, kum taneciklerinin hareketini engelleyip rüzgârı en büyük silahından mahrum bırakmaktı; bunun için de yoksullukotlarıyla kaplı alanlar oluşturmayı hedeflediler... bu bitkilerin ince, turbamsı kökleri iç içe geçerek kumulu bir arada tutacaktı.

Ekim alanı olarak epey güneydeki, Harkonnen gözcülerinin bulunmadığı yerler seçildi. Mutasyona uğratılmış yoksullukotları önce egemen batı rüzgârlarının yolu üstünde
662 bulunan, seçilmiş kumulların rüzgâraltı taraflarına ekildi. Rüzgâraltı tarafları sabitlenip rüzgârüstü tarafları giderek yükseldikçe, daha fazla ot ekildi. Böylece yüksekliği 1.500 metreyi geçen dev sifler (tepesi kıvrımlı, uzun kumullar) oluşturuldu.

Bariyer kumulları yeterli yüksekliğe ulaşınca, rüzgâraltı taraflarına daha dayanıklı kılıçotları ekildi. Dibi tepesinden aşağı yukarı altı kat daha geniş olan her yapı bu şekilde bir arada tutuldu... yani "sabitlendi".

Sonra daha iç kısımlarda ekim yaptılar... önce kısa ömürlü bitkiler (başlangıçta kazayağı, domuzotu ve horozibiği), ardından zamklı katırtırnağı, bodur acı bakla, asma okaliptüsü (Caladan'ın kuzey topraklarına adapte edilmiş cinsini), cüce ılgın, kıyı çamı... sonrasında da asıl çöl bitkileri (kandelilla, saguaro ve bisnaga gibi kaktüsler) ektiler. Elverişli yerlere deve adaçayı, soğan çimeni, gobi tüyü çimeni, yabani kaba yonca, hendek çalısı, kum mineçiçeği, eşekotu, tütsü çalısı, sarı ağaç, katran ruhu çalısı ektiler.

Daha sonra sıra gerekli hayvan nüfusuna... toprağı kazarak havalandıracak yaratıklara (cüce tilki, kanguru faresi, çöl tavşanı, kum kaplumbağası) ve bunların fazla çoğalmasını önleyecek etoburlara (çöl şahini, cüce baykuş, kartal ve çöl baykuşu), ayrıca bunların ulaşamadığı oyuklara girebilecek böceklere (akrep, çıyan, tuzak kapılı örümcek, eşek arısı, kurtsineği) ve böceklerin fazla çoğalmasını önleyecek çöl yarasalarına geldi.

Şimdi en önemli sınavla karşı karşıyaydılar: Hurma ağacı, pamuk, kavun, kahve, şifalı bitkiler gibi, çöl koşullarına adapte edilebilecek 200'den fazla yenilebilir bitki türünün ekimi denendi.

"Ekoloji bilmeyenlerin ekosistemle ilgili anlayamadıkları şey, onun bir sistem olduğudur," dedi Kynes. "Bir sistem! Bir sistem, tek bir noktada atılan tek bir yanlış adımla bozulabilecek belirli bir akışkan dengeyi korur. Bir sistemin düzeni vardır; noktadan noktaya akar. Bir şey bu akıntının önüne set çekerse, düzen çöker. Eğitimsiz bir insan, bu çöküşü çok geç olana dek öngöremeyebilir. İşte bu yüzden, ekolojinin en önemli işlevi sonuçların kavranmasıdır."

Bir sistem kurmayı başarmışlar mıydı?

Kynes ve adamları izleyip beklediler. Fremenler Kynes'ın hedefe ulaşmanın beş yüz yıl sürebileceğini söylemesinin sebebini artık anlıyordu.

Palmiyeliklerden bir rapor geldi:

Ekim bölgesinin çöl tarafındaki kum planktonları, yeni canlı türleriyle temasa geçince zehirleniyordu. Bunun sebebi protein uyuşmazlığıydı. Arrakis canlıları, orada oluşan zehirli sudan uzak duruyordu; ekim alanlarının etrafında Şeyh Huludların bile girmediği, çorak bir bölge oluşmuştu.

Kynes palmiyeliğe bizzat gitti... yirmi gümleyicilik bir yolculuk yaptı (kumsüvarisi olmayı asla başaramadığından, bir yaralı ya da Rahibe Ana gibi tahtırevanla gitti). Çorak bölgeyi incelerken (berbat kokuyordu) beklenmedik bir sürprizle, Arrakis'in bir armağanıyla karşılaştı. Kükürt ve sabitlenmiş nitrojenin eklenmesi, çorak bölgeyi yer şekillendirmeye el-

verişli zengin bir bitki yatağına dönüştürmüştü. Bu yatak istenildiği kadar genişletilebilirdi!

Fremenler, "Bu bize zamandan kazandıracak mı?" diye sordu.

Kynes gezegensel formülü üstünde çalışmaya geri döndü. Artık rüzgârkapanı değerleri oldukça istikrarlıydı. Kynes ekolojik sorunlardaki bilinmezlik faktörünü göz önüne aldığından kesin konuşamıyordu.

Kumulları sabitleştirmek, insanları ve hayvanları beslemek, kök sistemleriyle nem toplayıp civardaki kurak arazileri sulamak için belirli miktarda bitki örtüsüne ihtiyaç vardı. Bu arada, açık beleddeki devinimli soğuk bölgelerin haritasını çıkarmışlardı. Bunların da ana formülde hesaba katılması gerekiyordu. Şeyh Huludların bile hesaplarda yeri vardı. Onlar asla yok edilmemeliydi, yoksa baharat da yok olurdu. Ayrıca Şeyh Hulud'un içindeki sindirim "fabrikası", bol miktarda ürettiği aldehit ve asit konsantrasyonları sayesinde dev bir oksijen kaynağıydı. Orta boy (aşağı yukarı 200 metre uzunlukta) bir solucanın atmosfere saldığı oksijen, on kilometrekarelik yeşil bitki örtüsünün fotosentezle saldığı oksijen kadardı.

Kynes, Lonca'yı da hesaba katmak zorundaydı. Lonca'ya hava durumu uyduları ve diğer gözetleyicilerle Arrakis'i uzaydan gözlememeleri için rüşvet olarak verdikleri baharatın miktarı şimdiden epey artmıştı.

Fremenler de göz ardı edilmemeliydi. Özellikle de su kaynaklarının civarına düzensizce yerleşmiş, rüzgârkapanlı Fremenler... bunlar artık ekolojiden anlıyor, Arrakis'in büyük bölümünü bir çayır safhasının ardından ormanlarla kaplamanın hayalini kuruyorlardı.

Kynes hesaplamaları sonucunda bir sayıya ulaştı. Bunu açıkladı: yüzde üç. Arrakis'in yüzde üçünü karbon bileşiklerinin oluşumunda pay sahibi olacak yeşil bitkilerle kaplayabilirlerse, kendine yeten bir sistem oluşturmayı başarmış olacaklardı.

Fremenler, "Peki bu ne kadar sürer?" diye sordu.

"Şey, üç yüz elli yıl kadar."

Yani bu ümminin en başta söylediği şey doğruydu: Arrakis'in cennete dönüşmesini o sırada yaşayan hiç kimse, hatta sekiz kuşak sonraki torunları bile göremeyecekti... ama bu eninde sonunda olacaktı.

Çalışmalar sürdürüldü: inşalar, bitki ekimleri, kazılar, çocukların eğitimi.

Sonra Ümmi Kynes, Alçı Havzası'nda bir mağarada oluşan göçükte öldü.

Oğlu Liet-Kynes on dokuzundaydı; yüzden fazla Harkonnen öldürmüş gerçek bir Fremen erkeği ve kumsüvarisi olmuştu. Babasının onun adına İmparatorluk'a daha önceden yaptığı başvuru bir süre sonra kabul edildi. Katı faufreluches sınıf yapısı uyarınca, baba yerine geçmesi için oğlunu eğitmişti.

Ekolojiyi öğrenen Fremenler artık hedeflerine doğru azimle ilerliyordu. Liet-Kynes'ın tek yapması gereken, Harkonnenları gözlemek, rahatsız etmek ve casusluk yapmaktı... ta ki bir Kahraman çıkagelip onun gezegenini değiştirene dek.

2. EK
Dune Dini

Arrakisli Fremenlerin Muad'Dib'in gelişinden önceki dinsel pratiklerinin kökeninin Maometh Saari'ye dayandığını her araştırmacı kolayca görebilir. Bunların çoğunun başka dinlerden esinlenildiğini birçok araştırmacı ortaya koymuştur. Bunun en bilinen örneği Su Duası'dır; Turuncu Katolik Duaları Kitabı'ndan olduğu gibi alınmış bu duada, Arrakis'te asla

görülmemiş yağmur bulutlarını göndermesi için Tanrı'ya yalvarılır. Ama Fremenlerin Kitabü'l-İbâr'ı ile İncil, İlim ve Fıkıh'ın öğretileri arasında daha çarpıcı paralellikler vardır.

İmparatorluk'ta Muad'Dib'in gelişine dek hâkim olan dinsel inançları karşılaştırmaya, bu inançları biçimlendiren temel etkenleri ele alarak başlamak gerekir:

1. On Dört Bilge'ye inananlar: Kutsal kitapları Turuncu Katolik İncili'ydi; görüşleri Tefsirler'de ve Ekümenik Çevirmenler Kurulu'nun (E.Ç.K.) diğer eserlerinde ifade edilir.

2. Bene Gesseritler: Dini bir tarikat olduklarını kişisel konuşmalarda reddetseler de, faaliyetlerini ayinsel bir gizemcilik perdesi ardında neredeyse tamamen gizlemişlerdi; eğitimleri, sembolizmleri, teşkilatlanmaları ve içsel öğretim yöntemleri neredeyse tamamen dinseldi.

3. Agnostik egemen sınıf (Lonca da dahildir): Bu sınıf için din, kitleleri oyalayıp pasifize etmekte kullanılan bir tür kukla oyunuydu; tüm fenomenlerin -dinsel fenomenlerin bile- mekanik açıklamalara indirgenebileceğine inanırlardı.

4. Kadim Öğretiler diye adlandırılanlar: Zensünni Gezginlerinin birinci, ikinci ve üçüncü İslami hareketlerden alıp sürdürdüğü öğretiler, Chusuk'un Navahıristiyanlığı, Lankiveil ile Sikun'da hâkim olan Budislamcı Varyasyonlar, Mahayana Lankavatara'nın Kaynaşım Kitapları, III Delta Pavonis'in Zen Hekiganşu'su, Salusa Secundus'ta varlığını sürdüren Tevrat ve Talmudik Zebur, yaygın Obeah Ritüeli, saf İlim ve Fıkıh'ı Caladan'daki pundi pirinci çiftçileri tarafından muhafaza edilen Muadh Kuranı, evrenin dört bir yanındaki küçük ve izole payon topluluklarında izlerine rastlanan Hinduizm ve son olarak da Butleryan Cihadı.

Bunların dışında, dinsel inançları biçimlendirmiş beşinci bir etken de vardır; ama etkisi öylesine derin ve evrenseldir ki, ayrıca bahsedilmeyi hak eder.

Bu etken Uzay Yolculuğu'dur elbette... ve dinle ilgili herhangi bir irdelemede büyük harfle, şu şekilde yazılmayı hak eder:

UZAY YOLCULUĞU!

İnsanoğlunun uzayın derinliklerinde yolculuk etmesi, Butleryan Cihadı'ndan önceki yüz on asır boyunca, dini inançlara damgasını benzersiz bir şekilde vurmuştur. Başlangıçta uzay yolculukları yaygın olmasına rağmen büyük ölçüde denetimsiz, yavaş ve emniyetsizdi; özellikle Lonca tekelinin öncesinde, türlü türlü yöntemler kullanılıyordu. Uzayda yaşanan ilk deneyimler, iletişimin zayıflığı ve büyük çarpıtmalar yüzünden, gizemcilerin spekülasyonlarında ani ve büyük bir artışa yol açmıştı.

Uzay, Yaratılış'a dair düşüncelerin bir anda değişmesine, farklı bir niteliğe ve mantığa bürünmesine yol açtı. Aradaki fark dönemin en büyük dinsel başarılarında bile görülür. Dışarıdaki karanlıktan gelen anarşi, kutsallık duygusunu bütün dinsel alanlarda etkilemişti.

Sanki Jüpiter çeşitli formlarıyla birlikte ana rahminin karanlığına geri çekilmişti ve yerini belirsizlikle dolu, yüzü pek

çok dehşeti barındıran, dişi bir her yerdelik almıştı.

Kadim kurallar yeni fetihlere ve yeni hanedan sembollerine uygun şekilde iç içe geçirilip kaynaştırıldı. Bu dönem, hayvan-iblisler ile eski dua ve niyazlar arasındaki mücadelenin dönemiydi.

Net bir galip asla olmadı.

O dönemde, Tekvin'in yeniden yorumlandığı ve Tanrı'nın şöyle demesine izin verildiği söylenir:

"Üreyin, çoğalın ve evreni doldurun; onun hâkimi olun... sonsuz göklerde, sonsuz toprakların üstünde ve altında yaşayan her tür tuhaf hayvana ve canlı yaratığa hükmedin."

O çağ, gerçekten özel güçleri olan kadın büyücülerin zamanıydı. Közleri zarar görmeden tutabilmeleriyle asla övünmemeleri, ne kadar ölçülü olduklarının göstergesidir.

Sonra Butleryan Cihadı... iki nesil boyunca süren kaos başladı. Kitleler makine-mantığının tanrısını alaşağı etti; o tanrının yerine yeni bir düşünce benimsendi:

"İnsanın yeri doldurulamaz."

İki nesil boyunca süren şiddet, tüm insanlığın talamik bir duraksama dönemi geçirmesine yol açtı. İnsanlar tanrılarına ve ayinlerine baktıklarında, her ikisinin de denklemlerin en korkuncunu, korkunun hırsa baskın çıkmasını sunduğunu gördü.

Müritleri milyarlarca kişiyi öldürmüş dinlerin liderleri bir araya gelerek, tereddütle de olsa fikir alışverişinde bulunmaya başladılar. Yıldızlararası uzay yolculuklarını tekeline almaya başlamış olan Uzay Loncası ile kadın büyücüleri bir araya getiren Bene Gesseritler bu hareketi desteklediler.

İlk ekümenik toplantılarda iki büyük gelişme sağlandı:

1. En azından bir hükmün tüm dinlerde ortak olduğu fark edildi: "Ruhunu çarpıtmayacaksın."

2. Ekümenik Çevirmenler Kurulu oluşturuldu.

E.Ç.K. tüm ana dinlerin kaynağı olan Eski Yerküre'nin tarafsız bir adasında toplandı. "Evrende bir İlahi Öz'ün var olduğu yönündeki yaygın inançta" buluştular. Kurulda, inananlarının sayısı bir milyonu aşan bütün dinlerin temsilcile-

ri yer alıyordu; ortak hedeflerini şaşılacak kadar çabuk saptadılar:

"Çatışan dinlerin elinden en güçlü silahlarını almak için buradayız. Bu silah... tek gerçek din olma iddiasıdır."

Ancak bunu "derin bir uyumun kanıtı" olarak görüp sevinenler fazla acele ettiklerini anladılar. E.Ç.K. bir standart yıldan uzun süre boyunca başka bildiride bulunmadı. İnsanlar gecikmeden yakınmaya başladı. Ozanlar artık "Ezelden Çatlaklar" olarak bilinen yüz yirmi bir E.Ç.K. delegesi hakkında iğneleyici şarkılar bestelemeye başladı. (Bu lakap E.Ç.K. kısaltmasından yola çıkarak delegelere "Ezelden Çatlaklar Kurulu" denmesinden esinlenilmişti.) Bu iğneleyici şarkılardan biri olan "Esmerler İstirahatte", dönem dönem ufak tefek değişikliklerle yeniden popüler olmuştur ve günümüzde hâlâ revaçtadır:

"Boyunlarına takılan çelenkleri düşün.
Esmerler istirahatte... ve bu
Bir trajedi
Bütün o çatlakların
Trajedisi! Bütün o çatlakların!
Öyle tembeller ki... öyle tembeller ki
Rehavet içinde geçiyor günleri.
Çanlar çalıyor
Beyimize sandviç getirin!"

Zaman zaman E.Ç.K. toplantılarına dair söylentiler yayılıyordu. Metin karşılaştırmaları yaptıkları söyleniyor ve bu metinlerin isimleri sorumsuzca açıklanıyordu. Bu söylentiler ekümenizm karşıtı gösterilere ve elbette ki yeni hicivlere yol açtı.

İki yıl... üç yıl geçti.

Kurulun vefat eden dokuz üyesinin yerine yenileri alındı ve katılımları resmiyet kazanana dek çalışmalara ara verildi; ardından kurulun bir kitap hazırlamakta olduğu açıklan-

dı... bu kitapta dinsel geçmişin "tüm patolojik semptomları" ayıklanacaktı.

"Her ezgiyi çıkarabilecek bir sevgi enstrümanı üretiyoruz," dediler.

Bu açıklamanın ardından ekümenizm karşıtı en büyük şiddet eylemlerinin patlak vermesi pek çok kişiyi şaşırttı. Yirmi delege cemaatleri tarafından geri çağrıldı. Bir tanesi bir uzay firkateyni çalıp güneşin içine dalarak intihar etti.

Tarihçiler ayaklanmalarda seksen milyon kişinin öldüğünü tahmin ediyor. Bu Landsraad Birliği'ndeki gezegenlerin her biri için yaklaşık altı bin kişi demektir. O zamanki kargaşa göz önüne alındığında, bu tahmin abartılı gelmiyor; ama kesin bir sayı ortaya koymak imkânsız. O sıralar gezegenler arasındaki iletişim iyice azalmıştı.

Ozanlar elbette ki bu gelişmeleri fırsat bilecekti. Dönemin popüler müzikal komedilerinden birinde, E.Ç.K. delegelerinden biri beyaz kumsalda bir palmiye ağacının altında oturup şu şarkıyı söyler:

"Tanrının, kadınların ve aşkın görkemi adına
Korkulara, dertlere boşveriyoruz burada.
Ey ozan! O zaman söyle bir şarkı daha
Tanrının, kadınların ve aşkın görkemi adına."

Ayaklanmalar ve komediler bize o dönem hakkında epey bilgi verir. Dönemin psikolojisini, duyulan derin güvensizliği... daha iyi şeylere ulaşma çabasını ve hiçbir şey elde edememe korkusunu yansıtırlar.

O günlerde anarşiye engel olan ana faktörler, henüz oluşma aşamasındaki Lonca, Bene Gesseritler ve Landsraad'dı; Landsraad tüm engellere karşın 2.000 yıldır yaptığı toplantıları sürdürüyordu. Lonca'nın oynadığı rol ise açıktır: Landsraad ile E.Ç.K.'ya bedava uçuş desteği vermişlerdi. Bene Gesseritlerin rolü ise daha belirsizdir. Kadın büyücüler üstündeki etkilerini artırmış, narkotikleri keşfetmeyi sürdürmüş, prana-bindu eğitimini geliştirmiş ve Missio-

naria Protectiva'yı, karanlık batıl inançlar yayan o teşkilatı kurmuşlardı. Ama yine o dönemde Korku Duası yazılmış ve Azher Kitabı (en kadim inançların büyük sırlarını içeren o muhteşem bibliyografik eser) yayımlanmıştır.

Döneme dair yapılan tüm yorumlar arasında, belki de sadece Ingsley'ninki doğrudur:

"Derin paradokslarla dolu bir dönemdi."

E.Ç.K. yaklaşık yedi sene faaliyet gösterdi. Bir araya gelmelerinin yedinci yıldönümü yaklaşırken, insan evrenine çok önemli bir bildiri yapmaya hazırlandılar. Yedinci yıldönümünde, Turuncu Katolik İncili'ni tanıttılar.

"İşte saygın ve anlamlı bir eser," dediler. "İşte insanoğlunun Tanrı'nın eksiksiz bir yaratısı olduğunu anlamasının bir yolu."

E.Ç.K. delegeleri, Tanrı'dan ilham alarak büyük fikirleri yeniden keşfeden fikir arkeologlarına benzetildi. "Yüzyıllar geçtikçe unutulup gitmiş büyük idealleri" dirilttikleri ve "dinsel bilinçten doğan ahlaki zorunlulukları netleştirdikleri" söylendi.

E.Ç.K., Turuncu Katolik İncili'yle birlikte Dua Kılavuzu ve Tefsirler'i de sundu. Tefsirler birçok açıdan daha önemli bir eserdir; hem daha kısadır (Turuncu Katolik İncili'nin yarısından azdır) hem de açıksözlülüğüyle, insanda hem kendine acıma hem de kendini haklı görme hissi uyandırır.

Bu eserin başlangıcında agnostik hükümdarlara hitap edildiği bellidir.

"Sünnete (Şeriat'ın on bin din sorusuna) yanıt bulamayan insanoğlu artık kendi mantığını kullanıyor. Herkes aydınlanmak istiyor. Din insanların Tanrı'nın evrenini kavramakta kullandığı en kadim ve onurlu yoldur. Bilim insanları olayların kanunlarını araştırır. Dinin göreviyse insanoğlunu bu kanunlara uydurmaktır."

Ancak Tefsirler'in sonunda kullanılan üslup sertleşir; bu sanki olacakların habercisidir.

"Din adı verilen pek çok şey hayata bilinçsiz bir şekilde düşmanca yaklaşmıştır. Oysa gerçek din, hayatın Tanrı'ya

güzel görünen hazlarla dolu olduğunu ve eylemsiz bilginin işe yaramadığını öğretmelidir. Dinin kurallar ve kalıplarla öğretilmesinin büyük ölçüde sahtekârlık olduğunu herkes anlamalıdır. Doğru öğretiyi tanımak çok kolaydır. Onu mutlaka tanırsınız, çünkü zaten içinizde olan ve hep bildiğiniz şeyleri anımsamanızı sağlar."

Matbaalar ve şiga telli baskı makineleri çalışırken, Turuncu Katolik İncili dünyalara dağıtılırken ortalığa tuhaf bir sakinlik çöktü. Kimileri bunu Tanrı'nın bir işareti, bir birlik alameti olarak yorumladı.

Ama kendi cemaatlerine dönen E.Ç.K. delegeleri bile bu sakinliğin yalnızca görünürde olduğunu gösterdi. İki ay içinde on sekiz delege linç edildi. O sene içinde elli delege sözlerini geri aldı.

Turuncu Katolik İncili, "mantığın kibrinin" ürünü olduğu söylenerek reddedildi. İnsanları kandırıp mantığa yöneltmek için yazıldığı söylendi. Popüler bağnazlıklara uyarlanmış yeni versiyonlar yazılmaya başlandı. Bu yeni versiyonlar kabul görmüş sembol sistemlerine (Haç, Hilal, Tüylü Çıngırak, On İki Aziz, zayıf Buda vs.) dayanıyordu; yeni ekümenizmin kadim batıl inançları ve inanışları özümsemediği kısa sürede anlaşıldı.

E.Ç.K.'nın yedi yıllık çabasının ürününe Hallowey'in yapıştırdığı "Galaktofazik Determinizm" yaftasının baş harfleri olan G ile D, milyarlarca öfkeli kişi tarafından hemen "Günah Dolu" şeklinde yorumlandı.

Zensünni Uleması'ndan ve geri adım atmayan on dört delegeden (popüler tarihte "On Dört Bilge" olarak geçerler) biri olan E.Ç.K. Başkanı Toure Bomoko bile sonunda E.Ç.K.'nın yanıldığını kabul eder görünerek şöyle dedi:

"Yeni semboller yaratmaya çalışmamalıydık. Kabul görmüş inanışlara belirsizlik katmamalı, insanlarda Tanrı'nın ne olduğuna dair merak uyandırmamalıydık. Gündelik hayatımızda insana dair her meselede korkunç bir belirsizlik hâkimken, dinlerimizin giderek katılaşmasına ve kontrol edilmesine, daha dayatıcı ve baskıcı olmasına izin veriyoruz.

Peki ama Kutsal Emrin geniş yoluna düşen bu gölge nedir? Kurumların, sembollerin anlamlarını yitirseler dahi varlıklarını sürdürdüğüne, her şeyin bilinemeyeceğine dair bir uyarıdır."

Bu "itiraftaki" acı serzeniş, Bomoko'yu eleştirenlerin gözünden kaçmadı; Bomoko kısa süre sonra kaçıp sürgüne gitmek zorunda kaldı... artık hayatta kalması, Lonca'nın gizlilik sözünü tutmasına bağlıydı. Tupile'de son derece sevilip sayılan biri olduğu ve orada öldüğü, son sözlerininse şunlar olduğu söylenir: "Din kendine 'Ben olmak istediğim kişi değilim' diyenler için bir çıkış yolu olarak kalmayı sürdürmelidir. Kendinden hoşnut olanların elinde yozlaşmamalıdır asla."

Bomoko'nun "kurumlar varlığını sürdürür" derken bir kehanette bulunduğu varsayılabilir. Doksan nesil sonra, Turuncu Katolik İncili ile Tefsirler dinsel evrene tamamen yayılmıştı.

Paul Muad'Dib babasının kafatasının bulunduğu taş türbeye sağ elini (sağ el kutsanmış, sol el lanetlenmiştir) koyduğunda, "Bomoko'nun Vasiyeti"ni harfiyen tekrarladı:

"Bizi yendiklerini sanan sizler, Babil'in yıkıldığını ve oradaki her şeyin harap olduğunu söylüyorsunuz kendinize. Ama ben de size diyorum ki insanoğlu hâlâ yargılanmaktadır, herkes kendi sanık sandalyesinde tek başınadır. Her insan, küçük bir savaştır."

Fremenler Muad'Dib'in Lonca'ya karşı gelerek firkateyniyle "oraya" gidip gelen Ebû Zide'ye benzediğini söylerdi. "Oradan" kasıtları, Fremen mitolojosindeki ruhlar âlemi, tüm sınırlamaların kalktığı Âlemü'l-Misâl'di.

Bununla Kuisatz Haderah arasındaki paralelliği görmek kolaydır. Rahibeler Birliği'nin dölleme programı yoluyla ulaşmaya çalıştığı Kuisatz Haderah "yolun kısaltılışı" veya "aynı anda iki yerde bulunabilen kişi" olarak yorumlanıyordu.

Ama her iki yorumun da doğrudan Tefsirler'den alındığı açıktır: "Kanunlar ve dinsel görevler aynı olduğunda, varlığın evreni kapsar."

Muad'Dib kendisi hakkında şöyle demiştir: "Ben zaman

denizindeki bir ağım; geçmişi ve geleceği tarayabilirim. Ben her olasılığı yakalayabilecek hareketli bir perdeyim."

Bu düşünceler Turuncu Katolik İncili'nin 22. Kelimesinde söylenenlere uygundur: "Bir düşünce dillendirilse de dillendirilmese de gerçek bir varlıktır ve gerçeğin gücüne sahiptir."

Ancak kendisinden sonra gelen Fremen din adamları olan Vüzera Tevhid'in tefsirlerini içeren Evrenin Sütunları'nda yer alan, Muad'Dib'in kendi yorumları incelendiğinde, onun E.Ç.K.'dan ve Zensünni Fremenlerden aslında oldukça etkilendiği görülür.

Muad'Dib: "Kanun ve görev aynı şeydir deniyor; öyle olsun. Ama bunun getireceği kısıtlamaları unutmayın... bunu benimserseniz, asla tamamen bilinçli olamazsınız. Cemaat tausuna gömülüp kalırsınız. Asla tam bir birey olamazsınız."

Turuncu Katolik İncili: Benzer sözler yer alır. (Vahiyler, 61.)

Muad'Dib: "Din genellikle bizi belirsiz bir geleceğin uyandırdığı korkudan koruyan ilerleme mitinin bir parçasıdır."

E.Ç.K.'nın Tefsirler'i: Benzer bir söz yer alır. (Azher Kitabı'nda bir şerhten yola çıkılarak, bu fikrin kökeni birinci yüzyılın din yazarı Neshou'ya dayandırılır.)

Muad'Dib: "Bir çocuk veya eğitimsiz, cahil ya da delirmiş bir kişi sorun çıkarırsa, bu yetkililerin suçudur; çünkü bu sorunu önceden görüp engellemekte başarısız olmuşlardır."

Turuncu Katolik İncili: "Tüm günahların sebebi, en azından sebeplerinden biri, doğal bir kötülük eğilimidir; bu Tanrı'nın gözünde hafifletici bir sebeptir." (Azher Kitabı'nda bu düşüncenin izleri kadim Semitik Tevrat'a dek takip edilir.)

Muad'Dib: "Elini uzat, Tanrı'nın sana bahşettiklerini ye, doyduğunda da Tanrı'ya şükret."

Turuncu Katolik İncili: Aynı anlama gelen bir şerh yer alır. (Azher Kitabı'nda bu düşüncenin biraz farklı bir versiyonunun izleri İlk İslam'a dek takip edilir.)

Muad'Dib: "Şefkat, zalimliğin başlangıcıdır."

Fremenlerin Kitabü'l-İbâr'ı: "Şefkatli bir Tanrı'yı tahayyül etmek korkunç bir şeydir. Tanrı değil midir, bize yakan

güneşi (el-Lât) veren? Tanrı değil midir, bize Su Analarını (Rahibe Analar) veren? Tanrı değil midir, bize Şeytan'ı (İblis) veren? Hızın getirdiği acıları Şeytan yüzünden çekmiyor muyuz?" (Bir Fremen deyişi olan "Hız Şeytan'dan gelir" sözünün kökeni bu cümledir. Şöyle düşünün: Vücut hareket [hız] esnasında üretilen her yüz kalorilik ısıya karşılık aşağı yukarı yüz yetmiş gram ter atar. Fremenler tere bekka, yani gözyaşı derler; bu sözcüğün bir anlamı da şudur: "Şeytan'ın ruhunuzu sıkarak çıkardığı hayat özü.")

Koneywell, Muad'Dib'in gelişinin "zamanlamasının iyi olduğunu, dinsel açıdan elverişli bir zamanda geldiğini" söyler; ama bunun zamanlamayla pek ilgisi yoktu. Muad'Dib'in dediği gibi: "Buradayım işte, o kadar..."

Bununla birlikte, Muad'Dib'in din üzerindeki etkisini kavrayabilmek için şu gerçeği unutmamak çok önemlidir: Fremenler, ataları düşman toprakların zorlu koşullarında yaşamaya alışmış çöl insanlarıydı. Hayatınızın her anı yaşam mücadelesiyle geçiyorsa, mistisizme eğilim duymak güç değildir. "Oradasın işte, o kadar..."

Böyle bir gelenekte, acı çekmek kabul edilir bir şeydir... bilinçaltının verdiği bir ceza olarak bile olsa kabul edilir. Ayrıca Fremen ayinleri kişiyi suçluluk duygusundan neredeyse tamamen arındırır. Bunun sebebi, kanunla dini aynı şey olarak görmeleri, dolayısıyla da itaatsizliği günah kabul etmeleri olmayabilir. Suçluluk duygusundan kolayca kurtulmalarının sebebi, çetin gündelik yaşamlarında sık sık acımasız (çoğunlukla da ölümcül) kararlar vermek zorunda kalmalarıdır muhtemelen; daha rahat koşullarda yaşayan insanlar, böyle kararlardan sonra dayanılmaz bir suçluluk duygusuna kapılabilirdi.

Fremenlerin batıl inançlara düşkünlüğünün sebeplerinden biri de bu olsa gerek (Missionaria Protectiva'dan etkilenmeleri de bir başka sebeptir). Rüzgârın kumlarda ıslık çalmasının bir alamet olmasının önemi nedir? İlk Ay'ı gördüğünüz anda yumruğunuzu sıkmanız gerekmesinin önemi nedir? İnsanın eti kendisine, suyu kabilesine aittir... hayatın sırrı da

çözülmesi gereken bir problem değil, deneyimlenen bir gerçekliktir. Alametler bunu anımsamayı kolaylaştırır. Ayrıca burada olduğunuza ve gerçek dine inandığınıza göre, eninde sonunda zafer kazanacağınız kesindir.

Fremenlerle araları açılmadan önce Bene Gesseritlerin yüzyıllar boyunca öğrettiği gibi: "Din ile siyaset aynı arabayı sürdüğünde, eğer sürücü sağ olan bir kutsal kişiyse (yani 'bereket' ise) karşılarında hiçbir şey duramaz."

3. EK

Bene Gesseritlerin Saikleri ve Hedefleri Üstüne Rapor

Aşağıda, Arrakis Olayı'nın hemen ardından Leydi Jessica'nın kendi ajanlarına hazırlattığı "Özet"in bir bölümü yer almaktadır. Bu raporun tarafsızca ve içtenlikle yazılmış olması, onu sıradan raporlardan çok daha değerli kılmaktadır.

Bene Gesseritler seçici dölleme programlarını insanlar üstünde yüzyıllar boyunca uygularken yarı gizemci bir okul paravanı ardında faaliyet gösterdiklerinden, onları hak ettiklerinden daha fazla önemsemeye meyilliyizdir. Arrakis Olayı hakkında bilirkişiliğe soyunmalarının analizi, bu okulun kendi oynadığı rolden habersiz olduğunu sergiler.

Bene Gesseritlerin ulaşabildiği bilgilerin kısıtlı olduğu, Peygamber Muad'Dib ile bizzat görüşemedikleri söylenebilir. Ama o okul daha önce çok daha büyük güçlüklerin üstesinden gelmeyi başarmıştı; bu kez büyük bir hata yaptılar.

Bene Gesserit programının hedefi "Kuisatz Haderah" diye adlandırdıkları bir kişiyi üreme yoluyla meydana getirmekti; bu terim "aynı anda birden fazla yerde bulunabilen kişi" anlamına gelir. Daha basitçe söylemek gerekirse, yüksek boyutları kavrayabilmesini ve kullanabilmesini sağlayacak zihinsel güçlere sahip bir insan üretmenin peşindeydiler.

Dölleme programları sayesinde bir süper mentat, Lonca seyrüsefercilerinin geleceği görme yetisine az çok sahip bir insan bilgisayar yaratmayı umuyorlardı. Şimdi lütfen şu gerçekleri dikkatle okuyun:

Paul Atreides, sonraki adıyla Muad'Dib, soyu bin yıldan fazladır dikkatle gözlenen bir adamın, Dük Leto'nun oğluydu. Peygamberin annesi Leydi Jessica ise Baron Vladimir Harkonnen'ın öz kızıydı ve dölleme programı için son derece önemli olduğu neredeyse iki bin yıldır bilinen bazı genleri taşıyordu. Jessica çocukluğundan itibaren bir Bene Gesserit olarak yetiştirilip eğitilmişti, dolayısıyla da projede kullanılmaya seve seve razı olması bekleniyordu.

Leydi Jessica'ya bir Atreides kızı doğurması emredildi. Plan bu kızı Baron Vladimir'in yeğeni Feyd-Rautha Harkonnen ile evlendirmekti; büyük ihtimalle, bu birleşmeden bir Kuisatz Haderah doğacaktı. Ama odalık Leydi Jessica, kendisinin de tam olarak bilmediğini itiraf ettiği sebepler yüzünden, emre karşı gelerek bir erkek çocuk doğurdu.

Sırf bu bile Bene Gesseritleri kaygılandırmalı, o çocuğun kontrol edemeyecekleri bir değişken olabileceğini, planlarını etkileyebileceğini düşündürtmeliydi. Ama gözden kaçırdıkları çok daha önemli belirtiler de vardı:

1. Paul Atreides henüz gençken bile geleceği görme yeteneğine sahipti. Dört boyutlu açıklamalara meydan okuyan bir şekilde, rüyalarında geleceği gördüğü ve gördüklerinin hep doğru çıktığı, geleceğe dair önemli bilgiler edindiği biliniyordu.

2. Paul on beşine geldiğinde onun insan olup olmadığını sınayan Bene Gesserit Gözetmeni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, delikanlının şimdiye kadar bu sınavdan geçmiş ve kayıtlarda yer alan tüm insanlardan daha fazla acıya katlandığını söylemiştir. Ama raporunda bundan bahsetmedi!

3. Atreides ailesi Arrakis gezegenine taşındığında, oradaki Fremen halkı genç Paul'ü bir peygamber, "dışdünyadan gelen ses" olarak karşılamıştı. Bene Gesseritler, Arrakis gibi tamamen çölle kaplı, yüzeyinde su bulunmayan, en temel ihtiyaç-

ların bile zor karşılandığı bir gezegenin duyarlılığı mutlaka artıracağını biliyordu. Yine de Bene Gesserit gözlemcileri ne Fremenlerin bu tepkisinin ne de Arrakis'te bol miktarda baharat tüketildiği gerçeğinin üstünde durdu.

4. Harkonnenlar ile Padişah İmparator'un fanatik askerleri, Paul'ün babası ile Atreides askerlerinin büyük bölümünü öldürerek Arrakis'i işgal ettiklerinde, Paul ile annesi ortadan kaybolmuştu. Ama neredeyse hemen ardından, Fremenler arasında Muad'Dib denilen yeni bir dini liderin çıktığı ve ona "dışdünyadan gelen ses" dendiği rapor edilmişti. Raporlarda ayrıca Muad'Dib'in yanında Seyyidina Riti'nden yeni bir Rahibe Ana'nın, "onu doğuran kadının" bulunduğu açıkça belirtiliyordu. Fremenlerin Peygamber efsanesinde "O bir Bene Gesserit cadısından doğacak" dendiği, Bene Gesseritlerin ulaşabildiği kayıtlarda açıkça ifade ediliyordu.

(Bene Gesseritlerin, okulun herhangi bir üyesinin Arrakis'te kısılı kalıp sığınağa ihtiyaç duyması durumunda faydalanması için o gezegende bu efsanenin benzerini yüzyıllar önce Missionaria Protectivaları aracılığıyla yaymalarından dolayı, "dışdünyadan gelen ses" efsanesini standart bir Bene Gesserit hilesi olarak gördükleri, dolayısıyla da önemsemedikleri öne sürülebilir. Bene Gesseritler Paul Muad'Dib ile ilgili diğer tüm ipuçlarını da göz ardı etmiş olmasalar, bu inandırıcı olabilirdi.)

5. Arrakis Olayı iyiden iyiye tırmanmaya başlayınca, Uzay Loncası Bene Gesseritlerle temasa geçti. Lonca uzayda yolculuk eden gemilere kılavuzluk edebilmeleri için gerekli olan, geleceği kısıtlı olarak görme yetisine ancak Arrakis'ten temin edilen baharat adlı uyuşturucu sayesinde sahip olabilen seyrüsefercilerinin "geleceğe dair kaygı verici şeyler", "ufukta beliren belalar" gördüklerini bildirdi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Seyrüseferciler sayısız kritik kararın birleştiği bir düğüm noktası görmüşlerdi ve bu noktanın ötesini göremiyorlardı. Yüksek boyutlara müdahale eden bir failin varlığının açık kanıtıydı bu!

(Lonca'nın hayati önem taşıyan baharatın kaynağına

doğrudan müdahale edemeyeceğinin, çünkü yüksek boyutlarla kendi çaplarında uğraşan Lonca seyrüsefercilerinin Arrakis'te yapacakları en ufak hatanın felaketle sonuçlanacağını görebildiklerinin epeydir farkında olan birkaç Bene Gesserit vardı. Lonca seyrüsefercilerinin böyle bir düğüm noktası oluşturmadan baharatın kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu bulamadıkları bilinen bir gerçekti. Bundan çıkarılacak bariz sonuç, yüksek boyutları etkileme gücüne sahip birinin baharat kaynağının kontrolünü ele geçirdiğiydi; oysa Bene Gesseritler bunu akıllarına bile getirmediler!)

Bütün bu gerçeklerin ışığında varılması kaçınılmaz olan sonuç şudur: Bene Gesseritlerin bu olayda sergilediği beceriksizliğin sebebi, tamamen habersiz oldukları, daha da büyük bir plandı!

4. EK

En Eşraf Almanağı

(Soylu Hanedanlara Dair Seçme Alıntılar)

IV. SHADDAM (10.134 - 10.202)

Corrino Hanedanı'nın Altın Aslan Tahtı'na çıkan 81. mensubu olan Padişah İmparator'un hükümdarlığı 10.156'dan (babası IX. Elrood'un çomurkiyle öldürüldüğü yıldan) 10.196'ya dek sürdü (bu tarihte saltanat en büyük kızı Irulan'a geçti). IV. Shaddam'ın hükümdarlığının en ünlü olayı Arrakis İsyanı'dır; birçok tarihçi, saray meselelerine ve mevkisinin getirdiği ihtişama kendini fazla kaptıran IV. Shaddam'ı bu isyandan sorumlu tutar. Onun saltanatının ilk on altı yılında, burseglerin sayısı iki katına çıkmıştı. Ama Arrakis İsyanı'ndan önceki son otuz yılda, Sardaukarların eğitimine ayrılan bütçe giderek kısılmıştı. IV. Shaddam'ın beş kızı (Irulan, Chalice, Wensicia, Josifa ve Rugi) vardı; meşru oğlu yoktu. Tahttan indirilmesinden sonra, kızlarından dördü onunla birlikte yaşadı. Gizli Bene Gesserit olan eşi Anirul 10.176'da ölmüştü.

LETO ATREIDES (10.140 - 10.191)

Corrinoların anne tarafından kuzeni; genellikle Kızıl Dük olarak anılır. Atreides Hanedanı yirmi nesil boyunca Caladan'ı siridar derebeyi sıfatıyla yönettikten sonra Arrakis'e gitmek zorunda bırakıldı. Dük Leto daha çok Ümmi Naib Dük Paul Muad'Dib'in babası olarak tanınır. Dük Leto'nun naaşı Arrakis'teki "Kafatası Kabri"nde bulunmaktadır. Bir Suk doktorunun ihaneti yüzünden öldüğü, ölümünde Siridar Baron Vladimir Harkonnen'ın parmağı olduğu söylenir.

LEYDİ JESSICA (Fahri Atreides) (10.154 - 10.256)

Siridar Baron Vladimir Harkonnen'ın (Bene Gesserit kayıtlarına göre) öz kızı. Dük Paul Muad'Dib'in annesi. Wallach IX'daki Bene Gesserit Okulu'ndan mezun olmuştur.

LEYDİ ALIA ATREIDES (10.191 -)

Dük Leto Atreides ile resmi odalığı Leydi Jessica'nın meşru kızı. Leydi Alia, Dük Leto'nun ölümünden takriben sekiz ay sonra Arrakis'te doğmuştur. Bene Gesseritlerin ondan genellikle "Lanetli" diye bahsetmesi, doğumundan önce bir farkındalık yelpazesi uyuşturucusuna maruz kalmasına yorulur. Popüler tarihte Azize Alia veya Bıçağın Azizesi Alia olarak bilinir. (Ayrıntılı hayat hikâyesi için bkz. Pander Oulson, *Azize Alia, Bir Milyar Dünyanın Dişi Avcısı.*)

VLADIMIR HARKONNEN (10.110 - 10.193)

Baron Harkonnen olarak tanınır; resmi unvanı Siridar (gezegen valisi) Baron'du. Vladimir Harkonnen'ın baba tarafından soyu, Corrin Muharebesi'nden sonra korkaklığı yüzünden sürgün edilen Başar Abulurd Harkonnen'a dek uzanır. Harkonnen Hanedanı'nın eski gücünü geri kazanması balina kürkü piyasasını ustaca manipüle etmelerine ve daha sonra Arrakis'te melanjdan elde ettikleri gelire yorulur. Siridar Baron isyan sırasında Arrakis'te öldü. Unvanı çok kısa süreliğine na-Baron Feyd-Rautha Harkonnen'a geçti.

KONT HASIMIR FENRING (10.133 - 10.225)

Corrino Hanedanı'nın anne tarafından akrabası; IV. Shaddam'ın çocukluk arkadaşı. (Güvenilir bir kaynak olarak kabul edilmeyen *Corrinoların Korsanlık Geçmişi*'nde, Fenring'in IX. Elrood'u çomurki ile zehirleyen kişi olduğu söylenir.) Tüm belgeler, Fenring'in IV. Shaddam'ın en yakın arkadaşı olduğunu göstermektedir. Kont Fenring'in İmparator için yaptığı hizmetler arasında, Arrakis'te Harkonnen yönetimi sırasında İmparatorluk ajanlığı ve daha sonra Caladan'ın Absentia Siridar'lığını (geçici vali) yapmak da vardı. IV. Shaddam'ın Salusa Secundus'a sürgün edilmesi üzerine, orada onunla birlikte yaşadı.

KONT GLOSSU RABBAN (10.132 - 10.193)

Lankiveil Kontu Glossu Rabban, Vladimir Harkonnen'ın en

büyük yeğeniydi. Glossu Rabban ile Feyd-Rautha Rabban (Siridar Baron'un ailesine kabul edilince Harkonnen soyadını almıştı), Siridar Baron'un en küçük yarıkardeşi Abulurd'un meşru oğullarıdır. Abulurd, Rabban-Lankiveil altbölge yöneticiliğine atanınca Harkonnen soyadından ve bunun getirdiği tüm ayrıcalıklardan vazgeçmişti. Rabban anne tarafının soyadıydı.

İmparatorluk Terminolojisi

İmparatorluğu, Arrakis'i ve Muad'Dib'i doğuran kültürü incelerken pek çok yabancı terimle karşılaşırız. Kavrayışı artırmak övülesi bir hedef olduğundan, aşağıda çeşitli tanımlar ve açıklamalar verilmiştir.

ABA: Fremen kadınlarının giydiği uzun, bol giysi; genellikle siyah olur.

ÂDÂB: Kişinin üzerine kendiliğinden çöküp kendini dayatan zorlayıcı bellek.

AGH: "Sola dön." Solucan serdümenlerinin kullandığı bir terim.

AKARSO: (70 Ophiuchi A'daki) Sikun'da yetişen, neredeyse dikdörtgen yapraklarıyla ayırt edilen bir bitki. Yeşil ve beyaz şeritleri, birbirine paralel uzanan, aktif ve uykudaki klorofilli kısımlarını gösterir.

AKIL: Anlayış, idrak sınavı. Esasında "Düşünen kimdir?" ile başlayan "Yedi Mistik Soru".

ÂLEMÜ'L-MİSÂL: Tüm fiziksel sınırlamaların kalktığı, mistik suretler dünyası.

AMPOLIROS: Uzayın efsanevi "Uçan Hollandalı"sı.

AMTAL veya AMTAL KURALI: İlkel dünyalarda yaygın olan bu kurala göre, bir şeyin gerçek doğasını görmek için onu sınamak, sınırlarını ve kusurlarını saptamak gerekir. Kişi ölene dek sınanmalıdır.

ARAYICI-AVCI: Yakın mesafeden uzaktan kumandayla kontrol edilebilen, süspansörlü, küçük ve ince metal silah; yaygın kullanılan bir suikast aleti.

ARRAKEEN: Arrakis gezegenindeki ilk yerleşim yeri; çok uzun zamandır gezegenin yönetim merkezi.

ARRAKIS: Dune diye de bilinen gezegen; Canopus'un üçüncü gezegeni.

ASKER TAŞIYICI: Askeri birliklerin gezegenlerarası nakliyatı için özel olarak tasarlanmış Lonca gemisi.

ATEŞ OPALİ: Hagal'ın opal benzeri, nadir bulunan mücevherlerine verilen isim.

ATEŞ SÜTUNU: Çölde açık havada işaret vermekte kullanılan basit havai fişek.

ATEŞ VİCDANI: "Alev vicdanı" da denir; İmparatorluk koşullandırmasıyla zihinde oluşturulan engelleyici düzey. (Bkz. *İmparatorluk Koşullandırması.*)

ATMA KUTULARI: Sürtünme ısısını zarar vermeden dağıtabilen yüzeyler ve süspansör sönümleme sistemiyle donatılmış, çeşitli şekillerdeki yük taşıyıcılarına verilen genel isim. Bir gezegenin yüzeyine uzaydan malzeme atmakta kullanılırlar.

AVUÇ KİLİDİ: Belirli bir insanın avucunun şekline göre üretilen ve o avuçla bastırıldığında açılan kilit veya mühür.

ÂYÂT: Hayat işaretleri. (Bkz. *Burhan.*)

AYIRICI PLANYA: Melanj baharat kütlesini kumdan arındırmaya yarayan diferansiyel şarjlı ayrıştırıcı; baharat rafineciliğinin ikinci safhasında kullanılan bir aygıt.

B.G.: Bene Gesserit'in kısaltması.

BAHARAT FABRİKASI: Bkz. *Kumsürüngeni.*

BAHARAT SÜRÜCÜSÜ: Arrakis'in çöl yüzeyinde kullanılan hareketli makineleri kumanda edip yönlendirebilen kumul insanı.

BAHARAT: Bkz. *Melanj.*

BAK-KİT: Damıtıcı-giysi onarımında kullanılan belli başlı tamir gereçleri ile yedek parçaları barındıran çanta.

BAKLAVA: Hurma şurubuyla yapılan ağır bir tatlı.

BALİSET: Dokuz telli bir müzik enstrümanı; kanundan büyük ölçüde esinlenilmiştir; akoru Chusuk gamına göre yapılır ve tellerine vurularak çalınır. İmparatorluk'taki gezgin saz şairlerinin en gözde enstrümanıdır.

BARADYE TABANCASI: Arrakis'te geliştirilmiş, statik şarjlı toz ta-

bancası; kumların üstünde büyük bir iz bırakmakta kullanılır.

BAŞAR (genellikle Albay Başar denir): Standart askeri rütbe sıralamasında "Albay"ın hemen üstünde yer alan Sardaukar subayı. Başar gezegensel altbölgelerin askeri yöneticilerinin rütbesidir. (Yalnızca askeri meselelerden sorumlu başarlara Kolordu Başarı denir.)

BAŞGÖZETMEN: Bir Bene Gesserit Okulu'nun bölge yöneticiliğini de üstlenmiş Bene Gesserit Rahibe Anası. Halk dilinde: içgörü yetisine sahip Bene Gesserit.

BEDEVİYÂN: Bkz. *İhvân Bedeviyân.*

BEKKA: Fremen efsanesinde, tüm insanlık için ağlayan kişi.

BELA TEGEUSE: Kuentsing'in beşinci gezegeni; göçe zorlanan Zensünnilerin (Fremenler) durakladıkları üçüncü yer.

BELED: Açık, düz çöl.

BENE GESSERIT YÖNTEMİ: En küçük ayrıntıların bile gözlemlenip kullanılması.

BENE GESSERIT: "Düşünen makineler" denen aygıtlar ile robotların yok edildiği Butleryan Cihadı'nın ardından, temelde sadece kız öğrenciler için kurulan, zihinsel ve fiziksel eğitim veren kadim okul.

BEREKET: Büyülü güçlere sahip, sağ olan kutsal kişi.

BIÇAKIŞIN: Genellikle kesici alet ve neşter olarak kullanılan, düşük menzilli bir lazer silahı versiyonu.

BİLÂ-KEYF: Amin. (Tam çevirisi: "Başka açıklamaya gerek yok.")

BİLLURBIÇAK: Arrakis'teki Fremenlerin kutsal bıçağı. Ölü kumsolucanlarının billur dişlerinden, iki tipte üretilir. Bu iki tip "sabit" ve "değişken" diye adlandırılır. Değişken bir bıçağın, parçalara ayrılıp dağılmaması için insan bedeninin elektrik alanına yakın tutulması gerekir. Sabit bıçaklarsa depolanmak üzere işlemden geçirilmiştir. Billurbıçaklar yaklaşık 20 santimetre uzunluğundadır.

BİNDU DURAKLATIŞI: İnsanın kendini bilinçli olarak soktuğu bir tür özel katalepsi.

BİNDU: İnsan sinir sistemine hâkim olmaya yönelik eğitim. Genellikle Bindu Sinir Eğitimi denir. (Bkz. *Prana.*)

BOTANİ JİB: Bkz. *Çakobsa.*

BURHAN: Hayatın kanıtları. (Çoğunlukla "hayatın âyât ve burhanı" şeklinde kullanılır.) Bkz. *Âyât.*

BURKA: Fremenlerin çölde açık havada giydiği yalıtımlı harmani.

BURSEG: Sardaukarlarda general rütbesi.

BUTLERYAN CİHADI: Bilgisayarlara, düşünen makinelere ve bilinçli robotlara karşı L.Ö. 201'de başlatılıp L.Ö. 108'e kadar süren dinsel savaş. Savaşın temel ilkesi T.K. İncili'nde şöyle geçer: "İnsan gibi düşünen makineler yapmayacaksın." (Bkz. *Büyük İsyan.*)

BÜKLÜMGEMİSİ: Uzay Loncası'nın nakliyat sisteminde kullanılan büyük kargo gemisi.

BÜYÜK HANEDANLAR: Bir veya daha fazla gezegenden oluşan derebeyliklerin yöneticileri; gezegenlerarası girişimciler. (Bkz. *Hanedan.*)

BÜYÜK İSYAN: Butleryan Cihadı'nın yaygın ismi. (Bkz. *Cihat* ve *Butleryan Cihadı.*)

BÜYÜK SÖZLEŞME: Lonca, Büyük Hanedanlar ve İmparatorluk'tan oluşan güç dengesi tarafından gözetilip sürdürülen evrensel ateşkes. Temel kuralı, insanlara karşı atomik silah kullanmanın yasak olmasıdır. Büyük Sözleşme'nin her maddesi şu cümleyle başlar: "Kurallara uyulmalıdır..."

CALADAN: Delta Pavonis'in üçüncü gezegeni; Paul Muad'Dib'in doğduğu gezegen.

CANTO VE RESPONDU: Bir dua ayini; Missionaria Protectiva'nın Panoplia Propheticus'unun parçası.

CEREM: (Genellikle intikam amacıyla kurulan) kin birliği.

CHOAM: "Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles"ın kısaltması; İmparator ve Büyük Hanedanlar tarafından -Uzay Loncası ile Bene Gesseritlerin idari olmayan ortaklığıyla birlikte- yönetilen evrensel gelişim şirketi.

CHUSUK: Theta Shalish'in dördüncü gezegeni; "Müzik Gezegeni" olarak da bilinir ve müzik enstrümanlarının kalitesiyle ünlüdür. (Bkz. *Varota.*)

CİHAT: Dini sefer. (Bkz. *Butleryan Cihadı.*)

CORİOLİS FIRTINASI: Arrakis'teki büyük kum fırtınalarına verilen isim. Açık düzlükler boyunca esen rüzgârlar, gezegenin dönüş hızının da etkisiyle güçlenerek saatte 700 kilometre hıza ulaşabilir.

CORRIN MUHAREBESİ: Adını İmparatorluk Hanedanı Corrinolardan alan uzay muharebesi. L.Ö. 88'de Sigma Draconis civa-

rında gerçekleşen muharebenin sonucunda, Salusa Secunduslu hanedan tahtı ele geçirdi.

CÜPPE: Arrakis'te genel olarak damıtıcı-giysinin üstüne giyilen çok amaçlı pelerin (ısıyı emmeye veya yansıtmaya ayarlanabilir, hamağa veya barınağa dönüştürülebilir).

ÇAKOBSA: Kısmen kadim Botani dilinden (Botani Jib... jib "lehçe" demektir) türetilmiş ve "manyetik dil" olarak da adlandırılan lisan. Gizlilik gerektiren konuşmalar için, çok eski lehçelerin derlenmesiyle oluşturulmuştur; ancak temelde, ilk Suikastçılar Savaşı'ndaki kiralık suikastçılar olan Botanilerin avlanma dilidir.

ÇANAK HARİTASI: Sığınma yerleri arasındaki yolları gösteren, en güvenilir parapusula rotalarına dayanarak hazırlanmış Arrakis yüzeyi haritası. (Bkz. *Parapusula.*)

ÇANAK: Arrakis'te, etrafındaki araziye göre daha alçakta olan, dolayısıyla da sık görülen fırtınalardan korunan, yerleşime uygun bölge.

ÇİFTLEŞME DİZİNİ: Bene Gesseritlerin Kuisatz Haderah'ı yaratmak için uyguladıkları insan çiftleştirme programının ana kaydı.

ÇİY BİRİKTİRİCİLER veya ÇİY TUTUCULAR: Çiy toplayanlarla karıştırılmamalıdır. Biriktirici veya tutucular, uzun ekseni takriben dört santimetre uzunluğunda olan, yumurta şeklinde aygıtlardır. Kromoplastikten yapılırlar; ışığa maruz kaldıklarında renkleri beyaza döner, karanlıktaysa saydamlaşırlar. Biriktiricinin yüzeyi şafak çiyini tutacak kadar soğuktur. Fremenler tarafından, içbükey ekim çukurlarını astarlamakta kullanırlar; böylece küçük ama daimi bir su kaynağı elde edilir.

ÇİY TOPLAYANLAR: Tırpana benzer bir alet yardımıyla Arrakis'teki bitkilerden çiy toplayan işçiler.

ÇOMAS (Bazı lehçelerde Omas): Katı yiyeceklere katılan zehir.

ÇOMURKİ (Bazı lehçelerde Muski ya da Murki): İçeceğe katılan zehir.

DAMITICI-ÇADIR: İçinde bulunan insanların solunum yoluyla havaya saldığı nemi geri kazanıp içilebilir su haline getirecek şekilde tasarlanmış, mikro-sandviç dokuya sahip, küçük, hava geçirmez çadır.

DAMITICI-GİYSİ: Arrakis'te icat edilmiş, vücudu bütünüyle saran giysi. Mikro-sandviç dokusu, ısıyı dağıtma ve vücut atıklarını süzme özelliğine sahiptir. Geri kazanılan nem, toplayıcı-keselerden çıkan su tüpü sayesinde yeniden kullanılır.

DARÜ'L-HİKMET: Dinsel tercüme ve tefsir okulu.

DEĞİŞİM YARGICI: Bir derebeylik yönetimi değişikliğinde, bir kanlı müzakeresinde veya bir Suikastçılar Savaşı'ndaki meşru bir muharebede gözlemcilik yapması için Landsraad Yüce Divanı ve İmparator tarafından atanan resmi görevli. Yargıç'ın geçici otoritesi ancak İmparator'un da bizzat katıldığı bir Yüce Divan toplantısında sorgulanabilir.

DERÇ: "Sağa dön." Solucan serdümenlerinin kullandığı bir terim.

DEVRİDAİMLER: İnsan boşaltım sistemini damıtıcı-giysinin geri dönüşüm filtrelerine bağlayan vücut fonksiyonu tüpleri.

DICTUM FAMILIA: Büyük Hanedan veya kraliyet ailesi fertlerinin gayriresmi ihanet yoluyla öldürülmesini yasaklayan Büyük Sözleşme hükmü. Bu hüküm suikast yöntemlerini ve bu konudaki yasal çerçeveyi belirler.

DIŞ-FREYN: Galach dilinde "tamamen yabancı" anlamına gelir. Yani: Cemaatten değil, seçilmiş değil.

DİSTRANS: Chiropteraların [yarasalar] veya kuşların sinir sisteminde geçici bir sinirsel kayıt oluşturan cihaz. Kaydedilen mesaj, yaratığın attığı çığlıklarla iletilir ve bir başka distrans vasıtasıyla o taşıyıcı dalgadan ayrıştırılabilir.

ECAZ: Alpha Centauri B'nin dördüncü gezegeni; düşünce gücüyle şekillendirilebilen sisağacının yetiştiği yer olduğundan, heykeltıraş cenneti olarak da bilinir.

EGOSURETİ: Egonun özünü gösterdiği söylenen küçük hareketleri kopyalayabilen bir şiga teli projektörünün oluşturduğu portre.

EĞİTİM: Bu terimin Bene Gesseritler için özel bir anlamı vardır; onlara göre "eğitim", bedenin sinir ve kas yapısının (bkz. *Bindu* ve *Prana*) doğal fonksiyonlarının izin verebileceği en üst noktaya dek koşullandırılması demektir.

ELAKKA UYUŞTURUCUSU: Ecaz'da yetişen, kan rengi damarlı elakka ağacının yakılmasıyla elde edilen narkotik madde. Kişinin kendini koruma güdüsünü neredeyse tamamen ortadan kaldırır.

Bu uyuşturucunun etkisindeki kişinin teni havuç rengini alır. Genellikle köle gladyatörleri dövüşe hazırlamakta kullanılır.

EL-LÂT: İnsanoğlunun ilk güneşi; halk arasında herhangi bir gezegenin başlıca güneşi anlamında kullanılır.

EL-SEYL: "Kum yağmuru." Bir Coriolis fırtınasının havalandırıp orta irtifaya (aşağı yukarı 2.000 metre yükseğe) çıkardığı tozların yağması. El-seyller genellikle havadaki nemi yer seviyesine indirir.

ERG: Çok geniş kumul bölgesi, kum denizi.

EVLİYA: Zensünni Gezginleri dininde, Tanrı'nın sol elindeki [himayesindeki] kadın; Tanrı'nın hizmetkârı.

EZİCİLER: Küçük gemilerin kenetlenmesiyle oluşan, düşmanın üstüne inip ezecek şekilde tasarlanmış askeri uzay gemileri.

FAUFRELUCHES: İmparatorluk tarafından dayatılan katı sınıf sistemi. "Herkesin bir yeri olmalı ve herkes yerini bilmelidir."

FEDAYKİN: Fremen ölüm komandoları. Eski anlamı: Bir yanlışı düzeltmek için bir araya gelip, bu uğurda ölümü göze almaya ant içmiş insanlar.

FEY: Su vergisi. Arrakis'te toplanan başlıca vergi.

FIKIH: Bilgi, dini kanun; Zensünni Gezginleri dininin yarı efsanevi kökenlerinden biri.

FİLM-KİTAP: Hafızayı doğrudan etkileyen sinyaller gönderen, eğitim amaçlı kullanılan, şiga telinden yapılma kitap.

FİLTRETİKAÇ: Solunum sırasında kaybedilen nemi geri almak için damıtıcı-giysiyle birlikte takılan burun filtresi aparatı [burun tıkacı da denir].

FİRKATEYN: Daha küçük birimlere ayrılmadan bir gezegene inip kalkabilen en büyük uzay gemisi.

FREMENLER: Zensünni Gezginlerinin soyundan gelen, Arrakis çöllerinde yaşayan özgür kabileler. (İmparatorluk Sözlüğü'nde "Kum Korsanları" olarak geçerler.)

FREMKİT: Çölde sağ kalabilmek için gerekli şeyleri içeren, Fremen yapımı çanta.

GAFLET: Kişinin kendini zihin dağıtıcı şeylere kaptırması. Tutarsız, güvenilmez kişiler için kullanılır.

GALACH DİLİ: İmparatorluk'un resmi dili. İnsanoğlunun uzun göç

zinciri boyunca benimsenen kültürel terimlerin belirgin izlerini taşıyan melez İnglo-Slav dili.

GAMONT: Niushe'nin üçüncü gezegeni; hedonist kültürü ve yaşattığı egzotik cinsel deneyimlerle ünlüdür.

GANİMET: Savaşta veya teke tek dövüşte kazanılan şey. Genellikle sırf o dövüşü anımsatması için elde tutulan bir hatıra.

GARE: Bir düzlükte tek başına yükselen tepe veya dağ.

GAYRET: "İleri." Solucan serdümenlerinin kullandığı bir terim.

GELGİTSEL TOZ HAVZASI: Arrakis yüzeyinde oluşmuş, yüzyıllar boyunca tozla dolmuş geniş çöküntü alanı; bu havzalarda tozgelgitleri saptanmıştır. (Bkz. *Kumgelgiti.*)

GERÇEĞİSÖYLETEN: Gerçektransına girerek, karşısındakinin samimi olup olmadığını, yalan söyleyip söylemediğini anlayabilen Rahibe Ana.

GERÇEKTRANSI: Bir "farkındalık yelpazesi" uyuşturucusu vasıtasıyla girilen, yarı hipnotik trans hali; kişi bu haldeyken, karşısındakinin söylediği tüm yalanları küçük belirtiler sayesinde fark edebilir. (Not: "Farkındalık yelpazesi" uyuşturucuları, zehri vücutlarında dönüştürebilen, ona karşı hassasiyeti kalmamış kişiler hariç hemen herkes için ölümcüldür.)

GIEDI PRIME: Ophiuchi B (36) gezegeni; Harkonnen Hanedanı'nın anayurdu. Etkin fotosentez aralığı düşük, orta kuşağı yaşama elverişli bir gezegen.

GINAZ HANEDANI: Dük Leto Atreides'in bir dönem müttefiki olan hanedan. Grumman gezegenine karşı yürüttüğü Suikastçılar Savaşı'nda yenilmiştir.

GİUDİCHAR: Kutsal gerçek. Genellikle "giudichar mantene" (asıl ve kanıtlayıcı gerçek) şeklinde kullanılır.

GOMCEBBÂR: Tahakküm eden düşman; başarılı olunamazsa ölümle sonuçlanan insani farkındalık sınavında Bene Gesserit Gözetmenleri tarafından kullanılan, ucu metasiyanürlü, özel bir zehirli iğne.

GÖZCÜ KONTROL: Baharat avı ekibi için gözcülük etmek ve ekibi korumakla görevli hafif ornitopter.

GRABEN: Yerkabuğu katmanlarındaki hareketler sebebiyle toprak zeminin çökmesi sonucunda oluşan uzun jeolojik hendek.

GRUMMAN: Niushe'nin ikinci gezegeni; özellikle gezegeni yöneten

hanedan (Moritani) ile Ginaz Hanedanı arasındaki kan davasıyla tanınır.

GÜMLEYİCİ: Bir ucunda yaylı bir ses çıkarma mekanizması bulunan kısa kazık. Kuma saplanıp "gümleme" sesleri çıkarmaya ayarlanarak Şeyh Hulud'u çağırmakta kullanılır. (Bkz. *Yaradan Kancaları.*)

HACC: Kutsal yolculuk.

HAGAL: "Mücevher Gezegeni" (II Theta Shaowei); I. Shaddam döneminde burada maden ocakları açılmış ve tüm değerli taşları tüketilmiştir.

HALÂ: Adı geçen bir yerin öfkeli ruhlarını yatıştırmak için söylenen geleneksel söz.

HAM BAHARAT KÜTLESİ: Küçük Yaradan'ın vücut atıklarının, su karışmasıyla birlikte içinde hızla mantar üremeye başlamış hali. Arrakis baharatı bu aşamada yerin derinliklerinden gelip, üstündeki maddeyle yer değiştirerek yeryüzüne karakteristik bir "püskürtü" şeklinde çıkar; güneşe ve havaya maruz kalınca melanja dönüşür. (Bkz. *Melanj* ve *Yaşam Suyu.*)

HANEDAN: Bir gezegenin ya da gezegen sisteminin egemen klanı.

HARMONTHEP: Ingsley bu gezegenin, Zensünnilerin göç sırasındaki altıncı durağı olduğunu söyler. Delta Pavonis'in artık var olmayan bir uydusu olduğu düşünülmektedir.

HASATÇI veya HASAT FABRİKASI: Genellikle püskürtüyle yeryüzüne çıkmış bol miktarlarda, kirlenmemiş melanjı toplamakta kullanılan büyük (çoğunlukla 120 X 40 metre ebatlarında) baharat toplama makinesi. Bağımsız paletlerin üstüne yerleştirilmiş böcek benzeri gövdesi yüzünden genellikle "sürüngen" diye adlandırılır.

HAVA TARAYICISI: Arrakis'te kumu kazıklama ve rüzgârın bıraktığı izleri yorumlama gibi özel yöntemlerle hava tahmini yapabilecek şekilde eğitilmiş kişi.

HEL YEVM: "Sonunda! Nihayet!" Bir Fremen nidası.

HEYYYYOO!: Solucan serdümenlerinin verdiği, harekete geçirme emri.

HİCR: Çöl yolculuğu, göç.

HİCRET: Arayış yolculuğu.

HİYEREG: Çölde açık havada, kumların üstünde kurulan geçici Fremen kampı.

HOLTZMAN ETKİSİ: Bir kalkan jeneratörünün geri itme etkisi.

HUKUKTA: Şüpheli bir sözlü iddia ile resmi suçlama arasında bir eylem.

IX: Bkz. *Richese.*

İ'CÂZ: Doğası gereği inkâr edilemeyecek kehanet; değiştirilemez kehanet.

İBAD GÖZLERİ: Melanj ağırlıklı beslenme sonucunda akları ile gözbebekleri koyu maviye dönüşmüş gözler (ağır melanj bağımlılığının göstergesidir).

İBN KİRTAYBA: "Şöyle der kutsal sözler..." Fremenlerin dinsel büyü ayinlerinin resmi başlangıç sözü (Panoplia Propheticus'tan türetilmiştir).

İHVAN BEDEVİYÂN: Arrakis'teki tüm Fremenlerin kardeşliği.

İKHUT EYG!: Arrakis'teki su satıcılarının seslenişi (etimolojisi belirsizdir). (Bkz. *Suu-suu-sûk!*)

İKİNCİ AY: Arrakis'in iki uydusundan küçük olanı; yüzeyindeki, kanguru faresini andıran şekil dikkat çekicidir.

İLİM: İlahiyat; dinsel gelenek bilimi; Zensünni Gezginleri dininin yarı efsanevi kökenlerinden biri.

İLK AY: Arrakis'in büyük uydusu; geceleyin ilk yükselen ay; yüzeyinde insan yumruğunu andıran bir şekil göze çarpar.

İMPARATORLUK KOŞULLANDIRMASI: Suk Tıp Okulları tarafından geliştirilmiştir: İnsan öldürmeyi engelleyici en güçlü koşullandırmadır. Bu koşullandırmayı alan kişilerin alnına elmas şeklinde bir dövme yapılır ve saçlarını uzatıp gümüş bir Suk halkasıyla toplamalarına izin verilir.

İMPARATORLUK LEJYONU: On tugay (takriben 30.000 asker).

İSTİSLAH: Toplumun genelinin iyiliğini gözetme yasası; acımasız hareket edilmesi gereken durumlarda, genellikle önce bu yasadan dem vurulur.

KÂİD: Neredeyse yalnızca sivillerle ilgilenmekle mükellef Sardaukar subayı; tüm bir gezegenden sorumlu askeri vali; rütbe olarak Başar'ın üstünde, ama Burseg'in altındadır.

KALICI ZEHİR: Mentat Piter de Vries'in icadı olduğu söylenen ze-

hirli madde. Bu zehrin verildiği kişinin düzenli olarak panzehir alması zorunludur; panzehirin kesilmesi ölümle sonuçlanır.

KALKAN DUVARI: Arrakis'in kuzeyindeki, küçük bir bölgeyi gezegenin Coriolis fırtınalarından koruyan dağlık alan.

KALKAN: (Bkz. *Savunma Kalkanı.*)

KANÂT: Çölde kontrollü koşullar altında sulama yapılmasını sağlayan açık kanal.

KANCACI: Yaradan kancalarıyla kumsolucanı yakalayan Fremen.

KANLI: Büyük Sözleşme'nin getirdiği ağır kısıtlamalar çerçevesinde sürdürülen resmi husumet ya da kan davası. (Bkz. *Değişim Yargıcı.*) Bu kısıtlayıcı kurallar başta masum ve tarafsız insanları korumak için konulmuştu.

KAPIMÜHRÜ: Fremenlerin bir günden fazla kalmak üzere kamp kurdukları mağaralarda nem güvenliğini sağlamakta kullandıkları taşınabilir, hava geçirmez, plastik yalıtıcı.

KARANLIK ŞEYLER: Missionaria Protectiva'ın kolay etki altında kalan uygarlıklara yaydığı bulaşıcı batıl inançlar için kullanılan bir tabir.

KAYGAN-UÇ: Kalkanlı dövüşlerde sol elde kullanılan ince ve kısa bıçak (genellikle ucuna zehir sürülür).

KENAR DUVARI: Arrakis'teki Kalkan Duvarı'nın üstünde yükselen, ikinci bir koruyucu sarp kayalık dizisi. (Bkz. *Kalkan Duvarı.*)

KEOPS: Piramit satrancı; amaç hem veziri en tepeye çıkarmak hem de rakibin şahını mat etmektir; dokuz seviyelidir.

KERÂMET: Bir mucize; ruh dünyasından yapılan bir eylem.

KİNCAL: Takriben 20 santimetre uzunluğunda, biraz kıvrık, iki tarafı keskin, kısa kılıç (ya da uzun hançer).

KİRTAYBA: Bkz. *İbn Kirtayba.*

KİSVE: Fremen mitolojisine dair herhangi bir figür ya da desen.

KİTABÜ'L-İBÂR: Arrakis'teki Fremenler tarafından yazılmış, dinsel içerikli sağ kalma kılavuzu.

KORKÜRE: Süspansör sayesinde havada durabilen aydınlatma aracı; kendi enerjisini sağlayan (genellikle organik bataryalı) alet.

KRİMSKELL SİCİMİ veya KRİMSKELL HALATI: Ecaz'ın hufuf asması liflerinden yapılan "pençeli sicim." Krimskell ile atılan düğümler, sicim çekildikçe, önceden ayarlanmış bir sınıra dek giderek sıkışır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Holjance Vohnbrook, "Ecaz'ın Tuhaf Asmaları".)

KUİSATZ HADERAH: "Yolun Kısaltılışı". Bene Gesseritlerin "bilinmeyen"e karşı genetik yoldan üretmeye çalıştıkları çözüme, yani organik zihinsel güçleriyle uzay ile zaman arasında köprü kuracak erkek Bene Gesserit'e verdikleri isim.

KULON: Terra'nın [Yeryüzü] Asya kıtasındaki bozkırlardan gelmiş, Arrakis'e uyum sağlamış yabani eşek.

KUM KAZIKLAMAK: Arrakis'in geniş çöllerinin içlerindeki ıssız bölgelerde kuma plastik ve fiber kazıklar saplayıp, kum fırtınalarının bu kazıklar üzerinde bıraktığı izleri yorumlayarak hava tahmininde bulunma sanatı.

KUMDAVULU: Yüzeyine ani darbe indiğinde çok uzaklardan bile duyulabilen davul sesi çıkaracak şekilde sıkışmış kum.

KUMDAYÜRÜYEN: Çölde açık havada sağ kalabilme eğitimi almış herhangi bir Fremen.

KUMGELGİTİ: Tozgelgiti de denir: Arrakis'teki, toz dolu bazı havzalarda, güneş ve uyduların çekim etkisiyle oluşan seviye değişimleri. (Bkz. *Gelgitsel Toz Havzası.*)

KUMSOLUCANI: (Bkz. *Şeyh Hulud.*)

KUMSÜRÜNGENİ: Arrakis yüzeyinde melanj bulup toplamakta kullanılmak üzere tasarlanmış makinelere verilen genel isim.

KUMSÜVARİSİ: Bir kumsolucanının üstüne binerek onu sürebilen kişiler için kullanılan Fremen terimi.

KUMŞNORKELİ: Kum altındaki bir damıtıcı-çadıra yüzeydeki taze havayı pompalamak için kullanılan solunum cihazı.

KUMUL İNSANLARI: Arrakis'te çölde açık havada çalışan işçiler, baharat avcıları vs. Kumişçileri. Baharat işçileri.

KUMUSTASI: Baharat operasyonlarının baş yetkilisi.

KUZENÎLER: Kuzenden daha yakın akrabalar.

KÜÇÜK HANEDANLAR: Tek bir gezegenle sınırlanmış girişimci sınıf. (Galach dilinde: "Richece".)

KÜÇÜK YARADAN: Arrakis kumsolucanının kumların derinliklerinde yaşayan, genç, yarı bitki yarı hayvan hali. Küçük Yaradan'ın vücut atıkları ham baharat kütlesini oluşturur.

KÜLL VÂHÂT!: "Çok şaşırdım!" İmparatorluk'ta yaygın olarak kullanılan, samimi bir şaşkınlık sözü. Yorumu duruma göre değişir. (Denir ki, Muad'Dib bir seferinde bir çöl şahini yavrusunun yumurtadan çıkışını izlerken "Küll vâhât!" diye fısıldamıştır.)

L.Ö.: "Lonca Öncesi". Uzay Loncası tekelinin başlangıcını temel alan, İmparatorluk'ta kullanılan tarihlendirme sistemi.

LÂ, LÂ, LÂ: Fremenlerin keder nidası. (Lâ mutlak red demektir; geri dönüşü yoktur.)

LAZER SİLAHI: Kesintisiz lazer dalgaları yayan projektör. Silah olarak kullanımı, alan jeneratörlü kalkanlar kullanan topluluklarda yasaklanmıştır; çünkü ışınları bir kalkanla kesiştiğinde patlama (teknik olarak atomaltı füzyon) gerçekleşir.

LİBAN: Fremen libanı, avize ağacı ununa baharat suyu katılmasıyla elde edilir. Köken itibarıyla, ekşi bir sütlü içecektir.

LİSANÜ'L-GAYB: "Dışdünyadan Gelen Ses." Fremenlerin mesih efsanesinde Arrakis'e dışarıdan geleceği söylenen peygamber. "Su Veren" şeklinde tercüme edildiği de olur. (Bkz. *Mehdi.*)

LİTREJON: Arrakis'te su taşımakta kullanılan bir litrelik kap; sızdırmazlık özelliği olan, yüksek yoğunluklu, kırılmaz plastikten yapılır.

LONCA: Uzay Loncası; Büyük Sözleşme'yi gözeten üç politik güçten biri. Lonca, Butleryan Cihadı'ndan sonra kurulan ikinci zihinsel-fiziksel eğitim okuluydu (Bkz. *Bene Gesserit*). Uzay yolculuğu, taşımacılık ve uluslararası bankacılık alanlarındaki Lonca tekelinin başlangıcı, İmparatorluk Takvimi'nin başlangıç noktası sayılır.

MANTENE: Temel bilgelik, kanıtlayıcı sav, temel ilke. (Bkz. *Giudichar.*)

MAULA TABANCASI: Küçük zehirli oklar fırlatan yaylı tabanca; menzili takriben kırk metredir.

MAULA: Köle.

MEHDİ: Fremenlerin mesih efsanesinde "Bizi Cennete Götürecek Kişi".

MELANJ: "Baharatlar baharatı"; Arrakis'e özgü bir ürün. En çok yaşlanmayı geciktirici özelliğiyle tanınan melanj az miktarda alındığında hafif, vücut ağırlığının her yetmiş kilosuna karşılık günde iki gramdan fazla alındığındaysa ağır bağımlılık yapar. (*Bkz. İbad, Yaşam Suyu* ve *Ham Baharat Kütlesi.*) Muad'Dib geleceği görme yetisini baharata borçlu olduğunu iddia etmişti. Lonca Seyrüseferciler de benzer iddialarda bulunmaktadır. İmparatorluk piya-

sasında melanjın dekagram fiyatının 620.000 solariye dek çıktığı olmuştur.

MENTAT: Üstün mantıksal başarılar elde etmek üzere eğitilen İmparatorluk vatandaşları sınıfı. "İnsan bilgisayarlar."

MEŞED SINAVI: (Ruhsal mertebe olarak tanımlanan) onurun tehlikeye atıldığı herhangi bir sınav.

METACAM: Jasmium kuvarsı levhalarına yüksek ısıda gaz verilmesiyle elde edilen cam. Son derece esnek ve dayanıklı (iki santimetre kalınlığındayken, santimetrekare başına yaklaşık 450.000 kiloya dayanabilir) olmasının yanı sıra seçici radyasyon filtresi olarak da iş görür.

MISR: Zensünnilerin (Fremenlerin) kendilerini tanımlamak için kullandıkları tarihsel terim: "Halk".

MISSIONARIA PROTECTİVA: Bene Gesserit tarikatının ilkel dünyalara batıl inanç tohumları ekerek o bölgelerin Bene Gesserit tarafından sömürülmesini sağlamakla görevli kolu. (Bkz. *Panoplia Propheticus.*)

MİHNET: Fremen gençlerinin erkekliğe kabul edilmek için sınanma vakti.

MİNİMİK FİLM: Bir mikron çapında şiga teli; genellikle casusluk ve karşı casusluk amacıyla veri iletmekte kullanılır.

MİŞMİŞ: Kayısı.

MONİTÖR: Ağır silahlı ve kalkan korumalı, on parçalı uzay savaş aracı. Bir gezegene inmesinin ardından, kalkış için parçaları birbirinden ayrılacak şekilde tasarlanmıştır.

MU ZEYN VALLAH!: Mu zeyn "iyi değil" anlamına gelir; vallah ise bir vurgu nidasıdır. Fremenler düşmanlarına sövmeye genellikle bu sözle başlar. Vallah, "Mu zeyn"in anlamını pekiştirir. Böylece cümle "İyi değil, kesinlikle iyi değil, işe yaramaz" anlamına gelir.

MUAD'DIB: Arrakis'e uyum sağlamış kanguru faresi; Fremenlerin dünya-ruh mitolojisinde bu yaratık, gezegenin ikinci ayının üstünde görülen şekille özdeşleştirilir. Bu yaratık çölün içlerinde sağ kalabilme becerisiyle Fremenlerin hayranlığını kazanmıştır.

MUSKİ: İçeceğe katılan zehir. (Bkz. *Çomurki.*)

MÜDİR NAHYE: Uzun yıllar boyunca Arrakis'in siridar valisi olan, Baron Harkonnen'ın yeğeni Hayvan Rabban'a (Lankiveil Kontu

Rabban) Fremenlerin verdiği isim. Bu isim genellikle "İblis Hükümdar" şeklinde tercüme edilir.

MÜREKKEP SARMAŞIĞI: Giedi Prime'da yetişen ve genellikle köleleri kırbaçlamakta kullanılan, sarmaşıkgillerden bir bitki. Kurbanların vücudunda açtığı pancar rengi, dövmeye benzer yaralar yıllarca acı verir.

MÜŞTEMÂL: Küçük bahçe eklentisi ya da avlusu.

NA-: "Aday gösterilmiş" veya "sıradaki" anlamına gelen önek. Örneğin: Na-Baron bir baronluğun veliahtı anlamına gelir.

NAİB: Düşmanın eline sağ geçmemeye yemin etmiş kişi (Fremen liderlerinin bu yemini etmesi âdettendir).

NEZHONİ EŞARBI: Evli veya "kader birliği yapan" Fremen kadınların erkek çocuk doğurduktan sonra damıtıcı-giysi başlıklarının altına, alınlarını örtecek şekilde taktıkları eşarp.

NÛGERLER: İmparator ile kan bağı olan, İmparatorluk koruma subayları. Geleneksel olarak kraliyet odalıklarının oğullarına verilen bir rütbe.

OMAS: Bazı lehçelerde çomas. Özellikle katı yiyeceklere katılan zehir.

ORNİTOPTER: (Halk dilinde: Topter). Kuş gibi kanat çırparak uçan hava aracı.

ÖLÜM ÜÇAYAĞI: Esasında çöl cellatlarının kurbanlarını asmakta kullandığı idam sehpası. Ama halk arasında, bir Cerem birliğinin aynı intikamı almaya ant etmiş üç üyesi anlamında kullanılır.

PAN: Arrakis'te, toprak katmanlarının çökmesiyle oluşan alçak bölge ya da çukur alan. (Yeterli suyu olan gezegenlerde pan bulunduğu bölgenin bir zamanlar suyla kaplı olduğunu gösterir. Arrakis'te böyle en az bir bölge olduğu sanılmaktadır, ama bu hâlâ tartışmalı bir meseledir.)

PANOPLIA PROPHETICUS: Bene Gesseritlerin ilkel bölgeleri sömürmek için yaydığı batıl inançlara verilen isim. (Bkz. *Missionaria Protectiva.*)

PARAPUSULA: Yerel manyetik sapmaları ölçerek yön saptayan pu-

sula; bir gezegenin total manyetik alanının değişken olduğu veya şiddetli manyetik fırtınalar yüzünden ölçülemediği zamanlarda, uygun haritalarla birlikte kullanılır.

PAYONLAR: Bir gezegenden ayrılmalarına izin verilmeyen çiftçiler veya işçiler; Faufreluches'in alt sınıflarından biri. Yasal olarak, bulundukları gezegenin vesayeti altındadırlar.

PENTAKALKANI: Kapı eşiği veya geçit gibi dar mekânlarda kullanıma uygun, beş katmanlı kalkan jeneratörü alanı (daha geniş mekânlarda, katman sayısı arttıkça kalkan dengesizleşir); kalkanın şifreleri girilmiş bir perdeleyici taşımayan hiç kimse kalkanın içinden geçemez. (Bkz. *Tedbir Kapısı.*)

PLASÇELİK: Kristal yapısına stravidyum lifleri eklenerek sağlamlaştırılmış çelik.

PLENİSCENTA: Ecaz'da yetişen, tatlı kokusuyla ünlü, egzotik, yeşil bir çiçek.

PORITRIN: Epsilon Alangue'nun üçüncü gezegeni. Birçok Zensünni Gezgini tarafından ilk yurtları olarak kabul edilmesine rağmen, dillerindeki ve mitolojilerindeki ipuçları, Zensünnilerin gezegensel kökenlerinin çok daha eskiye dayandığını göstermektedir.

PORTİGUL: Portakal.

PRANA (Prana kas düzeni): En üst noktaya dek eğitilebilecek birimler olarak düşünülen beden kasları. (Bkz. *Bindu.*)

PUNDİ PİRİNCİ: Doğal şeker açısından zengin, tanelerinin boyu dört santimetreye ulaşan, mutasyon geçirmiş pirinç. Caladan'ın başlıca ihraç kalemi.

RACHAG: Akarso'nun küçük sarı yemişlerinden elde edilen, kafeine benzer bir uyarıcı. (Bkz. *Akarso.*)

RAHİBE ANA: Başlangıçta, "zihin açıcı bir zehri" bedeninin içinde dönüştürmek suretiyle yüksek bir farkındalık düzeyine ulaşmış Bene Gesserit gözetmenlerine verilen unvandı. Sonradan Fremenler bu unvanı benzer bir "zihin açıcı" eylemi gerçekleştiren kendi dini liderleri için kullanmaya başladılar. (Bkz. *Bene Gesserit* ve *Yaşam Suyu.*)

RAMAZAN: Çok eskilerden beri oruç ve duayla geçirilen dinsel dönem; geleneksel olarak güneş-ay takviminin dokuzuncu ayı. Fremenler ilk ayın meridyeni dokuzuncu geçişini Ramazan'ın başlangıcı kabul eder.

RÂZZİYYE: Yarı korsan gerilla akını.

RICHESE: Eridani A'nın dördüncü gezegeni. Ix ile birlikte makine kültürünün en üst düzeye ulaştığı yer olarak kabul edilir. Minyatürleştirme teknolojisiyle ünlüdür. (Richese ve Ix'in Butleryan Cihadı'ndan fazla zarar görmeden kurtulmaları üstüne ayrıntılı bir çalışma için bkz. Sümer ve Kautman, "Son Cihat".)

RUH: Fremen inancında, kişinin daima metafizik dünyada bulunan (ve o dünyayı algılayabilen) kısmı. (Bkz. *Âlemü'l-Misâl.*)

RÜZGÂRKAPANI: Egemen rüzgârın yönüne göre yerleştirilen ve içinden geçen havadaki nemi genellikle iç sıcaklığındaki ani ve büyük düşüşlerle toplayan alet.

SABAHÜ'L-HAYR: "İyi misin?" Fremen selamı.

SABAHÜ'L-NÛR: "İyiyim. Ya sen?" Geleneksel yanıt.

SADULAR: Yargıçlar. Fremenlerin kutsal yargıçlara verdiği unvan; azizlikle eşdeğerdir.

SAFO: Ecaz'da yetişen bariyer bitkisinin köklerinden elde edilen, enerji veren sıvı. Genellikle bu sıvının zihinsel güçleri artırdığını iddia eden mentatlar tarafından kullanılır. Bu sıvıyı kullananların ağız ve dudaklarında koyu yakut rengi lekeler oluşur.

SALUSA SECUNDUS: Gamma Waiping'in üçüncü gezegeni; İmparator ile maiyetinin Kaitain'e taşınmasının ardından İmparatorluk Hapishane Gezegeni'ne dönüştürülmüştür. Corrino Hanedanı'nın anayurdu olan bu gezegen, Zensünni Gezginlerinin göçleri sırasındaki ikinci uğrak yeridir. Fremen efsanelerinde, Zensünnilerin S.S.'de 9 nesil boyunca köle olarak kaldığı söylenir.

SARDAUKARLAR: Padişah İmparator'un fanatik askerleri. Geldikleri ortam öyle vahşiydi ki, her on üç kişiden altısı on bir yaşına varmadan ölürdü. Aldıkları askeri eğitim onları acımasız olmaya ve kendi canlarını neredeyse hiçe saymaya sevk ederdi. Zalimliği silah olarak kullanmayı, hasımlarını dehşete düşürerek güçsüzleştirmeyi çocuk yaştan itibaren öğrenirlerdi. Evrendeki olaylar üstündeki etkilerinin dorukta olduğu dönemde, onuncu seviye Ginaz kılıçustalarıyla boy ölçüşecek kadar iyi kılıç kullandıkları, yakın dövüşte de neredeyse bir Bene Gesserit ustası kadar iyi oldukları söylenirdi. Bir Sardaukar'ın on sıradan Landsraad askerine bedel olduğu düşünülürdü. IV. Shaddam döneminde hâlâ

güçlü olsalar da aşırı özgüvenleri onları zayıflatmış, savaşçı dinlerinden aldıkları moral de inançlarıyla birlikte azalmıştı.

SARFE: Tanrı yolundan sapmak.

SAVAŞ DİLİ: Savaş sırasında kısa ve açık bir iletişim kurmak için geliştirilen, etimolojisi sınırlı, özel bir dil.

SAVUNMA KALKANI: Genellikle "kalkan" denir. Holtzman jeneratörü tarafından üretilen koruyucu alan. Bu alan gücünü süspansör-durdurma etkisinin ilk safhasından alır. Bir kalkan yalnızca çok düşük hızlarda (kalkanın ayarına göre, saniyede altı ila dokuz santimetre arasında değişen bir hızda) hareket eden cisimlerin geçmesine izin verir ve ancak güçlü bir elektrik alanıyla temas edince kısa devre yapar. (Bkz. *Lazer Silahı.*)

SCHLAG: Tupile'de yaşayan bir hayvan türü; ince ve dayanıklı derisi yüzünden, bir zamanlar neredeyse soyu tükenene dek avlanmıştır.

SELAMLIK: İmparator'un kabul salonu.

SEMUTA: Elakka ağacının yakılmasıyla oluşan küllerden (kristalleştirme yöntemiyle) elde edilen ikinci narkotik madde. Etki göstermesi için (zamansızlık hissi ve süreğen vecit hali yaşattığı söylenir), semuta müziği adı verilen belirli birtakım atonal titreşimler gerekir.

SERBEST TACİRLER: Kaçakçılar için kullanılan bir terim.

SERSEMLETİCİ: Ucunda zehir veya uyuşturucu ilaç bulunan küçük okları düşük hızda fırlatan silah. Etkisi kalkan ayarlarına ve hedef ile okun karşılıklı hareketine göre değişir.

SERVOK: Basit işleri yerine getirmek üzere tasarlanmış, zaman ayarlı mekanizma; Butleryan Cihadı'nın ardından kullanılmasına izin verilen az sayıda "otomatik" aletten biri.

SES: Bene Gesseritlerin geliştirdiği, birleşik eğitim yöntemi; bir ustanın belirli ses tonlarında konuşarak başkalarını kontrol edebilmesini sağlar.

SESSİZLİK KONİSİ: Sesin veya başka herhangi bir titreşimin yayılma gücünü, ona 180° ters bir yansıma-titreşimle sönümleyip azaltan bozucu alan.

SEYYİDİNA: Fremen din hiyerarşisinde kadın yardımcı.

SHADOUT: Kuyuya atlayan; Fremen dilinde bir şeref payesi.

SIRAT: T.K. İncili'nde, insan yaşamını daracık bir köprü (Sırat) bo-

yunca, "sağımda Cennet, solumda Cehennem, ardımda Ölüm Meleği" ile yapılan bir yolculuk şeklinde tanımlayan pasaj.

SIRRÎ: Gizemcilerin ya da cadıların mahiyetinde olan şey.

SİHAYA: Fremen dilinde: Çöl baharı. Bolluk dönemine ve "cennetin geleceğine" delalet eden dinsel bir anlam taşır.

SİLAGO: Distrans mesajı taşımaya uygun hale gelecek şekilde değişime uğratılmış Arrakis Chiropterası [yarasa].

SİYEÇ: Fremen dilinde "tehlike anında toplanılacak yer" anlamına gelir. Fremenler çok uzun süre boyunca sürekli tehlike altında yaşadığından, bu kelime genel kullanımda herhangi bir Fremen kabilesinin bir arada yaşadığı mağara anlamına gelir olmuştur.

SOLARİ: İmparatorluk'un resmi para birimi; satın alma gücü Lonca, Landsraad ve İmparator arasında dört yüzyılda bir düzenlenen toplantılarda belirlenir.

SOLİDO: Şiga teli makarasına basılmış 360 derecelik referans sinyallerini kullanan solido projektörünün ürettiği üç boyutlu görüntü. En iyi solido projektörlerinin Ix'te üretildiği düşünülür.

SONDAGİ: Tupali'nin lale çalısı.

SU BORCU: Fremenler için, kişinin canı pahasına yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülük; can borcu.

SU DİSİPLİNİ: Arrakis sakinlerine gereksiz yere su harcamadan yaşamayı öğreten zorlu eğitim.

SU KONTÖRLERİ: Her biri Fremen sarnıçlarından ödenebilecek belirli bir miktar suya karşılık gelen, çeşitli boyutlarda metal halkalar. Özellikle doğum, ölüm ve evlilik törenlerinde derin (para fikrinin çok ötesinde) bir anlam taşırlar.

SU SORUMLUSU: Suya ve Yaşam Suyu'na ilişkin ayinsel görevleri olan, bunun için takdis edilmiş Fremen.

SU TÜPÜ: Bir damıtıcı-giysi veya damıtıcı-çadırda, geri kazanılmış suyu toplayıcı-keseye veya toplayıcı-keseden kişinin ağzına taşıyan ince tüp.

SUİKASTÇILAR ELKİTABI: Genellikle Suikastçılar Savaşlarında kullanılan zehirleri anlatan, üçüncü yüzyılda derlenmiş kitap. Zaman içinde Lonca Barışı ve Büyük Sözleşme'nin kullanımına izin verdiği ölümcül aletleri de kapsayacak şekilde genişletilmiştir.

SUİKASTÇILAR SAVAŞI: Büyük Sözleşme'nin ve Lonca Barışı'nın

kurallarıyla sınırlandırılmış savaş türü. Amaç masum ve tarafsız insanların zarar görmesini olabildiğince engellemektir. Niyetlerin resmi olarak bildirilmesi ve sadece izin verilen silahların kullanılması şart koşulur.

SUU-SUU-SÛK!: Arrakis'teki su satıcılarının geleneksel haykırışı. Sûk pazar yeri demektir. (Bkz. *İkhut eyg!*)

SÜSPANSÖR: Bir Holtzman alan jeneratörünün ikincil (düşük güçlü) fazı. Göreceli kütle ve enerji tüketimine bağlı olarak belirli sınırlar çerçevesinde yerçekimi etkisini ortadan kaldırır.

ŞAHNÂME: Zensünni Gezginlerinin yarı efsanevi İlk Kitabı.

ŞERİAT: Panoplia Propheticus'un batıl ayinlere ilişkin kısmı. (Bkz. *Missionaria Protectiva.*)

ŞEYH HULUD: Arrakis kumsolucanı, "Çölün Yaşlısı", "Sonsuzluğun Yaşlı Babası" ve "Çöl Dedesi." Bu ismin belirli bir tonlamayla söylendiğinde veya büyük harfle yazıldığında Fremen batıl inançlarındaki toprak tanrısını ifade etmesi dikkat çekicidir. Yetişkin kumsolucanları devasa boyutlara ulaşabilir (çölün içlerinde 400 metreden uzunları görülmüştür) ve hemcinsleri tarafından öldürülmez ya da onlar için zehirli olan suda boğulmazlarsa çok uzun süre yaşarlar. Arrakis'teki kumların çoğunun kumsolucanlarının hareketleriyle oluştuğu düşünülür. (Bkz. *Küçük Yaradan.*)

ŞİFAHİ USUL: İmparatorluk'a karşı işlenen bir suçu bildiren yarı resmi rapor.

ŞİGA TELİ: Sadece Salusa Secundus ve III Delta Kaising'de yetişen bir yer sarmaşığından (Narvii narviium) elde edilen metalik malzeme. Çekme direncinin yüksekliğiyle bilinir.

TAHADDİ MEYDAN OKUMASI: Fremenlerde, genellikle önemli bir meselenin sonuca bağlanması adına, ölümüne dövüş için meydan okuma.

TAHADDİYÜ'L-BURHAN: Kaçınılamayacak, nihai sınav (genellikle ölümle sonuçlanır).

TAKVÂ: Kelime anlamı: "Özgürlüğün bedeli". Çok değerli bir şey. Bir ilahın bir ölümlüden istediği şey (ve genellikle bu talep karşısında duyulan korku).

TAŞIYICI: Taşıyıcı kanatlar (halk dilinde "kanat"). Arrakis'te baha-

rat bulunması, kazılıp çıkarılması ve işlenmesi için gerekli büyük teçhizatları taşımakta yaygın olarak kullanılan bir hava aracı.

TAU: Fremen terminolojisinde, bir siyeç topluluğunun baharat diyetiyle artırılıp güçlendirilen bir-oluşu; özellikle Yaşam Suyu'nun içilmesiyle yaşanan bir-oluş orjisi.

TEDBİR KAPISI veya TEDBİR ENGELİ: "Ted-kapı" veya "ted-engel" de denir. Belirli kişilerin takip edilmeleri durumunda kaçabilmelerine imkân verecek şekilde yerleştirilmiş pentakalkanı. (Bkz. *Pentakalkanı.*)

TLEILAX: Thalim'in tek gezegeni; gayriresmi mentat eğitim merkezi olarak bilinir; "sapkın" mentatların eğitildiği yerdir.

TOPLANTI: Divan Toplantısı ile karıştırılmamalıdır. Kabile liderini belirleyecek bir dövüşü izlemek üzere Fremen liderlerinin resmi olarak toplanmasıdır. (Divan Toplantısı'ndaysa liderler tüm kabileleri ilgilendiren kararlar almak üzere bir araya gelir.)

TOPLAYICI-KESE: Filtreden geçirilmiş suyun toplanıp biriktirildiği damıtıcı-giysi kesesi.

TOZ UÇURUMU: Arrakis çölündeki, içi tozla dolu olan, ama yüzeyi arazinin geri kalanından farklı görünmeyen, derin yarık ya da çukur; ölümcül bir tuzaktır, çünkü içine gömülen insanlar ve hayvanlar boğulur. (Bkz. *Gelgitsel Toz Havzası.*)

T-P: Telepati sözcüğünün kısaltılmışı.

TUPILE: Yenilmiş İmparatorluk Hanedanlarının gittiği "sığınma gezegeni" (muhtemelen birkaç gezegen). Yeri (ya da yerleri) yalnızca Lonca tarafından bilinir ve Lonca Barışı uyarınca gizli tutulur.

TURUNCU KATOLİK İNCİLİ: "Derlenmiş Kitap"; Ekümenik Çevirmenler Kurulu'nun ortaya koyduğu dini metin. Aralarında Maometh Saari, Mahayana Hıristiyanlığı, Zensünni Katolikliği ve Budislamcı geleneklerin de olduğu en kadim dinlerden öğeler içerir. Başlıca emrinin şu olduğu kabul edilir: "Ruhunu çarpıtmayacaksın".

ULEMA: Zensünni ilahiyat uzmanı.

UROŞNOR: Bene Gesseritlerin seçtikleri kurbanların zihnine onları kontrol etmek amacıyla kazıdığı, genel bir anlamı olmayan seslerden biri. Bu sese karşı hassaslaştırılmış kişi, sesi işittiğinde bir süreliğine hareketsizleşir.

USÛL: Fremen dilinde "Sütunun temeli" anlamına gelen sözcük.
UZAY LONCASI: (Bkz. *Lonca.*)

ÜMMİ: Kâhinler kardeşliğinden olan kişi. (Bu terim İmparatorluk'ta aşağılayıcı bir sözcük olarak, saçma kehanetlerde bulunan "deli" anlamında kullanılır.)

VAROTA: Chusuklu ünlü bir baliset yapımcısı.
VELİ: Sınanmamış Fremen genci.
VERİTE: Ecaz'ın iradeyi yok eden narkotik maddelerinden biri. Kişiyi yalan söyleyemez hale getirir.
VÜZERA TEVHİD: Fremen rahipleri (Muad'Dib'den sonraki).
WALLACH IX: Laoujin'in dokuzuncu gezegeni; Bene Gesserit Rahibe Okulu'nun bulunduğu yer.
YA! YA! YEVM!: Fremenlerin büyük ayinsel önem taşıyan zamanlarda belirli bir ahenkle tekrarladıkları söz. Ya'nın temel anlamı "Şimdi kulak ver!"dir. Yevm ise bir şeyle acilen ilgilenilmesi gerektiğini vurgulayan, değiştirilmiş bir terimdir. Bu duasal söz genellikle "Şimdi bunu duy!" şeklinde tercüme edilir.
YAĞ MERCEĞİ: Bir izleme tüpünün içinde büyütücü ya da ışık ayarlama sisteminin parçası olarak yer alan, kapalı bir güç alanı tarafından statik gerilimde tutulan hufuf yağı. Böylece her mercek elemanı ayrı olarak, bir seferde bir mikron derecesinde ayarlanabileceğinden, yağ merceği görünür ışığı kullanabilen en hassas araç olarak kabul edilir.
YALİ: Bir Fremen'in siyeçteki evi.
YARADAN KANCALARI: Arrakis kumsolucanlarını yakalayıp üzerlerine tırmanmakta ve onları sürmekte kullanılan kancalar.
YARADAN: (Bkz. *Şeyh Hulud.*)
YARIKARDEŞLER: Aynı hanede yaşayan odalıkların aynı babadan olduğu tescillenmiş oğulları.
YAŞA ŞÜHEDA: "Yaşasın savaşçılar!" Fedaykinlerin savaş çığlığı. Bu çığlıkta "ya" (şimdi) sözcüğü "şa" (şimdinin sonsuza uzaması) ekiyle pekiştirilir. Şüheda (savaşçılar) ise burada "adaletsizliğe karşı savaşanlar" anlamını taşır. Bu terim savaşçıların tek bir şeye karşı savaştıklarını belirtir.
YAŞAM SUYU: "Zihin açıcı" bir zehir (bkz. *Rahibe Ana*). Bir kumso-

lucanının (bkz. *Şeyh Hulud*) suda boğulurken, ölüm anında salgıladığı sıvının bir Rahibe Ana'nın bedeninde dönüştürülmesiyle elde edilen, siyeç tau orjisinde kullanılan narkotik madde. "Farkındalık yelpazesi" uyuşturucusu.

YELPAZEMETAL: Duralüminyum içinde jasmium kristallerinin büyütülmesiyle elde edilen bir metal; çekme direncinin ağırlığına oranla yüksekliğiyle bilinir. Adını yelpaze şeklinde açılıp kapanabilen yapıların inşasında yaygın olarak kullanılmasından alır.

YÜCE ANA: Uzayın dişil öğesi olan boynuzlu tanrıça (Halk dilinde: Uzay Ana); İmparatorluk'taki çoğu din tarafından Yüce Varlık olarak kabul edilen eril-dişil-cinsiyetsiz teslisinin dişi yüzü.

YÜCE DİVAN: Hanedanlar arasında çıkan anlaşmazlıkları çözme yetkisine sahip en üst Landsraad kurulu.

ZEHİR-BULUCU: Zehirli maddeleri saptamaya ayarlanmış, belirli bir koku yelpazesindeki yayınımları çözümleyen tarayıcı aygıt.

ZENSÜNNİ: L.Ö. 1381'de Maometh'in ("Üçüncü Muhammed" de denir) öğretisinden kopmuş ayrılıkçı bir mezhebin mensubu. Zensünni dini en çok gizemciliği ve "ataların âdetlerine geri dönülmesi gerektiği" inancıyla bilinir. Maometh'in öğretisinden kopuşu Ali Bin Ohaşi'nin başlattığı söylense de, Ohaşi'nin aslında sadece ikinci karısı Nisai'nin erkek sözcüsü olduğunu gösteren kanıtlar vardır.

Harita İçin Kartografik Notlar

Batı Kenar Duvarı: Arrakeen Kalkan Duvarı'ndan yükselen çok dik bir uçurum (4600 m.).

Büyük Beled: Erg-kumul bölgesinin tersine, dümdüz uzanan açık çöl. Açık çöl takriben 60° kuzey ila 70° güney enlemleri arasında uzanır. Yüzeyinin büyük bölümü kum ve kayalardan oluşur; yer yer kaya yükseltileri vardır.

Büyük Düzlük: Erge karışan büyük kaya çöküntüsü. Beledden yüz metre kadar yüksektedir. Pardot Kynes'ın (Liet-Kynes'ın babası) keşfettiği tuz panı bu Düzlük'te bir yerlerdedir. Tabr Siyeçi'nden güneye, belirtilen siyeç topluluklarına dek, yüksekliği 200 metreyi bulan kaya yükseltileri vardır.

Carthag: Arrakeen'in 200 km. kadar kuzeydoğusunda.

Cenaze Ovası: Açık erg.

Enlem Ekseni: Gözlem Dağı'ndan geçen meridyen.

Eski Yarık: Arrakeen Kalkan Duvarı'ndaki, 2240 metreye dek inen büyük yarık; Duvar'ın Paul Muad'Dib tarafından patlatılmasıyla açılmıştır.

Güney Palmiyelikleri: 40° güney enlemi civarında yer alan palmiyelikler. Bu haritada gösterilmemiştir.

Harg Geçidi: Leto'nun kafatasının bulunduğu türbe bu geçidin üzerindedir.

Kırmızı Uçurum: Beled seviyesinden 1582 metre aşağıdadır.

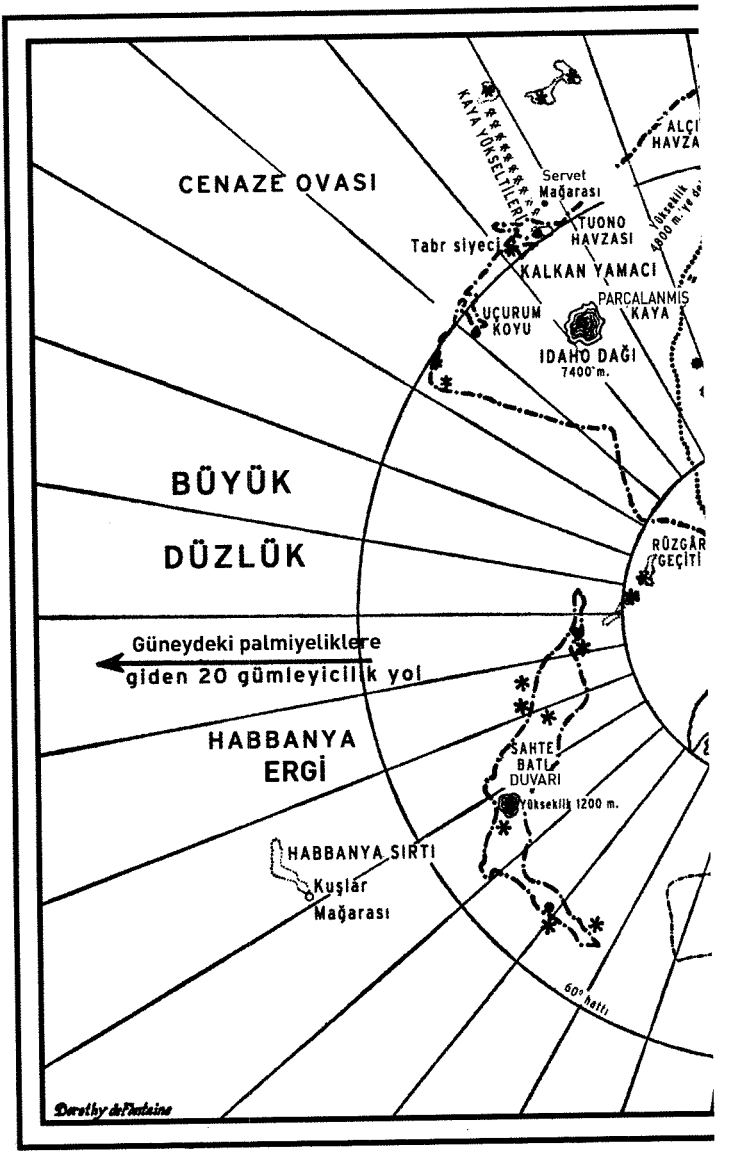
Kuşlar Mağarası: Habbanya Sırtı'ndadır.

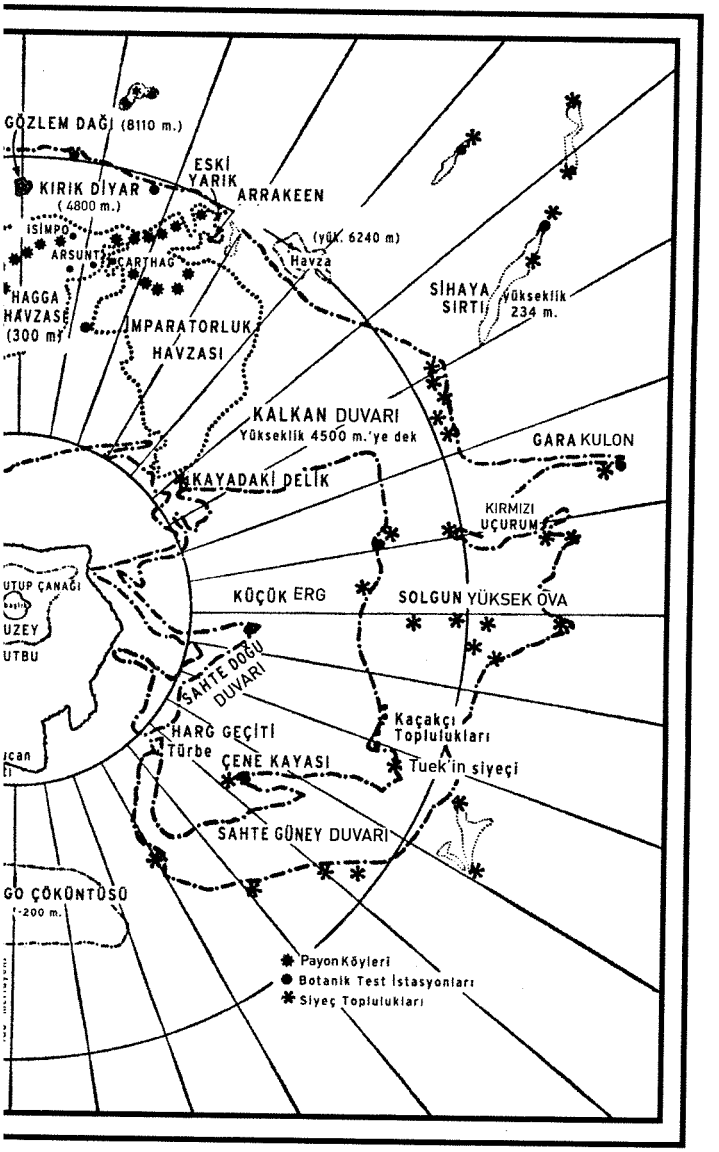
Kutup Çanağı: Beled seviyesinin 500 m. altındadır.

Rüzgâr Geçidi: Sarp kayalıkların arasında uzanan bu geçit çanak köylerine açılır.

Solucan Hattı: Solucanlara en kuzeyde rastlanan yerleri gösterir. (Belirleyici etken soğuk değil nemdir).

Yüksekliği saptamak için başlangıç çizgisi: Büyük Beled.

CENAZE OVASI
KAYA YÜKSELTİLERİ
Servet Mağarası
TUONO HAVZASI
Tabr siyeci
KALKAN YAMACI
PARÇALANMIŞ KAYA
UÇURUM KOYU
IDAHO DAĞI
7400 m.
BÜYÜK DÜZLÜK
RÜZGÂR GEÇİTİ
Güneydeki palmiyeliklere giden 20 gümleyicilik yol
HABBANYA ERGİ
SAHTE BATI DUVARI
Yükseklik 1200 m.
HABBANYA SIRTI
Kuşlar Mağarası
60° hattı
Dorothy deFontaine

GÖZLEM DAĞI (8110 m.)
ESKİ YARIK
KIRIK DİYAR (4800 m.)
ARRAKEEN
İSİMPO
ARSUNT
CARTHAG
(yük. 6240 m)
Havza
SİHAYA SIRTI
Yükseklik 234 m.
HAGGA HAVZASE (300 m)
İMPARATORLUK HAVZASI
KALKAN DUVARI
Yükseklik 4500 m.'ye dek
GARA KULON
KAYADAKİ DELİK
KIRMIZI UÇURUM
UTUP ÇANAĞI
UZEY
UTBU
KÜÇÜK ERG
SOLGUN YÜKSEK ÖVA
SAHTE DOĞU DUVARI
HARG GEÇİTİ
Türbe
ÇENE KAYASI
Kaçakçı Toplulukları
Tuek'in siyeçi
SAHTE GÜNEY DUVARI
GO ÇÖKÜNTÜSÜ
-200 m.
Payon Köyleri
Botanik Test İstasyonları
Siyeç Toplulukları